REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

TABLA DE ȘAH

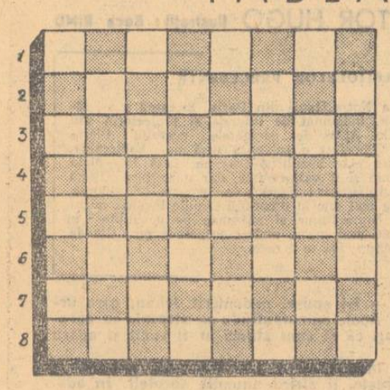

Inscrieți în fiecare căsuță (indiferent de culoarea ei) cîte o literă, pentru a obține cuvinte corespunzătoare semnificațiilor de mai jos. (Cifrele din paranteză indică numărul literelor fiecărui cuvînt).

I. Viu și natural, (4) — Bădița cu tractorul! (4) 2. Mai lung decît ochiul, vede mai departe decît el (6) — Între alb și negru (2) 3. Ciocîrlie (3) — Deros (2) — Cinematograf sub plapomă (3). 4. Gimnastică în apă (4) — Uneori prevestește furtuna (4) 5. Un nobil care și-a păstrat valoarea! (3) — Semn de întrebare (2) — Sîmbătă (3) 6. Prietenul lui Lache (5) — E necesar, dar e bine să nu fii în el! (3) 7. Zăvor (4) — Dai cu ea! (4). 8. Porție (4) — Gust (4).

Dacă soluțiile sînt juste, literele din căsuțele albe, citite în continuare, vor da titlul unui roman în curs de publicare precum și numele autorului.

A. R. TURCESCU

Pe o parte și pe alta...

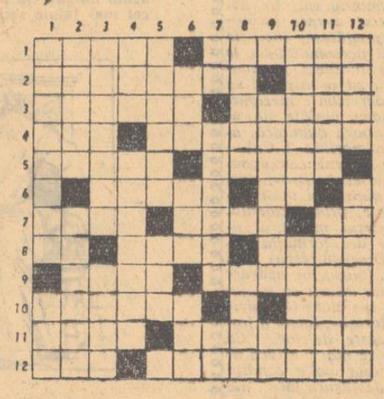

ORIZONTAL: 1) „....departe", piesă de Mircea Ștefănescu — Iei parte 2) Din partea locului — Diviziuni în care se împarte istoria pămîntului 3) A plăti înainte o parte dintr-o sumă — Atît parterul cît și balconul îl sorb din ochi! 4) A douăsprezecea parte a unui picior — Pune bani deoparte 5) E departe de a fi frumoasă — „Ai..., ai parte!" 6) Parte geografică — Pronume 7) Trec de partea cuiva — Cota-parte dintr-o datorie — Ultimul în ambele părți! 8) În părți! — Stat în partea de sud-vest a Asiei — De o parte și de alta a nasului 9) Vas de flori — Părți 10) Partea cu ...pretenții într-un proces — Bate departe 11) Concepție care determină conținutul unei lucrări literare sau a unei părți a ei — A examina un întreg în părțile lui componente 12) Nume feminin — Care se înțelege de la sine.

VERTICAL: 1) S-a dat de partea cuiva — Rezultă dintr-o împărțire 2) Pasăre călătoare ce-și pe. trece vara prin părțile băltoase ale țării noastre — Împarte 3) Pe... departe — A stăpîni 4) Cîmp semănat — Suportă greutăți în amîndouă părțile 5) De cealaltă parte a Oltului — Zgomot caracteristic respirației în afecțiunile bronho-pulmonare 6) Țesătură orientală — A felicita — Veche măsură olandeză 7) Hai — A opta parte dintr-o circomferință — Pepene! 8) Aici s-a jucat „De partea cealaltă" — Ceea ce există 9) Partea plugului care desparte brazdele — Lor 10) Petrecere cu dans — De. parte în trecut 11) Planuri ascunse — Se țin departe de lume 12) Oraș în Germania — Într-o parte!

Laetiția ENESCU

PUNCTE, PUNCTE...

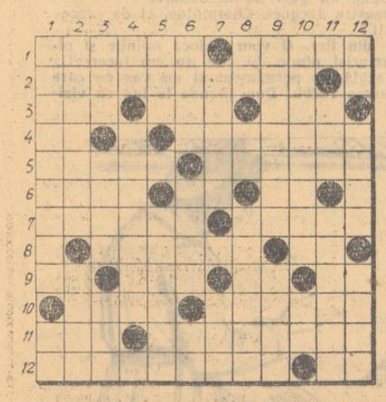

ORIZONTAL: 1) Puncte de vedere — Punct negativ 2) Punct nevralgic (pl) 3) Teatmen comercial — Comună în Banat — Fluviu în Maroc. 4) Arată drumul firului de ață — Punct de reper (fig) 5) Punct nelămurit (fig) — Punct de sprijin pentru vapoare... 6) Și un altul pentru vegetale — Simbol chimic — Servește!... 7) Punct de orientare (pl) — Îți bagă fum în ochi! 8) Punct culminant. — Perioadă de timp 9) Merg (lat.) — Oraș antic — La comandă — Ion Georgescu 10) Un punct de pe teren, în raport cu nivelul mării — Punct de fierbere sau de topire. 11) Interjecție — Trebuie pus la punct 12) Punct sanitar — Posesiv.

VERTICAL: 1) Punct de alimentare — Punct de foc ceva mai mare! 2) Punct inițial — Puncte de vedere 3) Te face să repeți — Mama minzului — Țară... în R.P.R. 4) Simbolul niobiului — Punct de plecare. 5) Cămașă cu puncte (pl.) — Opere literare. 6) Întreprindere comunală — Pește lung pînă la un metru, întîlnit mai des în apele Dunării — Literă slavonă. 7) Punct greu de depășit. — N-are punct de vedere propriu. 8) Comună în Italia — În carne, dar nu și-n oase — Sănătoasă (fig) 9) Punct de reper — Ilustru poet grec, autorul Iliadei și al Odiseii. 10) Punct de atracție al gospodinelor moldovene — În toate privințele. 11) Oază în Sahara — Ocolit cu intenție 12) Punct de plecare — Punct mort... pentru pești! — Punct terminus ferroviar.

Mircea STOIAN
— Telega —

TRIVERB AGRICOL
4 — 7 — 6

Al. RADIAN

MÎNA

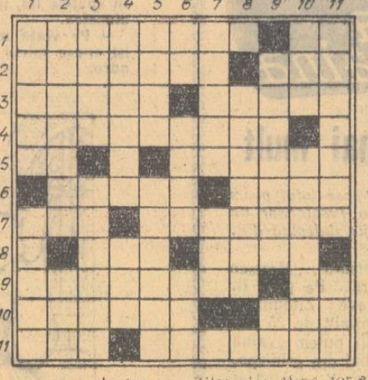

ORIZONTAL: 1) Iuteală de mînă din partea lui și nebăgare de seamă din partea publicului! — Dese și sucite! 2) A pune mînă de la mînă. — Și ăsta pune mîna, dar de la alții! 3) Una la mînă! — O mînă, pe alta și amîndouă, obrazul. 4) Abces la degetele de la mîini sau picioare. 5) 52 de săptămîni! — Pe sub mînă... 6) Spre ei te mînă inima — Se duc în mînă. 7) Navigator portughez — Dacă începi pe mîna lui, ajungi în istorie! 8) Mînă sigură. — Locul unde n-a ajuns mîna omenească. 9) Lucru de mînă (pl.) — La table 10) Minuitorii literelor! — De obicei este la mînă! 11) Diviziuni de timp. De forma inelelor.

VERTICAL: 1). A lăsa din mîini. — Legat și la mîini și la picioare. 2) A avea frînele în mîini — Animal nordic. 3) Iau durerea cu mîna — Au mînă de fier! 4) A umbla cu mănuși — A băga mîna în apă. 5) Lucrează cu acul dar nu-i croitor! Solicitanții mîinilor! 6) Țeț! — Zeița căsătoriei și medicinii — Fluviu în Europa. 7) Armată — Mînuiesc cuțitul. 8) O pînză, un penel și-o mînă de aur! (pl.) 9) Meșteri mînuitori — Au răsturnat! 10) Mînă firul la război! de țesut — Clar. 11) Mînă forte — Mînă-i Niculae...!

Nia Petre CHIRIȚESCU

Dezlegările problemelor din concursul nostru cu premii

1. HAI LA DRUM!

Strada — rătăci — oraș — leac — tug — sosire — dala — N — etan — ezita — se — aur — T — eo — ruta — aidoma — agro — artera — vr — apa — se — le — pasa — um — F — Rendis — care — aviație — ricin — lam — estradă — D — tren — ceas — rea

2. CIRCULAȚI VĂ ROG!

Trecător — și — regulament — rn — acațat — atașat — miliție — eleve — ut — tu — R — șofer — aar — raglan — RS — ironic — et — tse — iso — cai — irac — T — urnit — sport — as — i — direcții — lua — secam — U — E — pietoni — neam — asfalt — metrou

3. UN CAR (EU) CU LEMNE...

Strung — talaș — trafora — cerc — rădăcină — șah — ivi — energici — meni — ZT — re — O — brezai — da — ar — as — BM — topor — esențe — arca — D — R — aras — tul — ic — propti — su — seva — iarna — N — Crosna — atele

4. LA!

Călătorie — ec — amica — anuală — saturate — pat — aromite — masa — arată — îi — TL — S — A — economii — calm — ușor — CN — on — obrație — A — răsărit — tiv — Unire — una — EN — rima — ara — atu — lat — diapazon

5. CRIPTOGRAFIE

în lung și în lat

6. Jocul piramidelor: LEONOV

7. LA MINUT

Fanfara — lan — opaițe — tace — topor — iatac — odorata — eda — galoși — dres — R — esențială — apoi — t — alet — fin — harfa — O — la — părul — IR — anual — glumi — temperament

8. MARI FARA OCEANE!

Alean — bunica — retrage — etac — mic — valuri — A — at — balene — od — T — sălbăticie — eroine — uda — M — marinărești — S — Păcală — cie — Fatma — A — RAM — emeu — arcadia — RO — roșie — Ada — artificii — ar

9. TINE!

Optimistă — Iv — prinos — opune — repede — natal — idile — parola — tic — rea — apt — carnețe — ies — paria — unic — U — at — T — tren — SB — S — umbra — omăt — ții — le — ițari — rațional — măr — amic — aminate

10. MONOVERB

Incheietură

11. FANTEZIE CULINARA!

Spanac — rasol — ochiuri — coca — S — ață — cremă — C — A — pai — N — U — coș — părți — SR — IR — țap — mălai — unt — ras — mura — P — aparat — nas — ești — alinat — roata — ari — ev — cir — putina — I — ia — vase — sare

12. 100%!

Simplă — scoși — anulare — orto — pești — linia — adunați — V — MN — tira — aproape — TO — bisecți — Raab — nega — LI — E — iară — urban — grele — alee — T — La — abaca — car — azimut — toate — jăratec — drug

13. MOMENT MUZICAL

Ghitară — glas — Robeson — Deda — Eminescu — git — le — odăi — taci — erori — isonar — R — P — ut — tra — I — des — acustic — sîrba — id — am — uza — mania — NB — NE — cortina — E — Euterpe — orga — tril — acordat

14. MONOVERB: ERUPȚIA

15. FARA BATAIE DE CAP!

Lacom — stagna — Eminescu — Nil — gan — trudă — Tv — arena — toba — I — nimeni — rănit — atac — RA — tuna — T — agonie — I — cozonac — AMT — sap — Li — urgii — piua — carne — N — R — Sea — ci — rit — enervat — bite

16. PRINTRE CARȚI

Școlar — dulap — cămin — pom — fa — oral — monolog — atribut — ren — le — autor — sen — A — scriu — la — N — ,at — D — cifat — editura — teci — lei — foale — ec — Erna — M — erată — V — tipar — apar — Ita — învățați

17. LA FEMININ

Toaleta — Sașa — Ancuța — Socor — Nora — Năpasta — ira — Barac — it — AA — SR — C — ra — O — Topaz — Laura — Iarovaia — ris — L — LR — tors — va — erete — Lipan — aia — Liana — AA — nănașa — Ada — N — A — soare — Emma

18. BIVERBUL CONTINUITAȚII

Dintr-una într-alta

(Va urma)

IOSEFINI prezintă
scamatorii de familie

Trecerea monedelor dintr-o pălărie în alta

Vă voi învăța cum să faceți ca două monede de 50 bani, după ce au fost puse într-o pălărie, să treacă în mod nevăzut într-o altă pălărie.

Iată cum se procedează:

Împrumutați din public două pălării, le așezați pe masă cu gura în sus, la zece centimetri depărtare una de alta.

Dați spectatorilor două monede spre a fi însemnate. Luați-le apoi în mîna dreaptă și vă prefaceți că le puneți în mîna stîngă; în realitate le opriți în dreapta prin împalmare.

Tot cu mîna dreaptă, în care sînt ascunse cele două monede, apucați pălăria din dreapta ținînd-o în așa fel încît monedele din palmă să se sprijine pe marginea ei inferioară.

Răsturnînd pălăria arătați că nu se găsește nimic ascuns într-însa. Mîna stîngă, care rămîne deschisă ca și cum ar conține cele două monede, se pune deasupra pălăriei din stînga, apoi se introduce în ea.

Operatorul spune: „Pun cele două monede în această pălărie" (din stînga).

Deschideți mîna stîngă pentru a o arăta că este goală.

În același timp dați drumul monedelor din mîna dreaptă în pălăria dreaptă. N-ați uitat cred că această pălărie era ținută de mîna dreaptă.

Aceste două mișcări de depunere, se fac în același timp, încît spectatorii cred că monedele au căzut în pălăria stîngă.

Anunțați apoi că veți face să treacă monedele din pălăria stîngă în cea dreaptă. Depărtați pălăriile una de alta, faceți cîteva gesturi cu bagheta și experiența este gata!

SAH

MECIUL SMÎSLOV-BOTVINNIK

In cea de a doua jumătate a meciului Botvinnik continuă să-și mențină „zestrea" de trei puncte avans obținute în primele partide. De menționat că, după 12 partide, în meciul din anul 1957 scorul era de 7—5 pentru Smîslov. Semnificativ pentru antrenamentul deosebit cu care Botvinnik s-a pregătit pentru acest meci este faptul că el a jucat deschideri foarte diferite, nerezumîndu-se la un repertoriu de deschideri limitate. In partida de mai jos (a 13-a) Botvinnik (cu negrele) — a jucat pentru prima dată în meci apărarea slavă.

1. d4, d5, 2. c4, c6, 3. Cf3, Cf6, 4. Cc3, c6, 5. e3, Cbd7, 6. Nd3, d:c 7. N:c4, b5 8. Nd3, b4, 9. Ce4, C:e4, 10. N:e4, Nb7 11. 0-0, Nd6 12. Nd2, 0-0 13. Tc1, Tc8 14. De2, Db6 15. Tfe1, Ne7 16. Ne1, Cf6, 17. Nb1, c5, 18. d:c5 T:c5, 19. T:c5, D:c5, 20. Cd4, Td8, 21. Cb3 Db6, 22. T:d8, N:d8, 23. f3, Nd5, 24. Nf2, N:b3, N:b3, 25. a:b3, Ne7 26. Nd3, Nc5, 27. Nc4, Ce8, 28. Rf1, Cd6, 29. Nd3, g6 30. Dd2, f5, 31. Nc4, Rf7 ,32. Ng3, Dc6, 33. Dd3,a5, 34. Re2, Re7 35. Nh4 + Rf7, 36. Ng8 Re7. 37. Nf4, Nb6, 38. N:d6 + D:c6, 39. D:d6 +, R:d6 40. Nb5, Nd8, 41. f4 remiză. *Botvinnik — Smîslov 8—5.*

Valorificînd cu măiestrie un avantaj minim, într-un final de pioni și ture, Botvinnik (cu albele) a reușit după o luptă îndelungată să-și mărească avantajul la patru puncte!

1. c4, Cf6, 2. Cc3, d5, 3.c: d5, C: d5 4. g3, g6, 5. Ng2, C: c3, 6. b: c3, Ng7. 7. Tb1, Cd7 8. c4, 0-0 9. Cf3, Td8 10. 0-0, b6 11. d4, e5 12. Na3, Te8 13. d: e5, Nb7 14. C: e5 15. Tfd1, Dc8 16. C: e5, N: g2 17. R: g2, T: e5 18. Td5, Dc6 19. T: e5 20. Tdl, Te8 21. De4, Nf6, 22. D: e6, T: e6 23. Rf3, Tc6 24. Tc1, Nd4 25. e3, Nc5, 26. Nb2, f5 27. Re2, Rf7, 28. h3, Ne7 29. a4, h5, 30. Rd3, h4 31. g4, Tc5, 32. Nc3, Tc6, 33. Tg1, Td6 + 34. Rc2, Nf6 35. g: f5, g: f5 36. N.: f6, R: f6 37. Tg8, Tc6, 38. Rc3, a6 39. Th8, Rg5. 40. Tg8 + Rf6 41. Th8, Rg5 42. Rd4, Tc5 43. Th7, Rg6 44. Td7, Rf6 45. Td5, Tc6, 46. Ra3, Te6, 47. Td4, Rg5 48. Td7, Tc6, 49. Rb4, Rf6, 50. Td4, Rg5, 51. Td8, Te6, 52. Tc8, f4 53. e: f4 +, R: f4 54. T: c7; Rf3 55. Th7, Te4, 56. Th6, b5 57. a: b5, a: b5 58. Tf6 +, Rg2 59. Rb5, Te2, 60. c5. Tb2 + 61. Ra6, Ta2, + 62. Rb7, Tb2 + 63. Tb6 Tc2, 64. c6, Rh3 65. c7, Rg2 66. Tc6, Tb2 + 67. Tb6, Tc2, 68. f4 și negrul cedează. *Botvinnik—Smîslov 9—5.*

FILATELIE
Maximafilia

Un termen nou a apărut în vocabularul colecționarilor, în special al filateliștilor, al cărui principiu este o adunare de obiecte care au raport între ele, respectiv colecționarea de cărți maxime.

O carte maximă este o piesă filatelică ale cărei elemente constitutive (cartea poștală, timbrul și obliterarea) trebuie să prezinte maximum de concordanță între ele, de subiect, loc și timp. De aci și numele de carte (poștală) maxima.

S-au realizat astfel numeroase cărți maxime, multe din ele de o execuție artistică deosebită, cu peisaje incîntătoare, copii după tablouri celebre, figurile unor mari personalități, ilustrate cu flora și fauna diferitelor țări, etc.

In țara noastră au fost editate o serie de cărți maxime de către I.C.S. Filatelia, din care unele foarte reușite și mult căutate, cum ar fi: Ștefan cel Mare, Rominia Revoluționară, Băncilă, Negulici, Caragiale, etc.

Dar cu mult înainte de apariția acestora, colecționari amatori au realizat cărți maxime cu timbrele din perioada respectivă și ilustratele existente, cum sînt: Casa lui Avram Iancu, Opera din Cluj, Universitatea și Catedrala din Cluj, Statuia Aviatorilor București, Arcul de Triumf, Mînăstirea Horezu, etc., iar de curînd a fost realizată o C. M. foarte reușită cu timbrul romînesc emis cu ocazia bimilenarului nașterii poetului latin Ovidiu, aplicat pe o C. P. ilustrată cu statuia poetului, ridicată la Sulmo (Italia).

In alte țări există asociații și reviste de maximafilie, se organizează schimburi între membrii cluburilor și expoziții internaționale. Astfel, în 1957 a fost organizată la Rimini (Italia) prima Expoziție Maximafilă Internațională, cu peste 2.000 cărți maxime, toate piese ireproșabile.

Varietatea acestora este atît de mare, încît fiecare poate găsi aci, după gusturi și afinități, recreere și netrecerea unui timp în mod plăcut și instructiv, căci maximafilia rezervă adepților săi adevărate bucurii de cercetare, descoperire și creație.

Dr. Valer NEAGA

Studioul de Diafilme „ION CREANGA" a realizat diafilmele:

- **Leonardo da Vinci (colorat)**
- **Michel Angelo**
- **Sculptura Renașterii italiene**
- **Arhitectura Renașterii italiene**
- **De la zmeu la avionul cu reacție**
- **Traian Vuia**
- **Viața în mări și oceane**
- **Surse naturale de energie**

Se găsesc de vînzare la toate librăriile și magazinele cu jucării.

Incheind la
ADAS
ASIGURĂRI DE VIAȚĂ
realizați:
- *prevedere pentru voi și familiile voastre*
- *economie*

și
- *participați la tragerile lunare de amortizare*

O. C. L. — Produse Industriale
Raioanele „1 Mai" — „23 August"

MAGAZINUL DE CONSIGNAȚIE
din Calea Moșilor, 370

Primește în consignație și vinde:
- **ceasuri de mînă**
- **confecții**
- **covoare**
- **țesături**
- **încălțăminte**
- **tablouri, etc.**

—GH. CHIRIAC—

— Bine-ați venit, dar de ce nu poftiți înăuntru?...

—B. MIRNA—

— Bine, dar caricatura asta s-a mai făcut!
— Da, dar nu de maestrul!...

—FRED GHENĂDESCU—

Pălăria scamatorului

—L. LUIGI—

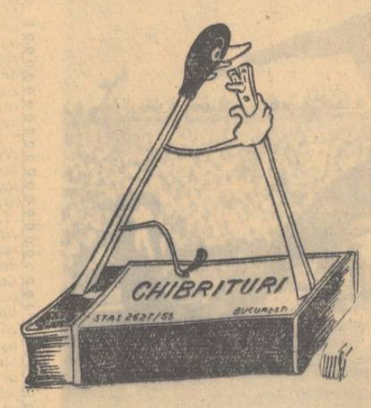

— Băț fără cap, ce-ți veni să te dai drept chibrit?

—H. GUTTMAN—

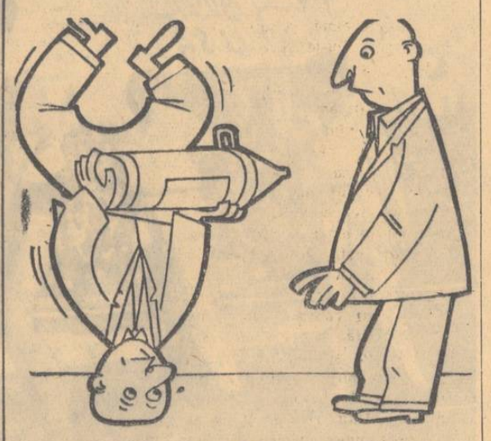

— Și crezi că prin răsturnare funcționează?

—I. DORU—

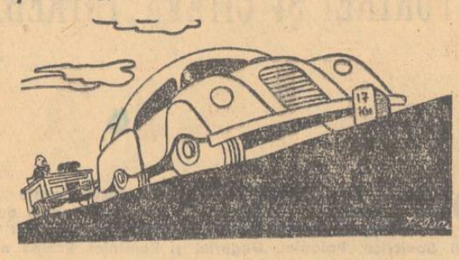

In ce condiții visează unii să se deplaseze pe teren!...

—I. DAVIDESCU—

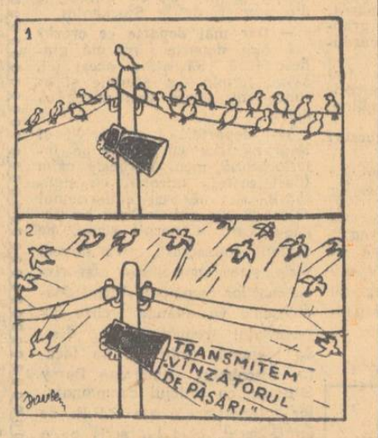

Fără cuvinte

—L. DARIAN—

— Imi pare rău că n-am putut veni la nunta ta!
— Nu-i nimic, rămîne pe data viitoare...

—NELL COBAR—

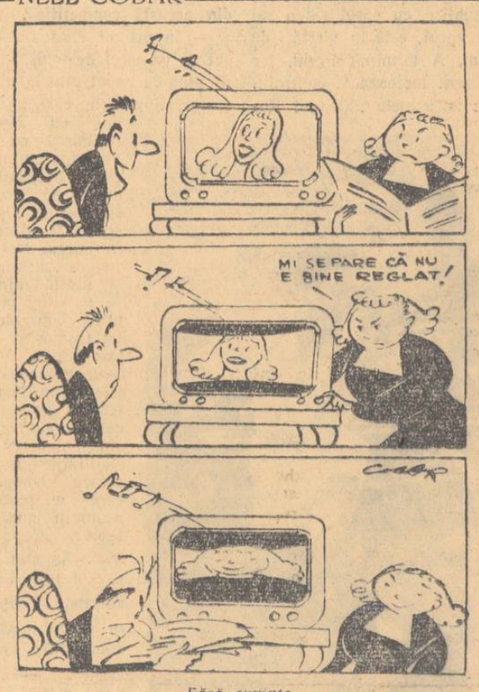

Fără cuvinte.

UN PORTRET ŞI CITEVA INTREBARI

I. ŢIRIAC

De curînd, pe terenurile clubului „Progresul Finanţe Bănci" din Capitală, s-a desfăşurat un interesant turneu de tenis de cîmp, la care au participat echipele de tineret ale Uniunii Sovietice, Poloniei, Ungariei şi Rominiei. Echipa noastră, formată din D. Viziru, I. Ţiriac şi Serester, a avut o comportare bună şi a reuşit să se claseze pe primul loc, cîştigînd toate întîlnirile susţinute. Dintre jucătorii noştri mai revelatorie mi s-a părut comportarea lui Ionel Ţiriac, din Oraşul Stalin.

Ţiriac, un băiat înalt (1,87 m.) subţire, cu părul şaten şi ochii căprui, este în vîrstă de 19 ani. A terminat liceul, iar în prezent lucrează la controlul tehnic la uzinele „Steagul Roşu". Practică tenisul de cîmp de la vîrsta de 16 ani. La Oraşul Stalin a fost îndrumat de antrenorul Racoviţă, iar acum — la lot — de antrenorii M. Bădin şi C. Caralulis. In afară de tenis ca sport de performanţă, mai practică şi hocheiul pe gheaţă, iar specialiştii acestei discipline îl consideră un mare talent.

Am profitat de cîteva clipe libere ale lui Ţiriac, în decursul întîlnirii R.P.R.-R.P. Polona, pentru un scurt schimb de păreri.

— Ce crezi despre adversarii cu care te-ai întîlnit?

— Cei mai tari au fost jucătorii sovietici, care de altfel, erau primii favoriţi ai competiţiei. Potanin — de pildă — este al doilea jucător al Uniunii Sovietice, iar Leyus al optelea (în clasamentul seniorilor). Aceasta ne-a făcut, pe mine şi pe D. Viziru ca, în primele partide ale întîlnirii cu U.R.S.S. să jucăm cu mult sub valoarea obişnuită. Renumele adversarilor ne-a speriat. Dar, încet, încet, ne-am revenit şi, pînă la sfîrşit, am reuşit să cîştigăm o întîlnire considerată oarecum pierdută la un moment dat.

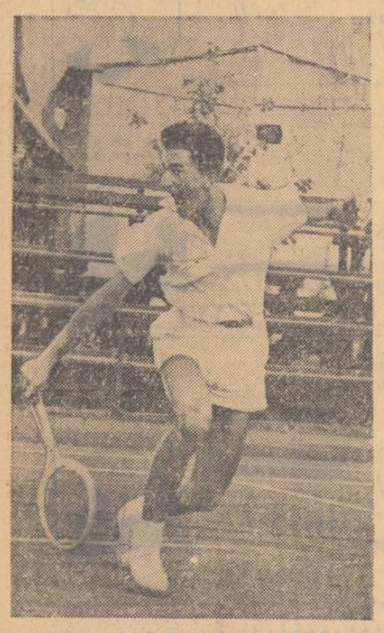

— Ce învăţăminte ai tras din această competiţie?

— In primul rînd am învăţat că un meci de tenis se joacă pînă la capăt, pînă la ultima minge. Sovieticii, care au condus cu 2—0 în întîlnirea cu noi, au avut „minge de meci" în jocul de dublu, pe care dacă l-ar fi cîştigat şi-ar fi adjudecat întîlnirea. Noi nu ne-am descurajat şi, luptînd din toate puterile, pînă la urmă am obţinut un frumos şi preţios succes. Victoriile dobîndite în cele trei întîlniri inter-ţări ne-au ridicat moralul, ne-au dat încredere în posibilităţile noastre pentru competiţia care ne preocupă acum în mod deosebit: „Cupa Galea". Aş mai vrea să subliniez că rezultatele obţinute în cadrul acestei competiţii ne-au permis să răspundem prin fapte condiţiilor ce ne sînt create de regimul democrat-popular, pentru ridicarea măestriei sportive. Şi fără îndoială că nu ne vom opri aici.

Despre Ţiriac am vrut să aflu şi părerea unora dintre specialiştii ce ne-au vizitat cu prilejul acestei competiţii internaţionale.

Antrenorul sovietic Negrebeţki mi-a spus, printre altele:

— Ţiriac are calităţile ce se cer unui bun jucător. Ştie să lupte pînă la ultima picătură de energie şi aceasta acoperă, în parte, lipsurile tehnice ce le mai are. Este un jucător de perspectivă, care cu un antrenament sistematic va putea realiza progrese mari.

Antrenorul maghiar Ladislau Dörner mi-a spus: „Cred că după doi-trei ani, Ţiriac va progresa mult şi va deveni un bun jucător. Il consider, actualmente, cel mai bun dintre tinerii dvs. jucători, deşi şi despre Viziru şi Serester am o părere bună. Toţi aceştia alcătuiesc o echipă de perspectivă, capabilă să vă aducă în scurtă vreme performanţe mari.

Angelica ROZEANU
maestru emerit al sportului

Dincolo de 50 de metri...

Mi-am propus să prezint astăzi cititorilor revistei „MAGAZIN" pe Virgil Manolescu, primul discobol romîn de numele căruia este înscrisă o aruncare de peste 50 de metri. Mi-am propus să-l prezint pentru această performanţă, dar şi pentru unele din proiectele lui imediat următoare, asupra cărora am discutat, zilele trecute, pe stadionul Dinamo — unde l-am găsit antrenîndu-se.

La 22 de ani, citi a împlinit acum vreo două săptămîni Virgil Manolescu, craiovean de origină, care o „carte de vizită" încă cu puţine însemnări. Dar această „carte de vizită" constituie, totuşi, o recomandare, prin tinereţea posesorului ei, prin posibilităţile ce le are să urce mai sus pe scara măiestriei sportive.

Atletismul îl practică mai serios din 1952, cînd a intrat în rîndurile Tînărului Dinamovist. A început cu săritura în înălţime, suliţa, greutatea şi a ajuns la disc pentru că, din 1953, un accident la un genunchi l-a silit să-şi părăsească primele „pasiuni" din atletism. Deci în cariera lui, un accident l-a dus la proba cu care a păşit spre consacrare. Un accident şi, aş adăuga, şi fizicul propice pentru un discobol: 1,91 m înălţime şi 97-98 kg greutate (cu variaţiuni care trec, uneori, de 100 kg).

Şi acum discuţia ce am purtat-o:

— Eşti mulţumit de cei 50,21 m cu care ai inaugurat actualul sezon?

— Şi da şi nu. Da, pentru că am trecut pentru prima oară de 50 de metri; nu, pentru că aş fi putut realiza mai mult.

— Cum vine asta?

— Foarte simplu. Am obţinut 50,21 metri din prima aruncare. Au urmat imediat felicitări, cîntărirea discului (ca operaţiune din ceremonialul obligatoriu pentru omologarea unui nou record), aşa că gîndurile mi-au fugit de la concurs, iar restul aruncărilor au mărturisit aceasta.

— Inseamnă că mergeai, ca să spun aşa, la sigur că vei stabili o performanţă record?

— Da, pentru că m-am pregătit mai bine în timpul iernii. Am lucrat pentru mărirea forţei, am avut la dispoziţie un şopron special construit de clubul meu — din care am putut arunca discul fără să mă împiedice zăpada — şi mă ajută mult şi priceperea antrenoarei mele (din 1956) Ileana Medrea.

— Atunci să aşteptăm o grabnică îmbunătăţire a recordului?

— Posibilităţile actuale îmi permit asta, poate chiar în concursul internaţional de mîine, dacă... vremea va fi bună.

— Cum te simţi în concursuri alături de adversari tari?

— Dacă pe unii prezenţa unor adversari consacraţi îi intimidează, pe mine, dimpotrivă, mă stimulează. Imi amintesc că în 1956, la meciul cu Norvegia, am fost introdus în echipă ca să ocup, la disc, locul... IV din patru concurenţi. Norvegienii contau pe Haugen şi Hagen, ambii aruncători de peste 50 metri. Mihail Rafca avea o aruncare de 49,43 metri, în timp ce recordul meu personal era de... 45.44 m. La concurs însă am ocupat locul I, cu o performanţă de 48,44 m.

— Dacă atunci ai reuşit dintr-o dată o ameliorare de 3 m nu crezi că ai putea să obţii şi acum o ameliorare similară?

— D'ntr-odată nu, dar în mai multe concursuri, — da, mai ales că pînă la „europenele" de atletism trebuie să ajung la aruncări de 53—53,50 metri. E limita inferioară care, cred, califică pentru competiţia celor mai buni atleţi europeni. Şi, bineînţeles, tare aş vrea să mă număr printre ei, în întrecerile din august, de la Stockholm.

— Dar mai departe ce crezi?

— Mai departe nu mă gîndesc încă. Să ating acest ţel, să-mi termin şi studiile şi atunci voi spune mai multe ca acum...

Mai departe... L-am privit şi l-am ascultat cu atenţie pe interlocutorul meu. Vorbeşte calm (deşi roşeşte uneori), cu siguranţă, dar şi cu entuziasmul celor 22 de ani. Dacă pe făgaşul care a pornit acum, pe drumul consacrării, va dovedi seriozitatea, tenacitatea şi rîvna marilor campioni, Virgil Manolescu va adăuga cifre noi recordului republican la disc, va răspunde urării ce i-a făcut-o discobolul american Parry O'Brien, cu prilejul campionatelor internaţionale ale R.P.R. de anul trecut, cînd i-a scris pe o fotografie: „Succes!" Căci să nu uite, abia a trecut de graniţa celor 50 de metri, în timp ce alţii aruncă cu mult mai departe de el.

B. BERCEANU

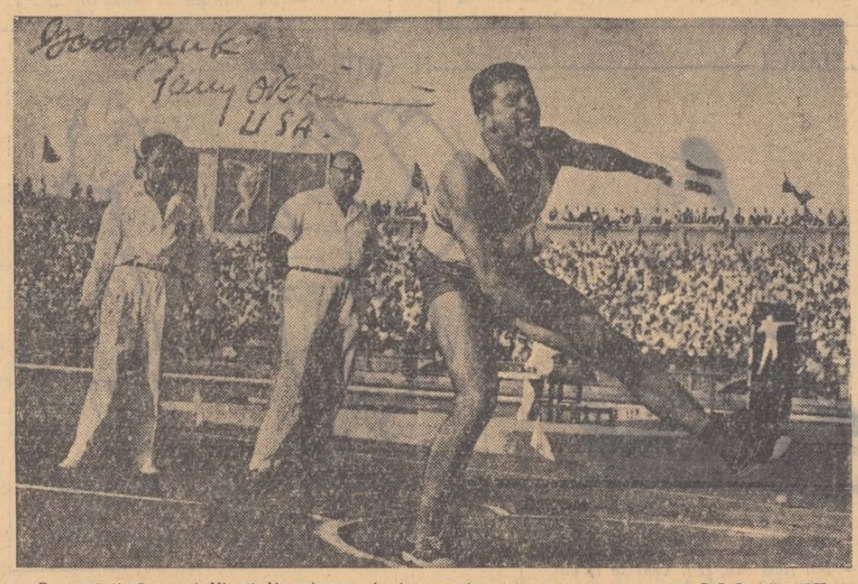

O „amintire" a lui Virgil Manolescu, de la campionatele internaţionale ale R.P.R., din 1957.

In actualitate

„ŞI ACUM CE SA FAC?"

In urmă cu aproximativ un an a circulat o istorioară despre care unii spuneau că e perfect adevărată, iar alţii că ar corespunde adevărului numai pe ici-colo. Despre ce era vorba? Se spunea că la antrenamentele unei din principalele noastre echipe de fotbal jucătorii erau foarte siliţi de către unul dintre antrenorii lor, care „dirija" din tribune cu un microfon: „Acum fă asta... Fugi înainte... Schimbă piciorul... Driblează..." etc., etc. La o şedinţă de antrenament (cînd se juca la două porţi) un reputat internaţional, exasperat de sicilelile „microfonului", în momentul în care a ajuns singur cu balonul în faţa porţii, în loc să tragă, cum era de aşteptat, s-a oprit, s-a întors spre tribune şi a strigat antrenorului aflat la microfon: „Şi acum, ce trebuie să fac?".

Adevărată sau nu, această istorioară păstrează nealterată morala ei, după care unii antrenori împing atît de departe „tutela" asupra jucătorilor ceea pregătesc, încît le desfiinţează personalitatea, le zăgăzuieşte fantezia creatoare, făcîndu-i să se mişte şi să acţioneze oarecum mecanic.

Ne-am adus aminte de această istorioară duminică, asistînd la partida C.C.A.—Rapid, din cadrul campionatului categoriei A. Beneficiari ai unei situaţii mai mult decît favorabile, prin accidentarea din primul minut al unui jucător din formaţia militarilor (Dragomirescu), rapidiştii au folosit în apărare un dispozitiv întărit cu un jucător de la înaintare (Seredai) aşa cum, desigur, tactic a fost stabilit înainte de joc. Că aceasta nu se mai potrivea deloc, date fiind noile condiţii în care se desfăşura jocul, n-a sezisat sau n-a vrut să sesizeze nimeni din cei interesaţi.

Ridicolul situaţiei, care a trenat de-a lungul întregii partide, ridică din nou cu ascuţime problema iniţiativei şi spiritului creator al jucătorilor. Fireşte, un antrenor poate şi trebuie să-şi înveţe mulţi elevi. Dar munca lui se va dovedi stearpă, dacă metodele pedagogice folosite duc la desfiinţarea gîndirii jucătorilor, la încătuşarea spiritului lor creator.

Remarca noastră subliniază de astă dată, un fapt dintre cele mai flagrante. Dar, de cele mai multe ori, o remarcă similară ar putea să adîncească contururile unei manifestări mai puţin vizibile. De aceea, vorbind astăzi despre Rapid, despre antrenorii şi jucătorii săi, aducem de fapt în discuţie toate manifestările de acest soi, care sînt toate deopotrivă de dăunătoare. In ziua în care jucătorii noştri fruntaşi vor fi lăsaţi, vor fi stimulaţi, să-şi pună şi amprenta lor personală în cadrul unui joc care cere acţiuni colective, cu ei se va petrece o schimbare care va însemna şi o sensibilă creştere calitativă a fotbalului nostru. Şi pentru că aceste rînduri au şi rostul unei invitaţii, solicităm antrenorilor noştri să se gîndească cum se comportau pe vremea cînd erau şi ei jucători mari.

B. B.

Ce vreţi să ştiţi?

PETRE MILCOVEANU, Craiova. In ordinea categoriilor, campionii europeni de box (amatori) sînt următorii: Manfred Homberg (61 kgr.), Oleg Grigoriev (51 kgr.), D. Velinov (57 kgr.), Kazimir Pazdior (60 kgr.), Vladimir Jengibarian (63,5 kgr.), Manfred Grauss (67 kgr.), Giovanni Benvenuti (71 kgr.), Zolgniev Pietrzykowski (75 kgr.), Gh. Negrea (81 kgr.), Andrei Abramov (grea).

ŞTEFAN PETRESCU, Loco. Aveţi o „optică" specială în ceea ce priveşte fotbalul profesionist, tocmai pentru că-l cunoaşteţi — cum singur spuneţi — numai din auzite. Spre exemplificare va oferim situaţia din Olanda. Aici fotbalul profesionist există de circa doi ani. La un sondaj recent făcut — cu scopul de a se cunoaşte starea financiară a cluburilor — s-a constatat că treaba nu merge de loc strună şi că 79 de echipe profesioniste sînt... prea multe. Dintre soluţiile vînturate, se pare că mai mulţi sorţi de izbîndă are cea care prevede, pentru început, reducerea numărului echipelor profesioniste la jumătate (circa 40). Şi, probabil, treaba începută nu se va opri aici.

RADU ISPIR, Constanţa. Mircea David a fost un portar de cea mai bună clasă continentală. Evoluţia lui în poarta echipei Romîniei în partida de fotbal cu Italia a entuziasmat publicul şi pe specialiştii italieni. Cronicarii partidei în aprecierile asupra comportării lor, l-au supranumit il muro (zidul). Mircea David e actualmente antrenor.

DUMITRU T. DUMITRU, Piteşti. E adevărat că Timişoara, Cluj, Arad, Oradea au fost oraşe-pepiniere de jucători de fotbal. Tradiţia aceasta, cu care oraşele respective se mîndreau, e estompată astăzi pentru că echipele locale nu mai au aceeaşi preocupare şi rîvnă în creşterea juniorilor. Firească că lucrurile se pot îndrepta dacă se vor porni acţiuni susţinute în această direcţie. De altfel, am auzit aceasta în repetate rînduri de la unii sau alţii dintre foştii noştri internaţionali care locuiesc în aceste oraşe. Rămîne numai să-i vedem şi la treabă.

STAN COJA, Bucureşti. Unele ziare din străinătate au pus în discuţie ceea ce formează obiectul întrebării dvs.: Dacă ordinea disputării partidelor din „Cupa campionilor europeni" la fotbal nu trebuie trasă şi ea la sorţi, în locul actualului sistem folosit — al înţelegerii între echipele interesate. Punctul de plecare al acestor discuţii e constatarea că, în majoritatea cazurilor, echipele care beneficiază primele de avantajul terenului îşi asigură calificarea mai departe, prin scorul ce-l stabilesc în partidele jucate acasă. După părerea noastră nu e decisiv unde se joacă primul meci ci cum se soldează acesta. Pentru că dacă pierzi la 4—5 goluri diferenţă greu mai poţi reface handicapul în partida-retur. Dacă scorul e însă strîns, atunci cînd îţi vine rîndul să ai avantajul terenului faţa lucrurilor se poate schimba cu totul. Chiar confruntarea C.C.A.—Borussia Dortmund, de care desigur vă amintiţi, constituie o pledoarie în acest sens, deşi campionii noştri au scăpat printre degete, la Bucureşti, ocazia de a se califica mai departe în competiţie.

ILIE STAN, Buzău. Intr-adevăr, o echipă din oraşul dvs. a jucat, pe vremuri, în campionatul de fotbal al oraşului Bucureşti. Este vorba de „Vîrtejul" care activa la categoria II.a.

MARIN GONŢU, Arad. 1) Pînă acum, 13 atleţi romîni au realizat performanţe peste 7 m. la săritura în lungime. Ion Moina e şi el printre ei cu o săritură de 7,08 m., realizată în 1943. 2) Cea mai bună performanţă a lui N. Gurău la greutate este 15,09 m., în 1951. 3) Antrenorul Al. Mazilu se ocupă acum — şi se vede cu succes — de pregătirea atletică a jucătorilor echipei ploeştene de fotbal Petrolul. 4) Ghiţă Albu a fost, după părerea noastră, cel mai proeminent fotbalist arădan.

TUDOR GHEORGHIU, Cluj. Din formaţiile clujene de fotbal mulţi jucători valoroşi au activat apoi în Capitală. Printre aceştia au fost şi Bazil Marian, Lazăr Sfera, Silviu Ploeşteanu, Gain, — astăzi toţi antrenori.

Magazin
revistă săptămînală
editată de ziarul
„ROMÂNIA LIBERA"

Redacţia şi administraţia
Piaţa Scînteii
tel. 7.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

DIN presa străină

Cine a pierdut cel mai mult

In lumea în care totul devine marfă, în care totul poate fi cumpărat sau vîndut chiar şi plecarea jucătorilor de fotbal algerieni din Franţa a început să fie judecată într-un similar punct de vedere.

Ziarul „Le Monde" face chiar şi o socoteală.: „Monaco a pierdut cel mai mult în această afacere... Pe plan financiar consecinţele sînt deosebit de grave: Zitouni şi Ben Tifour reprezentau împreună un „capital" de 25 milioane. Impreună cu Boubekeur şi Bekloufi putem evalua la 35 de milioane pagubele suferite de clubul din principatul Monaco". Ziarul socoteşte mai departe cît „costă" şi alţi jucători: Bouchouk şi Brahimi cîte 20 milioane, Mekloufi — 15 milioane. Cei 25 de algerieni care activau în echipele profesioniste, în cele două divizii, sînt estimaţi ca avînd o valoare globală de cîteva sute de milioane.

Presa burgheză franceză socoteşte şi iar socoteşte cît a pierdut cutare sau cutare club. Jucătorii sînt transformaţi în mărfuri şi în dreptul numelui lor e trecută o cifră.

Dar prestigiul Franţei nu poate fi calculat în centime. Or, în această afacere nu cutare sau cutare club a pierdut ceva ci Franţa suportă încă o consecinţă a nejustului război din Algeria, în continuarea căruia sînt interesate cele mai reacţionare cercuri.

De data aceasta pierderea nu mai e materială ci morală. Şi mult mai puternică. Şi e atît de puternică încît zadarnic s-ar strădui casierul clubului Monaco s-o traducă în cifre.

De la o săptămînă la alta

C.C.A. ne-a adus pînă acum patru victorii în „Cupa campionilor europeni" la baschet, prin dublele succese înregistrate în întîlnirile cu Panelinios (Grecia) şi Macabi (Israel), confirmînd totodată anticipările făcute, în coloanele noastre, de „Costi" Herold, — antrenorul formaţiei: „In ipoteza că C.C.A. va cîştiga campionatul şi va juca în această competiţie (n. n.: Cupa campionilor europeni) cred că echipa are şanse să meargă pînă la turul III". Dar interlocutorul nostru nu şi-a limitat pînă aici aspiraţiile lui şi ale echipei, adăugînd, la o întrebare pusă: „Pentru o calificare mai departe depinde şi de adversarul ce-l vom avea de întîlnit şi de felul cum va juca echipa mea. Dacă prinde o zi bună..."

C.C.A. s-a calificat în turul III (respectiv în finala grupei a III-a) şi are de întîlnit puternica formaţie Akademik Sofia. Acum, marele nostru public sportiv aşteaptă de la formaţia militarilor să „prindă" ziua bună de care are nevoie. Adică, în întîlnirea cu „Akademik" Sofia, să joace pe măsura valorii de care este capabilă şi care-i dă şanse mari de victorie şi în faţa unui adversar redutabil, cum este echipa campioană a Bulgariei.

★

„Trebuia să bată Nicuşor şi a doua oară lovitura de la „11 metri" pe care a ratat-o prima oară?". Intrebarea şi-au pus-o mulţi dintre spectatorii întîlnirii de fotbal Dinamo Bucureşti-Progresul Bucureşti, după ce amintitul jucător dinamovist a irosit, la scurt interval, o penalizare care obişnuit se soldează cu marcarea unui gol.

Dacă ar fi să răspundem noi la această întrebare am spune: Nu. Iar argumentul ar fi: emotivitatea lui era atît de mare, atît de vizibilă, încît nu-l indica pentru un act care cere mult sînge rece, calm, precizie.

Dar dacă el s-ar fi derogat de la această obligaţie, dacă ar fi trecut-o asupra altuia, nu i-ar fi transmis şi acestuia starea lui emotivă?

Discuţiile pe această temă pot ajunge departe de tot, fără să facă lumină. Rezolvarea problemei, nu vine de la „cine bate 11 metri", ci de la „cum se bate un 11 metri". Pentru că, bine bătut, un „11 metri" înseamnă gol...

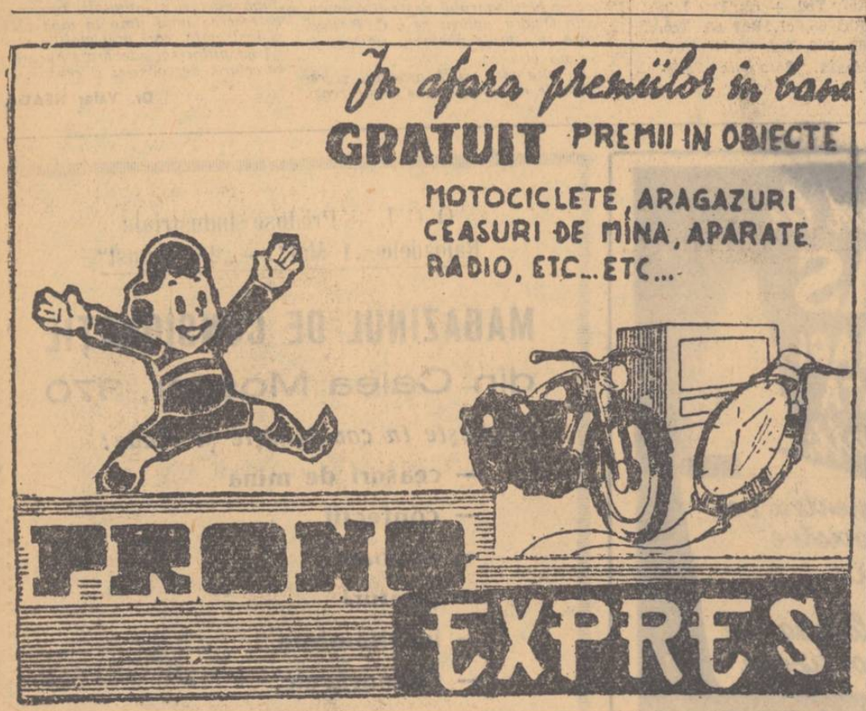

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustraţii: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoşatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele şi protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigătele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcaşi Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoşatul este biciuit şi tras pe roată în piaţa publică. Toată lumea îl blestemă şi îl batjocoreşte, dar o singură fiinţă îi arată compasiune şi-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Iată că intră în scenă şi fratele mai mic al preotului Claude Frollo: micul Jehan Frollo vine la catedrala Notre Dame şi pătrunde pe nesimţite în chilia misterioasă a fratelui său mai mare, unde-l surprinde pe Claude Frollo îndeletnicindu-se cu treburi foarte bizare.

— Fratele meu e nebun! — îşi spuse, nedumerit Jehan, care urmărea cu înfrigurare scena. Apoi, nemaiputîndu-se stăpîni, se apropie de uşă, bătu de cîteva ori ca şi cum atunci ar fi venit şi aparu în faţa preotului.

Dar Claude nu păru prea încîntat de vizita fraţiorului său. Părea că această vizită îl stinghereşte, îi strică anumite socoteli. In adevăr, după ce stătu puţin de vorbă, arhidiaconul interesîndu-se de felul cum merg studiile băieţelului, în uşă se auziră ciocănituri.

— Jehan, spuse neliniştit don Claude Frollo, aştept pe cineva şi nu vreau să te vadă aici. Te rog, ascunde-te în cămin de pildă şi stai acolo liniştit. Să nu sufli o vorbă. Iar tot ceea ce vei auzi este cel mai tainic secret. Ne-am înţeles?

— Da, ne-am înţeles, răspunse băieţelul. Dar... îmi dai un florin?

— Da, da, iată, ţi-l dau. Şi, acum fugi în cămin.

Nu apucă să se ascundă bine şi în cadrul uşii apăru un om îmbrăcat în negru, cu o faţă tristă.

— Bună ziua, maestre Jacques, i se adresa Frollo. Spune-mi repede, ai reuşit?

— Din păcate, nu, monseniore. Sufiu într-una, dar nu apare nici o scînteie de aur.

Don Claude nu-şi putu reţine un gest de nerăbdare.

— Nu de asta te întreb, maestre Jacques Charmolue, ci de procesul magicianului. A mărturisit?

— Nici gînd. Omul ăsta e din fier. Ii vom disloca mîinile şi picioarele şi el tot nu va mărturisi nimic. Şi cîte nu am încercat... Apoi Jacques Charmolue îi arătă un pergament şi un vas pe care le găsise la omul de care fusese vorba. Don Claude le luă cu vizibilă nerăbdare.

— Ah! Era să uit! ...reluă Jacques. Cînd doriţi s-o arestez pe micuţa magiciană?

— Care magiciană?

— Pe ţiganca aceia, care dă mereu reprezentaţii în pieţe, în ciuda interdicţiei legilor. Spuneţi, cînd?...

Arhidiaconul păli:

— Incă nu! Am să-ţi comunic eu... Altă dată...

In sfîrşit, cei doi părăsiră chilia, spre marea bucurie a lui Jehan, care putu ieşi din incomoda lui ascunzătoare.

Cu fiorinul obţinut de la fratele său, veselul şcolar părăsi catedrala şi o porni prin piaţă, cînd atenţia îi fu atrasă de un bărbat care, în spatele lui, lansa o serie de injurături şi de blesteme de toată frumuseţea.

— Pe viaţa mea dacă ăsta nu e amicul meu căpitanul Phoebus, îşi spuse micul Jehan. El era, în adevăr. Jehan îi fugi în întîmpinare.

— Vrei să bei un pahar? Te văd supărat — îi spuse băiatul, şi faţa căpitanului se lumină.

— Aş bea cu plăcere, dar n-am un ban, sosi răspunsul dezolat al frumosului Phoebus.

— Plătesc eu! Şi-i trecu prin faţa ochilor fiorinul sclipitor, pe care-l căpătase de la arhidiacon.

Cei doi amici o porniră către cabaretul „Mărul Evei", fără să-şi dea seama că erau urmăriţi de cineva. Urmăritorul nu era altcineva decît preotul, care ascultase intrigat dialogul tinerilor. La o întîlnire şi auziră sunetele unei tamburine.

— Mii de trăznete! Să ne grăbim!... spuse căpitanul.

— De ce, Phoebus?

— Mi-e teamă să nu mă vadă micuţa ţigancă.

— Cine, Esmeralda? O cunoşti?

Arhidiaconul văzu cum Phoebus se apleacă la urechea micului său prieten şi-i şopteşte ceva, foarte amuzat.

— E adevărat? exclamă Jehan.

— Pe tot ce am mai sfînt, se jură Phoebus.

— Şi cînd? Astă seară? ...Şi eşti sigur că va veni?...

— Te mai poţi îndoi?

— Eşti un fericit căpitan de arcaşi, Phoebus! spuse cu admiraţie Jehan, în timp ce-şi continuau drumul, fără să bănuie măcar că toată conversaţia fusese ascultată cu înfrigurare de urmăritorul lor.

Orele trecură. Incepea să se înopteze. In faţa cabaretului „Mărul Evei" un om îmbrăcat cu o manta neagră şi cu capul complet ascuns sub glugă, se plimba într-una, aruncînd din cînd în cînd priviri iscoditoare prin ferestrele luminate ale tavernei. In sfîrşit, în uşa cabaretului apărură cei doi tineri cheflii.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 32 ★ Simbătă 17 mai 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

In acest număr:

ITINERAR INDIAN

VIITORUL MUZEU AL CAPITALEI

Vă prezentăm filmul

POVESTE DESPRE PINGUINI

Album artistic studențesc

A început

PARADA PAPUȘILOR

PRIMA ȘARJĂ!

In noaptea aceea de început de mai s-a scris la Hunedoara prima filă din istoria celei mai mari oțelării a țării. Era o noapte obișnuită. Cam răcoroasă, dar senină, cu bolta luminată de puzderia de stele, proprie numai unei nopți de mai. In combinat munca se desfășura ca de obicei. Furnalele, laminoarele și cuptoarele de oțel lucrau din plin. Nimic sau aproape nimic nu vestea încă evenimentul așteptat cu atîta nerăbdare.

Primul cuptor al noii oțelării își primise botezul focului cu cîteva zile în urmă. Atunci s-a aprins focul în cuptor pentru uscare. Era pentru constructori un prim examen de trecut.

Emoția acestui moment a fost dată însă uitării. Urmau la rînd examene mai grele, incomparabil mai grele. E drept, constructorii nu mai aveau nici o legătură cu cuptorul. El fusese preluat de oțelari. Ei îl conduceau acum și-l pregăteau pentru prima șarjă.

Încărcarea cuptorului s-a nimerit să înceapă cînd schimbul lui Aurel Stanciu lăsa lucrul și intra echipa lui Ioan Miculic. Prim-topitorul Aurel Stanciu a rămas însă mai departe pe platformă. Nu putea lipsi tocmai într-un asemenea moment.

Primul semn că încărcarea poate începe este dat de locomotiva care împinge încet, pînă în fața cuptorului, trenul cu fontă și fier vechi. Trece la postul său, pe mașina de șarjat, și Nicolae Oprițâ. 14 ani a lucrat la încărcarea cuptoarelor vechii oțelării, dar o asemenea mașină nu a condus. De cîteva luni însă se străduiește să deprindă secretele acestei uzine mobile, cu care încărcarea cuptorului este mult simplificată. Cu o singură manevră poate acum ridica ușa cuptorului și executa încărcarea.

La ora 15,32 cuptorul primește prima încărcătură. Ușile se ridică și între flăcările orbitoare se descarcă prima troacă cu fier vechi. De la postul de conducere automată a cuptorului se începe imediat ridicarea temperaturii. 1350... 1400... 1480... 1500... 1520 grade. Încărcarea continuă...

Spre ceară animația de pe platforma cuptorului sporește. Constructori ai noii oțelării veniți în număr mare, au format grupuri, grupuri. Se interesează de calitatea fiecărei probe de oțel luată din cuptor, de mersul topirii și al temperaturii, parcă ar fi oțelari de cînd lumea. Ei sînt însă zidari, nituitori, fierari-betoniști sau monteuri, oameni care nu au precupețit nici un efort să predea în termen această unitate industrială. In aceste momente s-au transformat însă în adevărați oțelari, mai pricepuți decît mulți dintre cei care îi învățaseră.

Tudor GHEORGHIU

● (Continuare în pag. 2-a)

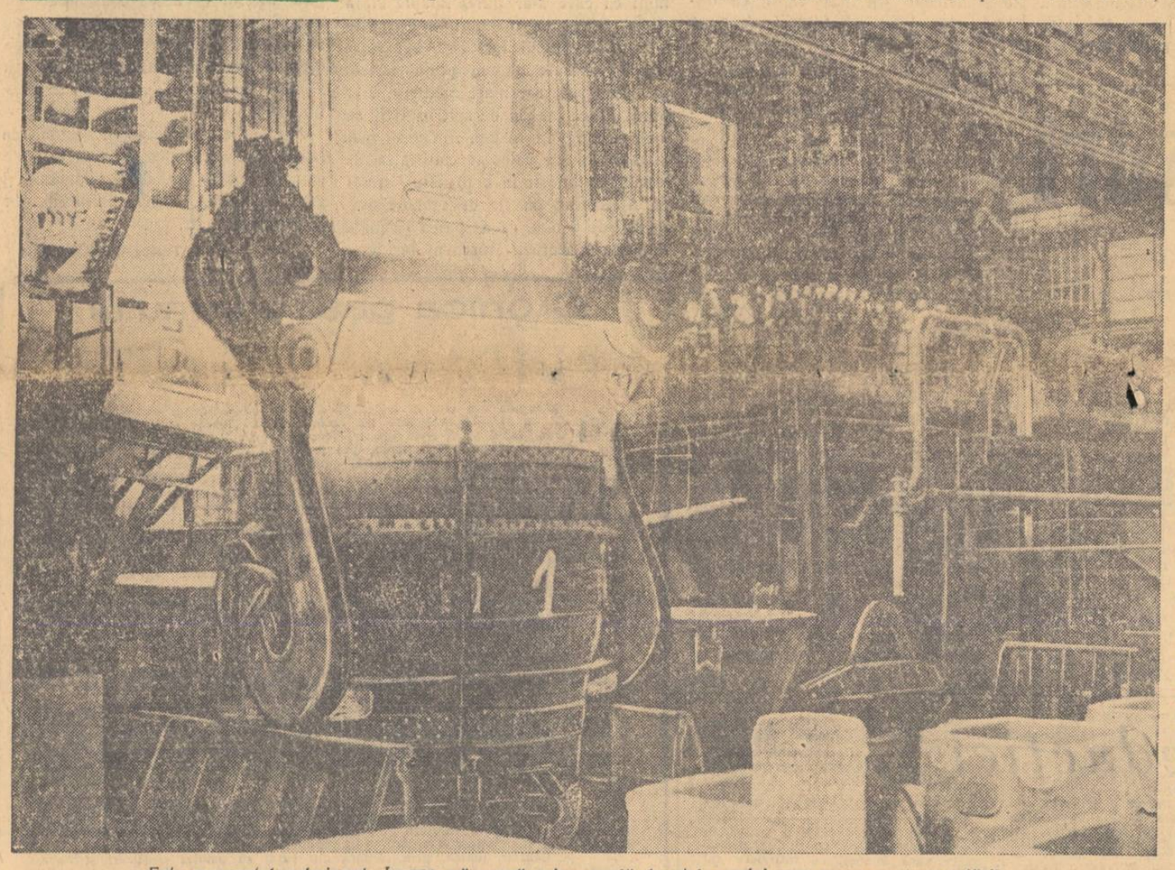

Este momentul culminant. Incepe să curgă prima șarjă de oțel a celui mai mare cuptor al țării.

Fotografia: Nicu VASILE

Tînărul tenor Octavian Naghiu, pe care-l prezentăm în fotografia noastră, făcea parte pînă de curînd din orchestra Teatrului de Stat de Operetă din Capitală. Calitățile sale vocale i-au făcut remarcat de colectivul de conducere al teatrului care i-a încredințat rolul principal în opereta românească „Vis de fericire" de C. Cîrjan și G. Mihalache. **Fotografia: Mihai POPESCU**

AL TREILEA SATELIT

Semnalele emise cu regularitate de aparatele de pe al treilea mare satelit artificial al pămîntului, lansat acum două zile de Uniunea Sovietică, vestesc nu numai o nouă victorie a științei și tehnicii. Ele dovedesc, de asemenea, că astăzi este rezolvată, din punct de vedere teoretic, și construcția primei nave cosmice interplanetare, care va purta oamenii spre alte lumi. Iar savanții sovietici ne-au demonstrat că de la teorie și pînă la punerea ei în practică, calea nu mai este lungă.

Nu mai încape astăzi nici o îndoială în această privință. 1327 de kilograme de metale și alte elemente au putut fi zvîrlite, cu mare precizie, în spațiu, ridicîndu-se pînă pe la 1880 de kilometri deasupra pămîntului. Nimeni n-a ajuns, niciodată, atît de sus! Această greutate depășește pe aceea a primelor avioane pe care, numai cu cîteva zeci de ani în urmă, omul izbutea cu greu să le salte la cîțiva metri înălțime... Savanții și cercetătorii din Uniunea Sovietică au pus la punct rachete care ar putea eventual trimite o navă cosmică în lună!...

Evoluția a fost, în ultimul timp, extrem de rapidă...

La 4 octombrie 1957, primul nou născut din familia sateliților artificiali ai pămîntului își emitea semnalele devenite în scurt timp celebre în întreaga lume. Cîntărea 83 de kilograme și 600 de grame — foarte mult pentru un nou născut — provocînd uimirea și admirația oamenilor de știință și specialiștilor. N-a trecut decît o lună și iată că, la 3 noiembrie 1957, Uniunea Sovietică a lansat un al doilea satelit artificial. „Marele Sputnik", cum a fost el denumit de presa occidentală, cîntărea de astădată 503 kg. și 800 de grame — un adevărat colos. A fost o surpriză extraordinară — iar declarațiile oamenilor de știință din apus arătau că această realizare demonstrează pe deplin considerabilul avans al Uniunii Sovietice în domeniul științei și tehnicii. Pe lîngă aparatura complexă pentru cercetări, „Marele Sputnik" cuprindea și o ființă vie — prima călătoare cosmică, bine cunoscuta cățeluș Laika. Cercetările făcute asupra ei au permis să se afirme că zborul cosmic este posibil și că el poate fi suportat de către om. Sute de oameni din toate țările de pe întinsul globului s-au oferit atunci să călătorească în următorul satelit lansat de către Uniunea Sovietică!

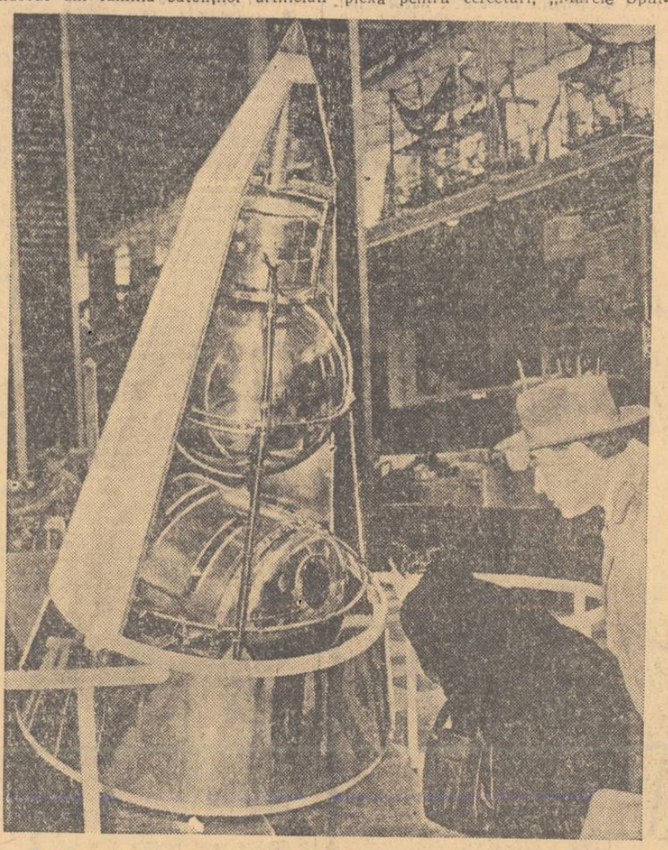

La Expoziția internațională de la Bruxelles, cei mai mulți vizitatori se perindă prin fața machetei — în mărime naturală — a celui de al doilea satelit artificial lansat de Uniunea Sovietică (machetă pe care o prezentăm în clișeu). După cum se știe, cel de al treilea satelit artificial sovietic lansat în dimineața zilei de 15 mai 1958, cîntărește cu 800 kg. mai mult decît satelitul al doilea.

Și iată că sateliții cresc. Acum două zile, în U.R.S.S. a fost lansat un al treilea satelit, aproape de trei ori mai greu decît precedentul. Ce superlativ s-ar mai putea folosi? Poate „cel mai mare Sputnik" ar fi corect — dar nu mai încape îndoială că peste cîțiva timp, poate mîine, poate peste cîteva luni, savanții sovietici vor lansa încă un satelit, și mai mare...

Este adevărat că între timp și din Statele Unite ale Americii s-au lansat sateliți artificiali. Foarte modești, însă, și pe care, cu toate sforțările, nimeni nu i-a putut zări cu ochiul liber. Ce poți să vezi dintr-o minge de cîteva kilograme, lansată la sute de kilometri depărtare? Satelitul artificial sovietic „numărul 3" este de 100 de ori mai greu decît cel mai greu satelit pe care au izbutit să-l lanseze americanii!

Buletinul de identitate... al satelitului sovietic este acum cunoscut pe dinafară de foarte mulți oameni de pe întreg cuprinsul pămîntului. Cine nu știe, de pildă, că forma

Ing. I. T. PREDESCU

● (Continuare în pag. 3-a)

PODGORII ODOBEȘTENE

De sus, de pe Măgură, ochiul săgetează departe în seninul dimineții de primăvară. Peste colnice gîrbovite de greutatea anilor, peste cîmpuri pestrițe și așezări omenești, privirea alunecă pînă cînd încețoșarea depărtării îi pune perdea în față. Colo în fund, spre soare-răsare, se zărește o frîntură din panglica subțire de apă a Putnei, care merge să-și îngemăneze, mai jos de Focșani, albia cu cea a Milcovului.

Toată această cuprindere de loc și mai departe încă pînă spre lunca Trotușului și spre părțile dinspre Rîmnic formează podgoria Odobești, cu peste 35.000 hectare de vie pe rod.

Pe drumul „supușilor"

Din șoseaua care trece prin Focșani, se desprind, spre miază-noapte și spre soare-apune, puzderie de drumuri. Mai bune sau mai rele. Deunăzi, după o noapte ploioasă, am purces pe drumul cu știoalne de apă stătută din loc în loc, ce duce spre Odobești. Am mers fără grabă, oprindu-ne din cînd în cînd și tăifăsuind cu cîte-un bătrîn. Incercam, să desprindem, din spusele oamenilor, cîte ceva din istoria acestor renumite podgorii. Dincolo de Pățești, un bătrînel cu barba tușinată și cu vorba domoală, ne-a povestit că pe acest drumeag erau, în vremuri depărtate, bulucîți și mînați de străji călare „supușii", spre viile domnești sau spre cele ale marilor boieri. Acești „supuși" erau moldoveni sărmani care nu puteau plăti birurile cele multe și grele. Cu timpul aceștia s-au așezat la marginea Odobeștilor, alcătuind cartierul ce și acum se cheamă „Supuși".

Așa se lucrau viile Odobeștilor și sub acest semn s-a orînduit zeci și chiar sute de ani istoria acestor podgorii, de la Odoba, fiul Vrîncioaiei, pînă hăt încoace, la Mihalache Sturza, de cînd actele cu parafă și cu semn domnesc dădeau drept de viață și de moarte asupra oamenilor din aceste locuri unor Sibleanu, Vidrașcu, Scurtescu, Stîrcea sau Dancu și pînă cînd urmele acestora au rămas doar puncte de reper pentru istorici. Pe atunci, fiecare palmă de pămînt de aici era amestecată cu sudoare și cu sînge. Vinul însuși, chiar dacă nu era roșu, amintea de chinurile celor care îl storceau cîmpurilor cu atîtea jertfe. Poate de aceea lăutarii din Moldova, la nunți, dîndu-și capul pe spate și închizînd ochii, zîceau cu jind:

Tulburel de Odobești,
Tare pîrdalnic mai ești!
Te beau, nu mă-nveselești,
Mai tare mă cătrănești.

Vinuri bune, renumite, stoarse pămîntului cu caznă de către „supuși" și pălmași pentru fala și înavuțirea altora însă.

Intîneresc podgoriile

Cu un pămînt ușor dar gras, și avînd fața întoarsă spre soare, dealurile și tăpșanurile Odobeștilor par făcute anume pentru vița de vie. Dacă mai punem la socoteală că, de-a lungul anilor, din rîndul „supușilor" s-au ridicat mulțime de adevărați meșteri în arta vinificației, înțelegem de ce vinurile de aici și-au cîștigat de mult o mare și statornică faimă nu numai în țară, ci și peste hotare. Chiar orășelul face dovada acestui renume. Intr-o margine a sa se află cartierul Cazacli. Numele acestuia se trage de la negustorii ruși (cazaci), mari admiratori ai licorilor de Odobești. In fiecare vară aceștia coborau pe la Faraoanii Bacăului, cumpărau de la meșterii dogari de acolo butii de stejar, apoi toamna se abăteau mai devale către podgorii, ca să le umple. Atît de mulți și atît de des au fost pe la Odobești, încît în anul 1777 s-au hotărît să dureze și o biserică ce se mai vede și azi. Dar nu numai „Cazaclii" cereau vinurile Odobeștilor.

E. BEJENARU și I. PAVELESCU

● (Continuare în pag. 2-a)

CHARLOT

„Despre Chaplin nu poți spune nimic, nici un cuvînt exact, fără să fie banal și totuși, tot ce s-a spus și s-a scris despre el este încă prea puțin" spunea cîndva René Clair. Intr-adevăr, despre actorul, scenaristul, regizorul, libretistul, muzicianul Chaplin s-a scris mult și multe: studii voluminoase, biografii romanțate, eseuri îndrăznețe, interviuri senzaționale, comentarii bine sau rău intenționate și un număr copleșitor de timide schițe de portret. Dar puternica personalitate, inteligența sclipitoare, talentul nemăsurat și polivalent al acestui creator de geniu, a cărui popularitate pe glob rivalizează cu aceea a vestitelor glorii militare, nu pot fi explicate și exprimate în cuvinte. Cu ghetele-i prea mari, cu pantalonii prea largi, cu jacheta-i prea strîmtă, cu melonul prea mic, cu bastonul fluturînd și mustața-i canaghioasă, cu sufletul curat, cu mărea

Silvia KERIM

● (Continuare în pag 5-a)

PODGORII ODOBEȘTENE

(Urmare din pag. I-a)

Care cu poloboace pline de Tămîioasă, Riesling ori Fetească se îndreptau și spre nord către Lehia și spre sud, către Galați, de unde apoi purcedeau spre Constantinopole și în multe alte părți.

Podgorenii de azi ai Odobeștilor caută să continue această tradiție. Și nu numai s-o continue, dar s-o și îmbogățească. În calea lor s-au ridicat însă obstacole care, la un moment dat, păreau de netrecut. Cel mai greu era bătrînețea viilor. Pentru a ieși din impas, trebuia mușai înlăturat acest rău, trebuiau întinerite podgoriile. Tocul l-a dat gospodăria agricolă de stat. În anul 1955, ea a defrișat 60 de ha. de vie bătrînă, slab productivă și a plantat cu butuci tineri 16 ha. Acest început a fost destul de modest, dacă ținem seama de întinderea viilor unității. Dar el a fost continuat. An de an de atunci încoace s-au replantat zeci de hectare si s-au completat goluriile în multe alte zeci. Pe urmele gospodăriei de stat au început să pășească și alții. Au pășit cele două gospodării colective din localitate. Ele au întinerit ce au avut de întinerit, apoi, repede, fără prea multe formalități, au început să planteze vie în pămînturi noi. Nu e vorba de un hectar-două, ci de cîteva zeci. Au pășit și individualii.

Multe lucruri vorbesc despre suflul proaspăt care a început să adie peste Odobești. Dar cel mai grăitor ni s-a părut faptul că aici au început să apară pepiniere, „școli de viță", cum li se mai spune, atît la gospodăria de stat și la cele colective, cît și la stațiunea de cercetări. E semn că în curînd „bătrînețea viilor din Odobești" va rămîne de domeniul trecutului. De altfel, s-a și fixat data cînd se va întîmpla aceasta. E vorba de viitorii zece ani. Să nu surprindă pe nimeni. Pentru că în viticultură acesta este un termen cît se poate de scurt.

Medalii...

Dar nu numai bătrînețea se opunea reînvierii și îmbogățirii tradițiilor odobestene. Mai era încă ceva... Cîndva, de mult, podgoriile de aici se arătau neobișnuit de darnice. Butucii erau pe atunci mari, cu cordele întinse în toate părțile încît numărul lor nu trecea de 800 la hectar. O sută de araci se împlîntau în jurul unor asemenea giganți. Toamna, lîngă ei se trăgeau care cu pataşca acoperită cu țoluri curate. Producția se evalua potrivit cu zicala: „Carul și butucul". Cu timpul însă, pe lîngă îmbătrînirea de care am vorbit s-a mai ivit și un fel de rutină în munca celor ce îngrijeau viile. Și, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, a mai apărut și dezinteresul: dezinteres la marii proprietari care simțeau că le fuge pămîntul de sub picioare, dezinteres la lucrători, deoarece de multe ori nu mai erau plătiți cu lunile. Și iată că an de an, butucii se epuizau, an de an se împuținа puterea lor. S-a ajuns pînă acolo încît într-o vreme se culegeau abia cîte 2500 kg. de struguri pe hectar. Plăgi nenumărate au atins cu aripile lor negre și vinificația. De la Odobești nu mai veneau vinurile atît de cunoscute și atît de așteptate. Se furnizau vinuri slabe.

Podgorenii din zilele noastre au căutat să ridice însă vinurile Odobeștilor la faima de altă dată, ba chiar s-o depășească. Și ei și-au luat rolul în serios chiar de la început. Și-au îmbogățit cunoștințele și priceperea. Azi, în viile din Odobești nu mai lucrează ca înainte numai oameni care să nu cunoască decît practica oarbă. Munca lor este limpezită și luminată de flacăra științei. Numai în gospodăria de stat lucrează aproape 30 de oameni care au absolvit facultăți sau școli medii și profesionale. Mare parte dintre ei sînt urmași direcți ai amărîților și atît de năpăstuiților „supuși". Chiar în tîrg în Odobești își țin cursurile o școală de ucenici și alta de maiștri viticoli, pe care le patronează cu grijă și competență stațiunea de cercetări din localitate și din care ies anual zeci de tehnicieni stăpîni pe meserie. Lucrătorii din vii au și ei astăzi condiții omenești de muncă și de viață. E o încîntare să-i vezi pe acești oameni în pufoaice sau în salopete, mînuind foarfeca sau vermorelul, după cum tot o încîntare este să vizitezi camerele în care se odihnesc, să mănînci la cantină cu ei, sau să vezi împreună cu dînșii un film la unul din cele două cinematografe ce s-au deschis în tîrg.

Și iată că azi mai puțin, mîine mai mult, podgoriile au început să simtă și ele aceste înnoiri. De la 2500 kg. pe ha., producția de struguri a început să urce rapid și sigur pînă ce a ajuns la 10.261 de kg., cît a scos gospodăria de stat în 1957. E un indiciu. Altul, tot atît de grăitor, îl constituie urcușul veniturilor bănești. De la 1.811.000 lei, cît a izbutit să scoată în 1951, gospodăria de stat a ajuns în 1957 să totalizeze nici mai mult nici mai puțin decît 7.050.000 lei, clasîndu-se prima pe țară în ceea ce economiștii numesc rentabilitate. Nici gospodăriile colective nu au vrut să rămînă de căruță. Deși înființată numai de doi ani, și fără prea mari resurse, cea care poartă numele de „16 Februarie 1933" a obținut în 1957 un venit bănesc de 1.737.000 lei. Dar cel mai bine se vede cît au progresat podgoriile din Odobești în ultimii ani din faptul că vinurile lor nu numai că și-au recăpătat vechea faimă, dar și-au și sporit-o. În 1957, la Ljubliana, în Iugoslavia, la un concurs unde au luat parte zeci de țări cu prodigios trecut viticol, Rieslingul din 1953 și cel din 1956, produse de către gospodăria de stat din Odobești, au primit medalii de argint. La numai cîteva luni, într-un concurs pe țară, 15 vinuri din podgoriile Odobeștilor au întrunit cele mai bune sufragii, fiind premiate: trei cu medalii de aur, 11 cu medalii de argint și unul cu medalie de bronz. Medalii, medalii...

★

De la Odobești ne-am întors pe același drum al „supușilor" de odinioară. Fremăta în jurul nostru primăvara, iar viile vuiau mai abitir decît toamna de glasuri tinerești. Se tăiau uscăturile, se lega via, se scoteau din pivnițe poloboacele, se curățau cu mare grijă sculele de vinificat. Se puneau deci temelii și mai solide pentru noi izbînzi ale acestor podgorii, pentru noi medalii.

E. BEJENARU și I. PAVELESCU

Descărcarea primei șarje s-a terminat. Cei patru oțelari, fericiți de întîia lor izbîndă se pregătesc de o nouă încărcare.

PRIMA ȘARJĂ!

(Urmare din pag. I-a)

cepuți parcă ca oricine în topirea metalului. E și acesta un semn al emoției pe care o împărtășesc laolaltă cu adevărații oțelari care se îngrijesc de elaborarea primei șarje la cel mai mare cuptor al țării.

Emoția celor de față sporește cînd jos, în hala de turnare, intră trenul care poartă pe platforme lingotierele ce vor primi oțelul primei șarje. E semn că momentul mult așteptat se apropie.

Fiecare minut trece greu acum. Și deși oamenii par mai calmi ca oricînd, este dificil să descrii măcar o părticică din emoția și bucuria ce li se citește pe față. Au făcut acum roată în jurul oțelarului care a scos o nouă probă din cuptor. Se pare că e ultima. Da, compoziția este bună. Se poate începe descărcarea șarjei.

Ca la o comandă platforma din fața cuptorului se golește. Aici nu mai este nimic interesant de văzut. În schimb, în partea cealaltă, urcați pe platforme, macarale sau pasarele, oamenii și-au ales cele mai bune locuri de unde se poate vedea descărcarea cuptorului.

Acele ceasornicului arată orele 22,45. Se începe destuparea cuptorului. Botnița de pămînt refractar se lasă însă greu. În cele din urmă puterea oxigenului iese biruitoare. Și exact la orele 23 pe jghiab apare oțelul topit. La început ca un firicel de aur, parcă speriat de tunetul de aplauze care îl întîmpină, iar apoi din ce în ce mai gros, mai năvalnic, își face drum spre uriașa oală de turnare. Sub acoperișul noii oțelării, fețele oamenilor și tot ce îi înconjoară, împrumută din lumina roșietică a metalului topit. Curge prima șarjă a celui mai mare cuptor de oțel al țării...

★

Încă din ziua în care primul stîlp metalic al oțelăriei a fost montat, în care primul vagonet de beton a fost deșertat în fundații, acest moment a fost pregătit de constructori în cele mai mici amănunte. Și ca să ajungă la el, ei au executat lucrări deosebit de grele, au biruit gerurile aspre ale iernii, căldura toridă a verii.

Curiozitatea ne-a împins să facem chiar cîteva calcule. Rezultatele lor merită consemnate. Cercetînd, de pildă, volumul excavațiilor ce a fost necesar pentru construcția noii oțelării se ajunge la o cantitate de pămînt cu care s-ar putea umple albia rîului Cerna pe o lungime de peste 2 km. La rîndul lor, cu betoanele simple, armate și cu prefabricatele utilizate pe acest mare șantier, s-ar putea ridica un zid de sprijin înalt de 4 m și lung de 15 km. Am mers mai departe și am calculat cantitatea de fier beton folosit la betoanele armate. A rezultat un fir de oțel cu diametrul de 6 mm. ce ar putea străbate distanța București-Moscova de cca. 16 ori. Un calculator și mai sîrguincios ne-a furnizat o altă cifră, care singură este capabilă să vorbească de proporțiile noii oțelării a Hunedoarei. Este vorba de suprafața vopsită a montajului, care se pare că întrece 400.000 m.p.!

Dar acestea sînt cifre și fie ele chiar impunătoare, nu au calitatea să ilustreze decît foarte palid ceea ce au ridicat constructorii la Hunedoara în acest al doilea plan cincinal al țării. Mai elocventă pentru cititori ar fi poate producția acestei noi oțelării, cea mai mare și mai modernă din țară. Merită de aceea consemnat că atunci cînd și celelalte cuptoare care se lucrează acum, vor produce, noua oțelărie va furniza anual oțel pentru 250.000 tractoare sau 150.000 autocamioane!

Aceasta este puterea gigantului de la Hunedoara, ridicat și condus de oamenii noștri noi, sub îndrumarea și grija partidului, pentru folosul lor și al întregii țări.

Tudor GHEORGHIU

Viitorul muzeu al Capitalei

Se finisează lucrările începute de multă vreme la palatul din piața Băicescu, afectate muzeului de istorie al orașului București. În cursul acestei luni, constructorii vor preda clădirea restaurată pînă în cele mai mici amănunte.

În aceste ultime zile, cînd zeci de dulgheri, zidari, electricieni, vopsitori și decoratori dau zor ca să termine lucrările, am făcut o vizită în fostul palat Șuțu. Pe schelăria din hol mai lucra echipa de „restauratori" a meșterului Petersen, care scotea la iveală ultimele fresce pictate în jurul lui 1890, cu prilejul renovării de atunci, cînd a fost chemat pentru asta pictorul austriac Egli.

Moș Petersen, specialist cunoscut, a dat și peste o zugrăveală anterioară, specifică timpului, dar cea a lui Egli este și mai artistic executată și mai adecuată destinației de azi a palatului.

Holul este desigur una din piesele cele mai importante ale viitorului muzeu și stilul său a fost lăsat intact, cu coloanele, scările și cele două balcoane ale orchestrei. Un balcon era pentru taraful de lăutari, — celălalt pentru fanfare, pentru orchestra după melodiile cărcia dansa protipendada în saloanele ce-și deschideau ușile în dreapta, în stînga și în fața scărilor.

Pe scările holului a fost lăsată oglinda, care e ea însăși o piesă de muzeu: a fost lucrată în 1864, după desenul lui Storck, iar rama sculptată în lemn e făcută tot după schița lui. În fața oglinzii va fi reinstalat ceasornicul „trăznit", ce a dăinuit mulți ani din fantezia unuia dintre foștii stăpîni ai palatului. Dacă vrei să vezi ora, trebuie să te uiți nu la orologiu, ci în oglindă, căci altfel vezi cifrele pe dos. La locul lui a rămas marele candelabru. Au fost „recondiționate" și sobele rotunde, originale, cu cenușarele lor.

Toate încăperile de la parter și etaj au fost astfel restaurate încît să constituie un circuit închis, în care vizitatorul să poată ușor trece dintr-o epocă în alta: de la începuturile orașului pînă în zilele noastre. Una din piesele cele mai interesante este desigur fosta sufragerie a palatului, restaurată ca și holul, și cu platoșul „recondiționat", adică așa cum a fost lucrat prin anii 1890, fie de către Egli fie de către Elsner, chemat să lucreze Petești. În această încăpere va fi instalată biblioteca muzeului Bucureștiului.

O altă încăpere importantă este sala mare cu oglinzi de la etaj, probabil fosta sală de bal în care perechile se alunecau pe parchet se puteau privi în „mărime naturală" în marile oglinzi de pe pereți, lucrate cu peliculă de argint în spate. Aici va fi una dintre secțiile importante ale muzeului Bucureștiului și poate că în vreun colț al acestei săli va figura Zeița de la Vidra, veche de mii de ani și descoperită cu prilejul unor săpături făcute în jurul orașului.

Cînd am încheiat vizita, meșterii terminau vopsirea grilajului de fier ce înconjoară palatul, și puneau la punct „peronii" de la intrare, cu felinarele rămase intacte, sub care trăgeau echipajele în timp ce la porți străjuiau arnăuții în fustanele și pistoale ce țineau la respect „prostimea" flămîndă...

Em. DORNA

Vrăjitorul de păsări

Sălbatecă și plină de taine este lumea viețuitoarelor din pădure... Legea codrului, implacabilă și singeroasă, o guvernează de mii și milioane de ani. Din înaltul cerului, păsările de pradă se năpustesc asupra vînatului bicisnic, mistreții adulmecă urmele ciutelor. Drama e mereu aceeași, o feroce încrîncenare între vînător și vînat... Și totuși, singur omul e capabil de disponibilități afective față de victimă... El poate întinde capcane în pădure fazanilor sălbatici și tot el poate să-i îmblînzească. Poate vîna dropii în stepă și poate îndrăgi un pui de dropie ca pe propriul lui copil.

. . . . . .

Un asemenea om l-am întîlnit în peregrinările mele pe meleagurile timișorene. Îl cheamă Nicolae Wagner și e maistru fazanier la crescătoria din Pădurea Verde. De mai bine de 30 de ani Wagner e îmblînzitor de păsări. Preocupat de a spori zestrea cinegetică a țării, el și-a închinat viața repopulării parcurilor noastre de vînătoare cu specii de păsări rare din variata și unica noastră faună. Muncă cu osebire grea, căci vînatul nu cunoaște decît legea pe care i-o dă natura însăși. Și cît de nepătrunsă este lumea tainicelor instincte cărora li se supun păsările sălbatice mai ales cînd sînt reduse la o tristă captivitate.

În împărăția vrăjitorului

Vizităm împărăția vrăjitorului de păsări. De la prima vedere ne întîmpină „paznicii" crescătoriei: un cîrd de bibilici, care îndeplinesc aici misiunea pe care și-au asumat-o cu două mii de ani în urmă legendarele gîște capitoline. La cea mai mică încercare a dușmanului de a face o incursiune pe teritoriul fazanieriei, bibilicile dau alarma... Mai încolo, un alt „paznic": o bufniță fără glas, cu aripile nemișcate, dar într-o continuă și neadormită iscodire...

Pătrundem dincolo de gardurile albe de sîrmă a volierelor. Fazanii speriați aleargă cu viteza unui avion cu reacție, legănîndu-și grațios „fuselajul". Au un instinct de conservare deosebit de ascuțit. Dar ce se întîmplă? Bătrînul îmblînzitor fluieră o melodie tînguioasă ca o melopee. Fazanii se opresc, ascultă vrăjiți melodia și vin lîngă noi, aproape, tot mai aproape. Acum îi putem privi în voie. Sînt fazani de vînătoare și fazani de decor: argintii și aurii. Natura a risipit cu dărnicie paleta ei de culori și nuanțe pentru a face din această pasăre o regină a frumuseții. Regăsești în penajul fazanului ruginiul metalic al peisajelor de toamnă, verdele de smaragd al pajiștii înrourate, aurul holdelor, albul argintiu al funigeilor, violetul de ametist al cerului de amurg. Melodia a încetat și cu fîlfîiri repezi din aripi, fazanii se depărtează... Vor reveni la fluieratul vrăjitorului, pentru a-și lua hrana sau pentru a fi îndrumați spre cuibare. Da! Făzăniețele vor consimți în cele din urmă să-și clocească ouăle și în captivitate. Începutul l-au făcut deja 25 de făzănițe dresate de moș Wagner. Puii lor nu mai au mame vitrege — găini fie ele și de rasă! „Maternitatea" de găini a crescătoriei devine o instituție perimată!

O cunoașteți pe Bimbi? E în vîrstă de 5 ani și de neam e o dropie... Neam mare, o adevărată „nara avis". Dar ce spun? Bimbi și cu nepoții ei, Putti și Mutti, sînt la ora aceasta singurele dropii din țară în captivitate... Să nu vă mire... Dropia este o pasăre liberă care nu admite să trăiască în prizonierat. Aruncată între gratiile unei voliere se sinucide. Bimbi n-a cunoscut libertatea niciodată. S-a născut în voliera lui moș Wagner dintr-un ou de dropie găsit pe cîmp. Mama ei vitregă a fost o găină. Cînd a ieșit din găoace, Bimbi a plîns mult de tot. Refuza orice hrană și-și chema mama cea adevărată. În zadar încerca cloșca s-o ocrotească. Bimbi își da seama de mistificare. Glasul mamei era străin, diferit. I-o spunea instinctul. A luat-o moș Wagner... sub aripa sa ocrotitoare. Studiind atent natura, vrăjitorul a reușit să-și apropie puiul de dropie și să-l hrănească. Grea treabă, căci puiul de dropie mănîncă încet și toată ziua... Au tot timpul nevoie de cineva care să se ocupe de ei. Moș Wagner a avut această răbdare și Bimbi l-a răsplătit cu prisosință. Astăzi Bimbi are 5 ani și împreună cu cei doi nepoți Putti și Mutti proveniți tot din niște ouă găsite, sînt prietenii nedespărțiți ai mușului fazanier.

Ca și colegii lor, fazanii, dropiile noastre au o pasiune: muzica. Cînd cîntă radioul, e musai să-i primești în casă, altfel [illegible] cu pliscurile. Și nu se clintesc din fața aparatului pînă cînd nu se termină concertul și începe... radio-jurnalul.

Strict autentic!

. . . . . .

Am părăsit împărăția lui moș Wagner conduși de el și de Otti... Otti nu e ceea ce credeți, adică o pasăre. E o vidră îmblînzită. Otti face parte din... serviciul de aprovizionare al fazanieriei... Cînd e nevoie de pești, broaște, rîme, dă fuga la eleșteul din parc și adună stive de prădăciuni... În orele libere se odihnește în brațele stăpînului sau doarme în pat cu el... Iar în rare ocazii... pozează pentru „Magazin". Priviți-o în fotografie.

I. VOLEDI

Poșta redacției

STOIANU MIHAELA: Vă mulțumim pentru aprecierile făcute revistei. În ceea ce privește sfaturile cosmetice pe care ni le cereți, vă rugăm să ne indicați adresa exactă, pentru a vi se trimite prin poștă răspunsurile specialiștei noastre.

OCTAVIAN METEA — Timișoara: **Reportajul dvs. despre drumețiile ciobanului Badea Cîrjan în Europa veacului trecut, este interesant. El depășește însă, ca mărime, spațiul pe care în mod obișnuit îl acordăm acestui gen de articole. Dacă ne puteți trimite o versiune mai concentrată — redusă, bunăoară, la jumătate — o vom publica cu plăcere și cu convingerea că cititorii noștri o vor citi cu aceeași plăcere.**

ELISABETA TOTH, București: Inclinațiile dvs. poetice sînt desigur lăudabile. Poezia pe care ne-ați trimis-o are însă o serie de stîngăcii și păcătuiește mai ales prin folosirea unor șabloane în locul unor veritabile imagini poetice. Sfatul pe care ni-l cereți este, în primul rînd: să citiți, să citiți versuri ale clasicilor și ale poeților noștri contemporani, — să citiți cît mai mult. Nu v-ați gîndit să vă apropiați de unul din cenacurile literare care există în Capitala noastră? Acolo veți găsi, fără îndoială și ajutorul și orientarea de care aveți nevoie.

IORGU BOBOCEL și MIȘU LAGA, Turnu Severin: **Poezia despre dragoste nu e reușită. Mai izbutită, exprimînd o idee și un țel, pare cea de-a doua, al cărei titlu este însă cu totul nepotrivit. Mai încercați și mai trimiteți.**

JURJ MIRCEA, URCC ILIA: **„Pămînt! Pămînt!" versificat cu destul meșteșug, păcătuiește însă prin conținutul său cu totul greșit, — depășit de marile transformări ce s-au petrecut în ultimii ani în viața satului nostru. Mai izbutită, din acest punct de vedere, poezia „O nouă primăvară", dar mult mai slab realizată sub raportul formei. Nu le putem reproduce. Ceea ce nu înseamnă cîtuși de puțin că trebuie să renunțați. Mai citiți — și în special poezie — mai scrieți, și, mai ales, revedeți cu grijă ceea ce ați scris.**

DUMITRU GRIGORAȘ - Iași: **Remarcabile, fără îndoială, încercările dvs. iar dintre ele cea mai reușită este „Indemn", străbătută de o frumoasă încredere în viață și în bucuriile ei. Ce păcat că versul este încă atît de neîngrijit, de necizelat. Mai trimiteți.**

A. BAGHINA, Tr. Severin: **Reproducem epitaful unui ședințoman:**

Cînd a venit funesta clipă
El i-a pus morții o-ntrebare:
„Să discutăm (la o adică)
Dar la... ședința viitoare!"

MARIN DE LA JII: **Am ales și reproducem în cele ce urmează „Strigătura" culeasă de dvs. în regiunea Craiova:**

Foale verde trei sulcine
Cîntă inima în mine
Că e mare sărbătoare
Pe întinsele ogoare.

Inima mi-e bucuroasă
Că avem belșug în casă.
Inima mi-e ca o floare
Că e mîndră sărbătoare.

De cînd e gospodărie
Avem mîndră bucurie
Și avem lumină-n casă
Și pline multă pe masă.

POPA I. MIHAIL-FLORIAN, Buzău: **Nu vă amăgiți: ceea ce ne-ați trimis nu este poezie. Cîte poezii și cîți poeți ați citit pînă acum?!...**

GHIORGHI GRECOIANNIS-Craiova: **Sînt frumoase versurile dvs. — pline de simțire și de vibrantă dragoste pentru oameni, pentru frumos și pentru adevăr. Dacă și forma ar apropia conținutul de idei, unele din aceste poezii ar putea fi socotite reușite. Vă sfătuim să mai lucrați.**

GEORGETA NITA - Craiova: **Schița trimisă este scrisă cu foarte multă stîngăcie și ca atare nu o putem publica.**

MIRCEA VLAD, Corbii-Ciungi, raionul Titu: **Deși nu „rămîn colțuri albe în gazeta noastră", cum sperați cu gîndul că le-ați putea umple dvs. vă facem totuși loc citorva stihuri:**

SPIRIT GOSPODĂRESC

Uite așa vezi cîte unul
Mai dotat cu fantezie
Cum deține dintr-o dată
Două posturi pe hîrtie.

Pînă ce e prins ca mîța
Sus la oala cu mîncare
Și din două posturi mici
Intră omu-n „postul mare"...

Dr. DAN PLENICEANU, Turnu Severin: **Vă mulțumim pentru bunele aprecieri, dar mai ales pentru preocuparea ce o arătați îmbunătățirii formei și conținutului revistei noastre. Vă rugăm să credeți că ne străduim să realizăm ceea ce doriți dvs. — ca de altfel și alți numeroși cititori ai revistei. Socotim foarte interesante și potrivite profilului „MAGAZINULUI" sugestiile privind concursul pentru fotografii amatori și vă asigurăm că într-un viitor apropiat vom trece la punerea lor în practică.**

BLANCHE CĂLĂRAȘU: **Sanda Noreanu vă comunică, pe această cale, că a primit rețeta trimisă și vă mulțumește pentru osteneala și amabilitatea dvs.**

SCELB HALUSE, Hațeg: **„MAGAZINUL" este — după cum ușor vă puteți da seama — o revistă de reportaj în primul rînd. Publicarea unor partituri muzicale și eventuala lor prelucrare și comentare, revine revistelor de specialitate, de pildă revistei „Muzica" a Uniunii Compozitorilor din R.P.R., care și face, de altfel, acest lucru.**

ANONIMUL DELACERNA, Hunedoara: **Credem că descrierea subestimează pe cititorii „Magazinului". În ceea ce are pozitiv, propunerea dvs. va fi cercetată.**

CHARLOTTE DAICI, București: **Conținutul de idei al schiței dvs. este interesant. Din păcate personajele sînt prea schematice, conflictul prea liniar și grabnic expediat. Așteptăm altceva.**

VALERIU NAUM, Ploești: **Sprintenă cronica, dar de dragul rimei scăpați o seamă de contradicții (de pildă primăvara a sosit cu întîrziere dar e... punctuală). Mai așteptăm altceva.**

P. V. LAUER: **„Tentativa" dvs. — cum singur vi-o calificați — n-a reușit. Nu reușește însă decît cine încearcă. Așadar... mai încercați.**

NICHI GEORGESCU, Ploești: **Vă mulțumim că v-ați ostenit și ne-ați scris o scrisoare atît de lungă, care ne-a bucurat atît pentru aprecierile măgulitoare adresate revistei noastre, cît mai cu seamă pentru sugestiile interesante pe care ni le-ați făcut și pe care le-am reținut. Vă felicităm, totodată, pentru ceea ce dvs. numiți o adevărată performanță: aceia de a fi reușit a vă pricopsi — deși nu sînteți abonat — toate numerele „MAGAZINULUI" apărute pînă acum, aceasta cu prețul tuturor ostenelilor pe care ni le-ați descris cu atîta haz. În ce privește premiul pe care îl solicitați pentru această „performanță" (care, după cum știm, nu este numai a dvs.) — iată-l, reproducem epigrama pe care ați dedicat-o „unui frizer ce-și face serviciul foarte încet":**

M-a ras bărbierul meu, Ispas
Și-atîta îndeletnicire are,
Că-n dreapta pînă ce m-a ras
În stînga iar am barbă mare...

Barbă mare... dar nu atît de mare ca a epigramei dvs.

Cronica gastronomului

PUICANA UMPLUTĂ

Mama inimă rea și-a mai făcut prietenul meu Costache de la întîmplarea cea cu străpeața, care s-a încumetat să-i învețe cum se face salata verde. Dacă ar fi avut măcar, zvapaiata, cel puțin cuviința să-i iee cătinel, povățuindu-l în taină, pre șoptite și cu acea șiflă care o prinde atît de bine pe-o codană neîmplinită, cînd are de-afăcut c-un străbun ca ei, treaca-meargă! Dar să-i dee în tîrbacă, în fața tuturor rubedeniilor și cîmotiilor adunați să-i sărbătorească onomastica? Mai mare rușinea!

L-am găsit pe Costache meditînd singur la o masă, în fața unei halbe, la bufetul „Ambasador".

— De cînd ai început să bei bere, Costache?

— Beau rar și numai alci! Serpentina e bună și canaglul așișderea. Uită-te numai la spumă: smîntînă! Și pișcă la limbă. Imi place!

După ce-și dădu halba peste cap, Costache mă întrebă, de odată:

— Mergi cu mine pînă la Snagov?

— Ce să căutăm astăzi la Snagov? Nu vezi că plouă?

— N-are-afacе! Eu nu mă duc pentru distracție.

— Atunci, pentru ce?

— Caut ceva!

— La Snagov?

— Uite, îți spun, dar să-ți ții gura: caut o scafă veche de lemn, pentru salată și sînt acolo niște femei de pescar, care nu se poate să nu aibă așa ceva la casa lor. Dau cît mi-o cere, numai să fie scafă veche.

— Ascultă Costache, zic, mi se pare c-ai dat în mintea lui Păcală, care întreba tot satul dacă nu i-a văzut măgarul și el, călare pe dînsul.

— Nu înțeleg comparația!

— Apăi bine, măi omule, dacă în loc să mergem noi tocmai la Snagov, ne-am osteni numai pînă în Făgădău, la venerabila ta mătușă Catinca, oare n-am găsi ce cauți?

— Așa-i, frate!

Am luat-o amîndoi spre Făgădău, unde locuia bătrîna mătușă a lui Costache. De ani de zile nu mai părăsea odaia. S-a bucurat cînd ne-a văzut și ne-a făcut ea singură cafeluțe gingirii. După ce și-a dezvăluit Costache păsul, bătrîna ne-a încredințat o cheie, spunîndu-ne:

— Căutați, maică, prin cămara din șură, că printre ciurucuri și habadicuri, nu se poate să nu dați și peste vreo scăfiță-două, că am avut mai multe, dar nu-mi mai trebuie.

Descuind un lacăt mare și ruginit, am intrat într-o cămăruță întunecoasă și cu iz de mucegai. Cotrobăind prin ciuveele dintr-un ungher năpădit de ațe de pălanjen, bagdadie pînă-n podele, Costache și-a ales dintre cele două scafe care zăceau acolo, pe aceea care păstrase mai bine mirosul usturoiului. Tocmai în ea se afla uitată o foaie de hîrtie îngălbenită și scrisă cu litere chirilice, cu cerdac. Pe cînd o tîlcuia, la ieșire, fața lui Costache se lumină:

— Ce-ai descoperit, Costache?

— Vino mîine, la mine, la prînz și-ai să vezi.

★

A doua zi a pus Costache pe masă o farfurie cu o puicană plinuță, pe care a tăiat-o în patru. Pasărea avea o coajă aurie, de mai mare dragul s-o privești și care crănțănea în dinți, ca stecla. Și înăuntrul ei, ce crezi mata cucoane că era? Pilaf! Dar ce pilaf! De-ar fi gustat din el, s-ar fi lepădat temutul Baiazet și de Alah și de Mahomet, profetul său. Un pilaf în adevăr de pomină!

— Costache, iubitule, zic, desfătîndu-mă cu acel pilaf, cred c-ai să-mi dai și mie rețeta.

— Dacă ai fi cît de cît bucătar, nu mi-ai mai cere-o. Dar cum știam dinainte că nu ești decît un geanabet de cronicar, îți-am și transcris-o, pe înțelesul tău. Iat-o:

Faci tualeta necesară unei puicuțe grase. Separat, prepari un pilaf cu unt, așa cum se prepară pilaful, punînd în el mărunțaiele și niscaiva ciuperci. Umpli pasărea cu acest pilaf și o coși bine. Bagi la cuptor. Din cînd în cînd mai mingîi pasărea c-o pană muiată în zama untoasă care se scurge din ea. Cînd prinde crustă, e gata.

— Bravo, Costache, am să-i dau drumul.

— Fă ce vrei, mi-a răspuns încruntîndu-se șuguitor, numai să n-o prepari tu!

PĂSTOREL

Un pahar de apă minerală, un izvor de sănătate!

Cereți la magazinele de specialitate, ape minerale de masă și medicinale

O nouă afirmare a prieteniei romîno-polone

Vizita delegației de partid și guvernamentale a R. P. Polone în țara noastră s-a desfășurat într-o atmosferă de caldă prietenie. Declarația comună, rod al tratativelor dintre conducătorii celor două țări ale noastre, face o succintă trecere în revistă a problemelor care s-au aflat pe agenda convorbirilor. Declarația, ca și discursurile rostite la marele miting de pe stadionul Republicii, consemnează cu satisfacție identitatea punctelor de vedere asupra tuturor problemelor discutate.

Tratativele romîno-polone constituie o nouă și puternică afirmare a prieteniei dintre cele două popoare, care s-a manifestat de nenumărate ori de-a lungul secolelor, dar care și-a găsit o adevărată expresie abia după eliberarea țărilor noastre. Cele două părți și-au reafirmat atașamentul lor față de principiile marxist-leniniste, a căror aplicare stă la temelia succeselor țărilor noastre, ca și ale întregului lagăr socialist. Cele două părți și-au manifestat hotărîrea de a acționa și mai departe, cu vigoare sporită, pentru apărarea păcii, pentru întărirea necontenită a unității și forței lagărului statelor socialiste.

Hotărîrile adoptate cu privire la adîncirea și extinderea relațiilor romîno-polone vor contribui la obținerea unor noi victorii pe frontul construcției socialismului în țările noastre. Tratativele romîno-polone constituie în același timp o manifestare importantă a strînselor legături care domnesc între toate statele socialiste.

Vizita delegației poloneze a luat sfîrșit. Amintirea ei va continua să dăinuie încă multă vreme în inimile noastre.

IN CLIȘEU: Semnarea declarației cu privire la convorbirile romîno-polone.

REPORTAJUL — UN ACT DE CONȘTIINȚĂ UMANĂ

Săptămîna aceasta, Capitala noastră a găzduit o importantă manifestare a ziariștilor din lumea întreagă: Reuniunea Internațională a Reporterilor care și-a încheiat lucrările marți 13 mai. La 15 mai s-a deschis tot în Capitală, cel de-al IV-lea Congres al Organizației Internaționale a Ziariștilor (O.I.Z.) ale cărui lucrări sînt în curs.

Reuniunea Internațională a Reporterilor a prilejuit un rodnic schimb de experiență.

„Reportajul este nu numai o simplă relatare de fapte, cît și un act de conștiință umană" — subliniază apelul către reporterii presei de pretutindeni, semnat de membrii prezidiului Reuniunii Internaționale a Reporterilor, în numele reporterilor participanți la lucrări.

Dată fiind profunda îngrijorare pe care omenirea o manifestă față de amenințarea unui necruțător război atomic, apelul cheamă pe reporterii de pretutindeni **„să pună prin cuvîntul lor scris sau vorbit o stavilă oricărei propagande războinice, să reflecte în mod obiectiv și realist marea neliniște a popoarelor pentru viitorul lor. Cînd vor cădea bombele morții atomice, va fi prea tîrziu și însuși cuvîntul nostru nu va mai avea nici o putere".**

Cîțiva dintre reporterii participanți la reuniunea de la București, au făcut revistei noastre declarații în legătură cu dezbaterile la care au luat parte. Le reproducem în cele ce urmează:

Declarația brazilianului Joselyn Luiz Dos Santos

Ca delegat al Braziliei la Reuniunea Internațională a Reporterilor, mulțumesc colegilor mei romîni pentru posibilitatea ce mi-au oferit-o de a participa la această reuniune, cu o semnificație atît de importantă pentru profesiunea noastră.

Am constatat că la această întîlnire a activiștilor din ziaristică au participat colegi nu numai din Europa, ci și din Orientul Apropiat, din India, precum și — ceea ce este mai important pentru noi — din America Latină și America de Nord.

Ne dăm seama că această reuniune prezintă astfel o semnificație deosebită.

Țin să mulțumesc Uniunii Ziariștilor din R.P.R., care a organizat această conferință, pentru posibilitatea ce mi-a dat-o ca eu, ziarist din Brazilia, să vizitez acum Romînia pentru a treia oară.

Declarația lui Hilmar Pabel, foto-reporter la revista vest-germană „Quick"

Mă bucur din toată inima de invitația Uniunii Ziariștilor din R.P.R., care mi-a oferit prilejul de a veni din nou la București cu ocazia Reuniunii Internaționale a Reporterilor. La această reuniune am întîlnit mulți colegi din toate țările lumii, din Japonia, China, Grecia, Polonia, Canada și din alte țări, reporteri pe care i-am cunoscut în timpul activității mele. Consider această reuniune deosebit de importantă, deoarece ne-a oferit prilejul unui schimb de experiențe în folosul muncii noastre și în spiritul înțelegerii între popoare. Foarte mult m-a impresionat ospitalitatea romînilor și mă bucur de pe acum foarte mult de excursia colectivă pe care o vom face prin frumoasa dvs. patrie, excursie care ne va da ocazia să cunoaștem și mai bine Romînia și pe locuitorii ei.

Declarația canadianei Helene Charlotte Gagnon

Nu e decît relativ puțină vreme de cînd țara mea, Canada, participă la activitatea internațională și sînt deosebit de fericită de a fi printre primii din compatrioții mei care să asigure prezența canadiană la reuniuni atît de importante ca aceasta.

Reuniunea internațională organizată cu o asemenea eficacitate de Uniunea Ziariștilor din R.P.R., e de natură nu numai să stringă legăturile între colegii din diferite țări, dar mai ales să promoveze bunăvoința și înțelegerea mutuală între popoare. E de asemenea un prilej minunat de a cunoaște această frumoasă țară care este Romînia și de a constata toată munca deja îndeplinită pe calea progresului.

Mulțumesc, dragi prieteni romîni, pentru primirea voastră atît de călduroasă.

AL TREILEA SATELIT

(Urmare din pagina 1-a)

sa este conică? Dar... v-ați imaginat cît de mare este acest satelit? Dacă ar fi despărțit exact la jumătate de un perete despărțitor, am obține două etaje, în care ar încăpea relativ comod trei astronauți sau, înghesuiți, 6—7!

Așa dar, diametrul bazei conului atinge 1,73 metri, iar înălțimea conului este de 3,57 metri, aceasta fără a ține seama și de antenele de emisie ale posturilor de radio dinduntrul satelitului.

Am spus că în satelit ar putea să încapă 3 pînă la 7 oameni. Dar, după cum se știe, satelitul artificial nr. 3 nu cuprinde oameni. În schimb, tot spațiul este umplut cu prețioase aparate de cercetări științifice.

Jules Verne a imaginat — cu o îndrăzneală nemaipomenită pentru vremea lui — ocolul pămîntului în 80 de zile. De atunci, avioanele moderne au redus la cîteva zile acest termen. Dar astăzi, cel de-al treilea mare satelit sovietic face înconjurul globului pămîntesc doar într-o oră și 46 de minute!

O importantă contribuție în cadrul A. G. I.

După cum se știe, lansarea sateliților artificiali ai pămîntului a fost prevăzută cu aproape doi ani în urmă, atunci cînd s-a fixat programul Anului Geofizic Internațional. Sateliții artificiali au, într-adevăr, un rol de seamă în cadrul cercetărilor multiple și complexe efectuate de savanți din numeroase țări, în cursul celor 18 luni care formează A.G.I. Și, chiar dacă ținem seama de extraordinarele eforturi necesitate pentru cercetările făcute în Antarctida și de rezultatele prețioase adunate pînă acum, se poate totuși afirma că printre realizările A.G.I., CEA MAI IMPORTANTĂ, CEA MAI LUI-TOARE, A FOST LANSAREA SATELIȚILOR ARTIFICIALI!

Cel de-al treilea satelit sovietic este extrem de bine înzestrat cu diferite aparate științifice. El constituie UN ADEVĂRAT LABORATOR ZBURĂTOR DE FIZICĂ, DE CHIMIE ȘI DE METEOROLOGIE.

Într-adevăr, aparatele cu care este echipat permit măsurarea a numeroase caracteristici ale atmosferei. Astfel, se poate cunoaște cu precizie presiunea aerului în păturile înalte, precum și compoziția sa. De asemenea, se va putea măsura concentrația ionilor pozitivi, adică a particulelor încărcate cu electricitate pozitivă.

O sarcină de o deosebită importanță în cadrul Anului Geofizic Internațional este cunoașterea unor date cît mai precise despre alcătuirea și însușirile atmosferei, a acestui „ocean aerian" care ne înconjoară. În straturile cele mai apropiate de noi, de pămînt, acolo unde se produc norii și fenomenele meteorologice, atmosfera este studiată destul de bine. Dar în păturile superioare, ea este prea puțin cunoscută. Primele date precise au fost obținute de sateliții artificiali sovietici și cu ajutorul rachetelor. Iată că acum, se **vor putea cunoaște pentru prima dată informații prețioase în legătură cu atmosfera la înălțimi de 1.800 de kilometri.** Aceste date sînt deosebit de necesare pentru a se putea calcula exact mișcarea rachetelor, sateliților și... ale viitoarei nave cosmice.

Pe lîngă aceasta, **aparatura instalată pe cel de-al treilea satelit va servi și pentru cercetări asupra cîmpului magnetic al pămîntului.** Dar nu numai atîta: aparatele vor studia și soarele. Aparatura necesară măsoară intensitatea razelor pe care le trimite soarele pretutindeni în jurul său, în univers.

Misterioasele raze cosmice

Din univers, de pretutindeni, sosesc asupra pămîntului o seamă de radiații pe care oamenii de știință nu le-au putut studia încă prea bine. Este vorba despre misterioasele radiații cosmice. Ele au, desigur, o influență puternică asupra noastră. Din ce sînt formate ele? Nu se știe încă bine. Asta, pentru că, îndată ce se ciocnesc cu atmosfera, razele cosmice primare, venite din spații îndepărtate, desfac moleculele, atomii, nucleele din aer și formează o nouă radiație, radiația cosmică secundară. Aceste probleme, care pot părea destul de complicate unui necunoscător, sînt cercetate cu multă atenție de oameni de știință. Ei se urcă pe munții cei mai înalți, instalînd acolo laboratoare la mii de metri altitudine, pentru ca să poată capta și cerceta raze cosmice „cît mai curate".

Dar iată că savanții sovietici și-au înălțat laboratorul și mai sus, atît de sus, încît nimeni n-a visat pînă acum așa ceva. RAZELE COSMICE, ALCĂTUIREA LOR, VARIAȚIILE LOR, SÎNT ÎN ACEASTĂ CLIPĂ CERCETATE DE APARATE INSTALATE PE BORDUL CELUI DE-AL TREILEA SATELIT ARTIFICIAL. De altfel, trebuie știut că aparate avînd același scop au fost instalate chiar și pe cel de al doilea satelit artificial sovietic.

În urma călătoriei sale în straturile superioare ale atmosferei, pe satelit se adună o seamă de sarcini electrice, a căror măsurare exactă are o deosebită însemnătate pentru o cunoaștere mai precisă a atmosferei. De asemenea, este importantă pentru aceleași scopuri și precizarea temperaturii din interiorul și de la suprafața satelitului, măsurată de aparatele de pe bord.

Mici ghiulele cosmice

Aceasta ar putea fi definiția micrometeoriților. Între diferitele corpuri cerești, în spațiu, se găsesc mici părticele, fire de praf, pietricele infime, care călătoresc cu o viteză fantastică. Cînd pătrund în atmosfera pămîntească, ele se aprind în urma frecării de atmosferă și formează pe cer, în nopțile senine, o dungă luminoasă strălucitoare. „A căzut o stea", spun oamenii, dar în realitate steaua nu este decît scurta mistuire în foc a unui firicel de praf!

Și totuși, datorită vitezei lor uriașe, aceste pietricele, deși cîntăresc numai cîteva miligrame, sînt în stare să provoace multe rele. Ele pot străbate de pildă pereții unei nave cosmice sau pot distruge un înveliș izolator. Cunoașterea forței și a numărului lor, a „micrometeoriților", are o mare însemnătate practică. De aceea, satelitul artificial sovietic a fost înzestrat și cu un aparataj care permite efectuarea cercetărilor cu privire la aceste mici „ghiulele cosmice".

Iată numai cîteva din problemele de geofizică și fizică ce pot fi acum studiate cu ajutorul aparatelor ridicate la mare înălțime de satelit.

Soarele, sursă de energie

Pentru funcționarea aparatelor și mai ales pentru transmiterea cu ajutorul aparatelor de emisie a datelor înregistrate, este nevoie de energie electrică. De unde provine această electricitate?

Pe de o parte, după cum a anunțat comunicatul sovietic, ea derivă de la „surse electrochimice de curent", adică de la pile electrice și baterii. În ultimul timp, construcția bateriilor electrice a cunoscut o seamă de perfecționări, care le face să dureze mult mai mult ca pînă acum, chiar dacă consumul este continuu. Dar, în afară de aceste surse obișnuite, curentul electric necesar este furnizat și de baterii solare.

Este vorba de transformarea energiei luminoase în energie electrică. Se cunosc o seamă de elemente chimice care au însușirea ca, atunci cînd sînt lovite de raze luminoase, să emită electroni. Pe această însușire sînt bazate de altfel și celulele fotoelectrice, care permit transformarea „desenelor" de pe marginea filmului cinematografic în sunete.

Uriașele progrese realizate de tehnica sovietică în ultima vreme, au permis oamenilor de știință alcătuirea unor adevărate „baterii solare", care transformă energia luminoasă în curent electric.

Se pune totuși o întrebare: razele soarelui izbesc o bună parte din timp satelitul; oare acesta nu e amenințat de o încălzire prea puternică, care ar putea deregla aparatajul său? Oamenii de știință s-au gîndit și la această eventualitate și au prevăzut un sistem special de reglare a temperaturii. Este interesant de notat faptul că un dispozitiv automat conduce cu mare precizie funcționarea aparatelor instalate pe bordul satelitului artificial.

Prelucrarea informațiilor

După cum se vede, noul satelit artificial sovietic cuprinde o seamă de aparate extrem de precise și de complicate. Este important ca datele transmise de ele să poată fi captate cu regularitate și imediat interpretate. Pentru acest scop, după cum se știe, Uniunea Sovietică a înființat în mod special stațiuni științifice. Semnalele primite sînt transformate în mod automat în date științifice, iar apoi sînt îndreptate spre centrul de coordonare și calculație. Aici, toate aceste date, adunate de la diferitele stații, sînt introduse în mașini electronice de calculat.

Se știe că aceste mașini pot efectua, în timpul record de cîteva secunde, calcule pentru care cu mijloacele obișnuite zeci de matematicieni ar trebui să piardă luni întregi. La numai cîteva minute după trecerea satelitului, mașina electronică prezintă gata calculată, distanța la care se află satelitul, viteza sa, traiectoria și așa mai departe. Ea „spune" în graiul cifrelor pe unde va mai trece satelitul, la ce oră, minută și secundă.

De altfel, la observațiile asupra satelitului iau parte nu numai aceste stațiuni speciale, dar și toate stațiunile A.G.I. de pe întreg cuprinsul globului, inclusiv cele din țara noastră, de la București și Cluj, precum și radio-cluburile și radio-amatorii.

Contribuția satelitului artificial sovietic „numărul 3" la progresul științei va constitui încă un succes răsunător al cercetărilor A.G.I., succes datorit savanților sovietici. E încă o dovadă a superiorității certe, de necontestat, a Uniunii Sovietice în toate domeniile științei și tehnicii.

Ing. I. T. PREDESCU

ITINERAR INDIAN

COMORILE AGREI

Am părăsit seara orășelul Nangal, aflat în extremitatea nordică a Indiei. Vremea se răcise puțin, făcîndu-ne să uităm de căldurile dogoritoare de peste zi. Am lăsat orășelul acesta ciudat, cu casele foarte răsfirate.

Din mers, am mai privit odată înspre prăvăliioarele din capătul orașului, palid luminate de cîteva felinare. Negustorii de țigări și cei care preparau un fel de desert din boabe de piper și alte mirodenii, au rămas în urmă, tîrguindu-se mai departe cu clientela. Trenul în care mergeam era vopsit într-o culoare roșie deschisă. În mod cu totul excepțional, comunicația era posibilă numai între două vagoane. De regulă, în trenurile indiene nu se poate circula dintr-un capăt în altul, fiindcă vagoanele sînt complet izolate. Călătoream într-un vagon de dormit ce nu se prea deosebea de ale noastre. O notă aparte prezentau doar ferestrele. Acestea sînt așezate foarte jos, la nivelul patului inferior, astfel că dacă vrei să privești afară, de pe culoar, trebuie neapărat să te apleci cît mai mult. Mi-a părut rău că pînă la Agra, unde trebuia să ne oprim, n-am putut merge ziua, pe lumină și așezat la o fereastră obișnuită. Aș fi dorit să văd acea vegetație bogată și bizară precum și turmele de elefanți despre care auzisem și citisem. Totuși mă consolam la gîndul că îmi stau la dispoziție cîteva ore de dimineață, cînd puteam să tot privesc. Însoțitorii vagonului, după ce ne-au dat bună-seara, ne-au făcut un soi de instructaj, arătîndu-ne cum să folosim complicatele butoane de apel în cazul cînd cineva ar avea nevoie de apă acidulată, limonată, portocale sau banane. În tavan, elicele se învîrteau de zor, răcorind întrucîtva cupeul. Aveam nevoie de răcoare înainte de orice pentru că geamurile chiar de ar fi fost deschise, nu-mi erau de nici un folos. Diminața am apucat cîteva crîmpeie de cîmpie, am trecut pe lîngă niște lacuri cu apă albăstrui și m-am pomenit mai repede decît mă așteptam la Agra.

Orașul acesta are — ca să zic așa — o excelentă „rezonanță", căci despre el, despre comorile lui s-a auzit și la noi în țară, încă de mult, cu toate că Agra nu se numără printre marile orașe ale Indiei. Populația sa numără 375.000 de locuitori. Cu tot caracterul exotic al naturii, Agra mi s-a părut oarecum mai familiară, mai apropiată ca înfățișare de orașele europene. Am întîlnit în cale numeroase firme scrise și în limba franceză, nu numai în engleză și hindusă, numeroase biserici anglicane, romano-catolice rătăcite printre templele băștinașe. Printre vizitatori am întîlnit mulți europeni, unii mînați de afaceri, alții veniți în calitate de turiști. Agra este un punct de atracție pentru vilegiaturiștii din toate cele cinci continente ale lumii.

Impresia ce mi-a făcut-o din primul moment orașul era aceea a unei imense grădini. În acest oraș-grădină străzile sînt foarte largi, avînd trotuarele umbrite de cocotieri cu chica deasă. Pe sub coroana lor trece zilnic mult tineret, întrucît Agra este un centru universitar important, unde învață mii de studenți.

Înainte cu vreo 400 de ani, orașul a devenit capitala țării sub domnia marelui mogul, Akbar. Sub imperiul lui s-a pus piatra de temelie a vestitului fort, iar ceva mai tîrziu, nepotul său Shah Jehan completă fortul și construi celebrul mausoleu Taj Mahal, supranumit „Visul de marmoră".

Fortul Agra și Taj Mahalul sînt opere de artă de o valoare incomensurabilă. Amîndouă aceste monumente de artă sînt clădite pe malul Iamunului, o apă lenevă ce se lăfăie într-o albie largă, cu o saltea lată de nisip dedesubt și pe lături. La porțile lor se opresc zeci de taxiuri vopsite în negru și cu acoperișurile galbene sau tongasurile, niște trăsurici acționate de o bicicletă antimergătoare. Biroul Oficiului de informații turistice are o vastă rețea de ghizi. Cu opt rupii poți angaja un ghid pentru o jumătate de zi, cu 12 rupii pentru o zi întreagă. În afară de aceștia, mai există ghizi ai serviciului arheologic, care dau explicații numai în ceea ce privește fortul. Tariful perceput mi s-a părut foarte curios. El este fixat după numărul persoanelor care alcătuiesc grupul ce-l angajează și după pregătirea lor. Trebuie să spun că între ghizi există o anumită ierarhie. Cei ou vechime, mai bine pregătiți, sînt ghizii de categoria I-a, în stare să discute mai amplu, la un nivel mai înalt. Alții, cei de categoria II-a, sînt mai tineri în meserie și mai puțin experimentați. Dacă timpul te favorizează, o zi e prea puțin pentru a vizita aceste două comori ale artei indiene. Ele uimesc nu numai prin proporții și simetrie, ci și prin măiestria sculpturală a interioarelor, unde mîna omului a făcut minuni. Fiecare detaliu în sine este o operă de mare artă, care încîntă și uimește pe oricine.

Taj Mahalul, celebrul mausoleu, a fost construit de Shah Jehan, pentru a o depune pe soția sa Mumtas Mahal, decedată la nașterea celui de-al 14-lea copil. Mausoleul e construit din marmură albă și străjuit la colțuri de cîte un minaret cu trei etaje. Întregul corp de marmură albă este încrustat cu pietre prețioase, alcătuind ghirlande de flori sau diferite motive decorative musulmane. La intrare sînt încrustate versete de coran, într-o caligrafie ireproșabilă. În interior, o adevărată dantelărie de marmoră lucrată în filigran formează o împrejmuire octogonală care închide cele două lespezi de marmoră cu la multe din morminte. Dar nu aici sînt adevăratele morminte. Pentru a ajunge la ele trebuie să cobori într-o criptă răcoroasă și întunecată, călcînd încet, cu multă băgare de seamă. Exact sub lespezile de sus se află mormintele autentice. Lespezile sînt aidoma cu cele de la intrare, avînd aceleași ornamente, aceleași dimensiuni. Lîngă morminte ard încontinuu bețișoare de agar-bathi. Un miros plăcut de esență de santal umple vastul edificiu, prevăzut cu nenumărate bolte interioare, cu nișe meșteșugit executate. Cînd vorbești, sub cupolă se aude un ecou prelung. Sunetul se pierde încet, persistînd zeci de secunde. Pentru a ne demonstra admirabila acustică a sălii, unul dintre ghizi a intonat o melodie mlădioasă. Ecoul a repetat glasul său de nenumărate ori, redîndu-i toate meandrele. În fața acestor minunății, fără să vrei te gîndești la ingeniozitatea și talentul celor care au trudit la ridicarea mausoleului. Folosind munca a cîtorva zeci de mii de robi, Shah Jehan și-a imortalizat numele pe seama adevăraților creatori ai acestei opere arhitecturale.

Am ieșit încîntat de cele văzute, mi-am încălțat pantofii lăsați la intrare, conform obiceiului, și am pornit pe fortul clădit în vremea celor trei împărați — Akbar, Jehangir și Shah Jehan. Fortul nu apare cu nimic mai prejos decît mausoleul, doar zidul exterior este mai sever. Curtea vastă cuprinde multe clădiri având pereții încărcați de ornamente. Dintre ele voi aminti doar cîteva. Voi aminti de palatul lui Jehangir, cel cu coloanele împodobite cu sculpturi reprezentînd fel de fel de păsări și flori de lotus. Cămerele palatului sînt zugrăvite în culori aurii de toată frumusețea. Palatul Samman este denumit și palatul iasomie deoarece este ornamentat numai cu aceste flori pictate și sculptate. Mai la o margine este palatul de gheață, care și trage numele de la oglinzile încrustate peste tot, pe pereți sau pe plafon. Călătorul are prilejul să se vadă în același timp din față, din spate, din profil.

După cîteva ore de umblet, m-am oprit în fața unei băi originale din curte. Era o cadă mare, în aer liber, unde se înbăiau de obicei curtenii. La picioare, o sumedenie de veverițe mișunau prin iarbă, săreau pe copaci, se zbenguiau fără astîmpăr. Nu mi-am putut da seama dacă erau blînde sau amabile. Spun aceasta pentru că au rămas nemișcate pînă le-am fotografiat, plecînd atunci cînd nu mai era nevoie de ele.

Cînd am plecat din orașul veșnic înverzit, mi-am dat seama de ce unii vizitatori cheltuie zile întregi pentru a-i cunoaște comorile. În adevăr, pentru a vizita Taj Mahalul și fortul Agra trebuie zile, iar pentru a le cunoaște întrutotul îți trebuie un șefnic bun, cunoscător al istoriei și al tainelor multor arte. Îți trebuie neapărat un ghid de clasa I-a.

Const. SÎRBU

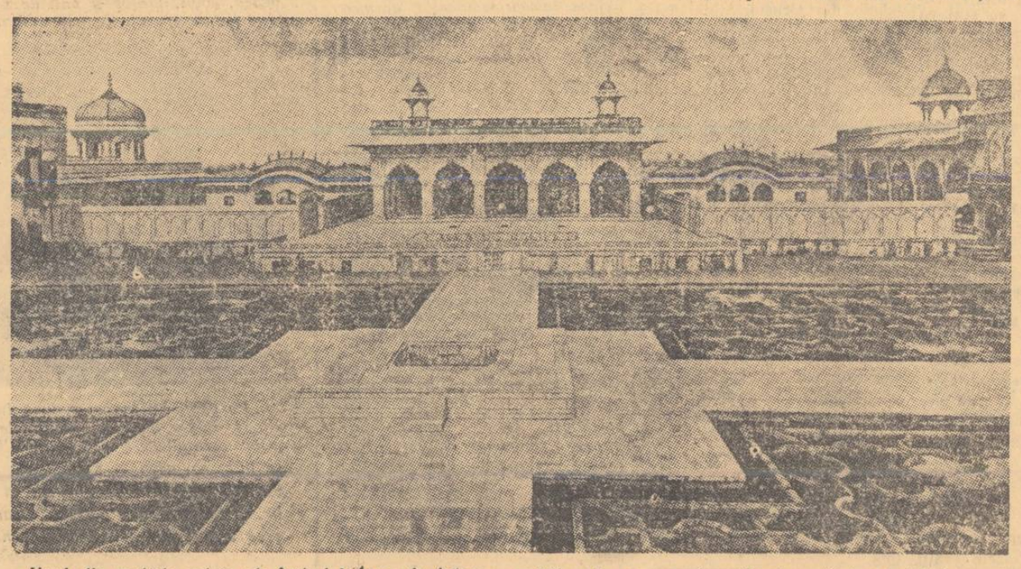

Unul din multele palate ale fortu lui Agra. Înaintea sa puteți vedea o pardoseală minunată dar destul de complicată a curții.

PRETUTINDENI

IN APROPIERE de Yalta se află un depozit de vin, care posedă o colecție unică de vin vechi. În depozit se află circa 50.000 de sticle de vin vechi, printre care se numără: Xeres 1775—1841 și Tokay 1892.

●

LA ALTAGNANA, o mică localitate din Italia, un mare grup de soții au protestat într-un mod foarte eficace împotriva soților care își petrec o prea mare parte a timpului lor liber la circiumă. Femeile au încrucișat brațele și au refuzat să se mai ocupe de treburile gospodărești. Soții au răspuns printr-un chef general, în piața orașelului. Pînă la urmă au învins grevistele: soții, treziți din beție, au făgăduit că se vor îndrepta și femeile și-au reluat ocupațiile casnice... pînă la prima recidivă a barbaților.

●

UN TÎNAR francez, Alexis Glet, s-a urcat din greșeală noaptea, într-o gară a orașului Mans, într-un vagon frigorifer care transporta produse lactate. După o călătorie de 10 zile, în care timp n-a băut și nici n-a mîncat, el a fost descoperit cu ocazia deschiderii vagonului, pe jumătate înghețat și în stare foarte gravă. Primele cuvinte pe care le-a pronunțat cînd și-a revenit au fost: „Oi! ce cald îmi este!".

●

ÎNTR-O clinică pentru copii s-a realizat o originală expoziție, foarte instructivă pentru părinți: expoziția obiectelor înghițite de copii și extrase de chirurgii

clinicii din stomacurile micilor lor pacienți. Printre aceste obiecte se numără butoni, ace cu gămălie, ace de siguranță, nasturi, chei, bile, bucăți de stofă și multe altele.

●

ROMANELE lui Emile Zola, „Greșala abatelui Mouret", „La fericirea femeilor" și „Excelența sa Eugène Rougon" au apărut mai întîi în Rusia și după aceea în Franța.

„Într-unul din momentele mele cele mai teribile de lipsă și descurajare, Rusia mi-a redat toată încrederea, toată forța, oferindu-mi o tribună și un public pasionat. Nu pot să vorbesc despre ea fără emoție și-i voi păstra recunoștința veșnică" — scria Zola amintind colaborarea lui la „Vestnik Evropy" din Petersburg.

●

O COMPANIE de navigație aeriană din Statele Unite a inițiat pe traseul Chicago—New York un avion rezervat numai pentru bărbați, care astfel — spune anunțul societății aeriene — își vor putea fuma în liniște pipele și vor putea povesti anecdote piperate...

●

REVISTA italiană „Noi donne" relatează după cum urmează o vorbă a lui Mamie Eisenhower: „Tineri ambițioși, învățați să jucați golf: într-o zi veți putea deveni președinte...".

●

UN SCAFANDRU belgian, Victor Van Lent, a anunțat că în cursul lunii august va încerca să traverseze Canalul Mînecii... pe fundul mării. După aprecierile sale, traversarea va dura circa 50 de ore. El se va alimenta cu vitamine și băuturi aflate în casca.

●

UN POMICULTOR din insula Creta a reușit să obțină portocale de o mărime neobișnuită, care cîntăresc în medie peste 900 gr. și au un gust excepțional.

●

ÎN ULTIMII doi ani, palatul Kremlin din Moscova a fost vizitat de peste 12 milioane de persoane.

●

LA LONDRA a avut loc, cu mult succes, premiera comediei lui Aristofan, „Lisistrata", care povestește cum femeile din oraș au făcut o grevă împotriva bărbaților care doreau războiul. Puține zile după premiera londoneză, studentele universitații din Oxford au declarat că nu-și mai sărută și nu mai ies cu prietenii lor pînă cînd această nu vor adera la protestul pentru interzicerea bombei cu hidrogen. Ideia acestei greve cu scop pacifist a avut-o studenta în istorie, Margareta Franklin.

●

THRYRZA BAKER din Morrison, Colorado, a împlinit zilele acestea 100 de ani și a fost sărbătorită de întreaga și numeroasa ei familie. Cu acest prilej, un ziarist a întrebat-o: „Doamna, care e reteta cea mai sigură pentru a ajunge centenară?". Batrîna bunică a răspuns: „E simplu: să nu mori pînă la 100 de ani..."

●

UN TEHNICIAN francez, Jaques Genevay, a inventat un aparat denumit automatofon, care susură ușor la ureche, în timpul somnului, fraze imprimate mai înainte pe un disc al aparatului. Aceste

fraze pot fi o lecție pentru un școlar sau student, o invitație la calm pentru cei nervoși și așa mai departe. În felul acesta, spune inventatorul, conștiința celui care doarme este influențată în mod favorabil.

●

N. KUPREVICI colaborator științific al Observatoriului Pulkovo de lîngă Leningrad, care a creat telescopul cu televiziune, care permite fotografierea suprafeței lunii, a folosit această instalație originală și pentru fotografierea stelelor. Grație acestei instalații, savanții din Pulkovo au putut obține, pentru prima oară în istoria astronomiei fotografii ale stelelor de mărimea 8-a și a 9-a.

●

UN PAZNIC de noapte din Viena, care-și facea rondul, auzind zgomote suspecte într-un magazin, a anunțat poliția. Aceasta sosi de îndată, bloca ieșirile, controla magazinul, dar fără succes. Din nebăgare de seamă, un polițist lovi un manechin. Mare fu mirarea polițiștilor cînd acest manechin, presupus fără viață, exclamă „au" și încerca să fugă. Hoțul surprins se băgase printre manechine, avînd grija să-și atîrne o etichetă mare cu prețul costumului.

●

ÎN ANII puterii populare, uzinele „V. I. Lenin" (fosta Skoda) din R. Cehoslovacă au luat o largă dezvoltare. În prezent această mare întreprindere exportă produsele sale în 37 de țări ale lumii.

Amintiri despre Camil Petrescu

Duminică 18 mai se împlinește un an de la moartea regretatului scriitor Camil Petrescu. Cu această ocazie am primit la redacție, din partea consilierului de justiție Constant Ionescu, fost coleg de școală cu Camil Petrescu, la liceul „Gh. Lazăr", cîteva amintiri din tinerețe despre marele scriitor.

Martie 1907. Vlădescu, profesorul de istorie, poreclit „ostrogotul", se suie la catedră, strigă catalogul apoi, cu glasul lui permanent răgușit, (tutun ? băutură ? sau amîndouă ?) spune :

— Să iasă la lecție Coteț Niculae, Cozma Corneliu, Cristea Alexandru și Cristescu Tarciniu !

Cel dintîi strigat dintre elevi — Coteț — vine la tablă cu ochii plînși, cu lacrimile încă prelinse pe obraji. Ostrogotul îl scrutează, apoi îi întreabă :

— Ce-i cu tine, Coteț ?

Coteț nu-i răspunde decît printr-un suspin. Camil, de lîngă mine, se ridică :

— I-a murit tatăl.

— Cum i-a murit ? se miră vocea cavernoasă.

— A fost împușcat în sat la el, — precizează Camil.

Oh ! Sinistra amintire a mutrei profesorului care, sculat în picioare, perorează :

— Răscoală, ai ? Răzmeriță ? Bine i-a făcut ! Să știți copii, că pentru un dascăl de istoria neamului nu va fi mîndrie mai strălucită decît să-și aducă aminte, la bătrînețe, că a avut cinstea să preamărească represiunea ordonată de guvern. Trebuie gîtuită inconștienta răzvrătire a unor scelerați. Ce-au căutat, aia au găsit. Bine le-a făcut !

O tăcere, nu de mormînt, ci de cimitir, apasă asupra clasei. Camil își înfige degetele și unghiile în brațul meu : — Ce bestie ! îmi șoptește el.

A doua zi, Mielu mă ia deoparte :

— Am scris azi noapte un sonet. Mergi cu mine să-l ducem lui Bujor ?

Și îmi strecoară o fițuică : scrisul lui mărunt, ca și făptura lui. Citesc pe furiș :

„MARTIRULUI IOAN COTEȚ DIN VITĂNEȘTI

Gemeai sub tirania zdrobitoare
Te chinuiau sub crîncena biciușcă
Și-ntocmai ca un leu închis în cușcă
Urlai nădejdea vremii viitoare.

Dar ei ți-au sugrumat cu-nverșunare
Revolta care spumegă și mușcă, —
Drept căpătîi, ți-au dat un pat de pușcă
Și-n loc de pîine, gloanțe-ucigătoare.

Brătianu și Averescu, mînă-n mînă, —
Doi încleștați de-o furie păgînă, —
Te-au prăvălit în groapa din vîlcea :

O, dormi COTEȚ, în gloria nemuririi,
Căci fiii tăi curînd vor contempla
Triumful luminos al dezrobirii !"...

În aceeași zi, după ieșirea din clasă, ne prezentăm amîndoi la sediul ziarului „Romînia Muncitoare", din strada Blănari, lîngă str. Sfîntul Niculae Șelari, unde două odăițe mohorîte adăposteau întîiele forțe dinamice ale presei socialiste. Mihail Gh. Bujor, lipsea. Ne-au primit Dimitrie Marinescu, administratorul, o tovarășă suptă la față, soția neînfricatului agitator I. C. Frimu, tov. Rozica, și un tînăr înalt, cam adus din umeri, cu priviri iscoditoare : venerabilul nostru Gala Galaction de mai tîrziu și de astăzi — pe atunci, Grigore Pișculescu.

Între ei, așezat pe un scaun fără rezemătoare, un fel de taburet, perora N. D. Cocea, care, deși era judecător-ajutor la Panciu, scrisese un vehement articol în ziarul socialist contra masacrării țăranilor răsculați și fusese chemat urgent la București, la Ministerul Justiției, spre a fi anchetat și sancționat.

Cu legendara lui impulsivitate, Cocea ia brusc fițuica din mîinile lui Camil, citește sonetul apoi, cu ochii lui sfredelitori, ne înregistrează în același timp și șfiiciunea, dar și îndrăzneala :

— Cine a scris poezia din voi doi ? — răsună glasul lui dominator.

— Am scris-o împreună — afirmă peremptoriu Camil.

Cocea arată sonetul celorlalți tovarăși, șoptește cîteva fraze lui Marinescu, apoi ne măsoară din nou. Surprindere ? Poate admirație secretă ? Mîndria abia mărturisită că generația noastră protestează contra împilării țăranilor... TALPA ȚĂRII... cine știe ! Apoi cu glasul cel mai părintesc, ne spune :

— Micii mei tovarăși, dacă v-am publica poezia, voi și familiile voastre ați fi persecutați pînă într-a noua spiță. Se va afla că voi sînteți autorii. Și nu ne stă în putere să împiedicăm represaliile. Vă felicit și vă sfătuiesc să așteptați. Tinerețea voastră nu va încărunți, pînă nu veți vedea, mai curînd decît vă închipuiți, moartea sclaviei și descătușarea !"...

(Menționez că acum 26 ani, într-o pagină din ziarul „Rampa" intitulată : „Cu Camil Petrescu despre el și despre alții", viitorul academician povestea, în plină dictatură carlistă a celui care, peste doi ani, avea să devină regele Palaelibus, această cardinală întîmplare a copilăriei noastre).

Constant IONESCU

Parada păpușilor

De două zile Bucureștiul găzduiește cele mai celebre păpuși și marionete din lumea întreagă. Seară de seară publicul romînesc are fericitul prilej să admire neîntrecutele vedete din cîrpă și carton ale Teatrului central de păpuși din Moscova, pe „Papotin", copilul Parisului, pe popularul măgăruș, „Muffin", vedeta nr. 1 a posturilor de televiziune britanice, pe binecunoscutul „Sganarelle" eroul comediei „Doctorul fără voie", reprezentată de Teatrul „Arlekin" din Lodz, pe „Pips și Pûps", protagoniștii Teatrului de păpuși din Dessau, pe internaționalul „Țăndărică" și mulți alții.

Maeștrii păpușari de pe toate continentele, printre care se numără **Serghei Obrazțov** (Uniunea Sovietică), **Javier Willafane** (Argentina), **Max Iacob** (R. F. Germană), **Taiji Kawajiri** (Japonia), **Jan Malik** (R. Cehoslovacă), **Alain Recoing** (Franța), **Marjerie Batchider** (S.U.A.), **Henric Ryl** (R. P. Polonă), **Mehr Rustom Contractor** (India), **Maria Signorelli** (Italia), **El Rai** (Republica Arabă Unită), **Anna Wieben** (Suedia), **W. Brade** (R. D. Germană), **Ann Hogarth** (Anglia), **Sabri Esat** (Turcia), etc., au sosit în capitala R.P.R., — care s-a transformat pentru două săptămîni în metropola internațională a artei păpușărești.

E foarte greu să cuprinzi în cîteva rînduri numeroasele manifestări care au loc în cadrul Festivalului internațional al teatrelor de păpuși și marionete de la București. Totuși, vom spicui din „agenda Festivalului" cîteva dintre cele mai importante :

Celebrul cal „Sparkle", vedeta ansamblului englez „The Hogarth Puppets"

Scenă din „Orfeu în Iad", în interpretarea micilor actori din lemn ai Teatrului „Groteska" (Cracovia).

Astfel, pînă la data de 24 mai — între orele 9—17 — se desfășoară pe scena Studioului Teatrului Național „I. L. Caragiale" spectacolele în fața juriului internațional, care va desemna pe cîștigătorii premiilor. Este imposibil de făcut vreun pronostic în legătură cu numele laureaților, deoarece cele peste 35 de ansambluri participante se prezintă la un nivel foarte ridicat în ceea ce privește interpretarea, regia, plastica, originalitatea și fantezia.

Pentru public se reprezintă aproape 110 spectacole și recitale în sălile „Țăndărică", „Orfeu" și „Sf. Sava".

Cu un deosebit interes este așteptată și „Expoziția internațională a teatrului de păpuși și marionete", care funcționează cu începere de la 20 mai în sălile Institutului de arhitectură „Ion Mincu". Printre cele 23 de țări ce sînt prezente cu exponate se numără U.R.S.S., R. Cehoslovacă, Argentina, Grecia și altele.

În seara zilei de 24 mai păpușarii străini vor fi invitații lui „Țăndărică". Cu această ocazie, grădina de vară a teatrului se va transforma într-un bilci în miniatură din care, bineînțeles, nu vor lipsi tradiționalele hîrzoabe colorate ale vechilor păpușari romîni, de unde vor apare rînd pe rînd „boierul hapsîn", „vechilul", „polițaiul", „agentul electoral", „Napoleon Bonaparte", „Hopa Mitică", „Marioara" și șugubățul „Vasilache".

Între 26—31 mai se vor desfășura la Casa de Cultură a Sindicatelor din Capitală, lucrările celui de-al VI-lea Congres al Uniunii Internaționale a Marionetiștilor (U.N.I.M.A.), pe a cărui ordine de zi figurează dezbaterea problemelor privitoare la creația artistică în toate sectoarele de activitate ale teatrului de păpuși și marionete.

Închiderea Festivalului internațional al teatrelor de păpuși și marionete de la București va avea loc în ziua de 1 iunie, cînd vor fi înmînate diplomele de laureați și va avea loc o reprezentație de gală alcătuită din fragmente ale spectacolelor premiate.

Și acum, cîteva declarații...

Înainte de a încheia reportajul nostru despre primul Festival internațional al teatrelor de păpuși și marionete de la București, am socotit interesant să cunoaștem părerile unora dintre participanți, pe care le reproducem mai jos :

„În dubla mea calitate de vechi păpușar și de secretar general al „U.N.I.M.A." — ne-a spus dr. Jan MALIK, (R. Cehoslovacă) — am participat la numeroase manifestări internaționale ale artei păpușărești. Dar, nu ezit să afirm că Festivalul de la București le întrece pe toate atît prin organizare cît și prin numărul participanților".

„Asemenea actorilor vii, păpușile trebuie să aibă conștiință și să lupte pentru adevăr și cinste. Am convingerea fermă că reuniunea internațională a păpușarilor va constitui un prilej fericit pentru întărirea legăturilor de prietenie între popoare" — ne-a declarat Serghei OBRAZȚOV, artist al poporului al U.R.S.S. și directorul Teatrului central de păpuși din Moscova.

„În prima zi a Festivalului am vizionat spectacolul „Umor pe sfori" și am fost entuziasmat : „Țăndărică" și partenerii săi s-au dovedit mai talentați decît artiștii în carne și oase !... Nu mă îndoiesc că reprezentanții dvs. îi vor pune în mare încurcătură pe membrii juriului — ne-a spus Taiji KAWAJIRI, director al grupului artistic „Puk" (Japonia).

Și în sfîrșit, academicianul Cezar PETRESCU, ne-a declarat : „În numele Comitetului de organizare a Festivalului, pe care am onoarea să-l prezidez, și mai ales în numele unei întregi vieți dedicate literaturii, artei și solidarității internaționale, asigur pe oaspeții noștri din lumea întreagă că se bucură în R.P.R. de toată căldura spontană a unui popor dornic de pace, de progres, de prietenie".

Mira CERBU

ECOURI

Cinematografice

● **UN NOU FILM** în culori, intitulat „Noile peripeții ale cotoiului încălțat", a fost realizat în colaborare de studiourile sovietice „M. Gorki" și cel din Yalta. Filmul are la bază scenariul lui Serghei Mihalkov, inspirat de cunoscutul basm al lui Perrault, „Cotoiul încălțat". În rolul principal al cotoiului încălțat, joacă actrița N. Barabanova.

● **ACTORUL** american Marlon Brando va interpreta rolul lui Adam într-un film care va povesti viața primului om de pe pămînt. Se caută acum o Evă, al cărei rol e prevăzut să fie mut. (Poate pentru aceasta nu s-a găsit încă actrița dispusă să-l interpreteze...)

● **A FOST PREZENTAT** la Stockholm primul film produs și jucat numai de negri. Filmul a fost realizat

la Lagos, în Nigeria și vorbește despre lupta pentru libertate a oamenilor de culoare. Titlul filmului este „Libertate". În fotografie : Nat Sodonu, unul din protagoniștii filmului.

● **PROBLEMA** întineririi preocupă pe oamenii din toată lumea. De aceea, cineaștii francezi realizează în prezent un film cu titlul „Sacrée jeunesse" (A naibii tinerețe) avînd în rolurile principale pe Gaby Morlay și André Luguet. Regizor este André Barthomieu.

● **„MINUNATA DIMINEAȚĂ"** este titlul primei coproducții realizată de studiourile din Franța și Turcia. Acțiunea filmului se petrece la Instanbul.

● **CUNOSCUTUL** actor al teatrului și cinematografului italian, Marcello Mastroianni (cunoscut din filmele „Fetele din piața Spaniei" și „Cronica amanților săraci") a anunțat că intenționează să înființeze în stagiunea viitoare o companie teatrală proprie. Prima piesă pe care această companie o va prezenta în fața publicului va fi transpunerea pe scenă a romanului „Oblomov" de clasicul rus Goncearov. Regia va fi deținută — după toate probabilitățile, — de Luchino Visconti.

Teatrale

● **TEATRUL** orășenesc din Goteborg (Suedia) a prezentat recent piesa „Mortăciunea", transpunerea pe scenă a romanului lui Alan Patton. Acțiunea piesei se desfășoară în Africa de sud și constituie un aspru rechizitoriu împotriva rasismului.

● **PREZENTAREA** pieselor lui Gorki constituie un eveniment de seamă pentru orice teatru, din orice țară. În ultimul timp, piese ale lui Alexei Maximovici au văzut luminile rampei la Roma (teatrul „Pirandello" a prezentat „Micii burghezi") și la München („Residenz-Theater" a prezentat „Azilul de noapte").

● **„MIMUS 58"** se cheamă formația de pantomimă care a luat ființă la Budapesta. Formația numără 18 mimi și dispune de un bogat repertoriu.

Album artistic studențesc

Pentru studenți există un gen de examene care nu privesc nici calculul vectorial, nici combinațiile corpurilor chimice : un asemenea examen s-a desfășurat zilele trecute pe scena casei de cultură a studenților : faza pe țară a trecerii în revistă a formațiilor artistice studențești. Spectacolele ar putea fi reunite într-un album artistic studențesc, pe care vă invit să-l răsfoim împreună.

Doi frați și un prezentator... necăjit

Unul înalt, brunet, cu figură încă copilărească, celălalt mai scund și mai sigur de el. Amîndoi îmbrăcați la fel, amîndoi degajați pe scenă. Par familiarizați cu luminile rampei și ocoliți de tracul debutului. Așa par, pentru că sala nu are de unde să știe că înainte de a intra în scenă, de emoție, și-au încurcat vestele între ei. Sînt frații Eugen și Vasile Mentzel, de la Institutul de Construcții. În cadrul spectacolului „Colocviu la rampă", ei sînt cei care fac portretul „Studentului amator" :

Așteaptă în bancă un ajutor
Un subiect măcar
Să-i sufle-un binevoitor
Dar totul e-n zadar.

. . . . . .

Voi ce ne-ați auzit cîntînd
Nu luați exemplul lor
Căci va dispare în curînd
Studentul amator.

În timp ce frații își spun textul pe scenă, Marcel Lupu — unul din autorii textelor — student în anul IV la facultatea de Utilaj, — își spunea necazul în cabină : — Două nopți am stat și am scris, ca să nu semănăm cu alții. Și cînd colo, aud că și Politehnica are un „Student amator". Eh ! Nici spectacolul n-a mers strună, m-am mai încurcat și eu la prezentare... De cuplet ce să mai spun : din cauza căldurii mi se deslipise barba de pe față iar de frică să nu-mi cadă, am sărit un fragment... Și-mi pare mai rău decît atunci cînd am fost fluierat ca arbitru, în orașul meu, la Constanța !

Cu tot necazul lui, cupletul „Turcu" pe care l-a interpretat a fost foarte bun. Dădea glas criticilor la adresa construcțiilor de proastă calitate, dezvăluia cele două defecte ale troleibuzelor : (1. curentează. 2. toți studenții sînt obligați să... scoată bilet), readucea pe scenă vechea rivalitate dintre inginerii constructori și arhitecți, arăta că institutul funcționează în localuri prea depărtate unele de altele... Marcel Lupu însă era convins că putea să iasă și mai bine !

Dar necazurile și amărăciunile sînt sortite să rămînă întotdeauna în cabină. „Artiștii" se pregătesc pentru finalul spectacolului, unde toți trebuie să apară zîmbitori și mulțumiți. Pentru acel final, în care ei spun pe note dragostea pentru orașul în care au trăit bucuria primei tinereți : „București, București, oraș al studenției noastre...".

Electronica și arta

Politehnica din București, de concurența căreia se temeau cei de la construcții, a avut un număr de „revelație" : un text satiric care, pe măsură ce era spus, lua forme și contururi grafice. Mai explicit, un student desena — în fața spectatorilor — pe un mare fundal, tot ceea ce era cuprins în cuplet : vorbitorul, căruia îi place să se audă pe el însuși, „sportivul", cu sacoșa lunguiață și ochelarii de soare cu rame groase, tînărul care se crede „băiatul ideal", studenta excentrică, amatorul plimbărilor pe bulevarde pentru noi cunoștințe... Mîna sigură a desenatorului dădea, în cîteva secunde, formă vizuală cuvintelor. Marcel Țapu, din anul IV al facultății de Electronică nu a dat nici o clipă greș, nici o linie nu a trebuit refăcută, nici o trăsătură retușată.

Foarte talentat, cu o bogată paletă artistică și avînd o pasiune nestăvilită pentru arta plastică, Marcel Țapu a făcut primele desene la 15 ani. De atunci a realizat picturi în ulei, caricaturi, lucrări de grafică, desene în tuș. Dar ceea ce îl atrage cel mai mult este... sculptura în lemn.

— De ce nu te-ai înscris la Institutul de arte plastice ?

— Pentru că nu m-am putut hotărî să renunț la nici una. Mi-au plăcut mereu și electronica și arta. O studiez întîi pe prima, fiind că știu că pe cea de-a doua nu o voi sacrifica niciodată. După ce termin Politehnica urmez și artele plastice !

Dragostea, bat-o vina...

Tinerețe înseamnă neapărat și dragoste. Declarații importante făcute în pauza dintre două cursuri, bilețele strecurate în mînă la cantină, versuri scrise iubitei pe caietul de notițe la „Logică". O privire poate ridica probleme vitale, un zîmbet poate însori cele mai cumplite zile de iarnă... Dar dragostea joacă uneori și feste neplăcute, așa cum ne-a povestit în albumul nostru artistic „studentul Nae balicul de la Generală" (citiți Institutul Medico-Farmaceutic din Cluj). Dinainte însă, trebuie să știți că „balicii" numesc studenții din Cluj pe cei din anul I. De altfel studenții din anii mai mari sînt convinși că numai unui balic i se poate întîmpla să se îndrăgostească atît de tare de o colegă, încît să nu se mai gîndească deloc la învățătură. Și încă de o colegă care vrea să farmece un asistent, pentru a rămîne definitiv la Cluj. Nu știu dacă au dreptate... dar să vedem ce spune însuși balicul în spectacolul „Pe foi de observație" :

„Dar de lași învățătura
Și te lași tîrît de vis
Vei ajunge ca și mine
Tot în anul I... bis".

Experiența nu e demnă de invidiat, dar este totuși experiență. Și în plus mai are și altă valoare : a fost comunicată într-o sală de spectacol unde erau... numai studenți.

Dincolo de scenă

O foaie din album cuprinde imagini din culise ; acele spații strîmte pe care spectatorul nu le vede și le ignorează adesea. Și totuși culisele trăiesc mai complex decît scena, au un freamăt unic, cunosc tracuri mai puternice decît cele dezvăluite în lumina rampei. Culisa este sora mai mare a scenei ; le vom privi pe amîndouă. Scena este inundată de sunetele dulci și melodioase ale havaianei la care cîntă studentul Vasile Buda de la Facultatea de Medicină Veterinară din București. Sala e cufundată în liniște. Spectatorii sînt transportați de muzică, auzul ațintit la fiecare sunet. Dar acolo, în culise, „artiștii" n-au liniște : cu vioara la piept, purtînd-o ca pe un trofeu, unii se plimbă agitați... în vîrful picioarelor. Alții își îmbracă cu grijă instrumentele în husele lor : aceștia au terminat programul. Un băiat, roșu de supărare, se uită cu durere mută la coarda plesnită fără motiv. În camerele din spate studenții Institutului Politehnic din Orașul Stalin își acordează instrumentele. Peste cîteva minute orchestra lor va culege ropote de aplauze și noian de felicitări de la acest public generos în aplauze, deosebit de receptiv, foarte entuziast și... emoționat aproape la fel ca artiștii. Pentru că, chiar instalați în fotolii, spectatorii văd pe scenă pe colegii lor, pe care-i doresc negreșit primii cîștigători ai concursului. De aceea îi încurajează, îi aplaudă, sînt alături de ei. Public de studenți, actori-studenți.

★

Albumul nostru a cuprins mult mai multe file. În clipa de față, cîteva din acestea poartă indicația de „laureat", sau „fruntaș" al acestui concurs. Unele formații savurează încă bucuria de a purta aceste titluri, altele promit cu hotărîre : „Lasă că la anul ne luăm noi revanșa"... Sperăm că așa va fi.

Deocamdată însă, închidem albumul nostru artistic studențesc pe care stă scris : ediția 1957—1958.

Pia RĂDULESCU

Am văzut PENTRU DVS!

Filmul „ZILE DE DRAGOSTE"

Eroii acestui film trăiesc — spre nefericirea lor — în sudul Italiei, acolo unde oamenii sînt parcă mai vorbăreți, mai aprigi și mai vanitoși decît oriunde. Pasquale și Angela se vor căsători, dar n-au de unde scoate bani pentru bomboane, pentru haine, pentru ospăț, și cîte alte cheltuieli menite să dea fastul obișnuit, prin aceste locuri, unui asemenea eveniment. Ingenioșii scenariști au țesut o admirabilă comedie lirică din ciocnirea sentimentelor gingașe cu realitatea aspră a tradițiilor costisitoare. Cei doi au să recurgă la un șiretlic : vor fugi la ceasul nopții pentru ca, mai apoi, să se reîntoarcă pocăiți în sat. De astă dată, cheltuiala era înlăturată căci nimeni n-ar mai fi admis solemnitatea „pură și divină" pentru o pereche grăbită să-i consume farmecul înainte de a obține binecuvîntarea tuturor.

Aranjamentul făcut în taină, cu aprobarea ambelor familii, e întărît în fața satului printr-un presupus conflict între părinți. Cum însă nimeni nu se lasă mai prejos, conflictul izbucnește pînă la urmă cu adevărat. De-acum încolo, qui-pro-quo-ul atît de favorit comediei italiene alimentează o cascadă de întîmplări hazlii. Temătoare, Angela nu are curajul să ducă pînă la capăt aventura care, între timp, luase proporții serioase. Pe urmele fugarilor, tot satul, în frunte cu poliția, îi caută zadarnic. Ei însă, se întorc, sperînd ca totul să sfîrșească după înțelegere. Abia acum părinții refuză nunta și nu mai e nici o ieșire. Dar Pasquale, isteț și hotărît, pune la cale o răpire adevărată. Căsătoria are loc, bineînțeles, tot fără cheltuieli. Satul, revine la preocupările firești și, pînă cînd va izbucni o nouă ceartă, vor munci toți, pe brînci, cu speranța mereu înșelată că viața le va deveni totuși mai bună.

Este surprinzătoare această comedie lirică, prin spiritul goldonian de autentică savoare, ca și prin farmecul situațiilor lirice, deloc obișnuite neorealiștilor, atunci cînd cercetează existența oamenilor neajutorați de soartă. Giuseppe de Santis, maestru al cinematografiei italiene, a dovedit cu primul său film în culori, polivalență fără ca să trădeze prin comic înțelesul social, satirizat cu dibăcie, nici însă gustul publicului dornic să revadă tot mai des actorii preferați : Marina Vladi și Marcello Mastroianni.

Sorin ROIBU

„NORA ȘI SOACRA", de Goldoni

Studioul tînărului actor, care funcționează pe lîngă teatrul de stat din Constanța, pune în scenă în actuala stagiune un spectacol care constituie un triplu debut : premiera pe țară a piesei lui Goldoni : „Nora și soacra" sau „Familia anticarului", debutul regizorului Radu Sorin Grigorescu, care își dă cu acest prilej examenul de diplomă și cel al pictorului scenograf Dan Sachelarie.

Piesa, prezentată pentru prima oară în 1750, în timpul Carnavalului din Veneția, reprezintă societatea contemporană lui Goldoni, în care nobilimii decăzute îi ia locul burghezia, clasă întreprinzătoare, dornică de profit. Prin aceasta, piesa de față se deosebește calitativ de obișnuitele Commedia dell'Arte, fiind o operă dramatică cu puternice contigențe sociale.

Spectacolul teatrului de stat din Constanța a fost pus în scenă într-un mod ingenios și original. Deși acțiunea piesei se desfășoară la Palermo, creatorii spectacolului au plasat-o la Veneția, renăscînd epoca, atmosfera, momentul în care a avut loc prima premieră a piesei, în timpul carnavalului venețian.

Decorurile și costumele foarte stilizate, create pe linii și culori care să simbolizeze caracteristica personajelor, dau și ele o notă aparte întregului spectacol.

Piesa se bucură de interpretarea unor tineri și talentați actori ca Cornel Rusu (în rolul contelui Anselmo, Longin Mărtoiu (Giacinto), Rodica Țuțuianu, (Doranice) · Costel Rădulescu (Cavalerul del Bosco), Lucica Georgescu (Contesa Isabella), Gheorghe Băncilă (Pantalone), Chivu Ștefan (doctorul Bolonzone). Premiera piesei va avea loc în jurul datei de 20 mai.

Eva MOLHO

Vă prezentăm filmul

Poveste despre pinguini

O producție a studiourilor sovietice

Antarctida... Împărăția gheților nesfîrșite și a zăpezii veșnice. Soare orbitor și ger năpraznic sau înspăimîntătoare furtuni de zăpadă... O uriașă și înghețată întindere pustie. „Nici un strigăt, nici un vaiet". Și totuși...

Într-o dimineață pe întinderile nesfîrșite de gheață sclipitoare și imaculată, au răsărit niște siluete ciudate, nemaivăzute în împărăția albă : erau căsuțele primului observator polar sudic. Veniseră la capătul pămîntului, din marea Țară a Socialismului, aproape 100 de tineri vajnici, doritori să afle, să cerceteze, să dezlege tainele naturii înghețate. Aveau cu ei un operator, pe Alexandr Kocetkov și un aparat de filmat. Și iată că în deșertul acela înghețat de la capătul pămîntului, viața, cu izvorul ei nesecat de bucurii și suferințe, de înfrîngeri și izbînzi, viața a început să palpite...

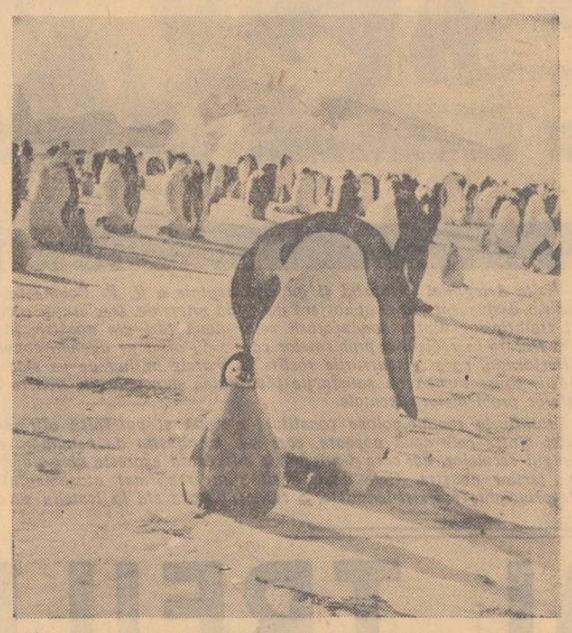

Dar și pe insulele de gheață, sticloase, sclipitoare, era viață : trăiau acolo, adunați în zeci de colonii, albi și gingași pinguini : locuitori de veacuri ai acestor ținuturi. Erau temători și prudenți. La început, apariția bizară a omului i-a înspăimîntat. Și s-au ascuns, zile în șir, în locuri tainice, doar de ei știute. S-au scurs multe zile și nopți pînă cînd oamenii s-au putut apropia de ei, pînă cînd pinguinii și-au pierdut spaima. Deabia din clipa aceea s-a putut naște acest emoționant și înduioșător film, această rară mărturie despre viața celor mai ciudate, mai puțin cunoscute și mai nostime păsări. Pe ecran, filmul nu durează decît 20 de minute. Dar realizarea lui a cerut 13 luni. 390 de zile și 390 de nopți de muncă încordată, de așteptare nesfîrșită, de răbdare supraomenească.

Dar efortul nu a fost zadarnic : povestea veselului „Petka" emoționează, înduioșează, place oricărui spectator.

Nu știți cine este „Petka"? Să vi-l prezentăm : e mititel, alb și poartă o hăinuță neagră; cam grăsuț, cam caraghios, dar semeț și curajos nevoie mare. De felul lui e pinguin și, din păcate, orfan de mamă. Deocamdată îl „crește" tatăl lui.

Da, da, chiar așa. Operatorul Kocetkov a urmărit luni de zile, cu aparatul de filmat, povestea aceasta ciudată și impresionantă. Pinguinul-tată, după zile și nopți de căutare înfrigurată și amară și-a găsit soața degerată în zăpadă. L-a durut mult dar i-a rămas o mîngîiere : „Petka", băiețelul-pinguin, mic-mititel, pe care avea să-l ocrotească neîncetat, să-l păzească de ger, de furtuni, să-l hrănească și să-l adăpostească cu grijă.

„Petka" (un amănunt: părinții lui și prietenii-pinguini l-or fi chemînd desigur, altfel; în graiul lor păsăresc „Petka" va fi avînd și el un alt nume, dar așa l-a numit „descoperitorul" lui, operatorul Kocetkov, acesta îi este pseudonimul de „actor" și... cu numele acesta își vor aminti mereu de el mii de spectatori care-l vor vedea și îndrăgi), Petka s-a obișnuit repede cu aparatul de filmat (pasă-mi-te, înclinații artistice). Era deajuns să-l așezi undeva, pe zăpadă, să te îndepărtezi puțin, să fixezi aparatul și apoi să-l chemi încetișor, strigîndu-l pe numele lui omenesc : „Petka, Petka !" Și venea, voios, țanțoș și plin de sine, legănîndu-se încetinel și privind fix în aparat. Ce mai minunăție de prim plan !

...Pe pămîntul înghețat după luni și luni de zile, munca a luat sfîrșit. Într-o dimineață, căsuțele cercetătorilor au dispărut. Vasul „Obi" care aduse în deșertul alb mănunchiul de oameni curajoși, se întorcea acum în patrie... Pe bord, se afla un pasager nemaivăzut: Petka și în lăzi, închisă în cutii lucioase de metal, povestea lui, „Poveste despre pinguini", care avea să emoționeze, să înduioșeze zeci și sute de mii de oameni...

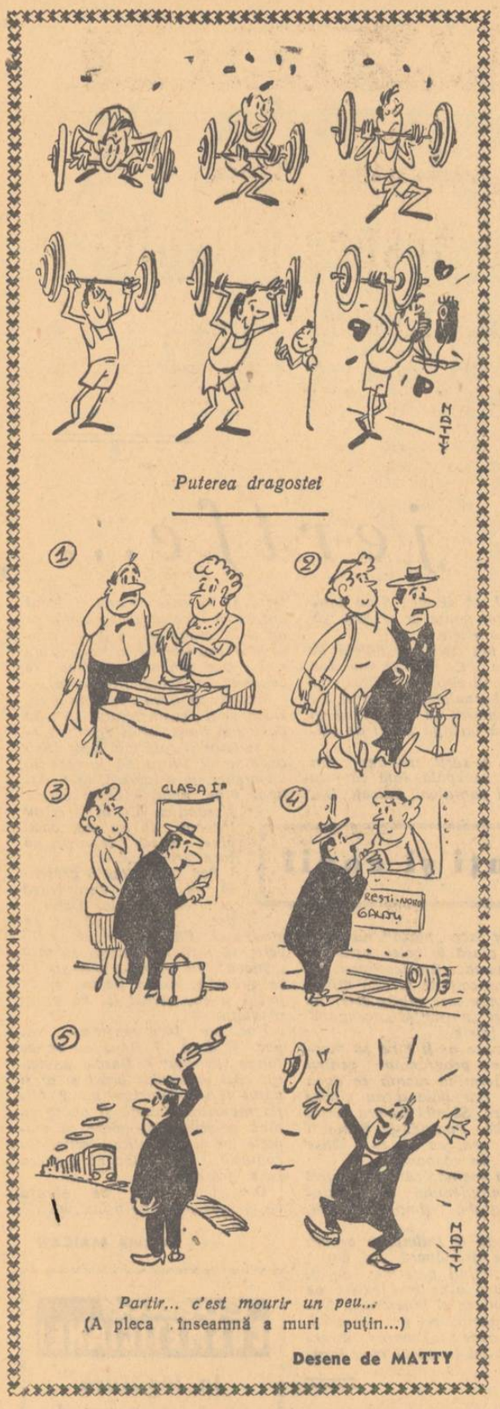

Puterea dragostei

Partir... c'est mourir un peu...
(A pleca înseamnă a muri puțin...)

Desene de MATTY

CHARLOT

(Urmare din pagina I-a)

sa dragoste de oameni, de frumos, Charlot, legendarul personaj creat de Chaplin, Charlot, înduioșătorul și „ridicolul" Charlot a intrat, cu mersu-i legănat, în eternitate. Pățaniile lui sînt închise în panglici lucioase de celuloid, cu o viață — din păcate, — efemeră. Dar Charlot trăiește și va trăi în inima și în memoria oamenilor.

★

Charles Chaplin, s-a născut în Anglia, la 16 aprilie 1889, la Londra, în cartierul Kennington. Charles Chaplin — tatăl, e un bariton destul de apreciat; mama, Hannah, e cîntăreață într-o trupă de operă. Dar numai pentru scurtă vreme. Căci tatăl moare curînd și Hannah devine cusătoreasă. Coase ziua și noaptea. Și totuși banii nu-i ajung. **„Nu odată am încărcat pe un cărucior cele două saltele de care dispuneam, cele trei scaune de paie și bocceluțele în care adunasem bietele noastre boarfe. Plecam din nou, în căutarea unui adăpost..."**

Mama se îmbolnăvește. E dusă la spital. Copiii, Sidney și Charles, se hrănesc cu resturi de alimente adunate de prin piețe. Dar iată că marele talent începe să-și arate mugurii: micuțul Charles debutează la 5 ani, în ianuarie 1894, într-un cabaret din Aldershot, cîntînd o veche melodie englezească: „Jack Jones". Dansează apoi, fiind angajat al unei trupe de actori ambulanți și, în 1900, deține, printre altele, un rol mititel în „Motanul încălțat." Împlinise 11 ani. Urmează un număr infinit de roluri deținute în diferite spectacole de pantomimă și parodii burlești, în numeroase muzic-halluri.

In 1907, în urma insistențelor fratelui său Sidney — devenit între timp un foarte apreciat actor de comedie — Charles e angajat de celebrul Fred Karno, care conducea o la fel de celebră trupă de pantomimă. Cartierele mărginașe și mizere ale Londrei — decor al copilăriei sale — au inspirat temele regizorului de mai tîrziu, relevîndu-i poezia adevărului, vieții. Pantomima ayea să-i furnizeze lui Chaplin un important mijloc de expresie în viitoarele sale filme.

In compania lui Karno, Charles are o bogată activitate: dublînd mai întîi pe Arthur Stanley Jefferson — devenit mai tîrziu Stan Laurel sau pur și simplu „Stan", amicul de neuitat al grăsuliului „Bran" din atîtea și atîtea filme de altădată — apoi obținînd el însuși succes îndeosebi în pantomima „Mumming Birds". Charles prosperă. E acum un foarte frumos băiat de 20 de ani, elegant, palid, puțin trist și îndrăgostit de Hetty. Hetty e o tînără actriță de 17 ani. O întîlnea în Kennington Park: **„Ce caraghios eram în micul meu veston strîmt, cu pălăria și bastonul! Făceam pe nepăsătorul, dar pîndeam ore întregi toate tramvaiele, așteptînd ca Hetty să coboare și să-mi surîdă... Da, mă revăd și acum băiețandru de 19 ani, așteptînd clipa în care fericirea avea să se plimbe cu mine de-a lungul aleilor".** Acum **„Hetty s-a îndepărtat pentru totdeauna, și iubitul ei de asemenea, cu bastonul și vestonul lui prea strîmt..."**

In 1910, Charles, împreună cu trupa lui Karno, pleacă în America. In 1912 apare pentru prima oară în film: un fel de jurnal de actualități despre carnavalul din Jersey. In mai 1913, la îndemnul celebrului Mack Sennett, Charles Chaplin e angajat de studiourile „Keystone", renunțînd definitiv la teatru. La această dată începe una din cele mai strălucite cariere artistice ale epocii noastre.

Mai întîi interpret, apoi autor, regizor și actor principal al filmelor sale, Chaplin, a cărui popularitate crește cu o repeziciune uluitoare, lucrează, lucrează neîntrerupt. Trece de la **„Keystone"**, la **„Essanay"**, apoi la **„Mutual"**, la **„First National"**...

„Charlot", așa cum l-au cunoscut și iubit milioane de oameni, s-a născut în februarie 1914, în studiourile **„Keystone"**. Chaplin a ezitat cîteva luni pînă să se fixeze la acest tip. Apoi, **„m-am gîndit la acei englezi mititei — pe care-i cunoștea atît de bine — cu micile lor mustăți negre, cu bastoanele de bambus, cu hainele lor strîmte..."** Și le-a adoptat ținuta. Le-a adăugat pantalonii informi **„caricatura stîngăciilor și a pretențiilor noastre deplasate"**, pantofii prea mari și încălțați de-a-ndoaselea, și mersu-i legănat de rață, poate pentru a sublinia ridicolul acestui personaj mărunțel și înduioșător în luptă cu nedreptățile sociale... Intr-adevăr, dacă la început tipul „Charlot" se definește doar în costum, și în gesturi, cu timpul, de la film la film, „Charlot" capătă și un suflet: e curajos, și bun și sensibil și blînd și încrezător. Iubește, apără, salvează. Dar în filmele lui o anumită amărăciune și tristețe e omniprezentă: Charlot e mereu înfrînt și bătut și batjocorit și nici n-ar putea fi altfel într-o societate de asupritori și asupriți.

După trei ani de muncă neobosită, din 1914 pînă în 1917, bilanțul lui Chaplin e de 67 de filme. Cu această dată, dată la care produce filmul **„Easy-Street"**, geniul lui Chaplin apare în toată strălucirea lui. **„Easy-Street"**, deschide seria marilor satire sociale: **„Emigrantul"**, **„Charlot evadează"**, **„O viață de cîine"**, **„Charlot soldat"**, **„Piciul"**, **„Zi de plată"**, **„Pelerinul"**, **„Opinia publică"**, **„Goana după aur"**, **„Circul"**...

Apogeul gloriei sale îl constituie fără doar și poate **„Luminile orașului"**. Deși în perioada în care Chaplin realizează acest film, afișe tipărite colorate anunță apariția unui eveniment senzațional în istoria cinematografului: **„Cîntărețul de jazz"** — primul film sonor. **„Luminile orașului"** înregistrează un succes amețitor. Filmul a emoționat publicul anului 1931, pentru că Charlot cel din film era **„frate cu milioanele de oameni amenințați sau loviți de șomaj, care își pierduseră sau erau gata să-și piardă mijloacele de existență, demnitatea, căminul, dragostea"**...

Urmează **„Timpuri noi"** în care Chaplin atacă cu un egal curaj nocivele sistemului capitalist. In 1939 Chaplin începe **„Dictatorul"** — incisiva satiră a acelor **„Paiațe care manevrează pe industriași și financiari"**, cum îi numește genialul artist pe dictatorii de teapa lui Hitler și Mussolini. In ciuda tuturor persecuțiilor din ce în ce mai crîncene pe care le are de înfruntat — în zilele acelea pînă și micuța Shirley Temple fusese acuzată de către „Commission Dies" de a fi „o periculoasă roșie" — în zilele acelea Chaplin continuă să lucreze, fiind singurul care îndrăznește să-l atace în mod fățiș pe Hitler. Micuțul bărbier evreu, care „printr-o uimitoare coincidență seamănă perfect cu dictatorul Adenoid Hynkel" — avea să fie ultima apariție pe ecran a lui Charlot. Dar puternica satiră a căpeteniei naziste, atît prin îndrăzneala ei cît și prin magistrala reușită artistică depășește așteptările. Iar mesajul umanist și de pace al acestui film răzbate peste ani, fiind și astăzi o puternică chemare la luptă pentru victoria binelui, a frumosului.

Iată-l pe Charlie Chaplin la începuturile carierei sale, în filmul „Emigrantul", în care a avut ca parteneră pe Edna Purviance, decedată de curînd în vîrstă de 61 de ani.

a dragostei dintre oameni. Acestui mare film îi urmează **„Monsieur Verdoux"** — 1947 — analiza incisivă a **„Civilizației"** și moravurilor contemporane.

1947 este anul crîncenei campanii anticomuniste, declanșată de către faimoasa așa zisă „Comisie pentru cercetarea activităților antiamericane". Radioul, presa, televiziunea, organizează o asaruitoare publicitate în jurul vedetelor convocate la Washington pentru a denunța activitatea „roșilor" din cinematografia americană. Printre denunțători: Walt Disney, Cecil B. de Mille, Sam Wood, Gary Cooper, Robert Taylor, Adolphe Menjoux... Chaplin nu scapă nici el de persecuțiile faimoasei comisii: activitatea sa pacifistă — atît ca artist cît și ca om — e bine cunoscută lumii întregi. In acest an el lucrează filmul **„Luminile rampei"**, — penultimul său film. Această nouă operă, inspirată din viața music-hall-urilor londoneze în jurul anului 1914, cu dramele și bucuriile ce înfloresc și mor, este după părerea unui cronicar **„o veritabilă tragedie shakespeariană prin universalitatea sa, prin ideile sale umaniste, prin limbajul său, prin profunzimea sa"**.

Realizat în Anglia, după ce, Chaplin, desgustat pentru totdeauna de „Lumea nouă", s-a stabilit definitiv în Europa, ultimul său film este „Un rege la New York" — violent tablou satiric al Americii de azi, zgîlțîită de spasmele rock-and-roll-ului, ametițită de droguri și stupefiante. Ropotele de aplauze care răsplătesc ultimul său film, se aud, seară de seară, în lumea întreagă, cronicarii discută aprins pe seama lui și iată că neobositul creator a pornit din nou la lucru: intenționează să realizeze o nouă versiune a filmului „Circul" — una din izbînzile lui de odinioară. Și mai are două proiecte: un film, „Miracolul" — adaptarea pentru ecran a cărții lui Paul Vincent Caroll și o comedie cinematografică (și de data aceasta scenariul, ca de obicei, e scris de însuși Chaplin), a cărei acțiune se desfășoară în S.U.A. și atacă moravurile de acolo.

Silvia KERIM

Primii oaspeți

„Pensionarii" casei se pregăteau să ia masa. Pe plita din bucătărie aburea lapte proaspăt, în curte se preparau hălci impresionante de carne. Evident, pregătirile acestea nu puteau rămîne ascunse celor cărora li se adresau. Reacțiile erau diferite. Cea mai mare gălăgie o provocau Gogu și Muki, simpaticii ursuleți care-și manifestau nerăbdarea prin scîncete copilărești, gimnastică pe sîrma cuștii și inevitabilele păruieli „în familie". Liberi să circule prin curtea largă, mistreții, ai căror colți sînt deocamdată numai o promisiune, își potoliseră, presupun, foamea, scormonind ungherele încît nu se arătau prea înfrigurați la pregătirile care se făceau și pentru ei. Iar cît o privește pe

leoaică, aceasta nu și-a dezmințit calitatea de soție a „regelui animalelor". Distinsă și blazată ca o femeie „fină", se tolănise leneșa pe paiele care-i serveau de așternut și căsca plictisită, la mici intervale, ca după o lectura obositoare. A fost deajuns de greu să-i trezim un cît de mic interes pentru bietele noastre ființe și s-o facem să ne ofere cîteva acorduri ale vocii sale profunde. După relatările îngrijitorilor ei, se pare că se manifestă ca leoaică numai în toiul nopții. Prerogativele sexului feminin...

După ce „pensionarii" și-au luat masa,— i-am vizitat pe cerbi și pe căprioare pe vastele lor domenii acoperite de verdețuri. Ne-am hazardat la un asemenea act numai după ce am primit asigurarea că acum, primăvara, cerbilor le cad coarnele. Precauțiunea n-a fost inutilă deoarece chiar așa, invalizi, cerbii întîlniți s-au arătat totuși amatori de jocul lor de-a împunsul, dovedind o tenacitate și o măiestrie cu totul remarcabile.

De fapt, unde s-au întîmplat toate acestea? In mijlocul pădurii Băneasa se află, sub îngrijire specială, zeci de păsări rare și animale. Spre sfîrșitul verii, aici se va amenaja un colț zoologic care va cuprinde sute de exemplare dintre cele mai pașnice și mai sălbatice. Iar cele pe care vi le-am prezentat azi nu sînt decît primii oaspeți.

I. DELEANU

Vitrina cu cărți

TITUS POPOVICI:

„Setea"

„Setea" continuă „Străinul" sub raportul desfășurării acțiunii — situată în primele luni ale anului 1945 — și a prezenței de personaje întîlnite în romanul de debut al lui Titus Popovici. Nu sîntem îndreptățiți să considerăm însă această carte un fel de „volum al doilea" al „Străinului" fie și numai pentru motivul că destinul eroului, astăzi deosebit de popular, Andrei Sabin, este pentru o vreme abandonat în favoarea altor destine și altor eroi. Pe aceștia din urmă scriitorul și-i recrutează tot dintre vechile noastre cunoștințe, mai fiecare dintre ei avînd în „Străinul" un crîmpei de biografie. Il reîntîlnim astfel pe profesorul Susîănescu, pe țăranul Mitru Moț, pe învățătorul George Teodorescu, pe mecanicul comunist Ardeleanu, pe baronul Papp.

Mediul în care se dezvoltă narațiunea este mutat de data aceasta la sat, în primăvara celui dintîi an după eliberare.

Punctul culminant al cărții îl înfățișează înfăptuirea revoluționară a reformei agrare de către sătenii din Lunca sub conducerea comuniștilor. Este momentul impresionant cînd masele de asupriți, dobîndind conștiința responsabilității lor istorice, trăiesc clipa cînd „setea" lor endemică începe a se ostoi, cînd pămîntul trece de drept și de fapt în stăpînirea celor ce-l muncesc.

Sub loviturile implacabile ale istoriei, în acest moment se prăbușesc două lumi, două condiții sociale deosebite, două concepții: baronul parazit Papp de Băsești și bătrîna Ana, soacra lui Teodorescu — personaj realizat magistral — a cărei stingere fizică, în ultima pagină a cărții, simbolizează începutul pieirii vechii mentalități chiaburești, întemeiată pe dorința nemărginită de căpătuială.

O carte matură, o carte care confirmă dreptatea celor ce au văzut în Titus Popovici un scriitor de mare talent, o carte foarte actuală despre actualitate.

Valentin BALTAG

BERTOLT BRECHT:

„Teroarea și mizeriile celui de al III-lea Reich"

Cele 24 de scenete ale lui Bertolt Brecht publicate în colecția „Meridiane", sînt, deși fiecare aparent de sine stătătoare, o singură mare lucrare — aceea a demascării reci, calme, necruțătoare, a fascismului german. Aducînd în fața cititorului și a spectatorului aceste mici și, la prima vedere, neînsemnate întîmplări, Brecht nu face de fapt altceva decît să zugrăvească viața de fiecare zi a poporului german sub teroarea național-socialistă, cu tot ce a adus această teroare în patria lui Goethe și a lui Schiller: murdărie, trădare, foame și mizerie. In scenetele lui Brecht copiii își denunță părinții, logodnicii logodnicele, iar foametea și tunurile sînt singurele daruri palpabile ale fascismului pentru națiunea „superioară". De o mare veridicitate, în ciuda lipsei de emoție a autorului lor, care se vrea numai lucid și în ciuda faptului că el nu urmărește să-și emoționeze cititorii și spectatorii, scenetele lui Brecht emoționează, trezesc ura de neiertat împotriva acelora care sădesc trădarea și crima, dragostea pentru cei care luptă în atmosfera înveninată a terorii împotriva ei, pentru lumină și pace. Și, deși cum spuneam la început, fiecare scenetă este de sine stătătoare, fiecare face parte dintr-un tot, fără de care monstruozitatea fascismului nu poate fi înțeleasă.

Dana MUȘAT

Se deschid „moșii"!..

Pregătirile sînt în toi. Oborul cunoaște de mulți ani freamătul zilelor ce preced deschiderea tradiționalului Tîrg al Moșilor. Gospodarii din preajmă sînt legați de Moși prin o mie și una de fire — unii dintre ei au moștenit din tată în fiu tradiția aceasta a Moșilor, care transformă o bucată de vreme întregul cartier într-unul din cele mai animate „tîrguri" din țara noastră.

Este firesc că ei, cei dintîi, cunosc cu precizione data cînd începe „tîrgul" cu freamătul, larma, muzica specifică, cu panoramele și chioșcurile din care nu lipsește nimic. Nici „floricelele", nici turta dulce, nici ulcelele, nici circul, nici „bărcile zburătoare" care cu timpul s-au automatizat, ca și „avioanele în lanțuri"; ca și feluritele surprize scornite de fantezia unor specialiști în distracții de iarmaroc... Dar asta e partea distractivă a tîrgului, — desigur foarte copioasă, — să nu uităm însă că Moșii au, prin tradiție, un obiectiv economic. Țăranii își aduc aici produsele lor, așa cum fac și gospodăriile colective și cele de stat. O adevărată expoziție se organizează în acest scop în incinta Halelor. Sătenii care-și aduc spre desfacere produsele lor, își fac tot în Moși cumpărăturile gospodărești.

Tîrgul are o foarte veche origină. Bucureștenii și l-au apropiat sub forme diferite. Gospodinele și-au făcut de aici provizille, au mîncat „turtă dulce", au privit la panoramă; dar de cum înserează, localurile, panoramele, chioșcurile, localurile de spectacol, se umplu de o lume venită să petrecă. Cît e deschis tîrgul, bucureșteanul petrece o seară în Moși unde-și face plăcerile și vine acasă cu fes de hîrtie pe cap, cu trompetă de carton, cu pocnitoare, după ce a colindat prin toate locurile și a gustat din toate varietățile tradiționale ale locului.

★

E aici un loc, „Grădina lui Heliade" (care a fost într-adevăr a lui) pe unde se întindeau odinioară tot soiul de negustorii. Prăvălii improvizate, cu mărfuri ce-ți luau ochii. Săteanul își încălța de aici ghete de carton care nu țineau nici pînă în satul lui. Căciula ce o punea în cap, dacă avea ghinionul să-l apuce ploaia pe drum, îi colora părul și fața, încît bietul om nu mai era recunoscut de ai săi. Aici se aduceau, pentru păcălirea sătenilor, cele mai stranii mărfuri, cele mai năstrușnice „doftorii" și o adevărată organizație de răufăcători își întindea firele, pînă hăt departe, unde vindea vite furate, cărora le schimba culoarea și unele „semnalmente"... Panorama cu diferite șarlatanii, cu femei deșuchiate, „roți cu noroc" unde niciodată nu puteai cîștiga, — dar ce nu inventaseră „experții" iarmaroacelor, pentru a stoarce banii oamenilor?

Toată această organizație de șarlatani a dispărut. Omul care intră să-și cumpere o haină, o gheată, știe că nu e tras pe sfoară. Iar distracțiile au rămas, ca întotdeauna, la discreția omului venit acolo să petreacă, să se distreze...

★

— „Zîmbiți, vă rog!"...

Fotograful are fraza stereotipă pentru clientela care vine să imortalizeze evenimentul: amintiri de la Moși. Fie că decorul este un automobil de carton sau un aeroplan într-o rînă, imaginea este îndeobște aceeași: aparatul înregistrează fidel veselia celui pe care fotograful îl ține sub amenințarea unei lentile și a unei bucăți de postav negru ce și-o pune în cap în momentul cînd exclamă profesional: „Zîmbiți vă rog".

Se pregătesc Moșii: gospodăriile agricole, întovărășirile agricole, producătorii, au trimis la București mărfuri, iar cooperativele meșteșugărești din regiune își amenajează magazinele și standurile cu tot soiul de produse. Restaurantele, bufetele, chioșcurile cu zaharicale și răcoritoare, sînt gata să-și primească clienții.

A. DRAGOMAN

MARȚI 20 MAI PREMIERA

la cinematografele PATRIA și BUCUREȘTI

O PRODUCȚIE A STUDIOULUI „MOSFILM"

cu TATIANA SAMOILOVA, ALEXEI BATALOV Vasili Merkuriev, A. Șvorin, S. Haritonova, K. Nikitin, V. V. Zubkov și A. Bogdanova Scenariul: V. Rozov. Regia: MIHAIL KALATOZOV. Imaginea: S. Uruşevski. Muzica: M. Vainberg

ȘTIINȚA și VIAȚA

FEREASTRA SPRE VIITOR

Vremea la comandă

— Pentru ziua de mîine ar fi necesar să plouă în sectorul Bărăgan. In schimb, în Moldova a plouat destul. Să înceteze!
— Perfect, s-a notat. Vom anunța stațiile de dirijare a vremii!

...Deocamdată, o astfel de discuție nu poate fi întîlnită, eventual, decît într-o povestire științifico-fantastică. Ei, dar cititorii unor astfel de povestiri au o experiență care le spune că adeseori și fanteziile se realizează. Nu sînt martori înșiși părinții noștri, care l-au citit probabil cu oarecare scepticism pe bătrînul Jules Verne? Astăzi, un astfel de scepticism a început să se clatine. Oamenii de știință au dovedit că sînt în stare să le-o ia înainte chiar și scriitorilor cu viziunea fantasticului.

Așa dar, va fi posibilă prevenirea (și desigur și prevederea) vremii? Poate că veți fi înclinați să aveți oarecare îndoieli. „Meteorologii nu sînt în stare deocamdată nici să dea prevederi precise pentru o durată ceva mai lungă de timp", veți spune, cu oarecare dreptate.

Și totuși... poate că ați citit despre ploile artificiale. Astfel de experiențe s-au făcut de multă, foarte multă vreme. In ultimul timp însă, rezultatele obținute sînt mereu mai bune. Se știe că norii nu sînt altceva decît suspensii aeriene de foarte mici picături de apă, la fel ca acelea de ceață. Pentru ca să apară ploaia, trebuie ca aceste mici picături să fie determinate să se unească între ele, formînd picăturile mari, caracteristice ploii. Această unire poate fi realizată aruncîndu-se din avion, deasupra norilor, diferite substanțe. Cea mai folosită este... bioxidul de carbon înghețat, solidificat.

Se pot folosi și alte substanțe, cristale de iod, precum și unele substanțe radioactive. Utilizarea acestora din urmă nu este însă lipsită de oarecare primejdii.

Din ce e formată vremea? Dintr-o seamă de elemente, dar pentru om cea mai importantă este ploaia, care aduce apa necesară cîmpiilor. Bine, veți spune, să zicem că vom putea provoca ploaia atunci cînd se vor afla nori deasupra cîmpiilor. Vom putea deci determina acești nori să-și lase apa. Dar dacă nu sînt nori?

Fizicienii vor izbuti, desigur, să-i facă să apară! Pentru că aerul este întotdeauna bogat în apă. Chiar numai umiditatea pe care o conține aerul de deasupra Saharei, ar fi suficientă pentru a o transforma într-o cîmpie roditoare... cu condiția ca această apă să cadă sub formă de ploaie. Punîndu-și eforturile în slujba omului, oamenii de știință vor găsi metodele pentru a face această umiditate să se condenseze în picături de ploaie.

Dar meteorologii luptă și într-altfel cu vremea. Ați auzit desigur despre catastrofalele uragane care bîntuie uneori coastele Japoniei sau ale Americii. Cercetătorii științifici s-au încumetat la fapte extraordinare. Ei s-au îmbarcat pe avioane luți și au pătruns cu ele în mijlocul uraganului, cercetîndu-l, cu riscul vieții lor, de sus, de la 10.000 de m, și pînă aproape de sol. I-au măsurat viteza, temperatura, presiunea, umiditatea și au tras concluzii foarte prețioase. S-au înființat chiar escadre de avioane cu scopul preîntîmpinării uraganelor. Și, poate, pe această bază, ele vor putea fi combătute, întîmpinate, „dizolvate".

Iată deci că vremea, încetul cu încetul, va putea ajunge sub stăpînirea omului.

S. B.

Laboratorul verde își trădează secretele!

In pavilionul științific din Expoziția Internațională de la Bruxelles există un stand special, unde sînt expuse, în văzul tuturor, taine pe care nimeni nu le cunoștea pînă nu de mult. Este vorba despre unele din secretele „laboratorului verde". Acolo, în acel „laborator verde", se petrec lucruri extraordinare: din aer și apă, fără niciun alt adaos, se obțin direct zahăr, amidon, albumine...

Cine n-ar dori să afle taina unei asemenea preparări ieftine și deosebit de simple?... Dar secretele sînt bine păzite!... Numai încetul cu încetul — oamenii de știință izbutesc să le smulgă, să le scoată la iveală.

Poate că nu vă place chimia și nu vă pasionați după descoperirile ei. Totuși, ceea ce vă spunem astăzi trebuie să vă intereseze! Trebuie, pentru că este vorba despre cea mai importantă reacție chimică din lume.

Sînt sigur că ați și ghicit despre ce este vorba. Era și simplu: laboratorul de care vorbim nu este altul decît frunza — frunza oricărei plante, frunza verde a salcîmului, de pildă, sau firul de iarbă de colo... Aceste modeste părți ale plantelor ascund încă și azi unele taine pe care omul nu le-a descoperit.

„Din cele mai vechi timpuri..."

Iată o introducere care a devenit aproape obligatorie, atunci cînd se face un istoric: „din cele mai vechi timpuri..." Poate că tocmai de aceea cititorul nu-i mai acordă cuvenita atenție. Și totuși, nimic mai adevărat decît faptul că, într-adevăr din cele mai vechi timpuri, omul a asistat la acest proces de fotosinteză, prin care planta își fabrică singură substanțele hrănitoare. Omul s-a înfruptat din produsele plantelor, din făina boabelor de cereale, fără să se întrebe cum a izbutit planta să le prepare din numai aer, apă și lumină...

Abia spre sfîrșitul veacului al XVIII-lea, celebrul fizician englez Ioseph Priestley, iar mai apoi Lavoisier, au arătat că plantele iau din atmosferă bioxidul de carbon. Cunoaștem cu toții acest gaz: nu este altul decît gazul care face ca sifonul să țîșnească pe țeavă și-i dă gustul pișcător. Bioxidul de carbon se găsește în mod normal în aer (în cantitate foarte mică, e drept: 0,034 la sută).

Din acest bioxid de carbon luat din aer, planta izbutește să prepare, după cum am spus, amidon, zahăr, albumine — substanțe care reprezintă pentru noi — oamenii — un izvor nesecat de energie.

Cercetări recente

Importante cercetări în acest domeniu se fac actualmente în numeroase institute și laboratoare din U.R.S.S. Unele din rezultate sînt demonstrate la standul „fotosinteză" de la Expoziția din Bruxelles.

Astfel, aici sînt arătate lucrările conduse de academicienii A. N. Terenin și de prof. A. A Krasovski. Ei cercetează natura stadiilor fotochimice ale fotosintezei. Cum se poate explica aceasta în cuvinte mai simple?

In frunze se găsește o substanță numită clorofila, fără de care reacția de fotosinteză nu s-ar putea produce. „Fotosinteză" însemnează „sinteză cu ajutorul luminii" (fotos). Lumina cuprinde o anumită cantitate de energie, adusă de fotoni. Această energie este preluată de clorofilă care realizează apoi cu ajutorul ei sinteza chimică.

Acest proces poate fi oarecum comparat cu ceea ce se petrece în fotografie. Acolo, fotonii provoacă — prin energia lor — tot o reacție chimică, descompunînd bromura de argint. In cazul fotosintezei — prin intermediul clorofilei — fotonii provoacă sinteza zaharurilor, pornind de la corpuri mult mai simple.

Cercetătorii sovietici studiază, acum, felul în care clorofila preia energia luminoasă (fotonii) și o transformă în energie chimică. S-a arătat, astfel că, cu ajutorul luminii clorofila capătă mari posibilități de a lua hidrogen și de a-l folosi pentru prepararea zaharurilor.

In laboratoarele conduse de prof. A. A. Niciporovici s-au făcut cercetări cu ajutorul izotopilor radioactivi, printre care carbonul radioactiv. Urmărind mersul lor prin plantă se pot smulge mai multe din tainele fotosintezei. Astfel, s-a tras concluzia că, în cursul fotosintezei nu iau naștere numai hidrați de carbon (zaharide) cum se credea pînă acum, ci și alte substanțe: acizi organici, aminoacizi și albumine. De altfel, în diferite împrejurări și la diferite plante și rezultatul fotosintezei este deosebit. Se spune că planta își adaptează acest proces după nevoile ei. De aici se pot trage concluzii prețioase pentru ameliorarea produselor plantelor.

De asemenea, cercetările au arătat ce fel de lumină este mai favorabilă plantelor, ce culoare trebuie să aibă lumina pentru ca procesul de fotosinteză să se producă în cele mai bune condițiuni.

La standul fotosintezei din Expoziția Universală de la Bruxelles sînt demonstrate aparatele folosite pentru cercetările asupra plantelor cu ajutorul izotopilor radioactivi, conduse de prof. O. V. Zelenski.

Perspective nebănuite

Dar aceste cercetări mai au încă o consecință. Ele deschid perspective nebănuite în fața ochilor noștri!

Intr-adevăr, gîndiți-vă că omul va putea, cunoscînd toate datele asupra fotosintezei, s-o activeze, folosind astfel la maximum energia solară. Plantele de pe întreg pămîntul produc actualmente, zilnic, 35 de miliarde de tone de zaharuri. Această producție naturală poate fi, însă, mărită. Lucrările savanților japonezi în legătură cu algele marine numite „clorella", alge perfect comestibile, au arătat că se poate mări cantitatea de hidrați de carbon, de zaharuri produse de ele. Clorella reprezintă poate pîinea viitorului! Dar mai există încă vre-o 20.000 de alge marine.. și marea lor majoritate nu sînt cunoscute și cercetate decît foarte superficial. S-ar putea ca printre ele să existe plante și mai utile... Iată un măreț teren de activitate pentru oamenii de știință.

Și, în ce privește reproducerea procesului de fotosinteză direct în eprubetă, de către chimiști, ce părere aveți, dragi cititori? Ei, dacă și asta ar fi posibil...

Să visăm... pentru că adeseori visele se realizează, dacă sînt sprijinite de muncă, știință și perseverență...

Dr. L. PETRESCU

Trenul cu două etaje

S-a vorbit mai de mult despre construirea unui astfel de tren. Iată că acum el circulă în mod regulat pe căile ferate ale Republicii Democrate Germane.

Acest tren de pasageri cu două etaje are o lungime de 210 metri și conține 1300 de locuri, adică de două ori mai mult decît un rapid de aceleași dimensiuni.

In fotografie: *aspectul exterior și una din scările de acces la etaj ale noului tren.*

Văzute și auzite

O femeie fără noroc...

De cînd o știu — și „e mult de atunci", cum spune o veche romanță — se plînge că norocul o ocolește, dinadins și din totdeauna, cu o inversunată perseverență, trimițînd în schimb pe celălalt profil al său, ghinionul, să-i țină calea, să-i țină tovărășie, s-o urmărească pas cu pas!

Încredințată că toate eșecurile ei în viață — pe toate planurile: sentimental, matrimonial, familial, profesional, — se datorează numai și numai zodiei rele în care s-a născut și ursitoarelor vrăjmașe ei care au asistat-o cu blesteme în loc de urări de bine la prima scăldătoare și nu cusururilor ei cu duiumul, și-a creat pentru uz propriu și pentru desfătarea auzului celor din jur, o înaltă filozofie, pe marginea căreia monologhează divagînd distins și elevat, în acești termeni și acest stil:

„Totul în viață e norocul și numai norocul! Îl ai — poți fi cea mai slută, cea mai neroadă, cea mai fără de haz, fără sare și piper femeie din lume, și din celălalt cap al țării sosește și drept la tine nimerește, bărbatul „cel mai" dintre toți și te vede așa cum vrea norocu' tău: trestie, cînd ești cît butia, lapte și crin, cînd ești smoală și toval! Și dacă ești sbanghie zice că asta îți sporește și mai și farmecul; și dacă taci din prostie, el crede că tocmai atunci gîndești mai adînc; și cu cît vorbești mai halandala, cu atît mai de duh și mai isteață te socotește. Ce mai, răpus de fulgerele și trăznetele amorului din prima clipită, nu mai are decît un dor și un of, să te treacă pe numele lui, cu acte în regulă, și fără inventar — dar cît mai repede, nu cumva să i te răpească altul. Și pe-ormă, nu-i mai ajunge puful în care să te țină și tot ar mai aduna altul și altul, să-ți fie ție tot mai moale; se spetește muncind să-ți aducă și ce n-ai visat nici noaptea și cu cît te-arăți mai năzuroasă, cu atît se pleacă el mai mult, să-ți intre în toate voile!

Dar dacă n-ai noroc, n-ai și pace! Uită-te la mine: la ce mi-a folosit frumusețea mea, tinerețea mea (trebuie să recunosc, aceasta din urmă a avut-o!) cultura mea (romane foileton și colecția cincisprezece lei) studiile mele (întrerupte la șaisprezece ani din motive de dans și flirt) manierele mele alese (vulgaritate sadea, prezentată într-un ambalaj pretențios de prețiozitate și ifose) caracterul meu distins (ei de, mai ales asta!) sufletul meu nobil (și bine-înțeles... neînțeles!) capacitatea mea de devotament, de dăruire, de dragoste, spiritul meu de sacrificiu și abnegație (fiecare în parte, lipsă la apel) trecutul meu (mai cu seamă!) ei bine, la ce mi-au folosit toate astea, dacă n-am avut pic de noroc? Crezi că fostu' meu bărbat primul îmi vedea calitățile? Da' de unde: că așa-i cînd n-ai noroc, numai cusururi îmi născocea! Și al doilea, la fel, și al treilea cu care era să mă mărit, tot așa! N-am noroc, și pace! N-am noroc la nimic! Nici măcar de o slujbă ca lumea n-am avut parte! Că dacă ai noroc, nici nu trebuie s-o cați: cea mai bună dintre toate, pe tine te așteaptă; te găsește la domiciliu, te ia de mînă, te așează în scaun și îți zice: tu poți să stai că leafa merge!

Dar dacă n-ai noroc pățești ca mine: ai de-a face cu birocrați care îți calculează salariul după condica de prezență, ca și cînd dacă lipsești ori nu, chenzina nu-i tot de cincisprezece zile! Păi decît așa slujbă mai bine lipsă, spune și tu, n-am avut dreptate să-mi dau demisia? Dar dacă aveam și eu un pic de noroc, așa-i că nu mi-o primea? Ce, îmi strica să am și eu o leafă?

Degeaba dragă: totul în viață e norocul și numai norocul...".

Sidonia DRĂGUȘANU

Ce se va purta la vară?

Ce e nou, ce se poartă, care e tendința pentru vara aceasta?

Din punct de vedere al croielii, corsajul strîns, mînecile retezate (foarte de sus), decolteul variabil, cu și fără guler, iar fusta rochiei largă, bufantă și în nici un caz lungă. Ca materiale, primează cele în dungi, pătrățele, picățele și toată gama celor înflorate. Din organdiurile și ripsurile care abundă, puteți găsi unul care vi se potrivește și care împacă silueta personală cu unul din modelele prezentate de noi azi.

Desene de Tanzi PFENNINGS

CURIERUL LAUREI

E. P. — Se plînge că soțul ei, — sub pretextul unor interese profesionale — a stabilit o legătură quasi conjugală, cu o colegă de slujbă în casa căreia își petrece zi de zi vremea. Cu această ocazie el iese și în lume, la spectacole, manifestări sportive, reuniuni, petreceri, etc., etc. Durează de mult această viață dublă a soțului — care nu și-a părăsit căminul conjugal cu totul — serile revine acasă — și nici pe cele două fiice (una în vîrstă de zece ani, alta de cincisprezece) pe care le iubește și nu le privează de ocrotirea lui.

Semnatara scrisorii socotește, pe bună dreptate, că divorțul nu ar fi soluția cea mai indicată: copiii sînt foarte legați de tatăl lor și a-l despărți de ei, înseamnă a le face o viață nefericită. În calitatea ei de mamă deci — cea care ne scrie — trebuie să se sacrifice. Dar îi este nespus de greu și o înțelegem: să accepte mai departe o situație atît de dureroasă și de ignitoare pentru ea. Foarte de condamnat este atît soțul pentru viața imorală, necinstită pe care o duce — cît și amica acestuia, care trebuie să fie o femeie lipsită de scrupule, de pudoare și de conștiință.

Dar oprobiul meu nu cred că va fi în măsură să o consoleze pe lezata și nedreptățita soție! Ea vrea un sfat bun și eu nu pot s-o îndemn decît să nu își piardă răbdarea, pentru că pierzînd-o, îi va da cîștig de cauză adversarei ei. Numai tactul, blîndețea, discuțiile logice, duse la un ton calm, pot duce la bune rezultate în asemenea cazuri.

Fiica cea mare trebuie să încerce și ea să-și ajute mama și tatăl; ea este la o vîrstă cînd poate vorbi deschis cu părintele ei, cînd poate exercita o influență favorabilă asupra lui.

E. P. trebuie să caute prin toate mijloacele — păstrîndu-și demnitatea și ținuta — să îmbunătățească relațiile dintre ea și soțul ei. Cum singură o declară, el a fost un foarte bun soț înainte. Deci merită a fi recîștigat. Să își considere cu un ochi critic greșelile din propria ei comportare și să le remedieze. Să nu abandoneze lupta pentru salvarea căminului ei conjugal; dar foarte multă atenție la metodele pe care le folosește.

CORNELIA: Rețineți din răspunsul pentru E. P. sfaturile care vi se potrivesc. În plus, străduiți-vă să-l dezbărați pe soțul dvs. de prietenii care îi călăuzesc pașii spre circiumă. El nu este încă un alcoolic, dar va deveni dacă nu veți lua din timp măsurile cuvenite.

Obișnuiți-l să-și invite mai bine acasă amicii la un pahar cu vin — cei în care aveți încredere și care nu au o influență rea asupra lui. Faceți chiar dvs. personal apel la ei: rugați-i să vă ajute.

ADRIAN: Mi-a fost cu neputință să vă urmăresc cele douăzeci de pagini ale epistolei dvs. scrise cu creionul. Expuneți mai succint cazul dvs., folosind stiloul. Totodată economisiți timpul dvs., și al meu, vă rog.

Și vă recomand să fiți și mai decent în relatarea unor fapte care vă privesc strict personal.

S.A.B.V.: Problema d-tale nu este vrednică de a fi luată în discuție.

MIRCEA I. funcționar loco: Dacă ai descoperit atît de prețioase calități în femeia de care te-ai îndrăgostit, nu ține cont de diferența de vîrstă — cam prea mare — din care familia d-tale face o piedică.

LAURA

PRACTIC

Încălțămintea trebuie să fie păstrată, indiferent de durată — chiar numai pentru cîteva ore — numai pe șanuri, cuci numai în acest mod se evită deformarea care are loc prin contracția părților interioare (ștaif, bombeu, brant) al căror grad [illegible] în timpul purtării.

Încălțămintea udă se umple cu hîrtie, rumeguș, uscat sau fin, acestea absorb umiditatea. Pentru a îndepărta și umiditatea exterioară, încălțămintea se ține într-o încăpere uscată, la o temperatură moderată. Pentru accelerarea uscării nu este permis sub nici un motiv ca încălțămintea să fie așezată lîngă foc sau chiar pe o sobă sau plită fierbinte, deoarece acest lucru ar avea ca urmare o gravă deteriorare a pielii. Dacă încălțămintea este complet udă, cel mai bine e să fie agățată undeva liber la uscat. Daca numai talpa este udă, atunci încălțămintea este așezată peste noapte pe jos, astfel încît talpa și tocul să fie perpendiculare pe podea. În modul acesta talpa se poate usca, pe cînd în poziția normală talpa rămîne umedă.

Încălțămintea care s-a întărît, mai întîi se curață, apoi se așează 3—5 ore în apă călduță ca să se înmoaie și după ce se usucă se freacă bine cu ulei de ricin sau untură de pește.

Ghetele pentru jocul cu mingea de picior, (fotbal, rugby, etc.), după joc se curăță bine de praf sau noroi, scoțîndu-se și murdăria depusă la îmbrenarea talpii cu fețele (rama). Dacă interiorul încălțămintei este umed — uneori e chiar ud — atunci se șvîrlă cu o cîrpă uscată, se presară talc pînă la absorbirea completă a umezelii și se introduc șanurile. De acela, dacă nu avem la îndemînă șanuri, vom introduce în spațiul de sub caputa, corespunzător părții din față a labei piciorului, fie cereale (orz, ovăz, secară, grîu), fie ziare sau hîrtie de ambalaj.

După șvîntare, încălțămintea se va unge, pe fețe și pe talpă cu ürmătoarea soluție:

— 14 părți ceară
— 12 „ parafină
— 20 „ ulei de vaselină
— 54 „ esență de terebentină.

La bocancii de munte se va proceda pentru curățire și pus pe șan, la fel cum s-a arătat mai sus. Pentru unsul talpii se va folosi ulei de în fiert (firnis), care se cumpără gata preparat de la magazinele de vopsele. Tălpile se ung cu o pensulă de bună calitate, înmuiată în uleiul încălzit la o temperatură de 40—50 grade C. Se fac atîtea aplicațiuni, pînă cînd talpa numai absoarbe nimic, la interval de o oră. Încălțămintea astfel tratată se așează cu talpa în sus și se lasă să stea cel puțin o zi. Prin acest tratament, durabilitatea talpii se prelungește cu 25—50 la sută.

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

Ciorbă ardelenească de fasole

Spre deosebire de ciorba obișnuită de fasole, ciorba ardelenească se acrește cu oțet în loc de borș și adeseori se adaugă la fiert puțină costiță afumată.

Se alege fasolea, se spală și se pune la fiert cu apă rece. După ce a dat cîteva clocote, se schimbă apa cu altă apă tot fierbinte. Se adaugă un morcov, un pătrunjel, o bucată de țelină și o ceapă tăiată mărunt. Separat se prăjește ușor o lingură de făină cu o lingură de ulei, se stinge cu bulion subțiat cu apă, și se toarnă în oală, peste fasole. Cînd zarzavatul este aproape fiert se pune sarea, o crenguță de tarhon și cîteva bucățele de costiță afumată, mai întîi prăjite.

Se acrește cu oțet și înainte de a se servi se presară deasupra pătrunjel verde tocat.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

19—25 MAI

— Ciorbă ardelenească; strudel cu spanac; crema de griș
— Omletă cu verdeață; chiftele cu tarhon; friganele cu zahar
— Cartofi cu smîntînă și coltunași prajiți; friptura înăbușita cu salată; cireșe de mai
— Salată de ouă răscoapte cu maionează; mîncare de pasare cu ciuperci; cozonac cu nuca
— Supă de morcovi (cremă); iahnie de praz; gogoși de cartofi, cu sirop
— Budincă de clătite cu brînza de vaci; miel cu spanac; compot
— Macaroane cu ciuperci; cotlete la gratar cu cartofi prăjiți; tartă cu portocale

Dulceață de caise verzi
(rețetă cerută)

Alegeți o farfurie adîncă, plină de caise verzi, tinere, fără pete și care nu au încă sîmburele format. Se înțeapă cu un ac mai gros, în lungime, astfel încît acul să le străpungă dintr-un capăt în celălalt. Se înțeapă apoi și lateral. Pe măsură ce se înțeapă, se aruncă într-un castron cu apă rece. Se pune la foc să fiarbă un vas cu apă. Se pun caisele într-un tifon, și se scufundă în vasul cu apă care clocotește. Se țin pînă ce apa, care a început să fiarbă în clipa în care am introdus caisele, începe din nou să clocotească. Se scot, se limpezesc repede în mai multe ape reci, și se scurg de apă. Se pune să se topească 1 kg. de zahăr cu trei pahare de apă, în tingire, pe marginea mașinii. După ce s-a topit, se împinge tingirea pe foc iute. Cînd zahărul începe să se lege, se pun caisele și zeama de la jumătate lămîie (sau puțină sare de lămîie dizolvată în apă) și se dă tingirea cu totul la o parte un sfert de oră, ca să lase caisele toată zeama. Se pune apoi pe foc bun, și se lasă să fiarbă. Se ia spuma și se încearcă dacă este legată punînd puțină zeamă pe o farfurioară. Cînd dulceața e gata, se toarnă într-un castron foarte curat și se acoperă cu o cîrpă udă și bine stoarsă. După ce s-a răcorit, se toarnă în borcan și se leagă cu hîrtie.

Sanda MARIN

MEDICUL VĂ SFATUIEȘTE

CARMEN S. București ne întreabă care este tratamentul enterocolitei cronice, însoțita de diaree și hipoaciditate.

Baza tratamentului acestei afecțiuni o constituie regimul alimentar, care trebuie menținut vreme îndelungata. Vor fi evitate toate acele alimente care maresc procesele de fermentație din intestin, sau produc iritarea lui (lapte dulce, zarzavaturi, fructe crude, legume cu fibre, coji, șimburi, făinoase și dulciuri în exces, mezeluri, grăsimi, etc). Sînt indicate mesele nu prea abundente, la ore regulate.

Tratamentul medicamentos va consta din „pansamente gastrice": bismut subnitric și carbonat de calciu (cîte 20 g., tanigen 5 g, cîte o linguriță cu 1 oră înainte de mese), antispastice (bellafit, spasmoverin), sedative (sedonal, pasifloral), vitaminoterapie (C, B complex). Periodic se pot face cure de antibiotice sau sulfamide (streptomicina, cloromicerina, sulfaguanidin) care să reduca microbii din intestin.

Menționăm ca una din cauzele frecvente ale diareei cronice o constituie lipsa de aciditate a sucului gastric. În acest caz trebuie luate poțiuni cu acid clorhidric sau dragele de Betacid Cif, în timpul meselor.

VIORICA M. — Craiova, E. RADUCANU — București: Leucoreea — sau scurgerile albe — nu constituie o boală, ci sînt doar terenul unei afecțiuni în sfera genitală a femeii. La fetele tinere, în lipsa altor tulburări, este vorba deobicei de o secreție crescută a glandelor din mucoase. În acest caz este suficienta o buna igienă locală pentru ca fenomenele sa dispară fără urmari.

La femeile tinere leucoreea este deobicei semnul unei inflamații (vaginite, cervicite, etc) cu agenți variați: gonococi, colibacili, trichomonas și alții. Pentru diagnostic este indispensabil examenul secreției vaginale, tratamentul fiind diferit de la caz la caz.

Pînă la examenul de specialitate se vor face, în afara toaletei riguroase și irigații zilnice cu soluții călduțe, emoliente (mușețel) și slab antiseptice (cloramin). Sînt de asemenea indicate în acest scop Tricocidan sau Tetragin C.I.F.

A. SPATARU — Ocna Mureș: Din descrierea pe care ne-o faceți este posibil sa fie într-adevar vorba de o litiaza biliara. Diagnosticul nu poate fi precizat decît prin examene de specialitate. Nu s-a descoperit nici un medicament nou, miraculos, care să vindece această boala. Daca regimul alimentar riguros și antispastic nu aduc nici o ameliorare și crizele sînt tot atît de violente și dese, iar examenele făcute arată o vezicula biliara bolnavă, este necesara îndepartarea acesteia prin operație.

ȘT. IONESCU — Timișoara: Exagerați urmările unei practici nesanatoase, pe care este bine ca ați abandonat-o. Va sfatuim sa duceți o viața igienică, practicînd sporturi și cît mai multă mișcare în aer liber, dușuri reci urmate de fricțiuni sau băi de șezut cu apa de casa, seara. Evitați mesele copioase, condimentele și bauturile alcoolizate. Luați 2-3 linguriță de pasifloral în cursul zilei, iar la culcare 1.2 tablete de polibrom efervescent.

PAUL PAULINI — Calan: Stomacul nu se deplasează la mișcari cu ușurința pe care i-o atribuiți. Arătați-va medicului, care va preciza care este suferința dvs. Din cele ce ne scrieți s-ar putea sa aveți o slabiciune a mușchilor peretelui abdominal. În acest caz va recomandam masaj și exerciții de gimnastica speciale, pentru întărirea lor.

E. VIORICA — București: Tuberculoza genitală și cea peritoneală contraindică casatoria și cu atît mai mult sarcina. Acestea vor fi permise doar la 2-3 ani dupa completa vindecare, stabilita de medicul specialist. Amîndouă aceste afecțiuni sînt vindecabile și tratamentul lor consta în antibiotice și chimioterapie (hidrazida, PAS, tebezona în special), ultraviolete (cura de soare la mare), repaos, supraalimentație, vitaminoterapie, așa cum sînt asigurate în institutiile de specialitate.

MARIETA R. — Constanța: Tratamentul oxiurilor este dificil datorita ușurinței cu care se face reinfestarea, care trebuie neapărat evitată. De aceea, este necesar ca tratamentul medicamentos (oxuris, ascaridol, ascaridin, vermicid) să fie însoțit de un număr de masuri igienice riguroase: tăierea scurtă a unghiilor, spălarea atentă a mîinilor după scaun și înainte de mese, evitarea scarpinatului. Dupa fiecare scaun se va face toaleta regiunii anale, folosind apă cu oțet. Curele medicamentoase vor fi repetate de 2-3 ori și se vor însoți de administrare de clisme cu oțet (1/0 lingura la 500 kg.) sau usturoi (4-5 căpățini la 1 litru, fierte și strecurate). Clismele se vor face în fiecare seară timp de 5-8 zile. Decoctul de usturoi trebuie menținut 5-10 minute în intestin, apoi va fi urmat de o clismă mică cu apa sărată (1 linguriță la ½ l. apă.)

Dr. N. P.

Răspuns unei cititoare

BIANCA D. București: Nu e cazul să vă alarmați din pricina modei rochiilor scurte. Dacă adoptați o lungime rezonabilă (un lat de palmă sub genunchi) și mai ales dacă dați o lărgime suficientă fustei, nimeni nu va băga de seamă că aveți picioare groase. Evitați fustele colante și, ca încălțăminte, alegeți modele mai cuminți. Pantofii excentrici atrag atenția asupra pulpelor voluminoase. Profitați de soare ca să vă bronzați picioarele, par infinit mai grațioase cînd au culoarea mierii aurii.

Ana ROMAN

PAGINA femeii

Atîtea jertfe...

Gîfîind, femeia urcă treptele casei cărînd coșul cu cumpărături. Uf, liftul ăsta mereu defect îi dă de furcă ori de cîte ori vine cu cumpărături mai grele din piață. Și acum, de exemplu: de două ori i s-a tăiat respirația pînă să ajungă în fața ușii apartamentului.

Punînd coșul jos, femeia scotocește prin buzunare și găsește cheia. Cînd deschide ușa, dinăuntru se aude o voce:

— Tu ești, mamă?

— Da, băiatul mamei. Eu sînt.

— Ce-ai cumpărat? Ai și pentru mine ceva bun? Mi-e foame.

— Numaidecît. Doar să încălzesc lapte și-ți dau cafeaua.

Mama cară coșul în bucătărie și, fără să se odihnească, își pune șorțul, aprinde lampa, pune laptele la încălzit, apoi în mare grabă unge tartine cu unt, pregătește tava și în cinci minute e gata cu cafeaua, pe care o duce în camera alăturată să o servească fiului.

— Încă nu te-ai dat jos din pat? se miră mama, fără prea multă convingere. Dar ce-ai făcut pînă la ora asta?

Fiul e un tînăr voinic, cu ochii umflați de somn. E încă în pijama în pat și, de undeva, din așternutul în neorînduială din juru-i pescuiește o carte pe care o arată mamei. „Am citit. Lucrez". Apoi, luînd tava în pat, privește deziluționat tartinele. „Dar numai cu unt, brînză n-ai adus?".

O, ba da, mama a adus și brînză. În fugă se duce pînă la bucătărie și se întoarce cu ea. În sfîrșit, fiul e mulțumit.

— Mamă, nu cumva ai uitat? Îți amintește fiul, mestecînd de zor. Te-am rugat aseară să-mi calci pantalonii. Știi, merg cu băieții la antrenament sportiv... și nu pot merge așa. Ieri, la cinematograf, au făcut genunchi...

— Ah, uitasem! tresare mama, care pentru o clipă se așezase pe marginea unui scaun privind obosită, dar încîntată, cu ce poftă mănîncă băiatul. Cu toate că, dacă ai putea să mai aștepți... încearcă ea timid. Trebuie să pun mîncarea la foc, să curăț zarzavatul, să deretic. S-au adunat și rufe, poate ar fi bine să spăl azi o parte.

— Dar mă așteaptă băieții la unsprezece... Cum o să mă duc cu pantalonii șifonați? Uită-te și tu — se burzuluiește tînărul. Și mama, supusă, ia pantalonii și se duce să încingă fierul de călcat.

Băiatul a sărit sprinten din pat. Pînă se spală, iată că i-au fost aduși pantalonii călcați. Oh, astăzi vor face „plasă" numărul unu. Nu plasă la volei, asta s-o creadă mama... Au descoperit ei, băieții, un colț de stradă minunat pe unde trec multe fete. Acolo fac ei „plasă" și „garagață" acostînd fetele.

„...și poate ar fi bine să mergem să ne programăm pentru lemne", termină mama ce avea de spus. Dar băiatul nu auzise toată fraza. Și nici nu era curios s-o asculte. Punîndu-și haina ți răspunse așa, ca să n-o lase fără nici un răspuns.

— Lasă mamă, că te descurci tu, ca întotdeauna. Și sărutîndu-i în grabă timpla albită, plecă.

În stradă îl întîmpină aroma zilelor de primăvară. Își umflă pieptul trăgînd puternic aerul. Uf, și dacă n-ar mai exista pe lume examene și învățătură. Noroc de mama, ea e salvarea. Parcă o aude: „Tovarășe director, uitați-vă la părul meu încă-runțit. Sînt o biată văduvă. Eu știu cum am muncit să-mi cresc copilul și mai sufăr și de inimă. De ce să-mi faceți o supărare ca asta? Dacă îl lăsați repetent credeți că îl pedepsiți pe el? Mă pedepsiți pe mine". Cîte nu spune mama? Și pînă la urmă e ea mai tare decît toți profesorii, cu directorul în frunte. Strașnică mamă! La adăpostul ei poți să-ți vezi în liniște de „treburi".

Rămasă acasă, mama cea strașnică dă din colț în colț, grăbită să termine treburile. Azi e ziua ei liberă. În celelalte zile din săptămînă plimbă, pînă în prinz, un copil la parc. Iar seara, după terminarea treburilor casnice, transcrie la mașină diverse lucrări de dactilografie, pe care le poate procura. Dacă ar reuși și astăzi să mai prindă o oră de lucru la mașina de scris pînă la prinz, bine-ar fi, gîndește ea. Păcat că a pierdut o oră cu tîrguitul la piață. Cîte nu se puteau face în ora aceea? Și căratul tîrguielilor a devenit obositor pentru ea. Dacă băiatul ar vrea... Dar nu, ea nu-i poate cere așa ceva. Să-și neglijeze el învățătura pentru astfel de treburi mărunte? El trebuie să învețe carte și să devină „cineva".

În bucătărie mîncarea clocotește și în casă mama a făcut ordine. A început să se audă, ca un țîrîit monoton de greer, ciocănitul clapelor de la mașina de scris. Dar gîndurile mamei se depănă, se depănă într-una...

Materia de liceu e atît de grea. Dacă ar fi reușit băiatul să aibă note mai bune, ar fi primit bursă și le-ar fi fost mai ușor. Sau dacă ar fi intrat să lucreze la un atelier, la o fabrică, ar fi cîștigat bine, doar e băiat voinic și sănătos. Că ochii ei au început să nu mai vadă bine, i s-a reproșat că face greșeli...

Poc, poc... iar o greșeală. Mama își încordează privirea, atenția. Ochii o dor. Nu, nici să nu se gîndească. Băiatul trebuie să învețe, să facă facultatea, să iasă „cineva". Pe el nu-l privește cu ce greutăți, asta-i partea ei de jertfă și ea, atunci își va primi răsplata.

Poc, poc, face mașina. Poc, poc. Și dacă...? Dacă nu va ajunge „cineva"? Dacă-i adevărat că-i un școlar prost și ar fi putut fi un muncitor bun? Atîția muncitori învață și ajung să aibă și școală și poate că mamele lor nu fac atîtea jertfe. Nu cumva?... Nu cumva ea e aceea care greșește?

Din ochii uscați, pe obrajii veștezi, se prelinge o lacrimă...

Ancuța MAICAN

Părinți și copii

SOȚUL PREVAZATOR: — Se poartă iar rochiile scurte.

Desen de Geta BRĂTESCU

Colțul COSMETICIANEI

În legătură cu tratamentul coșurilor

În cazurile în care sulful — unul din cele mai eficace remedii ale acneii — nu este suportat de piele, este necesar su folosim loțiuni și pomezi care-l pot înlocui, pentru a putea combate coșurile.

Astfel, în locul sapunului cu sulf folosit zilnic la spalat, se va întrebuința fie un sapun pe baza de rezorcina, fie simplu sapun de barbierit. Fața va fi apoi ștearsa o data sau de doua ori pe zi cu urmatoarea loțiune: alcool (de 80°), 100 gr, rezorcină, 0,50 gr., camfor 1 gr., acid salicilic 1 gr. acid tanic 1 gr alumen crud 1 gr., acid boric 1 gr., tinctura benzoe 2 grame.

Pentru a degresa tenul și a grabi uscarea coșurilor care au spart și — evident — au fost golite de conținutul lor purulent, se poate folosi o loțiune compusa în parți egale din alcool și eter. Acest amestec se evaporă foarte ușor, deci trebuie pastrat într-o sticla bine astupata și ținut departe de foc, fiind ușor inflamabil.

Masca de drojdie de bere se folosește o dată la 8-10 zile. Drojdia se dilucaza cu apa fiarta și racita, și se întinde pe fața. Se scoate dupa 15—20 de minute cu ajutorul apei călduțe.

Absorbția drojdiei de bere este foarte recomandabila în tratamentul coșurilor. Cura durează șase saptamini și se face în felul urmator: în prima zi se înghite o bucatica mica de drojdie și se crește progresiv, astfel ca în a 21-a zi să se ia o bucata de marimea unei prune mari (care nu se înghite dintr-odata, ci se împarte în bucati mici ce se iau în cursul zilei). Apoi se descrește 21 de zile, ajungîndu-se la mica bucățica cu care s-a început cura. Se face o pauza de 10 zile și apoi, daca este nevoie, cura se repetă.

Penicilina și aureomicina, ca și vitamina A și F se încorporeaza de obicei într-o pomada care, în majoritatea cazurilor, conține lanolină și vaselină. Or, cum se știe că tenul acneic trebuie ferit de creme grase, se poate lesne înțelege de ce folosirea acestor pomezi nu se face decît cu avizul medicului. În schimb, tenul acneic suporta bine pudra fie simplă, fie medicinală, adică conținînd sulf.

Este de la sine înțeles că în cazurile cînd acneea apare pe ceafa, spate sau piept, tratamentul ce se aplică tenului trebuie extins și asupra acestor regiuni.

Acneea, ca boală în sine, nu este un lucru grav, dar e necesar să fie tratată imediat și nu cu mijloace empirice. Neglijată, ea se dezvoltă uluitor de repede, devine rebelă la tratament și nu odată strică, prin cicatricele lăsate, o piele care ar putea fi frumoasă și sănătoasă timp îndelungat.

Sanda NOREANU

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

ORIZONTAL: 1) Se aniversează în fiecare an la 9 Mai — Renumit scriitor sovietic autor al romanului „Tînara gardă", plecat dintre noi la 13 mai 1956 2) În mai 1958 va avea cinci trageri — Gust — Prenumele „bar dului de la Mircești", autorul poeziei „1 Mai"—„Aprilie-mai" de Serge sau „Intermezzo" de ...Siegfried Mai 3) Alexandr Stepanovici... — ...,eminent fizician rus, care la 7 mai 1895, a prezentat primul aparat de radiorecepție — Autorul melodiei „Intr-o zi de mai" — Sport de masă ! 4) „...Comedia", lucrare capitală a poetului italian de la 11 orizontal — Cunoscut poet progresist american, născut la 31 mai 1819 — Fotbalist la Dinamo 5) Insula lui Monte Cristo — Mai înaintea tuturor 6) Paul Constantinescu — Mai multe fire metalice răsucite. 7) Construcții.. mai mari — Din mai pînă-n mai 8) A da greș — Sînt 9) Cositor — Transilvania 10) La oglindă — Ambarcație 11) Auxiliar al viitorului — Mare poet italian, născut la Florența, în 29 mai 1865 — ...Cîrleanu, autorul schiței „Mai sus" — Navală 12) Descoperită datorită unei pierderi ! — Nu mai mișcă — Scriitor polonez, autorul romanului „Păpușa", decedat la 19 mai 1912. 13) Scriitor și filozof francez, mort la 30 mai 1778 — Poet romîn (1854—1920), autor al poeziilor „Noaptea de mai" și „10 Mai", în care demască monarhia. 14) Coristă cu voce mai joasă — Celebru navigator (decedat la 20 mai 1506) debarcă mai întîi în „lumea nouă" — Cea mai îndărătnică ființă !

VERTICAL: Compozitor bulgar, autorul „Simfoniei de mai" — Luna a „5-a" ! 2) Poet romîn, autorul altei „Nopți de mai" — Cel mai bun — Strălucit romancier și dramaturg rus, a scris „Noaptea de mai", al cărei subiect a stat la baza realizării operei și filmului cu același nume 3) Cete ! — Mai mult — Orz încolțit și uscat 4) Rapsodul florilor și gîzelor, autor al poeziei „Noapte de mai", decedat la 7 mai 1937 — A cunoaște 5) Literă slavonă — Descoperitorul Capului Bunei Speranțe 6) Prăpastie — Nici mai mult, nici mai puțin ! 7) Prefix — A povesti 8) Literă simplă și dublă 9) Pere ! 10) Verb conjugat în mai — Fragment din Filimon ! 11) Mai mic decît meciul — Nici mai mic, nici mai mare 12) „Noaptea de mai", adaptare după prelucrarea cu același nume a scriitorului de la 2 vertical — Samuel ...Klein, istoric ardelean, decedat la 13 mai 1806 13) Riu în Crimeea — Ca mai sus 14) Prenume englez — Dinu Bădescu 15) Fluviu în Italia 16) Eduard — Rimă la „mai" — Vlaicu..., poet romîn contemporan 17) Scene din „Noaptea de mai" ! — Renumit compozitor vienez, creatorul valsului „Frumosul mai" ; 18) Am uitat s-o mai trec pe listă ! — ...Korsakov, compozitorul operei „Noaptea de mai" 19) Compozitor german de renume mondial, autor al liedului „In minunata lună mai — Afluent al Trotușului.

Ira MAICAN

INIȚIALE ȘI FINALE

Găsiți cuvinte de cîte cinci litere, corespunzătoare următoarelor semnificații :

1) Vrednicie, 2) Virstă, 3) Odaie cu trei pereți, 4) Despicat, 5) Triunghi de lemn, 6) Sobă la priză, 7) Obișnuit, 8) Unește, 9) Cînd are apă, bea vin ; cînd n-are apă, bea apă ! 10) Aerisim. 11) Plantă cu flori mari, roșii sau purpurii 12) Masă mare, 13) Dispută (pl.) 14) Școlari.

Inițialele acestor cuvinte citite în continuare vor da numele unei piese românești a cărei premieră a avut loc de curînd, iar finalele, teatrul care a prezentat-o.

Mircea MARTINESCU

Copertă literară

Nu, nu este vorba de vreo debutantă în arta scrisului, ci de un autor de romane de aventuri și de titlul unuia dintre cele mai cunoscute romane ale sale.

S. PASCAL

Cîștigătorul televizorului

Ne-a vizitat zilele trecute la redacție un tînăr. Timid, modest, s-a interesat unde ar putea să-și ridice premiul cîștigat prin tragere la sorți la concursul organizat de revista MAGAZIN: „100 de întrebări despre patria noastră". *Am aflat astfel că tovarășul Virgil Rădulescu cîștigătorul televizorului, este în vîrstă de 25 de ani, tehnician constructor la Direcția Regională C.F.R. Craiova. Am schimbat cu el cîteva cuvinte și ne-am convins că sorții au fost de data aceasta drepți: Virgil Rădulescu posedă cunoștințe multiple, rod al seriozității sale, al dorinței de a afla și de a ști cît mai multe lucruri. Temeinicia cu care a pregătit răspunsurile i-au adus răsplata cîștigării televizorului. Iată-l zîmbind bucuros alături de premiul său.*

AȚI AUZIT DE...

...NAUFRAGIILE CELEBRE?

Scufundarea unui vas în zilele noastre, este un eveniment rar, în toată lumea petrecîndu-se, anual, 2-3 cazuri, cel mult.

Cu totul alta era situația în secolul trecut, cînd mijloacele de construire și de navigare a vaselor erau departe de progresul la care s-a ajuns acum.

Iată o statistică a naufragiilor din anul 1882, adică de acum 75 de ani :

Corăbii înecate	1.204
Vapoare înecate	125
Ciocniri între vase	212
Vase incendiate	14

La începutul secolului nostru situația nu era cu mult mai bună, din care cauză în anul 1912 a fost cunoscută cea mai mare catastrofă maritimă a tuturor timpurilor, — scufundarea vaporului TITANIC.

TITANICUL era, la timpul său, cel mai mare vas din lume. Măsura 268 metri lungime, avea o deplasare de 46.382 de tone și consuma, pentru o singură traversare a Atlanticului, 660 de vagoane cu cărbuni.

La 12 aprilie 1912 TITANICUL s-a ciocnit cu un iceberg și s-a scufundat. Din cei 2245 de pasageri aflați la bord, 1540 s-au înecat, iar restul de 705 au fost salvați de vaporul CARPATIA.

O problemă de perspicacitate

S-a calculat că pe capul omului se află în medie aproximativ 150.000 de fire de păr. S-a determinat de asemenea care este numărul de fire de par care cad în medie pe lună : aproximativ 3.000.

Cum putem calcula, folosindu-ne de aceste date, cît timp se menține (în medie, desigur) un fir de păr pe capul omului ?

ȘAH

Mihail Botvinnik din nou campion mondial

Luînd un start excepțional — 3 victorii la rînd — Mihail Botvinnik a menținut tot timpul conducerea și a reușit astfel, cu destulă ușurință, să redediteze o performanță de care doar Alehin a fost capabil : să recîștige titlul de campion mondial la numai un an de zile de la pierderea sa.

Personalitatea lui Mihail Botvinnik este binecunoscută șahiștilor romîni. O carte a sa — „Partide alese" — a fost tradusă în romînește, fiind necesare două ediții pentru a satisface toate solicitările șahiștilor noștri. Palmaresul său e impresionant, cuprinzînd victorii de răsunet în zeci de turnee de mare forță. El a devenit campion mondial în anul 1948 și a deținut acest titlu pînă anul trecut, cînd l-a pierdut în fața lui Smîslov, pentru a-l lua acum înapoi.

Botvinnik este de profesie inginer electrician și a publicat acum cîțiva ani un studiu despre mașinile electrice sincronice. După cum ne informează marele maestru Salo Flohr în volumul „La XII-e Olimpiade d'echecs" sosit zilele trecute în țară, campionul mondial e căsătorit cu Gaiané, balerină la Balșoi Teatr.

La sfîrșitul meciului revanșă Botvinnik-Smîslov, toți șahiștii indiferent de preferințele lor, sînt unanimi în a considera că titlul mondial se află în mîini bune, în mîinile unuia dintre cei mai remarcabili șahiști ai secolului nostru.

Partida XV-a

Alb **V. Smîslov** — Negru **M. Botvinnik**

1. e4, c6 2. d4, d5, 3. f3 c6 4. Cc3, Cf6, 5. Ng5, h6, 6. Nh4, Db6 7. a3, c5, 8. Cge2, Cc6 9. d: c5, N: c5 10. Ca4, Da 5 + 11. Cec3, Ne7 12. N:f6, N:f6 13. e: d5, Cd4 14. Nd3, e: d5 15. 0-0, 0-0 16. f4, g6 17. De1, Ng7 18. Rh1, Nd7 19. b4, Dd8 20. Td1, b6 21. Df2, Ne6 22. Na6, Df6 23. Td2, Tad8 24. Cd1, Cf5 25. Cac 3, d4, 26. Ce4, De7, 27 Nd3, a5 28. b: a5, b: a5 29. a4, Db4 30. Te2, Nd5 31. Cg3, C: g3 32. D: g3, Tdc8 33. Tef2, Nf6 34. Dh3, Rg7, 35. Nb5, Te1, 36. Dd3, Ne4 37. Db3, T: f1 + 38. Tf1, Dd2, 39. Cf2, Na8 40. Dd3, D: f4. 41. h3, h5 42. De2, De3, 43. D: e3, d: e3 44. Rd1, Tc8 45. C: e3, Tc3. Tc3, 46. Nd3, Tc5 47. Cc4, Tg5, 48. Tf2, Nc6 49. Cd6, Te5 50. Cc4, Tg5 51. Cd6, Td5 52. Cb5, Te5 53. Te2, T: e2, 54. N: e2, Ne7, 55. Rg1 și lui Botvinnik i-a căzut stegulețul de la ceasul de la control ! **Botvinnik-Smîslov 9-6.**

Divertisment

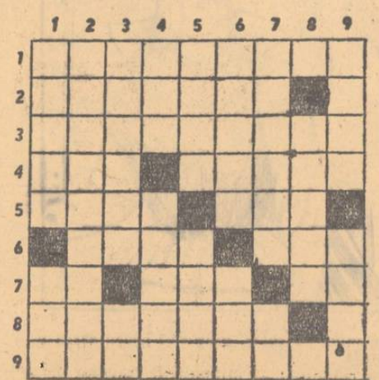

ORIZONTAL: 1) Cacao cu lapte pe note 2) Avantpremieră comercială 3) Consumator inveterat de sare și piper 4) Prins cu ace — Jurubiță 5) Dușmanul porumbeilor — Doi față de unu 6) Bate la ochi — Substituire dramatică 7) Caloriferul Nilului — La toartă ! — Nota doi 8) Le știe pe toate 9) I-a explodat nasul.

VERTICAL: 1) Pălărie de fier — Cască gura 2) Magnetizează atenția 3) E rău cînd supără pe alții — Dat pe față 4) Etalonul norocului — Bate la război 5) Vechi registre ale Parlamentu. lui din Păris — Trage la apă 5) Pe umeri pletele..i curg rîu — Lac să fie... 7) Sos marinăresc — Teșite ! 8) Dă replica — 9) Posedă o catedră universitară — Oglindă vie

Liviu POPESCU

Răsfoiți-l

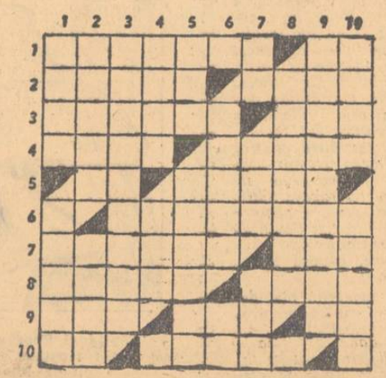

ORIZONTAL: 1) Nici-un camin fără el — Cap de huhurez ; 2) A te arde cu apa ! — Simbată o întrebare am pus : „N-aveți un „Magazin" în...?" ; 3) Învățător, mai mult la cursul inferior — Iubesc (lat); 4) Într-una din paginile „Magazinului" poți afla noutăți despre ea — Sau despre unii dintre protagoniștii ei (sing); 5) Erbiu — Sat pitoresc în Muscel ; 6) Cinstit ; 7) E bine reprezentat în revistă — De acord ?; 8) A-ți însuși — Vechi monete; 9) Mi-e frică. — Slab de minte — Despică lemnele ; 10) Campion — Și rubrica de față (în colaborare cu.. 1 orizontal).

VERTICAL: 1) Ultima, în pagina femeii — Atîrnă ; 2) „Magazinul"... simbătă — Superstiție ; 3) Lui îi e dedicată cronica lui Păstorel ; 4) Corabia antica — Tăgaduiesc ; 5) Una din insulele Ciclade — „Lumea dispărută"" și „Cocoșatul de la Notre Dame", ilustrate în paginile „Magazinului"; 6) O postașe asaltată — Început; 7) Nicolae Pătrașcu — Echipă campioană la fotbal — Organizația Națiunilor Unite ; 8) A jucat în filmul „Intr-un mare magazin"; 9) Îi întîlnești în penultima pagină; 10) Lin — Prima călătoare în sateiit, obiectul unui interesant reportaj al „Magazinului".

Dan BĂLTĂCEANU

Dezlegările jocurilor din concursul nostru cu premii

PEISAJ DE PRIMAVARA : Fruntaș — aripi — lalea — aprilie — ogoare — acte — R — rai — idilă — Agi — az — ani — t — înot — R — tractor — așa — eroi — tînăr — P — senin — R — cocor — Eca — av — S — moda — O — stăpîni — as — fluturi — onora — ot — arături — Ir — iarbă — andivie.

CASA : Prag — coridor — lăcașuri — ușa — acasa — ADAS — V — firida — epure — oțetare — Aman — note — dîb — Ema — Ru — Ce — odăi — B — roi — ițe — îi — avi — comoda — A — Rl — terasa — Et — cămară — Elena — adăpost — bec.

ECVESTRA : Trăpași — Saca — Rosinanta — Ir — Opis — ham — Cra — Ionia — R — Dalb — at — Caligula — N — Ducipal — Nc — hat — Bălan — E — călăreț — pion — Ana — el — D — cot — Z — Calugăru — A as — călare — cu — căluși — ager

ȘCOLARA : Școala — orariu — eliminare — sac — maturitate — Re — ise — i — elevi — N — Ne — sconeta — Li — A — caiet — antic — real — M — C — toci — E — tal — zicale — Na — emoții — as — colega — Ib — Ana — atom — scrișa — S — regulamentare

VIAȚA : Scatiu — trai — copilărie — R — acari — învie — Neta — R — Aida — dai — viers — L — I — crima — trei — Ni — ață — pas — anima — Do — Ci — vesela — ADAS — ire — animale — Aton — aramă.

VESTIMENTARA : Prețuri — teci — răcită — sifon — înopinat — PV — cana — Ina — aco — E — ora — eteric — pom — luxoși — H — UM — durere — NI — tocuri — numit — nara — îi — as — mina — încucă — amatori — ziar — telal — clinic

POPAS LITERAR : Plin — ARLUS — At — raba — cîntare — enigma — brazda — DT — Rebreanu — T — aurul — Ort — rar — Ro — Iași — H — Ru — Si — Mazu — Nadă — E — Si — I — Băieți — Gr — mama — tasa — hop — Vaida — C — P — emul — cultură — Re — Inber — elan — soluția a patra

SPECIALITAȚI : Salam — violete — palărie — inel — șaluri — pînză — arene — tufă — FS — paleta — Ra — pat — ure — icre — pori — NE — C — RI — colac — răcitoare — L — stofe — mastică — fumegă — C — eta — ocular — blana — rare — măsea — AP — iti — măsline — A

POLISPORTIVA : Cer — musca — gal — oxigen — oprire — Za — elev — tanti — ogar — A — S — ZD — T — nepublicabil — Ararat — haotic — calitate — îi — E — RT — A — olan — CR — RI — Clara — imun — O — pulci — ocale — Miltiade — Anca — atii — seci — tal — nacela — șerata

MONOVERB : submarine

CE SA CITIM : Drumuri — Bajov — rămîn — apele — E — Adamov — L — baur — gura — Esenin — S — O — A — trecut — KU — Șerban — avatar — TR — clește — ori — Eos — E — A — lada — uta — albe — ivi — clasici — Lear — I — Nexo — pro — EE — rac — India — ava — căutatorii — AL

ANTRACT : Șervet — stop — avion — acari — legi — ovație — Aro — elefant — țeluri — Aior — așeza — îneca — T — Ita — D — or — P — oțetari — I — iată — irișî — operate — arc — nelegiferat

(Va urma)

Dezlegările jocurilor din concursul nostru cu premii

IOSEFINI vă prezintă

scamatorii de familie

Bagheta magică

Prezentîndu-vă în fața publicului pentru a începe experiențele, observați că nu aveți la dumneavoastră bagheta. „Nu-i nimic — spuneți — îi voi ordona să vină aici — din spre dreapta (în acest moment întindeți brațul drept în lături) sau mai bine din spre partea cealaltă" (și întindeți brațul stîng spre stînga).

Bagheta apare atunci în mîna dumneavoastră stîngă, spre marea surprindere a spectatorilor. Și totuși secretul e simplu.

Atașați unul din capetele bagheței de un fir de ață neagră. Treceți acest fir prin mîneca stîngă și legați celălalt capăt de un nasture oarecare de la haină sau de la pantalon. Lungimea firului trebuie să fie astfel calculată încît bagheta care cade prin propria ei greutate să vă ajungă exact în mînă. Bagheta este ținută în mîneca, mascată de pliurile hainei. Cînd întindeți brațul drept arătînd spre dreapta, ca urmare a unui fenomen psihologic, toți spectatorii vor privi spre dreapta.

In acest moment lăsați să cadă în jos brațul stîng, bagheta va aluneca spre mînă.

Nu aveți decît să o apucați și apoi să o arătați publicului.

In stațiunile balneo-climatice

SOVATA, BAZNA, EFORIE, OCNA SIBIULUI

se tratează boli de femei (metrită, metroanexită, insuficiența glandelor ovariene, sechele postinflamatorii sau postoperatorii).

La stațiunea BORSEC se tratează cu succes bolile glandei tiroide.

Stațiunile funcționează în tot cursul anului.

Se acordă bolnavilor care merg pe cont propriu, casă, masă și tratamentele corespunzătoare aplicate de medici specialiști — tarife reduse în acest sezon (pînă la 1 iunie).

Pentru reținerea locurilor, adresați-vă direct la Administrația stațiunilor, la policlinicile din orașele reședințe de regiune sau la agențiile de voiaj C.F.R. din : București, Calea Victoriei nr. 88, Arad, Bacău, Baia Mare, Brăila, Cluj, Constanța, Craiova, Deva, Galați, Iași, Oradea, Or. Stalin, Pitești, Ploești, Roman, Suceava, Sibiu, Tîrgul Mureș și Timișoara.

Copii, elevi, studenți și profesori

Cu ajutorul diafilmelor :

- **Siberia, pămîntul viitorului**
- **Orașul Norlisk**
- **Stațiunea Mîrnii**
- **Prin două sate colhoznice**
- **Petroliștii din Baku**
- **R. S. S. Estonă**
- **R. S. S. Letonia**
- **R. S. S. Lituania**

produse de studioul de Diafilme „ION CREANGĂ" putem cunoaște unele aspecte de viață, muncă și belșug ale U. R. S. S.

Se găsesc de vînzare la toate librăriile și magazinele cu jucării.

E. ARNO

— Cum e, meștere ? Lampa e de vină ?
— Nu, tenorul...

NELL COBAR

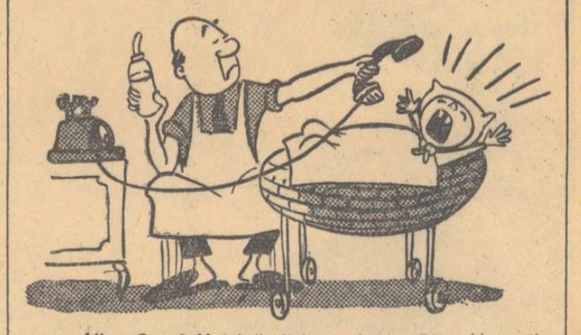

— Allo... Cum ? Mai întîrzii la coafor ?... Bine, bine, uite ți-l dau pe ăla micu, să-ți spuie noapte bună !...

P. ROLAND

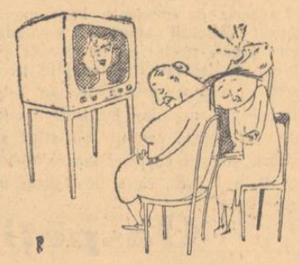

— Și acum, dragi telespectatori, noapte bună...

DAN DUMITRESCU

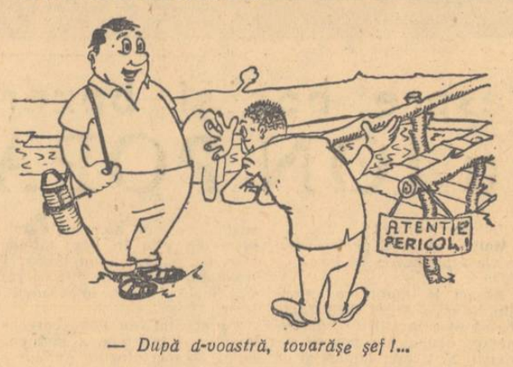

— După d-voastră, tovarășe șef !...

ST. MUNTEANU

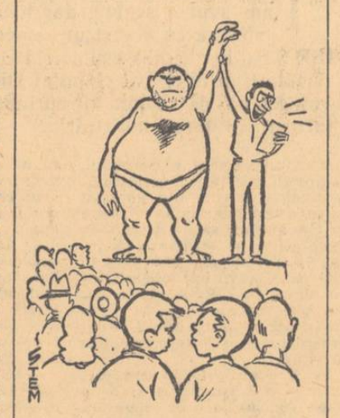

— Cred că meciul a fost aranjat. Nu vezi că învingătorul ăsta nici nu e în stare să ridice mîna

AL. CLENCIU

— Maestre, poemului d-voastră cu berzele ți cam lipsesc cîteva picioare...
— E și firesc. D-ta n-ai văzut că berzele stau cîteodată într-un picior ?...

FRED GHENĂDESCU

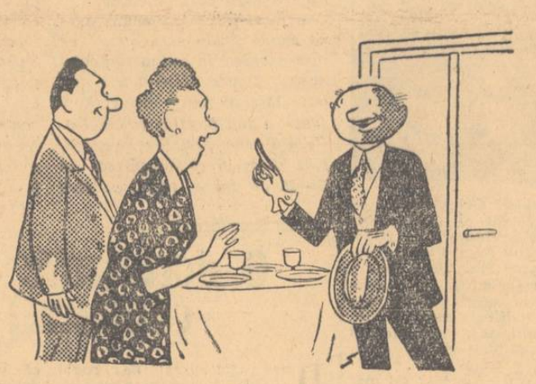

(DELICATUL)
— Vai, domnule Popescu, ai pus mănuși ?
— Așa sînt eu : cînd mă invită cineva la o masă nu-mi place să mă duc cu mîna goală...

H. GUTTMAN

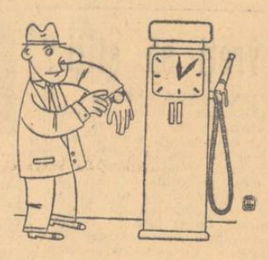

— Ei, poftim... Ceasurile astea publice !...

RIK AUERBACH

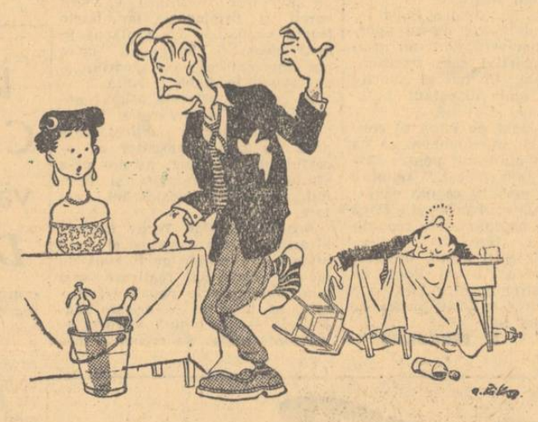

— E-n regulă ! N-am avut mănușe, dar i-am aruncat un pantof...

GH. CHIRIAC

CARICATURISTUL : — V-am adus un desen cu bărboși !...
REDACTORUL : — Și de unde te-ai inspirat ?...

GH. PRAGER

— Se zice că vinul dezleagă limba...
— Așa e ! Seara, după ce-am băut vreo 2—3 sticle, s-o vezi pe nevastă-mea ce mai vorbește...

— Hello, Johny ! Lacul este în partea asta....

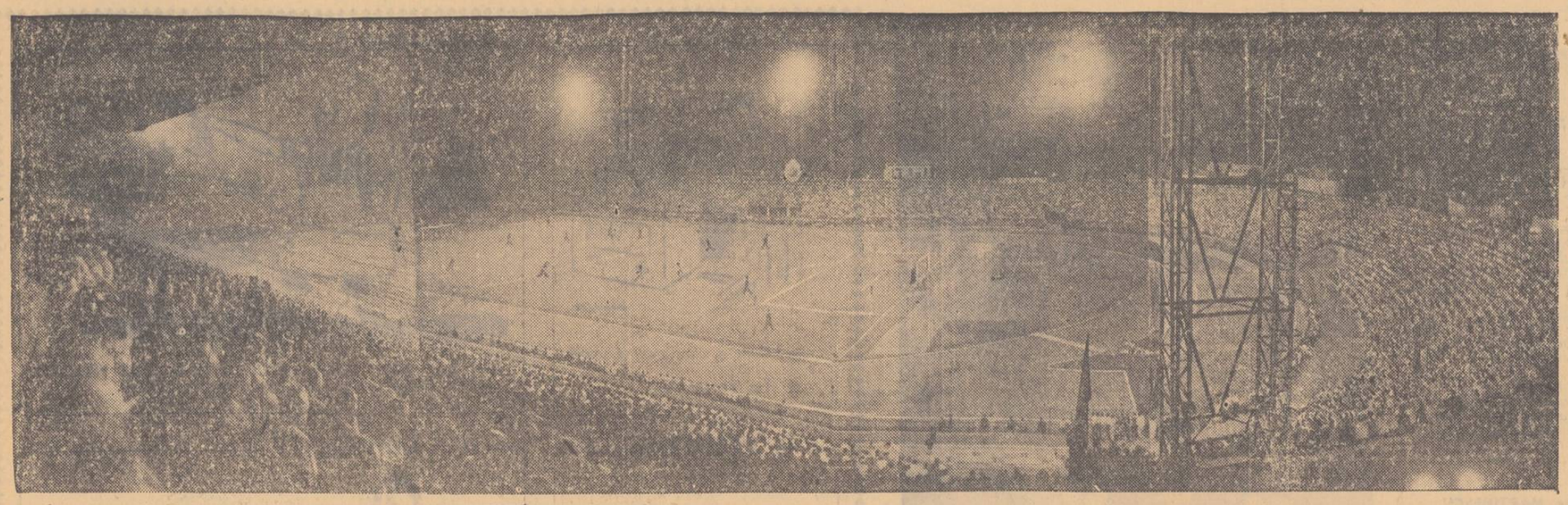

Despre box şi boxeri cu ION POPA

— Felicitări, Popa!

— Mulţumesc. Sînt pentru campionatele republicane de box?

— Da.

— Atunci le împart cu Constantin Nour şi Aurel Weintraub, pentru că — cum ştiţi — împreună ne-am ocupat de boxerii dinamovişti. Şi le mai împart şi cu cei cinci proaspeţi campioni republicani, care au purtat culorile clubului nostru: Puiu Nicolae, Toma Constantin, Constantin Dumitrescu, Ilie Dragnea şi Vasile Mariuţan. După cum...

L-am întrerupt aici pe antrenorul dinamovist, pentru că cine ştie cu cîţi ar mai fi avut de împărţit felicitările.

— Te felicit, acum, numai pentru partea ta de contribuţie...

— Mulţumesc. Dar să ştiţi...

— Ştiu...

Popa a izbucnit într-un rîs puternic, după care a reluat însă cu seriozitate:

— Vroiam, de astă-dată, să adaug doar că reuşita boxerilor noştri m-a bucurat cu atît mai mult cu cît cele cinci titluri republicane au fost cîştigate cu prilejul sărbătoririi celor 10 ani de activitate a clubului nostru.

Şi după aceasta, convorbirea cu Ion Popa a ajuns la „aspectele" pe care le redau prezentele rînduri.

— Aş vrea, mai întîi, să-ţi fac o scurtă prezentare a începuturilor carierei de boxer.

— Fie... Dar scurtă... Am văzut pentru prima oară un meci de box la Slatina, în 1933. Eram pe vremea aceea ucenic tipograf. Am văzut, mi-a plăcut şi aş fi vrut să fac şi eu box. Dar patronul tipografiei la care lucram era de altă părere: „Să boxezi cînd ai să ieşi practicant. Acum, ca ucenic, trăieşti pe cheltuiala mea". Şi am aşteptat pentru asta trei ani, pentru ca în chiar ziua cînd am devenit practicant să mă înscriu la o şcoală de box. După două săptămîni am boxat. Prima întîlnire a însemnat şi prima victorie. Dar asta nu înseamnă că de aici toate mi-au mers din plin în box. Mi-amintesc, de pildă, că un boxer, Petre Pohl, m-a bătut atît de zdravăn încît... m-am îmbolnăvit de icter...

Cariera lui Ion Popa care, prin boxul ce-l practica, a fost un adulat al spectatorilor galelor pugilistice, nu s-a oprit aici. Stabilit în Bucureşti, el s-a impus treptat printre bunii noştri boxeri şi, ca amator, cucereşte două titluri naţionale: la „pană" (1939) şi „uşoară" (1940). Apoi, ca profesionist, cîştigă în întîlnirea cu Constantin Cionoiu (ianuarie 1943), titlurile la „semimijlocie" şi „mijlocie", puse în joc în acelaşi meci.

Dar să reiau firul discuţiei cu Ion Popa:

— Ce părere ai despre boxul nostru?

— E în evoluţie, calitativ şi cantitativ. Între anii 1950—1952 a avut o perioadă de stagnare. De atunci progresează lent, dar progresează.

— Cum l-ai ierarhiza într-un clasament european?

— La un loc fruntaş. După U.R.S.S. (I), R. P. Polonă, Italia (II) şi Anglia (III), la egalitate cu Franţa şi Irlanda (IV), dar nu departe de locul II.

— Dintre boxerii noştri, care-ţi par cu cele mai mari perspective?

— Gh. Negrea, Vasile Czegeli — care au cîştigat cel mai clar întîlnirile finale disputate la campionate —, A. Farkaş şi Vasile Mariuţan. Asta dintre actualii campioni. Dar elemente de viitor se găsesc şi printre necampioni. Mă gîndesc, de pildă, la ploieşteanul Paul Pavel (cocoş), la ieşenii Gh. Vieru (pană) şi Săşeanu (uşoară), la bucureştenii Şt. Comănescu (grea), Mircea Balaş (mijlocie mică), Gh. Dumitru (mijlocie), la gălăţeanul Şt. Cojan (mijlocie mică), care, din păcate, e fricos...

— Care crezi că a fost cel mai valoros boxer al campionatelor actuale?

— Gh. Negrea. Cu calităţile de care dispune, cu seriozitatea care-l caracterizează, mi se pare de altfel omul care poate cîştiga, la anul, din nou, titlul european la „semi-grea" şi, în 1960, titlul olimpic. Îi sînt necesare însă întîlniri internaţionale care să-i desăvîrşească pregătirea, să-i dea rutina marilor întîlniri.

— Felicitări, maestre Popa.

De astă dată ele nu-mi aparţineau, ci ţîşniseră dintr-un grup de tineri sportivi care trecuseră pe lîngă noi, în parcul sportiv Dinamo — unde discutam.

— Mulţumesc. Dar...

Nu l-am lăsat pe Popa să continue — căci presupuneam ce va urma. I-am mulţumit pentru răspunsuri şi am plecat reţinînd doar — pe măsură ce mă depărtam — următorul crimpei: Dacă sînt pentru campionatele republicane de box, atunci...

Ce urma? Ştiţi acum, desigur, şi dvs. Pentru că Ion Popa, ca boxer şi antrenor, niciodată nu a luat din succese decît partea ce i se cuvenea lui.

B. BERCEANU

Ce vreţi să ştiţi?

GH. TARALUNGA. Bacău: 1) La campionatul mondial de fotbal nu figurează nici o echipă din Africa şi Asia pentru simplul motiv că nu s-au calificat. În preliminariile campionatului, zona Asia-Africa urma să dea o echipă pentru faza finală. Deoarece la un moment dat din cele patru grupe ale acestei zone se calificase Israel fără să fi jucat vreun joc (prin neprezentarea Turciei şi apoi a Egiptului) s-a ajuns la hotărîrea unui dublu joc de calificare Israel — Ţara Galilor (ieşită la sorţi dintr-un grup de echipe clasate la locul II în zonele europene ale preliminariilor). Succesul final a fost de partea Ţării Galilor care, în felul acesta, ocupă la turneul final de la Stockholm locul rezervat iniţial pentru o echipă din zona Asia—Africa. 2) Din insulele britanice s-au calificat echipele Angliei (grupa I), Irlanda de Nord (grupa VIII), Scoţia (grupa IX) şi Ţara Galilor, despre care am amintit mai sus pentru că fiecare reprezintă un stat. 3) Indiferent de cluburile în care activează, jucătorii vor fi folosiţi numai în echipele naţionale cărora le aparţin.

I. BOGDAN, Cluj: 1) Materialul ce ni l-aţi trimis cuprinde şi unele puncte de vedere juste. În general reflectă însă, după părerea noastră, o privire a lucrurilor prin prisma unui... clujean. 2) Nu ne-am propus şi nici nu era posibil să epuizăm toate laturile problemei în ancheta noastră. „Ce propuneţi pentru ridicarea nivelului fotbalului românesc?" Propunerile la care vă referiţi nu ne apar însă esenţiale.

IOAN POPOVICI, Blaj: 1) Atleţii sovietici au stabilit în Bucureşti mai multe recorduri unionale decît vă amintiţi dvs. Dintre ele vă reamintim următoarele: 1957: Cencik, 1,75 m. înălţime fete; 1956: Pipine 1500 m — 8:44,6; Kaşkarov, 2,09 m. înălţime; Fedoseev, lungime—7,68 m; Ţibulenko, suliţă — 79,89 m, Ovsepian, greutate — 17,40 m; 1955: Vladimir Kut, 10.000 m — 28:59,2. 2) Iolanda Balaş e angajată civilă la C.C.A. 3) Mircea Dobrescu s-a născut în comuna Cotorca-Ploeşti, în anul 1930.

La seria de excelente baze pe care regimul nostru le-a asigurat mişcării sportive, s-a adăogat minunata instalaţie pentru jocuri nocturne, inaugurată joi seara la Stadionul Republicii. Reflectoarele amenajate pe cinci piloni colţari şi pe copertina tribunei principale, au asigurat spectatorilor o vizibilitate excelentă, iar jucătorilor condiţii de joc perfect normale. De aceste condiţii au ştiut să beneficieze însă numai jucătorii echipei oaspe, Dinamo-Moscova. Cît priveşte selecţionata B, a R.P.R., ea a desfăşurat un joc cu mult sub aşteptările. Fotbaliştii sovietici, superiori în toate compartimentele, au cîştigat cu 3—1 (1—0) şi au cucerit simpatia şi aplauzele celor peste 40.000 de spectatori prezenţi pe teren.

Înaintea meciului de fotbal, echipa de rugbi C.C.A. a reuşit frumoasa performanţă de a învinge reputata echipă engleză Swansea, cu scorul de 12-6 (6-6).

În clişeul nostru, o vedere panoramică a stadionului Republicii, în timpul desfăşurării întîlnirii Dinamo Moscova—Selecţionata B a R.P.R.

Fotografia: Nicu VASILE

Oaspeţi dragi ai sportivilor noştri

Tinerii fotbalişti de la DINAMO-MOSCOVA

În holul hotelului Athénée Palace din Capitală am avut o scurtă, dar foarte interesantă, convorbire cu maestrul emerit al sportului din U.R.S.S., Evghenii Vasilievici FOKIN, unul din conducătorii tehnici ai clubului Dinamo-Moscova, a cărui echipă de tineret întreprinde în aceste zile un turneu în ţara noastră.

Maestrul emerit al sportului, Fokin, îşi poartă, cu dezinvoltura unui atlet care n-a apropiat patru decenii de viaţă, cei peste 50 de ani ai săi, petrecuţi în mare parte pe stadioane. A jucat, ca portar, din 1929 pînă în 1941 şi şi-a cucerit celebritatea nu numai în U.R.S.S., ci în numeroase ţări ale lumii, cu prilejul turneelor întreprinse de echipele de club şi reprezentative sovietice.

La Bucureşti, Fokin are sarcina de a supraveghia şi de a trage concluziile unei interesante experienţe: *debutul în echipa I-a, în condiţiile unui turneu peste hotare, al unui întreg lot de tineri fotbalişti,* care nu mai departe decît anul trecut au reprezentat culorile dinamoviste în campionatul de juniori al U.R.S.S., clasîndu-se pe locul 3. Aceşti tineri sînt încadraţi de cîţiva dintre jucătorii cu experienţă din prima formaţie a dinamoviştilor din Moscova.

— E o echipă foarte tînără — ne spune Fokin — *aceasta pe care o vedeţi în cadrul turneului nostru. Dintre aceşti tineri, toţi între 18 şi 19 ani — numai Korşunov a mai jucat în echipa I-a. Cellalţi debutează. Sînt talentaţi, bine pregătiţi şi sperăm că la 24—26 de ani — vîrstă pe care o consider cea mai potrivită pentru împlinirea tuturor însuşirilor ce se cer unui fotbalist — vor fi cu toţii jucători de prima mînă.*

— Aşadar, aceasta este vîrsta cea mai bună pentru ca un fotbalist să atingă valoarea cea mai ridicată. Şi care e media de vîrstă a lotului de jucători pe care Uniunea Sovietică îi pregăteşte pentru campionatul mondial din Suedia?

— 25—26 de ani.

Iată-ne, deci, discutînd despre evenimentul pe care-l aşteaptă, cu egală nerăbdare, iubitorii fotbalului din lumea întreagă.

— Prima participare a echipei U.R.S.S. la campionatul mondial este aşteptată cu cel mai mare interes, iar foarte mulţi specialişti consideră echipa U.R.S.S. una din favoritele turneului final din Suedia. Care este părerea dvs.?

— Nu fac nici o indiscreţie dacă vă spun că pregătirea echipei noastre reprezentative se face cu toată seriozitatea şi că antrenorul Kacialin are la dispoziţie un lot de jucători foarte buni. Desigur că noi sperăm în comportarea lor cît mai bună. Nu trebuie însă uitat că aproape toţi cei 16 finalişti s-au pregătit foarte atent şi că fiecare îşi pătrează şansele şi... surprizele sale.

— Kacialin ce surpriză ne rezervă?... — ne hazardăm noi.

— Întrebaţi-l pe Kacialin... — vine prompt, însoţit de un zîmbet larg, răspunsul lui Fokin.

— Probabil că nici echipa ce va fi aliniată nu o cunoaşteţi?

— E prea devreme pentru asta. Pot să vă spun că de la Helsinki, în 1952, cînd fotbalul nostru a debutat într-o mare competiţie mondială şi pînă acum, s-a schimbat cîte ceva. Din jucătorii de la Helsinki doar trei mai fac parte din lot: Ilin, Krîjevski şi Netto. S-au ridicat între timp noi jucători de valoare, ca Iaşin, Voinov, tînărul şi talentatul Streîţov şi alţii. În 1952 n-aveam experienţa tactică şi tehnică a marilor competiţii. Acum rămîne să se vadă dacă experienţa acumulată şi pregătirile intense şi atente desfăşurate pe o perioadă mai îndelungată, vor da roade. Şi asta se va putea vedea doar la Stockholm.

— Aţi călătorit peste tot şi aţi văzut mult fotbal. Unde, în lume, credeţi că se practică azi fotbalul cel mai bun?

— Fotbalul a înregistrat o creştere calitativă aproape generală, pe toate continentele. Eu cred însă că cel mai mare şi mai evident progres s-a reuşit în ţările din partea noastră a Europei, în U.R.S.S. şi în democraţiile populare.

— În care includeţi şi ţara noastră, desigur...

— E de la sine înţeles. De altfel, eu consider fotbalul românesc ca destul de avansat. Alături de bulgari, vă apropiaţi foarte mult de cehi. Am văzut duminica trecută cele două întîlniri pentru campionat jucate pe stadionul „23 August". Mi-a plăcut foarte mult „Progresul". E o echipă foarte bună. Poate că aveţi echipe şi mai bune. Dar eu nu le-am văzut pe toate. Voi fi în măsură să-mi formez o opinie mai completă după terminarea turneului nostru.

— Ce caracteristici pozitive găsiţi fotbalului nostru?

— Un nivel tehnic destul de ridicat, o pregătire fizică satisfăcătoare, multă spontaneitate şi inventivitate.

— Şi ce deficienţe?...

— Tendinţa multora dintre jucători de a rezolva prin joc individual situaţii care şi-ar găsi o finalitate mai bună prin acţiuni colective; şi un joc insuficient de productiv — ineficace, neprecis — în apropierea porţii. Cred că şi fotbaliştii dvs., indiscutabil talentaţi, vor atinge valori mai înalte prin îmbinarea cunoştinţelor tehnice şi tactice, cu o continuă pregătire atletică şi prin dezvoltarea acestor mijloace comune fotbalistului de pretutindeni cu particularităţile temperamentale specifice poporului dvs. — şi-a încheiat Fokin aprecierea sa succintă, dar atît de cuprinzătoare, asupra fotbalului românesc.

Şi acum, să urmărim mai departe, în zilele următoare, evoluţia tinerilor fotbalişti ai lui Dinamo-Moscova — oaspeţi dragi ai ţării noastre — care se străduiesc să ne facă cît mai mic regretul de a nu fi văzut în acţiune pe titularii acestei echipe celebră pe toate meridianele.

Şt. RADU

O declaraţie a lui Bryan Richards, căpitanul echipei „Swansea"

După întîlnirea de rugbi C.C.A.—Swansea disputată joi după-amiază şi soldată cu o frumoasă victorie a echipei militare, am stat de vorbă cu simpaticul profesor de şcoală secundară, Bryan Richards, căpitanul „cincisprezecelui" galez. El ne-a declarat următoarele:

„Bucureştiul ne-a primit cu o mare căldură, nu numai la figurat, dar şi la propriu. Capitala dvs. e un oraş cît se poate de agreabil, locuitorii ei sînt veseli şi prietenoşi, iar fetele foarte simpatice. Ne-a plăcut în mod deosebit Snagovul, unde am încercat să ne răcorim şi am reuşit în bună măsură.

În ceea ce priveşte primul nostru meci, o impresie foarte bună ne-a făcut-o publicul, care pare un bun cunoscător al acestui joc. În meci, pe noi ne-a stînjenit căldura mare şi terenul, pe care-l considerăm cam tare.

Arbitrul belgian Techy Lacroix a arbitrat foarte strîns şi dacă oricare din echipe ar fi avut un jucător care să realizeze mai bine numeroasele penalizări dictate, ar fi putut — oricare dintre ele — să obţină victoria la diferenţă mare. Să recunosc însă că victoria C.C.A.-ului este pe deplin meritată. Eu am mai jucat împotriva unei selecţionate româneşti la noi, la Swansea, evident superioară. Dar găsesc că C.C.A. este o echipă bine închegată, matură şi are în Alexandru cel Mare (cum e denumit de englezi fundaşul echipei C.C.A., Penciu — n.n.) un jucător cărula întreaga noastră echipă îi acordă cea mai mare preţuire.

V-am spus că am mai jucat împotriva rugbiştilor români. Nouă ne place să credem că aceste întîlniri devin tradiţionale. Ne place să considerăm sportul nostru iubit, rugbiul, ca cel mai frumos dintre sporturi, care ar trebui jucat pe toate meridianele, iar bucuria noastră este şi mai mare cînd tocmai el este cel care facilitează legăturile prieteneşti între popoare".

G. FLORIAN

ÎNTÎLNIREA DE BASCHET C.C.A.—AKADEMIK SOFIA văzută de ANDREI FOLBERT

După ce a eliminat pe Panelinios (Grecia), şi Macabi Tel Aviv (Israel), echipa bucureşteană C.C.A. joacă astă seară în Capitală, prima ediţie a finalei grupei a treia a „Cupei campionilor europeni" la baschet, cu Akademik Sofia. Pentru această întîlnire, care interesează în mod deosebit pe sportivii patriei noastre, am solicitat unele aprecieri ale maestrului sportului Andrei Folbert, *căpitanul echipei C.C.A.*

Acesta ne-a spus:

„Avem de înfruntat o echipă valoroasă, alcătuită din jucători în marea lor majoritate titulari ai reprezentativei Bulgariei. La asta se adaugă şi diferenţa de valoare dintre baschetul românesc şi cel bulgar, care este tot în favoarea oaspeţilor. De asemenea, e necesar să mai subliniez că între titularii şi rezervele echipei „Akademik" nu există o mare diferenţă de valoare, titularii putînd fi înlocuiţi cu mult succes ori de cîte ori este nevoie. În echipa noastră însă nu ne putem baza în întregime pe rezerve, care au o valoare mai scăzută. Şi de aici... un alt dezavantaj.

Din cîte cunosc eu echipa Akademik, consider că jucătorii bulgari au prima şansă în această dispută. Asta nu înseamnă însă că noi ne considerăm dinainte învinşi. Va fi foarte greu să obţinem un rezultat favorabil nouă, dar colegii mei de echipă — şi bineînţeles şi eu — sîntem hotărîţi să luptăm din toate puterile pentru realizarea unei comportări cît mai meritorii, în compania unui adversar de o valoare ridicată".

Întîlnirea cu Akademik Sofia este, într-adevăr, dificilă pentru campionii noştri. Păstrăm însă speranţa că echipa noastră va reedita una din marile ei performanţe şi atunci... problema rezultatului şi chiar a învingătorului rămîn deschise.

I. BOCIOACĂ

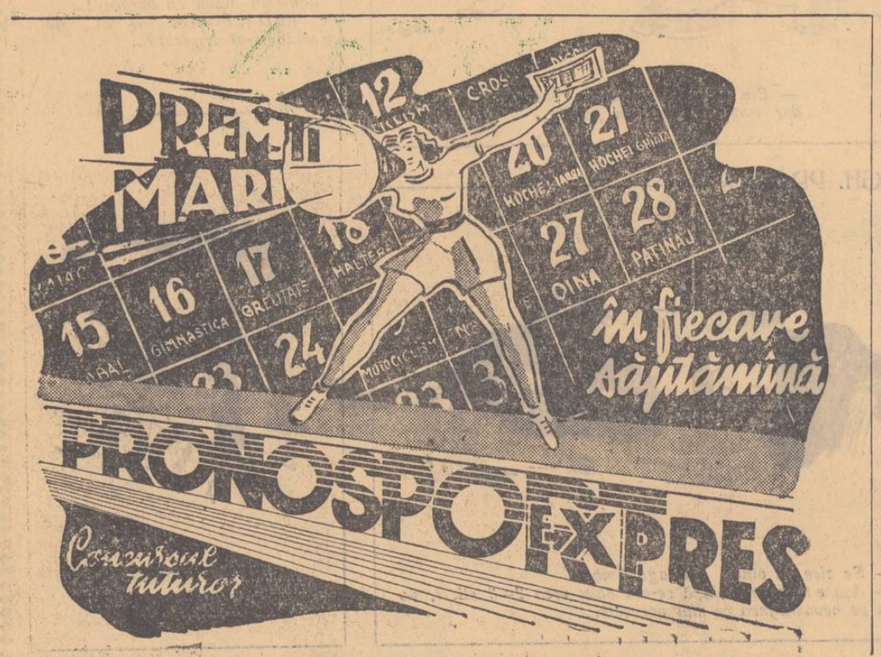

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÂNIA LIBERA"

Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 7.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO Ilustraţii: Beca RIND

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoşatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele şi protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigătele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcaşi Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoşatul este biciuit şi tras pe roata în piaţa publică. Toată lumea îl blestemă şi îl batjocoreşte, dar o singură fiinţă îi arată compasiune şi-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa ţigancă, îndrăgostită de salvatorul ei, trebuie acum să se întîlnească cu cel pe care-l iubeşte, căpitanul de arcaşi Phoebus, care zoreşte spre locul întîlnirii.

— Mii de tunete! strigă cel mai înalt dintre ei. Îndată vor fi orele 7. Întîlnirea mea...

Dar nu putu face încă mulţi paşi. Cheflîul cel tînăr — micul Jehan — se lăsă încetişor pe vine, apoi se întinse pe caldarîm şi adormi, ca orice băutor care a întrecut măsura. Phoebus, cu simţul de solidaritate care nu părăseşte niciodată inima unui băutor, îşi trase prietenul aproape de un zid, îi trecu sub căpătîi o grămăjoară din gunoaiele care abundau prin acele colţuri, îl înveli şi porni grăbit spre locul întîlnirii sale cu Esmeralda, urmat ca o umbră de omul bine ascuns sub faldurile şi gluga mantalei sale.

Cînd ajunse în faţa colegiului d'Autun se opri puţin pentru a-şi aranja eghiletii şi iată că urmăritorul îi apăru drept în faţă, cu un aer ameninţător.

— Domnule, îi spuse liniştit căpitanul, căci nu era cituşi de puţin laş sau fricos, dacă eşti cumva hoţ, îţi pierzi timpul degeaba. N-am un sfanţ...

— Căpitane Phoebus de Chateaupers! spuse omul cu glugă, punîndu-i o mînă grea pe braţ, astă seară, la ora 7, ai o întîlnire cu o femeie.

— Da, e exact...

— Numele ei este...

— Smeralda.

— Căpitane Phoebus, minţi...

Căpitanul Phoebus puse mîna pe sabie, gata să-l pedepsească pe cel care-l acostase şi-l insulta.

— Căpitane Phoebus, ai să-ntîrzii la întîlnire, îi reaminti omul în negru. Şi după cîte am impresia nici nu ştii unde să-ţi duci prietena. Am să-ţi recomand eu un loc foarte potrivit.

Propunerea era foarte bine venită, ceea ce-l făcu pe căpitan să-l mulţumească acum omului pentru bunăvoinţa lui.

— Domnule, sînteţi un om de treabă, i se adresă Phoebus şi se înclină în semn de recunoştinţă.

— Am şi eu o condiţie însă,— replică omul cu glugă. Nu sînt pe deplin convins că femeia cu care vă veţi întîlni este aceea de care mi-aţi vorbit. De aceea, ascundeţi-mă în vreun colţişor, de unde să pot să-mi arunc o privire şi să-mi dau seama dacă m-am înşelat sau nu.

— De acord, răspunse, fără ezitare, căpitanul. Nu ştiu dacă nu cumva sînteţi dracul în persoană. Dar astăseară vreau să fim prieteni. Iar mîine... mîine, vă voi plăti toate datoriile.

O porniră apoi cu paş viu. După cîteva minute ajunseră la podul Saint-Michel. Se opriră în faţa unei căsuţe şi bătură în uşă. Le deschise o femeie bătrînă şi urîtă, care păru foarte tulburată de prezenţa omului cu glugă.

— Camera Sfintei Marta, îi porunci acesta şi bătrîna îi conduse, luminîndu-le drumul. După ce se familiarizară cu locul, iar omul cu glugă urcă pe o scăriţă care dădea la etaj, Phoebus porni la locul unde trebuia să se întîlnească cu frumoasa Esmeralda.

Trecuse aproape un sfert de oră, care i se păru călugărului lung cît un secol. Dar iată că uşa camerei de jos se deschise şi la lumina palidă a lămpii pe care o ţinea în mîini bătrîna lor gazdă vremelnică, Frollo distinse cu claritate figura zîmbitoare a lui Phoebus şi apoi faţa, puţin palidă şi intimidată, dar mai frumoasă parcă şi mai strălucitoare ca oricînd, a Esmeraldei.

Cei doi tineri se aşezară pe un soi de bancă sculptată. Fata era din ce în ce mai agitată. Obrajii i se împurpurară, privirile nu îndrăzneau să se îndrepte spre faţa mîndrului ei cavaler. Cu un gest

maşinal şi stîngaci, dar nu lipsit de gingăşie, ea trase pe bancă, cu vîrful degetului, linii imaginare. Căpriţa i se cuibărise la picioare.

Phoebus, răsucindu-şi cu un gest mîndru vîrfurile mustăţilor, începu să-i vorbească în şoaptă. Fata avea însă un asemenea aer de puritate şi de castitate, încît întreprindul căpitan, atît de obişnuit cu asemenea aventuri amoroase, se simţea oarecum stînjenit. Văzînd tulburarea crescîndă a fetei, el izbucni însă, cu patimă:

— Ochii mei nu mă-nşală. Mă iubeşti, Esmeralda, îmi dau din ce în ce mai bine seama.

Apoi îşi petrecu drăgăstos braţul după mijlocul fetei.

Preotul, care urmărea cu o atenţie din ce în ce mai vie scena de amor, pîpăi instinctiv, cu vîrful degetelor, ascuţişul pumnalului pe care-l ţinea ascuns la piept.

— Phoebus, — spuse cu duioşie şi drăgălăşenie Esmeralda, desfăcînd gingaş braţul care-i petrecuse talia. Eşti bun, eşti generos, eşti frumos. Mi-ai salvat viaţa. Te numeşti Phoebus. E un nume frumos. Mi-e drag numele tău, mi-e dragă spada ta, iubesc tot ceea ce este al tău şi ţine de tine.

(Va urma)

In actualitate

„Ce-i cu UTA?"

„Ce-i cu U.T.A.?" Întrebarea am auzit-o repetată de numeroşi spectatori ai întîlnirii de fotbal Progresul—U.T.A., complet uluiţi nu atît de eşecul la scor al echipei arădane, cît de lamentabila comportare a jucătorilor ei.

Pe marginea unui eşec de proporţiile celui de duminică, unei echipe i se pot face mari imputări — pentru că nu e chiar atît de simplu să pierzi cu un scor atît de mare: 7—0. Dar am greşi dacă ne-am limita la acest eşec şi dacă întrebării: „Ce-i cu U.T.A.?", nu i-am creia cadrul mai larg, ce i se potriveşte mai bine.

E multă vreme de cînd formaţia arădană merge în jos, ştirbind continuu marele prestigiu ce l-a avut cîndva. Jucători cu nume nu-i lipsesc. Îi foloseşte pe Petschovschi, Serfözö, Mercea, Duşan, unele ori pe Farmati, de dată mai recentă — pe Băcuţ II etc. Şi totuşi echipa nu merge. De ce? După părerea noastră, printre alte cauze, pentru că jucătorii, indiferent de vîrsta ce o au, sînt prea „uzaţi". Care dintre ei? Am putea spune, cu o excepţie — două, toţi. Această afirmaţie vrea să însemne, într-un fel, necesitatea primenirii radicale a acestei formaţii care, în general, nu mai poate ţine pasul cu echipele fruntaşe ale competiţiei. S-ar putea ca U.T.A. să nu retrogradeze anul acesta din categoria A. S-ar putea să se oprească, în ultimul moment, pe marginea prăpastiei. Dar chiar aşa, de fapt, va amîna numai cu cîteva luni o scadenţă ce se va dovedi implacabilă, dacă echipei nu i se va da sufiul tineresc ce-i este absolut necesar, dacă nu va dispare fetişismul unor „nume". Pentru că, să ne înţelegem bine, e vorba doar de „nume" sonore şi nu şi de jucători la nivelul acestei sonorităţi.

Cei de la U.T.A. au la dispoziţie exemple cîte vor. Pot analiza, de pildă, sursa succeselor la Petrolul-Ploeşti, la Rapid-Bucureşti, la Ştiinţa-Cluj — care are toate şansele să revină în prima categorie a ţării după o retrogradare în categoria B la care a contribuit o „politică" aproape identică cu cea care se face simţită şi resimţită acum la U.T.A.

De felul cum acest lucru va fi înţeles şi remediat depinde adevăratul răspuns la întrebarea „Ce-i cu U.T.A.?", care în fapt nu-i o întrebare ci o problemă cu multiple ramificaţii.

B. B.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 33 ★ Simbătă 24 mai 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

SATUL CU 300 DE NUNȚI

Întîmplarea a făcut să nimeresc la Pechea, într-o duminică. Numai întîmplarea. Căci, dacă n-aș fi întîlnit la Galați un confrate, reporter al radioului, e sigur că n-aș fi cunoscut ceea ce vă istorisesc în acest loc.

Satul era plin de chiote și armonii de scripcă. Am sosit la vreme ca să mai putem vedea alaiul vesel de nuntași. În frunte veneau cei doi miri, eu foșnind din rochia lungă de atlas alb, el grav și roș în obraz. Pe de lături, strigătorii, fiecare cu plosca lui, probabil goală, socotind după cheful cu care strigau. Numai scripcarii păreau că n-au băut nimic. Cîntau în schimb cu foc, parcă înadins ca să n-audă ulița vorbele de clacă ale celor rămași mai pe la urmă. Ciudățenia alaiului pedestru, aflat într-un impetuos avînt pe uliță o reprezentau tocmai privitorii. Mai bine zis: pietonii. Fiecare își vedea de treburile lui: care pe la căminul cultural (se anunțase o conferință), care pe la restaurant, unii la sfat... Nici pomeneală de curioși. Parcă nuntașii ar fi străbătut un sat de burlaci fără leac. Cîțiva, mai tineri și cu bicicletele, descriau 8-uri, fără să-i mustre cumva gîndul pentru că le-ar aține calea proaspeților soți. Aceștia însă, convinși de importanța gestului făcut, priveau tot înainte refuzînd să-și întîrzie fericirea conjugală din pricina pușților cocoțați pe două roți cu spițe. Și, parcă, tocmai pentru a-i goni din calea lor, strigătorii își desumflau cu mai mare forță pălminii într-un „ăăă" triumfal.

Intrat odată cu noi pe ușa comitetului de partid, ecoul de pe uliță nu l-a deranjat cîtuși de puțin pe secretar. În picioare, la geam, cu o cnacă de liliac în mînă, el ne făcu cu ochiul:

— Milionarii! Și ăștia și-au făcut casă în pătrat.

— Cum adică „în pătrat"?

— Așa se zice pe la noi. A-nceput o adevărată molimă cu construcțiile de case. Anul trecut mai bine de 250...

— Se reconstruiește satul?

— Cam așa ceva. Care nu și-a ridicat încă una nouă, înseamnă că adună încă banii.

— Toate-s chiar așa de vechi?

— Dimpotrivă. Unele-s încă trainice. Ce să le faci, dacă nu le mai place proprietarilor? Le vor... în pătrat. Cică-s mai moderne.

Nuntașii se depărtaseră.

— Nu prea au avut cine să-i vadă — spun și eu.

— S-au plictisit pînă și babele... Numai astă-toamnă am avut 300 de nunți. Stau la rînd ca la moară, alături, la starea civilă... Cu ăștia încă 300 de case.

— Or fi terminat oamenii cu alte treburi. Ce să facă?

— Fac ei de toate, și au, nu-i vorbă o gospodărie milionară. Noroc că sînt sgîrciți.

Mi-amintesc, așa ca din senin, mirarea cărușului care ne-a adus privindu-ne tot timpul respectuos și îndatoritor ca pe niște „oameni de la centru": „de ce nu v-a trimis mașina?" Secretarul rîde unui gînd și pune degetul pe rană:

— Cine v-a adus?

— O căruță.

— Știam eu. Își păstrează oamioanele ca ochii din cap.

Dezamăgesc. Asta să fi fost „mașina"? Mi-ar fi plăcut grozav să fac o călătorie ca-n filme cu „Pobeda" președintelui gospodăriei.

— Cîte au?

— Trei.

— Atîtia tot? Îi iscodesc nerăbdător să știu cu ce mă-ntorc.

— Deocamdată. Anul ăsta are să cumpere și un „Gaz".

În uliță un biciclist descalecă și vine de-a dreptul la Comitetul de partid.

Eugen ATANASIU

• (Continuare în pag. 2-a)

Farul din Constanța, așa cum arăta în anul 1908, cînd a fost construit portul...

În acest număr:

Regizorul sovietic KALATOZOV povestește cum a realizat **ZBOARĂ COCORII** film premiat la Festivalul de la Cannes

CĂSĂTORIA PRELUNGEȘTE VIAȚA!

ARC DE CEASORNIC ÎN INIMĂ

MODA rochiilor sac

SEMICENTENARUL PORTULUI CONSTANȚA

La 24 mai 1908 a fost inaugurat portul de azi al orașului Constanța, care își serbează așadar acum semicentenarul. Acest port modern este opera inginerului romîn Anghel Saligny, născut în 1854 și mort în 1928, care a întocmit și ingenioasele planuri ale podului de la Cerna-Vodă peste Dunăre.

Cinstind știința și pe slujitorii ei, regimul nostru de democrație populară redă marelui inginer, a cărui reputație a depășit de mult granițele țării, drepturile la stima și prețuirea pe care Saligny nu le-a putut găsi în timpul regimului burghezo-moșieresc. Statuia lui Saligny, opera sculptorului O. Han, o lucrare monumentală, înaltă de 3,20 metri, turnată în bronz, care a fost expusă în fața Ateneului Romîn din Capitală, — urmează să fie așezată la Constanța, în incinta portului clădit după planurile și sub directa lui conducere.

★

Golful Mării Negre, în care se află portul de azi, a fost folosit ca port încă din antichitate. În secolul 7 î.e.n. orașul și portul Tomis erau o însemnată colonie grecească, fiind și metropola celorlalte cetăți mai mici din acea parte a țării, denumită Sciția Mică și care nu era altceva decît Dobrogea de azi.

Tomis ținea de colonia mai puternică de la Callatis — Mangalia zilelor noastre — și nu a devenit independent decît pe la anul 250 î.e.n., cînd a început să bată și monezi proprii.

În anul 89 al erei noastre, cetatea

P. RIMNICEANU

• (Continuare în pag. 2-a)

...și așa cum arată astăzi farul

O prezentăm azi pe Tatiana Samoilova, interpreta principală a marelui film sovietic „Zboară cocorii", care a cucerit zilele trecute la Cannes „Medalia de aur". Tatiana Samoilova are 24 de ani și este fiica celebrului actor de teatru Samoilov. (În pag. 4-a: „Cum a fost realizat filmul „Zboară cocorii")

FLORENȚA-ORAȘUL FLORILOR

Corespondență specială pentru „MAGAZIN"

Florența este o etapă obligatorie pentru turiști și o sursă inepuizabilă pentru cei dornici să studieze. În acest anotimp, Florența își îmbracă vestmintele ei cele mai frumoase: florile. Pe străzi roiesc grupuri de „pelerini" ai artei, cu ghiduri turistice și aparate fotografice în mînă, gata să fixeze pe peliculă „amintirea" pe care o vor arăta apoi vecinilor și rudelor cînd se vor întoarce acasă.

Un adevărat turn al lui Babel. Pretutindeni, mulțime de oameni: în fața „Porții Paradisului", contemplînd dalele divin cizelate de geniul lui Lorenzo Ghiberti; pe treptele Domului, admirînd cu religiozitate minunatele mozaicuri și sculpturile în marmură, adevărate pietre prețioase în această bijuterie a arhitecturii și a perfecțiunii geniului omenesc; pe Campanila lui Giotto, ale cărei ornamente proslăvesc munca omului de la începuturile omenirii și de unde ți se înfățișează o vastă și încîntătoare priveliște a întregului oraș; în curtea de la Palazzo Vecchio, privind grațioasa fîntînă unde Cupidon strînge în brațe un delfin care se zbate, opera lui Andrea Verrocchio. Apa fîntînii murmură asemenea unui izvor proaspăt în tăcerea pădurii; în Piazza de la Signoria, sub arcadele umbroase ale Loggiei dei Lanzi, unde vestitul și sprintenul Perseu al lui Benvenuto Cellini, stă alături de Răpirea Sabinelor a lui Giambologna; cufundați în contemplarea marii piețe cu o bogată istorie și plină de monumente celebre și unde, la 23 mai 1498, a fost ars pe rug Gerolamo Savonarola; în galeria Uffizi, la Palatul Pitti, unde admiră casetele care cuprind nenumărate comori din epoca de aur a artei Renașterii; în piațeta Michelangelo, sprijinindu-se de balustrada terasei, la picioarele căreia se întinde Florența, ca într-un imens și sugestiv tablou, pînă în verdeața colinelor de la Fiesole și Settignano, întretăiat de unghiul format de Arno și de cerul de un incomparabil albastru.

Luna mai e dedicată muzicii și celor mai frumoase serbări. Pe tărmurile „fluviului de argint", celebrat în cantonete și în cîntecele populare, în marele parc Cascine, serbarea Greerului este una din cele mai caracteristice. Micuții greeri cîntători sînt vînduți închiși în colivii minuscule, atîrnate apoi la ferestre, spre a purta noroc. Florentinii sînt de felul lor oameni optimiști. Vioiul și răsunătorul dialect toscan se potrivește de minune cu imaginile care se perindă prin fața ochilor vizitatorului, pe toate străzile și piețile vestitului oraș al crinului. Dar Florența nu înseamnă numai dansuri și Michelangelo, Leonardo și Donatelli, Giotto și Cimabue, Boccaccio și Brunelleschi, Florența este și orașul răzvrătirii gloatei, orașul care cu aproape 6 veacuri în urmă a văzut pe oamenii „mărunți" răsculîndu-se împotriva oamenilor „puternici", orașul care a rezistat cu mîndrie și curaj teroarei fasciste, așa cum a arătat Vasco Pratolini în **Cronica amanților săraci**, orașul care în august 1944, — după o lungă luptă împotriva sălbaticilor ocupanți, a alungat pe naziști și pe fasciști și a înălțat pe turnul crenelat de la Palazzo Vecchio stindardul libertății.

Am hoinărit o zi întreagă fără țintă precisă pe străzile înguste ca ulițele Veneției, năpădite de o mulțime de oameni care se revărsau spre cheiurile fluviului Arno și pe bulevardele strălucitoare de lumină și de soare.

În Via De'Cerchi, la doi pași de piața Domului, am dat peste unul din numeroșii negustori ambulanți care își așteaptă cu răbdare clienții. După ce am cumpărat o pungulință cu alune americane, l-am întrebat: „Cum merg treburile?". După o clipă de explicabilă nedumerire, provocată de întrebarea neobișnuită a „clientului", cel întrebat mi-a răspuns: „Cum vrea dumnezeu! Ne descurcăm și noi cum putem... Impozitele sînt mari". Și negustorul acesta nu e singurul care se plînge de povara fiscului, ce macină zeci de mii de meșteșugari și mici comercianți. Chiriile sînt foarte ridicate. Oamenii cu care am stat de vorbă au fost toți de părere că „lucrurile trebuie să se schimbe", că Florența trebuie să-și redobîndească strălucirea de altădată.

Dante POLI

• (Continuare în pag. 3-a)

Fațada Domului și Campanilei lui Giotto, din Florența.

O UZINĂ TÎNĂRĂ

REPORTAJ LA „TEHNOFRIG"-CLUJ

Tînără fabrica „Tehnofrig"! Aici, oamenii n-au avut încă timpul să îmbătrînească lîngă mașini, zidurile n-au prins încă patina anilor, tradiții încă nu s-au format. Totul poartă pecetea îndrăznelii juvenile, a dorinței de afirmare, a exigenței. Tinerețea are nevoie de spațiu, de posibilități noi de afirmare. De aceea, cele mai frecvente fraze auzite aici încep cu „vom": vom amenaja terenurile învecinate pentru a clădi noi hale, vom aduce noi mașini, mai moderne, vom crea noi tipuri de utilaje...

★

Plec cu normatorul Zagoni Francisc prin fabrică. Trecem dintr-o secție într-alta — zăbovind acolo pe unde ni se pare că sînt lucruri mai interesante de văzut. Însoțitorul meu e un ghid bun. Mă face atent la tot pasul și-mi lămurește totul.

— Ați mai fost pe la noi?

— Nu.

— Vedeți, în atelierele acestea se produceau acum 8 ani chibrituri.

Mă uit de jur împrejur. În secția în care mă aflu sînt înconjurat de strunguri moderne, toate purtînd marca „Iosif Rangheț". Zîmbesc la o imagine năstrușnică ce mi-a venit: bețe subțiri de chibrituri prinse în universalele strungurilor. Însoțitorul meu mă înțelege.

— Nu, atelierele acestea nu arătau pe vremuri așa. Mici, înghesuite, cu utilaje vechi. Tot ce vedeți aici s-a adus abia în ultimii ani de cînd a început reprofilarea.

Cuvîntul e bogat în sensuri. Zagoni mi-l explică pe cel mai important.

— Ne-am specializat în fabricarea utilajelor pentru industria alimentară, în special cea a laptelui și a cărnii.

— Adică? mă arăt eu nedumerit.

Însoțitorul meu socotește că explicațiile teoretice nu mă vor face să înțeleg totul. Mă oprește deci în fața unor aparate nichelate, la care disting pilnii și canale.

— Ce-s astea?

— Separatoare pentru lapte de 470 de litri, acționate electric. În pilnie se toarnă laptele și printr-un proces destul de simplu se separă grăsimea de rest.

— Sînt utile? risc eu o întrebare naivă.

Zagoni zîmbește și trece peste întrebarea mea, nu înainte însă de a pomeni de combinatele de produse lactate răspîndite în întreaga țară. Apoi mă ia de braț și mă trece în altă secție. Ne oprim în fața unor schelete metalice asemănătoare scărilor de avion.

— Aici se realizează zdrobitorul de struguri pentru combinatul de fructe de la Fîntînica.

Mă apropii de oamenii care montează scheletele. Sînt toți tineri, foarte tineri. Remarcasem de altfel și în alte secții aceiași caracteristică. Zagoni mă lămurește.

— Nu trebuie să te surprindă faptul. În fabrica noastră, majoritatea muncitorilor sînt absolvenți ai școlilor medii.

— Ai școlilor medii? Am cunoscut

I. DELEANU

• (Continuare în pag. 2-a)

Actori mici ÎN ROLURI MARI

Am încercat zadarnic să fac o numărătoare, măcar aproximativă, a „artiștilor" care, aidoma argintului viu, se mișcau duminică dimineața în culisele sălii de teatru a Poștei Centrale. Copiii și mai mărunței și mai înălțuți veniseră la concursul pionierilor și școlarilor, în număr foarte mare și pregătiți — după cum mi-am putut da seama — să cîștige fiecare premiul întîi.

Erau acolo „reprezentanți artistici" — din mai multe școli, — ai diferitelor arte: coregrafie, teatru, canto etc. Din mulțimea costumelor copiilor și decorurilor, atenția mi-a fost atrasă de un grup relativ liniștit, dar foarte interesant, în care am recunoscut cu ușurință — datorită costumelor și machiajelor — eroi caragialești. M-am apropiat și am cerut permisiunea, însoțitoarei copiilor, să pun cîteva întrebări. Restul a fost ușor...

Mă recomand „Marius Chicoș Rostogan", — mi-a spus Vlad Socor. Și eu, „maiorașul", — a adăugat Ion Popescu. Am făcut cunoștință rînd pe rînd cu „inspectorul" — Manuel Zeltzer, cu „elevul Anibal Ionescu" — Gelu Apostol, și, în sfîrșit, cu „Madame Popescu" în persoana lui Sergiu Suciu. La această ultimă recomandație, am privit dintr-odată mai atent. În fața mea, o fețișoară mică, delicat desenată, cu ochii jucăuși, cu gura cît o mărgea. Peruca roșcată, cu cîrlionți pe frunte și un coc aranjat savant, îi dădea un aer de feminitate, dezmințit însă de mișcările brusce de băiat neastîmpărat. Am întrebat uimită:

— Ești băiat?

„Madame Popescu" și-a fluturat cochet fusta de tafta neagră, de sub care se zăreau un jupon spumos, dan-

Alice MIHALCEA

• (Continuare în pag. 2-a)

LA MASA ROTUNDĂ

Despre sateliți artificiali, nave cosmice, astronauți și altele

Am ajuns și mai aproape de cucerirea spațiului cosmic! Aceasta este concluzia pe care o adoptă întreaga omenire după lansarea de către U.R.S.S. la 15 mai a.c., a celui de-al treilea satelit artificial al pămîntului. Concluzia este firească și îndreptățită. Acest frate mai mare din tînăra familie a sateliților artificiali, face toate experiențele pe care le-au efectuat mezinii și chiar mai mult.

Reușita lansării unui satelit de 1327 kg. este cea mai concludentă dovadă a faptului că savanții sovietici au rezolvat cele mai importante probleme care pînă acum păreau obstacole de neînvins în fața doritorilor de a deveni astronauți.

De nouă zile aleargă în jurul pămîntului nu un corp oarecare, ci un mare laborator cosmic, mai perfect, mai sensibil decît s-a realizat pînă acum, capabil să smulgă spațiilor astrale secrete nebănuite.

Largul interes pe care l-a stîrnit noua realizare epocală a savanților sovietici, dorința de a satisface cerința cititorilor noștri de a afla noi amănunte legate de această strălucită victorie a științei și tehnicii sovietice, ne-a determinat să invităm la un interviu colectiv pe tovarășii: **prof. univ. CALIN POPOVICI, prof. Paul IOANID,** candidat în științe tehnice și scriitorul **RADU NOR.**

Al. POPESCU
și Dr. L. PETRESCU

• (Continuare în pag. 5-a)

SEMICENTENARUL PORTULUI CONSTANȚA

(Urmare din pagina I-a)

Tomis se aliază cu Mithridate, Regele Pontului, în lupta împotriva romanilor — dar nu reușește să scape de cucerirea romană. Cetatea Tomis fu totuși autorizată să continue a bate monede. Ne-a rămas astfel din timpul împăratului Traian o frumoasă monedă, pe reversul căreia este reprezentat monumentul de la Adam-Clisi.

Tomis a continuat să progreseze până în epoca marii migrațiuni a popoarelor, când a fost dărîmat. Împăratul Constantin cel Mare al Imperiului Roman de răsărit, refăcu orașul și portul la începutul secolului IV și îl numi, după numele său, Constantiana. In Evul Mediu acest nume se preschimbă în Constanția, sub care e cunoscut încă din sec. X; în sec. XIII-XIV devine colonie genoveză; în sec. XV apare tot astfel în documente, până la ocuparea Constantinopolului de către turci, în 1453.

Sub stăpînirea turcească, Tomis decade repede, devine un simplu sat, numit de turci Kustendje. Deabia în epoca modernă, de pe la 1850, începe să se ridice iarăși ca port, mai ales după construirea căii ferate care-l lega de Dunăre prin Cerna Vodă.

În 1878 orașul este denumit Constanța și începe să progreseze foarte repede, devenind cel mai însemnat port maritim al nostru. Și iată-ne ajunși la epoca în care Anghel Saligny începe să construiască portul modern de azi.

Cum arăta portul Constanța înainte de 1878, ne putem da seama privind cele două tablouri pe care pictorul Theodor Aman le-a pictat în portul vechi, la 1882. De fapt, era mai mult un port natural, deși prea mult deschis spre largul mării, având doar un singur dig, care se afla chiar pe locul actualului dig mare, constituind chiar începutul acestuia, — mărit și prelungit de Saligny până departe în mare.

In tabloul în care portul e văzut din spre apus — cam din locul unde e acum „Vraja Mării" — vedem acostat de-a lungul digului un vapor, apoi câteva mici clădiri pe dig și malul din față — unde acum sînt sologurile — cu totul gol, lipsit de orice clădire.

In celălalt tablou, artistul a privit și pictat portul din spre apă și ne înfățișează malul înalt, cu casele orașului acoperite cu olane roșii. In primul plan sînt cîteva corăbii mari, vopsite în roșu și verde, ancorate la adăpostul digului, cu pînzele strînse pe vergeele catargelor.

Din aceste picturi se poate vedea ce mare dezvoltare a luat Constanța în zilele noastre. Din portul de altă dată nu a rămas decît sus, pe malul înalt — farul vechi, de piatră, construit de turci, pe care acum s-a cățărat o tufă de iederă și lîngă care cu timpul au crescut copaci: deasupra ușii de intrare în far se află — ca un fel de stemă — o lespede avînd sculptată pe ea o corabie plutind pe mare cu pînzele întinse, simbol al menirii farului de a arăta drumul corăbiilor.

In acest port vechi, călăuzit de lumina farului acoperit azi de iederă, a acostat în anul 1895 cel dintîi vapor românesc, numit „Meteor", cumpărat din străinătate, vas cu care s-a inaugurat întîia linie românească de navigație regulată, pentru călători și poștă, între Constanța și Constantinopol. Acesta a fost începutul modest al navigației maritime românești, care apoi s-a dezvoltat repede, ajungînd să dispună azi de o flotă de vapoare achiziționate peste hotare sau construite în țară în anii puterii populare.

Astfel se înfățișează vechiul și micul port al Constanței, pe care știința inginerului Saligny l-a preschimbat într-un port mare și modern în care puteau intra vapoarele de mare tonaj.

Văzut de sus, din avion, portul își întinde acum, pînă departe bazinurile în care vapoarele găsesc adăpost împotriva furtunilor primejdioase ale Mării Negre. Intrarea în port este apărată de digul lung care înaintează departe în mare, avînd la capăt farul cel nou. Alte două diguri mai mici, perpendiculare pe primul, având la capătul din stînga un far cu lumina roșie și la cel din dreapta un far cu lumina verde — după regulile marinei — închid portul, lăsînd la mijloc numai o largă fîșie de apă pentru intrare. Valurile furioase se zdrobesc neputincioase de digul cel mare, clădit din masive blocuri de piatră, — iar dincoace de dig, apele portului rămîn liniștite și vapoarele sînt în siguranța unui port bun.

Ca un simbol al geniului românesc, statuia lui Eminescu stăpînește portul Constanța de pe malul înalt de dincolo de port, dintre copacii ce o înconjoară: poetul este înfățișat — tot de sculptorul O. Han — privind senin largul mării, reamintindu-se celebrele sale versuri din „Scrisoarea I-a".

Lună, tu, stăpîna mării,
Peste cîte mii de valuri,
stăpînirea ta străbate,
Cînd plutești pe mișcătoarea
mărilor singurătate!"

In ultimul deceniu, portul Constanța, plămînul țării spre mare, a primit noi și importante amenajări și modernizări, corespunzătoare traficului din ce în ce mai intens de vase de toate tonajele care-i acostează malurile.

Un utilaj puternic și modern este folosit pentru încărcarea sau descărcarea vaselor cu ajutorul cărora se realizează cea mai mare parte a comerțului exterior al țării noastre și un important comerț de tranzit.

In același timp cu dezvoltarea portului, a crescut și s-a înfrumusețat orașul însuși, care a devenit — în timpul verii — un mare centru turistic nu numai pentru populația țării noastre, ci și pentru vizitatorii din ce în ce mai numeroși din țările străine.

Hoteluri moderne, noi blocuri de locuințe, restaurante, un stadion minunat cum sînt puține în țară, un teatru monumental, o frumoasă sală de sporturi și altfel alte construcții ale vremii noastre s-au adăugat construcțiilor portuare moderne.

Semicentenarul portului Constanța este un prilej pentru sfatul popular al orașului de a da un nou impuls lucrărilor de înfrumusețare a vechii urbe, acolo unde Ovidiu își petrecea surghiunul compunînd nemuritoarele lui versuri.

P. RÎMNICEANU

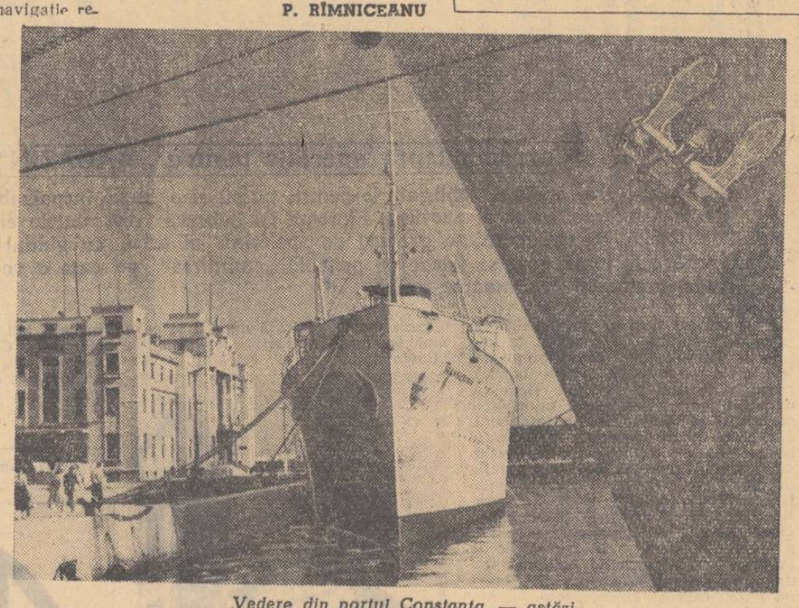

Vedere din portul Constanța, — astăzi.

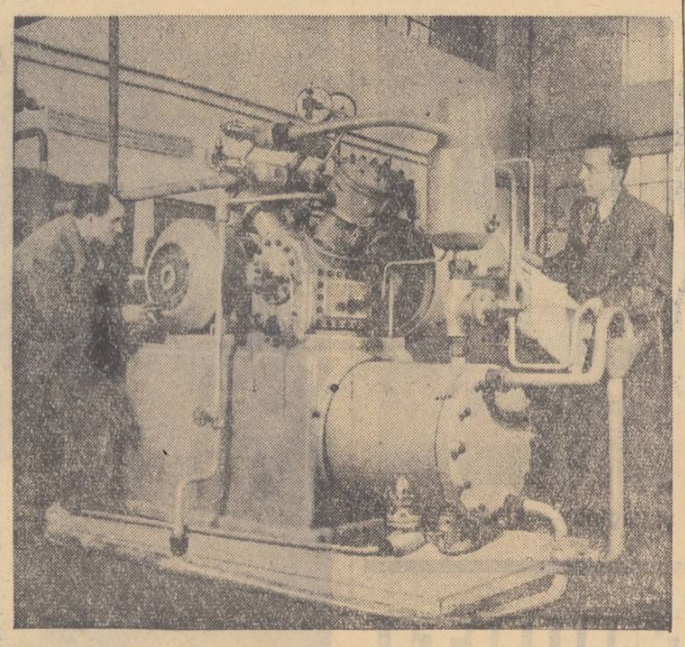

Unul din compresoarele cu amoniac construite la „Tehnofrig"-Cluj.

O UZINĂ TÎNĂRĂ

Reportaj la „Tehnofrig"-Cluj

(Urmare din pag. I-a)

tineri dintre aceștia care fugeau ca dracul de tămîie de producție.

— Nu vă contrazic. Tinerilor noștri nu le-a fost însă teamă că intrarea în producție le-ar rata posibilitățile de afirmare, de învățătură. Dimpotrivă. Lucrînd efectiv în producție, unii dintre ei s-au înscris la diferite facultăți pe care le urmează prin corespondență.

In curtea fabricii, înainte de a pătrunde într-o altă secție, îmi reține atenția un lung șir de vagoane, pe care sînt încărcate lăzi purtînd adrese dintre cele mai variate. Printre ele, și adrese scrise în limbi străine.

— Exportați produse?

— Da. La tîrgurile internaționale de la Zagreb, Salonic, Leipzig unde am participat și noi, am primit comenzi din partea unor firme comerciale. Și le-am trimis aparatele cerute.

Nu-mi pot reține o întrebare.

— Asta numai după opt ani?

— Da, numai după opt ani...

★

In secția de proiectări m-am oprit cîteva minute în fața planșei lui Nicolae Prodeanu. Pe hîrtia de calc, de dimensiunile unui cearceaf de copil se întretăiau linii drepte, frînte și curbe din care n-am înțeles mare lucru în ciuda explicațiilor vădit binevoitoare. Cînd mi s-a spus însă că e vorba de proiectul unei mașini uriașe de tocat carne, am tradus pentru mine: invenție modernă pentru căsăpirea bovinelor. Liniștit, am ascultat mai departe explicațiile: mașina va avea o capacitate de 15—16.000 kg. carne pe oră.

Printre produsele realizate la „Tehnofrig" se află și malaxoarele de cocă, necesare industriei alimentare.

De la planșa lui Prodeanu am trecut la cea a lui Peter Lorenț unde se proiecta o mașină de sortat sticlele. Tehnic vorbind, o operație la fel de complicată. Aceleași calcule matematice care, de la un incident petrecut în clasa V-a de liceu cu profesorul de specialitate îmi repugnă. Astăzi însă, îl invidiez sincer pe Peter Lorenț pentru pregătirea, experiența, cunoștințele sale și mă gîndesc admirativ la utilitatea meseriei sale.

După discuția avută cu inginerul Daba Muică, șeful serviciului de proiectări, mi s-au rotunjit impresiile:

— Vezi dumneata — mi-a spus el — fabrica noastră crește. Cînd am venit eu aici acum 8 ani, eram cu totul cîțiva proiectanți. Astăzi, sîntem 20 și încă nu sîntem de-ajuns. Avem de lucru pînă peste cap. Gîndește-te. Fabrica noastră trebuie să asigure utilarea tuturor marilor întreprinderi alimentare. Peste sortimentele produse pînă acum proiectăm și vom trece la realizarea separatoarelor de lapte de 3.000 litri, a tancurilor izoterme de 1.000 litri, necesare transportării laptelui de la centrele de colectare la cele de prelucrare, a unui nou tip de frigider popular, etc., etc. De asemenea și aici interlocutorul meu a zîmbit cu o anumită maliției zitate — proiectăm pentru orașul nostru, Cluj, un patinoar artificial, pe care vrem să-l facem mai bun decît cel pe care-l aveți la București.

Treburi, treburi dintre cele mai variate...

★

Cînd am părăsit fabrica, am aruncat o privire asupra terenurilor vecine. Am încercat să mi le închipui ca o aglomerare de hale imense de unde trenurile poartă în lungi șiruri produse purtînd emblema unui pinguin, m-am gîndit la oamenii pe care i-am cunoscut, la tinerețea lor și imaginea anilor viitori s-a profilat cu exactitate.

I. DELEANU

ACTORI MICI IN ROLURI MARI

(Urmare din pag. I-a)

telat și vîrful de argint al unui pantof cu toc „Louis XV" și mi-a răspuns prompt:

— Sînt băiat... de obicei. Astăzi însă mă recomand „Madame Popescu". Și știți, — a adăugat repede — am intrat atît de bine în rol, încît băieții — și mina lui mi-a arătat în cerc colegii — s-au îndrăgostit de mine. Dar eu, drept să vă spun „n-am aplicațiune", — a sfîrșit Sergiu, parodiindu-l pe Caragiale.

— De unde sînteți? — am auzit o voce subțirică, care mă iscodea.

Am întors capul. În fața mea „inspectorul". Din ținuta lui nu lipsea papionul, mustața scurtă și părul ondulat. Își ținea mîinile în buzunar și se legăna studiat, cînd pe vîrf, cînd pe toc. Mi-am declinat cu seriozitate calitatea, dar abia am terminat și mi-a spus: „Sînt cam nervos... Aș vrea să începem odată", — apoi brusc s-a întors spre profesoară, mărturisindu-și îngrijorarea: „Dacă mai stăm mult, rămînem fără spectatori"...

M-am uitat în jurul meu. Eram înconjurată de fețișoare vii, pasionate, preocupate. De sub vestmintele și machiajul aproape fără cusur, zvîcnea neastîmpărul copilăresc de băieșandri. În treacăt, „Madame Popescu" îi arse un ghiont maiorașului, care — ceasul rău — tocmai trecea pe lîngă el. „Maiorașul" nu înțelese să treacă cu vederea atacul și țipă: — Tovarășă profesoară!... Mă bate... Examinîndu-și atent vîrful ascuțit al pantofilor scoși din lada bunicului, Marius Chicoș Rostogan ripostă însă prompt:

— No, taci loază și stai pă loc...

Într-un colț, „jupîneasa" explică: „Eu nu sînt emoționată, dar... mi-e frică. Dacă mă izbește maiorașul de adevărat cu sabia?".

M-am despărțit cu părere de rău de grupul de elevi ai școlii medii „Petru Groza" și m-am strecurat în culise. Pe scenă evolua „mica balerină". Rose Marie Bot, elevă în clasa IV-a a Școlii medii Nr. 16, este de pe acum o artistă. Fragilă, delicată ca un porțelan, dar suplă și extrem de sigură pe mișcările sale, execută cu o uimitoare precizie, releveuri, arabescuri și piruete impecabile. O vizîune spumoasă, argintată și mlădioasă, răsplătită cu aplauze furtunoase. Emoționată, Rose Marie mulțumește și respiră repede, repede. Am întrebat-o: „Îți place dansul?". — „Grozav" — mi-a răspuns. — „Dar cartea?" — „Este prima în clasă", — am auzit în spatele meu glasul profesoarei. Aș fi vrut să mai vorbesc cu Rose Marie, dar pe scenă apăruse un nou concurent. Nu l-am observat decît cînd a început să cînte și aceasta dintr-un motiv foarte simplu — abia se vedea de la pămînt. Daniel Weinberger este elev în clasa I-a elementară. Are obrajii bucălați și roșii, ochii mari, sfrălucitori, și e tuns... chilug. Stătea aplecat pe spate și sprijinea pe burtă un acordeon mititel, din care cînta... După fiecare melodie se înclina ceremonios. La sfîrșit, a ieșit țanțoș și grav.

— Am greșit, mamă? — întrebă el abia ajuns în culise și lepădînd la iuțeală, masca de artist.

— Deloc — l-a asigurat mama. Și Daniel și-a recăpătat gravitatea.

Cînd cortina s-a ridicat din nou, pe scenă au năvălit furnicile și greerașii școlii medii nr. 16, care au interpretat coreografic cunoscuta fabulă a lui La Fontaine. În cabine alți „artiști" se pregăteau febril. Dansuri românești, coruri, concerte de pian și multe altele...

Savurînd spectacolele drăguțe, tinerești, ale acestor copii care participau cu atîta seriozitate și pasiune, care rîvneau fiecare să ridice prestigiul raionului respectiv, mi-am spus că va fi destul de greu comisiei să aleagă fruntașii dintre acești fruntași.

Gîndul mi-a fost repede confirmat, căci aproape în același timp am surprins o discuție între membrii juriului:

— Nu mai pune atîția 9 și 10 că n-o să știm să ne mai descurcăm în premii...

Alice MIHALCEA

Cronica gastronomului

Mici cu verdețuri

Prietenul meu Costache ar fi un nesecat izvor de rețete bune, ceea ce ar folosi mult cititorului acestei rubrici, ușurîndu-mi în același timp sarcina mea de cronicar. Dar cititorul știe — că doar i-am spus-o — că lui Costache nu-i place să i se publice rețetele. La un moment dat, în raporturile mele cu Costache a intervenit o răceală care era gata-gata să degenereze într-o ruptură definitivă și asta numai din cauza cititorului și puțin (dar mult mai puțin!) și a mea. Să mă explic:

Anul trecut îmi trimite omul prepelițe, ba ceva mai mult, mă invață telefonic cum să le prepar. Eu, bine înțeles, după ce mănînc prepelițele scriu rețeta și-o trimit la redacție. Dar, dracu mă pune, ca în redactarea rețetei să indic numărul de telefon al lui Costache. Cititorul n-are de lucru și-l sună zi și noapte, cînd întrebîndu-l cum să-și procure și el prepelițe, cînd cerîndu-i alte rețete, mă rog, cîte-n lună și-n stele. Se înțelege că s-a supărat foc Costache. Noroc că un alt prieten mi-a dăruit cîteva sticle de „Pinot noir" de Segarcea, cu care m-am dus nezăbavnic la el. S-a îmbunat, dar m-a poftit ritos să nu-i mai public rețetele. Eu, după cum vedeți, ți dau înainte, dar trebuie să iau măsuri ca numărul cu pricina, să nu-i cadă în mînă. Pînă acum mi-a mers, dar cu cîtă bătaie de cap! În fiecare simbătă, cînd e să apară în „MAGAZIN" vreo rețetă de-a lui Costache, trebuie să mă duc de dimineață la el și, sub felurite pretexte, să-l țin în casă pînă se vînd toate numerele la chioșc. M-a rugat să-l abonez. I-am spus că nu se mai fac abonamente. Chiar ieri am luat prînzul la el. Mi-a dat un miel cu verdețuri excelentisim. I-am cerut, ca de obicei, rețeta.

— Nu ți-o spun, c-o dai la „MAGAZIN", îmi zice.

— Nu mai scriu la „MAGAZIN", îi răspund cu nerușinare.

— De cînd?

— Ce, nu ți-am spus? Am uitat să menționez sarea într-o simplă rețetă de salată și m-au dat afară.

— Bine ți-au făcut, se veseli Costache!

Și numai așa, convins că rețeta va rămîne secretă și ca să mă consoleze, mi-a spus-o, cu toată încrederea că între noi va rămîne.

Iat-o:

O pulpă de miel tăiată în bucăți de mărimea dorită. Se rumenesc bucățile în unt. Separat se alege 1 kg. spanac, căruia i se scot cozile și 1 kg. ștevie, căreia i se scot nervurile din mijlocul frunzei.

Se taie 20 fire de ceapă verde foarte mărunt (cu coadă cu tot). Se rumenesc puțin în unt și se adaugă apoi spanacul și ștevia, în prealabil opărite. Se rumenesc apoi împreună cu ceapa circa 10 minute după care se pun împreună la rumenit cu carnea de miel. Se adaugă o jumătate kg. zamă de carne fierbinte, sare, piper și se pune cu capac la foc domol. Cînd e aproape gata se adaugă cîteva legături de mărar tăiat mărunt. După ce a fiert cu mărarul se adaugă zamă de la o lămîie.

Poftă mare! Numai de n-ar afla Costache! Vă rog nu-i mai telefonați!

PĂSTOREL

Satul cu 300 de nunți

(Urmare din pag. I-a)

— Uite-l — zice secretarul. Îl cheamă Negoiță.

N-apuc să mă-ntorc și omul nostru, de statură potrivită, încă tînăr, dar cu o frunte puternic brăzdată, ne întîmpină cu scuze:

— Nici n-am știut. Vă trimiteam mașina...

Apoi rotindu-și ochii și văzîndu-ne doar doi, se bucură în gînd că n-a irosit benzina și cauciucurile unui autocamion.

Senin, vînjos și calm, a terminat urgent cu politeța. Se-așează apoi pe scaun și meditează. La ce, nu știu. Confratele scoate bloc-notesul.

— Vă trebuiesc, desigur, cifre? întreabă președintele.

— Doar cîteva...

Ascult prin ploaia întrebărilor statisticile pe care țăranul simplu de lîngă mine le știe pe de rost și pe capitole. Săltînd ușor stiloul în palmă, ca pe-un stiulete, el ne explică cum a crescut fondul de bază la două milioane jumătate, ce rentabilitate au la orez, cîte hectare de viță nobilă plantează, cum merge ferma de vaci, ce plan are incubatorul, cîți stupi există... Apoi o ia d-a capo cu porumbul hibrid și ne spune cum îl produce în gospodărie. În fine, livada, grădina de zarzavat irigată, apoi construcțiile de grajduri, cotețe, atelierul de lemnărie, pătulul de porumb, uzina electrică nouă a gospodăriei, atelajele, saivanul pentru oi...

Se înserа în vreme ce președintele vorbea pe îndelete făcîndu-ne să înțelegem unde a ajuns gospodăria, în numai nouă ani. Era aproape pe sfîrșite cînd a mai adăugat că din venitul de 1.050.000 lei în anul 1957, suma de 659.500 lei s-a împărțit colectiviștilor. Nu este greu de înțeles pentruce, tot aici, toamna trecută au mai luat ființă încă două gospodării: **„7 Noiembrie 1917"** și **„Victoria socialismului"**.

— Așa au început și nunțile — adaugă el ieșind în uliță, să ne conducă să vedem gospodăria.

— Cam ce întindere aveți?

— 4.438 hectare. Arabil 4.168.

Pasiunea exactității cifrelor aproape mă uimește. Fără nici un carnet în mînă, președintele ne caracterizase pînă acum în cifre atîtea situații, procente, perspective, încît simt nevoia să-mi opresc confratele din goana după ele, cu o întrebare deloc oficială.

— Ești de prin partea locului?

— Chiar din sat. Dar uneori îmi vine parcă și mie să cred că nu-s de-aici.

— Ai stat mult la școli, la București?

— Cu școala n-a fost așa simplu. Noi am fost șapte la părinți. Am argățit la un boier. Uite aici, vezi, lîngă sediul gospodăriei altă-dată boierul Gorski avea aerodrom. Venea cu avionul la moșie! Și iată-mă azi președinte de gospodărie colectivă.

— Aveați pămînt?

— Nici vorbă. La împroprietărire tata a primit două hectare. Avea și el două fete și le-a dat cîte unul. Noi, băieții am rămas tot săraci.

— Și cum a fost cu școala?

— Să scriu am învățat în sat. La noi era și altădată școală. Aveam chiar și spital. Mergeau cîte unii, mai avuți, la spital, dar cînd se înfuria boierul îi scula cu bățul, pe toți, din paturi. Abia după înființarea gospodăriei s-a hotărît în adunarea generală să fiu trimis la școală. Bucuria nevestii: m-a așteptat vreo patru ani să vin de la Iași. Cînd am terminat școala de tehnicieni agricoli, m-au făcut președinte. Asta-i tot.

Vacile rumegau în liniște și curățenie. Pe cîmp o broască își striga consoarta. Mergeam alături cu președintele și secretarul în umbra înserării, privind la stupi, la grajd, prin ateliere, unde cîte un om, rămas de veghe, păzea avutul colectivei.

— Au trecut anii, Negoiță — oftă într-un tîrziu secretarul. Mai ieri vindeai pe uliță **„Frontul Plugarilor"**...

...— Iar tu erai instructor. Se vede că am îmbătrînit dacă vorbim despre trecut.

Ne întorceam tăcuți în sat. De la ferestra unei case țîșnește nefiresc o melodie de dans.

— Și-au cumpărat aparate de radio...

— Și-ar cumpăra ei și televizoare, cum au făcut cei de pe lîngă București. Doar că nu bate postul pînă aici. Anul trecut ne-am electrificat și de atunci își cumpără cu toții radio.

Din nou trecem printre rîndurile aliniate și asemănătoare de case noi. Îl întreb pe secretar:

— Ți-ai făcut casă în pătrat?

— Să-și facă întîi președintele, că-i mai bogat ca mine.

Negoiță își descrețește fruntea și spune dus pe gînduri:

— Toți ai mei și-au făcut case. Numai eu stau în cea veche. E încă bună, de ce s-o stric?

Caut să aflu cît e de modest:

— În schimb aud că o să ai mașină.

— Mai e pînă atunci. Acum ne trebuie 50 de vaci, două grajduri, autocamion, un pătul de porumb de 45-50 vagoane, un coteț pentru o mie de păsări, altul pentru 140 de porci și 80 de scroafe fătătoare. Dac-or rămîne bani om lua un GAZ, că trage bine pe drumurile noastre.

— De ce-s așa de proaste?

— Pe unde ați venit e greu. S-au pus să-l pietruiască și nu mai termină: ba li se strică vreo mașină, ba dorm la umbră... se otărăște secretarul. Ne dai mașina, tovarășe președinte?

Luat prin surprindere, Negoiță zice că da și pleacă după șofer. Noi stăm la restaurantul cooperativei și așteptăm să se frigă micii. În vremea asta trece cu viteză camionul.

— E-al nostru?

— Nu. E de la ceilalți care și-au făcut în noiembrie trecut gospodăria. Și-au scos și banii pe el: face curse pe șosea pentru colectiviști. Cinci bani de kilo, pentru cereale.

Într-un tîrziu s-a întors și președintele cu mașina. Un camion bine păstrat, cu lemnăria vopsită pe jumătate verde. Ne-am urcat sus, la spate, să mai privim odată satul de pe Suhurlui. Lumini răzlețe se aprinseră prin case. În ultima sclipire a amurgului, președintele îmi scoate fotografiile familiei. Un tînăr, un militar aceluși cu o femeie, femeia cu copil în brațe lîngă gardul casei... Cu casă „în pătrat" nu se putuse mîndri președintele. Dar o familie tot are în satul cu atîtea nunți. Un zgomot de motor și camionul se dezlănțuie pe drum, mai rău decît căruța.

— Ai văzut, îmi zice confratele.

— Ce trebuia să văd?

— Că președintele ne-a dat pînă la urmă și mașina.

...A doua zi, mergînd spre port, o întîlnim pe străzile Galați-ului. O recunoaștem după inscripția: G.A.C. „11 IUNIE". Mergea acasă, la gospodărie, cu încărcătură. Nu risipise degeaba președintele benzina.

Eugen ATANASIU

REUMATISMUL!

(Boli articulare cronice, artrite și poliartrite, post infecțioase, artroze, spondiloze, mialgii, nevralgii, nevrite etc.) se tratează cu rezultate bune în stațiunile:

GOVORA, EFORIA — TECHIRGHIOL, BAZNA, OCNA SIBIULUI, SOVATA, CĂLIMĂNEȘTI, VICTORIA (FELIX), HERCULANE, deservite de cadre medicale de specialitate și dotate cu aparatură și utilaje moderne.

Se acordă bolnavilor care merg pe cont propriu tratamente, cazare (camere confortabile de 1, 2, și 3 paturi) și masă cu tarife reduse pînă la 1 iunie.

Pentru sezonul de vară locurile contra cost trebuie reținute din timp.

Pentru reținerea locurilor, adresați-vă direct la Administrația stațiunilor, la policlinicile din orașele reședințe de regiune sau la agențiile de voiaj C.F.R. din: București, Calea Victoriei nr. 88, Arad, Bacău, Baia Mare, Brăila, Cluj, Constanța, Craiova, Deva, Galați, Iași, Oradea, Or. Stalin, Pitești, Ploești, Roman, Suceava, Sibiu, Tîrgu Mureș și Timișoara.

POȘTA Redacției

PETRE GERAN, București: Vom folosi materialul primit într-unul din viitoarele numere ale revistei. Referirea la articolul privind munca dactilografelor, ne pune însă pe gînduri; noi nu l-am primit și se poate să se fi rătăcit.

A. MARESCH, Ploești: Ne pare rău, dar răspunsul nostru nu-i deloc pe măsura așteptărilor dvs. Poezia este nepublicabilă, în primul rînd datorită continutului ei, evidenta și stridenta chemare spre abandonarea realității. În al doilea rînd, greșelile de versificație sînt cumplite. Judecați și dvs. strofa aceasta:

Și-apoi să ne oprim în tainic loc
Cu adieri de mosc și busuioc
Nebună vreau să gîngăresc (sic) prin iarba
Tu să fi Gobbi Rok cu Greta Garba (sic).

ZAHARIA MIHAIL — Măcin: Poezia n-are decît — să zicem așa — înfățișare de poezie, adică împărțire în strofe, în versuri rimate etc. De fapt e o scrisoare, plină de locuri comune, versificată. Valoarea ei este aceeași cu a tablei înmulțirii puse în versuri. La restul întrebărilor dvs., veți primi, în următoarele numere ale revistei, răspuns.

ION MIHULIN — București: Ne e greu să publicăm și chiar să luăm în discuție efuziuni sentimentale scrise în anul 1058 ca pe vremea lui Bolintineanu.

CORNELIA CIRCIUMARESCU — Pitești: O scrisoare, în țară sau în străinătate, oriunde ai trimite-o, se scrie în limba celui ce o va citi. Adresa pe plic se pune în limba țării noastre și a țării unde este îndreptată scrisoarea. Ne întrebați de ce nu v-au răspuns actorii cărora le-ați scris. De unde putem ști? Poate că n-au avut ce să răspundă, poate din plictiseală. La celelalte întrebări veți primi răspuns la poșta pagini de teatru și cinema.

PETRU THEODORU — Roman: Poezia, inegală ca valoare, este nepublicabilă. Ea dovedește însă talent, drept care vă îndemnăm să încercați. Munca multă și lectura temeinică, sînt două recomandări pe care ni le îngăduim.

M.T.M — București: Vezi răspunsul dat mai sus lui Ion Mihulin. Se potrivește ca o mănușă și versurilor dvs.

VALERIU VERDEȘ — Constanța: Poezia voind să fie plină de umor, reușește să fie doar trivială. Poanta cu elefantul, dedusă din anecdota cu cîinele, e pur și simplu de prost gust. Dacă doriți să scrieți aveți nesăpărată nevoie, socotim noi, să vă formați gustul citind, citind mult, serios, literatură și despre literatură.

MIRICA WEINBERG — Constanța: Am publicat o parte din poezie, cum spuneam, în cinstea anotimpului pentru că în întregime nu merită să fie publicată. Balada mării e și ea de nepublicat, fiind un simplu pastel, în maniera Vasile Alecsandri, fără palcta și sufletul marelui poet. De vreți să ne scrieți reportaj, primim cu bucurie. Idei nu putem da noi; le așteptăm de la dvs. căci reportajul trebuie să aducă viața în revistă, o imagine a vieții pe care dvs. o cunoașteți și în mijlocul căreia trăiți.

GHEORGHE DUMITRESCU — București: Ținînd seama de condițiile puse atît de raspicat, raspundem: NU!

GEORGE I. CORBU — București: Vă mulțumim pentru scrisoare și nădăjduim că nici pe viitor nu ne vom dezamăgi, chiar dacă acuma vă rugăm, referitor la poeziile trimise, să citiți pe Viahuță (ne gîndim la poezia „Lui Eminescu") și pe vreun autor de cuplete (ne gîndim la „Te iubesc..."). Noi așteptăm aitele.

FREDERIC FRIEB — București: Pentru sinceritatea dv. nu putem avea decît cuvinte de laudă și prețuire. Versurile trimise sînt, din păcate, stîngace. Așteptăm de la dvs. aitele sau chiar scrisoare.

GRIGORE OPRESCU — București: Propunerea dvs. este interesantă. Într-un anumit fel ne-am gîndit și noi la asemenea lucru. Pe curînd cred că veți avea în această privință deplina satisfacție.

ARISTICA BACHINA — Tr. Severin: Reținem epigrama dedicată activității sportive din cadrul sindicatului alimentar din Tr. Severin:

Despre această organizare
S-a făcut o constatare
Cum că ea precis ar fi
Cu lipsă de... calorii

precum și cea care vizează textele slabe ale unor cîntece noi:

Frumoasă-i muzica ușoară
Nu-i om care să n-o iubească,
Însă nu-i pot pricepe textul
Că-i scris pe limba... păsărească.

ILCENCO S. EREMIA — Constanța: De data aceasta versurile trimise sînt nepublicabile: intimiste, vag sentimentale. Mai trimiteți, nu ca acestea, ci asemeni celor trimise mai demult și publicate.

PREDAȚI METALELE VECHI

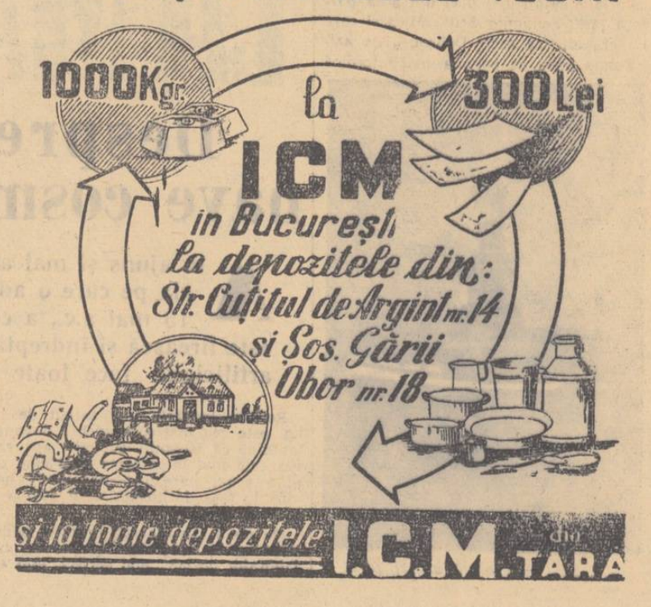

Ziariștii în Congres

Capitala noastră a găzduit, între 15 și 18 mai, lucrările celui de al 4-lea Congres al Organizației Internaționale a Ziariștilor. Patru zile de dezbateri au prilejuit gazetarilor veniți ca delegați sau observatori din 27 de țări ale Asiei, Europei, celor două Americi, — o fructuoasă confruntare de opinii, un bogat schimb de experiență privind exercitarea profesiunii, misiunea presei, profilul ei moral, etica ziaristului modern. Iată — în cele ce urmează — câteva note pe marginea congresului.

In limba franceză cuvîntul *„La Question"* înseamnă — *„întrebarea"*. Evul mediu, a adăugat cuvîntului încă un sens: un sens tragic, răscolitor. In beciurile rafinatelor mașini de tortură umană, închizitorul se adresa nefericitului care-i cădea în mînă cu eternia întrebare dacă nu vrea să renunțe la erezie. De atunci, în limba franceză *„la question"* înseamnă și *„supliciu"*. De la acei ani întunecați ai inchiziției s-au scurs secole. Și totuși, în epoca noastră modernă, un gazetar transmitea umanității, printre zidurile groase de închisoare, o cărțulie acuzatoare, o chemare vibrantă la luptă împotriva unor noi închizitori. Henri Alleg, așa se numește autorul cărții. Redactor șef al ziarului *„Algerul republican"*, el a fost arestat tocmai datorită străduințelor sale puse în slujba adevărului. Și neîndoios el este îndreptățit să denumească tot ceea ce a suferit în timpul cît a fost „anchetat" de parașutiștii colonialismului care taie și spînzură în Algeria, cu vechea denumire a torturilor medievale: *„la question"*. Despre suferințele acestui ziarist prob și neînfricat, s-a vorbit mult de la tribuna congresului. Plecîndu-se de la drama acestui ziarist și a confraților lui din aceeași redacție, s-a dezbătut pe larg problema ținutei etice a gazetarului, problema meniriî lui. Căci în vremea noastră, cînd tehnica modernă oferă presei tipărite, radioului, televiziunii, uriașe posibilități de răspîndire ultrarapidă a știrilor, problema țelului căruia i se subordonează această forță nu poate să nu intereseze în cel mai înalt grad pe ziariști și — alături de ei — păturile cele mai largi ale opiniei publice. In legătură cu aceasta s-au făcut incursiuni în trecutul presei, s-au înfățișat multe din realitățile ei actuale — oferindu-se exemple concludente despre rolul pozitiv sau nefast pe care ea îl are în promovarea progresului sau în întîrzierea lui. S-a vorbit mult în legătură cu exercitarea profesiunii de ziarist, s-a vorbit și despre *curaj*.

In perioada dintre cele două războaie mondiale, un om înarmat cu un stilou, pornea *„razna prin patru continente"*. Lui Egon Erwin Kisch puțin îi păsa cît de departe de Praga natală se află cutare colț din America de nord, din China sau din Spania. Important era doar să descifreze — într-o vreme în care mașinismul pus în slujba exploatării capitaliste, zdrobea inimi și urgisea conștiințe — acel crîmpei de caldă umanitate care se cerea afirmat, acel murmur de protest care se cerea cunoscut, acele tendințe care se cereau arătate pentru a demonstra că demnitatea omului nu se va lăsa întotdeauna călcată în picioare. *„Der Rasende Reporter"* — reporterul frenetic — așa i s-a spus lui Kisch, omul care, atunci cînd autoritățile americane i-au refuzat viza de intrare, n-a ezitat să viziteze pe muncitorii și pe șomerii din S.U.A. pe baza unui pașaport cu nume de împrumut, sau care, ajuns într-un port australian, unde poliția nu-i permitea să debarce, n-a pregetat să sară noaptea de pe vapor. Din săritură și-a rupt piciorul.

JEAN MAURICE HERMANN, președintele O.I.Z. ținînd raportul de activitate

Istoria presei consemnează la loc de cinste și numele martirului aceluiași curaj al proclamării adevărului care a fost Iulius Fucik, sau al altui martir care a fost francezul Gabriel Péri, amîndoi asasinați de naziști împotriva cărora au luptat cu arma unui nemuritor talent și a unei ținute morale strălucit de pilduitoare.

In preajma deschiderii conferinței de la Bandung, acum cîțiva ani, de pe aeroportul Hong-Kong, un avion de pasageri își lua zborul cu destinația orașului unde reprezentanții țărilor afro-asiatice trebuiau să se întîlnească sub semnul luptei anticolonialiste. Undeva, în capitonate birouri de monopoliști, s-a decis sabotarea pe orice căi a conferinței. Și o mînă criminală, pusă în slujba acestor nu mai puțin criminale intenții, a instalat o bombă în avionul care pleca spre Bandung. *„Prințesa Cașmirului"*, elegantul cvadrimotor al companiei indiene de navigație aeriană, n-a ajuns niciodată la destinație. Prăbușit undeva, în valurile oceanului, el a făcut să dispară — printre alți pasageri — și o întreagă echipă de gazetari ai agenției de presă „China Nouă", și pe unul dintre binecunoscuții reporteri austrieci, Jensen. Și gazetarii chinezi, și cel austriac plecau spre orașul conferinței, însuflețiți de năzuința de a scrie adevărul în legătură cu ea. Uciderea lor n-a împiedicat răspîndirea acestui adevăr și gazetarii onești le păstrează și lor amintirea, considerîndu-i căzuți în linia întîia a acestei mari și dure bătălii împotriva dezinformării.

Congresul de la București a prilejuit reamintirea a numeroase asemenea exemple. El a ilustrat de altfel că Organizația Internațională a Ziariștilor — care este cea mai cuprinzătoare dintre organismele profesionale ale slujitorilor presei de pretutindeni — aduce în bătălia pentru adevăr prestigiul unei consecvențe niciodată desmințite. El a ilustrat deopotrivă că Organizația Internațională a Ziariștilor este ferm hotărîtă să-și continue eforturile pentru a înfăptui unitatea și strînsa colaborare a tuturor oamenilor din presă.

L. SARAȚEANU

MERIDIANE

Aspecte argentiniene

O seară încîntătoare

Se spune că tot sufletul argentinianului este în cîntec și dans. Este drept că acest lucru s-ar putea spune și despre alte popoare. Cert e însă că aci, în Argentina, se cîntă și se dansează mult.

O, nu e vorba de obișnuitele dansuri mondene, de diversele petreceri mai mult sau mai puțin simandicoase, de scurte și de simple întîlniri tinerești. Le găsești și pe acestea aci, la fel ca și pe toate meridianele și paralelele lumii. Cîntecul însă, cîntecul din bătrîni, cîntecul de suferință, de nostalgie și speranță, cîntecul de dragoste și amărăciune, e nelipsitul tovarăș de drum al argentinianului, fie el șoferul care mînă camionul la sute și mii de kilometri depărtare, spintecînd țara din nord în spre sud și din sud în spre nord, fie că e taciturnul păstor, cel ce mînă imensele turme și herghelii în pampa, fie el mecanicul — pilot de la statură, cu o față pătrată, inexpresivă. Hainele negre, cravata simplă. Poate fi și funcționar obișnuit, chelner sau orice. A urcat însă pe estradă, a întins mîna spre public și... ca prin farmec s-a schimbat. Nu cîntă, nu dansează. Ne spune povestea simplă a unui om pe care l-a părăsit iubita. E zbuciumat, e chinuit. Caută alinare în patru litri de băutură tare. Și iată că durerea lui întîmpină altă durere, mai mare: o femeie ajunsă la disperare, încearcă să se sinucidă. O salvează și-i spune că totuși viața o ai ca s-o trăiești în ciuda durerii, în ciuda întristării.

Și iată că expresia se schimbă. De data aceasta recitatorul e un flăcău de la țară. Iubește și el. Și nu pe orișicine. A îndrăznit să ridice ochii asupra fetei boierului. Frumoasă și crudă, aceasta îi cere să-i aducă — dacă o iubește — blana unui tigru. Înaripat de dragostea-i profundă, flăcăul se aruncă în lupta cu fiara. Pe jumătate sfîșiat, sugrumă tigrul și, singerînd din răni nenumărate, se tîrăște pînă la picioarele iubitei.

— Ți-am adus blana din dragoste... Ți-am adus-o... Odată cu viața.

Moare flăcăul. Iar fata boierului rămîne rece, indiferentă. Căci, altcum, nu era vorba decît de un simplu țăran, rob pe moșia părintelui ei.

Uiți că ai în față estrada. Uiți că ești într-un local de noapte. Scundul actor, prin meșteșugul său simplu de povestitor, te-a vrăjit și-ți transmite, tablou după tablou, imagini din viață și, odată cu ele, gîndul mereu mai neliniștit, întrebarea mereu răscolitoare:

— Oare e bine să fie așa? Oare e drept?

Și iată un alt artist. Scund și el, dar vînjos. Cu o mare și purpurie floare la butonieră. In smoking impecabil, cu dungă ireproșabilă la pantaloni. O voce caldă, baritonală. Și în ritm de tango, vin noi și noi povestiri, semicinstate, semispuse, despre oameni simpli. O fată a înșelat pe un bărbat. Chinuit, el nu-i dorește altceva decît să treacă prin același zbucium, „ca să simți și tu ca mine". Cîntărețul are ceva din expresia și comportarea „guriștilor" noștri. Decît că nu are nimic specific profesionist, nu surprinzi aci nimic făcut din obligație; ai impresia că suferă el însuși, că fiece cuvînt și fiece intonație pornește din inimă. Privește în jurul-mi. La celelalte mese oamenii se leagănă în ritmul cîntecului, fredonează și uită că au venit „să petreacă". Împreună cu cîntărețul, ei retrăiesc tot ce cuprinde, tot ce povestește fiece cîntec. De altfel, cum se termină un cîntec, prin intermediul bilețelelor, publicul cere altul și altul din nou.

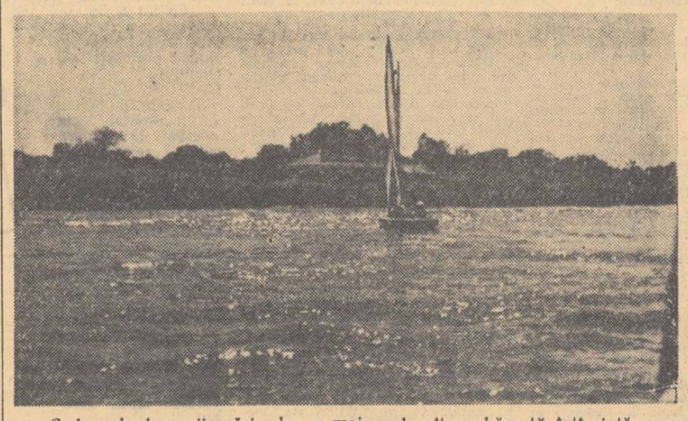

Cad umbrele serii... Ici-colo se mai vede cîte o bărcuță întîrziată...

„Carnavalita"

Și, deodată, un ritm îndrăcit, un fel de chiuituri și o fată în rochiță simplă apare pe estradă. Face ocolul bătînd ritmul viu și acompaniindu-se singură, invitînd mereu pe doi tineri înarmați cu ghitare să intre și ei în joc. „Carnavalita" este cel mai vesel cîntec argentinian, plin de umor și de dragoste de viață. Urmează altul și altul. O sambă argentiniană, apoi un „gato", vechi dans național. Fata bate pasul pe loc, caută, cheamă și unul dintre comeseni se ridică, urcă pe estradă și iată-i pe amîndoi uitînd și de local și de treburile zilnice, cufundați în ritmul cînd lent și languros, cînd viu și nestăvilit al dansului. Iată o „samba" dansată cu batistele, amintind vag ceva din dansurile moldovenești. Și din nou un „gato", de data aceasta irezistibil, bătut, stepat, furtunatic, executat de cei doi cîntăreți cu fața la mijloc.

Pe scenă e un cîntăreț popular. Se cunoaște din aplauzele cu care este primit. Înalt, spătos, cu nasul acvilin și mustăcioara neagră nelipsită, expresie însăși a bărbăției și forței, contrastul strident al ochilor mari, nostalgici, cînd triști și melancolici, cînd scînteind de amor și voie bună. Da, el e poporanul Cabral, cîntărețul de foburg, creolul pur sînge. Se succed cîntecele, din care nu știu de ce îmi rămîne întipărită mai ales „Ceacareza", plină de umor țărănesc, ritmată, însoțită de chiuituri. Și cum aci publicul nu ține la etichetă, cum s-a asociat și înainte în cor cîntecului „Peisaj din Catemarca", așa și acum repetă refrenele cu toată sala, spre amuzamentul și surprinderea noastră. Căci îmi aduc aminte că la București cîntatul în cor la un local este interzis. Pesemne pentru că la noi cîntăreții pierd din cînd în cînd măsura și, odată cu ea, buna cuviință.

Și uite că irupe un alt dans, „Malambo" viguros, bărbătesc, dansul văcarilor. Dansează doi parteneri, provocîndu-se unul pe celălalt. E un iureș de virtuozitate, o întrecere în crescendo neîntrerupt. Cum e și povestea. Căci dansul exprimă duelul dintre doi flăcăi care caută să cucerească prin măiestria lor inima unei fete.

De la un timp, la o masă vecină a luat loc un grup de vizitatori, pe semne nu prea obișnuiți aci. Se simte cum lor le adresează mereu privirile cei de pe estradă. Ba schimbă și semne și zîmbete. Ca prin farmec apar și niște instrumente ciudate, un fel de harpă prelungă, mai mică decît cele obișnuite, un fel de fluier, un tamburin și noi cîntece, cu altă rezonanță, entuziasmează publicul. Mi se spune că-s cîntece populare paraguayeze iar instrumentele asemenea. Un cîntec mai cu seamă, mi-a rămas în suflet: e „Ciugui-giugui", cîntecul unei păsărici, în care am surprins cîte o amintire din ciocîrlia noastră. Și-n vreme ce, de data aceasta, sala tace — vecinii noștri cîntă, participă activ. La urmă am aflat că erau niște artiști din Paraguai, iar completarea programului s-a improvizat în cinstea lor.

N. MORARU

Localuri cosmopolite și altele...

***Sînt multe** localuri în Buenos Aires unde se cîntă, se dansează, se petrece. Mai cu seamă de la orele zece și jumătate seara, cînd se luminează străzile din plin, cînd animația crește, cînd pînă și pe la orele 3-4 din noapte îți poți alege pe îndelete la librărie cartea ce-ți dorește inima. Localuri feluri, firește. Și ca rang, și ca ambianță, și ca prețuri. Nu m-au atras cele de tip cosmopolit, de care întîlnești mai peste tot locul, în Europa ca și în America. M-a făcut să zîmbesc, firește, un tip de bistro „franțuzit", cum îl laudă unii. E loc de întîlnire mai cu seamă pentru oamenii de artă. Aci pereții sînt tapetați cu... afișele spectacolelor. Toate scrise numai în limba franceză, anunțînd spectacole de autori francezi, jucate de actori francezi, etc. Aci se și vorbește numai franceza. Chelnerii, altfel argentinieni neaoși, cu fețele măslinii și mustăcioare caracteristice, te invită și te îmbie într-o franțuzească suficient de corectă, îți întind meniurile, ofertele de vinuri, etc. tipărite în limba franceză. Dar în ciuda unei dezinvolturi aparente, ai sentimentul penibil de ceva făcut, imitat, neautentic. Cu toate că numai pînă te face în pesos argentinieni, nu te părăsește o clipă senzația că ai în față o variantă de snobism provincial.*

Cu totul altceva te așteaptă însă dacă treci pragul unui alt tip de local. Era într-o seară și poposisem cu un grup de prieteni la „Trocadero". Am coborît niște trepte în interiorul cufundat în întuneric al unei săli spațioase. Un chelner ne-a condus cu mare dibăcie prin sumedenia de mese, ale căror contururi abia se profilau. Lumina puternică era proiectată numai pe o estradă, poate la 60 cm. ridicată deasupra podelei, lipsită de orice ornament sau decor, prevăzută doar cu un pian alb și postamente pentru două televizoare. Răcoritoarele, vermutul și cafelele au apărut din beznă, aduse parcă de o mînă nevăzută. Treptat, ochiul se mai obișnuise cu întunericul, a deslușit mesele alăturate, oamenii și, în sfîrșit, a dat și de pereții localului. Aci — un lucru ciudat — din loc în loc apăreau figurine negre, parcă tăiate din traforaj, luminate de razele albastre și roșii venind de undeva din zid. De o fineță deosebită, siluetele înfățișează momente din viața cîmpenească și citadină a poporului argentinian. Negrul lor parcă se topește în caldul luminii care le înconjoară. Și dă localului o atmosferă de calm și de ceva unic, specific acestor meleaguri.

Ca și programul propriu zis. Aci poți să bei un vermut sau numai o cafea, și să rămîi ore în șir. Nimeni nu-ți va spune un cuvînt. Și nu se va supăra că revezi de trei ori programul ce se dă la intervale anumite. Ba, cîte cineva te va bate pe umăr, lăudîndu-te și crezînd în toată sinceritatea că ai fost cucerit de tot ce ai văzut. Ai ce vedea însă. Dacă te amuză spectacolul gen „variete" și ești în căutarea unui tip de „european", să nu te duci la Trocadero. Fă-ți drum la teatrul de revistă — și sînt destule la Buenos Aires — unde vei găsi femei goale, glume cu dublu sens, muzică fără perdea, dans aproximativ și muzică proastă. Cu totul altceva aici, Iată-l pe acest om mic de

Florența — orașul florilor

(Urmare din pag. I-a)

bule să devină un oraș modern, pentru ca oamenii să nu mai trăiască aici privind doar „relicvele" unui trecut glorios.

Muncitorii de la Rifredi, ca și oamenii care trăiesc înghesuiți în vechile căsuțe ce par că se ating una de alta în lungul ulicioarelor din jurul capelei familiei Medicis, ne-au spus că vor să trăiască mai bine. „Ceea ce încasăm — mi-a spus un bătrînel vioi, care de peste 40 de ani lucrează pentru un angrosist de vinuri și de untdelemn de măsline — ne ajunge pînă la 20 sau 25 ale lunii... Apoi cerem un avans și rămînem datori în fiecare lună. E un drum care duce întotdeauna la ruină".

Un muncitor de la Galileo, una din cele mai importante întreprinderi florentine, nevoită să ducă îndelungate și eroice lupte pentru a nu fi desființată, venind vorba despre administrația comunală, ne informează că majoritatea compusă din membri ai partidului democrat-creștin aliați cu social-democrații s-a dizolvat și că actualmente este vorba de o criză a acestei administrații, care lasă în urma sa datorii în valoare de 4 milioane de lire. „După alegerile politice vom avea alegeri comunale — a adăugat el — și de data aceasta sperăm să trimitem la Palazzo Vecchio o majoritate socialistă și comunistă. Ultima oară ne-au lipsit 6.000 de voturi. Oamenii au început să deschidă ochii, au învățat să vadă și compară felul cum este administrată Bologna, care are un primar comunist, cu felul cum e administrată Florența, care a avut un primar democrat-creștin".

La Florența viața politică este intensă. Cele două partide muncitorești: partidul comunist și partidul socialist, au sprijinul maselor populare și desfășoară o vie și eficace activitate. In aceste zile de campanie electorală se discută animat, dar cu seninătate, în cafenelele din centru, în restaurantele de la periferie și în adunările care iau ființă spontan în jurul a doi sau mai mulți vorbitori în apropiere de gară sau piața Santa Maria Novella. Viitorul Florenței va depinde în mare măsură de rezultatele alegerilor. Totuși, ziua de 25 mai nu va aduce un rezultat definitiv. Ea va fi o etapă importantă, dar numai o etapă.

„Florența e frumoasă.. Apele fluviului Arno sînt purpurii... Menestrelul murmură în surdină... refrenul amor, amor, amor" e cîntat de tinerii florentini în timpul plimbărilor vesele, cînd sticlele de vin de Chianti, elixirul de viață lungă, cum îl se spune în Toscana, se golesc cît ai clipi din ochi. Oameni veseli și optimiști sînt florentinii. Dar oameni hotărîți și mîndri de trecutul lor, care privesc cu încredere spre viitor. Un viitor care nu cade din cer ca mana, dar care se cucerește zi de zi, în fabrici, pe străzi, prin muncă, în lupta pentru pace și pentru socialism.

Numai la gîndul că Florența și toate comorile sale, bisericile sale unice în lume, picturile lui Rafael și sculpturile lui Michelangelo, monumentele sale proslăvite în toate limbile pămîntului și cei patru sute de mii de locuitori ai săi pot fi șterși de pe harta lumii cu o singură armă din cele pe care ațîțătorii la război se încăpățînează să le acumuleze sub pretextul „salvării civilizației occidentale", te cuprind fiorii. Din fericire, la Florența, în Italia și în lumea întreagă, poporul veghează și luptă pentru a împiedica cămașă de forță nebunilor care fac să atîrne moartea atomică ca o sabie a lui Damocles asupra capului omenirii.

Florența trăiește și va trăi. Ea va deveni mai mare și mai frumoasă, pentru a primi bărbați și femei din toate ținuturile și de pe toate latitudinile globului, care vor coborî dinspre nord și vor urca din spre sud pentru a vizita orașul florilor „care-i așteaptă cu brațele deschise.

Dante POLI

Florența, mai 1958.

Florența : *Pitorescul „Ponte Vecchio"*.

LA RĂSCRUCE DE DRUMURI

Filmul evenimentelor din Franța și Algeria

„Dacă Hamlet ar rătăci pe malurile Senei în zilele noastre, el ar privi poate cerul întunecat deasupra Adunării Generale și l-ar întreba pe Polonius: „Vezi acolo norul acela care seamănă cu o cămilă?" Norul despre care e vorba nu mai este mic cît o palmă. Venind din spre deșerturile agitate ale Africii de Nord, acest nor amenință să se întindă deasupra întregii Franțe".

Așa își începea un articol despre Algeria ziaristul american Sulzberger, în „NEW YORK TIMES" din 22 febuarie a.c., fapt care dovedește că, fără a avea darul profeției, chiar și unii ziariști burghezi și-au dat seama de pericolul ce pîndește Franța din cauza tărăgănării rezolvării problemei algeriene.

Și acum să vedem cum s-au desfășurat evenimentele.

ÎN ZIUA de marți, 13 mai, la orele 5 după amiază, în orașul Alger au început manifestații ale participanților organizațiilor colonialiste șovine. Curînd manifestanții au ocupat clădirea guvernămîntului general din Algeria. Imediat după aceasta, comandantul trupelor franceze din circumscripția militară a orașului Alger, generalul Massu, a anunțat că ia puterea în mîinile sale și că se află în fruntea așa-numitului comitet de salvare publică. Massu s-a adresat, printr-o telegramă, președintelui republicii, telegramă ce cuprindea de fapt revendicarea ultimativă de a creea neîntîrziat la Paris „un guvern de salvare publică", asemănător comitetului algerian. Acțiunea lui Massu însemna că un grup al militarismului francez a ieșit din tutela organelor guvernamentale din Franța și, cu ajutorul unei lovituri de stat militare, a acaparat puterea în Algeria.

Generalul Massu nu este decît vîrful nasului lui De Gaulle. Desen de MITTELBERG *(apărut în L'Humanité)*

În orele următoare creării acestui comitet, Massu a chemat populația europeană din celelalte orașe din Alger să înceapă de asemenea o lovitură militară de același fel ca cea din orașul Alger, făcînd în același timp declarația că în Paris să fie chemat la putere generalul De Gaulle.

MIERCURI 14 mai la Paris, 2000 de huligani fasciști rup cordoanele polițienești și se îndreaptă spre Adunarea Națională — unde tocmai se discuta formarea noului guvern — strigînd: **„Deputații la spînzurătoare!", „Generalii la putere!", „Jos Republica".** Ei n-au găsit însă sprijin în rîndul maselor și au fost apoi împrăștiați de poliție.

In cursul nopții, Adunarea Națională dă investitura guvernului Pflimlin. Deputații comuniști, deși în dezacord cu programul noului guvern, nu votează împotrivă ci se abțin, pentru a da posibilitate ca în aceste momente grele, cînd fasciștii încercau o lovitură de stat, Franța să aibă un guvern.

JOI 15 mai partidele comunist, socialist, radical și U.D.S.R. iau atitudine împotriva încercărilor de a se da puterea lui De Gaulle. De asemenea și-au expus atitudinea și cele trei centrale sindicale. Secretarul general al Confederației Generale a Muncii, Benoit Frachon, a declarat: **Trebuie să răspundem prin grevă generală în cazul unei încercări de a pune mîna pe putere".**

Intre timp, în întreaga țară iau naștere numeroase comitete de vigilență republicană și antifascistă.

ÎN CURSUL zilei de vineri 16 mai generalii rebeli au continuat să acționeze în Algeria fără a ține seama de dispozițiile guvernului francez. Un purtător de cuvînt al rebelilor a anunțat prin radio că toate comitetele de „salvare publică" instituite în Algeria se reunesc într-un singur comitet de acest fel, condus de generalul Salan.

In Franța, elementele fasciste continuă să întreprindă acțiuni teroriste. O bombă a explodat vineri în fața reședinței de vară de la Hendaye a primului ministru, avariind în mod grav clădirea. Alte mașini infernale au fost descoperite la Ministerul de Interne și la Ministerul Comerțului.

Adunarea Națională la în discuție și aprobă legea care instituie starea excepțională pe întreg teritoriul Franței metropolitane.

SÎMBĂTA 17 mai s-au întîmplat, atît în Algeria cît și în Franța, noi fapte care dovedesc că acțiunea complotiștilor se desfășoară în continuare. Unul dintre aceste fapte îl constituie sosirea la Alger, în ciuda măsurilor polițienești luate împotriva lui, a lui Jacques Soustelle.

Fost guvernator al Algeriei, Soustelle este unul dintre liderii parlamentari ai partidului gaullist, R.P.F. El s-a aflat în ultimele trei zile sub supravegherea poliției, în locuința sa de la Paris. In împrejurări misterioase, Soustelle a părăsit simbătă dimineața Franța, plecînd spre Geneva, de unde un avion special l-a dus pînă la Alger. Ziarul „Paris Presse" anunță că imediat după sosirea sa la Alger, Soustelle s-a dus la reședința guvernatorului general al Algeriei. Apărînd la un balcon el a rostit în fața mulțimii și în prezența generalilor rebeli Salan și Massu, un discurs ce care l-a terminat cu cuvintele: **„Trăiască Algeria franceză, trăiască De Gaulle!"**

Intre timp, la Paris, s-a aflat că șeful statului major general al armatei franceze, generalul Ely, și-a prezentat demisia. Consiliul de Miniștri reunit simbătă după-amiază a acceptat demisia și a numit ca nou șef al statului major pe generalul Lorillot.

DUMINICĂ 18 mai situația continuă să rămînă confuză. Atenția opiniei publice este îndreptată spre ce va declara a doua zi De Gaulle la conferința de presă anunțată cu mare tamtam.

LUNI 19 mai „Sfinxul" a vorbit. De Gaulle a cerut să i se încredințeze puterea. Biroul Politic al C.C. al P.C.F. a dat publicității o declarație, în care se spune în esență:

„Lui De Gaulle i s-au pus întrebări. Sensul răspunsurilor sale este limpede. El se afirmă ca lider al extremiștilor, ca inspirator și conducător al complotului rebelilor de la Alger. El sprijină complotul urzit de colonialiști, care vor să facă un război total și care vor să stabilească în Algeria o bază de pornire pentru a distruge în Franța instituțiile republicane.

De Gaulle a revendicat puteri nelimitate, în afara căilor legale și constituționale. Nu există nici o îndoială că el dorește puterea personală — dictatura. O dictatură militară, sprijinită pe ultracolonialiști și pe forțele cele mai reacționare din țara noastră. Pășind pe această cale, Franța ar merge pe calea aventurii și nenorocirii: războiul civil între francezi și ruptura între națiune și armată".

In timpul cînd se ținea conferința de presă a lui De Gaulle, au avut loc greve și mitinguri de protest împotriva acestei conferințe. Circulația metroului din Paris a fost complet întreruptă pe toate liniile: autobuzele din Serviciul Transporturilor de suprafață au rămas în garaje, iar atelierele acestei întreprinderi au oprit de asemenea lucrul.

MARȚI 20 mai, la Paris, Adunarea Națională Franceză a început dezbaterile în legătură cu cererea guvernului de a i se acorda împuterniciri speciale în Algeria. Luînd cuvîntul în cadrul acestor dezbateri, primul ministru Pflimlin, a exprimat din nou tendința de compromis a guvernului cu complotiștii din Algeria.

El a afirmat că așa numitul comitet al salvării publice de la Alger ar fi alcătuit din persoane **„atașate instituțiilor republicane"** și că generalul Salan, care chiar în aceiași zi a cerut, în cadrul unui mare miting la Alger, venirea la putere a lui De Gaulle, **„se bucură de încrederea deplină a guvernului".**

MIERCURI 21 mai, comandantul forțelor navale franceze din Marea Mediterană, amiralul Auboineau, a aprobat ordinul prefectului districtului naval Oran, viceamiralul Jely care îi este subordonat și care sprijină pe generalul Salan. In ordinul său Jely cere ofițerilor și matrozilor să se unească în jurul generalului Salan.

Poporul francez este însă hotărît să împiedice instaurarea unei dictaturi militare. Muncitorii din Paris au declarat o grevă de protest împotriva declarațiilor lui De Gaulle. Sute de mii de muncitori din capitala Franței au participat la această grevă.

Francezii au început să fie joi 22 mai buimăciți de jocul desfășurat de unele personalități politice și militare ale Franței, ale căror declarații sînt contradictorii. Ziarul **„PARIS PRESSE"** a sintetizat situația în felul următor: **„Adunarea Națională are încredere în Pflimlin, care are încredere în generalul Salan, care are încredere în De Gaulle, care nu are încredere în Adunarea Națională".**

Ziarul **L'HUMANITE** atrage atenția asupra faptului că primejdia fascistă persistă. **„Oamenii muncii și republicanii au obținut primele succese importante dar lupta încă nu s-a terminat. Complotiștii nu au renunțat încă la planurile lor și victoria republicii nu a fost încă asigurată".**

★

Franța se află la o răscruce. „To be or not to be" este întrebarea hamletiană. A fi sau a nu fi un regim republican este problema acută ce se pune astăzi în fața Franței. Toți cei care iubesc Franța, pentru tradițiile ei democratice, pentru istoria și cultura ei, doresc ca forțele democratice să lasă biruitoare din această grea încercare.

Gh. IOSUB

PRETUTINDENI

PROFESORUL Gukowski a reușit să stabilească cu ajutorul razelor Röntgen că tabloul „Madonna Litta" din muzeul Ermitaj din Leningrad aparține lui Leonardo da Vinci. Pînă acum se credea că acest tablou ar fi lucrat de unul dintre elevii săi.

●

CEL MAI MIC televizor din lume a fost realizat de un amator englez. Aparatul are o lungime de 3,8 cm. Din cauza dimensiunilor sale atît de mici, în locul imaginii, se văd numai sclipiri. Constructorul a refuzat să vîndă televizorul în miniatură, cu toate că i s-a oferit o sumă apreciabilă.

●

LA GROSDEUBEN, lîngă Leipzig, o casă de locuit cu patru apartamente, cîntărind 600 de tone, a fost mutată cu 240 m mai departe. Această lucrare dificilă a fost executată, pentru prima dată în R.D.G., de întreprinderea poporului „Montagebau" din Berlin. Mai întîi s-a săpat în jurul casei un șanț adînc. Apoi,

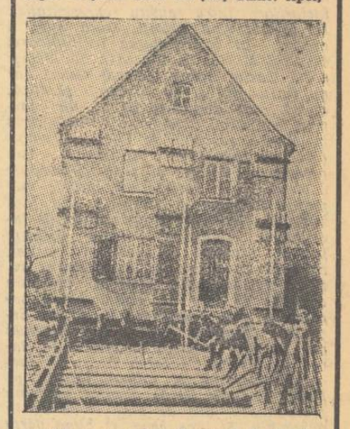

treptat, casa a fost desprinsă de fundamentul ei și ridicată cu ajutorul a 15 mașini hidraulice cu ulei. După terminarea acestei operații, călătoria a putut începe. Cu ajutorul a trei scripeți, casa așezată pe șine a fost trasă, metru cu metru, pînă la noul loc, unde fundamentul pe care urma să fie așezată fusese pregătit.

●

PRIMUL reactor atomic din Grecia a fost denumit Democrit. Aceasta s-a făcut în onoarea filozofului grec care acum 2500 de ani a susținut pentru prima dată că materia se compune din atomi.

●

DOAMNA Mildred Arnold, reprezentanta Departamentului Sănătății Publice din S.U.A., a declarat că anual se vînd la bursa neagră circa 10.000 copii, cu prețuri care ajung pînă la 4.500 dolari.

●

EVA LAWTON a fost proclamată prima femeie fumătoare din California. Ea a fumat 34 de țigarete în două ore. A cîștigat o țigaretă de aur, și... o internare la spital pentru intoxicație cu nicotină.

●

O DECIZIE originală a fost pronunțată de un judecător din Hull (Anglia) cînd o minoră a cerut dispensa de vîrstă pentru a se putea căsători. Fata a trebuit să pregătească, sub supravegherea unui bucătar, o masă pentru două persoane. Aprobarea i-a fost acordată numai după ce mîncărurile au fost găsite de judecători bine și cu gust gătite.

●

UN INGINER sovietic a construit un aspirator de praf care poate fi folosit și pentru spălatul rufelor. In acest scop, se fixează de aspirator o țeavă la capătul căreia este montat un disc ce se poate roti. Introducîndu-se într-un cazan cu rufe, se obține același rezultat ca și la o mașină de spălat rufe.

Am văzut pentru dvs.

Filmul „Un condamnat la moarte a evadat"

Într-adevăr, cu greu s-ar putea susține că în tragica poveste cinematografică pe care cel de al X-lea Festival Internațional al Filmului de la Cannes a premiat-o anul trecut, există episoade. De la un capăt la celălalt, el este un simplu episod, dezvoltat cu maximum de cercetare psihologică, cu maximum de tensiune dramatică, cu o covîrșitoare forță emoțională. Valoarea neobișnuită a filmului stă desigur în sursa lui de inspirație. „Un condamnat la moarte a evadat", reproduce cu fidelitate o întîmplare extraordinară și totuși adevărată a comandantului André Devigny, trimis la moarte de Gestapo, în anul 1943. Eroul întîmplării apare în film sub numele locotenentului Fontaine, care, la Lyon, în 1943, încearcă, fără a reuși, să fugă de sub paza S.S.-ului în timpul transportării sale cu o mașină la închisoarea din fortul Montluc. Aruncat în lanțuri și, mai tîrziu, condamnat la moarte, acest neînfricat erou al Rezistenței nu dispera. El pune la cale cu minuțiozitate evadarea. Cu ajutorul unei linguri ascuțite pe ciment, desface tablițele ușii de la celulă. Apoi, tăind păturile fișii, împletindu-le cu sîrmă, pregătește odgoanele de care va avea nevoie pentru a escalada zidul înalt și gros al închisorii. Toate acestea însă, în decursul a săptămîni și luni de zile. Celula, curtea, spălătorul, sînt singurele locuri prin care se deplasează aparatul de filmat în nu mai puțin de 600 de planuri. Descoperind treptat obstacole și primejdii, urmărind cum eroul, cu simțul său de perspicacitate, cu răbdare supraomenească și cu eforturi fizice de necrezut, le învinge. Robert Bresson reconstituie admirabil pilda vie și răscolitoare a unui om pe care nu numai dragostea de viață ci, în primul rînd, conștiința cauzei pentru care va continua să lupte, îl duce la izbîndă.

Sorin ROIBU

„Topaze" la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj

Dacă s-a afirmat că profesorul Andronic al lui Mihail Sebastian e un fel de Topaze oprit la jumătatea dezvoltării sale, nu e mai puțin adevărat prin reciprocă: „Topaze" al lui Marcel Pagnol este un Andronic cu traiectorie prelungită, care nu se oprește la mijlocul drumului. Spre deosebire de naivul profesor universitar îndrăgostit de Alexandru cel Mare, care rămîne pînă la sfîrșit incorigibil, naiv și visător, fiind ferit de acțiunea nocivă a magnatului monopolist Bucșan doar de protecția iubitoare a inteligentei sale studente Magda Minu, Topaze se „desteaptă", îndepărtează vestmîntul de utopist, devenind nu numai prin situație ci și printr-o uluitoare transformare a caracterului, superior rechinului de finanțe Castel Benac. O uluitoare dar nu o supranaturală transformare de caracter asemănătoare într-un anumit sens celei pe care a suferit-o profesorul Unrat al lui Heinrich Mann. Dar numai într-un anumit sens fiindcă Topaze păstrează în noua sa înfățișare mult din farmecul purității sale de dată mai veche; totul în atitudinea lui respiră un optimism și un fel de igienă morală, un tirism chiar, propriî fostului dascăl al pensionului Muche. Tocmai aceasta mi se pare a fi un merit deosebit al lui Topaze creat de artistul emerit Andrási Marton în excelentul spectacol al Teatrului Maghiar de Stat din Cluj. Acest Topaze nu e un „fraier" care se trezește peste noapte „uns cu toate alifiile" ci e un om inteligent care, nimerind în lumea marilor afaceriști veroși, înțelege să nu se lase păcălit la infinit, înțelege să lovească într-unul din gangsterii ce devorează avutul public, lovind în același timp cu o palmă răzbunătoare, ostentativ și exemplar, un întreg mod de viață corupt și descompus.

Ceea ce impresionează în mod cît se poate de plăcut publicul la acest spectacol al Teatrului Maghiar de Stat din Cluj este fericita unitate a inscenării, coordonarea perfectă a tuturor factorilor întru reușita reprezentației. În primul rînd actorii. Dacă Suzy a apărut în interpretarea încîntătoarei Bisztrai Maria, ca tovarășă de afaceri a lui Castel Benac (Imredi Geza) dar nu întru-totul și de concepții și etică, avînd, spre deosebire de ei, un farmec, irezistibil care o va apropia pînă la urmă irevocabil de Topaze, Tamise (Marton Iànos) este nu numai bun prieten cu Topaze ci și o altă ediție a acestuia, un Topaze mai prăfuit, mai puțin inteligent și simpatic, dar fără îndoială cinstit și drept. Datorită îndrumării regizorului Harag György, fiecare interpret a colaborat astfel, aducînd cîte ceva la completarea viziunii spectacolului, încît ai impresia aproape că aici nu există roluri secundare sau episodice. Iat-o pe Ernestine (Kasznai Paula) voit ingenuă dar de fapt proastă și profitoare, iată-l pe Muche (Maresch Bela) un speculant îngîmfat și ridicol, iată-l pe Roger (Laszlo Gerő) o mică pușlama pretențioasă, atît de bine încadrați în ansamblu. Și încă ceva. O bună parte din efectul umoristic rezidă în costumația de epocă depășită, atît de izbitor realizată încît smulge la simpla apariție a actorului, înainte de a pronunța un cuvînt din replică, hohote de rîs.

B. DULGHERU

CUM A FOST REALIZAT FILMUL „ZBOARĂ COCORII"

„Zboară cocorii" a luat Marele Premiu la Festivalul Internațional al Filmului de la Cannes. Acest nou film sovietic, acest poem închinat celor mai înălțătoare aspirații și sentimente omenești, se înscrie în șiragul de nestemate al capodoperelor făurite de cea de a șaptea artă, în decursul a șase decenii de existență a ei.

Filmul emoționează, uimește, tulbură. De aceea, întrebarea „cum a fost realizat?", se naște spontan în inima spectatorului obișnuit, în mintea cronicarului blazat deopotrivă.

— Această întrebare mi se pune tot mai des astăzi, precizează cu un zîmbet, regizorul filmului, MIHAIL KALATOZOV.

Autorul unor filme care au înscris pagini de valoare în istoria cinematografiei sovietice, mărturisește că a dorit de mulți ani să transpună pe ecran o poveste de dragoste, de un vibrant umanism, o poveste simplă, omenească, inspirată din viața de azi. Și i-a căzut în mînă piesa lui Viktor Rozov, „Mereu vii". (Tînărul dramaturg se făcuse remarcat îndeosebi cu piesa sa anterioară, jucată și la noi „Într-un ceas bun"). „Mereu vii" era o piesă de un cald lirism, cu personajele bine și viguros creionate, dar în care se iveau supărătoare note melodramatice. Mihail Kalatozov a fost însă cucerit de înaltul conținut de idei al piesei și a întrezărit posibilitatea unei reușite ecranizări. Nu s-a înșelat. Din colaborarea dramaturgului Rozov și a regizorului de film Mihail Kalatozov s-a născut o operă nouă, unitară, limpede și bine construită, o operă care, transpusă pe ecran, avea să cucerească mulțimile: scenariul „Zboară cocorii".

— Un ajutor uriaș a fost pentru mine și colaborarea operatorului Urusevski, declară regizorul. Serghei Urusevski, acest „maestru al tratării plastice", e demult socotit ca o valoare a cinematografiei sovietice. Imaginea realizată de el în filmele „Învățătoarea din Șatrii", „Lecția vieții", „Primul eșalon" sau „Al 41-lea", a fost remarcată și apreciată de la început, în unanimitate. De data aceasta, „el poate fi socotit pe drept cuvînt un coautor al filmului". Imaginea realizată de Urusevski nu este o simplă fotografie, nu se mărginește să ilustreze subiectul — cum se întîmplă în attea și attea filme, — ci participă activ la desfășurarea dramei, punctînd acțiunea, relevînd frumusețea unui peisaj sau al unui chip omenesc, subliniind dramatismul sau lirismul unei scene.

Desigur, un merit de seamă în asigurarea izbîndei noastre revine actorilor, spune mai departe Kalatozov. Nu întîmplător, milioanele de spectatori îndrăgesc și se pasionează atît de mult pentru actorii de film. Ei sînt aceea care exprimă pe ecran ideea operei, îndeamnă oamenii să urască răul, să năzuiască spre adevăr și dreptate. În istoria cinematografiei sovietice, de pildă, victoriile cele mai de seamă sînt legate de numele unor mari actori. Exemple? Ceapaev din filmul cu același nume deținut de actorul Babocikin, Polejaev din „Deputatul de Baltica" interpretat de Cerkasov sau „Maxim" căruia i-a dat viață pe ecran Boris Cirkov."

De data aceasta, incontestabil, spectatorul nu va putea să-și închipuie pe gingașa și firava Veronika decît cu trăsăturile, cu silueta, cu gesturile și privirea Tatianei Samoilova. Și totuși, ea a fost aleasă pentru acest rol în ultima clipă. Regizorul se fixase asupra unei alte actrițe — tînără, frumoasă, talentată, dar cam capricioasă — cînd, îndemnat de prieteni, a încercat-o și pe Tatiana. **„Din prima clipă, mi-am dat seama că va izbuti să realizeze personajul** — spune Kalatozov. Nu s-a înșelat nici de data aceasta. Strălucita creație a Tatianei Samoilova în rolul dificil al Veronikăi, și-a aflat răsplata nu numai în premiul ce i-a fost decernat la Cannes ci, mai ales, în admirația, entuziasmul și recunoștința zecilor de mii de spectatori.

Cu un egal talent îi dau replica tînărul Aleksei Batalov, în rolul lui Boris — iubitul Veronikăi — și marele actor sovietic V. Merkuriev.

Silvia KERIM

Scenă din filmul „Zboară cocorii"

CITITORII ÎNTREABĂ „MAGAZIN" RĂSPUNDE

OPAȚCHI CORNELIA: 1) Actrița May Brite este căsătorită. A jucat în „Infidelele" pe Liliana, iar în momentul de față turnează în Suedia. 2) Exteriorarele filmului „Erupția" au fost realizate la schela petroliferă Berca, raionul Buzau, regiunea Ploești.

CAMELIA — Iași: Rolul Juliettei în filmul „Strengărița" a fos interpretat de Dany Robin. Ultimul ei film este „Mimi Pinson", inspirat dupa Alfred de Musset. În rolul principal masculin din „Vrăjitoarea" a apărut Maurice Ronet. Vincerte Pavra este spaniol. În ceea ce privește fotografiile, le vom publica în limita posibilităților.

SONYA JAR — Sibiu: Vom publica în curînd un medalion și fotografia lui Lawrence Olivier. În ceea ce privește fotografia Silvanei Mangano o vom publica în limita posibilităților.

ELISABETA TOTH — București: Jean Marais nu este căsătorit. Rolul lui Volodea Ulianov a fost interpretat de Vladimir Korovin.

MARIANA BIRLADESCU: Fotografiile Nădinei Damien și Miko Virtanen, au apărut în revista noastra. Tanți Cocea este căsatorita cu un medic. Îi puteți scrie la Teatrul Național I. L. Caragiale din București. Fotografiile artiștilor de cinema ceruți vor apare în limita posibilităților.

VASILE IONESCU: Scriitorul Nicolae Dumăreanu s-a născut în 1881 la Galați, dintr-o familie de marinari. A fost profesor de liceu în diferite orașe. Publică primul său volum „Chinuiții" în 1907, în 1908 „Răsplata" în 1909 „Nuvele și schițe". Locuiește în București, telefon 41842.

AUREL SUCU: 1) Dan Deșliu a urmat Facultatea de Teatru, pregătindu-se să devină actor. Numele său s-a făcut cunoscut publicului cititor din 1948, cînd a început să publice în „Flacăra". Volume: „Goarnele inimii — 1949", „În numele vieții", „Lazăr de la Rusca", „Minerii din Maramureș"... 2) Mircea Sadoveanu este într-adevăr fiul maestrului Sadoveanu.

5 MINUTE CU MIȘU FOTINO

De mai bine de zece ani, artistul emerit Mișu Fotino, figură atît de populară a scenei bucureștene pînă la cel de-al doilea război mondial, s-a stabilit la Orașul Stalin, însuflețind cu experiența, cu priceperea și cu talentul său, activitatea Teatrului de Stat din această localitate.

— Am venit în acest oraș din inițiativă proprie — ne-a spus neuitatul interpret al attor piese și comedii de succes din repertoriul teatrelor noastre în perioada dintre cele două războaie, pe care l-am regăsit la fel de vioi, la fel de entuziast și de volubil, la fel de tînăr ca în 1938. **Am venit, mărturisesc, adus și de o legătură mai veche cu acest oraș: în 1920 am înființat aici un teatru de dramă și de comedie, la care am jucat împreună cu marea și regretata Maria Filotti, A. Bîrsan, Annie Capustin și alții.**

— Ce ați jucat atunci?

— Toate succesele bucureștene: „Prostul", „Fracul", „Heidelbergul de altădată", „Onoarea" lui Südermann și creații ale dramaturgiei românești, ca „Fîntîna Blanduziei" sau „Înșir-te mărgărite".

— Repertoriu bogat. Probabil repertoriul mai multor stagiuni.

— Aici greșești. A fost repertoriul unei singure stagiuni. Teatrul nostru nu era subvenționat și mergea destul de greu. S-a mai întîmplat să se schimbe guvernul și partidul de la putere și teatrul s-a transformat în cinema..., pentru a servi interesele nu mai știu cărui antreprenor.

— Și ce-ați făcut atunci?

— Am revenit la București, unde am întemeiat „Teatrul Mic". Din care, împreună cu Elvira Popescu, Ion Iancovescu, Tantzi Cutava și I. Mihalescu, am reușit să facem un... teatru mare, foarte apreciat și pentru repertoriu și pentru calitatea artistică a spectacolelor sale. Vremuri grele pentru noi actorii, anii aceia... dar amintiri frumoase.

— Toate amintirile sînt frumoase, mai ales pentru actori. Presupun că în acești zece ani petrecuți în frumosul oraș de la poalele Tîmpei, amintirile plăcute nu sînt nici ele puține.

— Nici puține și, îndeosebi, mult mai plăcute. Aici, satisfacțiilor personale li s-au adăugat mulțumirea și bucuria succesului colectiv al unui teatru nou și foarte tineresc, unde totul a trebuit să fie luat de la început. După zece ani putem privi cu mîndrie înapoi și mai ales cu

multă încredere înainte. Sprijinul permanent pe care l-am primit și-l primim din partea guvernului și partidului, sprijin care poartă toată lumea teatrului din țara noastră spre culmi necunoscute vreodată pînă acum, a făcut ca teatrul nostru să înscrie astfel de biruințî ca reprezentarea de 100 de ori a unei piese, ca promovarea unui bogat repertoriu autohton și în special a pieselor înfățișînd realitățile vieții noastre noi. Pot să vă spun, bunăoară, că teatrul din Orașul Stalin a înregistrat mare succes cu reprezentarea comediei „Mielul turbat" a lui Baranga, sau — acum în urmă — cu „Trei generații" de Lucia Demetrius.

— Care au fost, maestre, piesele cele mai iubite de spectatorii din Orașul Stalin, în acești ani?

— Publicul nostru înclină cu deosebire spre comedie. I-a plăcut, firește, repertoriul caragialesc jucat de noi, i-au plăcut „Titanic vals" de Tudor Mușatescu. I-au plăcut de asemenea, în mod deosebit, „Moștenirea fatală" de Șeinin, „Liceenii" de Treniov și „Domnișoara Nastasia" de G. M. Zamfirescu.

— Dar despre colectivul de actori, ce ne puteți spune?

— Sînt, cea mai mare parte, tineri. Unii dintre ei au fost aleși să joace la teatrele din Capitală și și-au luat zborul. Printre ei, Valy Voiculescu, Armancu, Eugenia Eftimie și tizul și băiatul meu, Mihai Fotino, care joacă acum la Naționalul bucureștean. S-au ridicat între timp alte elemente tinere și de valoare că Geta Grapă-Țîntu, Eugenia Lipan-Petre, Elena Stescu, Gidănuș, Flavius Constantinescu și alții, cu care putem realiza un repertoriu variat și spectacole de bună ținută artistică.

— Maestre, nu vreau să depășesc cele cinci minute. O ultimă întrebare, deci: Ce proiecte imediate aveți?

— Un proiect și un deziderat în același timp: în stagiunea viitoare să montăm un Molière. Și să reușim într-o veche doleanță a noastră: acest Molière să fie realizat de un mare director de scenă din București, Sică Alexandrescu, de pildă, care să lărgească astfel orizontul artistic și profesional al tinerilor noștri regizori de aici.

Ștefan RADU

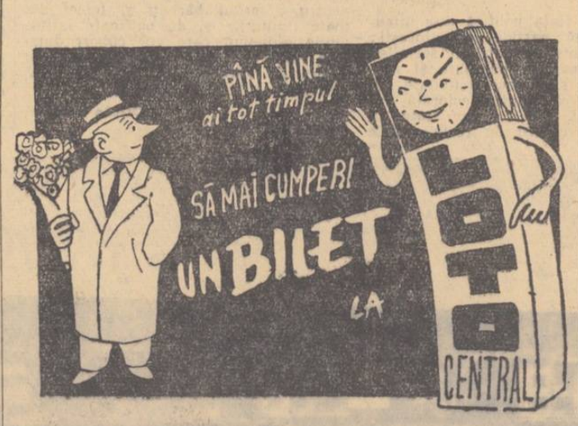

Iată o fotografie recentă a marelui violoncelist PABLO CASALS, astăzi în vîrstă de 82 de ani și a soției sale MARIA MONTANEZ, ea însăși o excelentă violoncelistă, fostă și actuală elevă a maestrului de la Prades.

Marele muzician, trăiește la Porto Rico. După o perioadă de inactivitate, datorită bolii de inimă de care a suferit anul trecut, Casals va relua seria celebrelor festivaluri muzicale de la Prades, organizate de el.

ECOURI

Cinematografice

● **CU PRILEJUL** celei de a 40-a aniversari a Comsomolului, studiourile „Mosfilm" pregătesc filmele „De partea cealaltă", închinat romantismului revoluționar, curajului, și „Alta cale nu există", în care se arată participarea comsomoliștilor la războiul civil și dragostea lor pentru patria sovietică.

● **STUDIOUL** de filme din Yalta a început turnarea filmului „Secretul militar", după povestirea cu același titlu de Arkadii Gaidar. Regia o semnează M. Malevskaia.

● **IN S.U.A.** a fost ecranizată piesa „Unchiul Vanea" de Cehov. Este pentru prima oară în S.U.A. ca o operă cehoviana stă la baza unui film.

● **„TITANUL"** cunoscutul roman al lui Theodore Dreiser, va fi ecranizat în S.U.A. de către doi producători independenți.

● **„ÎNVIEREA"** este titlul noii coproducții germano-italo-franceze, care constituie ecranizarea cunoscutului roman al lui Tolstoi. Rolurile principale sînt deținute de Horst Buchholz și Miriam Bru.

● **GHERASIMOV,** regizorul filmului „Pe Donul liniștit", este autorul scenariului „Inima nu uită", care se toarnă în studiourile Gorki din Moscova.

Teatrale

● **TEATRUL** „Irji Volker" din Praga prezintă cu mult succes drama „Povestea unui om adevărat", după romanul cu același nume al scriitorului Boris Polevoi. Piesa a fost pusa în scenă de regizorii Adamek și Șmeral.

● **LA ȘANHAI** funcționează un teatru de artă pentru copii, care cuprinde 150 de membri și o orchestra de 36 instrumentiști.

● **IN R. CEHOSLOVACA** există 16.000 de ansambluri de artă populară care ofera anual 120.000 de spectacole. Printre aceste ansambluri se află 5860 de grupuri teatrale, 4420 de orchestre, 3.380 de ansambluri corale, 10 grupuri de ansambluri de opera.

Muzicale

● **SUB** auspiciile U.N.E.S.C.O., în lunile octombrie și noiembrie 1958 va avea loc la Paris un mare festival internațional de muzică, la care vor participa numeroase orchestre și soliști dintre cei mai cunoscuți din lume.

● **OPERA** din Budapesta și-a înscris în repertoriu opera lui Werner Egk „Revizorul" — inspirata după piesa cu același nume a lui Gogol, care se reprezintă acum cu mult succes și la opera din Viena.

● **LA 21 IUNIE** 1958 se împlinesc 50 de ani de la moartea compozitorului N. A. Rimski-Korsakov. Cu acest prilej vor avea loc la Moscova și în capitalele republicilor unionale concerte festive. Creația lui Rimski-Korsakov va ocupa un loc de seamă în programele filarmonicelor în stagiunea 1958—1959. Vor fi înregistrate pe discuri numeroase lucrări ale compozitorului. Teatrele muzicale vor organiza decade ale operei clasice ruse în repertoriul cărora vor intra opere ale lui Rimski-Korsakov.

Literare

● **IN EDITURA** „Progress Books" din Toronto a apărut prima carte din culegerea în patru volume a operelor alese ale lui Lu Sin, în traducere în limba engleză. În primul volum au fost incluse nuvelele, poeziile și articolele marelui scriitor chinez. Printre nuvelele din acest volum figurează „Însemnările unui nebun", „Calirea spadei", „Kun I-țzi" etc.

● **CARTEA** ziaristului american Edmond Love, care a apărut recent în S.U.A., oglindește reversul „Modului de viața american". Autorul descrie în cartea sa „Subsol pentru dormit", soarta unor oameni cu care s-a întîlnit și a stat de vorbă, oameni pe care faimoasa „democrație americana" i-a aruncat peste bordul vieții.

Edmond Love este absolvent al Universității din Michigan. În timpul războiului el a fost corespondent militar, iar după terminarea razboiului a rămas fără lucru. Impreuna cu mii de alți intelectuali americani, el s-a pomenit „în drojdia societății", trăind în mediul unor oameni al caror unic vis este să se smulgă din cocioabe și mizerie.

● **ACADEMIA** de litere a Indiei a publicat recent o nouă culegere de versuri intitulată „Poezia indiană". Cartea, cu peste 600 de pagini, cuprinde 140 poeme publicate numai în anul 1953, cîte zece din fiecare limbă națională principală. Toate poemele sînt însoțite de traduceri în limba hindu.

■ **CONCOMITENT** cu înarmarea atomică a Bundeswehr-ului, are loc în R.F.G. și pregătirea ideologică a tineretului german în vederea unui nou război. Printre cărțile care glorifică isprăvile războinice ale Wehrmacht-ului, se numără și romanul „44 de zile și 44 de nopți" de H. Ettinghofer, care socotește că ocuparea Franței de către naziști în anul 1940 a fost un act de bineface-re pentru poporul francez.

● **NAZIM HIKMET** a scris un nou volum de poeme, „Exilul este cea mai bună meserie", în care poetul reia ca temă drama intimă a separării forțate de patria sa. Dincolo de această dramă personală a poetului, se regăsesc puternice accente de revoltă socială.

■ **TEMA NR. 1** care a pasionat pe cei mai mulți autori de romane senzaționale din occident în 1957 a fost legată de lansarea satelițîlor artificiali ai pămîntului. În Franța s-au scris pe această temă peste 30 cărți de aventuri fantastice.

Scurt popas la Opera din Timișoara

Răsfoiesc notițele. Ce m-a impresionat mai mult? Iată un afiș, puțin mototolit. Cu litere majuscule: „Opera Română, reprezentație festivă de inaugurare". Data: Duminică, 27 aprilie 1947, orele 17. Afișul anunța timișorenilor prezența membrilor guvernului la „Aida" lui Verdi.

Martori oculari mi-au povestit că o mulțime imensă, care nu putea încape în sală, umplea piața din fața Operei, ascultînd cu emoție transmisia primului spectacol al primei Opere bănățene.

O impresie puternică mi-a produs un fragment din repetiția „Trubadurului". O cameră goală, un pian, un om cu o baghetă și o partitură, cîteva persoane în haine de stradă stil... 1958. Cînd începe însă repetiția, parcă ești în altă lume. Iată-l pe cetățeanul cu aspect onorabil transformat în contele de Luna, pe cetățeanca ce s-a recomandat modest „Popescu" transformată într-o vibrantă Azucena și pe Manrico în carne, oase și mai ales... voce, întruchipat de Titus Moraru.

Pe Titus Moraru l-am reîntîlnit în biroul directorului Operei din Timișoara, unde au mai fost prezenți regizoarea Carmen Dobrescu și pictorul scenograf Eugen Trucinschi.

Am răsfoit împreună albumul festiv închinat primilor 10 ani de existență a Operei din Timișoara: 2174 spectacole, la care au luat parte 1.174.528 spectatori. De 118 ori Rigoletto, de 135 ori Bărbierul din Sevilla, de 134 ori Cio-Cio-San.

— Despre ce ați dori să vorbiți cititorilor „MAGAZINULUI"? — l-am întrebat pe Titus Moraru.

— Aș putea eventual vorbi despre o premieră la care am luat parte și nu e trecută în album. Cu acest prilej noi am colaborat cu maestrul bulgar Nemirov, de la Opera din Russe. El a semnat regia și decorurile.

— Aș dori să ne spuneți cîteva cuvinte despre prietenia ansamblului dvs. cu cel al Operei din Russe.

— Cîteva cuvinte? Cam puțin. Între noi s-a înjghebat o trainică prietenie încă în urmă cu doi ani. De altfel noi am fost primul ansamblu de operă romîn care a plecat în întregime într-o țară străină. Ne-au rămas amintiri de neuitat. Publicul este extraordinar de entuziast și prietenos. Oameni ca în Stara Zagone, — orașul grădină, — nu am mai întîlnit.

L-am lăsat o clipă pe Titus Moraru să revadă cu ochii minții orașul grădină și m-am adresat regizoarei Carmen Dobrescu.

— O indiscreție. Sînteți tînără, neobișnuit de tînără chiar pentru o asemenea meserie. Nu cumva bateți recordul pe țară în această privință?

Rîde. **— Am o colegă la Constanța, Marcela Popescu. Este cu cinci zile mai tînără ca mine.**

— Dar... cîți ani aveți, pot întreba?

— 24! Nu sînt încă la vîrsta cînd începi să ocolești răspunsul la această întrebare.

— Ce opere ați regizat?

— Aici, Cio-Cio-San. Era de altfel examenul meu de stat.

— L-ați trecut?

— Asta ar trebui să întrebați pe spectatori.

Intervine Titus Moraru. **— Față de spectacolele anterioare, a avut un succes mare. Colega mea e modestă.**

— La ce lucrați acum?

— La „Manon". E dificil. Pune probleme de stil. E și un spectacol de proporții mari.

— Cred că nu v-a intimidat!

— Sigur că nu! Mai ales că ansamblul este foarte bun și muncește într-un ritm viu și entuziast.

Intensitatea muncii se explică și fiindcă trebuie să recuperăm o oarecare rămînere în urmă. În 1950—1951 nu am avut decît o premieră pe an.

Carmen Dobrescu: — **În schimb, în 1957 am avut șapte premiere, iar în actuala stagiune lucrăm în același ritm. În afară de „Manon", se pregătește baletul „Haiducii" de Hilda Jerea, iar în stagiunea viitoare, pînă în ianuarie 1959, trei-patru lucrări.**

— Concret?

— „Lăsați-mă să cînt", binecunoscuta operetă romînească, „Cele 7 frumoase", de Kara-Karaev, „Povestirile lui Hoffman" de Offenbach. Este încă în discuție, — dacă avem forțele necesare, — „Lohengrin" de Wagner.

Titus Moraru: — **Încă nu am avut Wagner pe scena noastră. Cred că publicul meloman din Timișoara așteaptă cu nerăbdare o operă wagneriană. Dar rămîne de văzut. Ne trebuie un tenor dramatic.**

— Nu ați dori să revenim la „Trubadurul"?

— Cu plăcere, dar ce să vă mai spun? A avut un succes neobișnuit. Marele merit revine, am mai spus, maestrului Nemirov. Dar tot ansamblul a lucrat cu un elan extraordinar. O operă atît de grea, cu 8 tablouri, a fost pregătită într-un timp record, 2 luni.

— A suferit calitatea?

Carmen Dobrescu: (în calitate de spectatoare): — **A ieșit un spectacol bun, închegat, de calitate, cel mai bun spectacol al Operei noastre. Excelentă a fost și punerea la punct muzicală, a dirijorului Ladislau Roth.**

Pictorul scenograf Eugen Trucinschi era foarte puțin dispus să vorbească despre sine. Nu a făcut în lunga sa carieră decît 1500 tablouri.

— N-ar trebui așa multe laude. Mai am multe de făcut, dar nu prea mă lasă anii. Bune socotesc decorurile lui Marosin, la Faustul nostru și cele ale lui Nemirov la „Cavaleria rusticană" și „Trubadurul". Probabil că eu voi face „Povestirile lui Hoffman". Dar eu am 68 de ani.

— În încheierea convorbirii, ce doriți să transmiteți cititorilor „MAGAZINULUI"?

În numele celor 3 interlocutori mi-a răspuns Carmen Dobrescu — **Sîntem fericiți că pe această cale vom avea legătură cu un public mai larg ce va afla despre activitatea noastră. Aceasta ne încurajează și ne stimulează.**

Sandu MANEA

Cîțiva interpreți principali din diferite spectacole ale Operei din Timișoara au stat în fața obiectivului fotografic pentru cititorii „Magazinului". De la stînga la dreapta: tenorul Titus Moraru, *mezosoprana* Mira Popescu, *baritonul* Vasile Hojda, *soprana lirică* Adriana Ciuciu *și basul* Marius Solah.

Foto: ROBICEC

ACOLO UNDE A TRĂIT BACOVIA

Filtrată prin jaluzelele trase, lumina amurgului cobora pe nesimțite în odaie ca pe niște trepte de lumină. Simțeam prin fereastra deschisă mireasma liliacului încărcat de floare, a liliacului pe care-l văzusem la venire veghind ca un „apostol în odăjdii violete", nu legendara cetate a Edenului, ci o căsuță modestă de la marginea Bucureștiului. Aici, pe strada fostă a Frăsinetului, la numărul 63, a trăit vreme de aproape un sfert de secol, a visat, a scris și s-a stins poetul George Bacovia.

Cînd am bătut ușor în ușa de la intrare, am avut o clipă impresia că atunci cînd ușa se va deschide înaintea mea va sta poetul „Plumbului" și „Scînteilor galbene". Dar și cealaltă impresie, aceea a realității dureroase, parcă s-a risipit cînd prin fața ochilor au început să mi se perinde lucruri care îmi vorbeau, fiecare în graiul lui, de Bacovia, lucruri menite să ducă înainte amintirea blajinului poet. Călăuză mi-a fost tovarășa de viață a lui Bacovia, poeta Agatha Grigorescu-Bacovia.

...O medalie de bronz înegrită de vreme. Cea dintîi distincție primită pentru activitate artistică. Pentru poezie? Nu! În 1899 elevului Gh. Vasiliu din Bacău i s-a acordat un premiu la desen de către Societatea Tinerimea Română. Dragostea pentru desen nu l-a părăsit niciodată, asemeni celei pentru poezie și muzică. Alături, un desen din 1935 — portretul soției.

...Pe un scrin, odihnește o vioară sfărîmată. Lîngă ea, notele preferate ale poetului: „Cîntec trist" de Ceaikovski, lieduri de Mihail Jora. **„Poetul cînta adesea la vioară mai cu seamă înainte de a se așeza la masa de lucru. Îmi spunea că așa îi vin mai lesne în minte euritmiile viitoarelor poeme. Cu puțin timp în preajma sfîrșitului, ar fi vrut ca vioara lui să scoată sunete mai vibrante, mai cuceritoare. Atunci a sfărîmat-o spunîndu-mi: un Stradivarius, un Stradivarius mi-ar trebui...".**

...De la „Plumb" pînă la ultima ediție de anul acesta a „Poeziilor", îmi trec prin mînă volumele poetului. Unul din ele nu-l văzusem pînă acum. O cărticică de buzunar cu coperți violete. „Bucăți de noapte", poeme în proză. Anul apariției, 1926. **„Acesta este darul de logodnă pe care l-am făcut poetului** — îmi spune Agatha Grigorescu Bacovia. **Îmi rămăsese ceva hîrtie de la volumul meu „Mugur cenușiu". Din puținul care prisosise, strîns de prin depozitele editorului Pavel Suru l-am făcut acest dar despre care un critic scria pe atunci — referindu-se probabil la format — că este un fel de „Visul Maicii Domnului"...**

— Cînd l-ați cunoscut pe Bacovia?

— În 1916, la apariția volumului „Plumb". Dar ne-am căsătorit abia după doisprezece ani. Situația materială l-a copleșit multă vreme cu un sentiment stînjenitor. Mai cu seamă cînd a aflat că un confrate, pe atunci director general al arhivelor, i-a oferit un post de... „copist clasa a treia"...

...În sufragerie stau la masă înaintea unei vitrine cu oglindă. **„Poetului nu i-a plăcut niciodată locul acela. De obicei stătea de partea cealaltă a mesei, cu spatele la oglindă. „Privindu-se în oglindă, pupăza se crede steaua polară"** — a spus el cîndva surîzînd."

...În camera unde a suferit, ros de boală și unde și-a petrecut ultimele clipe, deasupra patului, peretele poartă o amprentă. **„În capul oaselor, sprijinindu-și capul direct de perete, poetul privea pe geam trecerea anotimpurilor peste grădinița din fața casei. Seara la lumina lămpii, așezată departe de pernă, citea fără ochelari pînă tîrziu. Citea mult. Citea tot ce apărea. În ultimele clipe înainte de moarte, adunase cinci-șase cărți mai vechi și noi pe care le vezi aici: o carte de Arghezi, citeva numere din „Bilete de papagal", „Crimele contrarevoluției în Ungaria"... Citeodată tot aici juca șah pe eșichierul**

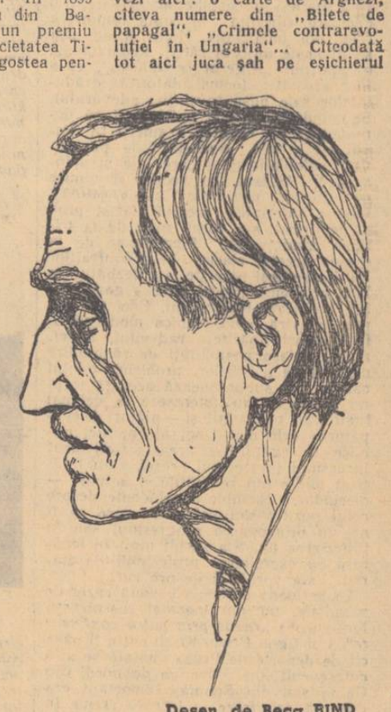

Desen de Beca RIND

primit cadou cînd a luat bacalaureatul sau table — alt dar de la isprăvirea facultății".

...Într-o vitrină: Ordinul Muncii clasa I-a, semn al recunoștinței poporului în anii puterii populare. **„Cînd ne-am întors acasă după ședința festivă de la Uniunea Scriitorilor în care el a fost sărbătoritul, l-am văzut pe poet într-o asemenea stare de euforie sufletească, cum nu-l cunoscusem niciodată. În fantezia lui înaripată, sărbătorirea căpătase proporții de legendă iar casa unde avusese loc solemnitatea, de castel din basme. „AM FOST ÎN CASA DE AUR ȘI PURPURA... AM TRECUT PRINTRE STELE** — îmi spunea". **Într-adevăr, toate stelele poeziei romînești contemporane, veniseră acolo să cinstească aniversarea poetului."**

Cînd am părăsit locuința poetului, viitoare casă memorială, am avut o tresărire... Mi-a venit în minte o vorbă a lui Bacovia. **„Nu-mi place să mi se scotocească în viață".** Am închis ușa și am ieșit tiptil în vîrful picioarelor, ca un vinovat...

Boris BUZILĂ

Vitrina cu cărți

TUDOR MUȘATESCU:

„Teatru"

Prodigios autor de comedii, Tudor Mușatescu a fost multă vreme și este și azi unul din dramaturgii cei mai apreciați de publicul nostru spectator. Succesul său este însă explicabil în măsura în care comediile sale nu au rămas ca ale atâtor altora, simple mijloace de amuzament, ci reprezintă — cele mai bune dintre ele — satire care, lipsite de vehemența caragialească, pun totuși degetul pe rană, bătându-și joc de arivismul și prejudecățile micii burghezii, de parvenitismul ei și de năravurile politice dintre cele două războaie. Poate mai mult decît oricare altul, după Caragiale, Mușatescu a înțeles că rîsul este o armă, că el poate nu numai răni ci și vindeca. Și dacă „Mitică" a lui conu Iancu a făcut epocă, Decebal Necșulescu sau Miza general Stamatescu nu sînt mai puțin oameni ai vremurilor lor, în care a trece dintr-un partid în altul nu înseamnă măgărie ci abilitate și a te alege deputat cu voturi cumpărate, era un obicei al „pămîntului". Dar în timp ce în comediile lui Caragiale, ca și în schițele sale de altfel, nu poți găsi nici un om curat, bun, cinstit, Mușatescu mai liric, descoperă în mediul meschin al micii burghezii, suflete mari, largi, bune, oameni care le lartă celorlalți meschinăria și în ultimă instanță îi scot din încurcătură. Așa e Anișoara din „Soseșc diseară"... Gena și Spirache din „Titanic Vals". Amelie din „...Escu". Mai tîrziu, cîroa zece ani după apariția primei piese a lui Mușatescu, un alt autor dramatic avea să facă din asemenea oameni ca Gena sau Spirache, eroii principali ai pieselor sale, mai triști însă și mai puțin norocoși. Acest nou dramaturg avea să se numească Mihail Sebastian, iar pe eroii săi îi cunoașteți tot așa cum îi cunoașteți probabil și pe ai lui Mușatescu: Corina, Miroiu, Andronic, Gene și Spirache ai unor timpuri mai noi, dar plecați de undeva d'in liricismul cu care întîi și întîi Tudor Mușatescu l-a descoperit într-un umil oraș de provincie.

Dana MUȘAT

CONSTANTIN NONEA:

„Copii, babe și moșnegi"

Constantin Nonea a înmănunchiat o serie de povestiri în volumul publicat de „Editura Tineretului". Înfiripate din noianul amintirilor legate de copilăria sa petrecută într-un sat moldovean din preajma Iașilor, povestirile sale aduc crîmpeie din anii de prospețime și hîrjoană, cînd somnul are dulceața fragilor culeși în pădure și cel mai bun prieten e dulăul curții.

Care băiețandru de la țară nu a așteptat cu înfrigurare vremea iarmaroacelor, nu s-a aplecat cu uimire și atenție asupra gîzelor, sau n-a pescuit în iazuri!

Figurile bătrînilor rămîn nesterse în mintea copilului care s-a înfruptat din vraja poveștilor și din poamele aromate, darurile tuturor bunicilor.

Sînt însă și lucruri triste, care au întunecat acele timpuri. Era război, sărăcie și tatăl murise, lăsînd o casă de copii în voia soartei.

Corvezile făcute pe moșia boierului cu jandarmul alături, îl alungă pe băiat din sat spre oraș, la învățătură. Drum greu, lipsuri, dar multă perseverență și speranțe.

Și mare este bucuria autorului la gîndul că tinerii de azi, în satul său renăscut, își poartă pașii pe o cale luminoasă, ocrotită.

Rodica NICOLESCU

G. FLAUBERT:

„Educația sentimentală"

Recenta traducere a lui V. Cristian ne pune la dispoziție cunoașterea celei mai reprezentative opere a creației flaubertiene.

„Educația sentimentală" este povestea unui tînăr, poveste ce se desfășoară pe un fundal-frescă, constituind romanul unei generații, romanul momentului istoric 1848 și al epocii ce a precedat revoluția.

Eroul cărții, Frederic Moreau, este reprezentantul unei întregi generații, căreia falsa educație romantică, îngenunchind rațiunea în fața sentimentalismului banal, i-a retezat elanul și i-a sărăcit idealurile.

Moreau este, sub multe aspecte, însuși Flaubert, reprezentînd o parte din concepțiile și experiența de viață a autorului. Mic burghez, posesor al unei imaginații vii și cu certe calități intelectuale, dar pasiv, lipsit de voință, omul veșnicel pendulări între două alternative, este destinat astfel, prin firea lui, să-și sfîrșească ascensiunea într-un orășel de provincie, ducînd o viață banală și obișnuită de burghez.

Fire caustică, de o deosebită vervă satirică, Flaubert ironizează în romanul său o întreagă faună de caractere și chipuri specifice lumii burgheze, din gura cărora adună cu grije, ca pe niște perle rare, inepțiile debitate cu gravitate, specifice acestui mediu bîntuit de puternice confuzii și contradicții.

Victor MAȘEK

De la dreapta spre stînga: Prof. univ. Călin Popovici, prof. Paul Ioanid, colaboratorul nostru Dr. L. Petrescu și scriitorul Radu Nor.

Fotografia: Mihai POPESCU

LA MASA ROTUNDA

Despre sateliți artificiali, nave cosmice, astronauți și altele

(Urmare din pagina 1-a)

Discuția s-a încheiat repede și a trecut direct la subiect, ca între vechi cunoștințe. (Vechimea o veți determina dvs. Ne-a prilejuit-o primul satelit artificial al pămîntului lansat în U.R.S.S.).

— Fiecare nouă lansare de sateliți artificiali ai pămîntului din U.R.S.S. — a început tov. prof. PAUL IOANID — departe de a fi o simplă repetare a experiențelor anterioare (așa cum s-a întîmplat în cazul lansării sateliților artificiali din S.U.A.), marchează într-adevăr o creștere revoluționară în tehnică; de la o etapă la alta trece un timp mult mai scurt decît cel socotit necesar de marii specialiști în domeniul rachetelor, în domeniul cosmonauticei. Trecerea de la 80 de kg. (greutatea primului satelit artificial) la 1327 kg. (greutatea celui de-al treilea satelit artificial) în opt luni de zile, arată că în materie de tehnică a rachetelor s-au realizat salturi științifice colosale.

— În ceea ce privește forța rachetei care a lansat din U.R.S.S. cel de al treilea satelit artificial sovietic al pămîntului, există un grad de comparație?

— Se pare că da. Forța rachetei se ridică la zeci de milioane cai putere. La ora actuală o asemenea energie nu este concentrată în nici o țară cu dezvoltare industrială medie. Sau un alt exemplu. La ultima lansare, racheta a ridicat în spațiul cosmic, după cum se știe, 1327 kg. Aceasta este greutatea unui avion de un singur loc.

— Sînt fericit că am prilejul să ascult specialiști discutînd într-un domeniu care, în calitate de scriitor de literatură științifico-fantastică, mă interesează foarte mult, — intervine tovarășul RADU NOR. Am scris și eu o seamă de romane și povestiri, în care îmi imaginam eroii străbătînd spațiile interplanetare și interastrale. Pe cele mai vechi, realizările actuale ale științei sovietice le-au făcut să fie depășite. Dar... în timp ce-mi trimiteam eroii spre depărtările nemărginite, mă gîndeam și la unele din dificultățile întîlnite de ei pe drum. Firește, ca scriitor pot să le rezolv destul de lesne. Dar dacă m-aș îmbarca personal pe o rachetă, mi-ar fi totuși teamă de meteoriți, nu știu cum aș rezista accelerației de pildă, sau ce aș simți în lipsa gravitației...

— Una din problemele care trebuie rezolvată în spațiul cosmic este într-adevăr problema ciocnirii navei cosmice cu micrometeoriții, a căror viteză foarte mare, care poate ajunge la 70 km. pe secundă, ar putea duce chiar la perforarea învelișului protector al navei cosmice, în cazul unor particole cevă mai mari — replică tov. prof. univ. CĂLIN POPOVICI. De aceea stabilirea densității micrometeoriților pe unitate de volum în spațiu, a numărului ciocnirilor, a mărimii și greutății acestor micrometeoriți, este una din sarcinile principale ale aparaturii de pe actualul satelit, care va da indicații foarte precise pentru viitoarele nave cosmice. De altfel, primii doi sateliți au dat unele indicații care denotă că micrometeoriții nu prezintă un pericol chiar atît de mare cum se presupunea înainte. Micrometeoriții pot de asemenea să deterioreze părțile transparente prin care se fac înregistrările de către diferitele aparate optice făcîndu-le să devină opace și chiar deranjau aparatele de radio. Deci, din punct de vedere al aparaturii ce va fi folosită pe navele cosmice, trebuie să studiem chiar efectul unor ciocniri cu micrometeoriți mult mai mici.

Alt pericol al zborului cosmic îl prezintă influența radiației solare și a razelor cosmice asupra organismelor. S-au făcut multe experiențe, dar rezultatele nu sînt încă complet cunoscute. În privința influenței radiațiilor ultraviolete și a radiațiilor solare, posibilitatea de a se lua măsuri protectoare este mai ușoară. Lămurirea acestor probleme trebuie realizată înainte de a se putea trece la zborurile cosmice.

Importantă este și variația temperaturii și din cauza aceasta trebuie să se vadă în ce măsură se reușește pe satelit să se realizeze un regim termic acceptabil. Chiar pe al doilea satelit există un regim termic care permitea viața. Pe al treilea satelit sînt luate măsuri mai perfecționate pentru a se realiza un regim termic care ar putea fi suportabil și pentru organismele vii.

În sfîrșit, în legătură cu zborul omului în cosmos se ridică și problema realizării unei perfecte etanșeități. În navă aerul trebuie să poată fi primenit cu oxigenul necesar. Primenirea aerului a dat rezultate foarte bune în cazul experienței cu cățeluța Laika, încît și în această direcție s-a realizat un progres considerabil cu ajutorul sateliților artificiali.

— În ceea ce privește problema accelerației, ea este actualmente în bună parte rezolvată, — intervine tov. prof. PAUL IOANID. Omul este în stare să suporte, fără nici un inconvenient zborul la viteze foarte mari. Ceea ce este mai greu de suportat, e accelerația, adică creșterea neîncetată a vitezei.

— Ce părere aveți? Se știe doar că dacă această accelerație se produce prea brutal, ea poate provoca pierderi ale cunoștinței, emoragii grave, orbiri parțiale și temporare și alte accidente datorite deplasării maselor mari de sînge din creer sau din alte organe.

— Desigur. Însă experiențele realizate pînă acum, replică prof. PAUL IOANID, — au arătat că accelerația de lansare a sateliților nu se ridică la valori peste acelea pe care omul le poate suporta. În unele avioane cu reacție se obțin accelerații asemănătoare, la care piloții rezistă perfect. Chiar accelerații de două ori mai mari au putut fi suportate timp de 4—5 minute, într-un costum antigravitațional și așezîndu-se oamenii cu corpul într-o anumită poziție.

— În ceea ce privește lipsa gravitației, care va putea fi constatată pe bordul viitoarei nave cosmice, după cum a arătat comportarea cățeluței Laika, se pare că nici ea nu este periculoasă, — remarcă tov. prof. univ. CĂLIN POPOVICI. S-au făcut unele experiențe, e drept de scurtă durată și participanții au declarat că este chiar plăcut să simți că nu ai nici o greutate, că plutești în aer ca un balon. Experiențele mai îndelungate au arătat că în lipsa gravitației apar totuși unele senzații de slăbiciune, ameteli, dureri de cap. Dar în această privință, totul depinde de adaptare.

Am încercat apoi să îndreptăm discuția spre o altă problemă: aceea a reîntoarcerii pe pămînt. Satisfăcîndu-ne dorința, tov. prof. PAUL IOANID intervine cu promptitudine.

— Aceasta este, la ora actuală, problema cea mai dificilă. Să presupunem că satelitul ar cîntări o tonă, și că pentru lansarea lui ar fi necesare 1000 de tone de combustibil. Ei bine, pentru frînarea aceluiași satelit, în scopul de a-l readuce intact pe pămînt, ar fi necesar un milion de tone de combustibil. Această uriașă cantitate de combustibil ar fi transportată de o serie de rachete în trepte care, intrînd în funcțiune pe rînd, ar încetini mișcarea satelitului, ar împiedica distrugerea sa prin volatilizare. O metodă mai simplă, deși mai periculoasă, preconizată de unii cercetători, este frînarea aerodinamică. Aceasta presupune pătrunderea treptată a navei în atmosferă, în așa fel încît să nu se poată supraîncălzi. În această ipoteză nava nu trebuie să pătrundă în aer într-un unghi mare, pentru că această trecere ar dura numai cîteva minute și în felul acesta s-ar încălzi atît de mult, încît s-ar volatiliza.

Problema reîntoarcerii este o problemă de aerodinamică, de metalurgie și de navigație. Orice mică greșeală la întoarcere poate să ducă la distrugerea satelitului sau a navei cosmice.

— Ce ne puteți spune în legătură cu problema alimentării cu oxigen a viitorului cosmonaut?

— Chimia și tehnica ne pun la îndemînă suficiente mijloace pentru a produce oxigen și a curăți aerul deja respirat. Firește, pe bord vor trebui luate și suficiente rezerve de oxigen sub diferite forme — spune tov. prof. univ. CĂLIN POPOVICI.

— Oamenii de știință sovietici afirmă că zborul cu pasageri se va putea face, probabil, în scurt timp — remarcă tov. prof. PAUL IOANID. Ridicarea omului pe un satelit artificial al pămîntului va fi posibilă în următorii 2—3 ani.

— În tot cazul, voluntari există și în țara noastră — adăogă tov. prof. univ. CĂLIN POPOVICI. La Observatorul Astronomic din București am primit cîteva înscrieri pentru primul zbor cosmic la care vor participa oameni. Dintre aceștia citățm pe Străilă Gheorghe din Lupeni, sau Lești Petru din comuna Cadnic, raionul Lăpuș și alții.

— Nu aceasta este însă etapa imediat următoare spune tov. prof. PAUL IOANID. În proiectul cercetătorului sovietic Iuri Hlebțevici, se preconizează trimiterea unei rachete pe lună. Din această rachetă, va ieși o tanchetă înzestrată cu un aparat de televiziune ce va transmite pe pămînt imagini autentice ale lunii.

— În legătură cu aceasta, intervine tov. RADU NOR — trebuie să vă spun că am și eu un proiect de satelit artificial, pe care vreau să vi-l expun. După mine, satelitul artificial care va fi o stație extraterestră, va arăta ca o roată mare cu două spițe și cu un diametru de 75 m. care se va roti în jurul propriei sale axe și va înlocui gravitatea pămîntului prin forța centrifugă. El va fi înzestrat cu o instalație de producere a energiei, cu ajutorul energiei solare.

Trebuie ținut seama și de problema temperaturii și de aceea voi vopsi roata satelitului în alb, ca să respingă radiațiile calorice. Totuși, pentru ca să o pot încălzi atunci cînd doresc, o să întrebuințez niște suprafețe negre cu ajutorul cărora voi putea obține pe anumite porțiuni o încălzire mai puternică. Aprovizionarea cu oxigen va trebui să o fac de pe pămînt periodic.

— Ceea ce ne relatați reprezintă probabil proiectul unei noi povestiri?

— Întocmai!

— Atunci sîntem liniștiți. Nu există nici un pericol...

— Dar pentru că am ajuns la preocuparea dvs. principală, o să vă rugăm să ne spuneți cîte ceva și despre cea mai tentantă temă a literaturii științifico-fantastice: cucerirea spațiului cosmic.

— Mai ales în urma lansării în U.R.S.S. a celui de al treilea satelit artificial al pămîntului, problema literaturii științifico-fantastice în această temă devine de o deosebită actualitate. Știința progresează cu pași atît de mari încît în fața scriitorilor se ridică pericolul de a fi depășiți în previziuni. De aceea eu sînt de părere că Uniunea Scriitorilor, pentru a stimula creația în acest domeniu, ar trebui să organizeze cenacluri la care să fie dezbătute lucrările științifico-fantastice. Ar fi bine de asemeni să se organizeze o mai strînsă conlucrare dintre oamenii de știință de specialitate și scriitori. Desigur problemele sînt multiple. Dar să ne oprim aici.

Cu aceasta participanții la acest interviu colectiv s-au despărțit. Dar cine știe, poate că în scurtă vreme, ei se vor reîntîlni, pentru a discuta despre prima călătorie a omului în spațiul cosmic, ca un fapt împlinit.

Al. POPESCU și Dr. L. PETRESCU

Ah! căldurile!...

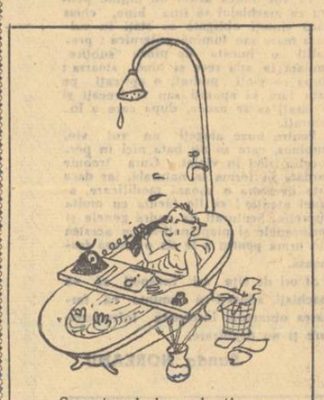

Secretarul de redacție: — *Cum stai cu desenele despre căldură?*

Desenatorul: — *Lucrez la ele...*

— Ah! Ce bine!... Mulțumesc...

EA: — Haide dragă, mereu rămîi în urmă...

Desene de Gh. CHIRIAC

EA: — Ești sigur că n-ai uitat biletele acasă?...

ȘTIINȚA și VIAȚA

Cu arme noi împotriva buruienilor

Iată alături un fir de orz și o buruiană, un fir de mușțar sălbatec. Citiți cu atenție: buruiana ia din sol de două ori mai mult azot decît ovăzul... de două ori mai mult fosfor, de patru ori mai mult potasiu și de patru ori mai multă apă! La fel de lacome sînt și alte buruieni: pălămida, pirul, loboda.

Lumina e la fel de necesară plantelor de cultură ca și apa, azotul sau fosforul. Buruienile le răpesc și lumina și de aceea, în lanurile îmburuienite, plantele de cultură cresc lungi și firave, ca să iasă la lumină deasupra buruienilor. Ele asimilează puțin și se frîng ușor.

Și asta nu e încă totul: buruienile răpesc plantelor și căldura de care au nevoie. Într-un lan îmburuienit, atmosfera din jurul plantelor este cu 4 grade mai scăzută decît într-un lan fără buruieni. Pe lîngă asta, buruienile sînt gazde pentru boli și insecte dăunătoare, semințele lor amestecate cu boabele de grîu dau o pîine amară, reduc recolta enorm de mult...

Dar... destul cu această înșiruire a relelor pe care ni le aduc buruienile. Să vedem mai bine cum putem lupta împotriva lor. Din timpuri vechi, este cunoscut plivitul cu mîna. Mai de curînd, s-a introdus plivitul cu mașina. Numai că buruienile sînt foarte rezistente. Ele dau un număr imens de semințe. Iată, firul de lobodă dă 100.000 de semințe, în timp ce firul de ovăz de lîngă el numai 100 de semințe, deci de o mie de ori mai puține! Un fir de mac dă o floare roșie, a cărei capsulă va conține 50.000 de semințe! Semințele acestea rezistă la secetă, la ger, încolțesc chiar după zece sau douăzeci de ani!

Pentru a lupta împotriva buruienilor, a fost nevoie de eforturile savanților din multe domenii de cercetare științifică — dar ei au izbutit totuși. Astăzi, buruienile pot fi plivite chimic — cu o substanță care este în stare să facă deosebirea între buruieni și plante utile, distrugînd buruienile și lăsînd neatinse plantele utile. Această substanță chimică fabricată astăzi și la noi în țară este cunoscută sub numele de 2,4,-D (sau, în întregime: acidul 2,4-diclorfenoxiacetic).

2,4-D are o putere uimitoare: sînt deajuns cam 500 de grame de ierbicid pentru a distruge buruienile pe un hectar de grîu. Dacă se stropește un lan de grîu cu această substanță, picăturile fine de ierbicid distrug buruienile, dar lasă neatinse firele de grîu. Grîul și în general toate plantele cu frunza îngustă, rezistă acțiunii lui 2,4-D. În schimb, buruienile, plante cu frunza lată, absorb ierbicidul prin frunzele lor și din această clipă sînt condamnate: creșterea plantei cu frunze late este turburată, scoarța ei crapă, seva se scurge și în curînd buruiana se usucă.

Consecințe practice? Plivirea cu mîna a buruienilor de pe un hectar de grîu pretinde cam 20 de zile muncă. Plivirea aceluiași hectar cu ajutorul ierbicidului 2,4-D se face cu mașina în mai puțin de o zi, iar cu avionul... într-o oră. În multe regiuni ale țării noastre, buruienile sînt plivite cu ierbicidul 2,4-D, stropit din avion.

Dar cuceririle științei nu se opresc aici. S-au creat și ierbicide care fac alegerea inversă: ele distrug buruienile cu frunza îngustă și lasă neatinse plantele utile cu frunza lată. Cu aceste ierbicide se pot plivi chimic buruienile ierboase, cum este pirul din culturile de sfeclă, de bumbac sau de mazăre.

Și iată cum știința vine în ajutorul agriculturii.

Ing. A. B.

Căsătoria prelungește viața

După o statistică întocmită de o societate de asigurări străine, mortalitatea bărbaților necăsătoriți — în special a celor între 20—44 ani — este de două ori mai mare decît a celor căsătoriți. La femei diferența nu este atît de mare. Moartea datorită tuberculozei face de 4 ori mai multe victime printre bărbații necăsătoriți decît printre cei căsătoriți. Gripa și pneumonia cauzează de 2,5 ori mai multe decese printre văduvi decît printre bărbații căsătoriți. Accidentele sînt deasemenea de aproape 4 ori mai frecvente la văduvi și divorțați decît la bărbați căsătoriți, iar frecvența sinuciderilor la bărbații divorțați de 5 ori și la văduvi de 6 ori mai mare decît la cei căsătoriți.

Arc de ceasornic în inimă!

Introducînd printr-o operație chirurgicală un arc minuscul de ceasornic, dintr-un aliaj special, în inima unei femei suferind de insuficiență mitrală gravă, circulația sîngelui a putut fi complet restabilită, închiderea și deschiderea perfectă a orificiilor valvulare fiind asigurată de acest arc. În cele 15 luni cît au trecut de la data operației se apreciază că arcul a închis și deschis aceste orificii de peste 38 milioane de ori, iar femeia, înainte incapabilă de orice efort fizic, nu numai că a fost menținută în viață, dar este în măsură să urce acum o scară și să efectueze orice munci casnice.

Mecanizarea muncilor agricole

În Uzbekistan, pentru diferitele lucrări care se fac în legătură cu bumbacul, se folosesc astăzi din ce în ce mai mult mijloace mecanizate. În fotografia noastră: descărcarea bumbacului cu ajutorul unei benzi rulante mobile. Sacii cu bumbac, încărcați astfel în camioane, sînt transportați la fabrica de prelucrare a bumbacului.

FEREASTRA SPRE VIITOR

ORGANE DE SCHIMB

Într-o bună zi, motorul unui automobil nu mai merge bine. Sînt convocați mai mulți tehnicieni, care constată cauza: s-au uzat pistoanele. Trebuie neapărat să fie schimbate. A doua zi după reparație, motorul funcționează tot atît de bine ca și înainte...

Dar iată că, într-o altă zi — nu tot atît de bună ca precedenta — se constată că organismul nu mai merge cum trebuie. Gîfîi la fiecare mișcare, ai dureri în piept, ești neliniștit... Te duci la doctor care clatină din cap, posomorît:

— Nu mai merge așa. Inima dumitale este complet uzată.

— Și ce e de făcut, doctore? întrebi, speriat.

— O să fim nevoiți să ți-o înlocuim. O să-ți punem o altă inimă...

Credeți că am mers prea departe? Că am exagerat cu această presupunere și că ea nu se va putea realiza niciodată? Mai întîi, să visăm. Ce bine ar fi dacă... Iată, dumneata, cititorule, ai un stomac care-ți face numai necazuri: dureri înainte de masă, arsuri, indigestii... Ce bine ți-ar prinde să poți să-l schimbi cu un altul, sănătos și care să nu fie amenințat de ulcer. Sau poate că altcineva are un ficat care nu merge cum trebuie... Și plămînii ar fi foarte bine, citeodată, dacă s-ar putea schimba... Ce să mai vorbim despre rinichi, un organ esențial pentru viață.

...Fantezii? Nu tocmai. Acum vre-o doi ani, un tînăr era amenințat să-și piardă viața. Rinichii săi erau blocați — nu mai funcționau, nu mai eliminau deci substanțele toxice acumulate în organism. Toate mijloacele obișnuite s-au dovedit ineficace. Fratele geamăn al acestui tînăr s-a oferit atunci să-i cedeze unul din rinichii săi. Operația a fost imediat făcută... și a reușit! În paranteză trebuie spus însă, că o astfel de operație nu ar fi reușit în alte condiții. A fost necesar ca rinichiul să provină de la fratele geamăn, întrucît cei doi frați aveau exact aceleași caracteristici ale sîngelui.

Altminteri, orice organ grefat este înlăturat din corp. Dacă luăm o bucată mică de piele de la om și încercăm s-o „plantăm" la un alt om vom constata că grefa le aduce organismului, corpul omului o respinge cu hotărîre cu ajutorul anticorpilor, substanțe care se formează în organism cu scopul de a distruge corpii străini. Acești anticorpi sînt substanțe foarte utile, căci luptă împotriva microbilor; în cazul de față, însă, ei constituie un dezavantaj.

Există vre-o posibilitate de înlăturare a acțiunii anticorpilor? Sînt indicații că da. Un medic englez George Snell, a pus nu de mult în evidență o substanță, numită E.S., în stare să împiedice formarea anticorpilor și deci să favorizeze viața grefei. Cercetările sînt încă în curs, dar deschid perspective nebănuite!

De unde vom obține organele de schimb? Poate de la animale, sau mai degrabă de la alți oameni decedați în urma unor accidente. E posibil chiar ca unele organe să fie în viitor construite artificial... mai știi?

Pe de altă parte, aparatele construite de tehnicieni fac posibile operații extraordinare. Astfel, în urma unui accident, o tînără muncitoare din Moscova avea mîna distrusă. Cu ajutorul unui aparat de cusut mecanizat, prof. Androssov de la Institutul de Urgență a reușit să unească nerv cu nerv, vas cu vas, mușchi cu mușchi... și astăzi mîna lucrează tot atît de bine ca mai înainte.

Sînt cunoscute experiențe și mai impresionante. Unui cîine, i s-a tăiat complet o labă. Aceasta a fost pusă la răcitor și ținută o zi și o noapte. După aceea, chirurgii au cusut-o la loc, cu ajutorul unor aparate care pun într-o singură secundă zeci de agrafe. După 6 luni, cîinele alerga tot atît de vioi ca și înainte de operație!

Și acum... putem să ne întoarcem la discuția noastră de la începutul articolului... Vi se pare tot atît neverosimil că vom putea într-o zi să înlocuim un organ — de pildă inima, rinichiul sau mîna?

P. LEONIDA

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ŞI AUZITE

Fără subiect...

Odoamnă pe care am cunoscut-o cîndva, nu ştiu cînd şi nici prea bine unde, m-a oprit intempestiv deunăzi, la un colţ de stradă, cu întrebarea directă, ca un ghiont sub coastă: — Ia ascultă, d-ta găseşti de cuviinţă să ne critici numai pe noi, femeile? Oare „dumnealor", bărbaţii, sînt perfecţiuni întruchipate?

— Nu, fireşte că nu, am bălguit eu. Dimpotrivă am adăugat îndată — sînt şi personal, şi din auzite şi văzute, foarte convins că au şi „dumnealor" — cum respectuos te exprimi d-ta, destule, da, da, destule cusururi şi nu chiar dintre cele minore.

— Atunci de ce nu-i critici? De ce îi cruţi? Ba le mai dai şi apă la moară, ba le mai dai şi arme împotriva noastră, mă acuza, în continuare, amica mea. De cîte ori nu mi-a pus sub nas bărbatul meu cîte un articol d'ăsta, d'ai dumitale, în care ai ce ai, cu noi femeile, zicîndu-mi: — Ia citeşte, parcă a scris chiar despre tine! În schimb, de cînd aştept să găsesc şi eu scris şi semnat de d-ta, ceva care să-i vină şi dumnealui ca o măgură, ca să-i pot spune şi eu: Ia şi citeşte... nu cumva e vorba chiar despre tine? Dar, degeaba! Pesemne d-ta n-ai auzit sau nu ştii — mă ironizează doamna — că sînt foarte mulţi bărbaţi care folosesc buna cuviinţă, politeţea, curtoazia faţă de toate femeile, în afară de a lor proprie.

— E un subiect tocit... s-a tot scris... cred că nici eu nu l-am ocolit, — încere să mă apăr.

— Dar despre bărbaţii care acasă, cu nevestele lor, sînt mofluzi, acri, ursuzi, — trebuie să le scoţi vorba din gură cu cleştele şi de zimbit nu zimbesc nici măcar duminica, ai auzit? Sau poate d-ta n-ai întîlnit, n-ai cunoscut niciodată un asemenea exemplar?! Eu, te rog să mă crezi, am cunoscut.

— Nu mă îndoiesc. Dar şi la subiectul ăsta s-a umblat mult...

— Dar despre bărbaţii care acasă, cu nevestele lor, sînt aşa cum ţi-am spus eu, dar în schimb în lume, în societate, nu-i mai recunoşti: veseli, joviali, plini de haz — spune? Despre ei, ai scris vreodată?

— Consumat! replic eu.

Doamna nu renunţă: — Scrie despre lipsa de atenţie a bărbaţilor faţă de nevestele lor! Sau poate nici despre aşa ceva n-ai auzit? — mă împunge şi cu privirea, săltată peste rama ochelarilor de soare cu lentile octogonale — aceeaşi persoană: Să-ţi servesc şi exemple concrete, spune tot ea. Bărbatu-meu, cînd îmi era numai logodnic, observa de fiecare dată cînd purtam o rochie nouă şi nu uita să-mi spună: — Ce drăguţă e! Ce bine îţi vine! La fel dacă schimbam coafura... De cînd ti sînt nevastă, se întîmplă să port doi ani în şir o rochie şi în al treilea, el să mă întrebe senin: — Dar pe asta cînd ţi-ai mai făcut-o? Vine o zi, după trei ani, cînd se uită ceva mai atent la mine şi atunci i se pare că port o rochie nouă, şi e gata să-mi reproşeze că sînt prea cheltuitoare... Scrie despre bărbaţii care cred că numai logodnicele sau iubitele nelegitime sînt destul de sensibile, destul de romantice şi de poetice, pentru a merita să fie plimbate de braţ sub un clar de lună, sub un tei înflorit! Cu soţia e deajuns să faci contabilitate în caietul cu pătrăţele sub vişinul din curte sau şi mai bine, în bucătărie, lîngă aragaz. O să spui — mă ia la sigur doamna — că şi ăsta e un subiect tocit, umblat, consumat, perimat, răsuflat... Aşa-i?

— Drept e că nu e foarte original...

— Dar despre bărbaţii care îşi lasă toate zilele de sărbătoare nevestele singure şi ei se duc fie să se cafăre pe munte, fie să transpire la meciuri de fotbal, ai auzit?

— Am auzit — recunosc eu.

— Şi n-ai nimic de zis contra lor?

— S-a tot zis şi despre ei... Dar la urma urmei, ce le împiedică pe soţiile lor să-i însoţească, dacă nu vor să rămînă singure?

— Vrăsăzică, cum o întore, cum o sucesc, tot femeilor le găseşti vină... Bine, vrăsăzică nici ăsta nu e un subiect vrednic de pana dumitale — mă ia subţire amica. Să-ţi ofer altul! Scrie despre bărbaţii care, în drum spre casă, de la slujbă — se opresc să bea o bere...

— E un păcat chiar atît de mare?

— Nu... cînd nu-l uită dumnezeu acolo unde au poposit. Da „Să mai vie o halbă fără guler, Şi încă una..." cunoşti cîntecul, nu? Mai se opreşte la masă un prieten — şi de, şi lui îi este sete, poţi să-l laşi de unul singur? Nevasta stă şi aşteaptă cu mîncarea pe foc şi cu ochii pe fereastră. Spre seară, soseşte şi dumnealui acasă. Zice c-a avut o şedinţă, că a fumat mult şi nu-i foame deloc... S-ar culca, ar dormi, că e tare obosit şi transpirat... Zi-i ceva, că tot dumnealui se supără! Nici ăsta nu e un subiect bun?

— Ba chiar prea bun. De aceea a şi fost luat atît de la com în antrepriză de către atîţia alţii înaintea mea! E un subiect generos: se lasă tratat, prelucrat şi exploatat în toate genurile şi la toate modurile...

— Dar despre bărbatul care se însoară cu o femeie pentru că îi place veselia ei — pentru că îi place că e comunicativă, sociabilă, îi place că e cochetă, îi place că e deşteaptă, că ştie să-l şi înfrunte, să-l şi contrazică într-o discuţie — o apreciază că are „personalitate"... îi place.

— Da, şi ce e rău aici? o întrerup eu.

— Stai! Astea toate se întîmplau înainte de a-i fi soţie... După, calităţile el care l-au sedus, l-au cucerit, devin cusururi grave în ochii lui... Veselia ei începe să se numească superficialitate; nu mai e nici comunicativă, nici sociabilă, ci pur şi simplu „uşuratecă"; nu mai e cochetă şi îngrijită, e frivolă. Nu mai e deşteaptă: e pedantă şi preţioasă şi suferă de mania contrazicerii. Personalitate? Mă faci să rîd — e în stare dumnealui să zică! Încăpăţînare sadea! Asta e. Uite un subiect... Sau nici ăsta nu-ţi convine?

Eu tac.

— De ce taci? mă întreabă, neiertătoare, doamna.

— Mă gîndesc — răspund eu. Mă gîndesc la atîţi de înţeleapta, de justa d-tale observaţie — la critica mai bine spus — pe care mi-ai făcut-o şi pe care mi-o însuşesc, cu privire la lipsa mea de combativitate faţă de cusururile bărbaţilor... Aş vrea să-ţi fiu pe plac şi d-tale şi altora, dar toate subiectele pe care mi le-ai dat sînt banale, tocite, consumate, răsuflate. Dar dacă îţi vine azi, mîine, în minte, unul mai original, comunică-mi-l. Te asigur de pe acum de recunoştinţa mea. La revedere.

Sidonia DRĂGUŞANU

PRACTIC

Tacîmurile nichelat-cromate, avînd un strat foarte subţire de nichel şi crom (de ordinul a 0,01—0,03 mm.) trebuie curăţate cu foarte multă atenţie, pentru a nu înlătura acest strat şi pentru a nu îngădui astfel ruginirea. Spălarea se face cu apă caldă, după care se şterg imediat cu cîrpe uscate. Dacă tacîmurile sînt prea grase, ele pot fi spălate cu o soluţie de 5 la sută carbonat de sodiu, care saponifică grăsimile, făcîndu-le astfel solubile în apă. În nici un caz tacîmurile nu se vor freca cu cenuşe, nisip, hîrtie de şlefuit sau produse speciale, care — astfel cum am spus — înlătură stratul protector de nichel şi crom.

Cuţitele din garnitura tacîmurilor nichelat-cromate, nu trebuie frecate cu orice fel de pastă sau lichid, ci doar spălate în apă caldă, căci aluminiul minerului — deşi are avantajul că se acoperă cu un strat de oxid, care numai permite oxidări ulterioare — totuşi, are şi dezavantajul că se zgîrîie foarte uşor.

Cassele de modă pariziene, care se întrec în a găsi forme şi linii cît mai originale şi, adesea, cît mai surprinzătoare şi cît mai extravagante, au fost bătute anul acesta cu propriile lor arme. Un nou şi foarte tînăr creator de modele şi-a asigurat o rapidă celebritate printre femeile din aşa-numita „lume bună" cosmopolită, frecventatoare a acestor case de mode. Numele noului creator de modele este Yves Saint-Laurent (22 de ani, elev şi urmaşul de curînd decedatului creator de modele Dior). Iată — le prezentăm cu titlu de curiozitate — două din ultimele creaţii (iertat fie-ne termenul) ale tînărului Yves: două rochii-sac. Tendinţele mărturisite ale acestei noi mode ar fi realizarea unei îmbrăcăminţi comode şi simple, şi cu largi posibilităţi de mişcare pentru cea care o poartă. Dar de la intenţie şi pînă la realizare este aceeaşi distanţă ca de la bun simţ la prost gust...

Medicul vă sfătuieşte

CIUCULESCU I. — Bucureşti: Spondilita anchilopoetică este o formă grea de reumatism cronic, care prinde coloana vertebrală şi articulaţiile mari ale membrelor (umeri, şolduri). Tratamentul ei nu poate fi condus decît de către medic. Rezultatele cele mai bune sînt deobicei obţinute cu piramidon, irgapirin, săruri de aur, hormoni, fizioterapie (diatermie, infraroşii, raze X). În unele cazuri este indicat tratamentul ortopedic.

M. O. — Reghin: Într-adevăr, cremele respective fac ca pielea să se cojească şi în acest fel să dispară şi pistruii. Soluţia cea mai sigură este să evitaţi contactul razelor soarelui cu faţa dvs.

OSCAR — Rădăuţi: Stricarea dinţilor se datorează multor cauze: predispoziţie, neîngrijirea danturii, lipsa unor elemente din alimentaţie. Pe lîngă alimentaţie completă, lapte, Viplex, vă recomandăm să vă prezentaţi din trei în trei luni dentistului, pentru a depista şi trata imediat orice început de carie.

MARIA C. Băneasa: Nu există nici un medicament care să vă ajute. Singurul sfat medical este să folosiţi neapărat mijloace de susţinere bine ajustate, căci altminteri pot să apară unele tulburări.

D. N. — comuna Ghimeş Faget: Injecţiile pe care le-aţi făcut au fost bine indicate. Ele nu se pot da însă fără întrerupere, ci se administrează din nou după controlul globulelor roşii. Scrieţi-ne care e rezultatul noii hemograme.

ANA I. — Arad: Suferinţele descrise, deşi par foarte disparate, sînt toate datorate aceleiaşi boli, boala lui Parkinson. Aceasta se datorează unui proces de îmbătrînire precoce a unor formaţiuni din sistemul nervos central. Medicamentul pe care menţionaţi că aţi dori să-l încercaţi în tratamentul bolii, ar putea să vă ajute. Puteţi de asemenea să adăugaţi împotriva tremurăturilor injecţii cu vitamina B6 (2-3 fiole pe zi zilnic), timp de 10-15 zile, apoi pauză o săptămînă şi o nouă serie). Pentru durerile de la nivelul coloanei vertebrale ar fi necesară o radiografie mai înainte de orice. Numai după aceasta s-ar putea încerca un tratament şi în această direcţie, pe care orice medic internist sau reumatolog vi-l poate indica.

R. KIRILAŞ, Simeria: Din cele scrise de dvs., reiese că e vorba de-o boală cronică pe care însă din motivele pe care le arătaţi, aţi tratat-o cu întreruperi ceea ce a creat greutăţi în vindecare. Pentru a vă sfătui ce urmează a se face în viitor, este necesar să cunoaştem ce tratamente s-au aplicat pînă acum. În orice caz, boala poate şi trebuie tratată şi nu e cazul să fiţi disperat.

BEATRICE B., Fălticeni: Este foarte greu de soluţionat diagnosticul şi tratamentul unei boli de piele, fără a fi examinată îndeaproape. Singura soluţie este să fiţi văzut de un bun medic dermatolog. Pînă atunci puteţi încerca să puneţi prişniţe cu Burow (o pastilă la un pahar cu apă), de mai multe ori pe zi, care vor calma parţial suferinţa Dvs.

Dr. N. P.

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

Supă de salată

Indeobşte, prepararea supei de salată, ca orice fel de mîncare, poate varia de la o gospodină la alta. Reţeta de mai jos o am de la o harnică gospodină din Ardeal şi supa de salată astfel pregătită, este cea mai gustoasă dintre cele încercate.

Spălaţi cîteva salate frumoase. Puneţi apă să fiarbă. Cînd dă în clocot, se adaugă sare, o ceapă, şi cîţiva căţei de usturoi, toate tocate mărunt, şi salata tăiată bucăţi. Separat se prăjeşte cu o lingură de untură o bucată de slănină tăiată în cuburi şi cîţiva căţei de usturoi tocat. Cînd încep să se rumenească, se pun în supă. În tigaia în care s-a prăjit slănina, se face o omletă obişnuită din două ouă, se taie în cuburi şi se pune în supă înainte de a fi servită la masă. Se drege cu smîntînă.

După gust, se poate acri cu puţin oţet.

Budincă cu brînză

Faceţi din două ouă 12 clătite, ceva mai groase ca cele obişnuite, în felul următor: se freacă spumă o bucăţică mică de unt, cît o nucă, se adaugă gălbenuşurile, sare, două pahărele (de vin) cu lapte şi tot atîta făină. La urmă se adaugă albuşurile spumă. Se fac clătitele de mărimea unei farfurii.

Separat se freacă într-un castron 250 gr. brînză de vaci cu 100 gr. brînză telemea, rasă prin răzătoare, o lingură de unt, 3 albuşuri nebătute şi o linguriţă de făină. Se gustă şi se potriveşte de sare.

Se unge cu unt o cratiţă de mărimea clătitelor. Se presară pesmet. Se aşează o clătită pe fund şi 3-4 pe margini, astfel încît după ce s-a umplut cratiţa să poată fi întoarsă deasupra pentru a înveli toată budinca. Se pune peste clătita din fund un strat subţire de umplutură, apoi din nou o clătită şi tot aşa se umple cratiţa. Se întorc deasupra clătitele de pe margini, se stropeşte cu unt, şi se dă la cuptor. Se coace trei sferturi de oră la foc potrivit. Se răstoarnă şi se serveşte cu smîntînă.

Tort de cartofi

Se amestecă într-un castron 280 gr. de cartofi fierţi şi trecuţi prin maşina de tocat cu 280 gr zahăr, 120 gr nuci măcinate, un praf de sare şi vanilie. Se adaugă 4 ouă puse pe rînd şi se freacă bine. Se unge cu unt o formă de tort, se pune compoziţia şi se coace la foc potrivit. După ce s-a răcorit se taie în două şi se pune la mijloc un strat de marmeladă de caise. Se acoperă şi deasupra cu marmeladă subţiată cu puţin sirop.

Separat se ard 3 linguri de zahăr. Se pune jumătate pahar nuci, se amestecă, şi se răstoarnă pe masa de aluat unsă cu ulei. Se zdrobeşte pralinul nu prea mărunt şi se presară tortul deasupra şi împrejur.

Colţunaşi cu carne prăjiţi

Se face un aluat mai îndesat dintr-o ceaşcă de caimac (smîntîna de pe lapte fiert), 2 ouă, sare şi făină cît se cere. Se adună în formă de minge, şi se lasă o oră la rece, să se odihnească. Între timp se pregăteşte umplutura: se trece prin maşină 250 gr. de carne crudă, sau rasol fiert, împreună cu o ceapă coaptă în cuptor. Se prăjeşte în untură, şi se toarnă cîtă puţină apă, ca să nu se usuce carnea prea tare. Se potriveşte de sare şi piper. Se dă la o parte, şi după ce s-a mai răcorit se amestecă cu un ou.

Se întinde foaia de aluat, subţire ca de tăieţei, se taie pătrate de 6—7 cm. şi se pune pe fiecare pătrat puţină tocătură. Se îndoaie în colţ, astfel încît să formeze triunghiuri, şi se lipesc bine pe margini. Se rumenesc în grăsime clocotită. Se servesc fierbinţi, pe lîngă legume, sînt însă buni şi reci, la aperitiv.

Sanda MARIN

MENIUL SĂPTĂMÎNII

26 MAI — 1 IUNIE

— Saramură de crap cu mămăliga; budincă de brînză; orez cu peltea de mere

— Supă de salată; mîncare de ţelină cu ciuperci; papara de pîine

— Salată de primăvară; papricaş cu găluşte; cireşe

— Morcovi sote, cu frigănele; drob de miel cu salată; crema caramel

— Ciorbă de lobodă; mîncare de cartofi, cu salată verde; papanaşi prăjiţi

— Ciuperci umplute cu brînză; pilaf de pasăre; clătite cu marmeladă

— Conopidă cu sos alb; friptură de miel cu piure de spanac; tort de cartofi

CURIERUL LAUREI

MIHAI — Tg. Jiu. Iubeşte şi este în corespondenţă de cinci ani, cu o tînără fată cu care doreşte să se căsătorească. Fata însă, deşi ţine la el, nu îşi îngăduie cruzimea morală de a-şi părăsi părinţii adoptivi — oameni bătrîni şi singuri — cărora are toate motivele de a le fi adînc recunoscătoare. Căsătorindu-se cu Mihai, ea ar trebui să-l urmeze în oraşul în care acesta îşi are slujba, ceea ce ar însemna ca Amalia — e numele fetei — să le pricinuiască celor care au crescut-o cu sacrificii, o mare durere. Mihai îi consideră egoişti pe părinţii Amaliei, e revoltat împotriva lor şi mă întreabă cum trebuie să procedeze pentru a convinge fata pe care o iubeşte şi la care nu vrea să renunţe, să-i primească propunerile lui de căsătorie.

...Înţeleg procesele de conştiinţă pe care şi le face Amalia; ea ştie mai bine de cît oricine cît de îndatorată este celor care i-au dat dragostea, ocrotirea lor. Un cămin în care ea a trăit fericită şi scutită de griji pînă astăzi, cînd este capabilă să îşi cîştige singură existenţa şi să le fie şi ea la rîndul ei de ajutor şi moral şi material părinţilor ei adoptivi. Dacă Amalia ar proceda aşa cum o îndeamnă Mihai, ar da dovadă de lipsă de scrupule, de lipsă de suflet şi de caracter.

Problema nu este însă fără soluţie: Mihai ar trebui să încerce să se transfere cu slujba în oraşul în care locuieşte fata cu părinţii ei. În asemenea condiţii, ea nu ar mai avea nici un motiv să nu accepte cererea în căsătorie a lui Mihai. În afară de cazul că ar mai exista şi alte rezerve, de alt ordin, pe care el nu le cunoaşte...

Poate că Amaliei îi dă de gîndit tocmai lipsa de sensibilitate, de receptivitate sufletească, a lui Mihai la problemele pe care şi le face ea în legătură cu părinţii ei.

S. GHELBERG — Iaşi: Din toate relaţiile pe care le-ai dat în scrisoarea dumitale despre tînărul care te interesează, reiese că este un om serios, sobru şi cinstit. Ai datoria morală de a nu-l dezamăgi!

Consider că ar fi cazul să întrerupi corespondenţa cu amicii dumitale din trecut. Mă mir că n-ai făcut-o pînă acum!

Nu abuza de larga şi generoasa înţelegere pe care ţi-a acordat-o şi ţi-o acordă în continuare tînărul despre care mi-ai scris.

El are încredere în dumneata, dar trebuie să fii vrednică de această încredere!

CRISTIAN FLOREA: Ca să mă convingi probabil de seriozitatea dramei d-tale sentimentale — (respins de cea pe care ai vrut să o cucereşti şi întristat de amicul căruia îi încredinţaseşi misiunea de intermediar) îmi ceri adresa actriţei de cinematograf Marina Vlady. Fără comentarii!...

BĂNĂŢEANA Z. B. Natura d-tale cinstită nu este făcută pentru a trăi complicaţii sentimentale de natura celor care te-au determinat să-mi scrii.

Continuînd, îţi vei creea probleme dificile şi un zbucium mai mare, decît renunţînd — cu tărie d-tale de caracter de care te cred capabilă. Aş înţelege şi aproba o singură soluţionare: limpezirea situaţiei şi de o parte şi de alta. Altminteri, înseamnă compromis, duplicitate, minciună şi tot ceea ce este astăzi frumos, va fi mîine sluţit!

Păstrează cu el o pură relaţie de amiciţie.

LAURA

Părinţi şi copii

Strada

Strada îşi are viaţa ei, cu ore pentru ocupaţiile celor care o folosesc.

Dimineaţa, cînd soarele abia a răsărit, e ora portarilor harnici, care curăţă strada în faţa blocurilor, apoi cea a gospodinelor matinale care aduna, asemeni furnicilor, hrana pentru familiile lor.

Ora următoare e a oamenilor care merg la lucru. Paşii lor sînt mai grabiţi, înfăţişarea mai sobră, plasele cu cumpărături au făcut loc poşetei sau servietei. Ora aceasta e începutul zilei şi pentru copii. Pentru cei care, cu cărţile rînduite în ghiozdane, îmbrăcaţi în uniforme, se îndreaptă către şcoală. Pentru cei care, cu ghiozdănelul într-o mînă şi cu cealaltă mînă aninaţi de mîna mamei sau a fratelui mai mare, se îndreaptă către grădiniţa. Pentru cei mai mărunţi sau măricei pe care îi culeg de pe la casele lor maşinile căminelor şi creşelor şi pe care le recunoşti după inscripţia: „Atenţiune, copii!"

Apoi, trecătorii devin mai rari. Începe domnia copiilor „fără ocupaţie", care au reuşit să facă mamelor lor, capul „calendar" pînă au izbutit să capete permisiunea de a se duce „în stradă".

Cu puţină pauză, la orele prînzului, acest început de domnie durează, în zilele frumoase, pînă cînd soarele s-a culcat de mult şi becurile electrice luminează strada. Dar, ca în orice domnie, domnii se schimbă uneori, revin, şi... fac mult zgomot.

La jurul prînzului se reîntoarce şcolarii. Strada îi primeşte pe locatarii ei zgomotoşi şi grabiţi să lepede ghiozdanele şi uniforma, pentru a cîştiga, pînă la vremea mesei, o oră de joacă. Strada se înveseleşte, pe lîngă ziduri se adăpostesc ghiozdanele celor ce sînt atît de grabiţi să reia joaca încît nu vor să piardă din timp ducîndu-şi lucrurile acasă. Din casele înalte, cu ascensor şi fără curţi, sînt prezenţi la ora aceasta toţi vecinii între patru şi douăsprezece ani. Cei mari, mîndri de încă vreo joacă nouă, adusă de pe la colegii de şcoală, cei mici şi mai mîndri pentru că sînt admişi să stea, să privească, eventual să facă pe servii celor mari, pe care îi admiră în tot ce fac, cu ochii sticlucitori.

E şi ora cînd, fără intenţie, se face educaţia cetăţenească. Cele învăţate la şcoală despre relaţiile dintre copii sînt aplicate aici, pe viu. Cînd unul mai mare necăjeşte pe careva din ceata celor mai mărunţei, oprobiul celor „mari" nu întîrzie să se manifeste. O înţelegere tacită îi face pe copii să se înţeleagă şi să se tolereze în joaca lor, înţelegere bine-înţeleasă priveghiată şi ajutată de capetele grijulii de mame ce se tot arată prin ferestre şi balcoane.

Dar peste o oră, parcă nici n-au fost pe acolo copii. Mamele şi-au adunat puii şi ultimele peripeţii sînt povestite, cu lux de amănunte, în vreme ce farfuriile cu mîncare se golesc repede în faţa micuţilor flămînzi.

Trec orele cînd strada primeşte, pe drum de întoarcere, pe cei ce au plecat la lucru dimineaţa. Trec şi cele în care căldura înmoaie asfaltul. În spatele ferestrelor cu storuri lăsate unii copii se odihnesc, alţii dezleagă probleme de aritmetică şi învaţă despre faimoase fapte din cartea de istorie, aşteptînd ora cînd jos, pe trotuarul lat, va începe să se audă larma obişnuită.

Şi larma se face curînd auzită. Cu cele trei trotinete, se realizează concurs. Uneori apar bicicletele celor mai mari — vreo două — şi puştimea priveşte admirativă cum cei care ştiu să umble pe două roţi îşi dovedesc, pe rînd, talentele.

De cîtăva vreme a apărut în stradă un băiat nou cu apucături neobişnuite. Cînd cei mari nu sînt de faţă, îi bate pe cei mici. Le ia şepcile şi îşi însuşeşte jucăriile lor. E înalt, voinic, obraznic, bun de gură şi spune cu ifos: „Pe mine nu mă sperie cu bau-bau, ca pe prichindei".

Cei mici se vaită şi cei mari, aflînd, îi apără. Ciudat. Pumnii şi apucăturile i-ar fi cîştigat un loc de frunte între copiii stăpîniţi de frica lui. Dar gloria nu vine. Cei mici îl ocolesc, cei mari îl dispreţuiesc şi l-au botezat „bătăuşul prichindeilor". Nici măcar porecla nu-i un lucru de mîndrie, între copiii învăţaţi să dispreţuiască pe cei ce lovesc fiinţe mai slabe şi mai mici ca ei.

Şi cu uimirea celui ce observă, într-o zi, cît de mult cresc copiii şi cît de repede se apropie de pragul adolescenţei ieşind din copilărie, cu aceeaşi uimire poţi observa, cum în stradă la joacă, se formează şi se sudează o colectivitate, cum îşi statorniceşte legile ei morale şi cum, poate de felul în care acest lucru se face, depinde atitudinea pe care o vor avea mîine, aceşti copii, ajunşi oameni maturi.

Ancuţa MAICAN

— Vai de mine, dar ce-ţi veni s-o tunzi aşa?...

Desen de C. FLORIAN

Colţul cosmeticienei

Întrebări ca: socotiţi că e bine să mă fardez? E necesar să nu fardăm? Oare faptul că mă machiez îmi poate dăuna? Cînd şi cum trebuie să folosim fardurile? revin cu insistenţă în bogata corespondenţa primită din partea cititoarelor mele.

Folosit cu măsură şi pricepere, fardul contribuie la estetica figurii, îndu-i un aspect îngrijit şi înfrumuseţîndu-o. Este o prejudecată să se creadă că fardurile sînt vătămătoare. Dimpotrivă, ele pot fi foarte folositoare, deoarece apără pielea de praf şi intemperii.

Cele mai folosite farduri sînt pudra şi rujul. Întrebuinţate cu atenţie şi îndeminare, ele pot modifica în mod fericit aspectul feţii şi coloraţia pielii. Folosite însă în mod stîngaci, pot dăuna esteticii figurii, scoţînd în evidenţă anumite defecte şi ascunzînd tocmai calităţile ce merita a fi reliefate.

Pentru a fi frumos fardate, este bine să ţineţi seama de anumite reguli şi anume: înainte de a aplica pudra, pentru ca aceasta să prindă frumos, pielea trebuie pregătită. Dacă este grasă, trebuie bine spălată cu apă şi săpun, iar dacă e uscată — unsă cu un strat subţire de cremă care trebuie ştearsă după 10 minute. Pudraţi bine faţa, apoi cu o periuţă moale scoateţi surplusul de pudră.

Dacă sînteţi foarte palide, folosiţi cu discreţie roşul de obraz pe care îl veţi întinde cu grija pe pomeţi, după care vă veţi pudra. Pe cît posibil, evitaţi să vă repudraţi de mai multe ori în cursul aceleiaşi zile, deoarece în acest fel machiajul se îngroaşă şi devine vizibil. Or, se ştie că un machiaj nu este cu adevarat reuşit decît dacă nu bate la ochi.

Va voi indica acum un mijloc pentru ca machiajul să ţină bine, chiar dacă sînteţi obligate să staţi în căldura mare sau lumină puternică: pregătiţi o bucata de pînză subţire, muiată în apa rece şi bine stoarsă; după ce v-aţi pudrat, o aplicaţi pe faţa fără să apăsaţi sau să frecaţi şi o lăsaţi să se usuce, după care o înlăturaţi.

Pentru buze alegeţi un ruj viu, luminos, care să nu bata nici în portocaliu, nici în violet. Gura trebuie fardată în forma sa naturală, iar daca este necesară o uşoară modificare, atunci atenţie! să fie făcută cu multa discreţie. Scuturaţi de pudră genele şi sprîncenele şi pieptănaţi-le pe acestea din urmă pentru a le da o forma frumoasă.

Şi ori de cîte ori începeţi să vă machiaţi, aduceţi-vă aminte că fardarea obrazului înseamnă înfrumuseţare şi nu deghizare.

Sanda NOREANU

ÎN CÎTEVA RÎNDURI

● *DE CÎTVA TIMP funcţionează la Praga un institut în care sînt pregătiţi experţi cosmeticieni, pe baza celor mai recente studii şi descoperiri ale medicinii estetice. După ce îşi trec cu succes examenele, aceşti experţi sînt repartizaţi în diferite oraşe ale Cehoslovaciei, în care funcţionează 30 de institute de înfrumuseţare, foarte căutate de femeile de toate vîrstele şi categoriile.*

● *LA LICEUL de băieţi din Peseaux (Franţa) a fost introdus un nou obiect de studiu facultativ: arta culinară. Numeroşi tineri elevi care vor să devină soţi model şi să poată contribui astfel, în mod egal cu femeia, la servituţile gospodăriei (sau numai să controleze în mod expert şi autorizat pe stăpîna casei...) urmăresc cu interes şi adesea cu pasiune, lecţiile predate de o maestră-bucătară.*

● *VORBIND despre excentrica şi celebra vedetă a ecranului francez Brigitte Bardot, marele comic Fernandel a spus: „Am întîlnit-o aseară la „Maxim's". Avea o rochie despre care nu se putea înţelege dacă se afla în ea şi vrea să iasă afară sau dacă era afară şi încerca să intre înăuntru...".*

● *UN SCRIITOR a spus odată: „Soţia cea mai fericită nu este aceea care s-a căsătorit cu cel mai bun dintre soţi, ci aceea care a reuşit să transforme în cel mai bun dintre soţi pe omul cu care s-a căsătorit..."*

● *O STATISTICĂ recentă informează că în Franţa, una din două femei între 20 şi 60 de ani, are o ocupaţie profesională. Aceeaşi statistică arată că femeile reuşesc să se impună în toate sectoarele de activitate omenească.*

● *SE ŞTIE că Elveţia este una dintre ţările lumii unde femeile nu au dreptul la vot. Partidele democratice şi organizaţiile feminine duc o neîncetată campanie împotriva acestei stări de lucruri, care situează Elveţia printre cele mai înapoiate ţări sub raport politic. Dar şi contrapropaganda reacţionară este foarte activă. Vreţi să ştiţi care sînt argumentele reacţionare? Iată o mostră. Un exponent al partidului reacţionar catolico-conservator, un anume Meisler din Berna, a făcut recent următoarea declaraţie presei: „Femeile nu vor avea de altfel timpul să-şi exercite dreptul la vot. În Elveţia, precum se ştie, se votează de obicei duminică dimineaţa, cînd femeile sînt ocupate cu pregătirea prînzului".*

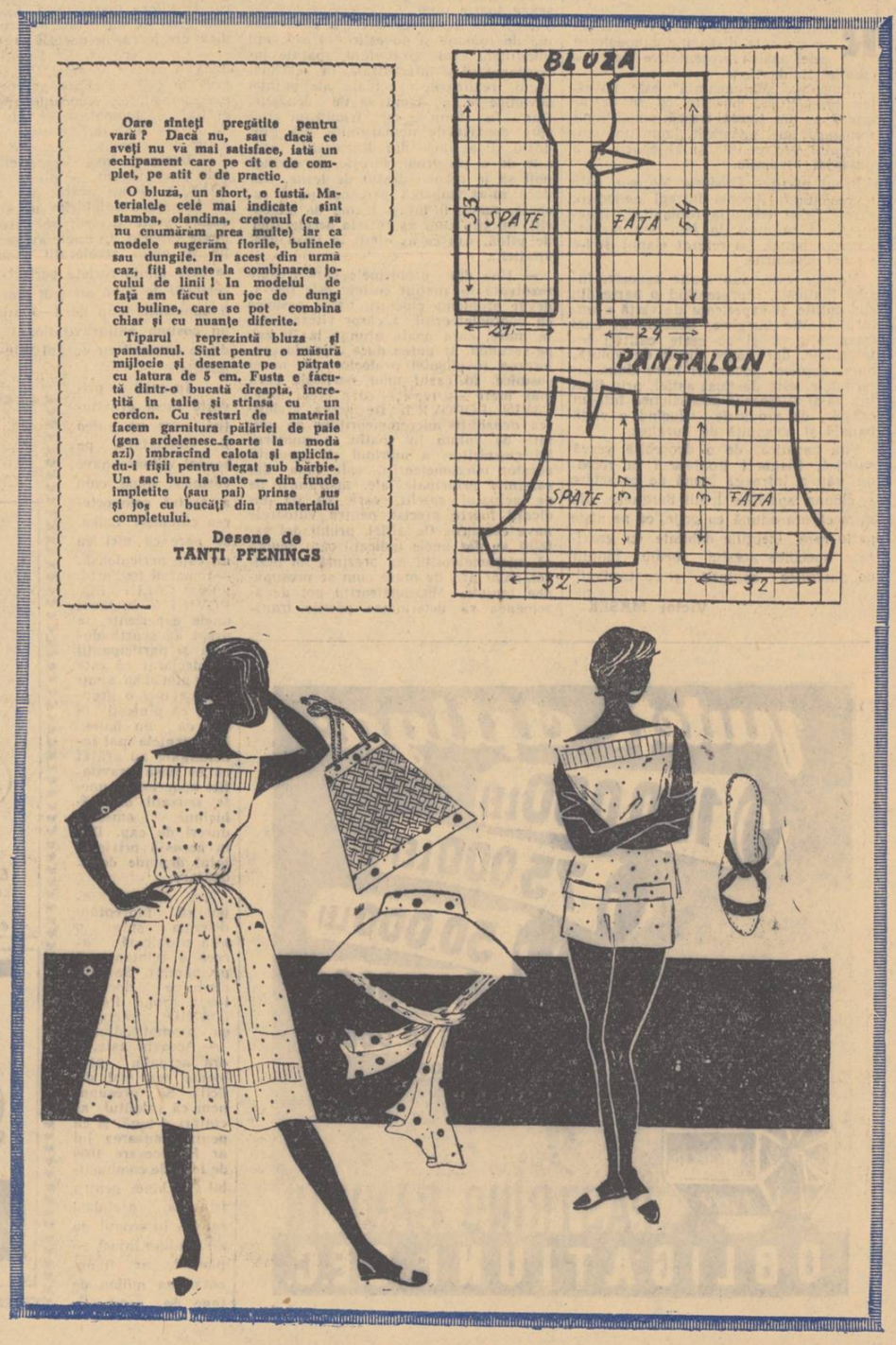

Oare sînteţi pregătite pentru vară? Dacă nu, sau dacă ce aveţi nu vă mai satisface, iată un echipament care pe cît e de complet, pe atît e de practic.

O bluză, un short, o fustă. Materialele cele mai indicate sînt stamba, olandina, cretonul (ca să nu enumăram prea multe) iar ca modele sugerăm florile, bulinele sau dungile. În acest din urmă caz, fiţi atente la combinarea jocului de linii! În modelul de faţă am făcut un joc de dungi cu buline, care se pot combina chiar şi cu nuanţe diferite.

Tiparul reprezintă bluza şi pantalonul. Sînt pentru o măsură mijlocie şi desenate pe pătrate cu latura de 5 cm. Fusta e făcută dintr-o bucată dreaptă, încreţită în talie şi strînsă cu un cordon. Cu resturi de material facem garnitura pălăriei de paie (gen ardelenese, foarte la modă azi) îmbrăcînd calota şi aplicîndu-i fîşii pentru legat sub bărbie. Un sac bun la toate — din funde împletite (sau pai) prinse sus şi jos cu bucăţi din materialul completului.

Desene de TANŢI PFENINGS

V. VASILIU

„CONJUGAREA" UNORA

„EU sînt bărbatul..

„TU eşti nevasta...

„EA este...

LUIGI LUIGI

Birocratul către dentist: — *Vino mîine!*

Dentistul către birocrat: — *Vino mîine! E bine?..*

L. DARIAN

ÎN TEXAS
— Ajutaţi un biet cerşetor!

E. ARNO

— Tovarăşe, sînt grăbit, poţi să mă tunzi fără să-mi scoţi pardesiul?
— Poftiţi, pe dumneavoastră vă tund şi fără să vă scoateţi pălăria..

I. ANDRONIC

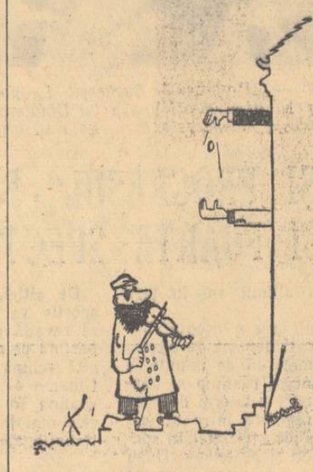

Fără cuvinte.

AL. CLENCIU

Sfidare.

NELL COBAR

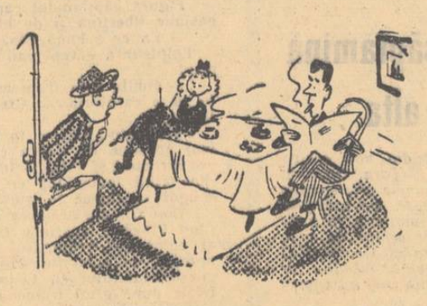

— Mi se pare că e o neînţelegere: eu te rugasem să-mi ţii locul la servici, nu acasă..

P. ROLAND

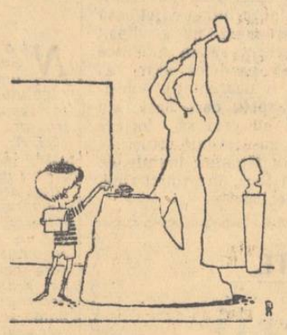

— Nene, îmi spargi şi mie o nucă?

ST. MUNTEANU

— A spus că vrea să obţină un record: trece oceanul într-o barcă..

FRED GHENĂDESCU

— Nu vă supăraţi, aţi uitat să plătiţi ţuica.
— Aşa sînt eu: beau ca să uit..

ION DRĂGAN

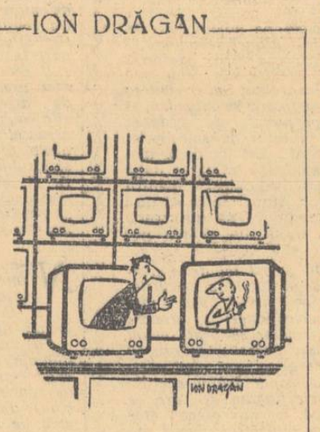

— Permiteţi, colega?

B. MIRNA

— Stau de jumătate de oră şi nu vine nimic..

S. MAUR

Fără cuvinte.

MATTY ASLAN

— Draga mea, au început meciurile în „nocturnă".
— Splendid! Chiar mîine merg şi îmi comand două toalete de seară..

C. TABACU

— Tovarăşe ospătar, nu ţi se pare cam umflată socoteala pentru două persoane?
— Probabil că aţi uitat că mai sînt două sub masă..

REBUS MAGAZIN

Jocuri şi cuvinte încrucişate

CITINDU-L PE TOPÎRCEANU

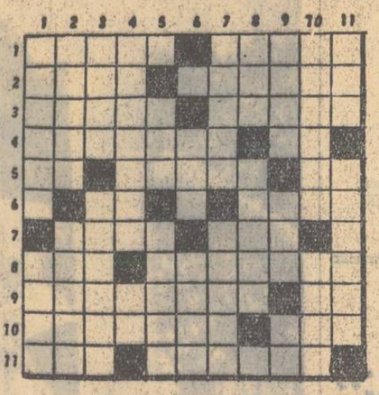

ORIZONTAL: 1. „Migdale...", volum de versuri de Topîrceanu. — „Lumea...", una din publicaţiile la care a colaborat Topîrceanu. 2. Popă cu care intră în conflict Sfîntul Sisoe, în romanul „Minunile Sfîntului Sisoe" de Topîrceanu — „...vesele şi triste", alt volum de versuri de Topîrceanu. 3. Albumul ei cu scoarţele violete / E plin de cărţi poştale ilustrate / Vederi din ţară şi străinătate /... fluvii, parcuri şi portrete" („Albumul"). — „Şi cînd în juru-mi creşte o... ne-ntreruptă / De glasuri de durere şi strigăte de luptă / Eu să rămîn deoparte, cu ochii către stele / În turnul de ivoriu al visurilor mele?" („Noapte de august") 4. „Dar de acuş s-a isprăvit / Cri-cri-cri / Toamnă gri / Taşa, înaltă / Şi elegantă ca o floare / În ploaie de confeti saltă / Părechile dănţuitoare" („Noapte de mai") — „Încrustată-n atmosferă / Ca un ou de ciocîrlată; / Amărîtă şi stinghe-ră / Ca o prună..." („Cioara") 9. „...din luptele de la Turtucaia", volum de notaţii din captivitate, în care poetul se declară împotriva războiului / În frig. 10 „Oiţă...", articol polemic de luptă pentru o limbă vie. — „Gize, flori întîrziate! / Muza... satirică / V-a-nchinat de drag la toate / Cite-o strofă lirică" („Rapsodii de toamnă") 11. Mărgele pe şiragul vremii (Vezi poezia „Răspunsul cometei") — Poezie din volumul de versuri de la 2 oriz. (sing.).

VERTICAL: „Amantul"..., piesă de Topîrceanu. — „Acolo, cînd n-are treabă / Orice... / Este re-s mic şi... !" (Poezia de la 7 oriz.) — Dinşii 5. Serveşte-te! — „Ah, războiul blestemat / Cîte văduve-a lăsat / În durere — şi cîţi prunci / Au... orfani de-atunci!" („Populară") — Abreviaţie la reţete 6. 3,14 — „Aş vrea cu tine să mă duc departe, / La Polul Nord, sub cerul de... / Cînd gheaţa mării clare se desparte / În blocuri plutitoare de cristal". („Vis-alb") 7. „...ca voi!" fabulă. — „Balada unui greier..." 8. „O vezi (a... medic comunal" (Parodia „Vara la ţară") 2. Autorul „Caleidoscopului" parodiat de Topîrceanu. — Iar acuma, numai ochiul de jăratec din... / Licăreşte-n umbra dulce, ca o piatră de rubin" („Singuri"). 3. „Spada-mi gata de... / Luminoasă ca o dîră / Vîră / Spaima-n orice vîrcolac!" („Scrisoare") — Acţiunea de a pili (pl.) 4. „Stelele sclipesc într-una / Călătoare-n infinit / Ceru-i luminos şi luna / Chiar acum a..." („Misterul nopţii"). — Nota scrii-torului 5. Riu în regiunea Mării de Azov — „Pe cînd Duduia Margareta, / Rămasă singură-n... / Să-şi facă-n grabă toaleta, / S-a-mpuns la degei cu un ac" („Cocostîrcul albastru") 6. Odă. — „În plasa gîndurilor mele de lumină / Ti-am prins imaginea: o viespe / Subţire-n mijloc, agera şi..." („Păienjinis") 7. „Pe trotuar, alături sală / Două fete vesele / Zău că-mi vine să-mi las... / Toate interesele" („Primăvară"). — Udat pînă la piele 8. Acela — Viteji (fig.). 9. „E seară. Plopii înşiraţi în... / Se string departe / Văpăi de umbră, facle funerare / La căpătîiul zilei moarte" („Păienjinis") — Porturi şi comunicaţii pe apă — Onomatopee. 10. A privi cu un sentiment de încîntare. — „Acceleratul"! 11. „Plază..., ca un blestem / azvîrlit aşa-ntr-o doară / Creatorului suprem / Şi, banală ...ca o cioară!" („Cioara") — Parodie de Topîrceanu după N. Davidescu (Din „Cîntarea omului").

Cuvinte cunoscute mai puţin: EIA.

GH. CORJOŞ

ANOTIMPURI

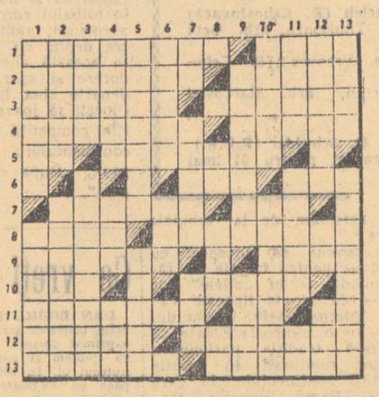

ORIZONTAL: 1. Se coc pe la sfîrşitul verii — Îi simţi mai ales iarna. 2. Acţiune involuntară provocată de gerul iernii (verb) — Fructe tomnatice. 3. Pătrunsă de frigul iernii. — Furtună violentă ce are loc mai ales vara. 4. Chemări — Zilele şi nopţile la echinocţiile de primăvară şi toamnă. 5. Sfîrşit de toamnă — Cultură udată artificial în perioadele secetoase ale verii. 6. Anul din toiul iernii — Fost, în rangurile boiereşti de odinioară. 7. Căldura miezului de vară — Localitate în insula Flores. 8. Continentul în care se înregistrează gerurile cele mai geroase — Se spune despre vreme toamna cînd încep ploile. 9. Umplu pomii primăvara — Creşte din belşug după ploile de primăvară. 10. Localitate în Sumatra — Lună de vară. 11. Ud leoarcă datorită caniculei lui Cuptor — Plantă textilă — Ruteniu. 12. Cu ochii-n patru. — A stat prea mult în soarele arzător de vară. 13. Cîntatul greierilor în serile de vară. — Noaptea la solstiţiul de iarnă şi ziua la solstiţiul de vară.

VERTICAL: 1. Surogat de mare pe timpul verii — Mai la toamnă! 2. Gol — Încălziţi peste măsură. 3. Vreme de toamnă — Aduce iarna în casă pe timpul verii! 4. Jigni — Or — A strînge laolaltă. 5. Boală caracteristică vremii de tranziţie dintre anotimpuri. — A face ordine. 6. Se fac cu prilejul Anului Nou. — Terminaţie de la coadă spre cap. 7. Soarele din vară — Zi de iarnă, prilej de doliu printre porcine! — A apărea. 8. Diftong. — Timp de iarnă cu ger şi viscol. — Nume consonantic! 9. Cartonaşe în vitrină — Oraş în Franţa. 10. Fruct foarte parfumat, se coace vara. — Unul primăvara, unul toamna. 11. Implorare — Adiere primăvăratică. — În fulie 12. Verbul covorului de nea al iernii — Pronume — Ramură eminesciană. 13. Locul de muncă al lui Moş Ene — Păsările care-şi petrec iarna la noi în ţară.

Lucreţia ICHIM

IARTA-MA

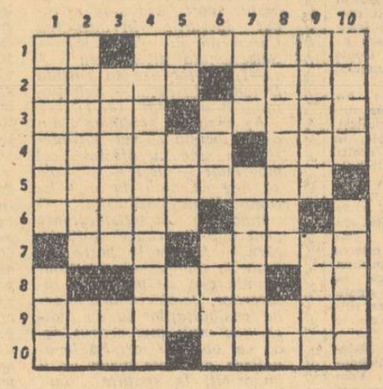

ORIZONTAL: 1. Greşeala pe trei sferturi iertată! — Fe-riri 2. Aplauze din picioare — Tertator 3. Implora iertarea „Esterei", în opera unui pictor olandez — „De ţi-am greşit, îţi cer iertare", supliment literar gratuit. 4. Sperietoare pentru cei care refuzau indulgenţele papei — Unul care nu iartă niciodată... 5. ...şi unul care iartă întotdeauna. 6. Mic, mic, dar puternic (pl.) — Început de milă 7. Antonella Lualdi în „Iartă-mă" — A angaja. 8. Şi-a recunoscut greşeala şi-şi merită iertarea — Dialect francez 9. Iertări en-gos 10. Unitate de măsură pentru sufletele iertătoare (pl.) — A închide ochii sau a trece cu vederea?

VERTICAL: 1. A ierta pe cel de după gratii — Cîinele care latră nu-l poartă (calul însă da) 2. „De ţi-am greşit îţi cer iertare" — Nota dominantă a Boemei. 3. Cerere de graţiere a convenţionalilor neatenţi — Non liquet (mea culpa!) 4. O absenţă care reduce şimţitor şansele de iertare 5. Iert în cele din urmă — ...Baba, cel care n-a iertat nici un hoţ — Campion 6. Unitate în sistemul C.G.S., — Constantinel cel mititel; 7. De pantalon sau de onoare? — Tulburare sufletească 8. Neiertător — Iert fără limite. 9. Învins în lupta cu viaţa — A scăpat de-o boală care nu iartă 10. Vîrf în Carpaţi — A strica.

Nicolae ANDRONESCU
Timişoara

Dezlegările concursului nostru de jocuri cu premii

NOCTURNA: Brahms — Aladin — romanţa — U — Ino — onor — Eminescu — adresa — mare — A — SO — MA — ea — Aas — tuş — LC — catren — Eros — leu — iara — inima — lac — ei — A — Adorian — in — cotoi — ET — ceas — ara — nor — calde — RA — castel — Eas

EXERCIŢII: Zgomot — sîrma — Bacovia — neon — ulani — căscat — cars — purpură — iniţia — tînăr — UT — Ra — zero — C — maci — părăsit — RO — cere — tei — A — agile — circ — căprui — lanţ — insomnie — tap — doaga — bucate

METEOROLOGIE: Adiere — strop nori — oiţa — ma — Eminescu — şah — moş — O — arşiţă — Ol — clar — abur — nins — R — omat — E — ancie — urez — IM — neguri — I — ares — L — D — tot — Latis — rău — RA — anemometrie

TARE: Tonic — gravor — azotic — acerb — Roma — robust — Ino — cetate — A — salcîm — T — Lis — OT — umed — Panu — R — stentor — TR — stane — Topaz — apa — T — securi — port — atleţi — trufaşi — Netă — ati — Rimata — S

UNUL DIN CELE CINCI: Simţit — gutui — apă — arsuri — C — oraş — os — nor — C — aromaţi — JE — oar — mirozna — RB — miresme — C — busuioc — Arna — rom — seu — ver — pisici — RI — SO — LT — ie — emanat — ule — alterări — M — copoi — brad — balsam — haita.

MERE, PERE: Adam — proverbe — Neruda — bace — L — agurida — na... ...ne — idei — înc — nac — ananas — IO — IB — amare — arac — caisa — erate — O — I — cada — VF — urs — OD — NO — balete — duda — cuta — Ida — ara — aere — alac — tulbure — apara — Atalanta — atît.

COPERTA MAGICA: Corneliu Leu: Vîrsta de aur.

PRINTRE GENE: Proverb — baba — retina — Argus — Eminescu — Ene — ZA — arar — Iris — bre — vrute — CO — IC — maica — T — R — tăcut — I — Citi — tir — ascuns — V — cast — lat — G — All — bani — ace — Leon — cepe — an — supărată — ape.

RASFOIND CHIMIA: amoniac — etic — calomel — pila — eter — radical — Tea — pirită — O — IR — urme — E — ar — Liana — etila — cin — fosgen — E — N — IV — apa — da — aclam — albire — Lipan — aluat — fenol — pro — MA — fiartă — ecran.

PRIMAVARATECA: Cocor — muguri — amorezat — mar — lalele — atoşi — iţe — Efu — oraş — nuci — isop — di — TT — frumoşi — teiul — rare — S — R — Violeta — sa — eca — aul — stol — IA — prier — rac — miere — egori — este — ghiocei.

(Va urma)

ŞAH

Alte partide din meciul Botvinnik - Smîslov

Smîslov a jucat cu multă prudenţă partida 16-a, în care a avut negrele. Preferînd să schimbe damele la mutarea 15 în loc să continue atacul într-o poziţie în care adversarul n-avea slăbiciuni, Smîslov a intrat apoi într-un final de turnuri a cărui desfăşurare arbitrii au consemnat-o pînă la urmă remiză.

1. c4, Cf6 2. Cc3, d5 3. c:d5, C:d5, 4. g3, g6 5. Ng2, C:c3 6. b:c3, Ng7, 7. Tb1, Cd7 8. Cf3, 0—0 9. 0—0, e5 10. d4, c6 11. e4, Da5 12. Dc2, e:d4 13. c:d4, Cb6 14. Nd2, Da4 15. D:a4, C:a4 16. Tfc1, Cb6 17. Ne3, f5 18. Ce5, f:e4 19. N:e4, Nf5, 20. N:f5 T:f5 21. g4, Tf8 22. a4, Tae8, 23. a5 Cd5 24. T:b7 C:e3 25. f:e3, N:e5 26. d:c5, T:e5 27. T:c6, Tf7, 28. a6, T:e3 29. Tcc7, Te1 + 30. Rg2, Te2 + 31. Rg3, Te3 + 32 Rg2, Tc2 + 33. Rg3, Te3 + 34. Rh4, T:c7 35. T:C7, h6 36. g5, h5 remiză. Botvinnic—Smîslov 9½—6½

Şi în partida 17-a, Smîslov cu albele a început mutînd doi paşi înainte pionul din faţa regelui. Intrînd în deschiderea Karo Kann, Botvinnik a ales la mutarea 4-a o continuare neobişnuită, considerată de teorie ca dezavantajoasă pentru negru. Linia de joc adoptată de Botvinnik a reabilitat însă această variantă şi după o luptă poziţională relativ liniştită, adversarii au acceptat remiza.

1. e4, c6 2. Cc3, d5 3. Cf3, d:c4 4 C:e4, Cf6 5 C:f6+, g:f6 6 Nc4, Ng7 7 h3, Nf5 8 0—0, e6 9 Te1, 0—0 10 d4, Cd7 11 Nf4, Te8 12 Dd2, Ng6 13 c3, Cb6 14 Nb3, a5 15 a3, Cd5 16 Nh6, Db6 17 N:g7 R:g7 18 Na2, Tad8 19 c4, Ce7 20 Tad1, Dc7 21 Dc3, Nh5 22 Td3, Ng6 23 Td2, Td7 24 Ch2, h5 25 Cf3, Ted8 26 Ted1, b6 27 Ch4, Cf5, 28 C:g6, f:g6 29 Nb1, c5 30 N:f5, e:d4 31 T:d4, T:d4 32 T:d4, T:d4 33 D:d4, g:f5 34 b4, a:b4 35 a:b4, Rf7 36 Rf1, Re7 37 Re2 Db7 38 c5, Da6 şah, 39 Dd3, Da2 şah 40 Rf3, Da8 şah 41 Rg3, b:c5 42 b:c5, h4 şah 43 Rh2, Db8+ 44 Rg1, Dc7 45 Da3, Rf7 46 Db4, Dc6 47 Db6, De4 48 Da5 Db1+ 49 Rh2, Db8+ remiză. Botvinnik-Smîslov 10—7.

IOSEFINI vă prezintă scamatorii de familie

Cartea care se schimbă în pahar

Pentru executarea acestei scamatorii vă trebuie următoarele materiale: un pachet de cărţi de joc, un pahar (destul de mare pentru a putea conţine cărţile) şi o batistă. Toiul poate fi dat spre examinare în public care va putea constata că nu e vorba de nici o preparaţie.

EFECT: Cereţi unui spectator să tragă din pachet o carte oarecare, să se uite la ea, să o repună în pachet şi să amestece apoi cărţile.

Aşezaţi pachetul în picioare în pahar, cu figurile spre public. Prima carte ce se vede este, să zicem, 7 de pică.

Acoperiţi paharul şi cărţile aflate în el cu o batistă.

Cereţi spectatorului să numească cartea aleasă; de îndată ce o numeşte, descoperiţi paharul ridicînd batista: cartea ce se vede din pachet nu mai este 7 de pică, ci chiar cartea aleasă de spectator.

Care este explicaţia? Cînd spectatorul denunţe în jos cartea aleasă, faceţi săritura cupei şi executaţi un amestec fals, operaţie prin care se lasă cartea în chestiune pe jos.

Terminînd acest amestec fals, întoarceţi cărţile de la capete, spate în spate, în aşa fel ca pachetul să prezinte două cărţi vizibile: una în faţă, alta în spate. Băgaţi cărţile în pahar punînd în faţa publicului o carte oarecare în cazul nostru 7 de pică. Apoi, cînd acoperiţi totul cu batista, învîrtiţi puţin paharul şi prezentaţi publicului ceafălă faţă a pachetului ne care se vede cartea aleasă. Această mică scamatorie produce un foarte mare efect.

Problemă de perspicacitate

Salariul meu pe ultima lună împreună cu prima a fost de 1500 lei. Salariul este cu 1000 de lei mai mare decît prima. Care este salariul meu?

SOLUŢIA PROBLEMEI DE PERSPICACITATE APĂRUTĂ ÎN NUMĂRUL TRECUT

Desigur, cel mai tîrziu va cădea firul de păr care este astăzi cel mai tînăr, adică cel a cărui vîrstă este de o zi. Să vedem după cît timp fi vine rîndul să cadă. În prima lună, dintre cele 150.000 de fire care se află astăzi pe cap vor cădea 3.000, iar în decursul unui an vor cădea 36.000 de fire. Vor trece prin urmare 4 ani şi ceva pînă cînd va veni rîndul ultimului fir de păr. Astfel am determinat vîrsta medie a unui fir de păr: 4 ani şi ceva.

„Decada cadourilor pentru copii"

Cu prilejul zilei de 1 iunie cumpăraţi cadouri utile pentru copiii dvs. de la magazinele de specialitate ale comerţului de stat.

Purtaţi cu încredere

Pantofi de pînză

Practici, uşori, comozi, durabili

Sortiment variat în diferite modele şi culori găsiţi la unităţile specializate din:

Bd. SCHITU MAGUREANU 5
Str. 13 DECEMBRIE 5

precum şi la raioanele de încălţăminte din unităţile:

Bd. 6 Martie 5 Str. Brezoianu 19
Str. Rahovei 444

NOUTAŢI

Au apărut diafilmele:

- **Electrificarea în R. P. R.**
- **Dezvoltarea transporturilor în R. P. R.**
- **Muzeul Bruckenthal — partea I-a** (Despre arta populară)
- **Muzeul Bruckenthal — partea II-a** (Despre arta plastică)
- **Din trecutul de luptă al poporului nostru în perioada celui de al II-lea război mondial.**

Aceste diafilme ne ajută să ne cunoaştem patria

Se găsesc de vînzare la toate librăriile şi magazinele cu jucării.

magazin sport

C.C.A. și Știința Timișoara debutează mîine în „Cupa Dunării"

Ultimele două ediții ale „Cupei campionilor europeni" au consemnat primele participări postbelice ale unor echipe românești — **Dinamo București** și **C.C.A.** — într-o mare competiție internațională, intercluburi, de fotbal. Confruntările au adus unele succese echipelor noastre, dar mai ales multe învățăminte, valabile pentru întreg fotbalul nostru.

Așa privim lucrurile și astăzi cînd, alături de fruntașele fotbalului cehoslovac, maghiar, iugoslav și bulgar, două dintre echipele noastre fruntașe, **C.C.A.** și **Știința Timișoara**, sînt chemate să participe la prima ediție a competiției „Cupa Dunării".

Sorții au decis ca adversarii din primul tur ai formațiilor noastre să fie **M.T.K. Budapesta**, pentru **C.C.A.**, și **Dinamo Slavia Praga** pentru **Știința Timișoara**, adică două echipe redutabile. Formația budapestană **M.T.K.** e bine cunoscută publicului nostru spectator, dintr-o proaspătă evoluție în Capitală, cu care prilej a dobîndit o victorie clară în fața echipei Rapid — după ce a prestat și un joc care i-a atras aplauze unanime. Cît despre **Dinamo Slavia Praga** e suficient să spunem, în loc de altă prezentare, că e una din fruntașele fotbalului cehoslovac, atît de bine cotat în fotbalul continental.

Programul primei etape

SIMBĂTĂ 24 MAI

Steaua Roșie Belgrad — Dukla Pardubice, **arb. Hernardi (R.P.U.).**

DUMINICĂ 25 MAI

C.C.A. — M.T.K. Budapesta, **arb. Rumiancev (R. P. Bulgaria)**

Partizan Belgrad — Tatran Prešor, **arb. B. Karoli (R.P.U.)**

Ferencvaros — Radnicki, **arb. Imrich (R. Cehoslovacă)**

Dinamo Slavia Praga — Știința Timișoara, **arb. Gere (R.P.U.)**

Tatabanya — Lokomotiv Sofia, **arb. Vrbovec (R. Cehoslovacă)**

Ruda Hvezda Brno — Salgotarjan, **arb. Marcovici (R. P. F. Iugoslavia).**

MARȚI 27 MAI

Levski Sofia — Voivodina, **arb. D. Schulder (R.P.R.)**

Returul acestei etape este programat pentru 31 mai și 1 iunie.

Ce așteptăm de la echipele noastre?

S-ar cuveni să începem cu victorii — pentru că ele au făcut dovada — în „zilele" lor bune — că nu le lipsește valoarea internațională. Dorim din partea lor o comportare care să întărească tradiția participării echipelor românești în marile competiții continentale, în care un F.C. Rapid, Ripensia, etc., au știut să cucerească lauri.

Și acum cîteva declarații

VASILE NANCIU, *secretar general adjunct al Federației de fotbal:* Am încredere în ambele noastre echipe: în pregătirea tehnică și experiența jucătorilor internaționale a formației C.C.A., în ambiția și elanul caracteristice Științei Timișoara. Cu aceste atribute sper — și doresc — ca echipele noastre să realizeze rezultate care să ridice prestigiul fotbalului românesc. Mai multe vă voi spune... după prima ediție a jocurilor cu M.T.K. și Dinamo Slavia, cînd prima confruntare va permite concluzii mai categorice.

PETRE KRONER, *arbitru internațional:* Participarea echipelor românești în „Cupa Dunării" nu poate decît folosi formațiilor și fotbalului nostru, mai ales din punct de vedere tehnic. Asta indiferent de rezultatele ce le vor înregistra. Dacă vreți, totuși, să-mi cunoașteți părerea și asupra rezultatelor, iată-o: C.C.A. poate să înregistreze o victorie de mare prestigiu la București, deși M.T.K. este o echipă foarte valoroasă; cît despre Știința Timișoara, date fiind oscilațiile de formă din ultima vreme, în mod normal nu poate cîștiga la Praga. Întîlnirea cu Dinamo Slavia, în mod normal... Dar ce-ați zice, totuși, de un succes al studenților timișoreni produs al încredințări balonului rotund — așa cum spuneți dvs., ziariștii?

ȘTIRBEI, *căpitanul echipei Progresul București:* „Cupa Dunării" este mai mult decît binevenită, pentru următoarele considerente: 1) dă posibilitate să participăm cu echipele noastre la o competiție internațională de prestigiu, 2) permite să arătăm măsura valorii actuale a fotbalului nostru, 3) oferă prilejul unor învățăminte de preț, din contactul cu echipe cu prestigiu, cu reputație. Dintre reprezentanții noștri, cred că C.C.A. va face o figură bună în jocul cu M.T.K. — pe măsura comportării din „Cupa campionilor europeni"; sau mai clar: La București va cîștiga. Mai grea e situația Științei Timișoara, care la ora actuală nu prea „merge". Gîndesc însă că jucătorii ei se vor strădui să facă cinste încrederii ce li s-a acordat de a reprezenta fotbalul nostru în această competiție.

APOLZAN, căpitanul echipei C.C.A.: Mai întîi, țin să-mi mărturisesc satisfacția ce o resimt ca participant în „Cupa Dunării", căci pentru un jucător o mare competiție internațională e înainte de toate un minunat schimb de experiență, care-i folosește. Acum, pentru că desigur așteptați de la mine pronosticuri iată ce am de spus: Nu se poate prevede un cîștigător sigur în întîlnirea noastră cu M.T.K. Dorința mea — și a colegilor mei — e ca acest cîștigător să fie C.C.A. Și vă asigur că nu este vorba numai de o simplă dorință ci și o deplină străduință ce o vom depune pentru acest scop. Știința Timișoara, la rîndu-i, dacă va privi cu încredere forțele ei, va putea obține un rezultat cu care să se mîndrească pentru un debut într-o competiție internațională. Și acum... vă invit la jocul nostru cu M.T.K.

ILIE OANĂ, *antrenorul echipei Petrolul Ploești.* După părerea mea jocurile din „Cupa Dunării" sînt extrem de grele pentru echipele noastre, dat fiind nivelul ridicat al formațiilor participante. Sper însă — și doresc — o comportare cît mai bună din partea echipelor C.C.A. și Știința Timișoara, ca să demonstreze pe plan internațional că și noi însemnăm ceva în fotbalul european. Doresc, de asemenea, ambelor echipe succes deplin cu prilejul debutului în această competiție. Și mai doresc și sper să nu fie prea departe ziua în care Petrolul Ploești să joace în una din marile competiții fotbalistice ale continentului: „Cupa Dunării" sau... „Cupa campionilor europeni".

Ce vreți să știți?

DAN BOBIC, Ploești: Vă confirmăm primirea scrisorii, așa cum v-ați exprimat dorința. Dar nu numai atît: va spunem și părerea asupra conținutului ei. În nici un caz nu ni se pare că ea poate să devină — așa cum v-ați exprimat — **„un punct de plecare pentru a scoate fotbalul românesc din impasul în care se găsește".** Și pentru asta ar fi suficient să va arătam că baza dezvoltării unui sport nu poate să însemne niciodată un lot de 30—40 de jucători selecționați ci, dimpotrivă, cît mai multe echipe de club, cu cît mai mulți jucători buni, care să fie puși la dispoziție, după nevoi, pentru jocurile internaționale. Socotim că ați pornit de la o intenție bună cînd ați scris materialul (în totalitatea lui) dar, fără supărare, nu ni se pare că stăpîniți prea bine problemele respective. Vă sugerăm să le mai studiați.

MIOARA CREȚU, Galați: Maestrul sportului căruia vreți să-i scrieți prefera-ți cereți amănuntele în legătură cu sportul ce va interesează pe adresa: U.C.F.S. str. Vasile Conta 16, București — cu indicația numelui lui.

MARGA ANTON, București: Ne străduim să publicăm în fiecare număr prezentări de sportivi fruntași. Ca să putem satisface dorințele, în materie, ale tuturor cititorilor noștri (ceea ce de altfel vrem!) ne trebuie mult timp. În cadrul acesta să încadrați și dorința dvs., privind echipa preferată și sportivii care fac parte din ea. În plus, e bine să știți că grabirea apariției materialului ce-l solicitați e în funcție și de creșterea respectiva echipa. Deci, cînd va ajunge să fie cotată printre fruntașe, fiți sigură că veți citi în coloanele noastre rîndurile ce le așteptați și pe care le vom însera cu plăcere.

V. GOROHOV, Timișoara: Datele ce vă interesează sînt, în momentul de față, destul de sumare. Vom încerca, totuși, ca într-un număr viitor să vă punem la dispoziție unele dintre ele și anume cele privind cele trei echipe sudamericane participante la campionatul mondial de fotbal din Suedia, la care vă referiți. Pentru rest, de asemenea, va vom satisface pe măsură ce ne va fi posibil.

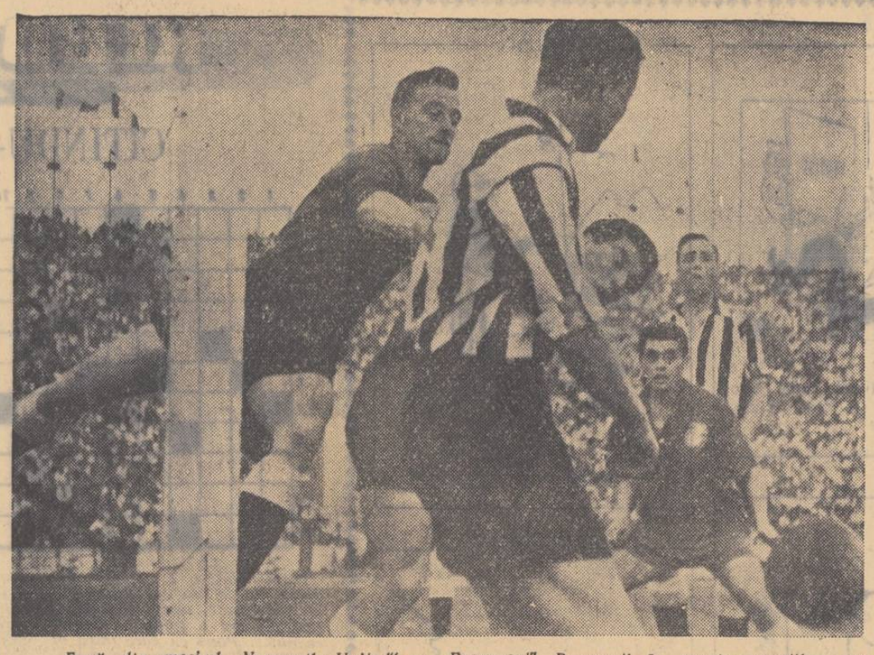

Fază din meciul „Newcastle United" — „Progresul" București. La poarta oaspeților, portarul și unul din fundașii englezi resping cu greu o acțiune a lui Dinulescu, abia vizibil între cei doi apărători. Sm ărăndescu, foarte aproape, urmărește faza, gata să intervină, ca și mijlocașul englez Franks.

„NEWCASTLE UNITED" ȘI „PROGRESUL" - BUCUREȘTI AU REUSIT UN MECI FOARTE SPECTACULOS

În continuarea seriei de meciuri internaționale de fotbal în care sînt angajate echipele noastre reprezentative sau de club, joi după amiază s-a desfășurat, pe stadionul „23 August" din Capitală, întîlnirea dintre cunoscuta echipă engleză din prima ligă profesionistă „Newcastle United" și formația noastră fruntașă „Progresul" București.

Publicul spectator a avut satisfacția să urmărească un meci foarte spectaculos, în care tehnica foarte bună a jucătorilor englezi s-a întrecut cu jocul viu și energic al echipei bucureștene. Meciul s-a terminat la egalitate: 1—1 (1—0), oaspeții fiind superiori în prima parte a jocului, iar gazdele reușind să domine în cea de a doua parte. Dar independent de rezultatul tehnic al întîlnirii — căci nu rezultatul s-a urmărit în primul rînd — am putut vedea o echipă dintre cele mai bune care au evoluat în ultimii ani în țara noastră,

Progresul, care a început stîngaci și a fost depășit de adversar în primele 45 de minute, a căutat în acest răstimp să răspundă cu un joc lateral de pase scurte și repetate între aceiași jucători — joc imprimat în special de Ozon și Mateianu. După pauză, cînd în atac a intrat Banciu în locul lui Mateianu, bucureștenii au folosit un joc incisiv, în adîncime și cu acțiuni în trombă, care a destrămat de cîteva ori apărarea atît de strînsă și de bine organizată a oaspeților. După ce Banciu a egalat printr-o vijelioasă acțiune personală, nu a lipsit mult ca scorul să se modifice în favoarea gazdelor. Dar aceasta ar fi nedreptățit, desigur, pe oaspeți, care deși au insistat și au vrut să forțeze victoria, s-au străduit totuși — așa cum au făgăduit înainte de meci — să facă, în primul rînd, un joc spectaculos.

De altfel, publicul nostru sportiv va avea astăzi prilejul să revadă echipa oaspeților, în partida pe care o vor susține cu altă echipă bucureșteană — Dinamo — care a știut întotdeauna să facă o figură din cele mai bune în întîlnirile internaționale.

Șt. R.

IN ACTUALITATE

Selecționerii n-au avut „mînă fericită"

Două proaspete jocuri publice ale unor selecționate românești de fotbal au produs amărăciune spectatorilor și iubitorilor acestui sport. Așa s-au petrecut lucrurile în întîlnirea Canto do Rio (Brazilia) — Selecționata divizionară A (2—1) și tot așa în partida Dinamo Moscova — Selecționata B a R.P.R. (3—1).

Aș vrea să subliniez din capul locului că nu înfringerile în sine au afectat cel mai mult — deși n-aș putea să neg că n-au durut — ci comportarea jucătorilor. O comportare nesatisfăcătoare generată din cauze multiple, care — fiecare în parte și toate la un loc — au atîrnat plumbi grei de picioarele jucătorilor, le-au coborît nivelul posibilităților la un indice cu mult mai scăzut decît cel obișnuit lor. Să le analizez pe toate acum ar fi imposibil, la spațiile unui comentar. Dar pe una, mai apăsătoare dintre ele, tot se cade s-o discut în această rubrică. E vorba, anume, de jucătorii folosiți.

Am întîlnit în ambele noastre selecționate jucători care, la momentul dat, nu-și aveau locul în respectivele echipe. Mă gîndesc, de pildă, la stoperul Lazăr și centrul atacant Ciosescu (selecționata divizionară A), la Cojereanu și Fronea (selecționata B a R.P.R.), ca să nu intru în expuneri mai largi. În preajma partidelor pentru care au fost selecționați acești jucători au avut comportări nesatisfăcătoare sau, pentru cazul lui Fronea, pur și simplu, nu a fost folosit de 3-4 etape de campionat în echipa lui (Petrolul Ploești), fiind considerat de o valoare inferioară colegului de club care joacă pe postul lui. De ce au fost atunci selecționați? După părerea mea, datorită opticei greșite ale celor sau celui însărcinat cu formarea echipelor, care se situează, se pare, pe punctul de vedere: „Sînt în lotul de selecționabili? Sînt! Un joc-două mai slabe anulează valoarea după care au fost aleși pentru lot? Nu! Atunci de ce să nu-i folosesc, de ce să nu-i verific, că o să am cîndva nevoie de ei!"

Tocmai acest fel de a „vedea", de a înțelege lucrurile, duce pe unul sau mai mulți selecționeri la greșeli de soiul celor săvîrșite acum (căci sînt greșeli), la greșeli din care generează apoi comportări nesatisfăcătoare ale unor selecționate de care se preocupă, se interesează masele cele mai largi. Lazăr sau Ciosescu, Cojereanu sau Fronea, precum și alții ca și ei, pot fi păstrați în lotul selecționabil cît timp specialiștii însărcinați cu această treabă socotesc că e bine. Dar asta în nici un caz nu înseamnă ca ei să fie folosiți în jocurile publice ale selecționatelor exact în momentul în care posibilitățile lor nu-i indică pentru asta. O asemenea treabă se numește dilentantism și nu se împacă de fel cu obiectivul principal al unor jocuri de verificare — cu rolul și rostul lor bine știut.

Aș vrea, totuși, să mă limitez prin a spune de astă dată doar că selecționerii n-au avut „mînă fericită" în alegerea lor. Căci, pentru a le pune în discuție priceperea în materie, socot necesar să-i mai văd la lucru.

B. BERCEANU

De la o săptămînă la alta

Ne-a vizitat din nou echipa Swansea (Țara Galilor), una din bunele prietene ale rugbiului românesc. De astă dată, reputata formație a fost înfruntată de trei echipe de club (C.C.A., Dinamo și Geotehnica) care, spre cinstea și mîndria lor și a rugbiului nostru, au învins cîteși trele.

Faptului i se cuvine o consemnare aparte. Mai întîi pentru că ne reamintește că nu sînt cu mult prea depărtați anii în care pentru a se da replica unei echipe străine de rugbi era necesar să aliniăm o selecționată, și apoi pentru că deodată trei echipe românești se dovedesc de o valoare care le permite să învingă, în întîlniri cu o formație ce se bucură de un bun prestigiu internațional.

Condițiile asigurate mișcării de cultură fizică și sport de către regimul nostru au permis și rugbiului să înregistreze acești pași înainte, pe care-i subliniem și-i aplaudăm. Dar sublinierea mai vrea să nu se facă uitată de către rugbiștii noștri, necesitatea ducerii mai departe a actualelor progrese, mai ales acolo unde e vorba de tehnica și „subtilitățile" acestui sport. Ar fi, ca să spunem așa, ultimul asalt pentru dobîndirea consacrării rugbiului nostru în prima linie continentală.

★

Ne-au parvenit de la Ploești unele ecouri legate de „neînțelegerile" ce le au frații A. și D. Munteanu cu echipa locală de fotbal Petrolul.

Nu vrem să intrăm în amănuntele acestor „neînțelegeri", care s-ar putea să fie generate de ambele părți (jucători și club), după cum nu vrem să punem pe primul plan nici versiunea care circulă, cu mai multă intensitate în ultima vreme, că de fapt totul s-ar rezuma la dorința celor doi frați să-și schimbe clubul și de aici o serie de „mofturi" și de „atitudini" cu care să-și asigure plecarea.

La prezentele rînduri ne-a îndemnat, de fapt, cu totul altceva. De foarte multă vreme cei doi frați mai mult nu joacă decît joacă, pe fel și chip de motive. Probabil asta legat tot de „neînțelegerile" amintite. Esențialul e că joacă cu intermitențe, tîrguindu-se pentru mai știm ce, pe marginea terenului de sport pe care, credem, cînd au păsit nu s-au gîndit să-și facă din el un scop în viață. Frații A. și D. Munteanu sînt astăzi la Petrolul Ploești. Dacă astăzi sînt aici — aici să joace. Pentru că ei, ca și alții în categoria lor, ar trebui să se gîndească — sportivicește judecînd — că „litigiile" cu echipa lor nu se rezolvă stînd pe tușe și discutînd avocățește, deoarece în asta e prea mult calcul și prea puțin sport. Ceea ce înseamnă cu totul altceva.

Scurt interviu despre volei cu un maestru emerit

Maestrul emerit al sportului SONIA GORBUNOVA, din echipa de volei Dinamo Moscova, care a făcut parte de nenumărate ori din reprezentativa de volei a Uniunii Sovietice, mi-a răspuns recent, cu prilejul turneului întreprins de echipa ei în Capitală, la cîteva întrebări ce i le-am pus pentru revista „MAGAZIN".

— Cunoașteți de mult voleiul nostru feminin?

— Am văzut pentru prima oară jucătoarele române la campionatele mondiale de la Moscova, din 1952. Apoi le-am revăzut în 1955 la „europene" și în 1956 la „mondialele" de la Paris.

— Jucătoarele noastre au făcut progrese în acest timp?

— Da, au progresat mult față de cum jucau în 1952. Foarte pozitiv mai e faptul că nu numai titularele echipei au progresat,

ci și că „rezervele" au ajuns la aceeași valoare. Consider echipa română de volei drept una din cele mai bune din lume. E o formație omogenă, foarte bună în atac și apărare, foarte sudată din punct de vedere tehnic și sufletesc.

— Care dintre jucătoarele noastre vă plac mai mult?

— Mai mult îmi place jocul practicat de Tinela Plești anu, Doina Ivănescu, Florica Teodorescu și Cornelia Moraru.

— Ce credeți despre concepția de joc a echipei noastre?

— Consider că echipa română practică un joc foarte simplu, din trei pase, și aplică foarte rar atacul direct. De asemenea, joacă tot timpul cu centrul doi retras. Acest sistem nu este potrivit întotdeauna și cred că ar fi mai nimerit ca în funcție de faza de joc să se schimbe și sistemul.

— Care este concepția de joc a echipei Uniunii Sovietice?

— Noi întrebuințăm, în general, sistemul de atac din primul pas, pe care-l considerăm cel mai eficace pentru realizarea de puncte, iar în apărare ne orientăm de la caz la caz și întrebuințăm centrul doi variabil, cînd în față, cînd retras.

— Cui acordați prima șansă la viitoarele campionate europene, de la Praga?

— Cred că lupta pentru titlu se va da între echipele U.R.S.S., R. Cehoslovace, R.P.R. și R. P. Polonă.

Sonia Gorbunova, căpitanul echipei Dinamo, este o interlocutoare cu care discuția e deopotrivă de plăcută și interesantă. Dar am socotit că timpul ei este foarte prețios așa că am sfîrșit aici scurtul meu interviu.

Angelica ROZEANU
maestru emerit al sportului

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÂNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustrații: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoșatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele și protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigătele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcași Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoșatul este biciuit și tras pe roată în piața publică. Toată lumea îl blestemă și îl batjocorește, dar o singură ființă îi arată compasiune și-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa egipteancă, îndrăgostită de salvatorul ei, se întîlnește acum cu cel pe care-l iubește, căpitanul de arcași Phoebus, în casa unei femei care locuiește lîngă podul St. Michel.

În fața declarațiilor fetei, Phoebus deveni din ce în ce mai îndrăzneț. Îi sărută cu patimă gîtul alb, apoi, cu un gest scurt, îi deschise centura pe care o avea în jurul rochiei.

— Ce faci? — spuse, cu un aer speriat, Esmeralda.

Căpitanul, din ce în ce mai îndrăzneț, o cuprinse de talie, începu să-i desfacă cu dibăcie corsajul și-i dezgoli umerii rotunzi și frumoși.

Fata părea absorbită ca de un vis minunat. Nu opunea nici o rezistență.

— Phoebus, spuse ea cu însuflețire și cu o expresie de infinită dragoste în priviri, Phoebus, inițiază-mă în religia ta.

— Religia mea? răspunse căpitanul, izbucnind într-un hohot de rîs. Și la ce-ți va folosi?

— Ca să ne putem căsători! — răspunse fata.

Figura căpitanului căpătă o expresie amestecată de surpriză, de pasiune libertină și de blazare.

— La ce e bună căsătoria?!...

Egipteanca deveni palidă și-și lăsă capul să-i cadă cu tristețe, pe piept.

— Iubita mea frumoasă, — reluă Phoebus cu tandrețe. Ce crezi tu că e căsătoria?... Crezi că iubești mai mult dacă ai trecut pe la popă?...

Vorbindu-i din ce în ce mai duios, mai cu căldură, el veni tot mai aproape de tînăra egipteană, mîinile sale o mîngîiau, ochii i se aprinseră și totul, totul arăta că Phoebus era într-una din acele clipe cînd însuși Jupiter face atîtea prostii încît bunul Homer este obligat să cheme în ajutorul său un nor protector.

Don Claude urmărea totul, răscolit de cea mai aprinsă pasiune. Cînd Phoebus cuprinse în brațele sale trupul pe jumătate dezgolit al egiptencei, călugărul porni pe nesimțite din locul său și se apropie, cu ochii fulgerînd de furie. Îndrăgostită, amețită de mîngîierile iubitului ei, Esmeralda își petrecuse brațele goale și catifelate după gîtul frumosului ei adorator. O figură lividă, cu o privire de nebun apăru deodată în spatele lui Phoebus și cu iuțeala fulgerului lama unui pumnal se abătu între umerii căpitanului.

Phoebus căzu ca lovit de trăznet, iar Esmeralda leșină. În clipa cînd ochii ei se închideau, ea avu senzația că este sărutată pe gură cu buze ca de fier înroșit în foc. Cînd își reveni în fire, era înconjurată de soldați din gardă, care ridicau și transportau corpul scăldat în sînge al căpitanului de arcași. Preotul dispăruse. Iar oamenii care se adunaseră comentau cu voce tare:

— O vrăjitoare a ucis pe un nobil căpitan!

. . . . . .

Gringoire și, împreună cu el, întreaga Curte a Miracolelor, era extrem de neliniștit: de o lună nu mai știa nimic de soarta Esmeraldei. Într-o zi, pe cînd trecea prin fața palatului de justiție, poetul observă un mare număr de oameni adunați în fața uneia dintre intrări.

— Ce se întîmplă aici? întrebă el pe un tînăr care tocmai ieșea.

— Nu știu, domnule, se spune că e judecată o femeie care a ucis pe un căpitan. Cum se crede că în această crimă este vorba și de o vrăjitorie, la proces la parte și episcopul, precum și fratele meu, care este arhidiacon. Tocmai am încercat să-i vorbesc, dar n-am putut ajunge pînă la el, ceea ce îmi creează mari neplăceri, căci am urgentă nevoie de o sumă de bani.

Tînărul dispăru, în timp ce Gringoire își făcu loc prin mulțime și pătrunse, după oarecare osteneală, pînă în sala vastă și sumbră unde, pe o estradă, ședeau, cu fețe imobile și sinistre, judecătorii.

În acel moment își făcea depoziția o femeie în vîrstă.

— Domnilor, spunea ea, ceea ce vă povestesc este tot atît de adevărat ca și faptul că eu sînt La Falourdel, stabilită de 40 de ani la podul Saint Michel. O biată bătrînă azi, o foarte frumoasă

fată altă dată, domnii mei. Într-o seară, cineva a bătut la ușa casei mele. Am deschis și am văzut doi bărbați. Unul în negru, iar celălalt în uniformă de ofițer. Au cerut camera Sfintei Marta și mi-au dat o monedă de aur. Odată ajuns în camera de sus, omul în negru a dispărut. Apoi ofițerul a coborît împreună cu mine și a plecat, revenind după vreun sfert de oră cu o tînără și frumoasă fată, urmată de un fel de capră care behăia. N-am spus nimic. Primisem moneda. I-am condus pînă sus, apoi am coborît la mine și am început să țes la război. Deodată am auzit un strigăt sfîșietor și o fereastră deschizîndu-se.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul II-Nr. 31 ★ Sîmbătă 31 mai 1958 ★ 8 pagini — 1.50 lei

BIJUTERIILE EPOCII NOASTRE

Reportaj la fabrica de rulmenți din Bîrlad

Întotdeauna cînd păşeşti pe meleagurile Bîrladului eşti învăluit de atmosfera caldă, moldovenească, de amintiri şi de insemnele unor evenimente istorice care şi-au încrustat aripa pe casele şi pe pavajul acestui tîrg străvechi. De la locul unde Ştefan cel Mare îşi aducea negustorii alcătuind mari tîrguri comerciale din Moldova secolului al XV-lea pînă la pulsul tineresc al oraşului de azi, înnoit de construcţia marii fabrici de rulmenţi, nu este numai o evoluţie istorică ci şi o marcare de epoci şi de răsturnări care au trezit energii triumfătoare.

Pe cîmpul unde altădată tîrgoveţii, în frunte cu pîrcălabul, ieşeau să-şi apere independenţa oraşului de năvălirile turceşti şi tătare *se înalţă acum corpul clădirilor industriale, blocurile muncitoreşti, şcoala profesională de ucenici şi alte instituţii social-culturale.*

Cîmpul cu iarba veştedă care aminteşte prin valurile sale mari de pămînt vechile fortificaţii este străbătut de ritmuri şi de culori moderne, trepidante.

...Cînd am sosit în oraş, vara îşi dezvelea toate miresmele teilor şi zarzărilor...

Iată locurile copilăriei mele. Paşii mei s-au întipărit odată cu fluviul de paşi înnoitori în lutul care poartă pe fiecare centimetru pătrat simbolul şi setea de cîntec şi prospeţimi.

În anul 1951 s-au tras primele jaloane în construcţia fabricii de rulmenţi. *Intr-un timp record, adică la începutul primăverii anului 1953, s-a izbutit să se pună în funcţiune primele secţii ale acestui uriaş metalurgic cu ajutorul celor 27 de tehnicieni întorşi din Uniunea Sovietică.*

Iordache Codreanu, redactorul ziarului de fabrică „Rulmentul", mă însoţeşte în vizita prin fabrică şi discuţia între noi se înfiripă repede, cu amintiri şi în acelaşi timp cu momentele prezentului semnificativ:

— *Priviţi în jurul dumneavoastră* — îmi spune tovarăşul Codreanu — *şi vă puteţi da seama ce drum au parcurs aceşti băieţi şi fete care venind de la ţară au intrat pe poarta fabricii şi cu o perseverenţă emoţionantă şi-au însuşit cele mai diferite meserii, ajungînd astăzi turnători, reglori, forjori cu o înaltă calificare.*

— Îmi aduc aminte, îi răspund eu, pregătind în felul acesta o nouă întrebare, cum în primii ani ai construcţiei fabricii de rulmenţi, fiind în ultimii ani de liceu, veneam împreună cu colegii şi priveam descărcarea maşinilor şi utilajelor grele venite din U.R.S.S...

— *Muncitorii care au lucrat aici în primele luni ale construcţiei fabricii,*

Adrian BELDEANU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Minunată trebuie să fie povestea pe care surioara o citeşte frăţiorului mai mic! Curînd va putea şi el să descopere în tainele slovelor întîmplări şi mai frumoase; rîsul vesel al strengarului din cărucior exprimă bucuria de soare, bucuria de viaţă.

Copilărie fericită! Milioane de copii ai patriei noastre se bucură de grija părinţilor şi de ocrotirea plină de dragoste a Statului.

Fotografii: Mihai POPESCU şi Nicu VASILE

COPIII NOŞTRI

În urmă cu cîteva săptămîni ziarele au publicat o emoţionantă, răscolitoare, relatare a dezvelirii monumentului de la Hiroshima, înălţat în amintirea copiilor carbonizaţi, ucişi, schilodiţi de explozia bombei atomice americane. Monumentul ridicat cu banii copiilor din Japonia şi din alte ţări ale lumii aminteşte omenirii întregi îngrozitoarea catastrofă, crima multiplicată la milioane şi milioane de suflete, care este războiul.

În momentul în care Eiji Sasaki, copilul japonez, desfigurat pe întreaga viaţă de urmările exploziei atomice, dezvelea solemn monumentul, pe fiecare meridian al planetei noastre o mamă dădea naştere unui prunc. În fiecare din casele lor, fie ele iurte ale popoarelor nordice, colibe africane sau maternităţi construite din beton şi cristal, mamele îşi priveau cu încredere fiii născuţi pentru viaţă, pentru dragoste, pentru muncă şi bucurie. Ca toate mamele din lume, ele au privit omuleţii mici şi neputincioşi şi mintea lor a alergat înainte, cutezătoare, peste ani, cînd pruncii aveau să fie bărbaţi şi femei, stăpîni ai vieţii, îndrăzneţi cuceritori ai pămîntului, ai bogăţiilor lui, ai frumuseţilor lui, — cuceritori ai cosmosului.

Şi iată că, de cînd pămîntul adăposteşte pe cîmpiile şi văile sale darnice oameni, pentru a noua oară se sărbătoreşte „Ziua Internaţională a Copi-

Eva MOLHO

● *(Continuare în pag. 5-a)*

PARISUL ÎN ACESTE ZILE...

Din ce în ce se vede mai limpede că cele întîmplate în Alger nu erau decît un prolog. Prologul unei drame care se desfăşoară la Paris, unde se încearcă a se impune Franţei o dictatură militară. Autorii complotului şantajează partidele burgheze cu alternativa: De Gaulle sau război civil. *In faţa şantajului, o serie de oameni politici, inclusiv primul ministru şi preşedintele Republicii au capitulat.*

Continuăm în cele ce urmează filmul evenimentelor petrecute în Franţa, de acolo de unde l-am lăsat săptămîna trecută.

VINERI 23 mai cercuri din apropierea primului ministru declară că au fost stabilite contacte oficioase între guvern şi un reprezentant al lui De Gaulle. În mod oficial, scopul acestor manevre este ca generalul De Gaulle să medieze între guvernul Pflimlin şi rebelii din Alger, ceea ce, după cum se anunţă, generalul nu ar fi refuzat, revendicînd, în acelaşi timp, din nou puterea. De fapt calea către aceasta îi este simţitor şi rapid netezită de acţiunea guvernului pentru o reformă a Constituţiei.

La Paris s-a constituit un „comitet naţional de acţiune şi apărare republicană", din care fac parte: partidul socialist, M.R.P., partidul radical socialist, U.D.S.R., şi regruparea democratică africană. Aceste partide continuă însă şi acum să respingă unitatea de acţiune cu Partidul Comunist şi cu Confederaţia Generală a Muncii.

SÎMBĂTĂ 24 mai, în timp ce la Alger rebelii şi-au intensificat atacul împotriva Republicii, la Paris guvernul Pflimlin a început preparativele pentru a obţine consimţămîntul Parlamentului pentru modificarea Constituţiei. O deosebită îngrijorare a stîrnit în Franţa declaraţia făcută de Pflimlin, în care el sublinia: „Vom crea posibilitatea guvernării ţării de către un guvern stabil... deoarece vom înlătura pe cei de extremă stîngă".

La apelurile rebelilor, s-a constituit în insula Corsica un „comitet de salvare publică", care nu mai dă ascultare autorităţilor de la Paris. Legăturile telefonice dintre Corsica şi Paris au fost întrerupte sîmbătă seara.

În Franţa, un grup de militari care sprijină pe rebeli a făcut o demonstraţie, trimiţînd asupra localităţii Clermont-Ferrand o escadrilă de avioane dispusă în forma „Crucii Lorenei" (simbolul lui De Gaulle).

DUMINICĂ 25 mai, la Ajaccio, capitala Corsicei, după o manifestaţie în Piaţa Prefecturii, demonstranţii au invadat clădirile administrative. Ei au fost sprijiniţi de trupele de paraşutişti. Guvernul a trimis pe calea aerului un detaşament de 200 de membri ai gărzilor de securitate, care au fost însă dezarmaţi la aterizare de către paraşutişti şi închişi într-un lagăr. Conducătorul rebelilor din Corsica este deputatul de dreapta Pascal Arrighi, care a declarat că rebeliunea din Corsica a fost pregătită, încă de mult timp, la Alger.

Autorităţile franceze au ordonat confiscarea ediţiei speciale a ziarului „L'HUMANITE", consacrată loviturii de stat antirepublicane din Corsica. Biroul Politic al C.C. al P.C.F. a dat publicităţii o declaraţie de protest.

LUNI 26 mai, cercuri guvernamentale au anunţat că generalul De Gaulle s-a declarat dispus să se întîlnească cu primul ministru Pflimlin. Luni seara generalul De Gaulle

Gh. IOSUB

● *(Continuare în pag. 3-a)*

ÎN MUNŢII PARÎNGULUI

Cu trei ani în urmă, într-o dimineaţă de martie, o dată cu studenţii care grăbeau spre cursuri, şi-au făcut apariţia la poarta Institutului Agronomic din Craiova doi vizitatori ciudaţi. Purtau pe umeri sarici mîţoase şi se legănau în mers asemeni oamenilor de la munte deprinşi să urce şi să coboare pe cărări abrupte. Studenţii şi ei? Nu, desigur. Ce-i aducea atunci la institut? Asta i-a întrebat şi portarul:

— Dumneavoastră?

— Noi... Zi dumneata, bade Pantelimoane!

Cel tînăr a găsit că-i mai cuviincios să-i lase cuvîntul celui mai vîrstnic.

— Noi cu năgara, tovarăşe. Ne-or trimis de la sfat...

— Năgara? Ce-i aia năgară? Nu mă luaţi pe mine cu „foaia verde"...

Portarul era intrigat că el — care le cunoaşte pe toate — nu ştie ce-i aia năgară.

— Cum să-ţi spun eu dumitale... vrem să vorbim cu un tovarăş profesor.

— Cu care din ei, că avem mai mulţi. Aici, nu-i ca în sat, s-a făloşit portarul.

— Cu care nu ştim nici noi... Cu cel mai mare, a îngăimat, dezorientat, badea Pantelimon.

Pînă la urmă cei doi vizitatori neobişnuiţi au nimerit la profesorul universitar Ion Safta. Aici s-a lămurit şi cine sînt şi de unde vin şi pentru ce bătuseră drumul pînă la institut.

Oamenii veneau tocmai de la Novaci, comună mare, aşezată la poalele Parîngului. Se numeau Todea Pantelimon şi Ion Roşculete. Veniseră, aşa cum ţi spuseseră şi portarului pentru... năgară.

— Ne omoară năgara, tovarăşe profesor. S-a ivit înfi doar în cîteva vetre, dar acum s-a întins ca pecinginea. Noi, poate ştiţi, ne ocupăm cu creşterea oilor. Asta ni-i pîinea. Dar dacă n-ai păşune

Ana CRISTEA

● *(Continuare în pag. 2-a)*

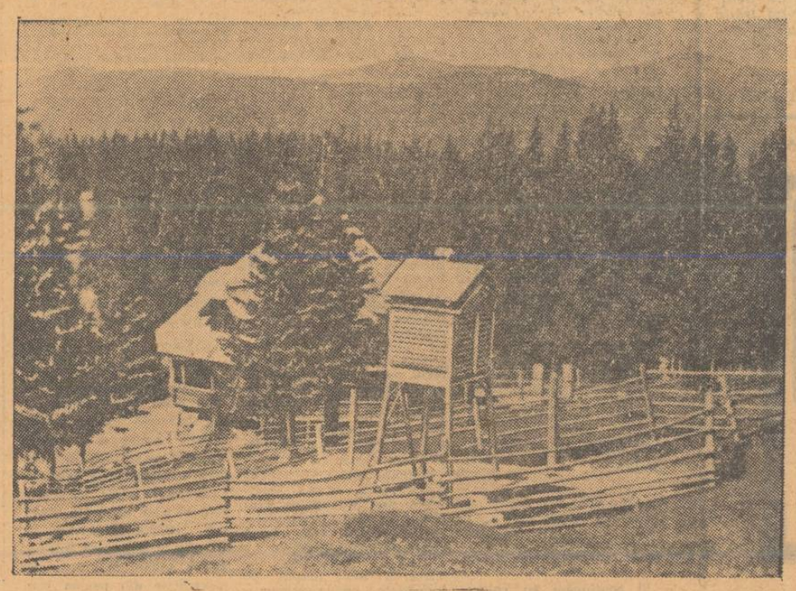

Staţia meteorologică de pe muntele Rinca

Examinînd... pe examinatori!

De vorbă cu profesorii Mircea Sîntimbreanu şi Nicolae Saftu

Vă mărturisesc de la început: am avut trac! Deşi au trecut cîţiva ani buni de la primul meu interviu (cînd n-am avut trac!) de data aceasta aveam. De altfel e explicabil. De obicei lucrurile se desfăşurau simplu; atît întrebaţii cît şi întrebătorul erau „specialişti" în materie. Cei dintîi, profesori sau artişti, ingineri sau sportivi, specialişti în domeniul respectiv; subsemnatul reporter, specialist în... întrebări.

Acum însă urma să mă întîlnesc cu doi „supraspecialişti" în întrebări: profesorul MIRCEA SINTIMBREANU, examinatorul concursului „Cine ştie, cîştigă!" şi profesorul NICOLAE SAFTU, examinatorul concursului „Drumeţii veseli".

Înţelegeţi deci, de ce aveam trac!

Interviul a pornit de la date biografice. Ideea mi-a fost sugerată de o discuţie surprinsă în tramvai, discuţie în care un cetăţean îi spunea altuia, pe un ton ce nu admitea replică.

— Îţi spun eu, dom'le! Ştiu de la cumnată-mea, care e femeie serioasă: Saftu are 48-50 de ani şi Sîntimbreanu 45 bătuţi pe muchie!

Deşi nu mă îndoiam nici o clipă de seriozitatea cumnatei respective, totuşi prima întrebare a fost...

— *Ce vîrstă aveţi?*

NICOLAE SAFTU: Calculaţi singur. Sînt născut la 21 septembrie 1920.

MIRCEA SINTIMBREANU: Am unele fotografii în care par de 22 de ani! Cele de acum 10 ani...

— *Locul naşterii?*

Răspunsul profesorului Sîntimbreanu a venit prompt, erudit şi... modest. Cel al colegului său, ceva mai greu. Veţi vedea îndată de ce.

MIRCEA SINTIMBREANU: Există divergenţe. Istoricii susţin că m-am născut în Ţara Moţilor, geografii în Valea Crişului, geologii în triunghiul aurifer. Rămîn la părerea că în satul meu natal: Băiţa.

Deoarece profesorul N. Saftu se gîndea încă, am dat drumul... metronomului. În ultimele 10 secunde mi-a răspuns în sfîrşit.

NICOLAE SAFTU: Sînt născut în Oltenia.

(Mai tîrziu, datorită calităţilor mele reportericeşti, am aflat şi oraşul: Caracal).

— *Ce studii aveţi? Licenţiat în geografie? în istorie? în litere?*

NICOLAE SAFTU: ...în filozofie.

MIRCEA SINTIMBREANU: ...în filozofie şi drept. Ştiţi, concursurile cu maturii sînt mai pretenţioase.

— *Cum explicaţi popularitatea pe care o cunosc astăzi concursurile?*

NICOLAE SAFTU: În primul rînd, prin pasiunea pentru cultură a tinerei generaţii. De asemenea, trebuie luată în consideraţie forma de competiţie, atractivă pentru toate vîrstele, dar mai ales pentru tineret; în sfîrşit faptul că elevul luptă nu numai pentru onoarea sa, ci şi pentru a clasei, a şcolii şi chiar a oraşului.

— *Iată un răspuns de 40 de puncte!*

N. SAFTU: Cam puţin!

— *Cum? Nu e maximumul posibil?*

— Ba da! Dar cred că e puţin să primesc numai 40 de puncte cînd eu am distribuit de la înfiinţarea concursului 40.000!

MIRCEA SINTIMBREANU: Subscriu la cele spuse în prima parte de colegul meu. Dar fiindcă la concursul „Cine ştie cîştigă!" e vorba de premii în su-

S. F. CORNEA

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Prof. Mircea Sintimbreanu (stînga) şi prof. Nicolae Saftu

In acest număr:

BUCUREŞTIUL — EROU AL UNUI FILM ARTISTIC

MODA pentru copii

MODA masculină

Intr-un oraş ca oricare altul...

Rezultatele concursului nostru de dezlegări

ECOURI CINEMATOGRAFICE ŞI LITERARE

ÎN MUNȚII PĂRÎNGULUI

(Urmare din pag. I-a)

bună, degeaba... Așa că ne-au trimis înlovărășiții din toate comunele de la poalele muntelui să vă spunem... poate știți dvs. vreun leac pentru năgara asta.

Aici s-ar cuveni poate să dăm cîteva explicații despre această enigmatică năgară, care revine mereu în discuție. Trebuie să spunem că ea este o plantă care crește din belșug, de preferință pe soluri sărăcăcioase. S-ar părea că această din urmă particularitate a sa ar constitui o calitate. „Iată o plantă care se mulțumește cu puțin" — ar spune cineva. Lucrurile nu stau însă tocmai așa. E drept, năgara se mulțumește cu puțin, dar ea însăși conține un procent foarte redus de substanțe hrănitoare. Asta una la mînă. Apoi, o dată infiltrată într-un teren, năgara are și altă meteahnă: nu mai permite altor plante mai bogate să se dezvolte. Le fură hrana, le înăbușe pînă le alungă cu totul din ...domeniul ei. Cum se vede e un adevărat despot al pășunilor. Profesorului Ion Safta și colaboratorilor săi, cele semnalate de ciobanii din Novaci le-au deschis un nou și interesant cîmp de cercetări științifice.

O lună mai tîrziu, doi tineri ingineri (soții Afrodita și Constantin Pavel, căsătoriți chiar în zilele acelea) își făceau bagajele. Plecau la munte. Nu în vilegiatură, ci ca să pună bazele viitoarei stațiuni experimentale Rînca. „Cu ocazia asta facem și luna de miere" — glumeau tinerii însurăței. Așa și-au început cei doi ingineri munca la care aveau să stea nu „o lună", ci cîteva luni: din primăvară pînă în toamnă și la care au revenit de-atunci în fiecare an.

Îi pasionase această muncă din prima clipă, deși au avut destule greutăți de înfruntat. Ciobanii se angajaseră să le construiască o cabană acolo sus, în crierul munților, la circa 1500 de m. O făcuseră dar nu era încă gata. „A fost și vina noastră — ne-a mărturisit inginerul Pavel. Veniserăm mult mai devreme decît ne înțelesesem. Parcă nu mai aveam răbdare"... Dimineața, inginerii noștri storceau păturile ca pe rufe. Nu fiindcă ar fi plouat în cabane. La această altitudine umiditatea aerului era însă foarte ridicată.

În mijloc, iarbă de pe parcela ce nu a fost îngrășată, iar în părți iarbă de pe parcela îngrășată.

Greutăți mari aveau și cu aprovizionarea. Drumuri de acces nu erau aici; trebuiau folosite doar potecile de munte. Un măgar ce-l aveau pentru treaba aceasta a fost mîncat într-o dimineață de urși, foarte numeroși prin partea locului. Le-a fost adus apoi un armăsar. Nici cu el n-au făcut treabă prea multă. Își găsise „tăcăul" o dragoste pe undeva și lipsea cîte 4-5 zile de acasă. De ținut legat nu-l puteau ține, tot din pricina urșilor...

Au mai fost ele greutăți destule. Dar aveau și multe satisfacții. Sînt aici în Paring priveliști neasemuit de frumoase. Într-o zi au urcat pînă la lacul Glicescu, la peste 2000 metri altitudine: imens ochi de apă, albastru ca cerul, strîns în căușul crestelor de piatră ale muntelui. Și, ca orice lac alpin, și acesta cu legendele lui, că n-are fund, că ar comunica pe sub pămînt cu Dunărea, cu Marea Neagră și, firește, cu Iiul...

Cunoștința cu domeniul o dată făcută, tinerii ingineri s-au așternut pe treabă. În primul rînd au cercetat cauzele apariției năgarei în pășunile Paringului. Odinioară, acestea erau pășuni din cele mai mănoase. Cu timpul s-au degradat. Din cauza pășunatului nerațional și din alte cauze: mărăcinișuri și arbuști, crescuți și neîndepărtați la timp, mușuroaie, etc. Pămîntul a sărăcit în materii hrănitoare. Ierburile bogate și mai prețioase totodată n-au mai avut condiții optime de creștere. S-a ivit atunci dumneaei, năgara, cea care „se mulțumește cu puțin" — dar care și dă foarte puțin.

Soluția — au stabilit inginerii, după ce s-au consultat cu prof. Safta — ar fi să se îngrașe pămîntul. Ierburile bogate în substanțe nutritive — în special pășunul roșu care crește altă dată din abundență aici — vor fi stimulate să se dezvolte. Pe de altă parte, într-un sol îngrășat este de așteptat ca năgara să dea înapoi.

— Cum vine asta? Adică să i se aplece, ca unui om, de prea multă mîncare? — se mira Ion Roșculete, coopta împreună cu alți doi ciobani ca laboranți ai stațiunii.

— Cam așa, cam așa — glumea și inginerul Pavel. Experiențele au început pe 2 ha., împrăștiindu-se diferite sorturi de îngrășăminte. Au urmat zile lungi de așteptare și emoții, pentru inginerii, laboranții, dar mai ales pentru ciobanii care stăpînesc aici pe Paring peste 14.000 de ha.

Așteptările au fost însă împlinite: după o săptămînă năgara a început să pălească, să se usuce. O spuzeală proaspătă, de un verde-crud, i-a luat locul. Din ea s-au dezvoltat ierburi mai înalte de două ori cît năgara și tot de atîtea ori mai hrănitoare decît ea...

Sînt trei ani de atunci. Experiențele făcute pe pășunile Paringului au dus în cel de-al doilea an la rezultate neașteptate. Iarba aceasta — păiușul roșu — a dat la ha. o cantitate de 10 ori mai mare decît vechea pășune. De zece ori mai multe oi, mai multe vite vor putea paște oamenii pe pășunile Paringului. Asta înseamnă: de zece ori mai multă brînză, de zece ori mai mult lapte.

Anul acesta, experiențele s-au extins pe suprafețe mai mari. Sînt încă atîtea lucruri de stabilit. Care este metoda cea mai economică și mai rapidă de îmbunătățire a pajiștii? Care-i îngrășămîntul cel mai potrivit: azotul de amoniu sau cel de calciu? — granulat sau praf? Ce rol stimulativ are varul aplicat în pășune? Cînd este mai bine să se aplice îngrășămintele: toamna, primăvara, mai devreme sau mai tîrziu, în funcție de dezvoltarea năgarei?...

★

În primăvara aceasta, trecînd prin Craiova, am făcut o vizită soților Pavel. I-am găsit — firește — făcîndu-și bagajele: se duceau, ca în fiecare an, la stațiunea Rînca, la peste 1500 m. deasupra nivelului mării. Se duceau să-și petreacă... „lunile de miere".

Ana CRISTEA

VITRINA cu CARTI

I. E. EFREMOV:
„Umbra dinosaurului"

Povestirile de aventuri au găsit și găsesc și azi și destul de probabil vor găsi și în viitor un mare număr de adepți, nu numai printre cei tineri, dar chiar și printre cei mai bătrîni. Iar povestirile lui I. Efremov, inginerul de mine, au și vor avea și în viitor, datorită facturii lor originale, destui admiratori. Efremov povestește simplu, fără patos, cele mai fantastice întîmplări, în așa fel nu numai că-l crezi, dar ai fi în stare să te bați cu oricine care ți-ar spune că ele sînt doar roadele fanteziei scriitorului, bazată pe date științifice.

Un grup de paleontologi descoperă în munți umbra unui dinosaur, care asemenea unei fantome, le urmărește somnul pînă la dezlegarea enigmei. Echipajul unui vas sovietic în primejdie de a cădea prizonier la nemți, fuge din fiordurile Norvegiei pe o străveche navă cu pînze, reînnoind o istorie legendară despre niște vechi marinari ruși. Dar nu pot fi povestite în cîteva rînduri toate pasionantele istorii ale lui Efremov. Ele trebuie citite seara, la gura sobei, cum în vremuri de demult citeam basmele. Căci sînt mai pasionante ca acelea.

Dana MUȘAT

O. W. CISEK:
„Tătăroaica"

Prin nuvela scriitorului german O. W. Cisek, facem cunoștință cu viața aspră, dureroasă, a unei tinere tătăroaice, Muhiba, care, asemeni multor surate de-ale ei, duce o existență tristă în mijlocul unor oameni haini, lacomi și verosi. Părăsită de soțul ei — un om leneș, incapabil — Muhiba, care trebuie să-și hrănească și fetița în vîrstă de trei ani, colindă ulițele bietei așezări, căutînd de lucru. Dar într-o orînduire unde pînă și bărbaților le este greu să-și agonisească hrana, Muhibei îi este refuzat dreptul la muncă, la o existență cinstită. De aici, conflictul puternic care izbucnește între ea și societatea nedreaptă. Muhiba nu-și pune probleme grave de conștiință, nu cercetează legile care guvernează o asemenea societate. Ei, și copilului ei le este foame. În numele acestei necesități vitale, ea găsește ușor drumul de adaptare a moralei de junglă a oamenilor care o înconjoară. Împinsă spre desumanizare de un întreg complex de împrejurări, Muhiba acceptă un nou mod de viață la fel de meschin ca și cel al vecinilor ei, caracterizat prin furt, înșelăciune, duplicitate...

Scrisă cu sobrietate și luciditate, nuvela nu lasă cititorului înclinat spre melodramă nici o portiță deschisă. Viața e înfățișată în tonuri amare, crude, — chipurile eroilor sînt conturate puternic în încleștarea lor dramatică pentru cîștigarea unei bucăți de pîine. Nu-și are loc aici falsul umanitarism, falsa sensibilitate. Totul se petrece la lumina zilei, rece, aspru, dur. Și tocmai datorită acestor calități narative, cartea lui Cisek emoționează, convinge de nedreptatea unei societăți care dezumanizează, care strivește viața spirituală a oamenilor.

I. MATEI

„ENESCU — SUITA LIRICA"
de Vasile Nicolescu

A scrie despre Enescu presupune capacitatea de a pătrunde, cu toată simțirea, în împărăția geniului de la Liveni, de a fuziona organic cu lumea lui de ritmuri și armonii, dar și cu universul său afectiv. Fără această contopire, poetul inspirat de personalitatea covîrșitoare a maestrului n-ar izbuti să obțină decît un panegiric strident, lipsit de sufluri evocării, iar încercarea ar părea aidoma aceleia de a transmite melopeia discretă a unui lied ori a unei sonate prin graiul alămurilor.

Poetul Vasile Nicolescu, autorul acestei plachete, a găsit limbajul și timbrul potrivite să țină departe „suita" sa lirică de primejdia prisosului de afectivitate, de duioșiile gratuite, iar pe de altă parte de o grandiloevență care — în cazul de față — ar fi înăbușit de la bun început orice vibrație de autenticitate.

Reconstituirea existenței fizice și creației lui Enescu este făcută cu sensibilitate dar și cu simțul sobrietății și al măsurii. Momentele nodale privind viața compozitorului — copilăria la Liveni, nașterea „marei rapsodii", „la Luchian", „Oedip", sfîrșitul tragic, sînt tratate într-o manieră, care dovedește o subtilă înțelegere a creației compozitorului ca și a întregului fenomen Enescu. Unele versuri răsfrîng limpezimi de cristal: „Ca marmora ce-o scaldă veacuri marea / cu dalta undei rotunjindu-i chipul / tot șlefuind-o-ncet, în tremurarea / pe care-n țărm o simte doar nisipul / încît vibrează în lumina vie / cu-o-naltă, suverană, armonie / așa cîntarea lui ce prinse zborul / din tinda casei în amurg cernit / primi din cîntul ce-nguna păstorul / durerea noastră-n doină-năbușită".

Reține atenția și poemul mai amplu „Oedip" în care străvechiul mit al eroului teban care l-a inspirat pe Enescu în opera cu același nume, este chemat să simbolizeze lupta omului împotriva forțelor vrăjmașe ale „destinului".

O carte ce se recomandă singură și deopotrivă iubitorilor de muzică și de poezie.

Boris BUZILĂ

Cărți muzicale

În „Editura Muzicală" au apărut recent două valoroase lucrări, care interesează desigur cercuri mai largi decît ale muzicienilor și muzicologilor noștri.

„Bela Bartok despre folclorul românesc", de Tiberiu Alexandru, este un studiu cuprinzător — cu numeroase exemplificări — al străduințelor lui Bartok de a da muzicii un caracter național, inspirat din cele mai de seamă creații ale geniului popular. Cercetînd cu dragoste și cu deosebită atenție nu numai muzica populară maghiară și slovacă, ci și pe cea românească din Ardeal, Bela Bartok a făcut cunoscute lumii întregi mai bine de 1.200 melodii populare românești. Studiul lui Tiberiu Alexandru scoate în evidență însemnătatea deosebită a muncii creatoare a marelui compozitor maghiar pentru cunoașterea folclorului muzical românesc din Transilvania. Timp de nouă ani, din 1909 pînă în 1918, Bela Bartok a cules circa 3.500 melodii populare românești, material care a fost înregistrat pe 1.200 cilindri de fonograf, dintre care cele mai multe se găsesc acum în păstrarea Muzeului Național Etnografic din Budapesta. Iubind această muzică, despre care scria în 1914 că **„este poate cea mai minunată muzică populară de pe întreg teritoriul Ungariei, care luată chiar și în chip absolut e atît de fermecătoare, încît ar putea-o admira toți oamenii de muzică ai Europei"**, Bela Bartok s-a arătat un mare prieten al poporului nostru și a adus o reală contribuție la cunoașterea și valorificarea creației artistice românești.

★

Sub îngrijirea lui Liviu Rusu a apărut **„Eusebie Mandicevschi: Opere alese"**, — contribuție foarte utilă pentru cunoașterea unui muzician român mai puțin știut din generația compozitorilor bucovineni Ciprian Porumbescu, Victor Vasilescu, Tudor Flondor și Al. Voevidea. După ce și-a făcut studiile liceale la Cernăuți, Mandicevschi a desfășurat o intensă activitate — în special în domeniul muzicii corale — la Viena, unde s-a bucurat de prietenia și prețuirea marelui Brahms, care-l consulta nu numai în problemele muzicologice, ci și în ceea ce privește valoarea propriilor sale compoziții.

Volumul tipărit de „Editura Muzicală" prezintă publicului nostru, pentru prima oară, mai multe lucrări corale ale lui Eusebie Mandicevschi. Autorul monografiei scoate în relief aportul la dezvoltarea muzicii românești al lui Eusebie Mandicevschi, un clasic al muzicii noastre corale și un deschizător de drumuri pentru ideia unei arte militante pentru pace și fericirea oamenilor.

Șt. R.

Bijuteriile epocii noastre

(Urmare din pag. I-a)

îmi răspunde confratele într-ale ziaristicii, își aduc bine aminte de o întîmplare. Într-una din zile, în toiul descărcării uriașelor lăzi, un muncitor mai bătrîn, la vederea colosului de metal, a exclamat: *„ACESTEA SÎNT PENTRU NOI ADEVĂRATELE ȘI NEPREȚUITELE BIJUTERII". Cred că nu a greșit. Pentru noi acestea sînt cele mai prețioase și mai scumpe bijuterii.*

De-a lungul celor cinci ani...

...fabrica de rulmenți a produs mai multe milioane de rulmenți de diferite tipuri, necesare industriei de tractoare, camioane, utilaj petrolifer și vagoanelor de clasă C.F.R. Este o muncă care poartă în ea poezia prometeică a strunjirii dintr-o masă informă de metal a nenumărate feluri de rulmenți care, după cum spun cei ce lucrează în sectoarele industriale, sînt *„pîinea și vinul celor mai complicate mașini"*. Acum fabrica noastră livrează rulmenți în Republica Populară Chineză, Republica Populară Ungară, Republica Democrată Germană, Republica Populară Polonă, Republica Arabă Unită.

Însoțit de călăuza mea, cu ochii vii și fața prelungă, am vizitat cu amănunțime toate secțiile fabricii de rulmenți și m-a cuprins emoția văzînd sutele de tineri și tinere minuind cu precizie și calm cele mai complicate utilaje, o disciplină și o curățenie demne de invidiat.

— Am impresia că am intrat într-o împărăție în care forțele oarbe ale metalului, ale focului, sînt înmlădiate de oameni ce stăpînesc puteri într-un fel neînțelese pentru mine.

— *Cred că este numai o impresie „poetică". Dacă începi să cunoști mecanismul fundamental și disciplina ritmică a schimburilor, toate aceste agregate, tonele întregi de metal care se deplasează pe un drum complicat pînă devin rulmenți strălucitori, o să vi se pară mult mai simple și orînduite într-o ordine firească. Să luăm, spre pildă, secția de rectificare a rulmenților ce s-a impus ca una din secțiile fruntașe pe primul trimestru al anului 1958.*

După cîteva ocolișuri am ajuns în secția cu pricina. Peste tot lucrurile proaspete cu care de curînd fuseseră vopsite utilajele, podeaua măturată, ținuta îngrijită a muncitorilor, îți imprimau instinctiv un respect față de munca ce se duce aici.

— *Îmi pare tare rău că inginerul Constantin Gheorghe, șeful secției, nu este în momentul de față aici, fiind plecat într-o delegație la București. Lui i se cuvin laude pentru ceea ce s-a realizat în această secție, sau unor oameni ca maistrul Silvestru Teodor, cît și muncitorilor fruntași Turturică Ioana și Rusu Constantin, cunoscuți în întreaga fabrică pentru entuziasmul cu care au străbătut toate greutățile ce li s-au pus în cale în însușirea unei productivități înalte.*

În drumul nostru, sutele de oameni aplecați pe strunguri, pe mașinile de reglat, asupra uriașelor ciocane de la forjă ne întîmpină cu priviri prietenoase, deschise, cu mîinile înnegrite de carbon și de fier, fiecare înfățișîndu-ni-se ca o carte, pe care dacă am deschide-o am putea citi povestea unor vieți deosebite de interesante. Comuniștii Teodor Macarie și Chiriac Cosma, ambii forjori, decorați cu Ordinul Muncii pentru isprăvile și meritele lor deosebite, sînt departe de ceea ce noi numim în mod obișnuit „aureola unui fruntaș în producție". Oameni modești, preocupați să califice cît mai mulți muncitori, ei dau în fiecare an impresionante dovezi de perseverență și dragoste pentru prestigiul și înflorirea fabricii, fiind în acceptiunea unui limbaj mai metaforic, eroii cotidieni ai zilelor noastre. Am ascultat povestea comunistului Vintilă Capiton. Acesta, după ce a muncit un timp la uzinele „Steagul Roșu" din Orașul Stalin, a venit la noua fabrică de rulmenți din Bîrlad și în scurtă vreme a fost promovat în postul de șef al secției de sculărie. Vintilă Capiton și-a dat seama că un muncitor destoinic, care pune la inimă interesele fabricii, nu poate să rămînă indiferent la procesul de ridicare a unei intelectualități cu orizonturi largi, provenită din sînul clasei din care face parte. Azi este student în anul II la Politehnică, secția fără frecvență, și după cîte mi-a mărturisit nu șade de loc rău cu examenele.

Dincolo de activitatea de producție

...fabrica dezvoltă în jurul ei o serie întreagă de obiective social-culturale care ajută la ridicarea continuă a nivelului muncitorilor. Astfel, au fost construite opt blocuri arătoase de cîte trei etaje, cu peste 250 de apartamente, în care locuiesc familiile strungarilor, forjorilor, reglorilor... De curînd s-a dat în folosință clubul întreprinderii, ce-și întîmpină oaspeții cu un ansamblu plăcut de culori, cu șahul tradițional și cărți interesante. Este acum în construcție un bloc dispunînd de o sală spațioasă de lectură, cantină-restaurant și tot utilajul sanitar, destinat tineretului necăsătorit.

Vizitez cu interesul ineditului toate aceste construcții, în timp ce tovarășul meu îmi spune:

— *Chiar cu două zile înainte de a fi sosit dumneata în oraș, am adus din București, la cererea fabricii, două aparate de filmat, ce oferă posibilitatea intrării în funcțiune a cinematografului de vară propriu deja construit și amenajat.*

Între timp, ajungem la grădinița de copii a întreprinderii, unde schimbul de mîine își găsește o părinteească îngrijire.

La cîteva sute de metri se înalță școala profesională, unde promoțiile de ucenici se pregătesc pentru diferite specialități în metalurgie și în construcția rulmenților. Săli de curs largi, săli de practică, dormitoare în alb și bleu, sala de mese luminoasă, cu fețe de masă curate, ne-a evocat parcă, în contrast, vechiul tablou mizerabil al școlilor de ucenici din timpul trecut, cu foamete și cu bătăi.

Mîndria fabricii nu sălășluiește numai în rezultatele bune obținute în producție, ci și în formarea și dezvoltarea unor elemente sportive din sînul tineretului muncitoresc, care au și dat în ultimele competiții rezultate frumoase. Toți bîrlădenii cunosc „unsprezecele" fotbalistic al fabricii, condus de antrenorul Karol Kendi, ce imprimă echipei o disciplină și un ritm de pregătire sportivă plin de exigență.

Tînărul strungar Ion Mihalcea, care după o muncă sportivă susținută s-a situat pe locul doi la trînte în cadrul spartachiadei de iarnă a tineretului pe țară, se bucură de aprecierea și respectul tuturor tovarășilor săi de muncă.

La începutul reportajului, Iordache Codreanu îmi povestea întîmplarea prin care muncitorul bătrîn, spunînd despre mașinile uriașe și complicate *„că sînt noile noastre bijuterii"*, exprima prin aceasta un simbol al unei epoci... Aș completa această reflecție spunînd că noile bijuterii sînt nu numai aceste utilaje perfecționate, ci tot ceea ce ne înconjoară, proaspăt, plin de energie, crescut în anii noștri, rod al unei cauze măreț. Și locuințele luminoase, și halele imense, școala, clubul și în primul rînd oamenii ridicați pe o treaptă superioară a dezvoltării sociale. Iată adevăratele bijuterii, noile noastre bijuterii.

Adrian BELDEANU

Cronica gastronomului
GRĂTINAJ

Natalia Nălbaru (București)
către
Pocriș Ionică (Roman)

Dragă Ionică,

Imi scrii că iubitul tău unchi și nesuferitul meu văr Costache vine la Roman și că ți-e frică de examenul de gospodină pe care urmează să-l dai înainte-i. Nu te teme, copila mea. Ți-am scris doar, cum cea mai neverstnică odraslă a neamului nostru, Didina, l-a pus cu botul pe labe, taman de ziua lui onomastică, în fața întregii familii, demonstrîndu-i în propria-i bucătărie, cum se face o salată. Era foc și pară, dar asta nu l-a împiedicat, ca după ce a mîncat salata făcută de Didina, să susție cu nerușinare că n-a învățat nimica nou. Cea mai bună dovadă însă că habar nu avea de rostul scafei de lemn în această preparație, e că a doua zi chiar, după nedorita, dar folositoarea, lecție primită de la strănepoată-sa, s-a dus cu un prieten de-al lui, cronicar gastronomic la „MAGAZINUL" (ce pramatie o mai fi și ăla, nu știu), de-a dreptul în Făgădău, să cotrobăiască prin cămara Catincăi, unde a găsit și el o scafă veche. Așa că vezi...

Tu, dragă Ionica, gătește așa cum știi tu, că știi bine. Fă-i pîrjoale moldovenești, perișoare cu smîntînă, chifteluțe marinate, în fine, ce te-o tăia capul, pe care nu e cazul să fi-l pierzi. Trebuie să recunosc că, în adevăr, pricopsitul și mofturosul de Costache știe să gătească, dar mă poți crede că nu gătește mai bine ca tine.

Imi scrii că ai o vecină care are în grădină sparanghel de Argenteuil și că ai vrea să-l prepari într-un fel pe care berechetul tău de unchi să nu-l cunoască. Intîmplător, îți pot satisface dorința.

Mai întîi află, dacă nu știai, că sparanghelul, pentru a-și păstra nevătămată întreaga frăgezime, așa ca să-l poți mînca, fără să mai rămîie nimic din el în farfurie, trebuie cules înainte de răsăritul soarelui. *Și acum rețeta. E migăloasă, dar vorba ceia: fie, că face! Iat-o:*

Gratinezi în unt fiecare fir de sparanghel în parte. Presari parmezan praf. Faci, din schweitzer *cuburi de circa doi centimetri (cam cît un cub de* guimauve*). Le panezi separat tot în unt proaspăt. Prepari un sos* Béchamel*. Așezi în fundul unei tăvi de argint sau într-una de sticlă incasabilă sosul, apoi sparanghelul panat, într-o alternanță potrivită cu cuburile de brînză panată. Acoperi totul cu* Béchamel*, presari cu sufficient parmezan și gratinezi. Nu trebuie uitată sarea (se întîmplă!). De asemenea e bine să pui și niscaiva piper boabe (pentru aromă).* Schweitzer*-ul poate fi înlocuit cu un caș foarte proaspăt (mîncarea însă e cam fadă), sau cu cașcaval de Penteleu, care dă însă mîncării un gust mai acid.*

★

Ca să-ți spun drept, după a mea părere, iubitul tău unchi Costache, nu merită atîta osteneală. Dacă n-am pregetat totuși să-ți comunic rețeta, e numai pentru a contribui, după ale mele puteri, la prestigiul gospodăriei tale. Dar mă gîndesc totodată că, în fond, tot afurisitul de Costache va trage folosul. Te îmbrățișează a ta mătușă,

NATALIA.

p. conf.
PĂSTOREL

Examinînd... pe examinatori!

(Urmare din pag. I-a)

me serioase, simt nevoia să fac o precizare, pentru a înlătura unele păreri greșite. Concurenții nu vin atrași numai de valoarea premiilor (care totuși nu e de neglijat). Ca dovadă: pregătirea multora dintre ei e mult anterioară existenței concursului; această pregătire constituind o pasiune a vieții respectivului candidat. În sfîrșit, mi s-a-ntîmplat nu o dată ca un concurent care a căzut să ceară să fie reexaminat, fără pretenții la premiu, numai din dorința de a se reabilita, de a dovedi că știe (chiar dacă nu cîștigă).

— *Dacă mi-e permis o întrebare suplimentară.*

MIRCEA SINTIMBREANU: Din moment ce tot ne-am inversat rolurile și pui dumneata întrebări, pune-le și pe cele suplimentare.

— *Ați satisfăcut vreodată cererea de reexaminare a unui candidat căzut?*

MIRCEA SINTIMBREANU: Din păcate, nu se poate. Vă dați seama că atunci cînd sute de concurenți așteaptă (unii de aproape un an!) să intre în concurs, ar fi nedrept ca alții (căzuți din diferite motive) să participe pentru a doua oară!

— *Răspunsurile dv. mi-au sugerat o întrebare neprevăzută. Răspunsul este deci... neobligator. Fiindcă veni vorba de pasiuni, ce pasiuni aveți?*

NICOLAE SAFTU: Ski-ul și turismul. Cea de a doua chiar dinainte de a deveni examinatorul „Drumeților veseli".

MIRCEA SINTIMBREANU: Și eu am două pasiuni: prima fotbalul, cînd se joacă bine și prilejuiește un spectacol de calitate; a doua, fotbalul cînd se joacă prost și prilejuiește articole bune de calitatea celor publicate de Al. Mirodan în „Contemporanul".

— *Revenind la... ale noastre: socotiți că există un „moment psihologic" al concursului?*

MIRCEA SINTIMBREANU: Nu în mod special. Toate întrebările își au greutatea lor, așa că fiecare e în felul ei un „moment psihologic".

NICOLAE SAFTU: Sînt de altă părere, cel puțin în ceea ce mă privește. Momentul psihologic îl constituie primele două întrebări, cînd îmi dau seama dacă elevii sînt bine pregătiți sau nu, dacă au suficientă prezență de spirit și încerc să ghicesc care dintre ei va cîștiga.

MIRCEA SINTIMBREANU: M-am mai gîndit. Cred că la concursul nostru „momentul psihologic" e la întrebarea a 8-a!

— *De ce?*

— Pentru că sînt mulți concurenți care, pe baza nu știu căror criterii, o socotesc mai grea decît ultima! Statistici neoficiale demonstrează că numărul cîștigătorilor care s-au oprit după întrebarea a 7-a este dominant!

— *Regretați cînd concurenții cad?*

NICOLAE SAFTU: Profund. Mai ales cînd lucrul acesta se datorează nu nepregătirii, ci lipsei de prezență de spirit. Iată un exemplu. Într-un oraș s-a prezentat un băiat cu o formă de exprimare perfectă și cu o pregătire extraordinară. A căzut însă din cauza lipsei de prezență de spirit. Vă veți convinge de altfel în emisiunea cu tema „Mihail Kogălniceanu".

MIRCEA SINTIMBREANU: Și eu regret profund cînd cineva cade. Evident, nu atît de mult cît concurentul respectiv...

— *Ultima întrebare cred că e cea mai grea: La ce temă ați participa dacă ați fi concurent?*

NICOLAE SAFTU: Aș participa la concursul „Cine știe, cîștigă", la tema „Drumeții veseli"!

MIRCEA SINTIMBREANU: Eu aș participa la orice temă, fiindcă tot cunosc răspunsurile dinainte! Totodată, atrag respectuos atenția colegului meu că nu cunoaște regulamentul concursului nostru! Nu poate participa la o temă în care este specialist. Afară de cazul în care respinge această apreciere!

NICOLAE SAFTU: Atunci să mă mai gîndesc, în limita regulamentului.

— *Apreciindu-vă umorul, vă rog să-mi răspundeți și serios și unul și celălalt.*

NICOLAE SAFTU: Vorbind serios, eu aș participa la tema „Pictorul Andreescu" sau „Dramaturgia românească după 23 August".

MIRCEA SINTIMBREANU: Iar eu m-aș decide cu greu între următoarele: „Frumusețea pe patriei noastre". „Pictura românească după 23 August". „Monumente ale naturii în R.P.R.", „Bucătăria în literatura română", „Epigrama românească" și chiar... „Moda feminină". Cum însă n-am dreptul să particip la concurs, le recomand eventualilor candidați...

...Discuția noastră s-a terminat. Ambii „examinați" au răspuns la toate întrebările. Conform regulamentului, profesorului Nicolae Saftu i s-ar cuveni o bicicletă; mai culanți, noi i-am oferit o mașină... care l-a condus pînă acasă. Cu profesorul Sintimbreanu a fost ceva mai greu. După regulamentul concursului, răspunzînd la 9 întrebări (plus cele suplimentare), i s-ar fi cuvenit un premiu de 6.400 lei, însă, după propria-i mărturisire, nu-l interesează acest subiect... Așa că l-am condus și pe dînsul pînă acasă cu mașina. Bineînțeles, că ținînd seama de apreciabila sa înălțime, mașina era... decapotată!...

S. F. CORNEA

POȘTA Redacției

DR. M. MANOLACHE-București. — Am primit caricaturile; intenția e lăudabilă, dar desenele datorită „tiff" nu sînt publicabile. Răspunsul își extinde valabilitatea și în ceea ce privește ... ta lo. redacției „Rominei libere". Desenul cu inculpatul la tribunal e și el nepublicabil. În plus, poanta e de mult, foarte de mult, răsuflată.

ION SALVET-Ploești. — Laconica scrisoare; o socotim o ofertă față de care nu ne luăm nici un angajament.

O. BODASCHER-Timișoara. — **Notele dvs. de călătorie sînt scrise cu multă sensibilitate și oglindesc dragostea dvs. pentru locurile văzute în țara prietenă. Din păcate ele sînt greu de înțeles pentru un om care n-a călătorit niciodată pe acolo. Sînt locuri puțin cunoscute care ar putea suscita interes într-o prezentare mai amplă, ceea ce-i practic imposibil de făcut în cele patru pagini ale unui reportaj la „Magazin". Cu părere de rău, nu le putem publica.**

I. ST. BOGZEA-Orașul Stalin. — **Pentru a convinge și pe alții asupra controlului pe care opinia publică îl exercită asupra celor care încearcă, prin efracție, să pătrundă în coloanele „Magazinului", publicăm o parte din scrisoarea dvs. începem cu traducerea liberă a epigramei lui Marțial pe care ne-o trimiteți spre a reda originalul epigramei lui Niki Georgescu.**

Epigrama lui Niki Georgescu:

M-a ras bărbierul meu
Ispas
Și-atîta îndeminare are
Că-n dreapta pînă ce m-a
ras
În stînga iar am barbă mare.

Epigrama lui Marțial (Epig. VIII, 83) în traducere liberă:

Cu bărbierul am necaz
Că-i moale, zău, cum
nu-i un alt
Și pînă-mi rade un obraz.
Îmi crește barba pe celalt.

Și continuăm cu epigrama pe care i-o adresați în consecință lui Niki Georgescu:

Știi că astă-i cam cu haz!
Cum de mi te-a ras
Ispas
Cînd tu n-ai de fel obraz?

LUCIAN ROȘU-Tr. Severin. — **Materialul documentar pe care ni-l trimiteți este interesant și folositor. Din păcate nu depășește stadiul de documentar lipsit fiind de fapte din vremea noastră. Pentru bunele intenții vă mulțumim.**

T. BARABANCEA-București. — **Reținem epigrama adresată „exigentului" arbitru de fotbal Mircea Crucescu:**

I-au prins frica jucătorii
Și Macri și Ciurdărescu
Drept vorbesc azi
spectatorii:
„Nu-i prea cruțător...
Crucescu"

GEO GARNETTI-Craiova. — **Existența unor locuitori în Marte a fost pe vremuri o senzațională ipoteză. Datele cercetărilor științifice recente neagă existența unor eventuali locuitori ai acestei planete. La întrebarea a doua e greu, imposibil chiar de răspuns. Oricum, dacă vă satisface v-am putea spune că aprecierea unanimă a criticii literare e că cel mai mare poet român contemporan e maestrul Tudor Arghezi care, de curînd a împlinit 78 de ani. În sfîrșit al treilea răspuns: Școala de literatură nu mai funcționează.**

GHEORGHE GRECOIANNIS-Craiova. — **La întrebarea dvs. veți putea avea răspuns cînd, întîmplător prin București, veți face o vizită redacției noastre.**

JURJ MIRCEA-Ilia. — **Versurile dvs., nespus de plîngărețe nu le putem aprecia decît ca o încercare, accidentală, de tentare a muzei. Sînt nepublicabile.**

HENȚIU IOAN-Deva. — **Scrisoarea dvs. ne-a făcut plăcere. Ne bucură că în cazul poeziilor lui Anuțeseu împărtășiți — ca și alți cititori de altfel — părerea noastră. În privința epitafului așteptăm scrisoarea și deci îndeplinirea făgăduinței. Fotografia nu-i publicabilă, e neclară. Credem că nu aparatul e de vină, ci lumina, și mai ales reglarea lui. Poezia, o efuziune onorabilă e și ea nepublicabilă. În sfîrșit, răspuns la ultima întrebare: Laura, colaboratoarea noastră, cum și numele arată, e femeie.**

SILVIA BANCIULESCU-București. — **Am reținut manuscrisul.**

MINA L.-București. — **Fiindcă ne cerî să fim îngăduitori față de versuri nu-ți dăm în răspunsul de față decît sfatul: înscrie-te și participă regulat la viața unui cenaclu literar, de pildă, la cenaclul „Th. Neculuță".**

MARIUS STIHARU-Ploești. — **Versurile de dragoste sînt îmbîcsite de un soi de sentimentalism vetust, de gust îndoielnic. Pentru meșteșugul pe care se pare că-l stăpînești e absolută nevoie să încerci o evadare din acest „univers" minor și să abordezi temele mari ale operei de construcție socialistă. Noi așteptăm așa ceva.**

IONESCU ION-Craiova. — **Numărul victimelor de pe vaporul „Titanic" pare a fi 1540, după datele destul de contradictorii din presa vremii. Cererea dvs., referitoare la un turneu în Craiova a Circului de stat am adresat-o forurilor în drept. Noi socotim că aveți dreptate. Răspunsul privitor la Chaplin îl veți avea într-un număr viitor la poșta de specialitate din pagina teatru-cinema.**

MERIDIANE

TINERET

„MADE în S.U.A."

Bruce Zator, un școlar de 15 ani, a ucis recent cu un foc de revolver pe un coleg al său de aceeași vîrstă în localul școlii din Massapequa, statul New York. Charles Starkwiter, poreclit și „cîinele turbat", împreună cu prietena sa de 14 ani Carole, au asasinat în decurs de trei zile 10 oameni în statul Nebraska. Printre cei asasinați se află sora, tatăl adoptiv și mama Carolei, care nu vedeau cu ochi buni prietenia ei cu tînărul „turbat".

Lista cu tinerii „eroi" ai criminalității ar putea fi completată cu zeci și chiar sute de nume. În rîndurile tineretului american criminalitatea a luat proporții uimitoare. Dacă pînă acum oficialitățile din S.U.A. erau îngrijorate de creșterea criminalității în rîndurile tineretului trecut de vîrsta școlară, în prezent criminalitatea în rîndurile tineretului școlar a luat proporții necunoscute în istoria S.U.A. Numai la New York există bande care numără aproximativ 8.000 de adolescenți.

În parcul central din New York, în decurs de o lună, tinerii asasini au organizat 40 de atacuri armate împotriva colegilor lor de școală, a profesorilor sau a unor cetățeni pașnici.

Delicvența minorilor în S.U.A. a luat asemenea proporții încît membrii corpului didactic sînt puși în situația de a nu lua nici o măsură împotriva huliganilor, de teamă de a nu cădea ei înșiși victimele lor. Învățătorul David Berton întrebat de un ziarist englez asupra felului cum combate el criminalitatea în rîndurile tineretului școlar, a răspuns: „I-am lăsat pe elevii mei să facă ce le trece prin cap. Atît timp cît nu le fac nimic știu că soția și copiii mei nu au de ce să se teamă". Mulți membri ai corpului didactic au refuzat pur și simplu să mai lucreze în școli, preferind alte ocupații, desigur mai puțin primejdioase.

Ce-au făcut autoritățile din S.U.A. pentru a înlătura această dezonoare, într-o țară ce se pretinde civilizată? În primul rînd, pentru profesorii din New York s-a introdus „un premiu în bani pentru risc". În al doilea rînd, municipalitatea a dispus ca în fiecare școală din New York să se afle un polițist.

Oare aceste „măsuri" pot înlătura trista realitate? Desigur că nu. Cititorul se va întreba de unde își procură tineretul școlar arme. Răspunsul îl dă următorul anunț publicitar, apărut în presa americană destinată copiilor: „Se vînd arme militare. Nu sînt necesare nici un fel de autorizații. Nu are nici o importanță vîrsta cumpărătorului". În anunț se mai precizează că „marfa" poate fi expediată chiar și prin poștă. Este clar acum că Bruce Zator, Charles Starkwiter, Carole și alții ca ei nu au avut nevoie de intervenții pe lîngă tăticul lor pentru a-și procura arme pentru isprăvile amintite mai sus.

Cinematograful, filmele televizate, precum și romanele polițiste, au contribuit din plin la glorificarea crimelor în rîndurile tineretului școlar. Acest lucru a fost recunoscut și de Edgar Hoover, directorul Biroului federal de investigații, care la 1 Mai a.c. a declarat că în programele de televiziune și filmele prezentate în S.U.A. se manifestă „o tendință primejdioasă de glorificarea crimei". El a citat cazul a doi tineri de 10 și 12 ani din statul Oklahoma care în urmă cu cîteva săptămîni au terorizat orașul lor omorînd un om și rănind alți doi și care au declarat poliției că „ideea" crimei le-a venit din filmele televizate și romanele polițiste citite de ei. Izvorul proporției fără precedent a criminalității din rîndul tineretului american se află deci în „sîngele turbat" cu care este alimentat acest tineret, în putrefacția orînduirii respective. Kennedy, comisarul poliției din New York a declarat recent că este posibil ca declinul economic să fie cauza acestor crime. Însă, declinul economic este legat de o anumită orînduire. Și aceasta este orînduirea capitalistă.

V. DOCHIA

DOCUMENTAR

LIBANUL

Ori cît ar părea de curios, dar Libanul — țară situată în zona sub-tropicală, pe însorita coastă răsăriteană a Mediteranei — își trage denumirea de la... zăpadă. Numele Liban provine de la un cuvînt care, în limba arabă, înseamnă alb și a fost dat pe vremuri munților Liban și Antiliban, care domină întreaga țară cu vîrfurile lor de peste 3000 m. acoperiți cu zăpezi.

Țara e mică, are o suprafață doar de 10400 km pătrați și o populație de 1.625.000 de oameni. Capitala: Beirut, 400.000. Istoria ei se întinde însă pînă departe, în trecutul antic, cînd pe aceste meleaguri exista vechiul stat al fenicienilor, vestiții corăbieri care au născocit strămoșul alfabetului nostru de astăzi. Corăbiile pe care au cutreierat mările, trecînd chiar de Coloanele lui Hercule (Gibraltarul de azi) unde se credea pe atunci că se sfîrșește lumea

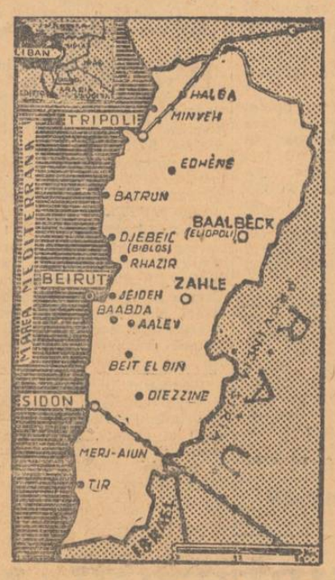

— le construiau din lemnul renumiților cedri, care împăduresc și azi culmile Libanului. Dar statul fenician a decăzut încă în veacurile dinaintea erei noastre și, de atunci, pe meleagurile Libanului diferiți cuceritori au întemeiat alte și alte state și statulețe care au fost înghițite pînă la urmă, ca toate statele din Orientul Apropiat și Mijlociu, de Imperiul Otoman, în secolul XVI.

Ieșit de sub robia otomană, Libanul a cunoscut, la sfîrșitul primului război mondial, jugul colonialiștilor francezi, ale căror trupe l-au ocupat în 1918. În 1920, această țărișoară nici cît regiunea București, aflată sub mandat francez, a căpătat, printr-un decret al înaltului comisar francez, numele de Marele Liban.

Independența politică și-a cucerit-o de-abia la sfîrșitul celui de al doilea război mondial, în decembrie 1945, trupele franceze fiind retrase însă de-abia la 1 ianuarie 1947.

Pe lîngă bogatele vestigii ale trecutului, de care țara e plină, în Liban mai dăinuie și acelea ale unei perioade recente, oglindită în greaua situație economică, rezultat al stăpînirii colonialiste și a pozițiilor puternice pe care capitalul monopolist francez, englez și, în ultima vreme tot mai mult, cel american, le deține (9/10 din investițiile de capital aparțin în Liban acestor monopoluri). Astfel, nu e de mirare că populația e săracă. Cele cîteva regiuni agricole de la coasta Mediteranei produc mai mult citrice, așa că Libanul, deși socotit țară agrară, e nevoit să importe cereale. Rămășițele feudale sînt încă puternice, industria ușoară puțin dezvoltată, cea grea aproape inexistentă. Clasa muncitoare nu numără decît aproximativ 35.000 oameni.

Ceea ce a atîtat și atîță și în prezent pofta stăpînirii Libanului, sînt nu bogățiile țării, ci situația sa geografică și strategică. De altfel, pe coasta libaneză și a Mediteranei se termină și două importante conducte petroliere, una care aparține monopolului american Aramco, alta monopolului englez Irak Petroleum Company. Acestea sînt, așadar, motivele pentru care imperialiștii americani au început să „ajute" Libanul încă în cadrul punctului 4 al „programului Truman", iar apoi, cu binevoitorul concurs al actualei conduceri proamericane a țării, Libanul a fost înhămat în robia Statelor Unite, prin intermediul faimoasei „doctrine Eisenhower".

Aceasta s-a întîmplat împotriva voinței poporului libanez, sătul de jugul colonial și dornic să trăiască o viață liberă alături de celelalte popoare ale lumii arabe. În acest sens au fost grăitoare puternicele manifestații antiamericane ce au avut loc acum un an pe tot cuprinsul Libanului.

Cu manifestații asemănătoare au început și evenimentele ce au loc acum în întregul Liban, dar care le întrec mult prin amploare. Ele demonstrează că poporul libanez, asemenea altor popoare arabe, s-a ridicat la luptă pentru eliberarea de sub jugul monopolurilor străine, pentru independență și pace. Mase largi populare desfășoară puternica luptă pentru îndepărtarea de la cîrma țării a președintelui Camil Șamun și a premierului Sami Solh, care vor să mențină Libanul la cheremul imperialiștilor americani. Amestecul tot mai fățiș în conflictul intern din Liban al cercurilor conducătoare din S.U.A. arată că aceste cercuri caută să profite de pe urma evenimentelor din Liban, expunînd primejdiei de război nu numai Orientul Arab, ci întreaga lume.

Dar poporul libanez nu se lasă intimidat. E hotărît să ducă lupta pînă la victorie.

A. STANCIU

NOTE DE CĂLĂTORIE

STRADA INDIANĂ

Cu strada indiană am făcut cunoștință într-o seară de martie, cînd musonul bate dinspre continent și cînd ploile sînt foarte rare. Spun acest lucru deoarece în acel sezon cînd musonul bate dinspre ocean, ploaia este atît de puternică încît cu greu te-ai putea plimba prin oraș fără să nu fii murat de potopul ce se revarsă din nori. În acest timp am avut ocazia să cunosc un „eșantion" al ploii tropicale și m-am îngrozit. Mă aflam într-un parculeț din Delhi, cînd m-am pomenit deasupra capului cu un nor negru. Înainta stingaci și artificial. N-a durat nici cît ai număra pînă la zece și a și început să plouă. Apa curgea de parcă mi-ar fi răsturnat cineva un butoi plin în creștet. Curgea cu o forță de-ar fi putut despărți și hainele ain cusături.

Ajunsesem în Bombay după o foarte lungă călătorie cu avionul peste pustiuri de nisip și imense întinderi acoperite cu apă. Șoferul mașinii cu care mergeam, un sikh cu pugră, adică cu eșarfă de muselină așezată în jurul capului, ca un turban, posesor al unei bărbi negre de toată frumusețea, mi-a dat primele explicații în legătură cu cele ce vedeam pe strada lungă a aeroportului. Intrasem într-un univers necunoscut, ceea ce m-a făcut să-i dau perfectă dreptate lui Ilya Ehrenburg, care declara într-un reportaj despre India, că i-ar trebui foarte mult timp s-o înțeleagă. Într-adevăr, sînt atîtea lucruri inexplicabile pentru un european, atîtea obiceiuri, atîta diversitate de aspecte, încît după o vizită în India constați că tot ce ai văzut s-a învălmășit într-un mare amalgam. Strada indiană nu face excepție de la această regulă. În oglinda ei poți citi istoria răbdătorului popor indian, cu toate umilințele ce i le-a adus colonialismul. Vezi de asemenea și drădăniile actuale pentru ștergerea rănilor lăsate de sutele de ani de dominație străină. Dar această ștergere a urmelor trecutului se face destul de greu, deoarece înapoierea, boala, mizeria a cuprins sute de milioane de oameni.

Străzile indiene, fie că e vorba de cele din Delhi, Madras sau Calcutta, au ceva comun, ce le face să semene, deși orașele au particularitățile lor bine distincte. Marile bulevarde ce taie orașele indiene, unele din ele având o populație de mai multe milioane, sînt foarte largi și asfaltate. În general, circulația e deosebit de animată. În Bombay, ea atinge proporții grandioase, căci pe lîngă zecile de mii de automobile, camioane, tongasuri, rioșe, pentru transportul mărfurilor, mai intervin și bicicletele. În India bicicleta are mare răspîndire. De obicei, la spate, pe portbagaj, se găsește mai totdeauna cîte o persoană. Rar bicicletă numai cu un singur om. De altfel această supraîncărcare se observă peste tot, în special la tramvaie, iar în trăsuricile pe două roate trase de cîte un căluț mărunt, se îngrămădesc pînă la 5—6 oameni. La Delhi, unde numărul bicicletelor atinge cifra de aproape 300.000, există un sistem original de organizare a circulației. Sînt prevăzute trasee speciale pentru bicicliști, fixate dincolo de trotuare. Sînt însă bulevarde unde nu există asemenea diviziune. Pe aceste artere circulația e anevoioasă, fiindcă printre trecători circulă în goană roțurile de bicicliști, strecurîndu-se ca niște șoprîle. O clipă de neatenție poate să-ți fie fatală. Dar străzile pot îmbrăca și alt aspect ca în noul Delhi, unde unele trotuare sînt neasfaltate, astfel că oamenii calcă direct pe iarba moale și mătăsoasă.

Pe străzile indiene circulația se face numai pe stînga. Obișnuit să privești în dreapta atunci cînd traversezi strada, te pomenești în botul unei mașini. Noroc că șoferii indieni sînt foarte dibaci. Ei opresc la milimetru și sînt în stare să se rotească cu mașina chiar și în jurul unui ac înfipt în stradă. Șoferia capătă caracterul unei veritabile arte, înrudită cu prestidigitația, cu jongleria. Din cînd în cînd, în ciuda acestui furnicar de vehicole, cîte o vacă sacră se așează în mijlocul străzii ca să se odihnească. Vaca se culcă liniștită ca în luncă, fără a se sinchisi de ce-i în jur. Vatmanii și șoferii se dau jos și o înconjoară, implorînd-o cu vorbe dulci să le dea voie să treacă. Dacă vaca e înțelegătoare, circulația reîncepe, dacă nu... Negustorul de zarzavaturi oricît de zgîrcit, este fericit cînd o parte din marfa i-a fost înfulecată de vreo vacă sacră. În acest fapt ei găsește speranța că afacerile îi vor merge bine în viitor. Se întîmplă însă, cum mi s-a întîmplat mie, să fiu ajuns din urmă, în plină stradă, de un taur enervat. Cel mai bun lucru, în acest caz este să te ascunzi cît mai iute într-un adăpost. Un bătrînel cu care mergeam alături a fost izbit la pămînt și călcat în picioare. S-a sculat însă cu zîmbetul pe buze. Un zîmbet în care se ascundea durerea fizică, dar pe care reușea totuși să o învingă. Vedeam întruchipat în zîmbetul acestui omuleț uscățiv, căzut victimă, nesfîrșita răbdare a indianului, om blînd și pașnic.

Străbătînd strada indiană întîlnești cele mai mari contraste cu putință. Blocuri uriașe stau lîngă cocioabe mizere. Adesea și acestea reprezintă mult, căci pe alocuri sînt înghebate doar niște simple adăposturi din bețe și table. Întrînd în acea seară în Bombay mi s-a părut că am pătruns într-un dormitor. Pe marginea străzilor erau înșirate nenumărate paturi. Unii oameni dormeau, alții primiseră în vizită prietenii ce ședeau pe pat, cu picioarele dedesubt. Mulți, foarte mulți își așternuseră jos cîte o pătură — singura lor avere — și dormeau, alții dormeau în coșuri. Privind acest spectacol mișcător mă întrebam: pe ce se bazează oare faia-ce și-o atribuie colonialismul? Ce s-a făcut în atîția ani pentru această omenire lipsită pînă și de cele mai elementare mijloace de trai? Unde este rolul „civilizator" al celor care pretind acest lucru? Din trupul stors de viagă al oamenilor ce dormeau pe pămîntul plantațiilor de bumbac, au mușcat șerpi veninoși și șacali. Dar oare colonialismul nu a reprezentat pentru indieni niște șerpi și șacali mai veninoși și mai turbați?

Aproape fiecare stradă indiană are caracter comercial. Prăvăliile stau în șir, ca mărgelele pe ață. Am văzut ce-i drept, magazine elegante, cu un foarte bogat sortiment, cu mărfuri în special străine, — americane, engleze sau japoneze. Prețurile însă sînt enorm de mari, așa că în magazine nu pătrund niciodată oamenii simpli. Pentru atragerea clienților se folosesc metode ingenioase. Reclama e în adevăr aici inima comerțului. Unii comercianți declară că au redus prețurile cu 30—40 la sută. Vorbe... Se dau de asemenea certificate de garanție pentru mărfurile vîndute. Iar vorbe... După cumpărătură, clienții sînt invitați la o mică gustare, la o oafea sau o citronadă. Totul se face cu mare tact, pentru ca cei ce cumpără să nu simtă că la mijloc sînt doar trucuri. Sînt însă și magazine pentru săraci, adesea, simple teșghele pe stradă. Majoritatea lor sînt alimentare. Prin intermediul acestor prăvălii sărăcăcioase se pot cumpăra banane sau mandarine, articolele alimentare cele mai ieftine și căutate, căci alături de orez și cîteva legume, ele fac parte din alimentația de bază a indianului. Indianul de rînd e un slab consumator. Negustorii hrăpăreți caută să stoarcă venituri și de pe seama acestor oameni, vînzînd la prețuri ridicate fructele și zarzavaturile, hrana zilnică a milioanelor de culi. În cazul acestor negustori, reclamele cu neon sau vitrinele frumos aranjate, bineînțeles că nu mai au aplicare. Reclama se face prin viu grai, prin strigare și prin gesturi insistente. De aceea în orașe este un adevărat vacarm.

Pe străzile orașelor din India am văzut numeroase reclame ale cinematografelor. Cinematografia autohtonă este destul de dezvoltată și reclama pentru aceste filme este destul de mare, fiind făcută cu ajutorul panourilor luminoase, de dimensiuni uriașe. Biletele cele mai scumpe sînt cele pentru balcon. N-am văzut însă cozi la casele de bilete deși la unele filme americane reclama țipătoare ar fi putut tenta pe cetățeni să le vizioneze.

Pe străzile acestea, micii lustragii, micii vînzători de ziare, țipă, aleargă, caută mușterii. Strada este o școală a vieții încă aspre, un teren unde se dau „lupte" pentru cîștigarea existenței sau chiar pentru ocuparea unui loc pe care să doarmă noaptea. Sînt însă sigur că strada indiană va avea altă înfățișare. Oamenii indieni pe care îi iubești și îi admiri atunci cînd îi cunoști, merită altă soartă, și o vor avea, căci jugul colonialismului a fost înlăturat.

Const. SÎRBU

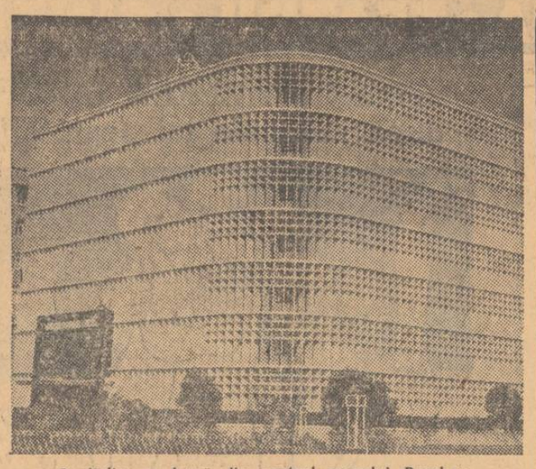

O clădire modernă din centrul orașului Bombay

Contraste indiene: în fața unui parc de limuzine moderne, sacaua rudimentară

PARISUL ÎN ACESTE ZILE...

(Urmare din pagina I-a)

a părăsit reședința sa și s-a îndreptat spre Paris. Pe drum generalul De Gaulle s-a întîlnit cu Antoine Pinay, lider al partidelor independenților și cu Maurice Schumann, lider al M.R.P.

Confederația Generală a Muncii (C.G.T.) a dat luni publicității un comunicat, în care se spune între altele: „Complotul generalilor rebeli, amenință Republica. După Alger, Ajaccio. Complotiștii se organizează pentru a da asaltul în altă parte, unde ofițeri superiori se pun în mod deschis în fruntea rebelilor. Clasa muncitoare este forța principală a apărării republicane. Ea trebuie să-și arate hotărîrea de a salva Republica și voința ca complotul să fie zdrobit.

Conștientă că clasa muncitoare așteaptă fără întîrziere directive de acțiune din partea centralelor sale, C.G.T. își ia această răspundere și cere tuturor oamenilor muncii, tuturor sindicatelor să înceteze munca marți 27 mai începînd de la ora 14".

MARȚI 27 mai, De Gaulle a dat publicității o declarație în care, neținînd seama de faptul că Franța are în momentul de față un guvern legal, anunță că a întreprins măsurile necesare formării unui nou guvern. El s-a adresat direct, peste capul guvernului, șefilor forțelor armate din Algeria, anunțîndu-i că va lua imediat contact cu ei și exprimîndu-și deplina încredere în generalii rebeli.

Unele cercuri politice susțin că acordul între guvern și De Gaulle se conturează în felul următor: „Pflimlin va sta la putere pînă cînd parlamentul va adopta proiectul de reformă a Constituției, care acordă guvernului puterile executive cerute de De Gaulle și care este special întocmit pentru dînsul. Pflimlin își va da demisia după adoptarea acestui proiect, iar președintele Coty va chema pe De Gaulle".

La chemarea C.G.T. au avut loc marți în întreaga Franță mari acțiuni greviste împotriva uneltirilor antirepublicane.

Biroul Politic al P.C.F. a dat publicității un comunicat în care condamnă declarația lui De Gaulle. Totodată, Partidul Comunist a lansat un apel către toți muncitorii și republicanii, prin care îi cheamă să participe la manifestația ce urmează să aibe loc la 28 mai la Paris.

Grupul parlamentar și comitetul de conducere al Partidului Socialist, au adoptat de asemenea, cu 112 voturi contra 3 și o abținere, o moțiune de condamnare a declarației lui De Gaulle. Moțiunea cere guvernului legal instituit să nu-și părăsească postul atît timp cît are încrederea Adunării.

MIERCURI 28 mai, în ciuda faptului că a obținut votul Adunării și ignorînd propria sa declarație potrivit căreia guvernul nu intenționează să provoace o „criză a puterii", primul ministru Pflimlin a prezentat președintelui Republicii demisia guvernului. În felul acesta el a deschis generalului De Gaulle calea spre putere.

În cursul după amiezii, începînd de la ora 5 și pînă seara tîrziu, s-a desfășurat la Paris o uriașă manifestație. Sute de mii de oameni ai muncii au demonstrat în rînduri compacte în apărarea Republicii. Printre aceștia, în primele rînduri se aflau foștii miniștri și deputați comuniști, socialiști, radical-socialiști, ca: Jaques Duclos, Roger Garaudy, Laurent Cassanova, Waldeck-Rochet, Christian Pineau, Pierre Commin, Edouard Daladier, Mendes-France, Paul Ramadier, Mitterrand, Francis Perrin etc. La manifestație au participat și 5000 de studenți.

În cursul nopții, președintii Adunării Naționale și Consiliului Republicii, la cererea președintelui Republicii, s-au întîlnit cu generalul De Gaulle pentru a examina cu el condițiile în care s-ar putea constitui un guvern.

JOI 29 mai în Adunarea Națională și în Consiliul Republicii s-a dat citire mesajului președintelui Republicii Franceze René Coty. În mesaj Coty afirmă că Franța se află în pragul războiului civil și arată că el a ales calea de a se adresa generalului De Gaulle pentru a-i cere să preia puterea. Președintele Republicii avertizează că, dacă tentativa sa de a-l aduce pe De Gaulle la putere va eșua, el își va da demisia.

Generalul De Gaulle a acceptat joi apelul președintelui Coty, lansînd totodată avertismentul că dacă nu i se va acorda grabnic puterea, este posibil ca armata franceză să se revolte. După cum anunță agenția A.F.P. el a mai declarat că *„Consideră necesar ca în momentul de față să trimită parlamentul într-o vacanță de un an"*.

Partidul socialist nu și-a precizat încă atitudinea față de mesajul lui Coty.

Partidul comunist a respins apelul lui Coty și a adresat un apel întregului popor francez ca să lupte *„împotriva oamenilor războiului civil și fascismului, pentru apărarea Republicii"*.

Junta rebelă din Algeria, sprijinită de trupe de parașutiști, a dat publicității joi un ultimatum: să fie instaurat generalul De Gaulle la putere sau regimul din Algeria va intra în acțiune cu energie.

Observatorii au interpretat declarația acestora ca pe un avertisment că forțele armate din Algeria, cu un efectiv de 400.000 de oameni, sînt gata să invadeze teritoriul Franței, dacă situația nu va fi lămurită, spre satisfacția lor.

După unele știri, muncitorii au ripostat, ocupînd fabricile într-o serie de regiuni ale Franței. A.F.P. anunță că așa s-a întîmplat la Rouen, la Rochelle și în alte părți. Autoritățile au ordonat jandarmilor să ocupe centralele electrice din suburbiile Parisului.

★

În momentul cînd scriem aceste rînduri, (vineri 30 mai, ora 18), situația continuă să fie încă neclarificată. Președintele Coty a chemat la el, în după amiaza acestei zile, pe șefii partidelor politice pentru a face un sondaj în legătură cu atitudinea acestora, în cazul în care el va invita pe De Gaulle să se prezinte în fața Adunării Naționale. Între timp, în întreaga Franță continuă greve și manifestații de protest împotriva unei dictaturi militare.

Franța are o istorie zbuciumată. Poporul francez a trecut prin numeroase revoluții și dictaturi. Nu degeaba republica de astăzi se intitulează a IV-a. Se va putea ea menține? Va fi oare necesară o a V-a? Acest lucru se hotărăște în aceste momente.

Cei ce cunosc și iubesc Franța ar fi bucuroși de o rezolvare care ar fi într-adevăr în interesul Franței.

Gh. IOSUB

Organizații colonialiste șovine atacă sediul guvernămîntului general din Alger.

În stațiunile balneo-climatice

SOVATA, BAZNA, BFORIE, OCNA SIBIULUI

se tratează boli de femei (metrită, metroanexită, insuficiența glandelor ovariene, sechele postinflamatorii sau postoperatorii).

La stațiunea BORSEC se tratează cu succes bolile glandei tiroide.

Stațiunile funcționează în tot cursul anului.

Se acordă bolnavilor care merg pe cont propriu, casă, masă și tratamentele corespunzătoare aplicate de medici specialiști

Pentru reținerea locurilor, adresați-vă direct la Administrația stațiunilor, la policlinicile din orașele reședințe de regiune sau la agențiile de voiaj C.F.R. din: București, Calea Victoriei nr. 88, Arad, Bacău, Baia Mare, Brăila, Cluj, Constanța, Craiova, Deva, Galați, Iași, Oradea, Or. Stalin, Pitești, Ploești, Roman, Suceava, Sibiu, Tîrgu Mureș și Timișoara.

PRETUTINDENI

IN U.R.S.S. se construiește în prezent furnalul nr. 4 care va fi nu numai unul din cele mai mari din Europa dar și din lumea întreaga. Volumul acestui superfurnal va fi de 1719 m.c. Noul gigant va fi o construcție în întregime sudată, înzestrată cu utilaj tehnologic și electrotehnic perfecționat, inclusiv utilaj electronic și telemecanic. Furnalul nr. 4 va da zilnic de două ori mai multă fontă decît două furnale obișnuite.

●

TREI tineri naturaliști francezi plecați într-o expediție științifică, au reușit să filmeze în insula Comodo din apropierea Indoneziei, șopîrle uriașe (circa 3 m. lungime, 150.200 kg. greutate) care — afirmă ei — sînt urmașii animalelor uriașe din preistorie și exemplare unice în întreaga lume.

●

SAVANTUL italian dr. Cosimo Amuso, susține că „gripa asiatică" s-ar datora pulberii radioactive de pe urma experiențelor nucleare și termonucleare care răspîndesc virusul acestei boli.

●

IN PĂDURILE de pe întreg globul pămîntesc sînt cunoscute nu mai puțin de 20 000 de specii de arbori. Dezvoltarea științei și a tehnicii a sporit considerabil valoarea „aurului verde". Dacă în trecut lemnul era folosit în primul rînd drept combustibil și pentru construcții, în prezent pădurile oferă omului și îmbrăcăminte. Dintr-un metru cub de lemn de pildă, se pot obține 160 kg. de mătase artificială, din care se pot fabrica 1500 metri de țesături sau 4.000 de perechi de ciorapi.

●

LA UZINA constructoare de vagoane „Egorov" din Leningrad au fost realizate vagoane de călători capitonate și în întregime din metal, cu compartimente din două locuri. O instalație pentru condiționarea aerului permite ca în orice anotimp în vagon să se mențină temperatura și umiditatea normala. Fiecare vagon are opt compartimente, patru toalete, un duș și un aparat telefonic.

●

STUDENȚII din Bologna, unul din cele mai vechi centre universitare din lume, sărbătoresc în fiecare an, într-un mod original, intrarea în facultăți a noilor

generații de studenți. Ultima oară, așa cum se vede din fotografia noastră, studenții s-au reunit în jurul statuii lui Neptun, pe care au îmbrăcat-o cu o rochie a Ginei Lollobrigida.

●

UN ZIAR danez a anunțat că într-un sat există un om care în ultimii 30 de ani n-a fost nici o zi treaz. A doua zi ziarul a primit 21 de scrisori în care 21 de bețivi amenințau conducerea acestuia cu judecata în cazul că va divulga numele cetățeanului „turmentat".

●

OXFORDUL — renumitul centru universitar britanic — și-a adăugat o nouă faimă la vechiul sau renume. Statistica engleza a constatat ca numărul copiilor nelegitimi din Oxford este cu 1/3 mai mare decît cifra medie din celelalte orașe din Anglia.

●

CERCETARILE teoretice ale savantului Litvinov și ale altor cercetători sovietici, au făcut posibilă precizarea unor probleme în legătură cu compoziția norilor și teoria formării grindinei. Inginerul Ciudaikin a pus la punct aparate pentru explorarea stării norilor în diverse stadii ale dezvoltării lor. Primele experiențe, privind atenuarea și prevenirea grindinei, au și fost efectuate. Pe baza rezultatelor obținute de expediția Institutului de geofizica aplicată, în urma experiențelor facute în munții Caucaz, se vor pune la punct metodele pentru combaterea viscolelor și împotriva poleiului pe căile ferate.

●

BILL WHEAL, din Brighton, a ridicat în grădina sa un zid atît de înalt încît împiedică pe vecinii săi să contemple marea. Pentru a contracara nemulțumirile iscate din această pricină el și-a instalat în spatele acestui zid trei care de asalt și două care blindate. Bine păzit cum e acum, îi poate pune oricînd la punct pe vecinii săi atît de „pretențioși".

●

SAVANȚII argentinieni au descoperit o plantă capabilă să trezească în numai 10 minute un om beat mort. În prezent se fac încercări pentru a se cunoaște dacă Maitenus ilicifolia (umbra boului) poate sa ajute, administrată sub formă de ceai, sa lupte împotriva alcoolismului.

●

UN HOȚ urmărit zilele acestea pe străzile Londrei a lăsat să-i cadă prada. Curioasă să vadă ce a furat, lumea adunată a avut o surpriză. Prada consta dintr-un șarpe boa, cu care hoțul își încinsese mijlocul.

●

DACA nu știți cum explică savanta americana miss Margaret Mead rămînerea în urmă a S.U.A. într-un număr de domenii științifice, aflați acum. După părerea ei, această rămînere în urmă este explicată de faptul că... oamenii care locuiesc în S.U.A. sînt prea ocupați cu treburile gospodărești și cu... supravegherea copiilor.

●

DIRECTOAREA unei școli particulare de tinere fete din Eastbourne (Anglia) a dat-o afară pe eleva Suzanne Cripps, în vîrstă de 12 ani, considerînd prezența ei ca indezirabilă, din cauza proporțiilor sale. Suzanne Crips are 61 cm. în talie și 91,5 cm. în jurul soldurilor. Un motiv mai mult decît „întemeiat" pentru scoaterea unui copil din școala i..

●

ORAȘUL München sărbătorește în acest an împlinirea a 8 secole de la întemeiere. Cu acest prilej, în perioada 14 iunie — octombrie, vor avea loc numeroase manifestari artistice, științifice și culturale. Programul artistic prevede între altele spectacole la München ale Teatruiui de Opera din Roma, ale Teatrului Mare din Moscova și ale Comediei Franceze, concerte ale orchestrei simfonice din Philadelphia, ale Filarmonicii din Dresda, etc.

●

PE VALEA STRUMEI, în împrejurimile orașelor Petrici și Blagoevgrad, a fost descoperit cel mai mare păianjen din Bulgaria. Femela are o lungime de 53 5 mm. și falcile ei măsoara 15 mm. Pînă-n prezent acest gen de păianjen era considerat caracteristic pentru Asia Mică. Exemplarele găsite în Bulgaria indică punctul cel mai septentrional al ținutului în care trăiește acest araneid.

●

PINA nu de mult exista teoria eronată că regiunea Irkutk (Siberia) a fost locuita în toate timpurile numai de triburi nomade. Expediția condusă de Serghei Kiselev, membru corespondent al Academiei de științe a U.R.S.S. a dovedit însă că pe aceste meleaguri a existat — mai ales în Evul Mediu, o bogată cultură urbană. Savanții sovietici au descoperit vestigiile mai multor orașe, cum sînt Karalorum, Kirkira, Kondum și altele, care datează din Evul Mediu. De asemenea din aceiași epocă existau în Nordul Asiei Centrale orașe, cetăți și domenii feudale.

ECOURI

Cinematografice

● **CUNOSCUTUL** actor sovietic N. Kriucikov deține rolul principal în filmul „Răsare soarele deasupra Tisei". De asemenea apare și în filmele „Cîntecul" și „O duminică neobișnuită".

● **PE ECRANELE** cinematografelor din Cehoslovacia rulează filmul „La capătul liniei". Ludwik Aschkenazi, autorul scenariului, a ales drept temă viața oamenilor simpli, cu bucuriile și necazurile lor. Acțiunea filmului se desfășoară timp de un an într-o casă așezată la capătul uneia din liniile de tramvai din Praga. Noul film urmărește să ilustreze ideea că cel ce crede în oameni nu este singur, nici chiar în clipele grele ale vieții.

● **REGIZORUL** englez Basil Wright a realizat un film documentar despre poetul englez William Blake.

● **STUDIOUL** „Gorki" din Moscova, împreună cu cineaștii coreeni, a realizat prima co-producție sovieto-coreeană, ce tratează despre prietenia dintre cele două popoare. Filmul se intitulează „Frații". În rolul principal apare actorul coreean Sin-Se Min.

● **REGIZORUL** cehoslovac Karel Zeman a terminat recent filmul „Descoperirea pierzaniei", transpunerea pe ecran a romanului „În fața drapelului", de Jules Verne.

● **MICHEL SIMON,** cunoscutul actor francez, a fost victima unui accident destul de neobișnuit: în timp ce lucra la filmul „Monsieur Jo.", coloranții întrebuințați pentru vopsirea bărbii i-au provocat o gravă otrăvire. În prezent marele actor se află în convalescență.

● **PRIMA** co-producție maghiaro-cehă este „Umbrela lui Sf. Petru", transpunerea pe ecran a operei scriitorului maghiar Mikszáth Kalman. E interesant de remarcat că aceasta este cea de a treia versiune cinematografică a sus-amintitului roman în decursul a 40 de ani. Prima a fost realizată în 1917 de Alexander Korda; cea de a doua, în 1935, în regia lui Cziffra Geza; versiunea din 1958 va fi realizată de regizorul maghiar Bán Frigyes.

● **RECENT,** pe ecranele cinematografelor din R. Cehoslovacă și R. D. Germana a fost prezentată o co-producție germano-cehoslovacă: „Contigentul 21", realizat de regizorul Vaclav Gajer, după romanul scriitorului ceh Karel Putacnik. Filmul urmărește destinele unor tineri cehi trîiți la muncă forțată în Germania nazistă, în timpul războiului.

● **CHARLIE CHAPLIN** a anunțat că intenționează să realizeze o comedie despre Napoleon. În rolul Iosefinei ar urma sa apară soția marelui actor, Oona Chaplin, fiica dramaturgului american Eugene O'Neil.

● **„DOCUMENTELE UNEI VIEȚI ILUSTRE"** este titlul unui nou film sovietic ce înfățișează viața lui Karl Marx. Imaginile filmului — pe care publicul sovietic l-a primit cu multă căldură — sînt însoțite de frumoase pagini din muzica lui Beethoven.

● **FILMUL** „Născuți în furtună", realizat de studiourile din Kiev după romanul cu același nume al lui Ostrovski, este aproape gata. În rolurile principale: S. Gurzo și Olga Bgan.

● **JEAN GABIN,** cunoscutul actor de film, și-a sărbătorit de curînd 25 de ani de activitate în cinema.

● **„EDES ANNA",** cunoscuta dramă a scriitorului maghiar Kosztolányi Dezső, care înfățișează tragedia unei micuțe servitoare sedusă de nepotul stăpînei, va fi transpusa pe ecran. Regizorul filmului este Fábri Zoltan. Rolul titular va fi deținut de Törörcsik Mari (vedeta din filmul „Călușeii") care a repurtat acum un frumos succes personal o dată cu prezentarea, la Cannes, a filmului maghiar „Floarea de fier".

● **FERNANDEL** deține rolul principal din noul film al lui Mario Soldati, „Patru pași în nori". Alături de popularul comic francez apare Giulia Rubini.

● **„IN PRAGUL VIEȚII"** se intitulează primul film artistic realizat de tînăra cinematografie a R. P. Mongole. Filmul are drept temă prietenia sovieto-mongolă.

● **CUNOSCUTA** artistă sovietică de cinematograf Elena Bistrițkaia, care a realizat cu mult succes rolul Axiniei în cele trei serii ale filmului „Pe Donul liniștit", a fost primită recent în rîndurile colectivului artistic al „Teatrului Mic" din Moscova. Tînăra artistă, repetă în prezent rolul principal din piesa „Evantaiul lady-ei Windermere" de Oscar Wilde.

● **OLEG STRIJENOV,** cunoscut publicului nostru și din filmele „Tăunul", „Al 41-lea", este protagonistul noului film „Fata căpitanului" (După o nuvelă de Pușkin) care se turnează în prezent la „Mosfilm".

Literare

● **EDITURA** „Literatura populară" din R. P. Chineză a publicat cea de-a 15-a ediție a cărții lui Iulius Fucik intitulată „Reportaj cu ștreangul de gît". Cartea se bucură de o mare popularitate, în deosebi în rîndurile tineretului chinez.

● **RECENT,** în editura „Maktaba al-Hanidji" din Cairo a apărut romanul în doua volume „Dă-mi inima înapoi", al cunoscutului scriitor Iusuf as-Sîbai. În prefață, autorul subliniază că romanul a fost scris în anul 1954, curînd după evenimentele revoluționare și după proclamarea republicii. Autorul a izbutit să individualizeze în imagini de rar de vii figurile eroilor principali, deosebiți ca poziție socială și în ce privește caracterul. El a reușit să redea un tablou complex și viu al societății egiptene din perioada 1933—1953.

● **EDITURA** londoneză „Lawrence and Wishart" a tipărit un roman al scriitorului Lan Doherty, intitulat „Omul subteran". Lan Doherty este încă tînăr. Are 26 de ani. Fiind de profesie miner și cunoscînd bine viața, el descrie cu multă veridicitate viața grea a minerilor englezi. În primul său roman, intitulat „Fiii minerului", scriitorul arată cum într-o mică și obișnuită așezare de mineri cresc oameni noi, oameni ai luptei. Romanul a fost primit cu căldură de către cititorii englezi. Eroii noului roman sînt tot minerii englezi, care luptă pentru drepturile lor.

● **IN EDITURA** Güldendal din Danemarca a apărut romanul „Janetta" de Martin Anderson Nexö — ultima parte a trilogiei „Morten cel roșu" („Morten cel roșu", „Generația pierdută", „Janetta").

● **ZIARELE** „Der Morgen" și „Die Welt" relatează că la Hamburg au fost vîndute la licitație o serie de scrisori ale lui Thomas Mann și Heinrich Mann. Din cele 50 de scrisori scrise de Thomas Mann în perioada 1903—1918 și adresate fratelui său (Heinrich Mann) 45 nu au fost încă publicate. Ele cuprind părerile lui Thomas Mann asupra unor probleme de creație.

● **IN S.U.A.** a apărut recent lucrarea „300 de ani de pictură americană" de Alexander Elliot, în care sînt analizate 147 creații ale celor mai renumiți pictori americani — începînd de la mijlocul sec. XVII-lea și pînă în 1957. Cartea cuprinde aproximativ 250 de reproduceri în culori, care oferă cititorului o imagine asupra dezvoltării picturii americane în ultimele trei secole.

Filmul „FACEREA LUMII" după desenele lui Jean Effel

La Praga a fost prezentată cu mult succes co-producția franco-cehoslovacă „Facerea lumii", al cărei regizor și scenarist (Eduard Hoffman) a folosit tema și desenele cunoscutei lucrări cu același titlu a lui Jean Effel. Acesta din urmă a compus pentru film comentariul vorbit și textele cîntecelor.

In clișeu: *o imagine din film.*

1.100 DE TINERI SPECTATORI

O nouă piesă românească în pregătire la Moscova

Cu prilejul Festivalului internațional al teatrelor de păpuși, săptămîna trecută a sosit în țara noastră tov. Konstantin Șah-Azizov, maestru emerit al artei, director al Teatrului Central pentru copii din Moscova.

Acum, în ajunul zilei Internaționale a Copilului, existența și activitatea acestui teatru ne-a interesat în mod deosebit. Tov. Șah-Azizov ne-a răspuns cu multă amabilitate.

— Mai întîi v-am ruga să ne spuneți ceva despre teatrul pe care-l conduceți. Cînd a fost înființat?

— În iunie 1921. Teatrul nostru are 1100 de locuri și posedă o scenă mare, bine utilată, pe care se pot monta chiar și spectacole-basme sau piese științifico-fantastice. Trebuie să știți că în colectivul nostru lucrează mai bine de 350 de oameni.

— Dvs. reprezentați numai piese pentru copii. Oare folosiți un mod de interpretare deosebit față de acela folosit de celelalte teatre?

— Vă voi răspunde cu cuvintele marelui Stanislavski: „pentru copii trebuie jucat la fel ca pentru adulți, însă și mai bine, mai curat, mai limpede".

— Ce piese aveți în repertoriu?

— Actualmente, în repertoriul teatrului nostru avem vreo 30 de piese. Ele sînt împărțite pe grupuri de virstă. Astfel, pentru copiii din primele trei clase jucăm basme, ca de pildă: „Regina zăpezilor", „O poveste despre povești", și altele. Pentru școlarii din clasele 4, 5, 6 și 7, deci de virstă medie, avem piese din viața școlară și pionierească sau din viața tinerilor, ca de pildă „Cravata roșie", „Sombrero" și altele. Însfîrșit, pentru cei din clasele mai mari și pentru tineri, jucăm piese ca „Doi căpitani", „Așa s-a călit oțelul", „Paginile vieții", „Intr-un ceas bun", „Oliver Twist" și multe altele. Anul trecut am dat peste 400 de spectacole.

— Țineți seama de anumite considerente în ce privește ora spectacolelor?

— Desigur. Pentru cei mici, spectacolele se dau devreme, pentru cei mai mărișori la orele 6—7 seara.

— Cum țineți legătura cu tinerii dvs. spectatori?

— În teatrul nostru lucrează un activ format din școlari, pedagogi și părinți. Acest activ ajută să se stabilească o legătură strînsă între teatru și spectatori. Elevii scriu adesea teme legate de spectacolele noastre. Se organizează conferințe, adunări pionierești, întîlniri între școlari și regizori, autori și artiști.

— Printre copii și tineri, cunoaște un mare succes literatura științifico-fantastică. Aveți oare vre-o piesă de acest gen?

— Da, este piesa „Taina nopții eterne", de Igor Lukomski, care cunoaște un mare succes.

— Care va fi următoarea dvs. premieră?

— În ianuarie 1958 colectivul artistic al teatrului a luat cunoștință de piesa scriitorilor romîni Virgil Stoenescu și Octavian Sava: „Nota zero la purtare". E o piesă scrisă cu mult talent și care pune probleme importante, legate de viața tineretului. Folosind o limbă frumoasă, ea este în același timp perfect adaptată necesităților scenei și prezintă personaje vii. Piesa a plăcut mult colectivului de creație al teatrului nostru, care a inclus-o în repertoriul anului acesta. Această piesă a apărut în primul număr al „Almanahului dramaturgiei contemporane", tipărit la Moscova. Actualmente ne aflăm în plină repetiție. Premiera este programată pentru 19 iunie 1958. Credem că această piesă, care va povesti tinerilor sovietici despre felul cum au trăit și au învățat școlarii romîni în anii 1945—1946, despre prietenia și luptele lor din acea perioadă plină de frămîntări, va cunoaște succesul meritat.

— Nu vrem să vă mai reținem. Vă rugăm să spuneți un ultim cuvînt pentru cititorii „MAGAZINULUI".

— Vreau să adresez, prin intermediul revistei dvs., un salut fierbinte copiilor și școlarilor din R.P.R., din partea colectivului Teatrului Central pentru copii din Moscova și să le urez mari succese acum, la sfîrșitul anului școlar.

— Vă mulțumim în numele tuturor tinerilor noștri cititori!

L. P.

„Frumoasa Elena" și „Văduva veselă" s-au întîlnit la Galați

Întîlnirea între aceste două mult cîntate personaje feminine a fost cordială, m-a asigurat tov. VIOREL DOBOȘ, directorul Teatrului Muzical din portul dunărean. Convorbirea cu acest cunoscut muzician mi-a fost provocată de entuziasmul cu care mi-au vorbit numeroși gălățeni, în cursul scurtei vizite făcute acolo:

— Ai văzut „Frumoasa Elena"? Nu? Să știi că ai pierdut foarte mult!

— Dacă ai fost să vezi la București „Văduva veselă", vino neapărat și la teatrul nostru. Nu ne este rușine să faci comparația.

Din păcate, în cele două zile petrecute în fostul „oraș cumplit de negustori" n-am reușit să văd nici una din cele două operete, întîmplîndu-se ca teatrul să fie tocmai în „relache". Astfel, n-am putut verifica dacă entuziasmul iubitorilor de teatru gălățeni este justificat sau provine pur și simplu dintr-un patriotism local. În schimb, am putut afla o seamă de lucruri interesante chiar din gura unuia dintre principalii animatori ai tînărului teatru muzical.

— Se pare că teatrul pe care îl conduceți numără mulți admiratori în orașul dvs. adoptiv.

— Este adevărat. Muzica de operetă a plăcut totdeauna spectatorilor. Și cum publicul gălățean nu a prea fost în trecut răsfățat cu acest gen de spectacol...

— Ca de altfel cu orice fel de spectacol, îl completez eu, ca un fiu al Galaților ce mă aflu.

— E într-adevăr îmbucurător cît de repede și de simțitor s-a dezvoltat activitatea artistică în acest oraș, atît de oropsit în trecut, *îmi spune tov. Viorel Doboș.* Astăzi există aci un Teatru de Stat, care nu e deloc rău, o Filarmonică într-un progres vizibil, și, în sfîrșit, Teatrul Muzical pe care îl conduc de scurtă vreme.

— Cred că iubitorii de muzică din Galați s-au bucurat cînd au aflat că un muzician cunoscut s-a hotărît să părăsească Capitala pentru a veni în mijlocul lor. Personal cred că n-ar strica dacă exemplul dvs. ar fi urmat și de alți oameni de teatru. Ansamblurile din țară nu ar avea decît de cîștigat.

— Ceea ce m-a hotărît a fost atmosfera tinerească, entuziastă pe care le-am întîlnit aici. Fără a avea mari vedete, ansamblul nostru e format din tineri inimoși, plini de dragoste pentru artă. Aceasta este una din explicațiile succeselor pe care le-am realizat în ultima vreme.

— Vorbiți-mi puțin despre activitatea teatrului pe care îl conduceți.

— După cum știți, este foarte tînăr. Înființat ca Teatru de Estradă, în 1956, cu un ansamblu foarte modest numericește, el s-a transformat anul trecut în Teatru de Operetă și Estradă, pentru ca acum să devină un teatru care abordează toate genurile muzicale. Noi facem o experiență interesantă. Cu aproape aceiași oameni, realizăm toată gama spectacolelor muzicale, de la operă pînă la estradă. E un lucru dificil, desigur, dar tocmai de aceea interesant.

— Ce spectacole aveți în repertoriu?

— În special operete. „Vînt de libertate" și „Ana Lugojana", pe care le continuăm din stagiunea trecută, „Frumoasa Elena" și „Văduva veselă", premiere ale actualei stagiuni. Prezentăm de asemenea „Traviata" în condiții mulțumitoare. Mai avem în repertoriu spectacolele de estradă „A zis cineva ceva?" și o premieră recentă: „Să fim serioși".

— O asemenea varietate de genuri presupune și cadre actoricești corespunzătoare. De unde le-ați recrutat?

— Cei mai mulți sînt tineri absolvenți ai școlilor medii și superioare de specialitate. Avem însă și numeroși actori recrutați din echipele de amatori; astă în special la estradă. Printre „speranțele" noastre notez pe Nineta Crainici, Laurențiu Buzilă și Dumitru Vanghele, protagoniștii din „Văduva veselă", Sanda Chiriascopol și Cornelia Seracim din „Frumoasa Elena". De asemenea, Octavian Naghiu, care realizează pare-se succese în Capitală, s-a format ca actor tot aici, la Galați.

— Perspective pentru viitor?

— Pentru viitorul foarte apropiat vrem să introducem în teatrul nostru cel de-al patrulea gen muzical: baletul. La 1 iunie va avea loc premiera baletului „Zîna păpușilor" de Bayer și a operetei într-un act de Offenbach „Choufleuri". Iar pentru stagiunea viitoare, pregătim „Trubadurul" lui Verdi și „Bărbierul din Sevilla" de Rossini, precum și operetele „Zarvă între fete" de Millutin și „Silvia" de Kalman.

— Proiecte, desigur, bogate. Dar nimic original?

— Fiindcă mă întrebați, trebuie să vă răspund, deși n-aveam intenția să fac publicitate în jurul acestui lucru. Pregătim și o operetă românească „Steaua stelelor", pe un libret de Radu Costăchescu și a cărui muzică aparține subsemnatului.

— Este o surpriză plăcută. De altfel, tocmai vroiam să vă întreb dacă, în afară de munca dvs. de conducere muzicală, n-ați pregătit nimic personal în ultimul timp pentru iubitorii de muzică.

— În afară de muzica operetei „Steaua stelelor" la care lucrez acum, am compus în ultimul timp un balet în trei acte „Păcală" care, sper, va avea premiera în stagiunea viitoare la Timișoara sau la Cluj.

— Vă mulțumesc pentru interesantele dvs. noutăți. Regret doar că nu v-am putut vedea spectacolele.

— Veți avea acest prilej în iulie, cu ocazia turneului pe care îl întreprindem în Capitală cu „Frumoasa Elena" și „Văduva veselă". Veți putea constata că, atît ca montare, costume, cît și ca interpretare, spectacolele noastre vor corespunde cred, exigențelor publicului bucureștean.

— Sper din suflet, și vă urez deplin succes.

Paul MARIAN

Scenă din opereta „Frumoasa Elena". Interpretează: Cornelia Seracim (Elena), *Vasile Huzum* (Paris), *Nicolae Dulgheru* (Menelaos).

Fotografia: A. CONSTANTINESCU

PRIETENIA MEA CU COCLITU GHEORGHE

Cînd ne-am despărțit, eram prieteni la cataramă. Ba mi-a dat în dar și un desen, pe care mi-a scris, cu o caligrafie impecabilă: „în amintirea interviului ce mi-ați luat, vă ofer această acuaretă". Și semna, grav și oficial, așa cum era trecut în catalogul clasei a 6-a: COCLITU GHEORGHE. Asta, deși eu îi spuneam familiar Gogu, așa cum îl strigă prietenii, iar el se convinsese că ziariștii nu-și mănîncă, unși pe pîine, pe eroii reportajelor lor.

Dar la început lucrurile nu merseseră atît de bine. Nu-mi inspiră prea multă încredere „copiii minune". Iar despre Coclitu mi se spusese, decum coborîsem în gara Hunedoarei: „avem un băiat de 12 ani care desenează formidabil. A și expus vreo 30 de lucrări! (cifră la care eu am ridicat neîncrezătoare din sprincene). Știți, Coclitu al nostru citește numai volume de istoria artei, o da, nu citește cărți de aventuri! Coclitu e cel mai bun din tinerii cercului de artă plastică al Combinatului. Coclitu, Coclitu... Atita entuziasm localnic m-a pus în gardă: desigur, o fi vorba de vreun băiat plin de el, îngîmfat de cîte elogii i s-au adus, și făcînd pe „omul mare", așa cum se cuvine unui geniu precoce.

Cînd am intrat în sala cercului plastic, ea era aproape goală. În fața unui șevalet, un sidedurgist își termina peisajul industrial schițat în cărbune. Și înghesuit într-un colț de abia l-am zărit, un băiețaș de-o șchioapă, ce mîzgălea, cu buzele strînse de concentrare, nu știu ce, pe o hîrtie. M-am apropiat de el și l-am privit. Avea pe frunte un breton rotunjit cuminței, ochi codați, vii, o hăinuță cu mînecile cam scurte (crește băiatul, crește) și pe fundul pantalonilor, cusut de mîna harnică a mamei, un bazon cît toate zilele. Lucrul acesta m-a amuzat: o fi mare strengar dumnealui!

— Ce notă ai la matematici? l-am întrebat brusc, convins că formula aceasta de atac prin surprindere e admirabilă într-un interviu cu un minor.

— Cinci! mi-a răspuns sec fără să-și întrerupă mîzgălelile, ca și cum ar fi adăugat: „și acum, lasă-mă în pace".

Eh, mi-am zis, eu, de astă dată n-am de-a face cu un copil minune, așa că sînt mai liniștită. Și am continuat să-l descos:

— Dar la geografie și la muzică?

— Zece. Răspuns la fel de sec și de puțin încurajator.

— Desenezi probabil de mult, nu-i așa?, caut eu să mă apropii de el. De la grădiniță, nu?

— Nu! De vreo doi ani. Și ca să fie probabil politicos, a adăugat: Vasile Albu, colegul meu de bancă, a adus într-o zi o revistă cu caricaturi și ne-am întrecut între noi care le copiem mai bine. Apoi am mai învățat ceva de la un tovarăș student, care a venit astvară să deseneze la Hunedoara. Și de la tovarășul Brandisz, care e aici la cerc... **De aici încolo, volubilitatea interlocutorului meu a secat. Degeaba am mai vrut să-l descos. Nimic. Desena atent, fără să ridice capul de pe hîrtie. Și tocmai acum, cînd voiam să-l întreb de nu-l cunoaște pe Coclitu. Decepționată, am privit pe hîrtie. Am rămas de-a dreptul uluită: din mîzgăleala aceea răsărise silueta unui om, care-și aruncase degajat picior peste picior, cu un gest de un firesc uimitor. Linia desenului era spontană. M-am uitat la băiat, apoi la celelalte cîteva desene și acuarele de pe masă: erau niște peisaje și naturi moarte lucrate cu multă sensibilitate, într-adevăr surprinzătoare pentru un copil. Asta e într-adevăr, un copil minune, gîndi eu și nu e nici îngîmfat, nici perfect cum e probabil Coclitu.**

— Eu plec, — **spuse el deodată, mă duc la tata, la cocserie. Știți, strigă cu o mîndrie abia mascată, e cocsar la Combinat. I-am răspuns la bună ziua, dar cînd să ies pe ușă mi-am amintit:**

— Cum te cheamă pe matale?

— Coclitu Gheorghe!?

*

Așa a început prietenia mea cu Gogu. De atunci am început să am o părere mai bună despre „copiii minune". Mai ales că fac uneori și greșeli de ortografie...

Sanda FAUR

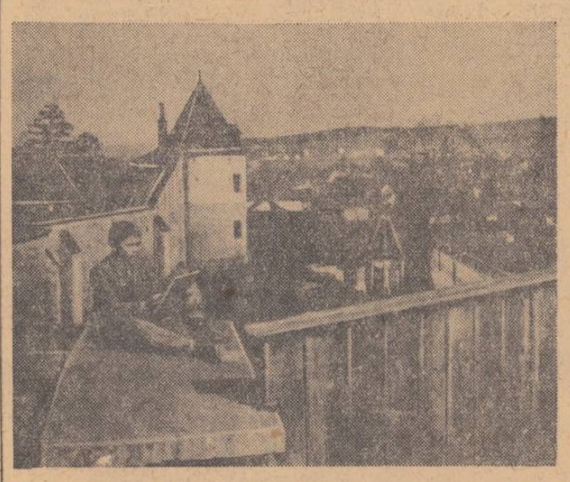

Peisajele hunedorene sînt pline de farmec, de frumusețe încîntătoare. Nu e de mirare deci că lui Gh. Coclitu îi place să se cațere pe acoperișuri, îmbrățișînd cu ochi de artist împrejurimile pentru a-și traduce impresiile în valoroase picturi.

Fotografia: S. ȘTEINER

Decada Culturii Republicilor Sovietice Baltice

Scenă din baletul „Pe malul mării", de J. Juzeliunas, reprezentat de Teatrul Lituanian de Operă și Balet.

O scenă a tragediei lui Shakespeare „Antoniu și Cleopatra", reprezentată pe scena Teatrului Dramatic Eston.

Duminecă aceasta, din inițiativa Consiliului General A.R.L.U.S., va începe în capitala noastră și în restul țării Decada Culturii Republicilor Sovietice Baltice, în cadrul căreia vom putea cunoaște mai bine înaltul nivel cultural și artistic pe care l-au atins popoarele din aceste republici.

Începînd de duminică 1 iunie se va organiza un festival al filmului din republicile sovietice baltice. Publicul nostru va avea ocazia să vizioneze două noi realizări ale studiourilor cinematografice din aceste republici și anume premierele filmelor „Gloria Baltici" și „Rita".

Festivalul filmelor baltice va fi organizat și în cîteva mari întreprinderi industriale din București și anume, la Fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej", la uzinele „Timpuri Noi" și la întreprinderea „Industria Bumbacului".

In cadrul decadei, artistul poporului George Vraca și artistul emerit V. Valentineanu vor vorbi despre „Dramaturgia lui August Iacobson, iar directorul Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., C. Bugeanu, va vorbi despre creația muzicală în republicile sovietice baltice.

Oaspete a poporului nostru, soprana Iadviga Petrașkeviciute, solistă a Teatrului Academic de Stat de Operă și Balet din R.S.S. Lituaniană, artistă emerită și laureată a Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților de la Budapesta, va cînta duminică 1 iunie la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. în opera „Rusalka" de Dargomîjski. Artista emerită Iadviga Petrașkeviciute va mai cînta la 4 iunie, la Opera din Timișoara, în opera „Tosca" de Puccini, iar la 8 iunie va apare în fața publicului clujean, în opera „Evghenii Oneghin" de Ceaikovski.

BUCUREȘTIUL NOSTRU — EROUL UNUI FILM ARTISTIC

Convorbire cu regizorul Andrei Călărașu

— Numele?

— Andrei Călărașu.

— Vîrsta?

— 36 de ani.

— Căsătorit?

— Da.

— Copii?

— Deocamdată nu.

— Cum ați devenit regizor de film?

— A fost un drum destul de lung și... anevoios. Mai întîi am urmat medicina. Am plecat după un an pentru că nu mi-au plăcut cadavrele. Am trecut la Politehnică, dar... mi-a plăcut Dreptul. În același timp m-am îndrăgostit de teatru. Această ultimă pasiune a fost și cea mai puternică și de aceea i-am rămas pentru multă vreme fidel.

— Firește, nu regretați aceste peregrinări pentru că ele v-au permis însușirea mai temeinică a unor cunoștințe atît de necesare unui regizor, care pune în scenă piese de teatru sau filme a căror acțiune se desfășoară în medii diferite.

— Evident că nu regret. Acest ajutor l-am apreciat și îl apreciez continuu.

— ...Ați devenit deci regizor de teatru.

— Exact. După ce am terminat Conservatorul din Iași — la care m-am înscris în 1941 — am devenit regizor de culise la Teatrul Poporului din Iași și — ulterior — asistent de regie la Teatrul Armatei din București. Singur am pus în scenă piesa lui Lope de Vega „Finîtna Turmelor", și „Cînd se risipește ceața", de N. Tăutu.

— Cum ați ajuns la film?

— Eram asistent la Institutul de teatru și cinematografie și am realizat, împreună cu studenții mei, două filme de scurt metraj. Filmele au plăcut și... iată-mă în 1952 în cinematografie. Am uitat să vă spun: era o nouă și foarte veche pasiune a mea!

— La ce filme ați lucrat?

— Am fost regizor secund la „Nepoții gornistului" și „Răsare soarele". Apoi, am lucrat singur „...și Ilie face sport" și „Ilie în luna de miere". Anul trecut am realizat „Vultur 101".

— După cîte știm, acum lucrați la un nou film, „Valetul de cupă". De ce v-a atras tocmai acest scenariu?

— E o comedie veselă și optimistă ca orice comedie. În plus, e inspirată din viața tineretului, din viața studenților. E o mare bucurie pentru mine să-mi revăd anii tinerești, anii de studenție, cu voioșia lor, cu optimismul lor, cu amărăciunile lor, cu poznele și cu elanul lor. Am dreptate, nu?

— Ați fixat distribuția?

— Da. În rolul unui solemn profesor universitar îl veți vedea pe Ion Finteșteanu; Marcel Anghelescu e un regizor talentat (în film, evident), Dorie Iurie, simpaticul actor de teatru și film deține în „Valetul de cupă" rolul unui student care are o mare slăbiciune pentru sexul slab, iar maestrul sportului la scrimă, Tăpălugă, apare în rolul unui student-model.

— Și rolurile feminine?

— Sînt două. Deocamdată n-am ales. N-am ales pentru că e foarte greu și a FOST foarte greu. În urma anunțului din ziar, s-au prezentat la concurs 2.000 de tinere din care am ales un prim lot de 360, apoi 9 și acum trebuie să rămînă două. Așa că nu-i ușor!

— Spuneați că „Valetul de cupă" e o comedie. E cumva și „muzicală"?

— Da. Am cerut de altfel concursul unor cunoscuți compozitori romîni de muzică ușoară pentru compunerea partiturii muzicale a filmului. Printre ei: Noru Demetriad, Jean Ionescu, Ioe Reininger, Aurel Giroveanu...

— Cînd începeți filmările?

— La 15 iunie. Și sper să le termin la 7 octombrie.

— Unde veți filma?

— Interioarele la Buftea și exterioarele în București și numai în București. Sînt fericit că „Bucureștiul nostru iubit" va apărea în sfîrșit într-un film, cu străzile lui pitorești, cu parcurile foșnitoare, cu aleile umbroase, cu soare, cu case, cu oameni...

— Proiecte?

— Aș vrea să lucrez un film despre aviație...

Evident, o altă pasiune. A cîta?!

— Și deocamdată?

— Deocamdată sînt foarte emoționat și foarte măgulit.

— ?!

— Am fost invitat în Uniunea Sovietică să particip — împreună cu Marga Butuc — la premiera filmului „Vultur 101". Plecarea bate la ușă așa că e firesc să fiu foarte emoționat. Emoționat dar și fericit pentru că voi revedea cîțiva prieteni dragi care ne-au ajutat și îndrumat cu ani în urmă, aici în țară: pe regizorii Nemoliaev și Vasiliev, pe operatorul Kosmatov. Și sînt fericit că voi putea exprima — și eu — admirația și entuziasmul poporului romîn care a văzut, primul pe glob, noua capodoperă a cinematografiei sovietice „Zboară cocorii".

Silvia KERIM

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

AIDA — Tg. Mureș: Marinei Vlady îi puteți scrie pe adresa „Uni France — Film" 77. — Champs Elysee Paris 8-e. Rossanei Podesta i se poate scrie pe adresa „Studiourile Cine Citta"—Roma, Italia; Betsy Blair se află în continuare în Franța și știe limba franceză, așa încît îi puteți scrie în această limbă.

MIOARA CREȚU: Vom publica fotografiile cerute, pe măsură posibilităților.

CLAIRE ȘI BEATRICE — Bîrlad: Interpreții principali din „Amanții din Toledo" sînt Alida Valli, Pedro Armendariz și Françoise Arnoul.

MIHAI G. — Iași: Vicco Torriani trăiește și filmează în continuare, în diferite filme muzicale.

DANA — Timiș: Actrița japoneză din filmul „Cio-Cio-San" a fost dublată de o celebră cîntăreață japoneză. În momentul de față Maria Meneghini-Callas trece drept cea mai mare cîntăreață a lumii.

CRINA — București: Într-adevăr, Lucia Bosé a renunțat deocamdată să mai apară pe ecran. Este căsătorită cu un toreador spaniol, a locuit timp de 3 ani în Spania, iar recenta ei întoarcere în Italia l-a făcut pe mulți să spere că ea va reveni și pe ecran. Interpreta principală din „Serenada mexicană" este Rosita Quintana, o apreciată cîntăreață de muzică mexicană.

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA

CREȘTE BIOXIDUL DE CARBON

Au început să ne năpădească mările! Strigătul acesta nu e un titlu de roman fantastic, ci fondul unei discuții științifice care a avut loc în cadrul Congresului de Geofizică, ce s-a ținut în septembrie trecut la Toronto. După cele mai precise măsurători, de un secol încoace, nivelul mărilor a crescut cu 10 centimetri. Deocamdată nu e prea mult. Nu s-a înregistrat nici o catastrofă, dar acest nivel crește mereu mai repede, așa că peste încă 50 de ani apele mărilor vor fi încă cu 60 de centimetri mai sus.

In situația aceasta, la multe părți pe glob se vor produce probabil modificări ale conturului continentelor. Multe insule, și chiar ținuturi întregi sînt amenințate să dispară, ca vechea Atlantidă!

Nu trebuie însă să ne speriem. Oamenii de știință cunosc mijloacele prin care se poate lupta împotriva acestei situații. Se știe și cauza fenomenului: el este un rezultat al... civilizației, sau mai precis al industriei. De la începutul veacului trecut, industria a luat un avînt vertiginos. Paralel cu ea, crește și consumul de combustibil: cărbuni, petrol sau gaze naturale, încălzindu-se astfel și aerul.

Oare aceste mici focuri industriale pot încălzi atmosfera unei planete? In mod direct, o încălzesc prea puțin, atît de puțin încît nu are importanță. In schimb, se produc alte fenomene, cu consecințe mai serioase. Iată despre ce este vorba. Din arderea oricărui combustibil rezultă o cantitate de bioxid de carbon, care se răspîndește în atmosferă. Ori, în fizica globului, bioxidul de carbon are un rol foarte important. El absoarbe radiațiile infraroșii ale pămîntului, adică, cu alte cuvinte, reține căldura pămîntului, împiedicînd-o să se piardă în spațiul cosmic. Este ceea ce în meteorologie se numește „efectul de seră". Ca într-o seră se adună, nu e lăsată să se piardă. Numai că acoperișul acestei uriașe sere este chiar atmosfera.

Ei bine, din pricina combustibilului industrial, în ultima sută de ani bioxidul de carbon din atmosferă a crescut cu 17%. Se prevede că peste 40—50 de ani, el va mai crește cu încă 20 sau chiar cu 40% peste cantitatea actuală.

Acestei încălziri îi corespunde o accentuare proporțională a efectului de seră, de care am vorbit. Măsurătorile meteorologice au înregistrat într-adevăr o creștere a temperaturii globului, care pe alocuri ajunge aproape de 2 grade.

Ceva asemănător s-a mai petrecut în trecutul îndepărtat al planetei noastre, cînd o activitate vulcanică foarte violentă a îmbogățit atmosfera în bioxid de carbon, care prin reținerea căldurii a produs climatul cald carbonifer. Același carbon atmosferic a favorizat și dezvoltarea monstruoasă a plantelor și animalelor, care au acaparat acest carbon, îngropîndu-l în pămînt sub formă de cărbuni sau petrol. Ceea ce natura a înfăptuit în multe milioane de ani, omul realizează numai în cîteva zeci sau cel mult sute de ani. Cînd auzim despre „Transformarea naturii de către om" e bine să ne gîndim și la această imensă experiență la scară geofizică.

La urma urmii, nu e rău dacă ne mai încălzim cu cîteva grade... O să facem economie de lemne... Dar să ne întoarcem la afirmația de la început, în legătură cu năpădirea mărilor. E o chestiune de fizică elementară. Prin încălzire, se adaugă un considerabil plus de apă, provenit din topirea gheților. Calotele polare reprezintă un imens rezervor de apă în potențial.

Omenirea este oare pîndită de o nenorocire? Nu, desigur. Fenomenul este prea lent ca să producă catastrofe. Avem tot timpul să ne luăm măsuri de apărare. Lucrările de secare ale lacului Zuider din Olanda sînt un exemplu concret al posibilităților de luptă ale omului cu marea.

Afară de asta, rezervele de cărbuni și de petrol ale pămîntului nu sînt inepuizabile. Probabil că ele se vor împuțina mai înainte ca bioxidul de carbon să devină o calamitate planetară. Cu dezvoltarea pe care vedem că o ia folosirea energiei nucleare, probabil că în cîteva decenii consumul de „combustibil clasic" va fi o amintire dulcoasă, pe care o vom povesti nepoților, cu riscul de a nu fi crezuți.

Roland PAVA

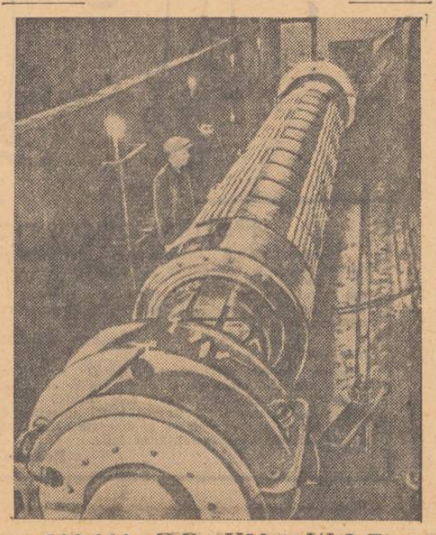

200.000 DE KILOWAȚI

In uriașele mașini care produc electricitate, rotorul turbinelor (partea care se învîrtește) se încălzește mult din cauza căldurii. El este răcit deobicei cu aer, însă se produc pierderi de energie destul de mari. S-a constatat că aceste pierderi se pot reduce de zece ori dacă se folosește un sistem special de răcire cu hidrogen.

In fotografia noastră este înfățișat un rotor de turbină construit recent și experimentat la Leningrad. Turbogeneratorul poate da o putere de 200 de mii de kilowați, cea mai mare care s-a obținut pînă astăzi. Mai multă energie electrică, folosind mai puțină energie!

FEREASTRA SPRE VIITOR

Bogățiile la îndemîna noastră

In toate mările de pe glob se găsesc cam opt milioane de tone de aur și două milioane de tone de uraniu. Dar sînt și alte elemente, care se găsesc chiar în proporție mai ridicată. Astfel, dintr-o singură tonă de apă de mare se pot extrage cam 1300 de grame de magneziu, deci peste un kilogram. Tot dintr-aceeași tonă de apă de mare, se pot extrage 66 grame de brom — un chimical foarte prețios pentru analize și preparări; 370 grame de potasiu; 10 grame de bor, 420 grame de calciu, 10 grame de stronțiu și așa mai departe. Bogății care stau la îndemîna noastră.

Lumea caută cu înfrigurare noi zăcăminte din aceste metale și metaloide importante pentru industrie. Dar... zăcămintele sînt de mult găsite: apele mărilor și oceanelor. Iar metoda de extragere este în principiu cunoscută.

Ar fi suficient, într-adevăr, să se instaleze pe malul mării o serie de uzine chimice. Folosind curent electric ieftin, dat de centrale atomice, s-ar putea realiza separarea diferiților produși din apa mării. Zilnic, sute de tone de produse ar putea fi extrase din aceste ape.

Și nu numai atît. Apele mărilor conțin și diferite plante și animale, care la rîndul lor cuprind cantități însemnate de elemente căutate de chimiști și de industrie. Astfel, cochiliile scoicilor conțin magnezie. Coraliii conțin argint, algele conțin azot, și așa mai departe.

Insfîrșit cercetări recente sovietice au arătat că pe fundul mării se găsesc cantități însemnate de nikel, cupru și cobalt.

Vă închipuiți, poate, că extragerea acestor substanțe pune probleme de neînvins? Că este foarte greu să ne închipuim că vom putea cîndva să apelăm la aceste uriașe rezerve de materii prime?

Trebuie să vă spunem că, în acest caz, vă înșelați. Viitorul este mult mai apropiat... Astfel, încă de anul trecut, la Mamaia s-a terminat construcția primei stații pilot experimentale românești de extragere a oxidului de magneziu din apele Mării Negre. Oxidul de magneziu este folosit ca materie primă pentru fabricarea cărămizilor refractare, substanțelor antiactide în laboratoare, etc. De asemenea, și în străinătate s-au construit stații și uzine „Plutitoare" pentru extragerea diferitelor substanțe din apa mării.

Nu este deci nimic de domeniul fanteziei!

Ing. C. I.

Viața ți surîde generoasă... Și ca reflex, acest copil ne oferă un surîs încă... ștîrb, dar fermecător.

Imi spui o poveste? Hai, spune-mi: uite, eu stau cuminte și ascult...

Fiu de maharadjah? Nicidecum: un tînc vesel, după o baie bună.

A trecut primul examen serios în viață: știe să stea așezată, ca un om mare.

Vi se pare că pozez? Nu vă mirați, sînt doar cîta mai domnișoară.

Într-un oraș

CA ORICARE ALTUL...

Așa își imaginează probabil copiii o casă din povești: cocoțată pe vîrful unui deal, învelită toată în glicină, cu alei prunduite și lungi, cu boschete de trandafiri galbeni și liliac înfirțiat; clădirea — străjuită de stîlpi de piatră, acoperită de țigle strălucitoare, ferestrele cu geamuri colorate, iar înăuntru — oglinzi, candelabre și scări impunătoare.

Casa din povești de care vă vorbesc nu este alta decît „Casa Pionierilor" din Piatra-Neamț, împărăția unde cei mici citesc, dansează, pictează, fac fotografii, jucării sau nave din carton...

Balerină sau doctoriță?

Intr-o dimineață însorită m-am rătăcit printre cei care populează această casă și i-am văzut „la lucru". O droaie de fetițe ca sfîrîezele, cu aere de mari balerine — deși cîtorva din ele nu le ieșiseră încă dinții a doua oară... Dansau cu grație, acompaniindu-se uneori singure; pregăteau, pentru serbarea de ziua lor, un dans în care aveau roluri de păpuși.

Adriana Bontaș, o ciosvîrtă de om, cu o fundă mare care-i făcea capul ca un ou de ciocolată, dădea lecții de ritm Anișoarei Boldeanu. Aceasta, privea demonstrația cu aer puțintel sceptic, dar din delicatețe, nu zicea nimic: se știa cea mai bună dansatoare de jocuri populare românești și de aceea nu vroia să-și jignească colega, mai mică cu... patru luni! Profesoara o lăudase doar de multe ori și îi prezisese un viitor strălucit de balerină. Dar această chestiune nu o interesa decît în măsura în care îi mulțumea micul ei orgoliu feminin: ea voia să se facă doctoriță.

— Aseară păpușa mai mare a avut temperatură. Cred că a luat gripă de la mine... Dar i-am făcut repede o injecție în picior cu un ac de canava și azi am scos-o la aer. Așa de repede se îmbolnăvesc copiii ăștia!...

N-am avut curajul s-o contrazic, pentru că sînt sigură că ar fi avut nolan de alte asemenea argumente pe care, după părerea ei, un om mare nu le poate înțelege.

Dar ceea ce poate înțelege un om mare, iar Anișoara încă nu, este faptul că sute de mii de oameni din țara asta muncesc pentru ca ea să poată face liniștită injecții păpușii preferate, pentru ca Emil Andrusiac să poată desena animale din pădure, iar Iuliana Petruț să planteze mai departe mici japonezi în grădina acestei case ca din povești...

Romanul unor vieți... de doi ani

Cînd am deschis ușa dormitorului, au venit să ne întîmpine cîteva ghemuri mici albe care se opinteau din răspuneri la fiecare pas. Miorița avea încă lacrimi grele pe obrajii dolofani, în timp ce Paula — numai ochi și zîmbet — înainta curajoasă, aplecată parcă sub greutatea moțului blond de pe frunte.

La copiii care au maximum doi ani, pare un non-sens să vorbești despre „romanul vieții lor". Și totuși...

La casa de copii din Piatra-Neamț fiecare mic locatar — care nu știe nici măcar să vorbească — are o poveste care ar fi putut să fie tristă...

Gheorghe Gheronte este un copil găsit: într-o gară, în pragul unei case, la o răscruce de străzi, n-are importanță. Mama care i-a dat viață nu a avut nevoie de el, dar altor oameni, bucățica de om din față, le era necesară. Copilul a fost adus la casa de copii, unde a prins puteri, s-a însănătoșit, a crescut. Și într-o zi s-a trezit că are și mamă și tată: a fost înfiat de o familie de colectiviști din regiune. Dar în noua locuință se plictisea: crescuse doar între copii și acum le simțea lipsa. Deaceea noii lui părinți au adus după cîtva timp în casă și pe fetița cu care Gheorghiță se împrietenise la casa de copii. Acum sînt doi frați și casa, altă dată pustie, nu se mai liniștește de larma lor.

Sănducu nu era un copil frumos. Dar cînd a fost o echipă de zugravi să văruiască casa de copii, unul din ei a prins drag de el. Se jucau împreună, se fugăreau, rîdeau. Și... omul nu s-a mai putut despărți de el.

Cazurile nu sînt rare. De la casa de copii sînt înfiați mulți prichindei care fac fericirea multor familii. Și romanul vieții lor, început cu pronosticuri triste, consemnă acum capitole în care e vorba de jucării, veselie și dragoste prietenească.

Orășelul copiilor

In Piatra-Neamț, acest mic și cochet orășel moldovenesc, există un parc splendid care, pe drept cuvînt, constituie mîndria localnicilor. Parcul se întinde pe coasta muntelui, formînd trei terase, de la înălțimea cărora casele se văd din ce în ce mai mici, pînă cînd ochiul le rezumă la dimensiunile unor cutii de chibrituri.

In acest parc este găzduit în prima zi de iunie a fiecărui an, orășelul copiilor. Ciuperci din fiara uriașilor, unde se vînd jucării, căsuțe cu sumedenie de dulciuri, leagăne, călușei și tot felul de alte minunății fac fericirea celor mici.

Cîțiva prichindei nerăbdători, care n-au noțiunea timpului și cred că pînă la 1 iunie mai poate trece multă vreme, s-au instalat în scrîncioabele care îi poartă pînă în înaltul cerului.

Tanți Loboviceanu nu ajunge să se urce singură în scrînciob, dar cunaj are din belșug: cînd se vede în văzduh rîde cu toată fețișoara și țipă ascuțit, de bucurie. Iar Mihaela Dragomir, care îi este partenera de joc, a uitat pentru moment de prestigiul pe care trebuie să-l aibă o fetiță de școală cu ghiozdan și uniformă și se lasă și ea mîngîiată cu plăcere de adierea vîntului pe care-l spintecă scrînciobul...

Pentru acest an însă copiilor li se rezervă și o altă surpriză: grădina zoologică. E drept că zvonurile au și început să circule în lumea celor mici: va fi adus un urs din pădure, o vulpe șireată ca toate vulpile, un lup rău... și imaginația copiilor brodează cu dărnicie tot felul de amănunte despre grădina zoologică, atracția supremă din această primăvară...

Pia RĂDULESCU

Copiii noștri

(Urmare din pag. 1-a)

Iului". O sărbătoresc nu numai mamele, care se bucură și tremură pentru viața pruncilor lor, dar întreaga omenire îndreaptă un gînd bun celor ce mîine ne vor lua locul, celor pe care azi îi creștem mari, copiilor noștri.

Copiii noștri pe cari azi îi sărbătorim, sînt înconjurați cu dragoste de partidul și guvernul nostru, de întregul popor. In căldura căminelor familiale, în creșele și grădinițele fabricilor, întreprinderilor, gospodăriilor agricole colective și de stat, copiii noștri sînt bine hrăniți și educați, — copii cu o copilărie adevărată. Imaginea micilor vagabonzi de altă dată, a copiilor care hălăduiau pe maidane, a dispărut pentru totdeauna.

Am fost zilele trecute într-o creșă. O oarecare creșă de cartier. Zvonul voios al vocilor mici m-a întîmpinat încă de la poartă. Pentru cei din „grupa mare" era ora de învățătură. Așezați în cerc, pe scăunele pitice, îngînau în cor un cîntecel în care era pe semne vorba de floricele și de gîze, tot vietăți de seama dimensiunilor și gingășiei elevilor.

Cei mijlocii, adică cei care deabia au prins meșteșugul poziției verticale, erau ocupați cu „digestia". Cu o solemnitate comică, stăteau așezați pe scaunele cu destinație specială, ca la un conclav în care urmau să se dezbată probleme de mare gravitate.

Iar cei mai mititei, în coșulețe cu panglicuțe și dantele albe, spumoase, dormeau sau se jucau cu primele lor jucării, cele mai fragile, mai dulci jucării care s-au creat vreodată: mînuțele lor.

M-am uitat la ele: mînuțe grăsulii, cu cerculețe și gropițe la încheieturi, pufoase și mici... v-a înălțat oare cineva vreun poem? S-au cîntat mîinile aspre și mîngîietoare ale mamei, mîinile puternice și bune ale bărbatului, ale muncitorului, mîinile brăzdate și obosite ale bătrînilor... Cele stîngace, gingașe ca petalele, trandafirii și moi ale copiilor, aceste mînuțe care odihnesc neputincioase pe pernă, ce vor deveni ele oare? Vor ridica construcții și baraje, vor alerga, rapide și pătimașe pe claviatura unui pian, vor modela noi frumusețe în bătrîna argilă a pămîntului, vor mîngîia un obraz de femeie...

Imi amintesc de o carte a unui mare poet, care, călătorind la începutul războiului într-un tren de refugiați, a fost răscolit de privirea tristă și lucidă a unui copil, gonit și el de război de-a lungul continentului. Figura lui amintea pe aceea a lui Mozart-copil, și scriitorul-poet reflecta: în cîți copii din aceștia nu este ucis un Mozart!

Mi-am amintit de cuvintele poetului-scriitor și de monumentul înălțat la Hiroșhima. Nu, mînuțele acestea nu vor fi schilodite și carbonizate. Copiii aceștia vor crește, vor deveni bărbați și femei, puternici și plini de viață. Ei vor trăi într-o lume mai bună, pe care noi trebuie să le-o pregătim, o lume croită pentru muncă, dragoste și frumusețe.

In ziua aceasta de 1 Iunie, pe care le-o închinăm, în care toate gîndurile noastre se îndreaptă spre ei, trebuie să ne jurăm să nu mai permitem prilejuri de ridicare a altor monumente ca cel de la Hiroșhima, uciderea altor Mozart-copii. Să-i înconjurăm mai departe cu dragostea și grija noastră pe copiii de azi, oamenii noștri de mîine.

Eva MOLHO

Fotografii: Eva MOLHO și A. CONSTANTINESCU

CRONICA RIMATĂ

FLORI ȘI... FLORI!

— File dintr-un jurnal intim —

Pe o bancă, nu știu care,
Dintr-un parc cu nopți și zile,
Am găsit din întîmplare
Un caiet... fără de file.

Din acest „jurnal intim"
Spicuim:
. . . . . .
Cum cerneala și hîrtia
Sînt prozaice-amîndouă,
Imi scriu autobiografia
Pe narcișii, cu stropi de rouă.

Mă numesc Florar. Mi-aparе
Numele în orice grai.
Dar semnez în calendare
Cu pseudonimul MAI.

Locul nașterii: o rază.
Domiciliul: Cișmigiu.
Profesiunea mea de bază:
Grădinar, din tată-n fiu!

Eu cresc flori ce se învoltă
Albe, roșii, verzi, albastre...
Curcubeul de pe boltă
Il cobor în două glastre!

Făurar de crini, de lotuși,
Nu lucrez sectar, mecanic.
Am creații care totuși
Nu sînt un produs botanic.

Fac zicale
Din petale
Și din ierbe
Fac proverbe

Dacă treaba, bunăoară,
Este simplă și ușoară,
O măsori cu vorba veche
Că e... floare la ureche!

Dar cînd nu se face treaba
Și pierzi vremea ta degeaba,
Spui, ca omul la bucluc,
Că o pierzi... de flori de cuc!
(Cam același adevăr
Merge și cu... flori de măr!)

Cu o floare — spunem iară —
Nu se face primăvară;
Sau: femeia (-n zicătoare)
N-o atingeți nici c-o floare!

Și așa, tot scoți din torbă
Altă floare, altă vorbă...

Omul tînăr, în vigoare,
Cică este om... în floare
Scrisul colorat, subtil,
Cică are... flori de stil.

Chiar și-n ramuri culinare
Se preferă mușchi... cu floare;
Iar în cupe, la banchet,
Numai vinuri... cu buchet!

O, dar din polen de flori
Cresc și stihuri, și culori:
Flori pe drumuri
Nasc parfumuri;
Flori pe pagini
Nasc imagini.

Un poet scria cu slavă
Despre tînăra domniță,
Că e rumenă, suavă
Tocmai ca o garofiță.

Altul spune despre sîn
Că-i potirul alb de crin.
Peste tot răsare-o floare:
Ba sînt ochii de cicoare,
Ba sînt buzele ca macul,
Ba rochița-i ca liliacul,
Obrăjiorii
Ca bujorii
Și-aluniță
Ca bobiță!
Vor iubirea să-și proclame
Numai prin... fanerogame!

De la flori ajungem poate
Și la alte... derivate.
Tot floral se pun diagnoze:
Stai pe spini, sau stai pe roze.
Despre juna înfocată
Spui că-i... un boboc de fată;
Și de un naiv, pe loc,
Spui de asemeni că-i... boboc!
Comparații, epitete
Ies din flori și din buchete.
. . . . . .
Dar, trecînd peste zicale,
Sînt un creator de-arome:
La poeme vegetale
Fabric rime policrome.

Am în juru-mi flori, miliarde;
Tot ce-a născocit grădina...
Dar degeaba, căci mă arde
Gelozia, bat-o vina!

Iunie, colegul care
Imi urmează în veleat,
Are-n prag numai o floare
Și e totuși mai bogat.

Peste vremi o cîntă-n lume
Muritorii și poeții...
Gorki i-a ales un nume:
E copilul, „floarea vieții"!

I. BERG

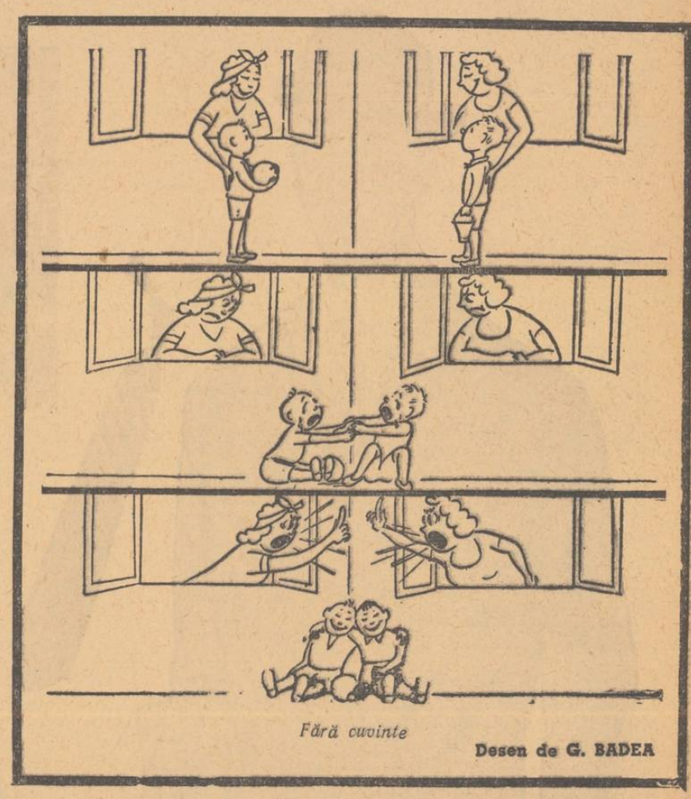

Fără cuvinte

Desen de G. BADEA

Bună dimineața!... Regulile de igienă se deprind din cea mai fragedă vîrstă...

...De altfel ca și disciplina orelor și obiceiurilor: pînă la cele mai serioase probleme ale existenței!

Acum avem oră de... hipism, pe căluții de lemn.

Ora mesei, pentru o fetiță neexperimentată poate aduce în lumină adevăruri grave: uneori supa fierbe.

Noroc de surioara mai mare, care, cu un adevărat spirit matern, o consolează pe „aia mică".

Și acum, spectacol artistic. Ce le mai lipsește acestor tinere talente pentru a dovedi că valoarea nu așteaptă numărul anilor?

PAGINA FEMEII

De ziua copilului

— Oh, draga mea, nici nu-ți închipui cît sînt de necăjită. Soțul meu nu vrea să avem copii.

— Ei bine, domnule soț care nu vrei să ai copii. Care sînt argumentele dumitale?

— In primul rînd, un copil mic înseamnă plînsete, scutece umede, crampe și doctorii. In al doilea rînd, ești legat, timpul nu-ți mai aparține, soția ți-e oricînd la dispoziția plodului. Deci, adio liniște, adio plimbări și spectacole, adio cămin plăcut și comod... Nu, nici nu vreau să aud.

— Iartă-mă, te rog, dar argumentele dumitale cam au iz de egoism și comoditate. E mai plăcut să ai o căsuță numai pentru tine, decît să o împarți cu un stăpîn — și încă unul care e atît de pretențios ca un proaspăt nou născut. Ei bine, fii sigur că și părinții dumitale au avut de înfruntat aceleași neajunsuri și nu s-au speriat.

Copii și părinți

— M-ai înțeles greșit... Eu nu din egoism vorbeam astfel. Mă gîndeam la ocrotirea pe care o datorez soției mele și la faptul că greul creșterii unui copil îi va reveni îndeosebi ei. Și socot de datoria mea să-i scutesc, pe cît posibil, greutățile și neajunsurile.

— Da, dar vezi că tocmai ea e aceea care se plînge de această... favoare. Natura o face pe ea să simtă mai cu putere care îi e principalul rost, ca femeie. Și cîtă vreme nu s-a descoperit încă o mașină de fabricat copii, sînt greutăți și neajunsuri de neînlăturat, care se plătesc însă cu bucuria și căldura pe care un copil le aduce în căminul și în inimile părinților.

— Și în afară de aceasta, eu trebuie să lucrez. Am multe proiecte. Închipuie-ți cît m-ar încurca un copil. Ani de zile sacrificați, liniștea pierdută. Nu, nu-i de mine. Lasă să facă copii acei care nu au de realizat în viață lucruri care să le ceară o încordare deosebită, cei pe care zgomotul, perturbările în viața obișnuită, nu le produc nici un neajuns. Dar nu eu!...

— Să zicem că ești un mare scriitor, și vei scrie opere mari. Dar pentru cine le vei scrie, dacă toți oamenii vor gîndi ca dumneata? Sau că ești un inginer cu îndrăznețe proiecte, după planurile căruia se va ridica o neasemuit de frumoasă clădire. Sau că ești un muzician inspirat, care va scrie o minunată creație muzicală. Sau un muncitor de șosele, care dorește cu tot dinadinsul să muncească cît mai bine, cît mai trainic. Munca cea mai inspirată cît și cea mai prozaică își trage seva din același avînt: acela de a crea ceva care să dureze și să se încadreze în zestrea urmașilor, în patrimoniul omenirii, viitoare. Ori, urmașii, omenirea viitoare, cine o va forma? Cei ce udă scutecele, cei ce plîng cînd le e foame, sau cînd le apar primii dinți, cei care învață să meargă ținîndu-se de marginea scaunului, cei pe care îi consideri dușmani liniștei și creației dumitale. Ei vor fi cei care mîine, oameni maturi la rîndu-le, îți vor aprecia opera și vor hotărî dacă era menită să moară sau să trăiască. Fără ei, de care te lepezi și pe care nu-i dorești, speranțele și realizările dumitale dintr-o viață întreagă nu vor fi decît o mînă de nisip într-un deșert pustiu. Da, da nu zîmbi. Fără scutecele ude și fără plînsul copilor, cele mai frumoase palate n-ar fi decît niște viitoare ruine, versul și muzica, visurile și strădaniile încununate de succes, ar fi ca și cînd nici n-ar fi fost. Acolo unde dorm micuții aceștia nevolnici și plîngăreți, care trebuie învățați totul și care depind atît de mult de cei mari, acolo se plămădește viitorul, cel pe care în gîndurile noastre avîntate l-am dori scris cu literă mare și căruia am voi să-i dăruim rodul strădaniilor noastre.

Ancuța MAICAN

CURIERUL LAUREI

RACHELA și-a părăsit, după trei ani de căsnicie soțul, pentru că era alcoolic, dar nu a încetat să-l iubească. A cunoscut între timp alt bărbat, care a venit spre ea cu o dragoste puternică și care vrea să o ia în căsătorie. Și-a căutat o scurtă vreme consolarea în dragostea cea nouă, care i se oferea generoasă și totală, dar și-a dat seama că inima ei a rămas lîngă soțul pe care l-a părăsit. Pe el îl iubește și e încredințată că și el continuă s-o iubească și să sufere, dar din mîndrie nu o caută, nu o recheamă. Ea știe însă că reluîndu-și viața alături de acest soț alcoolic, se va supune din nou unor suferințe pe care le cunoaște și care au dus-o la decizia luată în urmă cu trei ani. Ce să facă? mă întreabă. Să se reîntoarcă lîngă bărbatul ei sau să se căsătorească cu celălalt, pe care nu-l iubește, dar de a cărui dragoste și de al cărui devotament este sigură?

Va fi poate mai nefericită într-o căsnicie cu un bărbat la a cărui dragoste nu poate răspunde, decît întorcîndu-se la soțul ei de care se simte încă atît de legată. Dar acesta, rămînînd ceea ce este, un om robit alcoolului, se va distruge complet pînă la urmă, distrugînd și viața femeii de lîngă el.

Pentru ca această căsnicie să se mai poată salva, nu există decît o singură soluție: soțul să vrea să se dezalcoolizeze, să ajungă să fie convins că trebuie să o facă și în consecință să se supună medical, unei cure de dezintoxicare. Cunosc asemenea cazuri, care s-au rezolvat neașteptat de bine. O sfătuiesc pe Rachela să reia legătura cu soțul ei și să-i propună această soluție. Dacă el o acceptă, să-l asiste cu toată dragostea ei în tot timpul curei de dezintoxicare. Dacă el respinge această soluție, divorțul trebuie să-și urmeze cursul.

H. MALVY: Dacă te-ai încredințat că spusele amicei d-tale sînt adevărate, înseamnă că tînărul la care ții este lipsit de caracter și în acest caz este bine să nu mai ai în nici un fel de-a face cu el. Nu răzbunîndu-te, așa cum ai dori, oferind orgoliului d-tale rănit o consolare, ci luînd o atitudine demnă, fermă și definitivă.

TINA: Deosebirea de religie nu poate constitui o barieră între doi oameni care se iubesc... Și dacă bariera există, așa-zisa dragoste trebuie pusă sub semnul întrebării...

MIMI: Presupun că prietenele d-tale sînt bine intenționate încercînd să te facă să-l vezi așa cum este, pe cel de care te-ai îndrăgostit. Păstrează o rezervă față de el, rămîi o vreme în espectativă, căutînd să-ți formezi o părere proprie cît mai obiectivă.

LAURA

MODA MASCULINA

Iată, încercăm să satisfacem numeroasele cereri ale cititorilor noștri: cîteva modele și cîteva indicații privind moda masculină.

Tendințele acestei mode? Le-am expus, nu de mult, în coloanele „MAGAZINULUI". In general, ele nu s-au schimbat. Moda bărbătească este mai puțin schimbătoare, mai puțin capricioasă decît moda feminină... Nou este numai un principiu, care se impune tot mai mult și anume acela că moda bărbătească tinde și ea spre individualizare. Și bărbații își îngăduie acum unele fantezii personale în felul de a se îmbrăca, păstrîndu-se însă în limitele sobrietății și discreției, ceea ce constituie caracteristica principală a actualei mode masculine.

Creatorii de modă masculină recomandă, pentru toate anotimpurile: „Purtați culori deschise!" Ei recomandă, de asemenea, o croială care să respecte, pe cît se poate, contururile naturale ale corpului, cu umerii ușor căzuți, talia puțin marcată, pantalonii înguști. Sacourile cele mai frecvente se fac la un rînd, cu doi sau trei nasturi. Reverele sînt ceva mai înguste și descoperă destul de vizibil vesta, care poate fi și de altă culoare decît a hainei.

Tendințele de inoire se observă și în modelele materialelor (iată o indicație și pentru creatorii de modele de stofe din industria noastră textilă): desene cît mai simple, decente, în general în linii verticale sau în carouri mari.

De altfel, din modelele pe care le prezentăm în fotomontajul nostru, toate detaliile acestor noi tendințe sînt evidente.

1. Sacou din stofă deschisă, în carouri nu prea marcate, pantalon uni, de culoare mai închisă, ca și vesta. Cravata în nuanța de colorit a sacoului, eventual cu un desen discret. Pălărie sport.

2. Costum din stofă uni sau discret dungată, la un rînd și 3 nasturi.

3. Vestă din lînă albastră, bleumarin sau maro.

4. Sacou la un rînd, din stofă în carouri, foarte deschisă, cu pantalon gri închis și cravată în nuanța închisă a pantalonului.

5. Haină din stofă mai groasă, sport, la un rînd și trei nasturi.

6. Pantofi din piele de porc

(Modelele prezentate sînt pentru primăvară, pentru zilele mai răcoroase de vară și pentru toamnă).

A. COSTEA

VĂZUTE ȘI AUZITE

CINE?

De cîte ori se ceartă cu legitimul ei soț, de atîtea ori aleargă, pe rînd, la toate prietenele ei și fiecăreia în parte, — cerîndu-i discreție absolută și pe fiecare în parte asigurînd-o că numai pe ea o onorează cu încredere totală, că numai ei îi face toate confidențele, fără nici o restricție — i se plînge de nefericirea ei conjugală, denunțînd toate cusururile existente și neexistente ale bărbatului ei. Bineînțeles, în relatările ample, amănuntele penibile își au locul de cinste și bineînțeles, de asemenea, exagerările, înfloriturile menite a-l compromite cît mai grav pe încriminat. Și tot bineînțeles, lipsește cu desăvîrșire orice urmă de autocritică.

Ca să-și cîștige compasiunea și solidaritatea amicelor, nu uită, tot sub eticheta „sincerității absolute", să le comunice acestora părerea proastă — mai e nevoie să adaug — pe care soțul ei o are despre ele. Firește, în condițiile acestea și obiectivitatea amicelor devine foarte relativă: ele se situează, fără rezervă, de partea victimei și iau poziție față de inculpat, defăimîndu-l și ele în lipsă cît pot mai bine! Întoarsă acasă din aceste vizite, soția reia, cu mai multă vehemență, cearta, folosindu-se pe parcursul ei de cît mai multe citate — „adăugite" și „îmbunătățite" — din spusele amicelor: motiv în plus pentru soț să le aibă în stimă și... în simpatie, se înțelege!

In respectivul menaj însă, certurile sînt tot atît de frecvente și tot atît de furtunoase ca și împăcările. Soția uită cu aceeași ușurință cu care le-a inventat în bună parte și le-a debitat integral, toate defăimările aduse soțului și găsește scuze și justificări pentru toate cusururile lui.

In astfel de perioade, cînd căsnicia ei reintră pe un făgaș, să zicem normal, își ignorează amicele: n-are nevoie nici de sfaturile, nici de asistența lor morală — le evită chiar, împărtășind chiar opiniile soțului asupra lor.

Amicele, la rîndul lor, n-au de unde ști că „martira" în căsnicia de ieri — care a plîns, pe umerii lor acuzîndu-și de toate infamiile soțul — se plimbă astăzi ferice la brațul lui, recunoscîndu-i foarte multe calități existente și... neexistente.

Imaginea pe care a păstrat-o despre încriminat, este aceea pe care o deține de la reclamantă în momentele ei de explozie, de revoltă, cînd nu-i mai ajung nici invectivele, nici epitetele cu care să-și compromită soțul. Ostile lui, n-au nici o rezervă cînd e vorba să-l prezinte, în lipsă, ori de cîte ori au ocazia, și altora, cu aceeași termeni cu caracterizările respective — cu un certificat de purtare care nu-i poate aduce decît prejudicii ce li creează o reputație dintre cele mai puțin de invidiat...

Dar care credeți că este cea mai scandalizată cînd îi ajung la ureche „calomniile" care circulă pe contul soțului ei — dacă, firește, îi parvin într-una din zilele de miere ale căsniciei lor? Cine credeți că se revoltă mai aprig împotriva acelora care din mahalagism, din lipsă de scrupule, din lipsă de simț de răspundere, din răutate și din... etcetera, etcetera, — răspîndesc pe seama unui „om bun", „de treabă", care „nu supără pe nimeni, cu nimic", tot felul de josnicii, de infamii, de calomnii și de... etcetera, etcetera, etcetera... Cine spune, suspinînd și lăcrimînd de durere și indignare: Ah! cît e de rea lumea, cît e de rea? Cine?! Mi se pare că ați ghicit, cine...

Cu alte cuvinte, numai ea, pentru că îi e soție — are dreptul de a-l birfi oricît, oricum, oricînd și oricui și cît îi place...

★

...Reflectați vă rog la consecințe înainte de a plînge pe umerii amicelor, în crizele conjugale... Vorbele spuse la mînie fără control rămîn înscrise în memoria confidentelor de ocazie și ele circulă mai departe și se întorc la dv. cînd ați și uitat că le-ați rostit vreodată. Și atunci, ca și cea care a inspirat aceste rînduri — exclamați cu indignare: Cît e de rea lumea și cît e de birfitoare!

Sidonia DRĂGUȘANU

Pentru copiii noștri

In clișeul de sus: Diverse modele din materiale colorate și în dungi, stambe înflorate, mai leftine sau mai scumpe. In general, aceleași reguli ca la moda feminină dar — ca la orice regulă — o excepție și încă una destul de curioasă: pe cînd moda feminină a acestei veri, tinde spre rochia scurtă, rochițele fetițelor sînt lungi — cel puțin cîteva degete sub genunchi.

Desene de Tantzi PFENNINGS

In clișeul de jos

Pentru copiii mai mari: 1. O rochiță cu decolteu rotund, tighelit, are o tăietură de la bust care se continuă pe fustă jur împrejur și tighelită. Grupa de pliseuri este închisă atît sus, cît și jos, de un cordon cu cataramă. 2. Aceste benzi încrețite decorează rochița, care se închide în spate; guleraș și mansete albe. 3. Rochie în dungi cu buzunare adînci, ușor încrețită în talie.

Desene de Nadia LUIGI

Pe vremea lui Shakespeare rolurile feminine erau interpretate tot de bărbați, deoarece femeilor le era interzis să se suie pe scenă. Imaginea de mai sus nu este luată însă din vreo piesă de teatru jucată în stilul epocii în care a trăit marele dramaturg englez.

Este vorba de niște studenți americani, care au găsit de cuviință să protesteze în acest fel original împotriva modei rochiilor-sac. Aproximativ 50 de studenți de la colegiul East Jefferson din New-Orleans au defilat astfel deghizați prin fața colegelor lor de studii. Inutil, credem, să vă mai relatăm succesul acestei demonstrații...

Ce gătim cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMINII

2 — 8 IUNIE

— Lăptuci cu slănină; budincă de papanași cu smîntînă; cireșe.
— Mîncărică de ciuperci cu ceapă verde și mărar; rizoto cu cașcaval; prăjitura cu marmelada.
— Supă cu găluște; rasol cu sos de castraveți; placinta cu [illegible].
— Conopidă cu unt și pesmet; [illegible] de miel: savarină.
— Mîncare rece de măsline cu arpagic; chiftele de fasole și salată; compot.
— Brînza cu smîntînă; musaca de taieței; omleta cu dulceață.
— Sparanghel cu maioneză; mîncare de pasăre cu mazăre pastai; budincă de cireșe.

Sărmăluțe

Rar să auzi pe cineva că nu-i plac sărmăluțele, unul din felurile cele mai prețuite ale bucătăriei noastre și greu te hotărăști să spui care sînt mai bune, de purcel sau de miel, cu varză sau în foi de viță. Neîndoios că la vremea aceasta preferăm sărmăluțele de miel, îmbrăcate în foi de viță, sau în frunze de știevie ori de spanac. Mai rar se fac cu frunze de tei; sînt foarte bune, dar numai timpuriu, cînd frunzele sînt încă tinere și fragede.

Se opăresc frunzele — fie de viță, de tei ori de spanac — cu apă clocotită, puțin sărată și se scurg. Se dă carnea prin mașină, cu miezul de la o felie de pîine, mutată și stoarsă bine. Separat se prăjește în untură ceapă tăiată mărunt. Cînd începe să se îngălbenească se adaugă puțin orez ales și spălat. Se prăjește ușor și orezul, se stinge cu puțină apă, apoi se amestecă cu carnea, se adaugă verdeață tocată mărunt, sare și un praf de piper. Se fac sarmalele, mult mai mici ca cele cu varză. Se așează în cratiță, se adaugă untură și puțină apă, și se lasă să fiarbă încet pe mașină. Cînd sînt aproape gata, se toarnă 2—3 linguri de borș amestecat cu puțin bulion, se potrivesc de sare și se dau o jumătate de oră la cuptor (borșul nu se pune de la început, deoarece întărește frunzele, care devin neplăcute la mîncat). Se servesc la masă cu smîntînă sau cu laurt și cu mămăliguță.

Lăptuci cu slănină

Alegeți două lăptuci (marole) frumoase și desfaceți frunzele. Se spală, se opăresc în apă clocotită cu sare și se scurg. Intr-o farfurie rezistentă la foc, se așează un rînd de felii de slănină afumată, un rînd de felii de morcov și unul de ceapă tăiată peștișori. Deasupra se pun lăptucele, se toarnă puțin unt topit, apoi se pune încă un rînd de slănină. Se țin pe mașină, la foc mic, pînă începe să se rumenească slănina din farfurie. (Atenție să nu se ardă). Se adaugă o ceașcă de zeamă de carne sau de apă, se potrivește de sare și se dă la cuptor, să fiarbă înăbușit. Se servește în formă.

Savarină cu pesmet

(Rețetă cerută)

Se freacă 5 gălbenușuri cu 5 linguri de zahăr și vanilie pînă se albesc și cresc ca o cremă. Se adaugă 5 linguri de pesmet fin cernut, o lingură rasă de făină și la urmă spuma de la 5 albușuri. Se unge forma de savarină cu unt, se presară cu făină, se toarnă compoziția și se coace la foc potrivit. In acest timp se face un sirop potrivit de legat dintr-un pahar de apă cu 150 gr. zahăr, la care se adaugă, după ce siropul s-a mai răcorit, și rom după gust. Cînd savarina este coaptă, se scoate din formă, se stropește cu siropul cu rom, repetînd această operație de 2—3 ori, pînă ce savarina este bine îmbibată. Se mai dă cîteva minute la cuptor. După ce s-a răcit se întinde deasupra un strat subțire de marmeladă de caise, iar golul din mijloc se umple cu frișcă bătută.

Sanda MARIN

Colțul cosmeticianei

Acneea rozacee este o afecțiune a pielii feței și apare deobicei pe la 40—45 de ani, în special la persoanele care au avut în epoca pubertății un ten seboreic.

Apărut după „Cosurile" și „In legătură cu tratamentul cosurilor", articolul de față se adresează după cum vedeți, cititoarelor ceva mai virstnice, care s-au socotit nedreptățite de faptul că în articolele susmenționate m-am ocupat numai de cele foarte tinere.

Acneea rozacee este localizată pe pomeți, nas, frunte și barbie și se caracterizează prin pete roșii, difuze, pozii extrem de dilatați, vasele sanguine dilatate și ele, de culoare roșie-violacee. Uneori pot să apară chiar de la început pustule cu puroi, alte ori ele survin ceva mai tîrziu. Această afecțiune se manifestă de cele mai multe ori la indivizi cu turburări gastro-intestinale sau hepatice și la cei care abuzează de alcool și condimente. La femei, este adesea asociată cu menopauza și diferite turburări endocrine.

Tratamentul este general și local. In primul rînd trebuie cerut avizul medicului. Nu se poate preconiza un tratament uniform aplicabil tuturor, dat fiind că el trebuie să fie individual, cu alte cuvinte, variază de la caz la caz, în funcție de cauza determinantă.

Există totuși anumite reguli generale de igienă care trebuie observate de toți suferinzii de acnee rozacee, cum ar fi de pildă: pentru a evita congestia feței, persoanele în chestiune se vor feri de a se expune la vînt, soare, frig puternic. Vor evita de asemenea mesele copioase și vor exclude din alimentație mîncărurile greu digestibile sau excitante, ca: sosurile picante, carnea afumată, vinatul, conservele, condimentele. Vor consuma pîine în cantitate moderată și vor evita alcoolul.

Tratamentul local se aplică ținînd seama de stadiul în care se găsește boala. Pentru a calma starea congestivă, se aplică comprese cu substanțe descongestionante, ca apa de plumb, hamamelis, etc. și se recomandă folosirea unei paste cu ihtiol. Iată un exemplu de loțiune descongestionantă: se pune la fiert un pumn de flori de mușețel cu apă în care s-a dizolvat puțin borax. Se strecoară și se adaugă apă de hamamelis pînă cînd lichidul capătă o culoare aurie deschis. Pasta cu ihtiol are următoarea formulă: sulf precipitat 1 gr, ihtiol 0,50 gr., rezorcină 0,50 gr, oxid de zinc 5 gr., talc 5 gr., lanolină 5 gr., vaselină 5 gr.

In cazul apariției cosurilor, tratamentul este asemănător cu cel al acneei juvenile, cu condiția de a se observa cu atenție și de a se ține seama de sensibilitatea și reacția pielii. Cosurile trebuie golite de conținutul lor purulent, iar pielea masată pentru a stimula circulația sîngelui.

Folosirea cloromicetinei și a vitaminei B 2, ca și diatermocoagularea, zăpada carbonică și röntgenterapia superficială, nu se fac decît cu avizul medicului și sub directa lui supraveghere.

Ca și acneea juvenilă, acneea rozacee — deși uneori foarte rebelă la tratament — trebuie tratată cu grijă chiar de la apariție, pentru a se evita agravarea ei.

Sanda NOREANU

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

REZULTATELE CONCURSULUI NOSTRU DE DEZLEGĂRI

Comisia de triere a răspunsurilor primite la cel de-al doilea concurs de dezlegări organizat de revista „MAGAZIN", comunică următoarele rezultate ale concursului :

Răspunsuri primite :2068

Categoria I-a (peste 35 de dezlegări exacte, cu participarea la tragerea la sorți a premiilor) : 906

Categoria II-a (sub 35 de dezlegări exacte cu participarea la tragerea la sorți a mențiunilor) : 111

1051 de răspunsuri nu au intrat în concurs neîntrunind condițiile impuse de regulament.

Tragerea la sorți a premiilor și mențiunilor va avea loc, în prezența concurenților, VINERI 6 IUNIE, ORA 17, la Casa Scînteii, aripa C I parter.

N-AVEȚI UN BILET IN PLUS ?

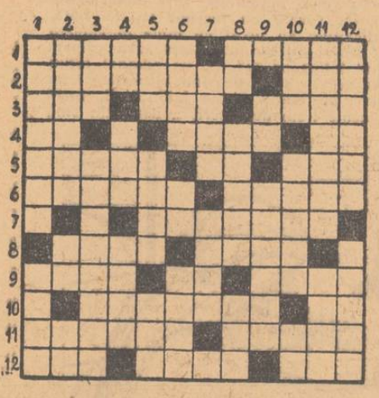

ORIZONTAL : 1) ...te întîmpină fie pe treptele lăcașului Filarmonicii — ...fie pe aleile Operei 2) ...fie în pragul casei lui Caragiale — Personaj mitologic scandinav 3) Poftă de ris și de joacă — Doi cîte doi, în fața caselor de bilete... — A organizat — printre altele — și spectacolul „N-aveți un bilet în plus ?" 4) La coadă la cinema ! — Școala curajului ! — Primele două din trei ! 5) Atac suportat de cel care, nepreveăzător, întreabă : cine dorește un bilet ? — La brațul lui... — Un spectacol cu care nu prea te întîlnești 6) Pentru ei, n-aveți o... notă mai sus ? — Cota apelor Dunării este în regres 7) A răsplăti cu... bătaie pe creatorii unui spectacol care v-a plăcut ! 8) Șiretlic sub semnul mirării spectatorilor (Întrebați-l pe Iosefini !) — Vechi oraș în Italia, azi Foggia 9) Dacă deasupra scrie „Casa", atunci... „Pentru astăzi nu mai sînt bilete !" — Stronțiu — Compartimente colective de spectatori. 10) Hotar de plus între actori și... cei care au obținut bilete (pl) — Rula în centru ! 11) Cea mai mare sală de spectacole din Capitală — Partea superioară a unui edificiu (pl) 12) Trec pe nesimțite cînd ești la un spectacol bun — Bloc de ghiață — Ecran de cinemascop.

VERTICAL : 1) Desene pentru cei mici și pentru cei mari proiectate pe ecran — Creatorul marilor succese cinematografice „Scurtă istorie" și „7 arte" 2) „Patronul" teatrului satiric-muzical — Pronume — Decametru pătrat 3) Cortina anonimatului — Prilej de schimb de impresii între spectatori și de transformări în dosul cortinei (pl) 4) Nichel — „...aici e Stroe și roagă să-i dați voie, etc" — Generator de rîs și voie bună la un spectacol de comedie 5) Trage cortina nopții lăsînd să intre în scenă soarele — Emoție cu bucluc la scenă deschisă — Concretizarea unui spectacol reușit de satiră și umor 6) Un spectacol cum n-a mai fost ! — Ipsos fără ajutor ! — La parter 7) Fragment muzical dintr-o operă sau operetă — Zei casnici la romani 8) O jumătate de bloc — Apar la orizont — Specialitatea lui Fănică Luca 9) Dialect francez — Satiră și umor în versuri 10) Părăsesc — Are teatru în program, dar fără spectatori solicifind un bilet în plus ! — Pronume 11) N-aveți un bilet în plus pentru un spectacol cu de toate pentru toți ? — A interpreta un rol într-o piesă de teatru sau într-un film 12) Atrag în fiecare seară mii de spectatori, unii cu bilet, alții cu speranța unui bilet în plus — Fără glumă, n-aveți unul în plus ?...

Cuvinte rare : ARPI

I. BRÎNCUȘ

Monoverb silogistic

2—6

SCEFNA

F. IONESCU

SUS CORTINA !

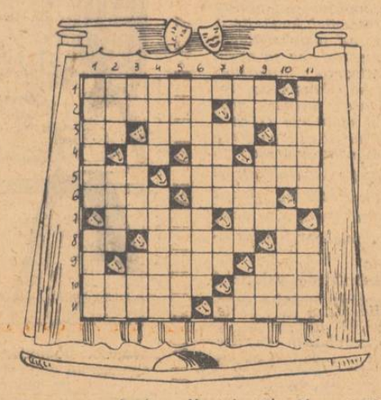

ORIZONTAL : 1) Le găsești în orice piesă... 2) La orice piesă ! (pl) — Genul dramatic ! 3) În fund — Autoarea piesei „Ziua cea mare" — „Așa... și", piesă de K. Simonov 4) Precum — Antemeridian — Cel al nopții de vară l-a creat Shakespeare 5) Romancier portughez — A se obișnui 6) „Chestiunea..." — piesă de K. Simonov — Steril 7) Sabie — „Sah..." spectacol de satiră și umor 8) Radiu — Vînt marin — Sînt 9) Ii are orice piesă (și chiar orice act) — „... de pribegie", piesă de Arbuzov 10) Arbore exotic — Tremurici... pe scenă 11) Spectacol „coupé" ! — Partenera lui Răzvan.

VERTICAL : 1) Diviziune a sălii de spectacol — Biletul după ce a trecut de controlor 2) Instrument muzical egiptean — S-a răsturnat pe scena Teatrului Național — În sală... 3) ...la parter — Cu trei fete la Schubert, fără bilete în ziua spectacolului ! — Mătase 4) Cuptor zidit — Decolorată ! 5) „Ultima....", comedie de Mihail Sebastian — Decorat 6) Scriitoare și compozitoare (2 cuv.) 7) A ajuns și pe... sfori (la Teatrul Țăndărică) — Zel 8) La parter — A juca teatru pe mutește — La cortină 9) Erbiu — Personaj din piesele istorice — Sînt mistuit de focul sacru ! 10) Dornic — Spectator al Teatrului Tineretului 11) Spectator la locul lui ! — Numele mic al unui regizor mare.

M. RANTZER

IN DOI TIMPI...

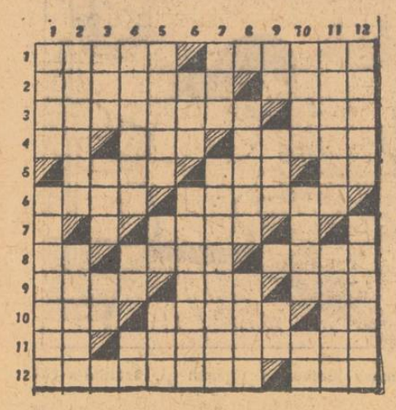

ORIZONTAL : 1) Un timp care a fost ca niciodată — De timpuriu 2) „Timpuri noi" — Pavăză de pe timpuri 3) Întîmplări la timpul trecut — Firimituri de timp 4) Ruteniu — Timpuri geologice — Publicație care arată activitatea unei întreprinderi sau instituții pe timp de un an 5) Zei casnici la romani — Pentru — Două consoane 6) Pîndești drumul cuiva — Măsurători de timp de pe vremea bunicii 7) Pronume 8) Operă — Adverb la timpul prezent — Aspirația oamenilor cinstiți din toate timpurile 9) Venit tocmai la timp ! — În... cu timpul ! — Se împarte la doi 10) Literă cirilică — Timpii unei masuri — De acord 11) În miez — Ajuns la timpul unei dezvoltări depline 12) Voluntari greci de pe timpul războiului pentru independența din 1821 — Pronume.

VERTICAL : 1) Indicator al timpului pe cadranul ceasului — Un sfert din timpul anului 2) Cu mult timp înainte — Suspensie în timp 3) Prefix păsăresc — Aceea (pop) — Ajuns din urmă 4) Sînt legați mai ales de timpul viitor — Trage ața — Notă muzicală 5) Din toate timpurile stau de strajă cerului — Bold — Pod umblător 6) Pronume — Nu are timp liber 7) Din timp în timp — Nu i-a venit timpul și totuși a sosit 8) Anotimp — A sălta 9) Post-scriptum — Apărute de puțin timp — Cămăși 10) Reflex sonor — Timp de buzunar ! — Timp luminat de soare 11) Perioade de timp în care se petrece o acțiune — Are timpi morți 12) Nesfîrșit în timp — Orașe întărite de pe timpuri.

Dan LAURENȚIU

Urechi

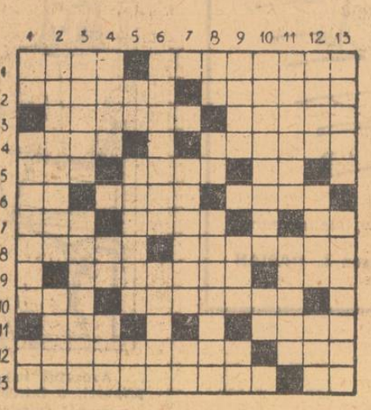

ORIZONTAL : 1. Fără urechi (Zool) — Ureche. 2. Găleți de lemn cu urechi la fîntînă — Prinse de ureche ! 3. Urechi — Amplificat 4. Îi intră pe-o ureche și-i ieșe pe cealaltă — Într-o ureche 5. Diminutiv — Auzul — Pavilionul urechii !? 6. Meu ! — Sunet plăcut urechii — Urechilă 7. Curelușă — Grădină — În nicovală ! 8. Zgomot în ureche — Tratamente 9. Durat — Auzul iepurelui 10. Nu ascultă ! — Urechiușă 11. Bărbieresc — Dificil 12 Ureche..., plantă numită și urechelniță — Metal din care se fac podoabe pentru urechi 13. Îți rup urechile ! — Mișcă din urechi.

VERTICAL : 1. Are urechi dar nu aude — Nemaiauzit — Cută ! 2. Flori la ureche — Lucrăm pămîntul 3. Boală a urechii — Ascultate 4. Vorbește de-ți sparge urechile — Trage de urechi — Nume masculin 5. În ureche ! — Spus la ureche — În pripă ! 6. Mamifer insectivor cu ochi mici și fără urechi — Imensitate 7. A văzut cu ochii lui, a auzit cu urechile lui — Sunet marginal ! 8. Scăriță urechii — În interior ! — Situație între ciocan și nicovală 9. Vasile Urechilă — Sub șa și între scăriță (pl) — Aer 10. Surd — Tangență 11. În unele urechi (pl) — Locul urechii externe sau al pavilionului urechii 12. Țin calea — În legătură cu urechea — Instrument muzical egiptean 13. Țesătură cu ochiuri — Urechelniță.

Nelu ȘUȘELESCU

Dezlegările concursului nostru de jocuri cu premii

AM INCEPUT SA-MBATRINESC : Mircea — moșnegi — amintiri — Taras — tot — acela — C — IP — umor — înțelepți — șoșon — tos — Lear — ar — senin — bar — E — liniște — sa — ios — eac — T — roata — îc — ML — soi — Barbu — U — eterna — di — ga — M — an — arvinte — A — antic — AI — Eurus — realism — str — RI — ea — arhaice — așa.

LA INALȚIME : Scara — crește camera — înalt — uriaș — SD — R — Nar — alpin — VR — dram — tocuri — ulei — răcori — PI — cost — lift — leneș — șet — A — O — IT — vita — MN — ain — ER — arta — ingineri — ore — Everest — stea.

A TRAGE, TRAGERE... Sperăm — natal — taler — păcăli — apatic — Volan — rune — oca — Iri — US — arme — gema — iac — Sprie — A — rac — atrag — P — Silepsa — masa — I — ino — TN — lut — ascult — oferi — BI — șarpe — rit — îndărăt — casa.

2—0 ! Concav — canat — aruncare — ave — vid — trupa — UV — IF — despuiați — tije — atras — acuza — I — sec — timbrat — vagă — eu — ridica — ar — zadar — nule — unic — mat — C — N — secat — desert — atițare — faza.

JOC IN SPIRALA : Bijuterii de familie.

Soluția problemei de perspicacitate apărută în numărul trecut

Salariul e de 1250 lei.

G. BADEA

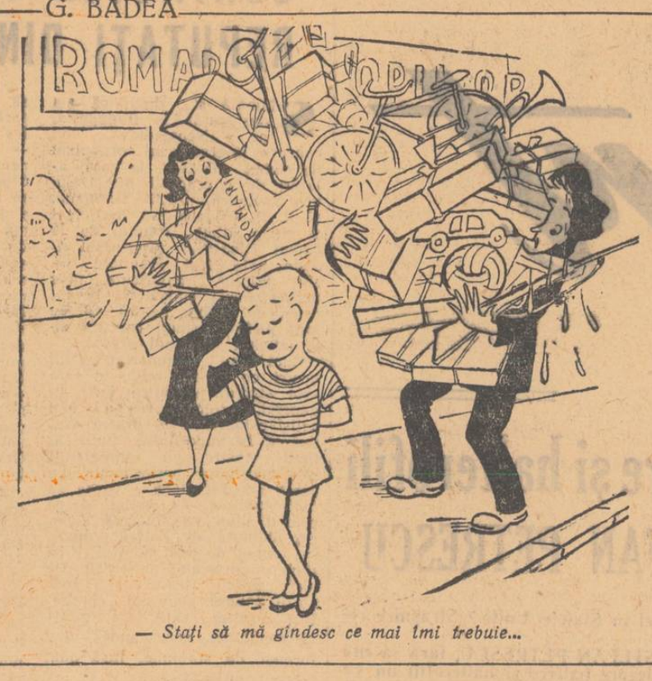

— Stați să mă gîndesc ce mai îmi trebuie...

C. FLORIAN

Reporterul: — *Ceva lipsuri ?*
Educatoarea: — *Da, toți sînt neștiutori de carte...*

AL. CLENCIU

— De ce n-ai extras rădăcina pătrată ?
— Am răscolit toată grădina, dar toate rădăcinile erau rotunde !...

PAVEL ILIEȘ

CUVINTE INCRUCIȘATE
— Nene, spune-mi care-i numele celui mai căutat animal ?
— Broa... broa... broasca !...

B. ARTIN

„Cavaleristul" ...la pensie

E. ARNO

GH. CHIRIAC

PROFESORUL: — Nicușor, spune tu lecția, văd că ai ridicat mîna...
NICUȘOR: — Eu... eu vreau „afară" !.

ȘAH

Ultimele partide ale meciului Botvinnik-Smîslov

Partida 20

ALB : *M. Botvinnik* — NEGRU : *V. Smîslov*

1. c4, c5 2. Cf3, f5 3. d4, c:d4 4. C:d4, g6 5. g3, Ng7 6. Ng2, Cc6 7. Cb5, Cf6 8. C1c3, 0-0 9. 0-0, b6 10. b3, Nb7 11. Nb2, Tf7 12. Dd2, Df8 13. Ca3, Td8 14. Tad1, Ca5 15. N:b7, C:b7 16. Cab5, a6 17. Cd4, Nh6 18. Dc2, f4 19. Cf3, d6 20. Cd4, Ta8 21. Cd5, C:d5 22. C:d5, Tc8 23. Db1, Dc8, 24. Na3, Cd8 25. De4, Dd7 26. Rg2, Dg4 27. f3, Dh5 28. Cc6, Df5 29. Cd4, D:e4 30. f:e4, f:g3 31. T:f7, R:f7 32. h:g3, Ng7 33. Nb2, b5 34. Td2, Re8 35. Rf2, Rd7 36. Cf3, N:b2 37. T:b2, Cf7 38. Re3, Tc3+ 39. Rd2, b4 40. Tb1. h5. În această poziție partida s-a întrerupt și la reluare, șapte mutări mai tîrziu, adversarii au convenit asupra remizei. Botvinnik—Smîslov 11½—8½.

Partida 21

ALB : *V. Smîslov* — NEGRU: *M. Botvinnik.*

1. e4, c5 2. Cf3, Cc6 3. d4, c:d 4 C:d4, Cf6 5. Cc3, g6 6. C:c6, d:c6 7. D:d8+, R:d8 8. Nc4, Re8 9. a4, e5, 10. f4, Ne6 11. N:e6, f:e6 12. Tf1, Nh6 13. f5, N:c1 14. T:c1, Re7 15. Td1, g:f5 16. C:f5, Tad8 17. T:d8, T:d8 18. b3, Tg8 19. g3, h5 20. f6, R:e6 21. Tf2, h4 22. g:h4, Th8 23. Cd1 și partida a fost dată remiză. Botvinnik—Smîslov 12—9.

Partida 22

ALB : *M. Botvinnik* — NEGRU: *V. Smîslov.*

1. d4, f5 2. g3, Cf6 3. Ng2, 4. Cf3, Ne7 5. 0-0, 0-0 6. c4 c6 7. Cc3, d5 8. Na5, Cbd7 9. l3, De8 10. Dc2, Rh8, f1. Ce2, h6 12. N:f6, N:f6 13. C:d5, e:d5 14. Cf4 15. Cfd3, Tfg8 16. Dc3, Ne7 17. Ce5, Cf6 18. f3, Ne6 19. Cc5, N:c5 20. D :c5, Cd7 21. C:d7, D:d7 22. Tae1, Tg7 23. Tf2, b6 24. Dc3, Dd6 25 Tc2, Nd7 26. b4, h5 27. Rh1, h4 28. g:h4 g:h4 29. f4. Tag8 30. Nf3, Ne8 31. Dd2 Dh6 32. De2, h3 33. Tcc1, Tg2 34. N:g2, T:g2 35. Df3, Dh4 36. b6, Nh5 37. D:g2, h:g2 38. Rg1, c5 și albul cedează. Botvinnik-Smîslov 12—10.

Partida 23

ALB : *V. Smîslov* — NEGRU : *M. Botvinnik.*

1. Cf3, Cf6 2. g3, g6 3. b4, b6 4. Nb2, Nb7 5. Ca3, Ng7 6. Ng2, 0-0 7. 0-0, d6 8. c4, c5 9. Cc2, Dc7 10. d3, Cbd7 11. e4, e6 12. Ce3, Cg5 13. N:g7, C:e3 14. f:e3, R:g7, 15. Cg5, Tae8 16. a3, d5 17. b:c5, b:c5. 18. Db3, d4 19. e:d4, c:d4 20. c5, h6 21. Cf3, e5 22. Tac1, Nc6 23. Ch4, Tb8 24. Dd1, Dd8 25. Nh3, Cf6 26. Cf3, Dc7 27. Dc2, Tcb7 28. Cd2, Tc7 29. Dc4, Ch7 30. Cf3, Tb8 31. Rf2, Cg5 32. C:g5, h:g5 33. a4, Ne8 34. Ng4, a5 35. Nd1, Tbc8 36. Tfc2, Nd7 37. Ne2, Rg8 38. Rg2, Rg7 39. Rg1, Rf8 40. Nd1, Rg8 și după ce la continuare Smîslov a jucat 41. Db3 partida s-a dat remiză, Botvinnik reciștigîndu-și astfel titlul de campion mondial.

IOSEFINI vă prezintă
scamatorii de familie

BATICUL CARE DISPARE

Prezentați spectatorilor un batic, pe care-l arătați pe ambele fețe.

Anunțați că veți face să dispară baticul, care va reapare în buzunarul hainei dumneavoastră. Într-adevăr, la comanda de 1, 2, 3 ! baticul dispare și îl scoateți apoi din buzunar, așa cum ați anunțat.

EXPLICAȚIA : Aveți o sfoară care intră pe mîneca dreaptă a hainei și, trecînd prin spate, coboară pe mîneca stîngă, unde este fixată. De căpătîiul sforii este agățat un ac de siguranță. În timp ce arătați publicului baticul, îl prindeți de un colț cu acul de siguranță de la capătul sforii ce atîrnă în mîneca dreaptă.

N-aveți decît să întindeți brațele și baticul dispare pe mînecă.

PREDAȚI METALELE VECHI

„Decada cadourilor pentru copii"

Cu prilejul zilei de 1 iunie cumpărați cadouri utile pentru copiii dvs. de la magazinele de specialitate ale comerțului de stat.

In actualitate

Cine trebuie să intervină!

Am văzut de foarte multe ori în partide de fotbal cîte un jucător care, după ce a părăsit accidentat terenul, a revenit în joc de îndată ce primele îngrijiri ale medicului i-au dat această posibilitate. De multe ori contribuția unui asemenea jucător nu mai era nici pe departe cea obișnuită, dar totuși... însemna mai mult decît nimic. Pentru că dacă se mișcă cît de cît pe teren, un jucător advers tot trebuie să-l aibă sub supraveghere și asta slăbea presiunea exercitată asupra echipei lui. Uneori, cîte un asemenea „invalid" a decis chiar soarta unui meci pentru că, lăsat de sub supraveghere, a reușit să înscrie golul victoriei.

Sînt însă cazuri cînd revenirea pe teren a unui jucător accidentat nu este recomandabilă, pentru că poate complica o rănire la început nu prea gravă; după cum sînt cazuri cînd această revenire e pur și simplu inutilă. Iată, de pildă, un fapt pe care l-am înregistrat duminică în partida Titanii București—Flacăra Cîmpina, jucată în Capitală, în cadrul campionatului categoriei C. Cu vreo 10 minute înainte de sfîrșitul partidei, cînd scorul era 5—1 pentru echipa bucureșteană, unul dintre jucătorii ei (extremul dreapta) a suferit un accident, se pare destul de serios, care a necesitat o intervenție medicală. Totuși, după un timp, spre marea noastră surprindere, a reintrat pe teren, cu un genunchi bandajat și șchiopătînd puternic. Așa s-a străduit să joace pînă la sfîrșitul partidei, în care n-are rost să vă mai spunem ce contribuție a avut și, mai ales, cîtă nevoie a avut echipa lui de această contribuție. Pe acest jucător nu l-a oprit nimeni să reintre, deși asta ar fi fost singura soluție valabilă. Nu l-a oprit nimeni, pentru că cei care ar fi putut s-o facă (și ne gîndim în primul rînd la medicul și antrenorul respectiv) au fost, se pare, prinși și ei de fierbințeala jocului, deși nu mai era cazul la momentul dat.

Scriind de acest fapt, ne mai reamintim de unul mai vechi, cînd mijlocașul Neamțu, de la Rapid București (pe atunci Locomotiva) a reintrat în joc agravîndu-și accidentul suferit, sau de altul în care fundașul Ivănescu, de la C.C.A., lovit la un genunchi, a revenit pe teren, cînd de fapt nu era în stare — și nici n-a reușit să meargă măcar un pas.

Ce subliniere se impune? Că nu se cuvine să se uite că jocul de fotbal în ultimă instanță tot un joc e. Că, în consecință, pentru un rezultat, chiar de mare importanță tot nu e permis să se admită agravarea unui accident. Pentru asemenea situații, soluția e ca ceilalți jucători să-și sporească eforturile ca să suplinească lipsa celui serios rănit. Și e o soluție care nu condamnă echipa în cauză, pentru că, vă reamintim din partide de dată mai recentă, în asemenea condiții echipa U.R.S.S. a terminat la egalitate (1—1) cu echipa Angliei — avînd accidentat și indisponibil pe mijlocașul Netto, din minutul 10 — și că așa a terminat la egalitate (1—1) și C.C.A. cu Rapid București, avînd accidentat și indisponibil pe fundașul Dragomirescu din chiar minutul 1 de joc.

Soluție, cum se vede, există. Se mai cere doar să intervină... cine trebuie să intervină.

B. BERCEANU

magazin sport

Convorbire despre haltere și halterofili cu antrenorul emerit ȘTEFAN PETRESCU

— Ce părere ai despre turneul halterofililor sovietici în Statele Unite? Strașnice rezultate, nu-i așa?

I-am adresat această întrebare antrenorului emerit ȘTEFAN PETRESCU, fără să mă gîndesc nicîun moment că de aici și pînă la un interviu despre haltere și halterofili nu va fi decît un pas. Dar, ce să-i faci, așa-i antrenorul Petrescu! Cînd începe să vorbească despre sportul căruia i-a închinat mai bine de trei decenii din viață, nu-l mai poți opri.

— Pe mine, mi-a răspuns Ștefan Petrescu, mă interesa mai mult rezultatul „duelului" dintre sovieticul Bogdanovschi și americanul Kono. Americanul era neînvins de peste opt ani. În 1955, la Munchen, și apoi în 1957, la Teheran, la campionatele mondiale, Bogdanovschi a pierdut în fața lui Kono. Am fost de față la ambele dispute. Și mi-am dat seama că numai insuficienta coordonare a elementelor tehnice l-a făcut pe halterofilul sovietic să piardă titlul. Aveam însă încredere în marele lui talent. Și, firește, așteptam o nouă confruntare. Le spusesem chiar unor antrenori de la noi că de data asta Kono nu va mai trece peste tînărul lui adversar. Și așa a fost! Bogdanovschi și-a luat o strălucită revanșă, întrecîndu-l cu 12 kg. pe Tommy Kono, chiar la el „acasă". Acum, odată instalat în fruntea categoriei, Bogdanovschi va fi foarte greu de clintit!

Antrenorul emerit Ștefan Petrescu, fost ani la rînd campion de haltere, nu și-a pierdut vigoarea. Fotografia aceasta recentă ne-o demonstrează: iată-l ridicînd haltera de 50 kg. **Fotografia: M. MATEI**

— Dar avem noi oare dreptul să năzuim la marea consacrare?

— Nu pot răspunde decît cu un „da" categoric. Avem elemente de talent, cu mari posibilități. Mă gîndesc la studentul Lazăr Baroga, cel care la 20 de ani s-a clasat pe locul 7 la „mondialele" de la Teheran și pe locul 5 la „europenele" de la Kattowice, la bobinatorul Ion Birău de la „Electromotor" din Timișoara, în vîrstă de 26 de ani, la Tiberiu Roman, la Silviu Cazan și — bineînțeles — la ultimele revelații ale campionatelor: Nicolae Amzuică și Nicolae Băltăceanu. În afară de concurs, Amzuică a doborît cele mai bune recorduri ale lui Birău: 97 kg. la „smuls" și 122 kg. la „aruncat". Mai sînt însă și alți ridicători de mari posibilități, aflați acum în jurul vîrstei de 20 de ani, despre care veți auzi într-o zi că au înfăptuit deosebite „isprăvi" sportive. Aceștia sînt Ion Panait, Gh. Mocanu, Ion Balmău și Iosif Vlădăreanu care — deși n-are decît 18 ani — a fost promovat cu încredere în lotul republican.

— Situația este mulțumitoare „pe toată linia"? Sau mai avem și categorii unde stăm ceva mai slab?

— Stăm bine la majoritatea categoriilor. La „ușoară" avem trei oameni care au trecut de 335 kg. la total, la „pană" la fel, iar la „grea" Băltăceanu care a ridicat și el 400 kg. la total, se anunță un adversar serios pentru „colosul" nostru Silviu Cazan. Ceva mai slab stăm la categoriile semigrea și semi-mijlocie. Totuși nu ne dăm ușor bătuți în întreceri internaționale!

— Există o activitate de masă la haltere?

— Avem condiții destule și în primul rînd un excelent material uman, dar unii activiști sportivi din cluburi și colective cred că halterele nu prezintă prea multă importanță. De pildă, clubul Dinamo-București a trecut secția de haltere la Dinamo Obor; la Suceava, Bacău, Baia Mare, Pitești și chiar Hunedoara, puternic centru muncitoresc, nu se practică sportul halterelor. Și totuși, cînd mă gîndesc că acum 25 de ani, cînd s-au disputat primele campionate naționale de haltere, n-au fost prezenți decît... 4 concurenți, iar acum, la ultima ediție a campionatelor republicane, au venit peste 100 de halterofili, că ridicătorii de haltere care evoluau doar „în completarea programului" la reuniunile de lupte, participă astăzi la concursuri la Teheran și Berlin, la Praga și Helsinki, la Sofia și Kattowice, îmi dau seama de progresul realizat de acest sport în țara noastră, chiar dacă unii socotesc încă halterele „sport minor"...

— Ce calități fizice sînt necesare pentru a deveni un bun halterofil?

— În principal, două calități: forța și viteza.

— Forță înțeleg, dar de ce și viteză?

— Pentru că este nevoie de viteză pentru a duce cu maximă repeziciune greutatea la punctul de fixare, pentru că execuția la „smuls" și „aruncat" depinde în primul rînd de viteză, pentru că viteza este necesară la antrenament, la „trageri" și „smulsul direct".

— Dar, pentru că veni vorba despre antrenamente, cam cîte kilograme ridică un halterofil în cursul pregătirii sale?

— Să-l luăm de pildă, pe Silviu Cazan. Dacă ți-aș spune că el ridică anual un total de peste 2.000.000 de kilograme ai crede că glumesc. Și totuși așa este. Silviu Cazan face antrenament cu haltera de 3 ori pe săptămînă, ridicînd de fiecare dată aproximativ 15.000 kg. N-ai decît să faci socoteala și ai să vezi că nu greșesc...

— Care sînt „relațiile" dintre haltere și alte sporturi?

— Ar trebui să fie din cele mai amicale pentru că exercițiile cu greutățile contează foarte mult în antrenamentul diferitelor ramuri de sport. Exercițiile cu haltere au contribuit în mare măsură la performanțele unor sportivi ca Bob Richards, Parry O'Brien, Vladimir Suharner, Skobla, Johnny Weismüller, Joe Louis. Toate sporturile, fără excepție, n-au decît de cîștigat din folosirea la antrenament a halterelor, așa că antrenorii noștri să tragă de aci învățămintele cuvenite.

Discuția cu antrenorul emerit Ștefan Petrescu, s-a prelungit încă mult timp, dar noi ne-am oprit aci cu însemnările.

M. GODEANU

Ce va fi acum?

În nou etapă în „Cupa Dunării" la fotbal. De astădată, se dispută returul partidelor jucate la sfîrșitul săptămînii trecute, care au adus bucurii unora și necazuri altora.

Ce va fi acum? Întrebarea ne preocupă în principal, pentru că cele două echipe care reprezintă fotbalul nostru în această competiție, C. C. A. și Știința Timișoara, au debutat cu stîngul, ambele fiind învinse în jocuri pe care le puteau cîștiga, care le-au stat la dispoziție. Mă rog... ce-a fost a fost. Să vedem acum ce va fi!

Față de săptămîna trecută, unele roluri s-au inversat. Știința Timișoara, care joacă mîine pe teren propriu, cu Dinamo Slavia Praga, pare să aibe mai mulți sorți de izbîndă decît C. C. A., care va juca astăzi la Budapesta, cu M.T.K. Pentru că nu ne-am propus însă să facem o analiză a șanselor, concluzia noastră se va bizui mai puțin pe calcule și mai mult pe... ceea ce am dori: victoriile ambelor noastre echipe.

★

Și acum vă reamintim și restul partidelor acestei etape, în care primele echipe sînt cele care au rolul de gazde, iar în paranteză sînt puse rezultatele din prima ediție a jocurilor: Tatran Prešov — Partizan Belgrad (2—4); Dukla Pardubice — Steaua Roșie Belgrad (0—2); Radnicki Belgrad — Ferencvaroș (3—3); Lokomotiv Sofia — Tatabanya (4—1); Salgotarjan — Ruda Hvezda (0—3); Voivodina Novi Sad — Levski Sofia (0—1).

A APĂRUT REVISTA ILUSTRATĂ DE SPORT

STADION

Nr. 10

cu interesante foto-reportaje de pe toate terenurile de sport

Din sumar:

- Finalele de box văzute de...
- Țara Galilor, o finalistă norocoasă.
- Ultimul culoar.
- Ancheta: cine va cîștiga Campionatul Mondial de Fotbal.
- Parașutiștii au și ei... emoții!
- Campionate... Competiții...
- Magazin. Cuvinte încrucișate, umor.

CITIȚI DE DOUĂ ORI PE LUNĂ „STADION"

CONTACTUL CU ATLEȚI REPUTAȚI DIN EUROPA

Sîmbătă și duminică s-a desfășurat la Budapesta, pe „Nepstadion", un concurs internațional organizat de clubul „Dozsa" la care, alături de concurenți din Uniunea Sovietică, R.D. Germană, și R. P. Ungară, au participat și cîțiva atleți români, de la clubul Dinamo. Concursul acesta, ale cărui rezultate vă sînt desigur cunoscute, ne-a permis unele constatări la începutul de sezon, pentru că de fapt a fost primul concurs internațional din anul acesta.

Cum s-au comportat atleții noștri cu acest prilej și care este stadiul pregătirii lor? În general, comportarea a fost satisfăcătoare, dacă ținem seama că la majoritatea dintre atleții noștri s-au înregistrat cele mai bune performanțe din acest an. Iar dacă e vorba să individualizez, aș spune că pe primul plan se situează victoria obținută de Zoltan Vamos, în cursa de 800 m. plat, cu timpul remarcabil de 1:49,9. De aici puteți trage și concluzii asupra stadiului pregătirii noastre, care, în totuși să menționez, corespunde unui început de stagiune, însă unui început promițător.

Ca să pun în adevărata lumină valoarea concursului la care am participat, e necesar să subliniez că acest concurs a avut pentru gazde un caracter de selecție în vederea întîlnirii R.P.U.—R.P.F. Iugoslavia, care se desfășoară azi și mîine la Lubljana. Am putut deci să vedem la lucru și să concurăm alături de o serie dintre cei mai buni atleți maghiari — mulți dintre ei candidați pentru „europenele" de la Stockholm. Constatările mele mi-au arătat că atleții maghiari sînt la ora actuală mai în formă decît în aceeași perioadă de timp a anului trecut și aceasta, legat desigur de preocuparea pentru campionatele europene. Aceeași constatare e valabilă și pentru noi, căci și noi cunoaștem o pregătire mai bună decît în perioada respectivă a anului trecut. Asta ca să nu intru în amănunte și asupra comportării atleților sovietici, care mi-au părut redutabili la unele probe, în special Itkina, Smakova, Pisareva, Monastirski, Grigalka, Savlakadze (2,05 m la înălțime), etc.

Am fi vrut să obținem la Budapesta mai multe victorii decît am obținut (adică două). Dar chiar așa, bilanțul general: 2 victorii, 3 locuri II, 1 loc III și 2 locuri IV, e încurajator. După cum tot la „bilanț general" se cuvine să menționez învățămintele de preț ce ni le-a pus la dispoziție acest concurs internațional, de altminteri ca și toate concursurile de acest gen. Contactul cu atleți reputați din Europa nu poate decît folosi atletismului nostru și constituie una din căile principale pentru ridicarea lui calitativă.

I. WIESENMAYER
maestru al sportului

O întîlnire și o invitație pentru alte întîlniri

C.C.A. nu mai e în „Cupa campionilor europeni" la baschet, pentru că — după cum bine știți — echipa noastră a fost eliminată datorită unui coeficient inferior celui obținut de Akademic Sofia (în jocurile dublei lor întîlniri). Mai înainte însă de a părăsi competiția, C.C.A. și-a rezervat performanța de a învinge pe Akademik la Sofia, ceea ce corespunde de fapt și cu primul eșec în jocuri internaționale suferit pe teren propriu de echipa campioană a Bulgariei.

„Costi" Herold, antrenorul echipei C.C.A., cu prilejul unei recente întîlniri, ne-a făcut — la solicitare — unele declarații în legătură cu învățămintele trase de el și echipa lui, din participarea în „Cupa campionilor europeni."

„Mai întîi să-mi fie permis să-mi mărturisesc regretul că echipa noastră nu s-a calificat mai departe, pentru că am avut această posibilitate. La București am fi putut să ne asigurăm această reușită, pe care am lăsat-o să ne scape printre degete. Echipa a „prins" atunci o zi slabă, ne-a dezavantajat și arbitrajul, jucătorii și-au pierdut de aceea calmul și... am fost învinși. Păstrăm, în schimb, satisfacția victoriei de la Sofia, prin prisma căreia — cunoscută fiind reputația continentală de care se bucură Akademic — C.C.A. este cotată acum printre cele mai bune echipe de baschet din Europa.

Ce ne propunem să realizăm? Să cîștigăm din nou campionatul republican, ca să ne asigurăm iar participarea în „Cupa campionilor europeni". Pentru asta ne vom strădui ca echipa să aibă o formă mai bună decît anul trecut și ne vom completa efectivul de jucători, ca să avem rezerve de valoarea titularilor. Și mai vreau să adaug ceva tot ca o preocupare: jucătorii noștri au datoria să învețe 1) că e absolut necesar să-și păstreze calmul, în orice împrejurare; 2) că trebuie să fie disciplinați și 3) că pentru rezultat se joacă pînă la fluierul final. Cu acestea, performanțele vor fi mai ridicate".

Ne-am despărțit de valorosul antrenor al echipei noastre campioane, dîndu-ne întîlnire în campionatul republican și, firește, și în cea de-a doua ediție a „Cupei campionilor europeni".

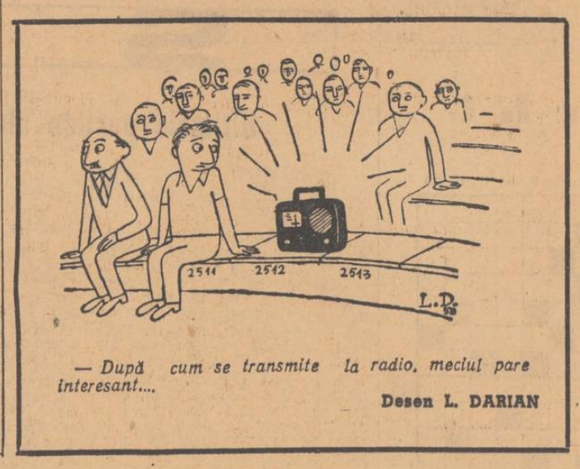

— După cum se transmite la radio, meciul pare interesant....

Desen L. DARIAN

DE LA O SĂPTĂMÎNĂ LA ALTA

Fotbalul nostru a trăit în această lună mai numeroase și interesante manifestări. Formațiile noastre de club și selecționate au susținut jocuri amicale sau oficiale cu caracter internațional. Întîlnirile au fost, în general, agreabile și mai cu seamă instructive, prin confruntarea pe care fotbalul nostru a putut-o face cu diferite școli fotbalistice din alte țări. În acest sens, socotim că echipele care ne-au vizitat au fost bune. „Canto do Rio", exponentă a fotbalului brazilian, o formație cu mulți tineri a clubului „Dinamo" din Moscova, echipa budapestană „M.T.K." și o tipică echipă profesionistă engleză, „Newcastle United", au fost oaspeții noștri, fiecare din ei demonstrînd un stil de joc propriu fotbalului din țările lor. Invitarea acestor echipe, fără nici o excepție, a fost binevenită și va ajuta, sîntem siguri, acțiunii de ridicare calitativă a acestei discipline sportive în țara noastră.

Primele concluzii pe care le îngăduie această intensă activitate fotbalistică internațională nu sînt, din păcate, în totul îmbucurătoare pentru fotbalul nostru. Mai limpede decît jocurile de campionat dintre echipele românești, aceste întîlniri au scos cu putere în evidență principalele deficiențe ale echipelor și jucătorilor noștri. Chiar dacă unele dintre întîlniri s-au încheiat cu victorii ale formațiilor românești (Steagul Roșu, U.T.A., Dinamo București), desfășurarea partidelor a arătat că deficiența principală, sectorul în care jucătorii noștri au fost net depășiți de fotbaliștii altor țări, este cel al tehnicii individuale. Superioritatea tehnică a oaspeților a reieșit foarte clar în jocul Dinamo Moscova — Reprezentativa R.P.R., și în jocurile susținute de Canto do Rio și Newcastle United în compania echipelor noastre. Federația de fotbal, analizînd la începutul acestui sezon deficiențele jucătorilor noștri, a socotit, pe bună dreptate, că echipelor și antrenorilor le revine sarcina să realizeze o condiție fizică mult mai bună și să practice un joc mult mai atletic. Măsura, repetăm, a fost judicioasă. Fotbalul modern, evoluția pe care a urmat-o și o mai urmează aplicarea metodei W.M., cu dese și surprinzătoare schimbări de locuri, ca și trecerea rapidă din apărare în contraatac și din ofensivă în apărare, cere jucătorilor o capacitate deosebită de rezistență la efort. Dar condiția fizică trebuie dublată de o tehnică individuală cît mai desăvîrșită. Un jucător care nu știe să stopeze, nu știe să dea o pasă foarte precisă, nu știe să depășească printr-un „dribling" fără greșeală un adversar, nu știe să tragă la poartă, nu poate fi socotit un jucător fruntaș. Asemenea lipsuri am putut remarca la cei mai mulți dintre jucătorii noștri în meciurile care au avut loc în ultimul timp și aceste lipsuri au fost cu atît mai flagrante, cu cît adversarii noștri, chiar și cei mai tineri (de pildă cei care au înlocuit pe titularii de la Dinamo Moscova sau ai lui M.T.K.) au dovedit o tehnică corespunzătoare.

Execuții tehnice cît mai bune, dublate de condiția fizică necesară aplicării metodelor moderne de joc — pe care și fotbaliștii noștri, indiscutabil, le practică — dau și suportul moral de care este nevoie și care, de asemenea, a lipsit unora dintre echipele noastre în aceste întîlniri internaționale (vezi C.C.A. și reprezentativa B).

Iată o situație care trebuie să dea de gîndit jucătorilor noștri fruntași, antrenorilor noștri. După cum prilej de serioasă reflecție trebuie să fie felul cum echipele noastre fruntașe au debutat în „Cupa Dunării", în comparație, bunăoară, cu debutul vecinilor noștri de la sud, bulgarii, care au cîștigat în tur ambele partide în care au fost angajați.

Măsuri hotărîte, îndrăznețe, în continuarea acelora pe care Federația de fotbal le-a luat pînă acum, trebuie să ajute redresării acestui popular sport. Între aceste măsuri, cele mai prompte trebuie să fie completarea și întinerirea cadrelor de jucători ale cluburilor noastre fruntașe, instruirea lor pricepută, perseverentă și confruntarea lor continuă cu echipe de valoare din alte țări, în turnee interne sau peste hotare.

V.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÂNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustrații: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo cocoșatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele și protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigatele poetului Pierre Gringoire, capitanul de arcași Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoșatul este biciuit și tras pe roata în piața publică. Toata lumea îl blestema și îl batjocorește, dar o singura ființă îi arată compasiune și-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa egipteanca, îndragostita de salvatorul ei, se întîlnește acum cu cel pe care îl iubește, căpitanul de arcași Phoebus. Căpitanul este străpuns cu un pumnal de un personagiu misterios, iar Esmeralda este învinuită de acest omor.

Am fugit repede la fereastra mea, care era dedesubt și am văzut căzînd prin fața ochilor mei o masă neagră, care se afundă cu zgomot în apă. Era o fantomă îmbrăcată în haine de preot. Era lună plină și am putut vedea foarte bine. Tremurînd toată, am început să chem în ajutor. Au venit jandarmii, care fiind foarte veseli și neștiind despre ce este vorba, au început să mă bată. După ce le-am dat toate explicațiile, au urcat cu mine în camera de sus și ce credeți că au descoperit acolo? Biata mea cameră plină toată de sînge. Căpitanul întins pe jos, cu un pumnal înfipt în spate. Fata făcînd pe moarta și capra behăind bezmetic. L-au ridicat pe tînărul căpitan, apoi au luat-o și pe fată. Stați, n-am terminat... Lucrul cel mai groaznic l-am descoperit a doua zi: cînd

m-am dus să-mi iau moneda de aur din scrinul în care o pusesem; ia-o de unde nu-i...

Bătrîna tăcu, în timp ce un murmur de oroare se auzea în sală.

— Femeie! spuse cu gravitate președintele juriului, nu mai ai nimic de comunicat justiției?

— Nu, domnule, decît că vreau să protestez că s-a spus aici despre casa mea că este un cuib puturos de broască țestoasă...

Iată că se ridică acum maestrul Philippe Lheulier, avocat extraordinar al regelui, care ceru ca spusele martorei să fie confruntate cu depoziția victimei, Phoebus de Chateaupers.

La auzul acestui nume, acuzata se ridică și Gringoire o recunoscu, uimit, pe Esmeralda.

— Phoebus! spuse ea foarte agitată, unde e, vă rog să mi-o

spuneți, domnilor, vă conjur. Înainte de a mă trimite la moarte, spuneți-mi adevărul: mai trăiește el oare?

— E pe moarte, fu răspunsul procurorului. Ei, acum ești mulțumită?

Nefericita fată căzu pe banca de pe care se ridicase, iar fața ei căpătă o culoare lividă, ca de ceară.

Președintele se adresă apoi unui aprod:

— Introduceți pe cea de-a doua acuzată.

Cea de-a doua acuzată era căprița Djali, care zărindu-și stăpîna, alergă și-și puse bolișorul pe genunchii fetei.

Avocatul regelui interveni:

— Dacă domnii judecători n-au nimic împotrivă, vom proceda la interogatoriul caprei.

Avocatul luă de pe masă tamburina țigăncii și, arătînd-o căprioarei, o întrebă:

— Cît este ceasul?

Căprița îl privi cu un aer inteligent, își ridică piciorul și lovi cu el podeaua de șapte ori. În adevăr, era ora șapte. Cei prezenți fură înmărmuriți.

Tot cu ajutorul tamburinei avocatul reuși s-o facă pe căprița să execute și alte minunății, pe care cititorii noștri le cunosc de altfel. Impresia cea mai puternică o produse căprița cînd avocatul deșertă în fața ei săculețul cu litere și cînd Djali alătură cu lăbuțele literele, formînd numele Phoebus. Vrăjitoriile cărora le căzuse victimă căpitanul erau acum cu limpezime demonstrate tuturor celor prezenți și în ochii tuturora, țiganca nu era decît o înfricoșătoare dracoaică.

— Fiică a Boemiei, strigă președintele. În complicitate cu aceas-

tă căprița vrăjită ai ademenit și ai asasinat pe căpitanul de arcași Phoebus de Chateaupers. Mai îndrăznești să negi?

— Da, o neg, strigă Esmeralda, iar ochii ei străluceau de furie.

— Atunci cum poți să dezminți acuzațiile care ți se aduc?

— Am mai spus-o odată. Nu știu nimic. Un preot pe care nu-l cunosc, un preot care mă urmărește de mai multă vreme, este ucigașul.

— Aha, zise judecătorul, omul în negru.

— Oh, domnilor, îndurare! Nu sînt decît o biată fată nenorocită...

Luă cuvîntul procurorul, care spuse cu multă blîndețe în glas:

— Dată fiind încăpățînarea acuzatei, cer aplicarea torturii.

— Se acordă, fu răspunsul președintelui.

Esmeralda fu condusă într-o încăpere sinistră. O vatră în care ardea focul cu flăcări mari, la care erau înroșite tot felul de scule și instrumente cărora Esmeralda nu le bănuia rostul. Pe un pat de lemn ședea leneș călăul Pierre Torterue.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALĂ
STAT

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul II-Nr. 35 ★ Sîmbătă 7 Iunie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 lei

In acest număr:

Prodigioasa memorie a lui GEORGE ENESCU

PAVEL KADOCINIKOV DESPRE FILMELE ROMÎNEȘTI

CREIERUL ELECTRONIC

În vara aceasta vom purta...

INGRIJIREA OCHILOR IN TIMPUL VERII

Viitori balerini și balerine

Cine va cîștiga campionatul mondial de fotbal?

LA ROȘEȚI ÎN SAT

Ceva mai jos de Călărași, cam în dreptul punctului în care brațul Borcea smulge bătrînei Dunăre jumătate din apele sale — se află satul Roșeți. Nu-i vreun port fluvial și totuși, acum cîtva timp, am întîlnit aici un vas în toată puterea cuvîntului.

Era într-o sîmbătă la amiază. Cu toată dogoarea nemiloasă a soarelui, se adunase pe malul Borcii mulțime de oameni. Se aflau între ei muncitori de la gospodăria de stat, colectiviști din împrejurimi și chiar drumeți ce-și întrerupseseră pentru o vreme călătoria. Și se mai aflau bineînțeles copii, mulți copii, nelipsiții copii pe care-i vezi ținîndu-se laie după fiecare mașină sau tractor intrat în sat — și care cu atît mai dihai se bulucisră să vadă nava ancorată în „rada" satului lor.

Nava, un vas fluvial ușor, se legăna imperceptibil la 10 metri de malul ripos.

— Atenție! Pregătiți lansarea. Vocea „comandantului" — mecanicul șef Gheorghe Hacștuț, — a pus în mișcare pe cei cîțiva marinari aflați pe bord. Unul dintre ei coboară sprinten scara verticală ce duce în sala mașinilor.

— **Atenție! Motorul unu gata de lansare!** — se auzi peste cîteva clipe vocea lui.

Încă o comandă și colosul de fontă și oțel mugește, se scutură furios pe amortizoare. Treptat respirația lui devine tot mai ritmică: motorul a intrat în funcțiune.

Vă așteptați desigur ca acum să urmeze descrierea plecării: nava care se urnește din loc, cotește ușor într-o parte, se înscrie în linia de navigație și pornește cu toată viteza, în vreme ce pe mal mulțimea privitorilor flutură batiste colorate, iar vreun copil din cei mai răsăriți salută cu palma ridicată la chipiul imaginar.

Nimic din toate acestea, pentru că vasul despre care vorbim nu este un vas obișnuit. Țintuit de mal pe cinci conducte groase cît trupul unui om, el e menit să rămînă în poziția aceasta zile și nopți, cîteva luni în șir: ne aflăm pe stația de pompare plutitoare de la Roșeți.

La intervale scurte, cu răbufniri furioase, alte patru agregate sînt puse în funcțiune. Cinci vine uriașe de apă țîșnesc cu putere din gura conductelor de 16 țoli. Stația de pompare lucrează acum cu întreaga ei capacitate. In bazinul de acumulare nivelul apei crește văzînd cu ochii. Printre privitori se produce rumoare.

— **Măi, să fie! Asta pompează, nu glumă.**

— **Doi, virgulă trei metri cubi pe secundă. Aproape două sute de mii m³ în 24 de ore, — ridicați la 13 m. înălțime** — informează competent pe cei de față mecanicul stației Gheorghe Hacștuț.

— **Ptii! trăi și-o văzui și pe asta!** se minunează un bătrîn ialomițean.

Numai copiii, spirite mai „practice", nu zic nimic: și-au tras la iuțeală peste cap cămășile de pînză și... s-au aruncat

Ana CRISTEA

• (Continuare în pag. 2-a)

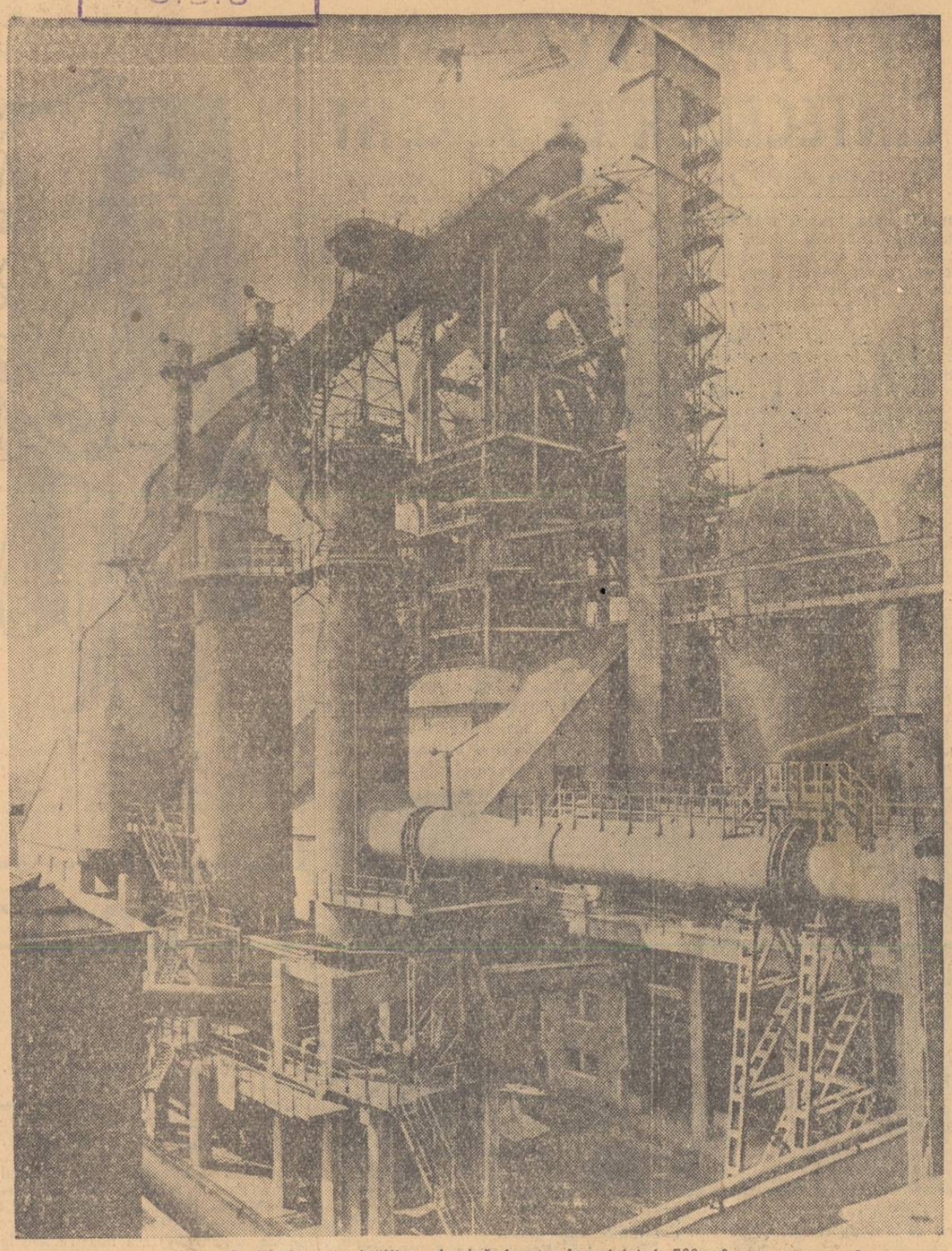

La 70 de metri înălțime, domină fruntea furnalului de 700 m.³

CONTRASTE HUNEDORENE

Privitorului care, în aceste dimineți limpezi de vară, îmbrățișează dintr-o singură ochire evantaiul desfășurat al așezărilor de la poalele muntelui Poiana Ruscă, i se înfățișează un peisaj de o rară ciudățenie. Mulțimea coșurilor, îndreptate semeț spre zările senine, descoperă celui ce vrea să vadă, turnurile țuguiate ale Castelului Huniazilor. In orice anotimp ele pot fi ușor asimilate giganticelor nări prin care combinatul respiră la mare înălțime. Acum însă, în baia de lumină, betonul naște o strălucire boreală, pe cînd patina vremii răspunde stins atacului necruțător de soare și căldură.

Stau față-n față urma neînsuflețită a lumilor ce dorm sub secole, avînd ca pază o zală fără cavaler și metalul însuși — efect incandescent al tuturor proceselor dintr-o modernă căldare clocotindă.

Noul Gulliver

Am coborît aici ca Gulliver. Deși n-o cunoscusem decît din povestiri, e cert că mă aflam în Brobdingnag*). Nu știu de unde, dar așteptam să apară stăpînul acestor străvechi locuri. Trebuie să fie desigur o făptură uriașă, în stare să-mi explice la ce îi folosesc în aceste locuri o cantitate atît de imensă de cărbune, oțel și fontă, cum mînuiește și descarcă un furnal de 700 m³ și ce putere i-a dăruit natura ca să ridice capacul unui cuptor de 183 tone. Nenumărate întrebări îmi alergau prin minte atunci cînd, pe aleea înverzită ce duce la oțelărie, mi-a întărit uimirea o invitație de proporții colosale: „Luptați pentru îndeplinirea angajamentului luat ca în anul 1958 să economisim 1799 tone de metal". Așa dar: TONE: Aceasta e, aici, măsura!

Nu eram, totuși, prada unui vis. Iar treaz fiind, și totodată, dornic de surprize, am încercat să cercetez îndeaproape construcția uriașă.

Moartea furnalului

Dacă privită dinafară, panorama instalațiilor siderurgice arată ca un tot desăvîrșit, la apropiere imaginea se schimbă. Caleidoscopul nu e colorat. De sus, prin nori de fum, se cerne o lumină calmă, ceea ce dă o tentă monocromă, cu variații de nuanță, fără sclipiri, oricărei siluete. Furnalele sînt 7. Cîndva, către sfîrșitul veacului trecut, au fost doar patru. A mai apărut încă unul, peste puțini ani. Înșiruindu-se mai des decît furnalele, deceniile au trecut rînd pe rînd, iar cerul a rămas tot limpede. O suferință crudă rodea pe dinăuntru falsa vanitate. In plină criză de producție, la Hunedoara muriră furnalele de moartea cea mai crudă: nimeni nu avea nevoie de viața lor. Unul sau două respirau din greu, pe jumătate aflate în producție, slujindu-se de instalații vechi. Am simțit, în tăcerea ruptă de șuierul suflantelor și curgerea grăbită a apei sub presiune, durerea veche a vechilor furnale. Alături se ridică astăzi două furnale de care tehnica modernă e întru totul mulțumită. La 70 metri înălțime, fruntea monumentalului de 700 m³ domină ca putere, mecanizare și capacitate, siderurgia întregii țări.

Cînd am trecut de la furnalul vechi la cel nou, emoția mi-a covîrșit speranța. Gîndeam să văd mai repede construcția modernă a furnalului numărul șase, cînd la al patrulea se petrecu neașteptata întîlnire. Am în-

Eugen ATANASIU

• (Continuare în pag. 5-a)

**) Cea de a doua călătorie a lui Gulliver a fost făcută în țara uriașilor, denumită Brobdingnag.*

INSTANTANEE VASLUIENE

Găsești într-un document lăsat posterității de voevodul-cărturar Dimitrie Cantemir o însemnare cu referire la proverbiala ospitalitate a moldovenilor... Citez: „cei din țara de gios sînt foarte bucuroși de oaspeți și-i așteaptă pe aceștia cu masa întinsă pînă la 7 ceasuri din zi (unu la amiază). Ca să nu mănînce singuri trimit pe ai lor pe la căi, să cheme la masă pe cîți drumeți îi vor întîmpina". Și mai departe Cantemir spune: „Numai singuri vasluenii nu au lauda aceasta, că ei nu numai că-și închid casele și cămările, ci cînd zăresc oaspeți atunci se tăinuesc, îmbracă haine proaste și în chip de calici cer milostenie".

Observația pe care o face voevodul-cărturar asupra ospeției vasluiene avea un temei pe timpul acela. Cei din ținuturile Bîrladului și Vasluiului erau mai cu osebire năpăstuiți cu tot felul de rechiziții (hrană, animale) ce trebuiau puse la dispoziția mosafirilor sau a drumeților de seamă ce făceau voiaj dinspre Țara Munteneasă spre cetatea Sucevei. Bîrlădenii se pare că suportau toate acestea cu resemnare, pe cînd vasluienii găsiră mijlocul de care s-a pomenit mai înainte. De aici s-a născut și vorba veche: „Bîrlădenii făceau pe rîioșii, iar vasluenii pe calicoșii".

„Și acum, vasluenii sînt bucuroși de oaspeți?" — veți întreba dumneavoastră.

Răspunsul ar fi acesta: „Vizitați-i! Ciocăniți-le în poartă! Ascultați-le binețele, întrebați-i de sănătate și veți simți, vă asigur, dragostea de ospeție. Eu, unul, notez cu plus primul instantaneu din fugarele impresii reporterițești.

Vasluienii știu a prețui

...Inceputurile Vasluiului trec pragul descălecatului Moldovei. Această așezare a colaborat cu istoria în cele mai încercate ceasuri ale poporului nostru. Fie ce costișă, fie ce movilă, fie ce rariște de pădure, l-au cunoscut pe Ștefan Voevod, i-au ținut de taină la vreme grea, de odihnă ori de ospăț la marile victorii.

Alecsandri, nu de puține ori, cu înaripata-i pană s-a aplecat peste meleagurile vasluene.

Pe drumul de costișă
Ce duce la Vaslui

sau:

Plecat-am nouă din Vaslui
Și cu sergentul, zece

Poetul pe acest „sergentul 10" l-a numit simbolic „Peneș Curcanul". Vasluienii, cei mai în vîrstă, l-au cunoscut. Îl chema Turcanu Alexandru. A închis ochii acum mai bine de 30 de ani. Odată cu el au trecut în lumea tăcerii un pumn de decorați rominești și ruși, semne de bravură, o cușmă înaltă de dorobanț, care la vremea ei stîrnea furtuna pe redutele Plevnei, amintiri, din care unele le mai povestesc urmașii. Vasluienii cinstesc astăzi așa cum se cuvine memoria „sergentului 10". Intr-un cartier nou se află o stradă care-i poartă numele. Strada populată de oameni de ispravă îți arată oricînd o față curată, civilizată. Este și acesta un fel de a ne cinsti înaintașii.

La Vaslui, Ștefan Voevod, după bătălia de la Podul Înalt, a dat poruncă să se ridice o biserică. Gospodarii vasluieni acordă o mare atenție conservării acestui monument istoric cît și altor mărturii ale trecutului. Nu poate fi decît aplaudată inițiativa de a se ridica un bust lui Ștefan cel Mare, în inima unui parc ce se amenajează anul acesta.

...Spirescule, fluieră foc!

Apariția societăților de asigurare, a format pe timpuri un prilej de îmbogățire pentru negustorii vasluieni. Aceștia, cînd nu-și mai puteau plăti creditorii dădeau foc dughenilor, după ce în prealabil doseau mărfurile. Numai din anii 1929 pînă în 1934 strada Hagi Chiriac a fost incendiată de 4 ori, cînd pe o parte, cînd pe alta. In anec-

Ion SAVA

• (Continuare în pag. 5-a)

PE MELEAGURILE CÎNTECELOR DE ARGINT

La hotarul de apus și de miază-noapte al Uniunii Sovietice, după ținutul Kaliningradului, pămîntul Lituaniei întîmpină cel dintîi apele Mării Baltice. Străvechiul Nemunas-Niemenul, ale cărui izvoare urcă pînă la mlaștinile Pripetului își poartă valurile domoale ieșind dintre păduri și smîrcuri, printre așezări omenești înfloritoare, încingînd țara într-un gigantic brîu de argint. Pe locurile acestea viețuiesc din timpuri imemorabile oameni harnici și iscusiți, purtînd în gest și privire calmul nordului și măreția lui, oameni care vorbesc o limbă sonoră cu cadențe și rostogoliri de vocale ca în sanscrita veche.

Un mare poet al Lituaniei, spunea cîndva că pe aceste meleaguri scăldate de Niemenul de argint și de sutele de lacuri de argint, ca niște ochi ai pămîntului, „și cîntecele sînt tot de argint".

In lumea acestor cîntece grave și liniștite sensibilitatea noastră de „meridionali" încearcă un sentiment straniu, ca întotdeauna înaintea necunoscutului. Dar, în același timp, ascultînd cîntecul lituanian, te copleșește un simțămînt de seninătate, de bună stare spirituală. Dincolo de timbrul specific cutărui sau cutărui popor și pe deasupra distanțelor care ne separă, arta adevărată găsește fără ocolișuri drum spre inima oamenilor.

...In virtutea unei afinități pierdute în negura istoriei sau, poate, datorită

Boris BUZILA

• (Continuare în pag. 2-a)

„Curge lin Nemunas"... Pe motivele unei vechi melodii populare, prelucrată de artistul poporului din U.R.S.S., Ionas Șviades, cîntecul venit de pe malul Mării Baltice poartă în el măreția și calmul pămîntului Lituaniei Sovietice.

Citiți în pag. 3-a:

MERIDIANE

— Note de călătorie în China, Austria și Elveția

In centrul Sofiei

NOTE DE CĂLĂTORIE

EXCURSIONIST PRIN BULGARIA

Ultimul popas romînesc îl facem în dreptul vămii Giurgiu. E un popas scurt. Formalitățile vamale se termină repede și grănicerul ridică, cu un gest solemn, bariera: drumul spre Bulgaria e liber. Autobuzul pornește leneș, ia apoi viteză și iată-ne în sfîrșit intrînd pe largul și impunătorul „Pod al prieteniei". Grănicerii, Giurgiu, țara rămîn tot mai în urmă. Mult sub noi, Dunărea își resfiră apele purtînd ici-colo vase pe care, din înălțimea podului, le vedem mici cît pumnul.

Cu nerăbdare, dar și cu tainica înfiorare pe care ți-o dă pătrunderea pe tărîmuri necunoscute, ne apropiem de capătul podului. După cîteva minute, poposim la Russe, în fața vameșilor și grănicerilor locali. Așa începe itinerarul nostru bulgar.

Drumul de la Russe la Sofia, lung de aproape 600 kilometri, durează de dimineață și pînă noaptea. Dar, pe tot parcursul, nu e nici un moment plictisitor. Înghițind cu lăcomie kilometri, autobuzul nostru străbate masivul sobru, adeseori dezgolit, al Balcanilor. Trecem prin numeroase sate și orașe pitorești.

E evident și stîrnește admirație numărul mare de locuințe în construcție, pe care le zărim în sate și orașele străbătute. Și, deosebit de interesant, dar și palpitant e noaptea, străbaterea Balcanilor pe la pasul Șipca. Urcușul în serpentine scurte, cu cotituri bruște și pante abrupte, dar mai ales coboîrîtul, obosește șoferul, mașina... și mai ales dă emoții pasagerilor.

Totul — oboseală, emoții — e com-

U. VĂLUREANU

(Continuare în pag. 3-a)

VITRINA cu cărți

NICOLAE LABIȘ: „Lupta cu inerția"

Parcurgînd poeziile cuprinse în acest volum postum, poți înțelege cu și mai mare adîncime, ce grea pierdere a însemnat pentru poezia românească stingerea pretimpurie a acestui talent, ce ar fi contribuit substanțial la strălucirea peste vremi a poeziei noii generații.

„Lupta cu inerția" ne relevă un poet deosebit de profund, de o uimitoare maturitate artistică, un artist care a știut să fie în același timp și un mare contemporan. Versurile lui Labiș, sînt o efervescentă căutare de sensuri și soluții în fața marilor întrebări ale vieții. Poezia sa te pătrunde, te cercetează, te pune față în față cu conștiința, ca înaintea unei oglinzi necruțătoare: „Care din noi va muri / înainte ca trupul să-i moară? / Cine-o să-și lepede inima-n colb / Insuportabil de mare povară?

Etică prin excelență, poezia lui Labiș atinge coardele majore ale conștiinței umane și sociale, este o poezie a contemporaneității, reușind să fie în același timp o sinteză a tradiției naționale.

Poezia sa, este profund politică și partinică, este filozofia comunistului în veșnică luptă cu inerția, acționînd spre o perpetuă transformare, mergînd cu pas energic și conștient spre țintă.

Victor MAȘEK

N. A. KUN: „Legendele și miturile Greciei antice"

Legendele și miturile străvechi ale Greciei antice, au servit ca teme marilor creatori de mai tîrziu. Epopeele lui Homer, tragediile lui Sofocle, Euripide și Eschil, comediile lui Plaut și Aristofan, sculpturile celebrului Fidias, au ca subiecte diferite legende și mituri. Pentru o mai bună înțelegere a acestor opere care constituie un bun al culturii mondiale cunoașterea mitologiei este trebuincioasă.

Recent, Editura Științifică a pus la îndemîna cititorilor români, într-o bună traducere, volumul „Legendele și miturile Greciei antice" de savantul sovietic N. A. Kun, pasionantă culegere de povești despre zei și despre relațiile lor cu pămîntenii, sursă inepuizabilă pentru celebrele opere ale artiștilor din toate vremurile.

Operă unică în istoria culturii umane, asemănătoare poate numai poveștilor Seherezadei, mitologia greacă dă o imagine veridică asupra relațiilor sociale și etice, statornicite cu mii de ani în urmă pe acele meleaguri. Însuși zeilor, personaje plăsmuite din imaginația temătoare a oamenilor, le sînt conferite atribute umane, comportările lor fiind aidoma tuturor muritorilor.

Departe de a fi o culegere de istorioare nostime, amuzante, volumul „Legendele și miturile Greciei antice" conceput de N. A. Kun într-un spirit științific, materialist, explică fenomenul atît de miraculos al apariției acestei opere, prin încadrarea lui în condițiile istorice concrete, instruind în felul acesta masele cele mai largi de cititori.

I. MATEI

Basme populare armene

În lumina jucăușă a focului, mulți copii rămas-au cu ochii ațintiți și răsuflarea tăiată, cînd glasul molcom de bătrîn depăna: „A fost odată..."

Așa încep mai toate poveștile. Așa încep și majoritatea basmelor populare armene, pe care le putem citi în culegerea apărută în Editura „Cartea Rusă".

Multora dintre ele, le găsești corespunzătorul în șirul basmelor noastre sau poveștilor cu circulație universală. Aceiași cenușăreasă nedreptățită de mama vitregă, același neînfricat fecior de împărat sau balaur cu șapte capete.

Asemănarea nu poate prilejui mirare, deoarece caracteristica acestor producții folcloristice, indiferent de naționalitate, este veșnica luptă dintre bine și rău.

Biruința e de partea celor curajoși, stăruitori și cinstiți. Dreptatea, cumpătarea, sentimentele înalte, dragostea de om și de toate vietățile naturii, munca, sînt atributele ce aduc pînă la urmă cucerirea puterii și fericirea.

Invidia, lăcomia, răutatea și tot ceea ce urîțește caracterul omenesc, nu pot menține niciodată o situație, poate numai pentru foarte scurtă durată, pînă în momentul prăbușirii iminente sub copleșitoarele forțe ale binelui.

Meritul poveștilor cu zîne și feți-frumoși nu constă numai în atmosfera care înaripează imaginația copiilor. Cu-lese cu îngrijire și atenție, prezentînd posibilitatea de a fi recitite mai tîrziu, sub îndemnul amintirilor răzlețe și îmbietoare, basmele dezvăluie adolescenților și chiar oamenilor maturi adevăruri, pilde necesare în viață.

De asemenea, în cazul de față, fiind vorba de folclorul armean, este un prilej de apropiere și cunoaștere a tradițiilor și obiceiurilor unui popor prieten.

Rodica NICOLESCU

PE MELEAGURILE CÎNTECELOR DE ARGINT

(Urmare din pag. 1-a)

unui simplu capriciu al hazardului, cuvîntul românesc **doină** își are un corespondent aproape anonim în lituanianul **daina**. Mi-am adus aminte de această asemănare, despre care scrisese cîndva Bogdan Petriceicu Hașdeu, cînd am făcut cunoștință cu artistul poporului din U.R.S.S., IONAS SVIADAS, conducătorul Ansamblului emerit de stat de cîntece și dansuri populare din R.S.S. Lituaniană care, în aceste zile ale Decadei Culturii Republicilor Sovietice Baltice, recoltează aplauzele spectatorilor romîni.

La rugămintea mea, Ionas Sviadas a consimțit cu dragă inimă să-mi fie călăuză „în lumea cîntecelor de argint" de pe malurile Niemenului, înfățișîndu-mi cu minuție și răbdare un tablou al folclorului țării sale, menit să întregească, cum nu se putea mai bine, impresiile culese la spectacolul văzut cu o seară în urmă.

— „...Așa numitele **dainas** din folclorul nostru sînt cîntece lirice, care exprimă cele mai felurite stări sufletești ale poporului. În ce privește sfera de inspirație și tonalitatea lor afectivă, mi se pare că trebuie să le deosebim de doinele românești tocmai prin aceea că reprezintă o categorie mai largă care nu exclude, de pildă, cîntecul satiric. În vechile **dainas** poporul cînta plecarea bărbaților la oaste, viața grea pe pămîntul moșierului, dările apăsătoare. Astăzi, nasc noi cîntece menite să oglindească prezentul, dar nu sînt lăsate uitării nici tradiționalele **dainas** de dragoste. În aceste **dainas** este pomenită adesea o plantă aromatică cu flori galbene din părțile noastre care se cheamă **ruta**...

Scenă din spectacolul prezentat în Capitala noastră de Ansamblul emerit de stat de cîntece și dansuri din R.S.S. Lituaniană.

Fotografie: AGERPRES

Am tresărit... „Planta de care vorbiți poartă același nume și în limba noastră. Ce-i drept i se mai spune și **virnat** și nu cred să i se fi închinat vreodată cîntece. Corespondentul ei liric ar fi busuiocul..."

— De obicei așa se întîmplă. Folclorul fiecărui popor își are universul său propriu care se întinde pînă în lumea ierburilor și viețuitoarelor. În Anglia, de pildă, ruta nu numai că nu este cîntată în cîntece, dar trece chiar drept plantă veninoasă. Să revenim însă la **daine**-le noastre care nu reprezintă decît una din cele două mari încrengături ale creației muzicale populare lituaniene. Ai ascultat aseară cîntecul „Rățușca"?

Ascultînd cîntecul asupra căruia mi se cerea cuvîntul, îmi păruse nespus de rău că textul său, pe care după melodie îl bănuiam plin de un dramatism impresionant, nu putea ajunge întreg la mine...

— Acest cîntec face parte din categoria **ghesmes**-elor, creații folclorice a căror existență o socotim cu veacurile și chiar cu mileniile și care de cele mai multe ori povestesc evenimente tragice.

— Ce povestește de pildă „ghesmes"-ul, „Rățușca".

— „Pe oglinda unui lac plutește fără grijă o rățușcă. Un călăreț care se apropie de malul apei, ca să-și adape murgul, vede rața și-și încordează arcul voind s-o doboare. Rața îi grăiește cu glas omenesc: Nu mă omorî voinice, vino cu mine, dacă-mi cruți viața te voi duce în cuibul meu cald, îți voi dărui ouă..." Dar voinicul dă drumul săgeții iar rața piere în valuri. În locul ei se ridică o arătare ca un abur, ca o spumă, parcă un chip de femeie dar care se risipește îndată și tot atunci răsună un glas: „De ce m-ai omorît voinice? Eu trebuia să fiu aleasa inimii tale"... Cred — și-a încheiat istorisirea Ionas Sviadas — că în această poveste puțin naivă, puțin bizară, se ascunde un tîlc foarte adînc și care la urma urmelor ridică problema atitudinii bărbatului față de femeie. Poezia și discreția acestei bijuterii lirice poartă pecetea celei mai înalte inspirații de care e capabilă numai creația folclorică. Trebuie să-ți spun că folcloriștii noștri apreciază vechimea acestei piese la... 2500 ani!

— Pentru că ați amintit pînă acum de o seamă de însușiri ale folclorului muzical lituanian, ați putea să-mi spuneți care trăsături le considerați cele mai caracteristice?

— Mă văd silit să-ți răspund într-un vocabular care presupune o elementară tehnicitate... Folclorul muzical lituanian se caracterizează cred eu, prin cel puțin trei elemente: frecvența modurilor vechi (ceea ce se poate observa de altfel și la folclorul românesc), a măsurilor mixte și a unei ritmici foarte liniștite, calme. Oricît ar părea de paradoxal noi vorbim (respectiv cîntăm) domol, liniștit, despre lucrurile cele mai vesele.

Acest lucru se exprimă de altfel și prin natura instrumentelor noastre naționale. Sunetul pe care-l scot strunele **Kankles**-ului nu se aseamănă nici cu cel al harpei nici cu al guslei, este mai discret, mai catifelat, mai moale. Așișderea și cel al **birbines**-ului care nu seamănă nici cu cornul englez nici cu oboiul, al instrumentelor **skuduci** și **daudites**. Acestea de pe urmă deși se apropie foarte mult de naiul și buciumul românesc se deosebesc fie și prin faptul că nu apar niciodată singure, ci interpreții se adună de obicei în grupuri. De pildă la „Sărbătoarea cîntecului" din 1955 au cîntat împreună două mii de interpreți de **skuduci**.

Formula neauzită pînă atunci mi-a sugerat o întrebare, în legătură cu această sărbătoare, care nu figurează în nici un calendar.

— Odată la cinci ani în republicile baltice are loc o manifestare tradițională „Sărbătoarea cîntecului" la care participă cîntăreți și instrumentiști de profesie sau simpli amatori din întreaga republică. Sînt zile pe care le așteaptă cu mare nerăbdare literalmente tot poporul nostru: bărbați, femei, tineri, bătrîni.

— Deci viitoarea sărbătoare a cîntecului va avea loc în 1960...

— Întocmai. Am convingerea că numărul participanților va spori de trei ori, cel puțin.

...Și nu mă îndoiesc nici o clipă — a încheiat zîmbind Ionas Sviadas — că de data aceasta vom avea printre oaspeți și prieteni din Romînia...

Boris BUZILĂ

— Eu pictez lucrurile așa cum le văd...
— Foarte bine, dar nu crezi că ar fi cazul să consulți un oculist?...

Desen de S. NOVAC

LA ROȘEȚI ÎN SAT

(Urmare din pagina 1-a)

în bazin. De cînd își doreau ei o asemenea „bulboană" pentru înot...

Printre cei care au asistat la punerea în funcțiune a stației de pompare plutitoare de la Roșești se află și ing. Mario Pavel. L-am recunoscut după... emoția care-l stăpînea: el este unul dintre autorii (celălalt este ing. Jenică Marin) proiectului acestei stații de pompare plutitoare, cea mai mare de acest gen din țara noastră. De la el am aflat cîteva date tehnice prețioase despre această interesantă construcție românească.

— **Aici, pe Borcea** — ne-a spus inginerul Mario Pavel — **apa face diferențe de nivel pînă la opt metri. Am fost puși așadar în situația de a găsi soluții tehnice adecvate.**

Cele cinci agregate ale stației dispun fiecare de cîte un motor de 120 CP. — o putere cam mare pentru proporțiile vasului (22 metri lungime, 7 lățime, deplasament 164 tone). Dar pentru a feri corpul vasului de vibrații, motoarele au fost așezate pe suspensii elastice cu amortizare hidraulică. În plus, legăturile dintre motoare și pompe au fost realizate printr-un cuplaj executat integral din cauciuc, ceea ce reprezintă de asemenea o invenție tehnică.

De cîteva ceasuri stația de pompare plutitoare de la Roșești lucrează din plin. Din bazinul de refulare, apele învolburate ies în canalul magistral — canalul principal al sistemului de irigație. De aici, trec pe sub podețe și prin stăvilare de tot felul, în alte și alte canale (lungi de aproape 50 km.) ce împînzesc toată întinderea celor 2000 de hectare deservite de stație. Șuvoiul acesta, viu, mișcător, privit de departe cum alunecă spre ogoare îți pare, în bătaia razelor de soare, un șuvoi de metal incandescent scăpat dintr-un furnal uriaș.

Pămîntul Bărăganului, cu care cerul e atît de zgîrcit în ploi, primește pe cale „artificială" apa de care are nevoie. Sînt pe acest pămînt, terenuri ale gospodăriei de stat Roșești, ale colectiviștilor din Modelu, din Radu Negru, din Măgura.

Este explicabilă deci emoția și bucuria altor privitori de pe mal: muncitorii agricoli și colectiviștii din satele pomenite mai sus. Rodul orezăriilor, al viilor, culturilor de porumb, al grădinilor de legume și zarzavat, irigate, va fi asigurat cu prisosință în acest an.

...E seară. Mulțimea adunată pe malul Borcii s-a împrăștiat. Sătui de bălăceală, copiii au plecat și ei.

Cu toată puterea celor cinci motoare, stația de pompare plutitoare își continuă activitatea. Pe bord se aprind lumini și o clipă avem impresia că aici, în apele Borcii, a răsărit o casă: O casă cu tot confortul necesar locatarilor săi. Vasul are trei cabine spațioase, una pentru comandant, două pentru marinari, baie cu dușuri. În cabine, cușete cu somiere tapisate, mese, scaune, difuzoare de radio, apă curentă. Pe noptiere veilleuse: citești pînă cînd simți că somnul îți dă tîrcoale. Întinzi mîna și stingi lumina, difuzorul de radio. Civilizație, de!

Deocamdată însă nu e ora de culcare. Marinarii robotesc la „Pinguinul" din cămară, la soba de faianță din bucătăria îmbrăcată și ea în faianță albă: pregătesc renumitul borș pescăresc. Doi dintre ei s-au „încurcat" la o partidă de șah în sala clubului...

Trecem în cabina comandantului. Pe masa de lucru, stă deschis la prima pagină jurnalul de bord. Îmi iau îngăduința să citesc primele rînduri: „**Azi 24 mai 1958, la ora 12, stația de pompare plutitoare a intrat în funcțiune cu toate cele cinci agregate de pompare**". Iar sub raportul acesta sec, alte cîteva rînduri din care citez de asemenea textual:

„**Cînd scriu aceste rînduri, prin hubloul cabinei, luna își aruncă razele jucăușe peste masa de lucru. Malul Borcii se profilează pe bolta azurie ca un hotar întunecat între apă și cer. Acolo sus, rezemat pe un ciomag, se ridică silueta de smoală a unui sătean ce se uită neclintit spre stația noastră. S-o fi gîndit el vreodată că Borcea ce se scurge de atîtea mii de ani în matca ei, netulburată de nimeni, va uda cîndva și ogorul lui care a jinduit după apă, cu apa la gură, atîta vreme?...**"

Ana CRISTEA

POȘTA Redacției

DANDIN CRAI-Galați. — Cele două epigrame intitulate „Zaharicale gălățene" precum se vede le publicăm:

SUCUL „DE FRUCTE"

Deși cîțiva din politețe
Afirmă cum ca ar aduce
A suc de fructe, toată lumea
Susține că e... apă dulce.

ȘI ÎNGHEȚATA

Că regiunea-i renumită
În vinuri, asta o arată
Doar și înghețata
Care-i... „afumată"

OCTAVIAN CERCHEZ-Deva. — **Am parcurs voluminosul dvs manuscris. Nouă, redacției unei reviste nu ne poate face trebuință. Vă sfătuim să-l îndreptați spre Editura Tineretului care are o colecție „Oameni de seamă" ori spre Editura Uniunii Compozitorilor din R.P.R**

CONSTANȚA STOICESCU-București: **Vă mulțumim pentru frumoasele aprecieri; vom ține seama de sugestii.**

ILARA IOAN-Păuliș: **Versurile pe care le-am citit sînt incontestabil versuri de tinerețe cu multe, prea multe poate, stîngăcii, cu gratuite efuziuni sentimentale. La întrebarea dacă merită să mai scriți, răspundem: DA; la întrebarea dacă publicăm ce ne-ați trimis răspundem: NU.**

TUDOR DANA-București: **Reținem din versurile trimise două strofe din poezia „Buchet".**

Flori de cîmp, buchet micuț,
Te-am cules în miez de vară
Te-am cules cu mîini de fată
Ce iubea întîia oară.

L-am legat în zvon de cîntec
Împletit cu stropi de soare;
S-a uscat. Numai iubirea-mi
Se deschide ca o floare.

MARIN DE LA JII: **Ne scrii că ai văzut sondele Olteniei! Foarte bine. Alții le-au văzut pe cele ale Moldovei, ori pe cele din Valea Prahovei. Simpla declarație ori transcripție a unor imagini din peisajul petrolifer nu-s în cazul celor de dvs. scrise, poezie.**

GRIGORAȘ DUMITRU-Iași: **Ne-au plăcut versurile și rău ne pare că nu ne-au parvenit mai devreme. Le-am fi folosit în numărul trecut, cu prilejul Zilei Internaționale a Copilului.**

GEORGESCU PAUNIȚA-Călărași: **Cred că vă vom satisface dorința în ceea ce privește organizarea unui nou concurs. La întrebările privind filmul, veți primi răspuns la poșta paginii.**

GICA DRAGANESCU-București: **Plină de vervă parodia dvs. Din păcate, nu se acomodează cu cerințele noastre. E prea mare și de tăiat e păcat. Mai trimiteți.**

D. CORNEL-Călărași: **Scrisoarea d-tale ne-a făcut plăcere. Vom căuta să-ți implinim dorința.**

AURATI C.-București: **„Iți scriu și eu un gînd aici" — poezie închinată Zilei Internaționale a Copilului, ne-a venit prea tîrziu. Așa că vă scrim și noi un gînd aici: ne pare rău.**

MARY-Alba Iulia: **Ne bucură atenția cu care citiți „MAGAZINUL" și grija pe care o aveți pentru el și pentru noi. Poezia nu-i publicabilă, din pricina conținutului ei intimist.**

CRISTEA MIRCEA-Tina-Olteț: **Din poezia „Satul meu" reținem strofele:**

...Acuma satu-i mare
și și-a mărit și vatra
Și se va ntinde-n lături
din ce în ce mai mult,
Căci omu-i veșnic tînăr
cu gîndul și cu fapta
Și-un viitor croiește
cu și mai mult avînt.
Se transformă azi în fapte
visuri îndrăznețe,
Căci în satul nostru
altă dat uitat
A lucit cîndva-n zorii
unei dimineți
Soarele omeniei de mult
căutat...

P. VLĂSCA-București: **Poezia am primit-o, am citit-o, dar n-o putem publica, e mult prea declarativă, lipsită de imagini poetice, deși are un anumit patos. Așteptăm altceva.**

ALEXANDRU FILIMON-Com. Belnea: **Piesele dvs. într-un act, și mai cu seamă aceea privind pe Enescu și Luchian, sperăm că se vor bucura de o bună primire la Casa Centrală a Creației Populare din București, Piața Scînteii nr. 1, unde vă sfătuim să trimiteți manuscrisul. Tot acolo veți putea primi informațiile necesare cu privire la premiul „Vasile Alecsandri". După cum sîntem informați, Casa Centrală a Creației Populare achiziționează piese într-un act pentru echipele de amatori.**

S. BOHARIN-București: **Reținem epigrama unui poet:**

A scris despre apă
Despre zilele cu ploaie
O „poezea" șchioapă
Titlul ei?
„Apă de ploaie".

ROZEL ȘTEFAN-Pitești: **Mai încearcă. Scrie, dar mai mult citește versuri.**

MUSCALU PETRE-Comarnic: **Cumplit de facile versurile. Amintesc gondoletele lui Alecsandri ori și mai și, suspine din vremea începutului poeziei lirice. Noi apărem, cum cred că știți, în 1958. Ceea ce în versurile dvs. nu se simte de fel. Cititorii de azi, oameni cultivați și exigenți, nu pot accepta anacronismul de acest tip; ei nu ignoră realitățile zilelor noastre. De aceea și îndrăgesc poeții care-și fac o datorie de onoare din cîntarea omului zilelor noastre și a faptelor sale.**

ȘTIINȚA și VIAȚA

„Creerul electronic" fabricat în Polonia

Într-un stadiu avansat de construcție se află „XYZ", prima mașină electronică pentru calcule matematice fabricată în Polonia.

Punerea în funcțiune a acestui „creer electronic" va avea loc la sfîrșitul acestui an. Cu ajutorul acestei mașini matematice vor putea fi rezolvate probleme grele, ca de exemplu sistemul de ecuații diferențiale obișnuite și sisteme de ecuații liniare cu un mare numar de necunoscute.

Mașina electronică „XYZ" conține circa 400 tuburi electronice. În prima perioadă după punerea ei în funcțiune, mașina va avea „memorie" pentru circa 500 cifre. Mai tîrziu — începînd chiar din anul 1959 — după ce i se va adăuga așa zisul tambur magnetic, — „memoria" mașinii va cuprinde cca 8000 de cifre.

Care va fi productivitatea sa? Mașina va executa în decurs de 24 de ore circa 40 milioane de operații matematice și de logica, adică pe secundă circa 500 de operațiuni. Drept comparație, amintim că un bun calculator poate executa pînă la o mie operații matematice în timp de opt ore de muncă.

Mașina electronică constituie astăzi ținta principală a lucrărilor științifice ale Atelierului de Aparate Matematice al Academiei Polone de Științe.

Arta vechilor meșteri chinezi

La expoziția din orașul Hancijou, în R.P. Chineză, se află un recipient interesant — un vas plin cu apă. El este făcut din aramă galbenă în forma unui lighean cu două urechi. Pe fundul său se află un desen simbolic în jurul cărula, pe pereții interiori ai vasului, sînt sculptați patru peștișori. Dacă se freacă ușor, cu podul palmelor, mărginile vasului atunci apa din el începe să se acopere cu bășici, apar zgomote surde, apoi ușoare valuri, iar din gura peștișorilor zboară stropi de apă!

CÎT PRAF COSMIC CADE PE PĂMÎNT?

După lansarea celui de-al treilea mare satelit artificial al pămîntului de către Uniunea Sovietică, lumea a început din nou să vorbească despre spațiul cosmic și despre surprizele pe care ni le rezervă. Se știe, astfel, că din spațiul nemărginit care înconjoară pămîntul, sosesc în fiecare clipă numeroase particele de praf. Acest praf este cercetat cu atenție de savanți, iar aparate speciale instalate pe bordul celui de-al treilea satelit examinează „micrometeoriții" și caracteristicile lor.

Dar... v-ați întrebat oare cît praf cosmic cade pe zi pe pămînt?

De curînd, cercetătorul Hans Pettersson, de la Observatorul Mauna Loa (Hawai), a făcut unele cercetări pe un vîrf de munte situat la peste 3000 m altitudine. Acest cercetător, pe baza studiilor și calculelor matematice, afirmă că în jurul planetei noastre plutesc particule fine de praf, a căror greutate totală ajunge la 28.600.000 de tone. Toate aceste pulberi cad pe pămînt în doi ani. Asta înseamnă că în fiecare an cad pe pămînt pulberi în greutate de 14.300.000 de tone, sau, pe zi, 39.200 de tone.

OMUL DE STICLA

Nu, nu e vorba de titlul unui roman de senzație. „Omul de sticlă" sau, mai bine zis, „femeia de sticlă" există în realitate, după cum ne-o dovedește fotografia pe care o vedeți aici. Construcția extrem de dificilă a unui corp omenesc din sticlă a fost realizată, pentru ca studenții și cei interesați să-și poată da seama de așezarea venelor, arterelor, nervilor și în general a diferitelor organe interioare. Raporturile dintre vase, oase, articulații se pot urmări clar prin sticla perfect transparentă. Acest model se găsește expus la Muzeul de Igienă din Dresda (R.D.G.).

FEREASTRA SPRE VIITOR

Combustibilul solar

Ați pornit într-o cursă îndepărtată cu avionul, sau, pentru că ne presupunem în anul 1990, cu rachetoplanul. Combustibilul se pare că e pe sfîrșite. Dar... iată stația de alimentare! Rachetoplanul se ancorează pe nesimțite de această stație, care plutește în aer la mare înălțime. Pasagerii zăresc un lanț lung de baloane și o instalație ciudată, oarecum asemănătoare cu o pilnie gigantică de patefon. Vibrația pereților rachetoplanului, pus în legătură cu balonul prin intermediul unui tub de metal, trădează faptul că aceste construcții aeriene sînt făcute să trepideze de un motor puternic. Peste cîteva minute, cadranele aparatelor indică că rezervoarele rachetoplanului sînt umplute pînă la limită... cu aer. Da, cu aer. Acesta este noul combustibil folosit în 1990.

Noul carburant se extrage direct din atmosfera înconjurătoare, de la înălțimea de 30—40 km. Aerul ajunge apoi într-o instalație gigantică de compresoare. Gazele sînt compresate pînă ajung compacte aproape cît o brichetă și apoi sînt introduse în baloane. Ajunsă în motorul avionului, bricheta... devine iar gazoasă, făcînd ca rachetoplanul să zboare!

Să dezvăluim taina. Energia radiațiilor solare la marile înălțimi depășește de zece ori energia radiațiilor care ajung pe pămînt. De zece ori! Unde se pierde această energie uriașă? Pentru ce căldura solară absorbită de aer nu-l înfierbîntă pînă la cîteva mii de grade? Răspunsul este simplu: tocmai pentru că energia razelor solare se cheltuește pentru a produce dilatarea, scindarea, disociația moleculelor de gaz. Moleculele de azot, de oxigen și de alte gaze care alcătuiesc atmosfera, sînt desfăcute de energia solară în atomii acelorași gaze. În schimb, noaptea, cînd radiația solară se micșorează și dispare, încet și treptat atomii gazelor se unesc din nou formînd molecule și eliberînd în acest fel energia care a fost cheltuită pentru a-i despărți.

Fiecare kilogram de oxigen sub formă de atomi separați, care se transformă în oxigen obișnuit molecular, eliberează 3700 de calorii mari.

Și acum să ne întoarcem la instalația noastră și la avion. Cu ajutorul unor substanțe speciale, care încetinesc formarea moleculelor gazoase, gazele compresate din atmosferă sînt introduse în baloane. Și, invers, în motoarele avionului, catalizatori speciali mărese de o mie de ori viteza procesului de formare a moleculelor de gaz și deci eliberarea energiei, ce pune în mișcare motorul.

Și acum... Să punem frîu fanteziei și să ne întoarcem la realitate. Oare așa ceva va fi cîndva cu putință?

Catalizatori de acest fel au fost descoperiți încă prin al cincilea deceniu al veacului nostru. Dar abia de foarte curînd s-a putut pătrunde mai bine problema aceasta fascinantă a „combustibilului solar". Ea e reală! Utilizarea aerului drept combustibil e perfect posibilă!

Și poate că peste cîtăva vreme — peste 20, 30 sau 50 de ani — acest „combustibil solar" format din însuși aerul, nu va mai fi o fantezie, ca în prezent, ci o realitate.

Ing. C. I.

CONTRASTE HUNEDORENE

(Urmare din pagina I-a)

Iemnit în trista recuiegere, la un moment pe care eu nu-l mai trăisem niciodată. Furnalul mort era despicat în bucăți groase de metal. Pe dinăuntru lumina străbătea vitralii galbene, sporind ceremonia dezolantă. Ciudați, în jurul lui, oamenii mergeau grăbiți și unii chiar zîmbind. L-am întrebat pe unul dintre ei, care părea cuprins de melancolie :

— De cite ori l-ați descărcat ?

— De peste două mii de ori pe an

— Cîți ani ?

— Sînt patru ani de atunci.

— E numărul furnalului ?

— Intocmai. E sorocit se vede să moară la ziua onomastică.

Vecinul meu a rîs.

— Te văd bătrîn, îi zic. Probabil ai lucrat aici mulți ani. Cum poți să rizi? Sau n-ai iubit furnalul ?

— Cine-l iubește cu adevărat nu-l lasă ca să moară. Asta e datoria lui. De-aceea l-am și desfăcut acum. El nu moare ca altă dată, în vremile de exploatare, cînd dacă murea el, muream și noi.

Luciri de foc trecură pe chipul furnalistului. E drept, ardea o flacără acetilenică pe-aproape. Dar nu numai aceea i l-a luminat.

— Furnalul, deși vechi, o să trăiască. Să vii peste o lună jumătate, două. Nici nu știi ce metal va fi în stare el să-ți dăruiască !

ISTORIE COMPARATIV-SINOPTICĂ

IERI

● 1882 — Intemeiere.
● 1884 — Primele trei furnale.
● 1895 — Al patrulea.
● 1903 — Al cincilea.
● 1919 — 1936 — Nu s-a produs în limita capacității instalate. —Din cinci furnale funcționează numai două.
● 1938 — Greutatea specifică a producției în totalul industriei siderurgice este de 3,6 la sută.

ASTAZI

● 1949 — Reconstruirea cuptoarelor la 60 de tone capacitate și a celui de al cincilea cuptor. — Se mecanizează încărcarea furnalelor vechi.
● 1952 — Se dă în exploatare furnalul de 450 m.c. complet mecanizat și parțial automatizat.
● 1954 — Fabrica de aglomerare.
● 1954—1955 — S-au modernizat furnalele vechi mărindu-se capacitatea lor cu 25 la sută.
● 1955 — Prima baterie de cocs a uzinei cocsochimice intră în funcțiune. Deasemeni, termocentrala Nr. 2 și fabrica de dolomită.
● 1956 — Furnalul Nr. 7 de 700 m.c., cel mai mare din țară și construit după ultimele cerințe ale tehnicii mondiale. — Fabrica de var.
● 1957 — Bateria Nr. 2 a Uzinei cocso-chimice. — Două cuptoare electrice de 20 de tone, cele mai mari din țară.
● 1958 — Noua oțelărie Primul cuptor de 185 tone. — In iulie — august va fi dat în exploatare laminorul bluming.

Phoenix

Aveam în față așadar un Phönix. Cenușa lui era metal și cărămidă refractară. Din ele va renaște, poate chiar mai devreme, o nouă viață a furnalului, așa cum nu de mult, pe un plan larg, s-a început reconstruirea atîtor utilaje moștenite de decenii.

— La noi, după cum vezi, cam totul e șantier. Nu te speria. Ca mîine ai să vezi, pe-aici pe unde-i zgură, brazde de flori. Atunci abia să știi că totul este terminat.

Avea dreptate interlocutorul anonim : șantierul Hunedoarei urmează apa Cernei cale de peste opt kilometri. Proporțiile nu se desfidă nicăieri. Colosul siderurgic are nevoie de energie, materii prime, forță și lumină. Intregul ciclu tehnologic poate fi urmărit astăzi și aici în furnale, oțelării, laminoare, pînă la turnătorii. De aceea, poate în văzduh, plutește veșnic o insulă de fum. De aceea, aparența te înșeală, iar apropierea te uimește.

Ceea ce vezi de la distanță cum se-nșiră, se alătură, se deservesc într-un sistem a cărui funcționare nu încetează zi și noapte, sînt fabrici, termocentrale și baterii de cocs. Cărbunii prefăcuți în cocs la baterii sînt, de la zece metri, pereți de foc, iar de departe jarul unei sobe. Un praf cărămiziu se strînge de căldură în chip de stalactite. Acesta-i minereu aglomerat. Iar în vagoane așteaptă calcarul tăiat în calupuri mici și albe. Intreaga forță herculeană a combinatului se încordează fără încetare, grăbind la nașterea perpetuă a metalului.

— Și ce obțineți în final ? l-am întrebat pe inginerul Constantin Constantinescu, care îmi explica sinoptic istoria comparativă a tot ceea ce vedeam.

— Finalul nu e terminat. Abia la toamnă va fi gata laminorul blooming. Dar pentru că dorești să știi, am să-ți arăt mîndria noastră.

S-a aplecat, pentru a ridica în mînă o bucată de fontă. Mirării mele i-a răspuns convingător :

— Ei bine, fontă.

— Văd că e fontă.

— E fontă albă.

Priveam secțiunea. Era sclipitoare.

— La ce servește ?

— La multe. Fabrici orice oțel din ea. Pînă la oțelul de satelit.

— De satelit ?

— Desigur. Prin adăugiri de metale în compoziție. Această fontă a dus faima Hunedoarei pînă dincolo de Canalul Mînecii. Englezii, ca și italienii, caută fonta noastră, care-i purificată de urmele cele mai mici de fosfor.

— Pînă acum însă, n-am prea văzut să facă sateliți.

— E treaba lor ce pot. In nici un caz nu-i vinovat oțelul nostru că ei n-au sateliți.

Memoria n-a reținut înșiruirea de construcții care, prin tuburi sau în vagoane (aici mai multe decît la cel mai mare depou al țării) își varsă rezultatul productiv sub formă de metal. Dar faptul că ritmul se schimbă neîncetat, că un trecut de inactivitate e contrazis mereu și tot mai amplu, deșteaptă orișicui curiozitatea de a cunoaște începutul marelui avînt. Notați-i data : 11 iunie 1948. Pînă atunci, deși uzină a statului încă de la întemeiere, Hunedoara se luptase cu strangularea. Termenul tehnic, definind neputințe în producție, a avut pentru colosul siderurgic, care astăzi lucrează ca un organism perfect, un sens multilateral. Prelurarea întregii industrii siderurgice de către clasa muncitoare precum și a surselor miniere de aprovizionare a dat semnalul reconstrucției totale.

Oamenii noi au crescut la oțelăria veche

Intr-un deceniu contrastul dintre noua tehnică și cea moștenită, a crescut brusc și acum scade. Sînt denumiri ce tind ca, într-o bună zi, să nu mai corespundă : furnale noi, furnale vechi, oțelăria nouă, oțelăria veche ; laminorul blooming, vechile laminoare. Atras de mîna mecanică ce ridică mai mult de două sute tone, am urmărit ce se întîmplă la oțelăria nouă. Lîngă panourile cu becuri și butoane de comandă am căutat un om în stare să-mi arate avantajele față de vechea oțelărie.

— Dar tot de-acolo vin și eu — mi-a mărturisit prim topitorul Stanciu Aurel.

— Și unde-ai învățat să minuiești cuptorul cu atîtea indicatoare ?

— Acolo, la oțelăria veche.

Mirarea nu l-a supărat cîtuși de puțin. Mi-a reproșat încet :

— De ce n-ai fost s-o vezi ? Ii zicem noi că-i veche, dar nu mai e ca acum zece ani cînd am venit.

— Nu ești hunedorean ?

— Nu sînt de-aici. Din Alba Iulia

— Cum era atunci ?

— In anul naționalizării ? Cum să fie : eu cu cioareci și o legătură, oțelăria cu dogoarea cuptorului. Să-ți spun drept : m-a speriat.

— Acum, cînd ai trecut la oțelăria nouă, nu te-ai mai speriat ?

— Nu, fiindcă între timp am văzut la Zaporoje alta și mai nouă.

— Mai nouă sau mai mare ?

— Automată. N-am văzut mîinile oțelarilor să fie înegrite de muncă.

— Și aici e curat.

— Este. Dar curățenia vine de acolo de unde întreg procesul e condus electric, de la distanță. Și dincolo, la oțelăria veche, comenzile sînt acum moderne. Numai că locul pînă la cuptor este mai mic. Munca a fost ușurată atît la elaborarea șarjei, la reparații, la ajustarea cuptorului.

— Ce-ai realizat în zece ani de la naționalizare ?

— Mai multe. Cum să ți le înșir ?

— Cum vrei.

— Atunci află că mai întîi am devenit muncitor. La mine în sat eram servitor. Muncind, am strîns bani : m-am îmbrăcat că n-aveam mai nimic, mi-am luat mobilă. Acum o să primesc și casă. Nu ți-am spus că între timp m-am însurat ?

— Cîți ani ai ?

— 34.

— Nu mai ești chiar tînăr. Dar la tineri te gîndești ?

— Ii ajut. Am crescut pe lîngă mine patru-cinci mai de nădejde.

— Acum unde locuiești ?

— In orașul nou.

— L-ai botezat ca și oțelăriile.

— Așa se cheamă, dacă-n regimul nostru a fost clădit din temelie.

Aerul curat al Hunedoarei

După amiază nu l-am găsit la blocul cu adresa indicată. Un binevoitor mi-a cerut lămuriri :

— Primul topitor Stanciu ? Acela decorat, nu ?

— Nu știam că e decorat.

— Ba da. Ordinul Muncii clasa I-a. Mergi la restaurant. Acolo ia masa.

La o halbă de bere ne-am continuat discuția. Prim topitorul mi-a vorbit despre inițiativa prețioasă a ieftinirii tonei de oțel.

— Era și timpul — zice el. Le facem doar tot pentru noi.

— Crește cîștigul ?

— Și asta.

Am mai ciocnit odată și am pornit spre casă. Apartamentul nu e fastuos dar am găsit acolo tot ceea ce trebuie. Ba chiar și aerul cel mai curat pe care vechiul oraș îl rîvnește de decenii.

— Abia acum, ți-am spus, o să primesc singur un apartament — se scuză gazda.

— Nu stai comod ?

— Ba da. Dar... Cine știe. Sînt însurat de trei ani.

— Aha. Copiii...

— Ce să le facem. Trebuie să vină. A dat perdeaua la o parte. Privea atent trotuarul unde se încinsese jocul de-a v-ați ascunselea.

— Ce ai să scrii despre mine ? Să nu faci ca și pictorii...

— Care pictori ?

— Au fost aici cîțiva. M-au așezat mai drepți ca la armată și... m-au pictat.

— N-ai obosit ?

— Știu și eu ? Ziceau că așa trebuie să mă cunoască lumea. Eu aș fi vrut pe scaun, mai în voe...

Am rîs cu poftă amîndoi. El, cu speranța nemărturisită că măcar reportajul meu nu-l va sili să stea iar drepți.

Evrika !

Am intrat la secretara directorului general. Din camera pe care secretara o păzea cu o amabilă străşnicie, am auzit de-odată ecoul unei voci pe cît de fermă, pe-atît de sonoră. Ușa era totuși capitonată. Așa că... nimeni nu m-ar fi putut opri să cred că acolo voi întîlni un nou erou — căutat fireşte — al reportajului.

Cer aprobarea secretarei și intru... Fie ce-o fi !

In cabinetul de o austeră eleganță un om în salopetă și cu bocancii plini de zgură intrase înaintea mea. Probabil așteptase mult prea mult afară. De altfel, cunoștința mea întîmplătoare o văzusem la furnale. Din politeță, dau să plec.

— Pe cine cauți dumneata ? îmi zice de parcă ar avea vreun interes să aștepte după mine.

— Pe tovarășul director general.

— Eu sînt. Catană Nicolae.

Mă uit bine la el. Nici adineauri cînd îl auzeam de dincolo de ușile capitonate și nici acum, nu pare că glumește.

Nedumerit, mă așez jos și pregătesc carnetul. Fără vreun protocol, directorul mănîncă sandwichul adus împachetat de-acasă. Mă uit la mîna lui energică, aspră, masivă.

— Sînteți hunedorean ?

— Nu. Am fost maistru strungar la fostele uzine I.A.R. La bătrînețe am devenit siderurgist.

— ...Și, director.

— Intr-adevăr.

Nu-mi pot stăpîni curiozitatea, care de altfel m-a adus pe aceste meleaguri.

— Cît reprezintă o picătură de cerneală la dvs. ?

— Cum adică ?

— Presupunînd că ați consuma într-o zi o picătură de cerneală cu semnarea tuturor actelor : în valoare de cît semnați ?

— Două milioane de lei.

— Dar dacă ați fi semnat toate investițiile din combinat, de la naționalizare încoace ?

— Patru miliarde.

Mă tem că jocul cifrelor să nu mă amețească de-abinelea și pun o întrebare la care vreau să sper că nu-mi va da o cifră mai mare decît cea precedentă.

— Aveți copii ?

— Un băiat. Il cheamă Adrian.

— Il faceți siderurgist?

— Inginer.

După o clipă de așteptare, directorul scoate din salopetă cheile și deschide seif-ul.

— Uite aici cîștigurile muncitorilor. Sînt tot atît de însemnate ca și investițiile.

— Mulțumesc. Coincide cu ce mi-a spus prim-topitorul Stanciu.

— Același lucru ar putea să-ți spună și Marișca, Bîrlea, Fortu de la oțelăria veche. Caută-i și stai de vorbă. De la ei poți afla multe despre ceea ce reprezintă fiecare cifră. Uriașul acesta n-ar putea merge fără ei, fără noi toți.

Nu numai pentru că era înalt, am ridicat privirile spre director. Voiam să-i văd fruntea. Era arsă și acoperită cu picuri de cristal de canicula cuptoarelor. Pentru o clipă mi-am rătăcit mîna în palma lui uriașă.

Despărțirea îmi lămurise totul. Pot spune fără nici o teamă de exagerare oricînd și oriișiunde că acolo, la Hunedoara, am cunoscut oameni uriași, pentru ale căror proporții interioare cu greu le poți afla măsura.

Eugen ATANASIU
Fotografii : Nicu VASILE

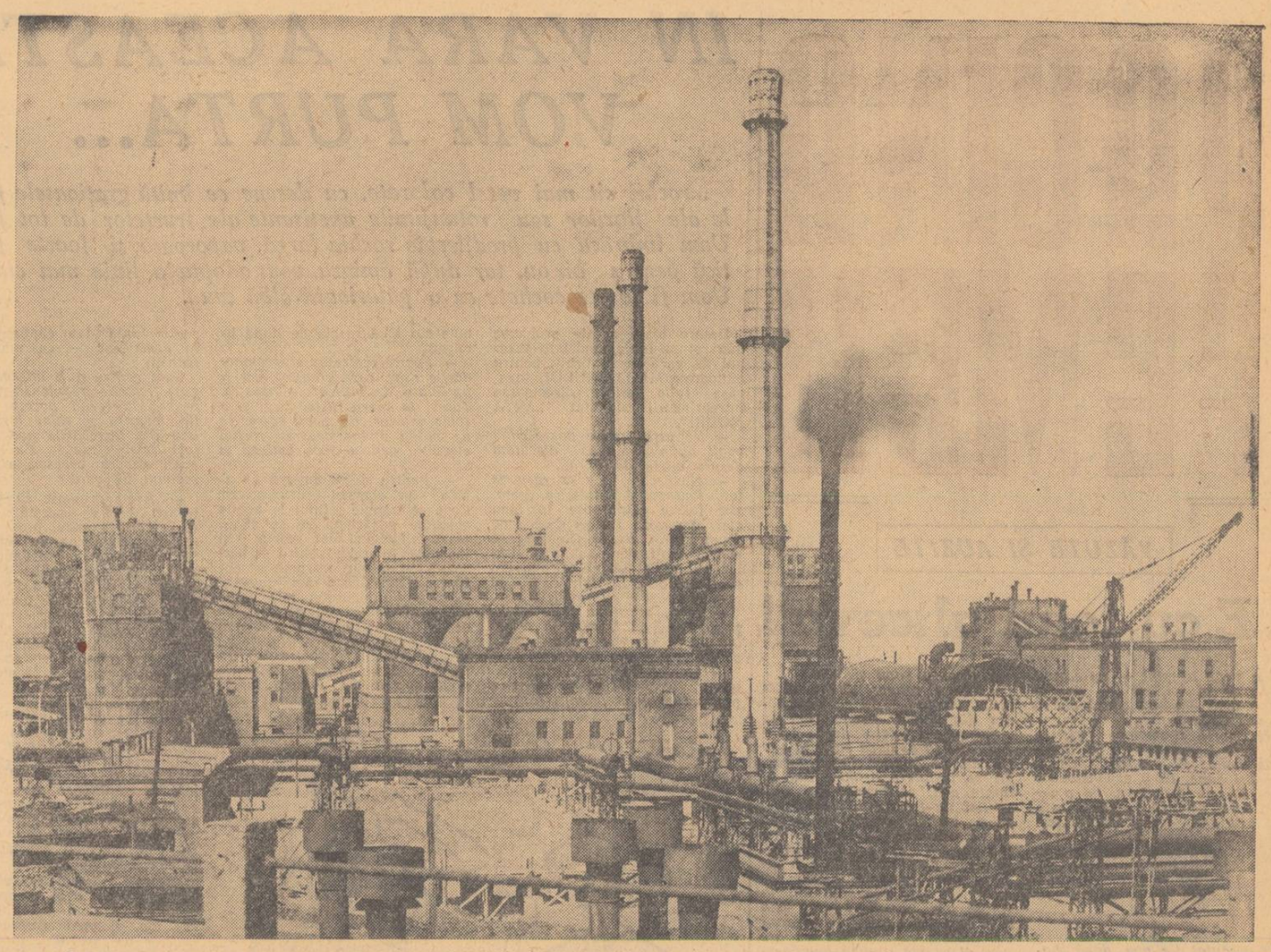

Colosul siderurgic are nevoie de energie, materii prime, forță și lumină. Intregul ciclu tehnologic poate fi urmărit aici în furnale, oțelării și laminoare, pînă la turnătorii.

O floare albă a industriei ușoare

Acolo unde trenul de Giurgiu își ia rămas bun de la ultimele clădiri ale Capitalei, avîntîndu-se în vasta cîmpie de sud, se află o fabrică modernă pentru filatul bumbacului. Bumbăcăria Românească Jilava, ultima piesă din decorul industrial al Bucureștiului de miază zi, este așezată pe cel mai vechi drum de fier al țării.

Spre a confirma reputația sa industrială la confluența dintre sat și oraș, silueta fabricii e completată cu trei macarale cu etaj, o clădire în roșu, un turn uriaș de apă, stive de baloturi, linii de garaj sclipind în soarele violent, vagoane venite la încărcare sau descărcare și, bine înțeles, camioanele vuind pe șosea.

Incă din tren, aspectul fabricii îți solicită privirea înainte de a descoperi casele mărunte de țară, cîmpurile înverzite și cîte-un car cu boi mișcîndu-se alene pe fondul verde-crud.

De la sosire, inginerul șef ne face cunoștință cu istoricul fabricii, vorbindu-ne cu căldură de avîntul căpătat de întreprindere în timpul regimului nostru, de marile clădiri ce se înalță vertiginos pe latura de sud-est și care vor dubla, prin noile instalații, producția actuală a fabricii.

După ce părăsim birourile, tovarășele Andrei Floarea și Petrache Stanca ne introduc în miezul trepidant al producției, în halele mari, unde mașinile vuiesc sub cupole, cu un zgomot asurzitor și continuu ca o mare întărîtată, obligîndu-ne să vorbim prin semne sau să ne apropiem urechea pentru a putea asculta explicațiile specialiștilor.

Aici descoperi că la o greutate specifică mai mică și la o temperatură normală, bumbacul, ca și metalul, trece din starea sa brută de la balot, la firul preparat, prin intermediul laminoarelor. După două treceri prin valțuri, fleyerile subțiază firul de grosimea unui deget, purtîndu-l spre secția ringuri, unde începe adevăratul tors. Sprintenele mosoare deapănă fire nesfîrșite, cu viteze ametitoare, aducîndu-l în starea sa finită. Baloturile de fire pe țevi constituie materia primă pentru fabricile de pînzeturi.

Nu știu de ce halele acestea cu luminatoarele întinse în tavan, au ceva festiv, deosebit. Să nu fiu greșit înțeles, dar această impresie mi-a apărut privind fețele tinerești, culorile foarte vii ale rochiilor cu care se îmbracă fetele, brațele lor goale, siluetele lor zvelte, albul stăruitor pe care-l întîlnești la tot pasul, zăpada asta de bumbac pufoasă și delicată, care dă întregului decor un aspect ca de basm.

In tot acest proces, mîinile pricepute ale muncitoarelor se mișcă cu abilitate uimitoare, veghiind ca firele să nu se rupă, să nu se încîlcească. Femeile sînt stăpînele fabricii. Procesul lor în producție este majoritar, iar media virstei este cea a sprintenelii și iuțelii, asigurînd prin aceasta ritmul și cadența muncii.

Insăși fruntașele cu care am stat de vorbă nu depășesc prea mult vîrsta de care am pomenit, iar unele au și vechime. Dintre ele ne-am oprit la trei :

Fruntașa Elena Ghiță, cu frumoasele ei performanțe, se află demult pe panourile de onoare, depășind zilnic planul cu 8—10 kg. fire, iar lunar cu 300 kg. Pentru succesele realizate în muncă, tînăra filatoare a fost trimisă în schimb de experiență să împărtășească și altor muncitoare metodele ei. E plină de voie bună, rîde tot timpul și ne vorbește despre planurile ei de viitor cu încredere și un optimism care contaminează.

Mărunta și sfîrguincioasa Stan Irina, fruntașă pe fabrică, iese dintre ringuri îndepărtîndu-și o scamă lipită de obraz și se oprește așteptînd întrebările. Ne dă lămuriri și e foarte mîndră să ne spună că în balanța schimbului său aduce 150 kilograme lunar. Am trecut la mărturisiri de altă natură, din care a reieșit că-i plac filmele cu subiecte umoristice și că în ultima vreme a rîs cu poftă la „Luna de miere" și la „Surprize pe stradă". Nu știe cît ar da să vadă în sfîrșit un film românesc cu subiecte din viața filatoarelor bineînțeles.

Bătălia celor patru sute opt zeci de minute fără incidente, este grija fruntașei Steliana Dobrescu. Pentru meritele sale deosebite în muncă obținute anul trecut, întreprinderea i-a afectat o cameră în vila de la Bușteni, petrecîndu-și concediul complet gratuit. Pentru anul acesta proiectează să-și facă odihna la Herculane, bine înțeles în aceleași condiții, fiindcă le merită.

In căminul fetelor

Din zumzetul halelor, la sfîrșitul muncii tinerele fete își găsesc liniștea în căminul modern, unde domnește curățenia și lumina.

Pe culoare se aude permanent o muzică tinerească, discretă, cînd somnul e pe sfîrșite. Sînt emisiunile stației de radioficare, care dau atmosferei o notă de intimitate și bucurie. Toate se mîndresc cu discoteca lor cu opt sute de plăci. Și cer, după dispoziții și gust, programe speciale.

Dormitoarele sînt de cîte două paturi, mîna femeilor se simte peste tot și, cu mici excepții, pe mai toate noptierele, găsești fotografii de pe cartonul cărora zîmbesc tineri cu fețe deschise și frizuri foarte bine pieptănate.

După odihnă, timpul liber îl petrec la club, majoritatea fiind amatoare de cărți. Altele își petrec ceasurile de destindere la bazinul de înot sau pe terenul sportiv.

Am ajuns și la cel mai gingaș colț al întreprinderii, creșa și grădina de copii. La ora cînd am intrat, locatarii creșei dormeau după masa de prînz, iar ghetuțele, militărește aliniate pe sală, picoteau istovite.

In clădirea alăturată somnul nu-și întinsese mîinile sale moi. Năzdrăvanii din grădina de copii erau la „sport", cățărați pe leagăne, pe balansoare și la groapa de nisip. Ne-au asaltat din primul minut, bucuroși că-i vizităm și nu ne-au lăsat pînă n-au epuizat tot repertoriul poeziilor cunoscute.

Activitate cultural-sportivă

Sportul, cu indiscutabila sa influență asupra muncii și bunei dispoziții, își are locul lui de cinste în viața fabricii. Panoul unde sînt afișate comunicările legate de zile de antrenament sau campionat confirmă predilecția oamenilor pentru sport. Adepții sînt nenumărați, iar rezultatele favorabile echipelor întreprinderii sînt etalate cu dezinvoltură.

Despre rezultate și echipe amintim doar că fabrica are o echipă de volei — fete, cu o medie de vîrstă de 19 ani și care participă la campionatul orășănesc.

E cazul să amintim și de echipa de fotbal cu media de vîrstă de 32 de ani ; aici vine vorba de adepții și pasionații acestui sport, iar componenții ei sînt maiștrii, lucrătorii, tehnicienii și inginerii.

Cu pasiunea care-i caracterizează s-au avîntat în viltoarea spartachiadei, iar aspirațiile sînt nenumărate. Și, mai la urma urmei, de ce nu ? Cine-i echipat în culorile unui club și are o inimă chiar de 32 de ani, știe că trebuie să lupte aprig pentru victorie. Asemenea concepții sănătoase produc minuni. De aceea, cînd vizitam fabrica ne-am simțit datori să le urăm din tot sufletul succes. Toți componenții echipei erau la locurile de muncă și, după cum am citit și eu pe panou, după amiază aveau să îmbrace tricourile și să se antreneze.

Dar reportajul trebuie să meargă mai departe. Să ne referim și la activitățile culturale, pe care le-am găsit atît de lăudabil organizate. Filatoarele fabricii se bucură cu regularitate de spectacolele Capitalei, deși se află la vreo 16 kilometri de București. In sîmbăta și duminica aceea, fabrica contractase două spectacole. Pentru sîmbătă seara „Trei generații", iar duminică dimineața „Răzvan și Vidra". Săptămîna ce urma era în program să se vadă „Bijuterii de familie".

După o bine reconfortantă, după un pieptănat cu dichis în camerele cu aer familial, aceste fete harnice se parfumează și pornesc gureșe ca vrăbiile, îmbrăcate cu gust — nu lipsesc nici rochiile de mătase, nici ciorapii nylon, spre teatre, spre cinematografe sau spre operă.

Orele au trecut pe nesimțite. Vizitarea fabricii s-a apropiat de sfîrșit, ducîndu-ne la concluzia că eforturile comune ale unui colectiv bine îndrumat, pe ambele planuri — muncă pe de o parte — și activitate în timpul liber pe de altă parte, îi dau o vigoare demnă de o întreprindere socialistă.

Eugen TEODOR

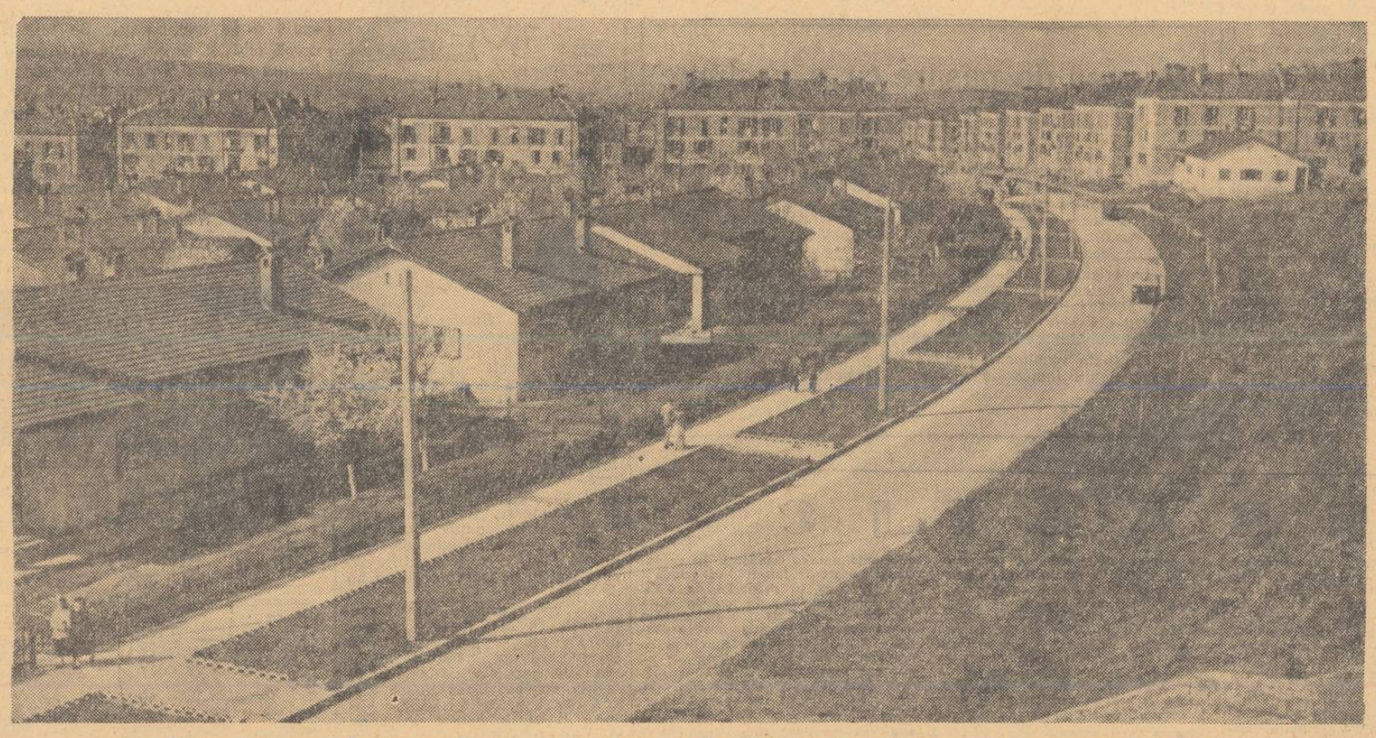

În orașul nou m-a întîmpinat aerul curat al Hunedoarei, confortul și bunăstarea celor pe care-i cunoscusem la furnale.

Instantanee vasluiene

(Urmare din pag. I-a)

dotica orașului a rămas de pomină următoarea întîmplare: „Un negustor a aranjat din timp cu șeful pompierilor ziua și ora exactă cînd își va incendia averea. Mai marele pompierilor și-a primit „cinstea" cuvenită și iată-l la momentul fixat plimbîndu-se prin fața imobilului, așteptînd pala de foc, ca apoi să declanșeze lupta. Negustorul aruncă în grabă un bidon de gaz peste rafturile goale ale dughenii și cu o mînă de groază, bine studiată apăru în balconul clădirii strigînd cît îl ținea gura : „Spirescu, fluieră foc". Spirescu a fluierat, pompierii au sosit, dar focul n-a izbucnit.

Intîmplarea aceasta vasluiană o povestesc și urmașilor. Sînt datori să știe cum orașul lor era slujit la gustul oricărui îmbogățit, cum sînt datori astăzi să-și pună toată prichipeperea la urbanizarea lui modernă. Desprind la întîmplare din însemnări citeva date. In centru se construiește un palat administrativ. In fața lui se va ridica un grup sculptural cu o temă istorică : „1907, pe meleagurile vasluiene". Pe apa Bîrladului silueta de beton-armat a unui pod începe a-și arăta contururile. Bulevardul Republicii se asfaltează. Noi cartiere se deschid, nu la întîmplare, ci după planuri bine gîndite.

...In amintirea lui Constantin Tănase!

In centrul Vasluiului, într-o clădire modestă, își duce activitatea Casa de cultură raională. Activitatea este meritorie. Vizitez activele cercuri de vioară, pian. Iat-o la pian pe micuța Angelica Stronciu. Sub atenta supraveghere a profesoarei Olga Casian, caută să-și însușească tainele claviaturii. Cvartetul de începători alcătuit din pionierii Pascaru Aron, Butu Kanner, Papadopol Sandu și Nahman Freda e în plină repetiție. Viitorii virtuoși vor da în curînd un concert public. Asist la repetițiile echipei de teatru. Se pregătește „TANIA" de Arbuzov. Ascult o partitură clasică executată de orchestra semisimfonică. Componenții orchestrei sînt din diferite sectoare de muncă. Mihailiuc Nicolae, e doctor igienist, Constantin Cîrțu — învățător, Gheorghe Pester — funcționar și așa mai departe. Colectivul de conducere de aici a făcut demersuri către forurile superioare ca lăcașul de cultură să poarte numele lui Constantin Tănase. Lăudabilă inițiativă. Vasluienii nu se desmint nici de astădată. Unui alt fiu de pe meleagurile lor îi acordă cuvenita prețuire.

Ion SAVA

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ŞI AUZITE

...E cu totul altceva!

A venit la mine — nu e mult de atunci, să tot zic o lună — să-mi aducă marea veste: se mărită!

Îşi purta zgomotos fericirea el, care îi şedea bine ca o rochie nouă. Mi-a vorbit cîteva ceasuri bune, cu o expansivitate care îi este proprie şi cu o înşelătoare căldură, care îi este tot atît de proprie, despre „el" şi numai despre „el".

Abia după ce a plecat, recapitulînd totul, am descoperit o lacună în tot ce îmi împărtăşise: nici un cuvînt despre propriile ei sentimente.

★

M-a căutat din nou, două săptămîni mai tîrziu. Îi stătea tot atît de bine dragostea care i se dăruia şi care o împodobea frumos, ca pe orice femeie care se ştie iubită.

Era tot atît de zgomotoasă, cum este întotdeauna ea; mi-a vorbit despre proiectele lor de viitor; se vor căsători foarte curînd şi de îndată îşi va da demisia din slujbă. El este de acord să muncească pentru amîndoi, e tînăr, e capabil, e plin de avînt: poate să o facă! Îi va oferi un trai îndestulat, aşa cum i se cuvine ei. O iubeşte atît de mult! Deci, nimic nu trebuie să-i fie prea greu pentru a o face fericită.

I-am zis: E bine! Şi i-am mai zis că voi veni cu un braţ plin de flori, la cununie.

★

Şi iată, a mai trecut o săptămînă şi a venit din nou la mine.

— S-a iscat o complicaţie — m-a informat ea, din prima clipă. Tonul era grav. Viitorul meu soţ — a continuat — a fost transferat pe un şantier, în provincie.

— Şi ce modificări aduce acest lucru în relaţiile dintre voi doi? — am întrebat eu, fără naivitate.

— Cum ce modificări? mi-a răspuns ea, cu o iritare, pentru aparenţa mea lipsă de imediată comprehensiune. Mă vezi pe mine, înmormîntîndu-mă într-un oraş de provincie? Sînt eu făcută pentru o viaţă ternă, cenuşie, monotonă? Dar oricît de mult ai iubi un om — draga mea — (mă învaţă!) ajungi să te plictiseşti şi de el şi de tot şi de iubirea lui şi de a ta, dacă eşti constrînsă să trăieşti într-un cadru, într-o ambianţă care contravine firii tale, nevoilor tale sufleteşti şi spirituale, gusturilor tale... Eu — oricît a-şi iubi un om — completează ea, n-i m-aş putea limita să trăiesc o viaţă strict în doi!

— Şi atunci ce ai de gînd să faci? Să renunţi la el?

— O, nu! În nici un caz! Îmi dau prea bine seama de toate calităţile lui, puţin obişnuite... Are, în primul rînd, o pregătire profesională care îl va duce desigur, departe: la situaţii din ce în ce mai bune! Ca soţia lui, voi avea deci, o viaţă şi din punct de vedere material şi din punct de vedere social, deloc, dar deloc de dispreţuit! Cum îţi închipui că o să renunţ la ceea ce mi se oferă?! Înţelegi? Înţelegeam, într-adevăr, totul, din ce în ce mai limpede.

— Şi atunci ce se va întîmpla? — am mai întrebat.

— Trebuie să reuşesc să-l conving să accepte formula mea... A tăcut o clipă şi apoi:

— I-am propus să ne căsătorim imediat... Eu să demisionez din slujbă — aşa cum de altfel ne-am înţeles de la început... El să se ducă să-şi ia postul de pe şantier în primire... Să se instaleze acolo... Eu, să rămîn aici, să trăiesc din ceea ce îmi va trimite el bineînţeles, să ne vizităm de cîte ori se va putea, reciproc. Ei bine — închipuieşte-ţi: el respinge formula mea; pretinde că dacă îl iubesc, să-l urmez. E egoist, firesc ca toţi bărbaţii. Eu, la rîndul meu, pretind — şi asta este cu totul altceva — că dacă mă iubeşte cu adevărat nu are dreptul să mă supună unui gen, unui stil de viaţă care nu mi se potriveşte! I-am spus toate astea.. Şi a înţeles, atît cît poate înţelege o sensibilitate de bărbat! A venit şi el cu formula lui: să rămînem deocamdată în relaţiile în care ne aflăm: logodiţi, dar necăsătoriţi. Să amînăm căsătoria pînă el va reveni cu slujba în Bucureşti. Zice că în felul acesta îmi dă şi timp şi prilejul să-mi verific sentimentele mele faţă de el. Să văd dacă rezistă la distanţă...

— Nu e rău — zic eu!

— Dar ce mă asigură pe mine că trăind la kilometri depărtare unul de celălalt, nu se distanţează şi sufleteşte de mine, că nu va începe să mă uite cîte un pic, sfîrşind prin a mă uita de tot. Că nu va simţi într-o zi, nevoia prezenţei continue, a unei alte femei lîngă el? Risc să-l pierd şi asta nu vreau!

— Şi dacă te măriţi cu el şi tu rămîi aici, dacă adică, trăieşti despărţită — nu e acelaşi risc?

— E cu totul altceva! Cu totul altceva! Nu înţelegi?

Iar înţelegeam destul de bine.

— Căsătorindu-mă, mie îmi creez drepturi, lui îi creez răspunderi. Ei cum — îmi explica din nou puţin iritată amica mea că nu sezisez dintr-odată, avantajele şi dezavantajele care decurg dintr-o situaţie şi alta. Ei cum, dar e cu totul altceva — repeta ea.

— Totuşi — insist eu, necesitatea unei prezenţe feminine continue... Primejdia distanţei, a înstrăinării...

— E cu totul altceva cînd eşti investită cu drepturi de soţie legitimă! Femeia care s-ar instala abuziv în viaţa lui ar putea fi uşor dislocată, cu autoritatea pe care o am eu, ca soţie!

...Mi-am amintit, ascultînd-o, de prima lacună surprinsă, în entuziasta ei expunere, în ucea zi cînd a venit să-mi aducă la cunoştinţă vestea cea mare: fericirea ei nouă. Cred că nu-l iubeşte, mi-am spus eu atunci. Cred...

— Nu-l iubeşti — i-am spus-o acum — fără să mai păstrez îndoiala lui „cred". Nu — nu-l iubeşti! E cu totul altceva — îţi convine! Vrei să-l iei tu, ca să nu-l ia alta. Îţi urmăreşti doar propriile interese materiale. Asta nu este dragoste, asta este mercantilism pur şi simplu. Vezi... ca să mă exprim cum te exprimi tu: asta este — într-adevăr — cu totul, cu totul altceva.

Sidonia DRĂGUŞANU

IN VARA ACEASTA VOM PURTA...

...rochii cît mai vesel colorate, cu desene ce imită graţioasele petale ale florilor sau rotunjimile apetisante ale fructelor de tot felul. Vom îmbrăca cu predilecţie rochia largă, vaporoasă, şi foarte practică pentru bir ou, iar după amiază vom adopta o linie mai clasică. Vom fi foarte cochete cu o pălărioară albă şau...

Despre toate aceste probleme mari şi mici ale modei în sezonul de vară ne-a vorbit, pentru cititoarele MAGAZINULUI, tovarăşa *Iulia Radnev*, directoarea întreprinderii de stat „ARTA MODEI".

— Ne veţi reproşa poate c-am venit puţin tîrziu să discutăm despre moda de vară...

— Nicidecum, *ne-a răspuns tov. Radnev.* Au fost, e drept, zile foarte călduroase în luna mai, dar vara începe deabia de acum încolo. Pregătirile noastre pentru vară ne dau posibilitatea nu numai să vă vorbim despre noutăţile modei, dar să prezentăm şi cîteva modele.

— Deci, profitînd de amabilitatea dvs., să trecem la prima întrebare: ce linie adoptă moda pentru vara anului 1958?

— Îmbină în mod fericit eleganţa, cochetăria, cu partea practică, *a venit prompt răspunsul.* Fustele foarte largi — crete, în cute necălcate sau chiar plisate — sînt la ordinea zilei. Cît despre rochii, recomand pe acelea al căror corsaj e separat de fustă, pentru a fi purtat împreună sau numai fusta cu alte bluze. Acest gen de rochie se pretează la combinaţii făcute cu multă fantezie şi eleganţă, bune pentru ocazii foarte diferite. Să zicem că vrei să pleci de la birou direct la strand. O combinaţie reuşită, care te va ajuta să fii bine îmbrăcată şi la birou şi la strand, va fi formată dintr-o fustă largă cu un corsaj cît mai decoltat şi bineînţeles fără mîneci, care intră în fustă şi poate fi purtat şi cu un cordon. Dedesubt, veţi purta un şort care se îmbină cu corsajul iar peste corsaj o jachetă bolero sau mai lungă, toate din acelaşi material. Cu jachetă şi chiar fără, veţi avea la birou o rochie proaspătă pentru dimineaţa, iar fără fustă şi jachetă, veţi rămîne într-o elegantă ţinută pentru strand. Ţinuta respectivă este valabilă şi pentru cazul cînd pleci de la birou în oraş pentru cumpărături sau chiar într-o vizită. În cazul acesta însă e recomandabil înlocuirea şortului cu un jupon pentru fustă şi căptuşirea jachetei cu pichet alb, bleu sau altă culoare deschisă, în tonul imprimeului rochiei. Mănuşile de vară pe care le-aţi pus de dimineaţă în poşetă accentuiază nota de eleganţă pe care trebuie s-o aibă rochia de după amiază.

— Foarte interesante recomandările dvs., care cred că vor fi apreciate de cititoarele noastre. Totuşi în afara fustei largi şi a combinaţiilor de acest gen, ce ne puteţi spune despre rochia elegantă pentru după amiază şi seara?

— Pentru după amiază aş apela la clasicul deux-pièces. Ceea ce trebuie reţinut la aceste costume e jacheta ce se adaptează siluetei: mai scurtă şi marcată în talie pentru o persoană cu şolduri nu prea accentuate, strîmtă, dar mai lungă şi eventual un cordon mic ca o gaică la spate sau petrecut pe dedesubtul ei în spate şi vizibil în faţă pentru a marca talia, pentru femeile mai grase. Să nu uit să vă vorbesc despre o noutate care dă o notă foarte cochetă acestor costume: *vestele, care înlocuiesc bluzele şi care se poartă mult în vara aceasta la toate costumele formate din două piese.* Vestele acestea sînt de fapt nişte plastroane, al căror model depinde de gustul fiecăruia şi care se prind de cele două părţi ale taliei cu ajutorul unor bentiţe. Din pichet alb sau altă culoare, gen sport, lucrate în nervure sau în dantelă, vestele se confecţionează din jumătate metru de material, oferă varietate şi sînt mai ales practice: prinse de jur împrejurul rochiei la gît cu o bentiţă ce susţine plastronul din faţă, feresc gulerul rochiei care nu mai trebuie spălată aşa des. Vesta este uşor de spălat şi apretat.

— Rochiile cu jachete din acelaşi material se mai poartă?

— Chiar foarte mult. Aş vrea să fac o observaţie: boleroul este elegant şi potrivit pentru o persoană mai slabă, iar jacheta largă cu o lungime ce depăşeşte talia, poate fi purtată de o persoană mai plinuţă. Cît despre bluzele-jachete largi purtate deasupra fustelor, le consider practice şi totodată adaptabile la orice gen de siluetă.

Cum despre rochiile de seară nu căpătasem încă nici un amănunt, am întrebat-o din nou pe tovarăşa Radnev ce recomandă în această privinţă.

— Rochiile de seară, *ne-a spus ea,* calcă linia în ceea ce priveşte lungimea, care s-a scurtat în acest an. Se pot purta rochii treisferturi, multe din ele largi, vaporoase, din imprimeuri cu flori mari pe fonduri deschise şi jachete sau mantouri din acelaşi material sau dintr-un material de o culoare contrastantă dar căptuşite — în acest caz — cu materialul rochiei.

Cum pentru a fi îmbrăcate cu gust, femeile trebuie să-şi potrivească la rochii poşeta, pantoful, pălăria şi chiar bijuteriile, una din întrebările noastre a fost bineînţeles: — Ce părere aveţi despre accesoriile pentru sezonul de vară?

— Aveţi dreptate să mă întrebaţi despre aceste lucruri mai mărunte care, prost alese uneori, pot strica un ansamblu făcut din cel mai drăguţ material. Aşa dar, pentru poşete recomand cu căldură toate modelele din material plastic ce se găsesc, având preferinţă pentru poşetă albă. Pantoful închis, sau sanda numai cu toc. Pentru dimineaţă şi strand se pot purta sandale făcute din cîteva bride, care lasă piciorul cît mai descoperit.

Mult, se poartă pălăriile albe din pichet, material la îndemîna oricui, mai mari pentru dimineaţă şi după amiază, mai mici pentru seară. Bijuteriile sînt în continuare apreciate. Se poartă pentru orice oră din zi un colier de mărgele colorate sau imitaţii de aur. De asemenea, cerceii asortaţi mărgelelor înfrumuseţează.

Discuţia noastră era cît p-aci să ia sfîrşit cînd ne-am adus aminte că n-am solicitat părerea tov. Radnev asupra materialelor pe care ni le recomandă şi a culorilor ce au întîietate în vara aceasta. Răspunsul primit ne-a satisfăcut curiozitatea

— Se găsesc multe materiale frumoase în magazinele noastre din care se pot confecţiona rochiţe şi ansambluri elegante. Variatele desene ale imprimeurilor de bumbac, poplinurile în tonuri pastelate, pichetul uni sau imprimat dintr-o ţesătură mai groasă, materialele pentru balonseide foarte potrivite pentru bluzele largi care se poartă peste fuste, organdiurile şi materialele de nylon făcute la noi în ţară, iată cîte materiale stau la dispoziţia cumpărătoarelor pentru vara aceasta. Culorile care se poartă cu preferinţă sînt griul deschis, toate nuanţele de roz, de la roz pal la mov, galben pal, în general mai mult pastelurile. Imprimeurile în flori sau fructe au întîietate faţă de dungi, carouri, buline.

Fiindcă reţinusem cam mult pe amabila noastră gazdă, ne-am retras mulţumindu-i pentru interesantele referiri asupra modei. Nu însă, înainte de a comite indiscreţia de a vedea şi cîteva din modelele de vară pe care întreprinderea „Arta Modei" le pregăteşte pentru expoziţia ce va avea loc în zilele Congresului Internaţional al Modei care se va ţine la Bucureşti în luna iunie. De altfel, alăturat vă prezentăm şi dvs. cîteva din aceste modele.

Lucia MANOLESCU

Desene de Tanţi PFENNINGS

Colţul cosmeticianei

Îngrijirea ochilor în timpul verii

In general, medicii oculişti sînt împotriva purtării ochelarilor de soare, după părerea mea, din două motive: 1) pentru că ochii trebuie să se apere singuri de acţiunea puternică a razelor ultra-violete şi infra-roşii; 2) pentru că majoritatea — dacă nu unanimitatea — oamenilor nu ştiu ce fel de ochelari de soare li se potrivesc şi, atunci cînd îi cumpără, sînt preocupaţi doar de montura şi forma lor mai mult sau mai puţin elegantă sau fantezistă.

Este adevărat însă că multe femei poartă ochelari de soare pentru că ştiu că soarele arde epiderma, contribuind astfel la ridarea ei timpurie, ridare la care contribuie însăşi persoanele respective prin faptul că, nesuportînd lumina puternică, clipesc şi string mereu ochii, încreţind pielea.

Dacă cei care simt nevoia să poarte ochelari de soare s-ar orienta în alegerea acestora numai după prescripţiile medicilor, ar fi scutiţi de unele accidente sau boli ce pot fi provocate de lentile de proastă calitate. Iată de pildă, cîteva din calităţile pe care — în principiu — trebuie să le întrunească o pereche de ochelari de soare pentru a nu fi vătămători: 1) să apere ochii de acţiunea razelor ultra-violete şi infra-roşii, cu alte cuvinte să fie capabile să împiedice pătrunderea în ochi a acestor raze; 2) să aibă lentile verzi. Culoarea lor are o importanţă deosebită căci, după îndelungate cercetări, medicii au ajuns la concluzia că verdele este culoarea cea mai indicată avînd o mare putere calmantă, spre deosebire de albastru care oboseşte ochii; 3) lentilele să fie mari, pentru a nu se stîngheri vederea şi de, foarte bună calitate, spre a nu se ajunge la un rezultat contrariu celui dorit; 4) să nu fie grei, să nu apese nasul sau urechile, deoarece pot provoca dureri de cap, obosind pe cel ce-i poartă; 5) să aibă stabilitate.

In afară de ochelarii de soare obişnuiţi pe care îi poartă oamenii cu vederea normală, mai există ochelari de soare cu lentile special concepute pentru cei care au defecte de vedere. Aceşti ochelari, de asemenea, nu se folosesc însă decît cu avizul medicului, după cum ochelarii de soare cu lentile „degrade" (adică lentila este foarte colorată în partea de sus şi culoarea merge estompîndu-se, astfel că în partea de jos este aproape albă) nu sînt indicaţi decît pentru motocicliştii şi conducătorii de camioane care merg adesea ore în şir cu soarele în faţă.

In lunile de vară însorite şi luminoase multe femei au pleoapele iritate din pricina prea marei lor sensibilităţi. Există un mijloc simplu şi eficace pentru combaterea acestui neajuns. Se prepară o infuzie tare de ceai şi, cînd nu mai este decît doar uşor călduţă, se îmbibă cu ea tampoane de vată ce se aplică pe ochi. Acest lucru se face seara, înainte de culcare, evitîndu-se de a sta în curent.

Sanda NOREANU

CURIERUL LAUREI

MARINELA ARONESCU. E căsătorită de cîţiva ani, îşi iubeşte soţul, căruia îi recunoaşte o seamă de calităţi preţioase: este un om serios, sobru, sincer, devotat căminului lui, dar îi reproşează că este lipsit faţă de ea de expansivitate sentimentală, că este prin natura lui, un om reţinut, închis, că nu-i plac distracţiile, că este pe deasupra şi cicălitor. Pricini pentru care se iscă zi de zi — din nimic şi din nimicuri — discuţii neplăcute, care degenerează în certuri.

Pe Marinela o consumă acest gen de relaţii şi o nemulţumeşte stilul de viaţă pe care i-l impune soţul ei, de ale cărui sentimente pentru ea adaugă însă că nu se îndoieşte. Mă întreabă cum trebuie să se poarte pentru a avea armonia conjugală care îi este — firească! — necesară, cum trebuie să se poarte pentru a-l face pe soţul ei să înţeleagă că tinereţea ei (Marinela are 24 de ani) şi firea ei, reclamă să i se acorde mai multă tandreţe, mai multă căldură sufletească decît a găsit alături de cel cu care a întemeiat o căsnicie (el are 36 de ani) şi cu care are şi un copil.

...Nu diferenţa de vîrstă — cum am înţeles că este înclinată a crede Marinela — constituie sursa neînţelegerilor consemnate în scrisoarea căreia îi răspund în clipa de faţă; ele sînt generate de deosebirile de structură temperamentală. Nu spun că aceste deosebiri nu sînt vrednice de a fi luate în consideraţie, spun că ele greu, foarte greu pot fi modificate şi că acolo unde există numai acomodare în timp, în care încep multe concesii reciproce — se pot face suportabile. Apoi, problema e bine a mai fi gîndită şi altfel: cînd ai certitudinea că cel pe care îl iubeşti răspunde în adîncul lui, cu tot ce are el mai bun şi mai serios, la sentimentele tale, trebuie să-ţi faci din această certitudine o bucurie şi un echilibru, pe care să nu-ţi permiţi să ţi-l strici. E mult mai valoroasă o asemenea dragoste decît una care se cheltuieşte mai mult în afară, decît există pe dinăuntru. In dragoste, nu modul de exprimare e de luat în primul rînd în consideraţie, ci conţinutul. Ţi recomand cu stăruinţă deci Marinelei, să îşi păzească cu grijă căminul şi să fie mulţumită că are un soţ cu calităţile pe care ea singură i le recunoaşte. Ţi recomand de asemenea, mai mult suflet faţă de acel spirit cicălitor al lui, de care ea se plînge. Acele nimicuri din care izbucnesc certurile, nu mă îndoiesc că pot fi înlăturate cu mai multă atenţie, cu mai mult tact din partea celei care ne scrie. Odată destinsă atmosfera şi relaţiile conjugale vor fi mai calde.

Ea trebuie însă să ştie şi să înţeleagă că oricît de încărcat de răspunderi şi de sarcini ar fi un bărbat care este îndrăgostit de o fată cu care vrea să se căsătorească, găseşte timpul necesar pentru a întreţine legătura permanent cu ea şi nu lasă întîlnirile în seama hazardului.

Este bine deci ca ea să se desmeticească şi să nu se mai preteze la un joc cu totul neserios. Îmi pare rău că nu-i pot spune ceva care să-i fie mai pe plac; dar nu i-aşi fi o bună prietenă dacă i-aşi cultiva, dacă i-aşi întreţine cu un fals balsam, amăgirea în care trăieşte.

LILI: Faci foarte bine impunîndu-ţi cît mai multă rezervă faţă de acest om atît de încert şi cît mai multă stăpînire. Nu confunda amorul d-tale propriu lezat, cu dragostea.

Pari o fată înţeleaptă: comportă-te ca atare.

LAURA

— De ce şi-o fi făcut şi rochia aşa, cînd are doar sacoşă...

Desen de B. MIRNA

MEDICUL VĂ SFĂTUIEŞTE

V. CIOLANU, Drăgăneşti: Pierderile de urină noaptea (enuresis nocturn) pot fi cauzate de diverşi factori. Veţi face o radiografie a coloanei vertebrale lombo-sacrate (de faţă) pentru depistarea unei eventuale spine bifide ocultă şi un control al aparatului urinar la un medic urolog. De asemenea, veţi observa dacă nu cumva aceste pierderi de urină însoţesc o criză de convulsii nocturne. Odată aceste date verificate, se pot face tratamente cu bune rezultate de către orice medic specialist neurolog sau chiar o mică operaţie neurochirurgicală.

P. STROE, Urlaţi: Desigur că tratamentul epilepsiei idiopatice (după cum reiese din scrisoarea dvs.) nu este totdeauna uşor de rezolvat. Dacă tratamentul cu luminal şi hidantoina, pe care bolnavul îl urmează actual, mente, este respectat cu regularitate (şi acest lucru trebuie continuat fără întrerupere un timp mai îndelungat), cu siguranţă că crizele se vor rări. In cazul ca rezultatele sînt totuşi nesatisfăcătoare, se poate încerca un tratament cu „Mysoline" tablete, pe care numai medicul specialist vi-l poate prescrie şi administra, sub control medical.

GHEORGHE T., Bucureşti: 1. Încercaţi să vă expuneţi pielea la razele soarelui (treptat, începînd cu 5 minute şi adăugînd zilnic cîte 5 minute, pînă la 40 de minute). Nu mai folosiţi alcoolul pentru fricţiuni. 2. Contra matreţei am mai dat reţete. Pielea grasă lasă o urmă grasă pe o foiţă de hîrtie, apăsată pe locul respectiv.

ION C. Satu Mare şi X. URLAU, Bucureşti: Turburările dvs. se pot vindeca repede, dacă depuneţi destulă stăruinţa. Trebuie să ştiţi că deocamdată nu e vorba de nimic organic, ci numai de tulburări psihice. Trebuie să urmaţi tratamentul sub indicaţiile directe ale unui medic specialist (neurolog) care va judeca de la caz la caz cele mai bune măsuri.

MIRELA ZAMFIRESCU, Oradea: Adresaţi-vă unui specialist dermatolog Operaţia nu e grea, dar e migaloasa.

S NIVI, Bicaz: Dacă mai aveţi un ovar sănătos, puteţi avea copii Trebuie însă să urmaţi mai întîi un tratament şi un regim de întremare, care să vă refacă sănătatea, după trelele intervenţii pe care le-aţi suferit. De asemenea trebuie să vă controlaţi cu atenţie starea generală, prezentîndu-vă la fiecare 6 luni la policlinică. Este probabil să aveţi nevoie şi de un tratament cu hormoni.

T. PATROAIA şi M. DANCIU: 1 După cîte se pare, raderea pe cap este o măsură iluzorie — nu reuşeşte să împiedice formarea cheliei. 2) Contra mătreţii am dat o serie de reţete în numerele noastre trecute. 3. Lungimea părului nu are nici o legătura cu inteligenţa!

LILIANA, Oltenia: Fecundarea artificială este o metodă sigură, care a trecut de mult de stadiul experienţelor. Se pun însă o seama de probleme care trebuie discutate cu un medic specialist.

MIRCEA S., Bucureşti: Aveţi un ten foarte prost, care în general e destul de greu de ameliorat. Tratamentele externe urmaţe de dvs. sînt bune, însa e necesara o perseverenţa deosebita. Tenul trebuie îngrijit şi curăţit cît mai des. Încercaţi sa luaţi intern vitamina A (produs C.I.F.) 20 de drageuri pe zi. Complectaţi cu polivitamine, vitamina C. Evitaţi condimentele bauturile a.coolice. saraturile, sosurile.

V. S. CONSTANŢA: 1. Medicamente pentru înlăturarea definitiva a parului nu exista. Dar un specialist poate înlatura parul de prisos cu ajutorul electricităţii. 2) Nasul poate fi micşorat printr-o operaţie estetica ce nu lasă urme. Operaţia este destul de delicata. Adresaţi-va unui serviciu de chirurgie.

I. F. TIRNAVENI: Hemoroizii nu pot fi trataţi cu medicamente luate pe gura l... Trebuie în primul rînd combătuta constipaţia (cu ceai laxativ antihemoroidal, Laxarol, cîte o lingură pe zi, Vegelax 3 tablete seara la culcare. Se pot încerca injecţii făcute chiar în hemoroizi. Cu substanţe sclerozante sau supozitoare „Hemorsal"

B. VASILIU, Petroşani: Vom lua în considerare sugestia dvs.

S. C. SUCEAVA: Impotriva bauturii (alcoolismului) se poate întrebuinţa preparatul „Antabus", sub control medical.

ANCUŢA ION, Tîrgovişte: Cazul dvs. nu este unic. Se cunosc mulţi oameni care vad mai bine cu un ochi şi mai prost cu altul. Este evident că trebuie sa purtaţi ochelari, conform reţetei pe care v-o va da medicul oftalmolog de la policlinică.

E. IONESCU T. Măgurele: Colibaciloza este o stare infecţioasă, al carei agent cauzal este colibacilul, microb ce se găseşte în mod normal în intestin. În unele cazuri, mai ales la persoanele suferind de enterocolită cronica, paraziţi intestinali, ş. a., colibacilii pot trece în sînge, provocînd o stare septicemica (trison, febra, dureri de cap, musculare etc.) de scurtă durata, ca apoi sa se localizeze în caile urinare sau — mai rar — în caile sau în vezicula biliară Infecţia urinară se manifestă prin dureri lombare (de şale), usturimi la urinare, mici creşteri ale temperaturii, tulburări digestive cu diaree sau constipaţie. Urinile sînt tulburi din cauza puroiului şi examenul lor arata prezenţa microbilor. Toate tulburările evoluează intermitent Tratamentul antiinfecţios cu sulfatiazol, streptomicina sau cloromicină da bune rezultate, dar nu va fi făcut decît după identificarea germenului. Administrarea neraţionala a antibioticelor poate duce la crearea unei rezistenţe a colibacilului la tratament Bolnavul va ţine regim alimentar (alimente uşor digestibile şi neexcitante), acordînd o grijă deosebita pentru un scaun regulat. Se mai recomanda curale alternative de alcaline (bicarbonat) cu medicamente acidifiante In afară de aceasta trebuiesc asanate focarele iniţiale de infecţie (intestinal, colecistic) de unde porneşte colibacilul.

Dr. N. P.

O supă de pasăre cu o vechime de 70 de ani

Printre exponatele muzeului de chimie al Academiei agricole „Timiriazev" există unul care atrage atenţia generală. Este vorba de o supă de pasăre păstrată într-un balon de sticlă în care s-a lipit un tub în formă de spirală. Supa este remarcabilă prin faptul că ea a fost fiartă acum 70 de ani de acad. Ivan Kablukov.

Experienţa a fost făcută în deceniul al 9-lea al secolului trecut pentru a se demonstra că viaţa nu ia naştere de la sine dacă într-un mediu nutritiv nu pătrund microbi sau bacterii din aer. Or tubul în formă de spirală fereşte conţinutul balonului de sticlă de pătrunderea prafului.

Cu toată vechimea sa, supa s-a păstrat perfect neprezentînd nici un indice de alterare. Ea poate fi consumată şi astăzi.

PRACTIC

APRETAREA ţesăturilor (rufelor) albe de bumbac — Pentru a prepara scrobeala, se desface în apa calduta (cca. 300 C.) amidon (scrobeala) sau faina alba; se încalzeşte incet pina la fierbere, amestecîndu-se continuu Se iau 200 gr. scrobeala, pentru 1 litru apa, la care se adauga o linguriţa borax dizolvat în apa calda.

Din acest apret concentrat se adauga în apa de scrobire, în funcţie de tăria apretului dorit, cantitatea necesara.

ŢESĂTURILE (rufele) colorate din bumbac. — Dacă s-ar apreta ţesăturile sau articolele colorate prin procedeul arătat la ţesăturile albe, masa cleioasa obţinuta prin simpla fierbere a amidonului s-ar depune pe suprafaţa ţesăturii, formînd, dupa uscare, un strat fin alb, care ar acoperi sau ar denatura culoarea. Pentru evitarea acestui inconvenient, este necesar ca amidonul sa fie transformat într-o masa solubila, avînd, pe cît posibil, aceiaşi putere de apretare ca şi amidonul praf, care însa sa nu acopere culoarea după uscare.

Aceasta transformare a amidonului poate fi obţinută prin folosirea unor substanţe numite scindanţi. In gospodărie poate fi folosit ca scindant soda caustica în proporţie de 0,5% faţa de cantitatea de amidon solid necesara. Astfel, la 200 gr. amidon se va adauga 1 g. soda caustica solida. Pentru obţinerea apretului se procedeaza în felul urmator: se amestecă bine amidonul cu apa calduţă (cca. 300 C) se încalzeşte la 400 C, se ia de pe foc şi se adauga soda caustica dizolvata în puţina apă; se amestecă timp de 10—15 minute, apoi se continuă încălzirea pînă la fierbere.

Cu ce gătim cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMINII

9—16 IUNIE

— Ciuperci prăjite în aluat; mîncare de cartofi; tarte cu fructe.

— Supă de spanac (cremă); mazare sote, cu crochete de griş; placintă cu smîntina.

— Budincă de conopidă; perişoare cu verdeaţa; ţăieţei cu marmeladă.

— Omletă cu sparanghel; anghemahi de miel; spumă de căpşuni.

— Placintă de ciuperci; cartofi noi, înăbuşiţi şi salata de castraveţi; compot de cireşe.

— Ciorbă de pasăre á la grec; galuşti de brînză la cuptor; bezele cu nuci.

— Sufleu de mazăre; miel la grătar şi cartofi noi; cremă de griş.

Ciupercile, legume excelente şi totodată hrănitoare, au mulţi amatori. In bucătărie au o neasemuit de variată întrebuinţare, şi sînt un adaus gustos la numeroase feluri de mîncare, cu condiţia să fie gătite foarte proaspete. Ciupercile veştede, viermănoase sau viscoase trebuie aruncate fără şovăire, căci sînt toxice şi foarte dăunătoare sănătăţii.

Ciupercile se pot găti cu smîntînă, cu carne, ciulama, umplute cu brînză sau cu verdeaţă, la grătar, la tigaie, pane şi multe alte feluri. Se face şi plăcintă cu ciuperci. Aţi încercat vreodată?

Plăcintă cu ciuperci

Faceţi un aluat din 150 gr. făină, un ou, o lingură de unt sau untură şi sare.

Se curăţă 500 gr. de ciuperci, se spală şi se taie bucăţi. Se taie o ceapă felii şi se prăjeşte uşor cu o lingură de unt. Se pun ciupercile şi se ţin pînă scade toată apa din ele. Se adaugă o linguriţă de făină, sare şi puţină verdeaţă tocată. Se toarnă 2—3 linguri de zeamă de carne sau de apă, şi se lasă să fiarbă înă. bugit pînă ce mîncarea este potrivit de scăzută.

Se întinde din aluat o foaie ca de ţăieţei şi se aşează într-o tigaie unsă cu unt, astfel încît să rămînă destul aluat împrejur. Se toarnă mîncarea de ciuperci şi se întorc marginile, potrivind să nu vină prea mult aluat unul peste altul. Se unge cu ou şi se dă la cuptor.

Ciuperci prăjite în aluat

Se aleg ciuperci mijlocii, cărnoase, se spală, se usucă într-un şervet şi se taie în două sau trei felii orizontale.

Se face un aluat de clătite dintr-un ou, jumătate ceaşcă făină, jumătate ceaşcă lapte şi sare. Se moaie feliile de ciuperci în aluat şi se prăjesc într-o tigaie cu grăsime fierbinte, şi destulă ca să le cuprindă bine. Se rumenesc pe amîndouă părţile şi se presară puţină sare. Se servesc fierbinţi.

Se pot prăji feliile de ciuperci date numai prin făină. Sînt foarte gustoase.

Tarte cu căpşuni

Se face un aluat fraged din 300 gr. făină, 200 gr. unt proaspăt, 100 gr. zahăr, un ou întreg şi un gălbenuş şi un praf de sare. Se lasă la rece să se odihnească cel puţin o oră. Se întinde cîte puţin aluat odată (deoarece este foarte sfărîmicios) şi se îmbracă forme mici de tarte. Pe fund se pune cîte un rond de hîrtie, şi deasupra cîteva boabe de mazăre sau fasole ca să-şi păstreze aluatul forma. Se coc la foc potrivit. Cînd sînt aproape gata, se scot boabele şi hîrtia, şi se mai ţin cîteva minute la cuptor.

Se pune în fiecare tartă o linguriţă de cremă de vanille (pregătită ca pentru cremşnit), deasupra se aşează căpşuni spălate şi bine scurse şi peste ele puţin jeleu de fructe, sau sirop gros de zahăr.

Sanda MARIN

GRĂDINI ÎN SUDUL CHINEI

Stăteam la fereastra vagonului și priveam casele albe și foile zdrențuite ale bananierilor. Intram în gara Canton. „A doua grădină a țării noastre", mi-a spus însoțitorul de vagon. L-am privit mirată. Nu înțelesesem... A completat atunci: „Prima este Hanceul. Doar ați fost acolo..."

Într-adevăr, fusesem la Hanceu și în cele cîteva zile cît am urcat spre templele străvechi sau am privit unduirea lacului de nord-est, n-am încetat să mă întreb de unde răsar aci, la începutul lui martie attea flori, cînd s-au născut toate aceste pavilioane, temple și poduri și nu încetasem să-i fericesc în gînd pe cei 600.000 de locuitori ai acestei imense grădini. Totul la Hanceu pare a fi făcut pentru reculegere și odihnă. Numai de aci și nu din altă parte, trebuie să se fi inspirat marii minuitori ai pensulei, cînd au așternut pe mătase fantasticele lor peisaje cu copacii subțirei încărcați de rozul florilor de piersic, aici și numai aici, trebuie să se fi născut marile poeme și desigur Hanceul este patria magnoliei, care înflorește în grădinile și pe colinele sale într-o negrăită bogăție de culoare și parfum. Hanceul este țara evantaielor și a umbrelelor de mătase, țara păsărilor cîntătoare și a pavilioanelor de bambus, dar tot Hanceul este locul de baștină al acelor vestite mătăsuri chinezești, care poartă în țesătura lor delicată tot peisajul colorat și înmiresmat, alcătuit parcă dintr-o suită de stampe de neuitat, al acestei mari și fermecate grădini din sudul Chinei...

Cantonul este patria gladiolelor și bananelor. Acolo, aproape de tropicul Cancerului, la începutul lui martie, gladiolele albe, roz, roșii sau liliachii, sînt în floare. Bananierii încărcați de fructe își foșnesc marile lor foi zdrențuite în parcuri și pe marginea șoselelor, lîngă Facultatea de Biologie a Universității Sun-Yat-Sen și în marea grădină de pomi fructiferi din nordul orașului. Pe străzi se vînd flori și banane. Fluviul Perlelor coboară și urcă vapoarele, pe marele lac artificial din parc se plimbă bărcile. O expoziție de flori, alei străjuite de mii de lampioane colorate, un popor vesel și gălăgios, ca în sud, femei ducîndu-și copiii în spate, copii clămpănind din tălpile de lemn lăcuite și pictate, adevărate obiecte de artă...

Și peste toate, albind zidurile orașului, aurind apa fluviului Perlelor, făcînd florile să înflorească într-o bogăție de culori luxuriantă, strălucește soarele torid al sudului.

Hanceul este o grădină liniștită, de o liniște pe care cei vechi o atribuiau grădinii Edenului... Orașul te predispune la meditație, la visare, la lungi plimbări în amurg pe lacul devenit albastru, cu o ceașcă de ceai verde în față...

Cantonul este o grădină zgomotoasă, asemeni orașelor în sărbătoare. Numai că la Canton, pare să fie veșnică sărbătoare... Pentru că acolo culorile, florile, bananele, tălpile lăcuite de lemn și lampioanele, sînt veșnice... Cantonul este grădina verii veșnice, orașul alb, orașul gladiolelor și al trestiei de zahăr, marea livadă a Chinei...

Mariana PÎRVULESCU

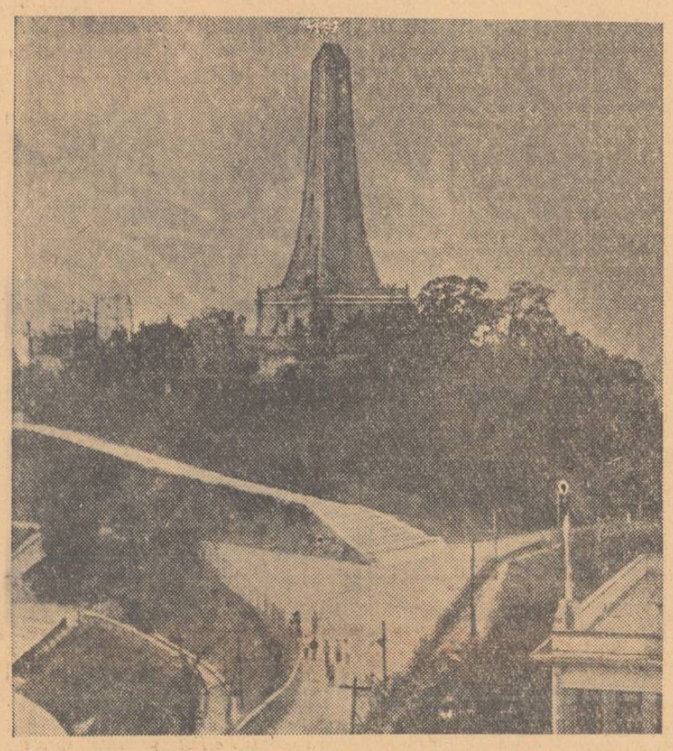

Parcul Sun-Iat-Sen din Canton, cu obeliscul ridicat în amintirea marelui luptător pentru libertatea Chinei.

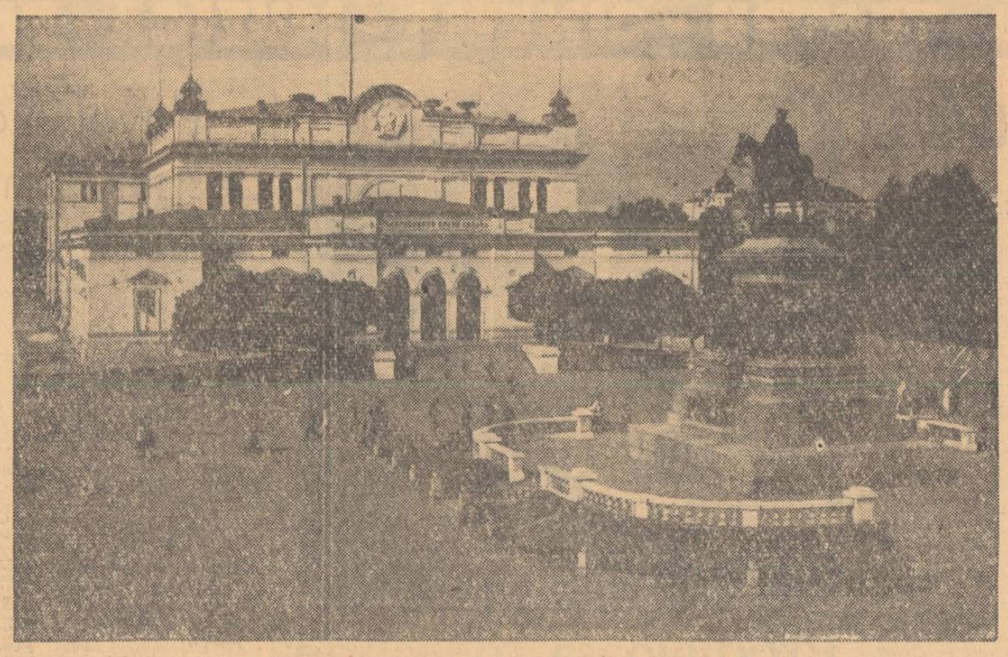

Vedere panoramică a clădirii adunării populare din Sofia

EXCURSIONIST PRIN BULGARIA

(Urmare din pag. 1-a)

pensat din belșug cînd intrăm în Sofia și mai ales cînd sosim în centrul ei. Luminată cu lămpi fluorescente, capitala bulgară ne primește ospitalieră, cu interesul și simpatia cetățenilor simpli întîlniți pe străzi.

Ceea ce atrage în primul rînd atenția unui bucureștean atunci cînd colindă bulevardele largi ale Sofiei e curățenia. Pe străzi e greu să descoperi frunze, hîrtii, gunoaie. Zi de zi străzile orașului sînt nu numai măturate, ci pur și simplu spălate cu furtunul și cu o perie masivă, grea. Dar nu numai atît. Grija pentru curățenie se vede și în amănunte. Pentru ca frunzele să nu se împrăștie, bunăoară, fiecare copac de pe trotuare are, la baza sa, un grilaj de metal. Căzînd, frunzele ajung sub grilaj și vîntul nu le mai poate purta.

Atenția bucureșteanului e atrasă în al doilea rînd, de felul în care se urcă cetățenii în tramvaie și autobuze. Niciodată nu e înghesuială la urcare. Chiar dacă e un singur om în stația de tramvai, cel venit al doilea se așează la spatele lui. Al treilea se așează și el, la rînd, și astfel niciodată nu e înghesuială la urcare. Tramvaiul oprește cu ușa din spate exact în dreptul primului cetățean și încarcă atîția pasageri cît poate duce. Ceilalți rămîn dispuși pe loc, în așteptarea următorului tramvai. Un amănunt pentru tovarășii de la I.T.B.: chiar dacă pe linie circulă mai multe tramvaie, stațiile fiecăruia sînt fixate din loc în loc, astfel că rîndul se formează numai pentru un singur vehicol.

★

Vizitarea locurilor deosebite din Sofia o începem ducîndu-ne la Muzeul revoluției. Exponatele impresionează. Ele vorbesc, toate, despre lupta revoluționară și plină de sacrificii a comuniștilor bulgari. Bătăliile duse de partizanii bulgari împotriva fascismului rămîn în ochii vizitatorilor prin hărți, documente. Sînt aici păstrate cu grijă armele, hainele, obiectele personale ale celor ce și-au dat viața pentru ca Bulgaria să trăiască. Diferite fotografii vechi ne arată eroi — oameni simpli, tineri și bătrîni, care au căzut răpuși în luptă. În muzeu, ca și în alte prilejuri, ne-am dat seama că bulgarii cinstesc cu pioșenie pe cei care și-au dat viața pentru înflorirea patriei. În parcul din Sofia a fost înălțat un mare „Obelisc al partizanilor", pe care sînt înscrise vestitele cuvinte ale lui Hristo Botev: „Cel ce cade în luptă nu moare". Obeliscul e înconjurat de grote artificiale, care sugerează locurile unde au luptat partizanii.

Impresionant este mausoleul lui Gheorghi Dimitrov, ridicat în centrul Sofiei. În zilele de vizitare aici e întotdeauna coadă. Oamenii păsesc prin coridoare, unul în spatele celuilalt, tăcuți. Doar pașii se aud, însoțiți de ecou. Lumina se subțiază treptat și apoi păsești într-o încăpere mare, în care-l găsești odihnindu-se liniștit, după lupta sa impresionantă, pe marele revoluționar, pe cel mai mare fiu al Bulgariei.

★

Combinatul poligrafic „Dimitri Blagoev" din Sofia — gazda noastră, a celor veniți în vizită prietenească de la „Casa Scînteii" — e mult mai mic decît confratele său bucureștean. Aici își au redacția și sînt tipărite gazetele din Sofia, și tot aici se tipăresc mari cantități de cărți. O vizită în combinat îți arată imediat că există mult spirit gospodăresc, că fiecare spațiu e folosit la maximum. În apropiere se construiesc case noi pentru salariații combinatului.

Toată lumea ne întîmpină cu bucurie. Mulți se interesează de combinatul „Casa Scînteii", de metodele sale de lucru. Redactorul șef al ziarului bulgar de limbă turcă, tov. Hasan Karahüseyin își manifestă dorința de a primi corespondențe privind viața colectiviștilor turci din regiunea Constanta.

Zilele trec una după alta, prea repede pentru cîte vrem să vedem și să aflăm. Ne aflăm în străinătate, dar nu simțim aceasta. E drept că locurile, limba, unele obiceiuri (între care exprimarea negației prin clătinarea capului de sus în jos) ne sînt străine. Dar bulgarii, și acest lucru e cel mai important, ne sînt apropiați, tare apropiați. Sîntem doar cu toții membrii aceleiași familii socialiste. Iar această rubedenie socialistă, ca să zic așa, fază evoluată a unei prietenii de veacuri, am simțit-o oriînd și pretutindeni pe parcursul itinerariului nostru bulgar.

La înapoiere, într-un scurt popas la Tîrnovo, avem o întîlnire plăcută. Într-un alt autobuz coboară un grup vesel de excursioniști. Vorbesc românește. Sînt 40 de muncitori de la Filatura Românească de Bumbac, plecați cu autobuzul întreprinderii într-o excursie de zece zile în Bulgaria. Vizitele prietenești din România în Bulgaria și din Bulgaria în România au devenit acum un fapt obișnuit. Dunărea nu ne mai desparte acum, ne apropie...

U. VĂLUREANU

Impresii dintr-o călătorie în Austria

Pe firul Dunării albastre

Cînd spui Viena, te gîndești la muzică în general, la vals în special și la Dunăre. Turiștii care după două, trei zile devin subit atotcunoscători ai locurilor vizitate, sînt gata a-l învinui pe Iohan Strauss de a fi indus în eroare întreaga lume intitulînd unul din cele mai celebre valsuri „Dunărea albastră". Unde-i Dunărea albastră la Viena? Apa ferecată între îngustele cheiuri de piatră din apropierea orașului interior, nici pe departe nu aduce cu ceea ce imaginația a închipuit din lecturi sau ascultarea muzicii lui Strauss. Există oare aevea romantica Dunăre albastră? Să nu ne grăbim și mai ales să nu-l nedreptățim pe Strauss. Ceea ce decepționează pe amintiții turiști nu e decît un canal al fluviului construit de mîna omului pentru a îmbogăți o parte a orașului. De fapt la Viena există trei Dunări și fiecare cu poezia ei. Cheiurile canalului Dunării sînt preferatele plimbărilor nocturne. Alte Donau după regularizarea cursului fluviului a devenit un braț pe care alunecă printre sălciile pletoase ambarcațiuni sportive sau bărci în care îndrăgostiții își șoptesc... Dar să nu fim indiscreți. Ocolind Viena prin partea de nord-est a orașului trece maiestoasa în călătoria ei spre meleagurile noastre însăși Dunărea. Într-o zi de octombrie priveam soarele înecîndu-se în sărmul apelor. La unul din cheiuri un vinicel plăcut se răsfăța în falduri steagului nostru arborat la pupa unor șlepuri.

Pentru popoarele riverane Dunărea a jucat din totdeauna un rol important. Ea a scurtat distanțele, a ușurat comunicațiile, a înlesnit schimburile. Dunărea e o punte a apropierii dintre popoare. Încă în secolul 18 ea a devenit o legătură comercială între imperiul habsburgic și Principatele Române. La numai un an după ce primele vase austriace sosesc la Galați, în 1784, trec de acum nave spre Istanbul și Cherson. Deși capacitatea ei nu-i utilizată la maximum, Dunărea e în prezent o cale de transport între Est și Vest de mare capacitate. 60% din traficul pe Dunăre îl reprezintă traficul internațional. Prin gurile Dunării pot veni sau pleca mărfuri din și spre Uniunea Sovietică, Orientul Apropiat și Mijlociu și chiar India. În viitor importanța internațională a Dunării ca drum de transport ieftin va spori și mai mult prin realizarea canalului ce o va lega de Rhin și Main (drumul de la Rotterdam la Galați scurtîndu-se de la 6.500 de km. ruta maritimă la 3.600 km.) și a proiectelor Dunăre—Elba și Dunăre—Oder, Drumul Hamburg — Galați se va micșora de la 7000 la 3000 de kilometri, iar Szeczin — Galați de la 7500 la 2700 km. Republica Populară Română prin care trece cea mai lungă porțiune a Dunării, 1075 km din 2850 km. și deține și un larg litoral la Marea Neagră, joacă un rol important în dezvoltarea navigației pe acest fluviu. Aproape toate cele 27 de porturi dunărene românești iau parte la traficul internațional. Într-una din zilele petrecute la Viena am fost primit de doctorul Frantz Filitz, directorul Societății de stat austriace D.D.S.G. — Societatea de Navigație cu Aburi pe Dunăre. M-am aflat în prezența unui bărbat mai în vîrstă, sobru, afabil. Pe biblioteca era un steguleț al NAVROMULUI cu care D.D.S.G. are o convenție în baza acordului de navigație româno-austriac din 11 mai 1955. În conversația avută, doctorul Filitz a subliniat că între țările noastre există o bogată tradiție de colaborare în domeniul navigației pe Dunăre. Între D.D.S.G. și NAVROM această colaborare s-a dezvoltat atît în domeniul navigației cît și în ultimul timp al construcției de vase. Două vapoare pe care șantierele austriace le livrează pentru porturile Hamburg și Bremen vor fi terminate la Șantierul Naval de la Brăila. Aceasta e necesar deoarece părțile superioare ale navelor din cauza podurilor de pe Dunăre nu pot fi construite în Austria. Colaborarea cu NAVROM, spunea doctorul Filitz, este foarte bună și decurge într-un spirit prietenesc. În acest spirit sînt rezolvate și diferendele, neînsemnate ca importanță, care au survenit. Sper că această colaborare se va lărgi în raport cu nevoile respective. Doctorul Filitz și-a exprimat speranța că transportul spre Dunărea de jos va crește. Traficul se mărește încet deoarece tratatul de stat a fost semnat abia în 1955. O altă cauză o constituie faptul că în urma războiului Austria dispune de un tonaj mult mai mic ca înainte. În viitor, în funcție de dezvoltarea comerțului austriac cu Orientul Apropiat, colaborarea în domeniul navigației va crește ținînd seama că instalațiile de la Brăila și Galați pot asigura transbordarea mărfurilor de pe vasele fluviale pe cele maritime. Răspunzînd unor întrebări privind posibilitățile de viitor ale dezvoltării navigației, doctorul Filitz a arătat: „Perspectivele unei viitoare colaborări sînt bune, deoarece în domeniul comerțului est-vest există posibilități mari. Țările răsăritene sînt toate într-o rapidă dezvoltare industrială. Aceasta permite o creștere a producției ceea ce sporește posibilitățile de comerț și implicit de transport. O dezvoltare a navigației pe Dunăre depinde de un schimb viu de mărfuri cît și de alți factori. D.D.S.G. este interesat ca vasele sale să fie întrebuințate în ambele direcții, adică să ducă și aducă încărcături. Aceasta implică o dezvoltare a relațiilor comerciale. Cu cît va fi schimbul de mărfuri mai mare, cu atît se va dezvolta și colaborarea pe Dunăre. D.D.S.G. este interesat în această direcție". Înainte de a ne despărți, doctorul Filitz mi-a spus: „Sînt optimist și cred că schimbul de mărfuri îl va depăși pe cel de pînă acum. Am avut întotdeauna relații bune cu țările riverane și în special cu România și această tradiție este vie în D.D.S.G.".

Prin poziția sa în centrul Europei, la încrucișarea unor importante drumuri, prin economia ei industrială, Austria ocupă un loc însemnat în viața economică a continentului nostru. Influente cercuri de afaceri sînt interesate în dezvoltarea multilaterală a comerțului. La Camera de Comerț am avut posibilitatea să discut cu doctor inginer Iosif Maix, vicepreședintele Camerei. La discuție a participat și specialistul Camerei de Comerț în problemele schimburilor cu Estul, Heinrich. Camera de Comerț este situată pe una din arterele principale, Stuben-Ring. Vis-a-vis e clădirea impunătoare a fostului Minister de Război, în fața căruia mai tronează statuia ecvestră a generalului Radetsky. În clădire lucrează însă mai multe departamente economice printre care și cel al agriculturii. „Austria — declară domnul doctor inginer Maix — vrea să fie complet neutră și în domeniul relațiilor comerciale și să facă comerț cu toate țările. Cercurile economice austriace urmăresc cu interes dezvoltarea petrochimiei din România — arată doctor Heinrich. Ele ar dori să importe astfel de produse. Dr. ing. Maix consideră că o mai bună cunoaștere a produselor întreprinderilor românești ar ajuta la dezvoltarea relațiilor comerciale. „Personal sînt pentru un schimb activ de oameni de afaceri". Ca și doctorul Filitz, doctor inginer Maix, atribuie un rol de frunte Dunării. Exprimînd părerea acelor cercuri interesate într-un comerț larg cu toate țările, el spunea: „Sîntem interesați în dezvoltarea folosirii Dunării. Austria nu vrea să fie căsătorită numai într-o parte".

Cu Consilierul de Curte, profesor universitar doctor Richard Dolberg, conducătorul Institutului pentru relațiile culturale cu străinătatea, mi-am întîlnit la sediul institutului. Institutul a fost creat în vara lui 1956 și din activitatea care se desfășura, era limpede că se află încă în faza de organizare. De la activitatea institutului discuția a trecut la problema relațiilor culturale între țări. „Personal — spunea doctorul Dolberg — sînt în favoarea dezvoltării relațiilor culturale, fiindcă ele înlesnesc relațiile politice și economice. Schimburile spirituale sînt o sarcină foarte actuală. În situația existentă în lume e deosebit de important de a găsi metode de înțelegere. Cunoașterea reciprocă îndepărtează barierele. Deosebirile ideologice nu trebuie să împiedice legăturile culturale". Doctor Dolberg a manifestat interes față de activitatea Institutului român pentru relațiile culturale cu străinătatea și opina că în viitor între cele două organizații să se stabilească legături pentru cunoașterea folclorului, muzicii, sociologiei, psihologiei.

Din discuțiile avute la Viena cu diferite personalități și gazetari am desprins interesul în creștere față de țara noastră și dorința unor cercuri economice și culturale ca relațiile dintre cele două țări, bazate pe egalitate și avantaje reciproce, să se dezvolte.

Eugen PREDA

Imagini din Ticinul elvețian

Corespondență specială pentru „MAGAZIN"

La noi se obișnuiește să se spună că copilul vine pe lume purtînd în mîini uneltele ziditarului. Rareori un ținut atît de mic ca Ticinul, (care numără astăzi 170.000 de locuitori) — un adevărat petec de pămînt de limbă și cultură italiană din Elveția — să dea lumii un număr atît de mare de constructori, sculptori și arhitecți. Și e limpede că posedînd o artă atît de viguroasă, mijloacele extrem de reduse ale patriei lor fac pe locuitorii din Ticin să pornească pe drumul greu al emigrației, care a devenit dealtfel și drumul gloriei lor. „Maeștrii Antelami" cam în jurul anului 1000, vor deveni mai tîrziu „maeștrii Comacini", care pe lîngă construcția de palate, biserici și fortărețe în splendidele orașe ale Italiei au mers, cu îndrăzneală, destul de departe.

În anul 1100 se consemnează existența lui Ottobono și Martino Solari, originari dintr-un obscur sătuc din Ticin. Alții au construit catedrala Sfîntei Fecioare la Vladimir în Rusia, palate la Pratislava, în Austria și în Serbia.

La Poznan, în Polonia, splendidul palat al orașului amenința să se prăbușească și numeroși tehnicieni propuseră zadarnic cele mai felurite soluții. Dar dificila problemă a fost rezolvată cu genialitate de Giovan Battista, Quadri di Agno (Lugano) poposit pe acele meleaguri cam în jurul anului 1550 însoțit de trei frați ai săi și de alți colaboratori.

În Saxonia, arta Renașterii italiene a fost introdusă de Giovan Maria Nosseni din Lugano. În 1575 principele elector August îl căutase pînă la Florența și artistul din Lugano a lăsat aici două impunătoare dovezi ale originalului său talent: mormintele principilor de Saxonia în Domul din Freyberg și în Mausoleul principelui Ernest de Schaumburg Holstein, care domină, cu cupola sa maiestoasă, orășelul Stadthagen. Italia, Franța, Anglia, Germania, Austria, Polonia, Macedonia și Rusia sînt principalele state în care se găsesc monumente și edificii la care au lucrat oamenii veniți din Ticin. De la ridicarea obeliscului în Piața Sf. Petru din Roma (opera lui Domenico Fontana da Melide Lukano), pînă la cele mai splendide palate venețiene, operele de artă s-au succedat în ritm rapid, purtînd numele lui Maraini, Guidini, Fontana, Fossati, Adamini, Gilardi, Quadri, Nobile, Bianchi, Bernardazzi...

Pictori și sculptori, așa cum se poate vedea zilele acestea în expoziția artiștilor din epoca familiilor Visconti și Sforza, deschisă la Milano, miniaturiști de o rară măestrie și de un gust desăvîrșit și care în casele lor îndeplineau muncile cele mai umile, fără a fi măcar conștienți de înalta lor valoare, plini de modestie, așa cum se cuvine marilor artiști.

Acești giganți au trecut ca vîntul, ploaia, zăpada și soarele binefăcător, peste un ținut mic ca întindere și destul de sărac. De la marile opere nemuritoare s-a trecut la lucrări mai umile și mai practice. A dispărut măreția lucrărilor, dar nu și tenacitatea muncii. De aceea, emigrația continuă să rămînă un aspect caracteristic al vieții din Ticin. Oamenii emigrează mai ales din văile rămase intacte în decursul secolelor și unde viața patriarhală continuă, cu tradiția ei de severă simplitate, cu poezia lucrurilor celor mai umile.

În puținele industrii dezvoltate în această regiune — mai ales fabrici de confecții — găsesc de lucru noile generații. Într-un pămînt care nu oferă decît torente secate sau tumultoase, dintr-un pămînt care oferă granit în toate culorile și unde natura n-a fost darnică cu ogoare bune și fertile, se va dezvolta industria pietrei, industrie aspră și puțin rentabilă.

Industria electrică a dat o nouă viață cîtorva văi. Alături de vechile case dărăpănate din granit, cu acoperișul de granit și unde paharele, cești și farfuriile sînt tot din granit, au apărut așezări noi, cu acoperișurile plate, așa cum le poți vedea la Helsinki sau la Rio, la Paris sau la Milano. Sînt casele inginerilor și muncitorilor care lucrează la baraje.

Bătrînii doar mai gîndesc cu nostalgie la vechea înfățișare a ținutului. Cei tineri nu cunosc decît înfățișarea de azi și pentru ei schimbarea este prea neînsemnată. Ei aspiră, ca toți tinerii, să meargă la oraș, să lucreze în industria din vale, unde să poată cîștiga mai mult.

În colțul cel mai de sud al ținutului, intrăm pe neașteptate într-o regiune neașteptată. Din văile sălbatice intri deodată într-o lume de flori și de palmieri, de lacuri armonioase, poate prea asediate de hotelieri avizi, care caută cu orice preț să mulțumească pe vizitatorii străini. Industria hotelieră, turismul, speculațiile uneori exagerate, toate tind să atragă pe străini spre frumusețile naturale ale regiunii.

Cu puțin înainte de frontiera Italiei, sau mai bine zis la porțile Milanului, Ticinul se transformă în regiune agricolă. Se văd aici ogoare, mici petice de pămînt. Cîmpii bogate, dar prea puțin întinse, care nu pot hrăni nici măcar un mic ținut de 170.000 de locuitori.

Astfel, o regiune puțin întinsă, întructîva lăsată în voia soartei de nordul rece și calculat și de sudul viu și fără de griji, luptă pentru viață și pentru viitorul său.

Vinicio SALATI

Fragment din fresca altarului bisericii Carpiano Certosino din Ticin

PRETUTINDENI

PE MALUL lacului Sevan, în munții Armeniei, au fost dezgropate trei care. După o inscripție cuneiformă a regelui Arghichti (sec. VIII înaintea erei noastre) descoperită pe malul acestui lac, regiunea a fost locuită de triburile lui Han. Carele au aproape 3000 de ani vechime. Ele sînt montate pe roți masive de lemn și pe partea anterioară și superioară sînt împodobite cu sculpturi.

●

POSTURILE de radio sovietice transmit emisiuni în 86 de limbi. În programul acestor emisiuni intră buletine de știri, cîntece, piese de teatru, etc.

●

MADAME LUCAN, din Hollywood, a cerut prin testament ca Tom Boy, cățelul ei în vîrstă de 18 ani, să fie omorît. Luînd apărarea animalului, avocatul Gerry Giesler a obținut anularea execuției. Moștenitorii decedatei nu s-au lăsat însă și au făcut apel. Cu toate acestea, Gerry Giesler speră să-și salveze de la moarte „clientul".

●

IN CADRUL muzeului de istorie a orașului Riga, s-a deschis recent o expoziție de obiecte găsite cu prilejul cercetărilor arheologice efectuate. Se pot vedea acolo șapte morminte datînd din sec. XIII și XIV care au fost descoperite nu departe de biserica Sf. Petru, numeroase ornamente și obiecte uzuale și arcul din fața golfului Riga, ridicat în anul 1567.

●

ACADEMIA de Științe din R. Cehoslovacă editează pentru prima oară cartea unui discipol al lui Calvin, Jean de Lery. Această carte, scrisă acum 367 ani și interzisă în monarhia habsburgică, poartă titlul: „Istoria navigației spre America, denumită și Brazilia".

●

LA TARQUINA, în apropierea litoralului Mării Tiraniene, a fost făcută o importantă descoperire arheologică: un mormînt etrusc, care datează probabil cu 500 de ani înaintea erei noastre. Mormîntul, cu toate că a fost deteriorat în epoca romană, a conservat totuși o frumoasă frescă în culori vii care reprezintă scene ale jocurilor olimpice: trei oameni în cursă galopantă în care romane, doi boxeuri, un om mascat care se luptă cu un altul, etc. Această scenă va fi probabil reprodusă pe manifestele care vor fi difuzate cu ocazia jocurilor olimpice care vor avea loc la Roma în 1960.

●

PAVILIOANELE Expoziției Universale de la Bruxelles ocupă o suprafață de aproximativ 1.000.000 de metri pătrați. În apropierea expoziției se află un teren special amenajat, unde pot fi parcate 25.000 automobile, iar pomii și spațiile verzi ocupă 600.000 metri pătrați. Țările care participă la expoziție organizează periodic „zile naționale", în cadrul cărora ele demonstrează succesele obținute în domeniul culturii.

●

LA 2634 metri deasupra nivelului mării se găsește unul dintre cele mai mari observatoare astronomice din Europa. El

se află instalat în munții Tatra din R. Cehoslovacă, pe vîrful Somnica.

●

DIN CIND în cînd, pe țărmurile insulelor Maledive sînt aduse de apele Oceanului Indian, nuci mari și tari ca piatra. Ele se numără printre cele mai mari ale genului, putînd atinge circonferința de un metru și greutatea de 25 kilograme.

Două insulițe din grupul Seychelelor sînt singurele locuri pe lume unde se dezvoltă această originală plantă.

●

UNGHIILE omului ar ajunge la lungimea de 4,5 metri în cazul cînd el nu și le-ar tăia, de la naștere pînă la vîrsta de 70 de ani.

●

INSTITUTUL de Geologie al U.R.S.S. a creat un laborator geologic mobil, în greutate de numai 23 kg. care încape cu ușurință în două valize. O valiză conține o instalație care permite să se stabilească în mod automat cantitatea de umiditate, de substanțe volatile și de cenușă conținute în cărbune. În cealaltă e un calorimetru portativ, destinat determinării proprietății calorifice a cărbunelui.

●

UN RECENT „record" dovedește că seria recordurilor nastrușnice, absurde, este departe de a fi epuizată. Morris Elliot cetățean din S.U.A., în vîrstă de 47 de ani și tata a 5 copii, a stat timp de 196 zile pe o mică platformă instalată la înălțimea de 12 m. pe un stîlp. În acest fel, Elliot a bătut cu cîteva ore vechiul record al lui William Howard.

●

LA ROMA au început lucrările de construcție a satului olimpic care va găzdui, în 1960, cu prilejul Jocurilor Olimpice, participanți din diferite țări. Pe o întindere de 30 de hectare, urmează să fie ridicate peste o mie de clădiri, însumînd 7.250 de încăperi.

●

IN KAZAHSTAN au fost descoperite vaste bazine de ape termale. În partea de sud a republicii, aproape de Cimkent dintr-un puț săpat la 1.000 m. adîncime, a izvorît apă avînd temperatura de 90°. Ape de aceeași temperatură s-au prospectat și în alte locuri. Rezervele de ape subterane descoperite au fost evaluate la 10 miliarde m.c. Ele deschid vaste perspective pentru aprovizionarea cu apă caldă a centrelor industriale și cu populație densă.

●

PE CURSUL superior al unui mic rîu, în mijlocul „junglei nordice" a Iacuției, încă acoperită de zăpadă, e pe cale să se nască un nou oraș. Botezat de constructorii săi „Mirnîi" (Pacific), acest oraș e situat într-o regiune bogată în zăcăminte diamantifere. În partea industrială a orașului se construiesc puternice întreprinderi, care vor furniza în această vară mii de carate din primul bazin diamantifer iacut.

●

UZINA „Diesel Roșu" din Moscova a început să producă motoare de nave comandate de la distanță. Acest sistem de telecomandă este nou. El permite punerea în funcțiune și oprirea motorului, ca și schimbarea regimului de funcționare. Noile motoare au o importanță deosebită pentru manevrele de acostare.

●

O PISICA pe care un necunoscut a stropit-o cu o esență inflamabilă, a stîrnit un incendiu care a distrus cea mai mare parte a bazarului Abadan din Iran. Flăcările s-au răspîndit pînă la 800 metri distanță de marea rafinărie de petrol.

●

INTR-O școală din Minesotta, (S.U.A.), se folosește pentru trecerea calificativelor în carnetele de note a'e elevilor, două feluri de cerneală. Notele bune sînt scrise cu o cerneală care conține parfum de violete, iar cele rele se înregistrează cu o soluție sulfuroasă, care miroase a ouă clocite.

●

IN PARLAMENTUL din Noua Zeelandă, discuțiile se duc destul de des într-un limbaj lipsit de decență. Astfel se explică afișarea recentă a unei liste cu 500 de cuvinte injurioase, care sînt interzise a fi folosite în desbateri sub pedeapsa aplicării unor sancțiuni disciplinare...

Am văzut pentru dvs.

FILMUL „GLORIA BALTICII"

Tradiția matrozilor revoluționari ruși din Flota Baltică a inspirat și continuă să inspire pe creatorii sovietici, într-atît e de bogată în fapte eroice istoria lor. Nu trebuie să amintim decît de piesa lui Boris Lavreniev „Ruptura", de excelentul film-spectacol după aceeași piesă pe care l-am văzut și noi, de marea creație a lui Dzigan „Cei din Kronstadt" pentru a o dovedi, precum și să vorbim acum de noul film sovietic în culori „Gloria Balticii". Producție a studioului „Lenfilm", „Gloria Balticii" aduce în fața spectatorilor evenimentele furtunoase care au precedat Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Filmul își concentrează atenția asupra destinului eroic al marinarului Fiodor Liutov (I. Kuteanski), un excepțional fruntaș de lans-torpile de pe nava militară „Grom". Pe cît e însă Liutov de priceput în mînuirea complicatelor sale aparate de ochire, pe atît de naiv este în ale politicii. Această lipsă de orientare îl rupe pentru un timp de majoritatea membrilor echipajului torpilorului „Grom", afiliată cu trup și suflet politicii Partidului Comunist. Viața însă îl învață pe Fiodor că a greșit. O busculadă cu anarhiștii, atacarea manifestanților pașnici de către trupele de represiune ale guvernului provizoriu, au darul de a-l trezi la realitate; ascultînd, alături de alți marinari, o cuvîntare a lui Lenin (B. Smirnov), el înțelege care trebuie să-i fie drumul și se alătură comuniștilor. O mare transformare sufletească, admirabil redată de actor, se petrece în Liutov. La flacăra dragostei pentru frumoasa revoluționară Tatiana (N. Kataşeva) se topesc înghețarea și încăpățînarea bravului marinar care, înțelegînd în cele din urmă politica trădătoare a guvernului provizoriu, se întoarce alături de tovarășii lui, pe „Grom". Dacă spectatorul este profund emoționat văzînd că Liutov n-a vrut să lase decorațiile lui de aur unei anarhiste ce voia să-și facă cercei din ele, dar le-a dat pentru ajutorarea „Pravdei", cu atît mai mult este mișcat în scena în care marinarul, odată întors pe vas, cere în genunchi iertare în fața echipajului. Liutov este un om dintr-o bucată: din clipa în care s-a avîntat în luptă nu mai știe să dea înapoi. Cînd nava este grav avariată în bătălia împotriva flotei imperialiste germane el nu-și părăsește postul, împroșcă bastimentele inamice cu torpile și, pentru a-și salva vasul drag de captivitate, se aruncă în pulberărie cu o facă aprinsă. Explozia care urmează este un imn eroic, o încoronare a vieții tînărului și viteazului matroz.

B. DULGHERU

„HAMLET" de W. Shakespeare

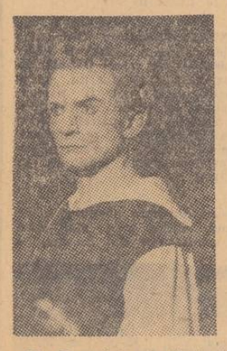

Gh. Cozorici este tînărul actor care, după interpretările strălucite date lui Hamlet de către V. Valentineanu, George Vraca, G. Calboreanu și Ion Manolescu, apare pe scena românească în rolul prințului Danemarcei.

Pentru prima oară, după mulți ani, drama „Hamlet" pe care mulți critici, de-a lungul vremii, au apreciat-o ca fiind culmea geniului shakespearian, vine să ocupe iarăși locul binemeritat în repertoriul teatrului românesc. De astă dată, Teatrul Național din Craiova — aflat în aceste zile cu piesa în turneu la București — i-a revenit cinstea de a-i alcătui o distribuție și o montare cu valori certe. Echipa de interpreți, în majoritatea lor tineri, a dispus de o concepție regizorală fermă (Vlad Mugur) cu rezolvări plastice dintre cele mai interesante, fără trenări și exaltînd în totul atmosfera epocii.

Gh. Cozorici s-a apropiat de un Hamlet văzut cu ochii și în perspectiva istorică a omului de astăzi. Amploarea dramei nefericitului prinț care se zbate între dorința de a răzbuna uciderea mișelească a tatălui său și căutarea celor mai potrivite mijloace pentru ca, la timpul potrivit, faptele să împlinească gîndul, — nu i-a anihilat voința. In acest sens, unele lungimi eliminate din text nu prejudiciază cîtuși de puțin replicii. Ceea ce însă a scăzut valoarea poetică și aforistică a multor judecăți prin prizma cărora spectatorul avea în mod sigur posibilitatea de a privi critic lumea feudală, este neputința evidentă a majorității interpreților de a rosti cu sens versul shakespearian.

Rolul Ofeliei, admirabil interpretat de către tînăra actriță Silvia Popovici, relevă odată în plus cultivarea de către teatrele din regiuni a unor talente capabile să se ridice la înțelegerea marelui repertoriu universal. Eroina, care atît prin respectul față de părinți cît și prin iubirea neprihănită pentru Hamlet se aseamănă Juliettei și Desdemonei, a fost întruchipată cu o inefabilă expresie tragică de către Silvia Popovici. In scena nebuniei, actrița a făcut să vibreze întreaga sală odată cu sfîșietoarea durere întipărită pe chipul și gesturile sale. Efecte de un comic înțelept și profund obține artistul emerit Manu Nedeianu (primul gropar) și C. Rauțki (actorul).

Spectacolul, care îndeobște reprezintă o tentație pentru a reconstitui arhitectonica și portul abundent al epocii, beneficiază de o iscusită stilizare (Theodor Constantinescu). Acțiunea se desfășoară pe cîteva practicabile, ingenios amplasate care permit o varietate infinită de atitudini caracteristice. Jocul de lumini (de astă dată componentă esențială) nu mizează pe lugubru și ciudățenii. Dimpotrivă, am putea zice că în cadrul pe care regizorul l-a reafirmat pe Hamlet, ca reprezentat tipic al crizei umanismului, prezența fantomei tatălui său devine o realitate necesară iar nu un element gratuit de fantastic. Rămîne desigur, ca aprecierea publicului să confirme spiritul temerar și efervescent al artiștilor craioveni. Căci, fie chiar dacă peste ani spectacolul lor nu va însemna decît o piatră de hotar între vechea interpretare a operei shakespeariene și cea cu adevărat realistă, este cert că efortul a fost făcut în această din urmă direcție, singura ce-i poate duce spre marea creație.

Sorin ROIBU

ACTORI IN LUMEA CAPITALISTĂ

PRINȚ...

...ȘI CERȘETOR!

Desen de V. VASILIU

Prodigioasa memorie a lui George Enescu

Împlinindu-se trei ani de la moartea marelui compozitor George Enescu, găsim prilejul de a reaminti unele aspecte ale uriașei sale personalități și de a reînvia unele date, amănunte și amintiri care conturează darul excepțional cu care era înzestrat maestrul român. Este vorba, în speță, de prodigioasa sa memorie, această latură spectaculoasă, de care Enescu, în proverbiala-i modestie, nu vorbea decît atunci cînd era nevoit să răspundă celor ce-i împărtășeau admirația lor față de neobișnuitele sale manifestări ce stîrneau uimirea tuturor.

In convorbirile radiodifuzate pe care le-a avut cu Bernard Gavoty — publicate la Paris în 1955 — găsim următoarea mărturisire a lui Enescu, pe care o redăm în parte:

...la 11 ani compuneam mai ales uverturi inspirate din muzica lui Wagner; după 60 de ani le mai știu pe dinafară. Cît am fost tachinat în legătură cu memoria mea! Odată, cineva căruia i-am uitat numele (ceea ce dovedește bine că am mai puțină memorie decît mi s-a atribuit) a scris că dacă m-aș afla singur pe o insulă pustie cu toc, cerneală și hîrtie riglată, aș fi în stare să regăsesc și să scriu o bună parte a muzicii clasice și romantice. Doamne, nu neg, dar adaug că nu găsesc în aceasta nimic neobișnuit. Cînd iubesc ceva, este gravat în inima mea pentru întreaga viață. După părerea prietenului meu Gavoty, împart cu Mozart acest privilegiu. Găsim într-adevăr în corespondența lui Mozart această declarație: *„Imi trece prin cap multă muzică, dar nu uit niciodată o notă..."*

Și Enescu adaugă modest ca totdeauna:

„...este singurul meu punct comun cu Mozart".

Iubitorii de muzică s-au obișnuit cu memoria dirijorilor, a interpreților în general, ce urcă podiumul sălilor de concert, ajungînd a nu mai considera lipsa partiturii ca ceva neobișnuit, ci dimpotrivă, ea intrînd în tradiția firească și necesară a scenei.

Se pune însă problema: cît poate dăinui tinerea de minte, ce efort a costat pe cel ce memorizează, cît timp i-a trebuit pentru a-și permite de a nu mai folosi partitura?

In funcție de acest mod de a judeca, răsare fenomenul Enescu! Cariera sa este un lung șir de exemple uimitoare, din care vom relata unele ce se desprind din amintirile colegilor săi, ale apropiaților săi:

...In 1947, bucureștenii au avut bucuria de a revedea, după o lungă despărțire și din nefericire pentru ultima dată, pe marele violonist francez Jacques Thibaud. Cu acest prilej Thibaud povestea unor prieteni români că-l văzuse pe Enescu, de care-l lega o veche prietenie, cu cîteva luni în urmă, la Paris. Revedere cu ocazia căreia cei doi mari artiști și-au depănat amintiri dintre care unele din epoca studiilor, cu 50 de ani în urmă. Enescu îl întreabă la un moment dat pe prietenul său — după mărturisirea acestuia — dacă își mai aduce aminte de bucata pe care el, Thibaud, o compusese ca bucată obligatorie la cursul de compoziție al clasei de vioară. Violonistul francez răspunse că nu-și mai aducea aminte de nimic în legătură cu aceasta. Atunci Enescu se așează la pian și cîntă...

Thibaud nu recunoscu în interpretarea maestrului român compoziția sa. Cu curiozitatea afițată, căută, într-un dulap, de unde scoase teancuri de partituri de tot felul și găsi, într-adevăr, compoziții ce-i purtau semnătura. Thibaud se așeză la pian și cîntă cu partitura în față și nu mică îi fu uimirea să constate că interpreta ceea ce Enescu făcuse fără partitură și ceea ce nu auzise de jumătate de veac și pe semne o singură dată!!

★

O amintire a altui mare artist ilustrează posibilitățile nelimitate de memorizare ale maestrului român. Este vorba de strălucitul compozitor maghiar Bella Bartok, care mărturisea că în 1922 făcea împreună cu Enescu drumul spre București, unde acesta urma să-i dirijeze compoziția „Două tablouri". La cererea lui Enescu, Bartok îi înmînă respectiva partitură, care întră de îndată „în studiu". Punînd-o pe genunchi, Enescu fredona, fluiera, cînta... Ajuns la ultima pagină Enescu ceru să mai citească odată partitura bogatei țesături muzicale, ca și cum s-ar scuza că nu poate dintr-o singură citire să memoreze această compoziție. La București, la prima repetiție cu orchestra, partitura se afla pe pupitru. Ajuns pe scenă, Enescu o lăsă și o puse în sertarul pupitrului, dirijînd pe dinafară și după relatarea lui Bella Bartok, *„neuitînd nimic, absolut nimic, nici cel mai mic amănunt, reliefînd în mod atît de plastic toate intențiile realizate și incluse de mine în valorile de note, atît de bine, încît eu însumi n-am mai găsit nimic de adăugat, am fost atît de impresionat, cum nu mi s-a mai întîmplat..."*

Să amintim și de telefonul ce l-a primit într-o zi regretatul compozitor Ion Nona Ottescu din partea lui George Enescu, care-i fredonă în aparat melodii din compozițiile pe care i le dirijase cu ani mulți în urmă!

Să amintim de neuitatele ședințe muzicale pe care marele Enescu le organiza la domiciliul său, cu prilejul cărora reda la pian operele wagneriene, dirijate sau doar auzite cu zeci de ani în urmă, adaptînd corul, orchestra și soliștii la posibilitățile limitate ale claviaturii, creînd în intimitatea salonului atmosfera grandioasă din vastele săli de operă cu impresionante ansambluri muzicale!

Am amintit cîteva din nenumăratele întîmplări care au făcut celebră memoria lui George Enescu în toată lumea. Nu continuăm a cita altele, căci n-am mai sfîrși. Din toate însă putem desprinde caracterul de „neîntîlnit" pus fără excepție, nu în serviciul spectaculosului în sine, ci doar în acela al muzicii.

Ilie KOGĂLNICEANU

Pavel Kadocinikov despre filmele românești

Pentru a doua oară că popularul actor sovietic Pavel Kadocinikov ne vizitează țara. Il cunoaștem din marile sale realizări, interpret al unor roluri de compoziție atît de apreciate de publicul nostru.

Acum a cucerit admirația spectatorilor în rolul căpitanului Ordînțev din filmul „Gloria Balticii", prezentat la noi în premieră cu prilejul „Decadei culturii Republicilor Sovietice Baltice".

Am avut prilejul să stau alături de Pavel Kadocinikov în timp ce viziona filmele românești „Ciulinii Bărăganului" și „7 Arte". La sfîrșitul proiecției n-am putut rezista tentației de a cere experimentatului cineast din Leningrad un interviu, rugîndu-l să-mi spună impresiile sale despre cele două filme românești.

— Sînt profund impresionat. Eu nu cunosc istoria României, dar filmul îmi inspiră analogii care mă fac să simt că totul e foarte veridic. Și anume, mă gîndesc la istoria noastră, la țăranul nostru, la răscoalele la care a fost împins din cauza mizeriei, a asupririi. Văd o mare asemănare, de altfel explicabilă istoric, geografic. După cum și evoluția istoriei poporului dv., care s-a dezrobit, și azi construiește socialismul, îmi inspiră sentimentul fraternității. De aici pot trage concluzia primei mari calități a filmului: realismul. Poate că filmul are unele lungimi care s-ar fi putut elimina, dar părerea mea este că prima parte a filmului pregătește lent, dar sigur, atmosfera, acțiunea trepidantă care urmează apoi.

Nu-l cunosc pe operator, dar pot să vă spun că a realizat o imagine excepțională, plină de tensiune, de plasticitate. Deși, ca și regizorul, și operatorul e zgîrcit. Nu dă deloc amănunte, selecționează totul cu precizie, alege numai ceea ce e semnificativ. Și-l admir pe Louis Daquin, care a reușit să redea atît de bine atmosfera din acele triste vremi. Mă întreb cum de s-a putut identifica într-atîta?

I-am explicat stilul de muncă al regizorului francez, dragostea lui veche pentru opera lui Panaït Istrati, drumurile sale prin țară pentru documentare, studiul marilor pictori Grigorescu, Octav Băncilă etc., colaborarea sinceră, tovărășească, cu cineaștii români.

— Care sînt secvențele care v-au plăcut mai mult?

— E greu să analizezi un film după prima vizionare. Totuși... hora, acest preludiu al răscoalei, e minunată. Poate că într-un moment culminant și răscoală, sînt momente de descrescendo care s-ar fi putut înlătura printr-o montare mai rapidă, mai cu nerv. Nunta, așteptarea în pădure, rostogolirea ciulinilor, momente din circiumă și în fine, sînt multe, multe, care impresionează puternic.

Cred că astfel de filme, chiar dacă nu tratează actualitatea, sînt foarte necesare. Mai cu seamă pentru tineret. Tineretul nostru trăiește în pace și are tot ce-i trebuie. Nu știe cît de greu, cu cîte sacrificii au fost cucerite toate acestea. Și trebuie s-o afle.

Nu de mult, am fost într-un frumos palat cultural din țara mea. Avea loc acolo o serbare și tineretul dansa. Un bătrîn cu barbă urmărea veselia tinerilor și se vedea că era foarte mulțumit. Deodată, o pereche furată de vraja dansului, l-a lovit din neatenție și a valsat mai departe, fără a-i cere scuze.

Bătrînul s-a supărat și s-a ultat încruntat după ei.

— „Ei, răilor! Voi nu știți ce-au făcut bătrînii ca voi să puteți valsa acum în voie, în acest palat ca din povești.

Eu am luptat cu tovarășul Sverdlov, și-am stat cu el la închisoare pentru toate astea".

Ajungînd din nou în dreptul bătrînului, vinovații s-au oprit din dans și i-au cerut iertare.

Chipul bătrînului s-a luminat, a zîmbit. Le-a făcut semn să danseze mai departe.

— „Ce minunat e tineretul de azi".

Filmul dv. ne-a spus mai departe Kadocinikov — *ajută tineretul să înțeleagă și cu mintea și cu inima, cu ce jertfe s-au cucerit drepturile omului la o viață fericită.*

Eu aș fi premiat filmul dv...

— Vreți să ne spuneți ceva și despre „7 Arte"?

Chipul lui Kadocinikov se luminează. Rîde.

— E excepțional. Trebuie să ai mult talent și cap pe umeri să rezumi atît de spiritual, atît de concis, cu atîta umor și înțelepciune, istoria artelor numai în 7 minute. Ți se destinde sufletul cînd vezi acest film. Nu pot decît să vă felicit. Sper că ambele filme vor place mult publicului din Uniunea Sovietică. Aș mai vrea să văd și alte filme create în studiourile dv.

Tereza TRESTIAN

ECOURI

Cinematografice

● **CINEAȘTII** cehi caută actori noi, talentați și în acest scop s-au adresat „oamenilor de pe stradă". Astfel, rolul principal din noua comedie „Plecarea: Praga 13,30" va fi deținut de studenta Silvia Danicikova.

● **ANNA MAGNANI** va juca în Italia într-un film care se realizează după două nuvele ale lui Alberto Moravia, „Rîsul Giolei" și „Hoți în biserică".

● **IN STUDIOUL** din Lodz se lucrează sub regia lui Stanislaw Rozewicz, la filmul „Poșta din Gdansk".

■ **IN R. P. CHINEZĂ** sînt aproape 9500 de cinematografe. Numărul cinematografelor a crescut în ultimii cinci ani aproape de 10 ori.

■ **R.P.D. COREEANĂ** va produce anul acesta 13 filme. „Un om trebuie să trăiască omenește" este titlul unuia dintre filme. La alte două filme lucrează regizorul Jun Ren Gju. Un film este dedicat luptei eroice a Armatei Populare Coreene, iar celălalt a fost inspirat din vechile legende clasice.

● **FILMUL** „Viața începe" este unul dintre cele mai mari proiecte ale acestui an al studiourilor DEFA din R. D. Germană. Regizorul Sletan Dudow va transpune pe ecran unele aspecte ale mentalității de clasă din răsăritul și apusul Germaniei, urmări tragice ale scindării ei. In centrul acestui subiect actual sînt situați doi tineri ai zilelor noastre.

Literare

■ **CONFORM** datelor publicate de U.N.E.S.C.O. în volumul „Cartea în lumea întreagă", se imprimă anual în lume un număr aproximativ de 5 miliarde volume, reprezentînd 250.000 titluri. In medie revin două cărți pe cap de locuitor în întreaga lume. Se menționează însă că în acest număr sînt cuprinse și manualele școlare de orice fel.

● **„CARTILE DE CITIT"** este o revistă lunară, al cărei prim număr a apărut recent la Moscova. Scopul revistei este acela de a recomanda cititorului cele mai bune opere literare și de popularizare a științei. Una din principalele rubrici ale revistei, „Tribuna cititorului și a autorului", va fi consacrată poștei cititorilor.

■ **VERSURILE** lui Federico Garcia Lorca, marele poet spaniol, au fost înregistrate de curînd pe discuri microsillon de către o firmă din Buenos Aires — Argentina.

● **LA MARBURG**, în Germania Occidentală, s-au vîndut la licitație zilele acestea un număr de 12 scrisori inedite ale lui Goethe și cîteva manuscrise aparținînd scriitorului ceh de limba germană Franz Kafka, care se aflau în posesia unei rude ale acestuia.

● **ZIARISTUL** american Martin Russ, fost corespondent de război în Coreea de Sud, a dat publicității cartea sa de reportaje „Ultima paralelă", în care descrie într-o manieră realistă ororile războiului al cărui martor ocular a fost.

● **LA MOSCOVA** au fost de curînd reeditate cîteva din scrierile romancierului sovietic Isaac Babel, prezentate de Ilya Ehrenburg. Editura „Feltrinelli" din Milano va publica în curînd în traducere italiană două dintre cele mai cunoscute nuvele ale acestui scriitor și anume: „Povestiri din Odessa" și „Cutremurul".

● **NOUA** ediție a faimoasei balade populare finlandeze „Kalevala", apărută la Helsinki, numără 22.800 versuri, împărțite în 50 de cîntece. Pe lîngă cîntecele populare descoperite de Lönnrot în anul 1835, în volum se mai găsesc întrunite numeroase proverbe populare, formule magice, blesteme, etc., înrudite cu această baladă.

● **SCRIITORUL** francez Denis de Rougemont a publicat de curînd cartea „Dragostea în lumea occidentală", în care își manifestă îngrijorarea față de disprețul acestei lumi pentru familie și căsătorie.

● **SCRIITORUL** și etnograful danez Jens Bjerre a vizitat nu de mult o serie de insule din Polinezia și din apropierea Australiei. In jurnalul său de călătorie publicat la Copenhaga el arată că în insula Dahori, din vecinătatea Noii Guinee, a descoperit un trib de canibali, se pare ultimii canibali din lume.

● **ROMANELE** scriitorului francez, stabilit în Italia Roger Peyrefitte cunoso în prezent în această țară o mare popularitate în urma procesului intentat de scriitor oficiosului Vaticanului „Observatore Romano", pentru calomnii. Totuși, două dintre cărțile lui R. Peyrefitte „Cheile Sfîntului Petru" și „Cavalerii de Malta" au fost confiscate din librării de poliția italiană.

Viitori balerini și balerine

Pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., elevii Școlii de Coregrafie din București au prezentat de curînd un reușit spectacol, cu ocazia absolvirii examenului de diplomă a celei de a treia promoții a școlii. Alături de viitorii absolvenți au evoluat cu multă grație și ceilalți elevi. Prezentăm în imaginile noastre pe cîțiva dintre talentații interpreți ai acestui spectacol.

Eleva Ioana Negutz și Florin Gavrilescu de la Teatrul de Operă și Balet interpretează „Primăvara".

Dansul „Adaggio" din baletul „Don Quijotte" de Minkus, coregrafie clasică rusă, cere o pregătire și o rutină artistică serioasă, a fost prezentat spectatorilor de Ioana Butnaru.

Elevii anului VII, Gabriela Grigoraș și Nicolae Deneș, interpretînd „Toamna" de Ceaikovski, au creat o atmosferă lirică și o plasticitate expresivă. Dans de Tilde Urseanu, prezentat la Festivalul Tineretului de la Moscova de Alexa Dumitrache și Gheorghe Cotovelea, adaptat pentru posibilitățile tinerelor talente.

Tînăra elevă Eugenia Olteanu (clasa profesoarei Lulu Ross) a dovedit personalitate artistică, multă muzicalitate și o deosebită înțelegere a rolului „Sirenei" din dansul „Pescarul", pe care l-a jucat alături de Gheorghe Constantinescu de la Teatrul de Operă și Balet. In clișeu: Pescarul descoperă „Sirena", de care se îndrăgostește.

Elevele anului VI, clasa prof. Ethel Demian, în frumoase costume naționale evoluează cu multă ingășie în dansul „Veselie", (coregrafia Tamara Cap) pe muzica unor motive populare.

Text și fotografii: Șerban Șt. IOSIF

JUMĂTATE DE VEAC PE SCENĂ

De vorbă cu artistul emerit VASILE BREZEANU

Pe maestrul Vasile Brezeanu l-am „prins" la repetiție. Interpreta rolul principal — Argan — din „Bolnavul închipuit" și regiza în același timp spectacolul. Cînd la sfîrșitul actului l-am rugat să acorde un interviu „MAGAZINULUI", personalitatea lui Argan s-a risipit ca prin farmec, făcînd loc unei alte personalități, aceea a mestrului Brezeanu, un bătrînel cu părul de o albeață sclipitoare, cu vorba blîndă și sfătoasă, dar cu ochii vii și tinerești.

— Sînteți în pragul a 50 ani de carieră teatrală. Ar fi interesant pentru cititorii noștri dacă le-ați istorisi cîte ceva despre teatrul românesc de la începutul carierii dvs.

— Multe se pot spune despre teatrul românesc de la 1910. La începutul secolului erau în țară trei teatre subvenționate de stat, în București, Iași și Craiova. Mai existau formațiuni de teatru de operetă, dramă și comedie, ambulante. Asemenea trupe stăteau uneori într-un oraș cîteva luni. Au fost vestite trupele lui Teodor Popescu, Vlădicescu și Al. Marinescu. Acesta din urmă a rezistat, cu o trupă ambulantă, timp de treizeci de ani.

— De ce a „rezistat"?

— Pentru că meseria de actor pe vremea aceea era un eroism. Pionierii teatrului românesc, începînd cu cel mai mare artist, n-au cunoscut subvenții sau vagoane speciale pentru turnee. Actorul era o frunză pe care o bătea vîntul cum vroia, iar ca să-și ia leafa — o leafă prăpădită de 100—120 lei — trebuia să aibă mare noroc. Vara să nu plouă, iarna să nu ningă și... lumea să vină la teatru.

— Ați jucat în asemenea trupe?

— Am jucat. Și dacă acum, după 50 ani, întîmplările de atunci îmi apar învăluite în poezie, ele au fost totuși destul de amare.

— Povestiți-ne cîte ceva...

— Uite, în 1910 mă găseam cu o trupă la Măcin, un orășel pe atunci înțesat cu moschei. Avantajul aci era că în cafenelele turcești puteai să bei un ceai sau o cafea cu 5 parale. E drept că scaune și mese nu erau, ci numai niște rogojini, pe care trebuia să te așezi după obiceiul oriental. In schimb mediul era pitoresc. In toată cafeneaua stăteau sumedenie de turci bătrîni, venerabili, cu bărbi lungi, albe, care ajungeau uneori pînă la pămînt și care fumau din narghilele. Dar prea mă iau cu vorba... La Măcin era atunci o toamnă rea. Ploaia măruntă și rece te pătrundea pînă la oase. Cînd am văzut că într-o săptămînă vîndusem bilete numai de zece lei, ne-am hotărît să mergem și să dăm un spectacol la o carieră de piatră la cîțiva kilometri depărtare. „Voiajul" l-am întreprins într-o căruță turcească, pe un frig... Ca să nu înghețăm mergeam un kilometru în căruță, iar alți doi pe jos. La un moment dat căruțașului i s-a făcut milă de noi, a oprit caii, a scos păturile de pe ei și ne-a învelit spunînd: „Asta nu bun bre... asta boală..." Uite cam așa era viața de actor atunci...

— Care a fost primul dvs. rol într-un teatru, să-i spunem... stabil?

— Un rol grozav. Am „interpretat", la teatrul din Iași, pe... statuia primarului.

— Rolul unei personalități!? Și apoi?

— Apoi, într-o zi, regretatul bariton Jean Atanasiu a vrut să mă ajute și m-a chemat: „La spune Vasilică, pot să te pun în cor la Rigoletto? Ai cîntat vreodată?" Am cîntat, am zis eu cu jumătate gură. „Da ce voce ai?" Mă gîndesc o clipă — eu n-aveam voce de loc — și zic: „De bas!" Am intrat în cor și am început repetițiile. Era dirijor maestrul Pessione, italian de origine. După cîteva note aud că strigă: „Cine cîntă fals la bași?" Eu crezînd că salvez situația zic încetișor: „Poate eu, sînt niței cam răgușit". „Ce răgușita? Ia se vedemo... Zi-i după mine... Nici trei note n-am apucat să scot c-a și început să țipe: „Ce este asta? Draga Jenica unde l-ai gasit-o? Asta voce del magaro ma non de baso..." Ei, cam astea au fost primele mele „succese" în teatrul, cum îi spuneți... stabil.

— Și mai departe?

— Să vă spun toată autobiografia?

— Dacă am avea spațiu, n-ar fi rău.

— In 1920 mă găseam angajat la Teatrul popular din București. Aici am înregistrat primul meu mare succes în „Extemporalul", o comedie a lui Paul Gusti. Interpretam rolul principal: Ionescu Dumitru al II-lea dintr-a 8-a. Aveam ca parteneri pe Elena Zamora și pe Ion Mortun.

— Ce înțelegeți prin „mare succes"?

— S-a jucat pentru prima oară un spectacol în serie, zilnic. L-am prezentat la rînd de 93 ori. Apoi, în anii următori, l-am jucat în toată țara de 2500 ori.

— Mai departe?

— In 1934 am fost numit director al teatrului, pe atunci al Ligii culturale, actualul Municipal. Am fost primul director al acestui teatru. Acolo am pus în scenă și am interpretat rolurile principale din „Copiii căpitanului Grant", „Avarul", „Căsătoria" și altele.

— De cînd jucați la Sibiu și cu ce prilej ați venit aici?

— In 1948 am plecat la Sibiu și împreună cu un colectiv am înființat Teatrul de stat. Iată zece ani de cînd lucrez aici, ca regizor și ca actor.

— In ce roluri?

— Pristanda din „O scrisoare pierdută", primarul din „Revizorul". Harpagon din „Avarul". Jourdain din „Burghezul gentilom", etc.

— V-a atras în mod special teatrul lui Molière?

— M-a pasionat. Și a pasionat și publicul. „Avarul" a trecut de 400 reprezentații cu sălile pline.

— Cîteva întrebări... indiscrete pot să pun?

— Să vedem ce doriți.

— Rolul cel mai iubit?

— Harpagon... pînă acum.

— Partenerul cel mai apreciat?

— Unul dintre ei, Ion Mortun.

— Momentul cel mai emoționant din cariera dvs.?

— Ei vezi, abia acum ești indiscretă. Momente emoționante sînt multe. Artistul trăiește intens. Totuși a fost o zi fericită pentru mine și bineînțeles emoționantă cînd la 5 ani de la înființarea Teatrului de Stat din Sibiu am primit „Ordinul Muncii". Un alt moment emoționant l-am trăit de curînd, cînd am devenit artist emerit al R.P.R.

— Mai pot pune o întrebare?

— Ultima?

— Da!

— Pune-o!

— Ce doriți să interpretați în următorii 20—30 ani?

— Deci o urare și o întrebare. Iți mulțumesc! Dar îți voi vorbi de dorința mea cea mai apropiată, care este interpretarea rolului lui Argan din „Bolnavul închipuit". După cum ai avut prilejul să constați, dorința mi-a fost împlinită. Dar dacă mai vrei să cunoști alte lucruri te rog vino peste... 20 ani.

Aneta MARINESCU

MIRCEA TOIA

— Aştept de zece minute, cine serveşte aici, mă grăbesc...
— Vă închipuiţi ce zăpăceală ar fi dacă ne-am grăbi şi noi!...

— Maestre, unde ţie butoiul?
Diogene: — L-am dat cu filodormă!...

A. BADEA

— Mamă, uite-l pe tata!

FRED GHENĂDESCU

COCHETA LA FOTOGRAF: — Un moment, maestre, să mă parfumez!...

NELL COBAR

— Nu vă deranjaţi, venim cu scaunele noastre!...

MATTY ASLAN

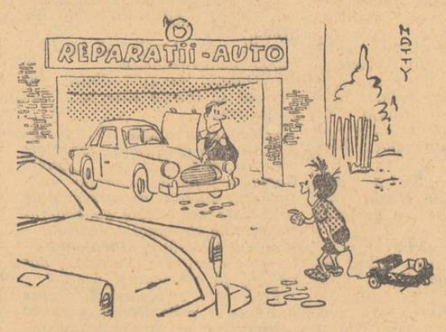

— Nene, cum staţi cu lucrul?...

GEORGE VOINESCU

„Drumeţii veseli"...

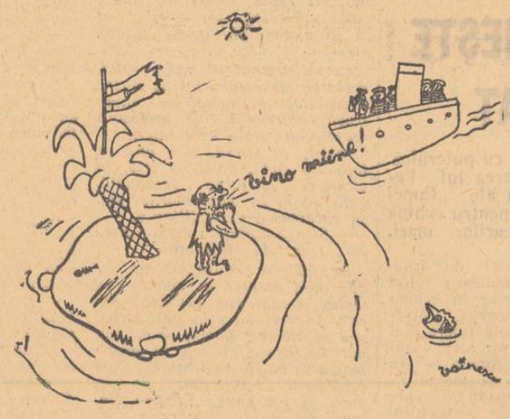

A naufragiat un birocrat

D. DARIAN

— Ţi-am dat pînă acum patru avertismente! Dacă mai lipseşti o singură dată, o să-ţi dau al 5-lea avertisment!...

AL. CLENCIU

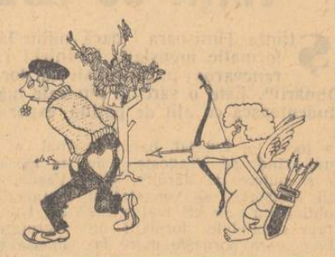

„Amoraşul" distrat...

REBUS MAGAZIN

Jocuri şi cuvinte încrucişate

POPAS MUZICAL

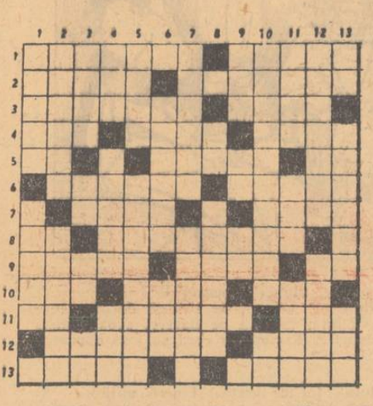

ORIZONTAL: 1) Pasaj de virtuozitate solistică într-un concert pentru instrument şi orchestră. — Succesiune de sunete muzicale cuprinzînd aproximativ opt octave. 2) Compoziţie muzicală scrisă pe textul unui libret dramatic — Grup de trei note de valoare egală, care se execută în timpul necesar pentru executarea a două dintre ele. 3) Cîntec duios şi sentimental, pe versuri cu conţinut elegiac (pl.) — Fără precedent, incomparabil. 4) Fluviu în Anglia — Atomi încărcaţi cu electricitate — Arbore fructifer. 5) Bile! — Semne de notaţie muzicală fără portativ, folosite în Evul Mediu — In ton! 6) Cîntăreţul de acum două mii de ani de la Pont Euxin — Harpă, liră de odinioară. 7) Nedrept — Foaie de tablă tăiată la dimensiunile necesare. 8) Arcuşul discului! — Compoziţie muzicală simfonică de mare întindere pentru orchestră, cor şi solişti vocali. 9) Instrumente muzicale nelipsite într-o orchestră — Deştept (Trans) — Prinde! 10) Chiar acum — A dansa după muzică — Interval între două sunete muzicale situate la distanţă de o secundă mare. 11) Luca Popovici — Privitoare la structura unei scări de sunete muzicale — Voce capabilă să cînte partea cea mai gravă dintr-o bucată muzicală. 12) Compoziţie muzicală în care replicile cîntate alternează cu dialogul vorbit — Compoziţie muzicală concepută pentru un singur instrument. 13) Semn convenţional, care arată că nota înaintea căreia e pus trebuie executată cu un semiton mai sus (pl). — Ciclu de piese muzicale instrumentale cu caracter diferit.

VERTICAL: 1) Cîntec pe mai multe voci, în care a excelat Bach — Fluier mare ciobănesc 2) Maestru al muzicii de pe Olimp — Instrument muzical popular. 3) Respectabil — Pronume — Produs păsăresc — Peste. 4) Epocă — Mod diatonic, avînd terţa şi sexta mici în raport cu tonica — Mareşal francez. 5) In cîntecele de leagăn — Conduc o orchestră sau un cor 6) Treapta întîia a oricărei game — Pline de apă. 7) Casa iubitorilor de muzică din Capitală — Compoziţie muzicală pentru instrumente cu claviatură, cu o dezvoltare fără reguli precise. 8) Strigăt de veselie la horă — Muzică executată din gură. 9) Nisipos — In melodie. După pi. 10) Persoană care dă concerte sau recitaluri — Seu! 11) A topi laolaltă metale — Dezbrăcaţi — Instrument muzical de suflat folosit mai ales în orchestră. 12) Concert al cărui program este interpretat de un singur artist — Sunet care are un număr mare de oscilaţii pe secundă. 13) Cal dobrogean — Bucată muzicală ale cărei părţi sînt deosebite ca structură şi tonalitate, dar care se completează într-o succesiune logică şi unitară — Localitate din vechime.

Cuvinte rare: ALN-MEZ-SOA.

At. MATEESCU

Concursul nostru de dezlegări

Ieri, vineri 6 iunie, a avut loc la redacţia „MAGAZINULUI" tragerea la sorţi a premiilor atribuite dezlegătorilor celui de al doilea concurs de jocuri organizat de revista noastră. În numărul nostru viitor vom publica rezultatele tragerii la sorţi.

ZILE

ORIZONTAL: 1. Zi. — O zi luată din astronomie. 2. Cunoscut scriitor sovietic, autorul volumului „Şi a fost ziua a doua" — Formă gramaticală pentru ziua de mîine. 3. Ziua rezolvării. lor în limbajul birocratului — Curbe — In ziua de astăzi (Mold.) 4. Plată — Gust. 5. Astăzi fără azi — La începutul vocabularului — Liniştesc 6. Teo — Limpede ca lumina zilei — In zi de ntii. 7. A scăpat cu zile, dar a rămas cu leziuni — Perdea trasă peste cerul zilelor de toamnă. — Anul în curs. 8. Te face să rizi. — Bună ziua! 9. A văzut lumina zilei — Apare în fiecare zi. 10. Şapte zile — Dimineaţa la început. 11. „Zilele vieţii...", roman de I. Pas — Incet. 12. Zile la romani — Poet al Greciei antice, autorul poemului „Munci şi zile".

VERTICAL: 1. Şase luni de zile — Rimează cu joi. 2. Literă din vechiul alfabet grecesc — „Ziua scade, noaptea creşte" (şi frunzişul mi-l răreşte). 3. Zi cu ploaie şi furtună — Intre două zile. 4. Frate mai mare — Se măsoară cu ziua, cu luna, sau cu anul. 5. Ocoliţi-l pe cît se poate, nu-i în zi bună, — In zilele lui cuptor. 6. Legătură cu ochii — Le poartă zilele săptămînii. 7. Personaj feminin din farsa „O zi de odihnă" de V. Kataev — Infrunţi apa mării. 8. Trăieşte în noapte, jinduind după lumina zilei — In calea luminii zilei — Nicolae. 9. Culege — Intr-o zi de simbătă — Trandafirul... vînturilor. 10. Las de pe o zi pe alta — Conjuncţie — Luni. 11. „De ziua nunţii tale-ţi scriu". — Salut la despărţire. 12. Sfîrşitul zilei — In cîteva zile.

Neiu Pop NICORESCU

FRAGMENT DE SCRISOARE

...Eram sigur ca tot el o va salva şi de astădată. Asculta-mă pe mine i-a spus: Cînd m-au anunţat că mă vor interna, nici n-am vrut să stau de vorbă cu ei. Au trebuit să lupte ca să mă convingă. Acum îmi dau seama că numai fiindcă i-am ascultat mi-am putut păstra viaţa. Astăzi sînt mai sănătos ca oricînd. Şi tu te însănătoşeai dacă te internai. Timpul nu e pierdut...

L-a ascultat şi...

Prin ligamente veţi găsi titlul a cinci opere.

C. MARINESCU

Şi puţină botanică

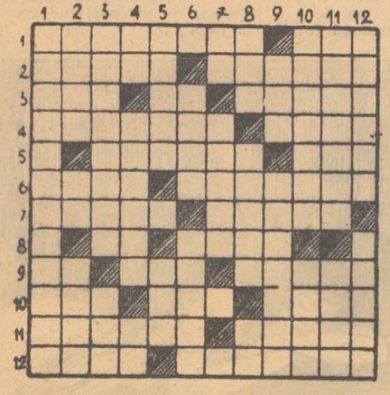

ORIZONTAL: 1) Făcut varză — Cabujorul 2) Stafide... cu trecut istoric! — Muşchi 3) Riu în U.R.S.S. — Două din anemone — De jur împrejur. 4) Verde cabradul — Teritoriu colonial african. 5) Trifoi — Hohot. 6) Inlătur — Sprijinul florilor. 7) Ca o floare — Taie morcovi pentru... salată! 8) Le găseşti la mere! — Măsură. 9) In tufiş! — Pronume — Cactus ambulant. 10) A dispreţui — Lapte bătut... mări! — Melodie la... treierat. 11) Muşcată — Ofilit. 12) Ca pelinul — Urzica.

VERTICAL: 1) Ghiveci 2) Florar — Notă din gama orientală — Urs polar... romîn. 3) Nu mă uita — Nume feminin. 4) Pronume — Frate cu paltinul (pl.) — Alifie. 5) ...de cal, varietate de porumb — Tace într-una. 6) Floare la ureche — In floarea vîrstei. 7) La tulpină! — Muma pădurii. 8) Grîu în soare — A prevedea pentru un scop anumit — Ştefan Vasiliu 9) Intreg — Cu patru laturi egale (pl). 10) Cu flori de stil... — Floarea ochilor. 11) Rădăcină — Cîntec. 12) Avizi de apă ca bureţii — „Copacii mor în picioare".

Bibi STOIANOVICI

SCURT PE DOI!

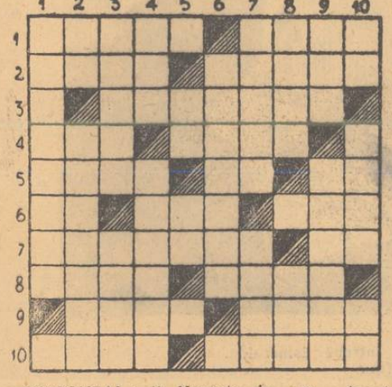

ORIZONTAL: 1) Nevasta dogelui. — E convins că pămîntul se-nvîrteşte. 2) Incurcătură! — In contradicţie cu nevasta. 3) Magazin sau 58! 4) Jumătate porţie de spanac — Şapte la Gopo (şi nu numai la el!) 5) Incercare a ţeastei. — Un sunet compus... — ...şi simetricul lui (Vezi „Abecedar" vol. I). 6) Rudă cu El. — Mai mic decît un pîrîu şi totuşi mai mare! — Valitate a pămîntului (Controversă în „Nunta Zamfirei"). 7) C.R.A.L.... — N. A.! 8) „Pila" viţei de vie — O noră făcută harcea-parcea. 9) Chiar aşa: „I nu-il" — Fata cu bătaie. 10) Legat. — Strămoşul dresorilor de lei.

VERTICAL: Categorică. 2) A doua glorie a lui Columb — Manta (masc). 3) Armăsar bărbierit! — Solniţa unora! (pl). 4) Nume din familia lui Goe. — Fala bătrînilor. 5) La viitor — Apucă. 6) Apostrof la parter. 7) Pălărie-n embrion (pl.). — Două acte din Ernani. 8) Există. — Nu.l dă deşteptăciunea afară din casă. 9) Intr-o ureche... A cînta o anumită melodie. 10) Nici a mea, nici a sa — Argument contondent. — Alexandru cel mic.

Sonia POPESCU

ŞAH

De vorbă cu maestrul internaţional Octav Troianescu

— Ştiţi, maestre... un scurt interviu pentru „MAGAZIN"...

— Cu plăcere, dar mă duc chiar acum la sesiunea sfatului popular. Eventual, în pauza şedinţei...

— S-a făcut!

La puţine ore după această scurtă discuţie telefonică, în pauza sesiunii sfatului popular raional I. V. Stalin, deputatul Octav Troianescu a devenit maestru internaţional de şah şi, în lipsa tradiţionalei cafele negre, la un suc rece, ne-a răspuns la întrebări.

— Cînd şi cum aţi început să jucaţi şah?

— La 13 ani, adică în anul 1929, dintr-o ambiţie. In familie se juca mult şah şi un văr îmi dădea înainte o damă şi două ture şi mă bătea. M-am ambiţionat şi am început să studiez jocul. După şase luni, îl băteam pe vărul meu de la egal. Astfel am ajuns pentru prima dată campion al... familiei. Primul concurs important pe care l-am jucat şi cîştigat a fost cel în memoria lui Marco, în 1935. La acelaşi concurs au mai jucat între alţii, Ştefan Erdely (care tocmai se înapoiase de la Olimpiadă), Traian Ichim şi Bohosievici.

— Pentru care parte a partidei aveţi preferinţe şi care e sistemul dvs. de pregătire pentru concursuri?

— Pentru jocul de mijloc, pentru că aici se vede cel mai pregnant personalitatea jucătorului, temperamentul şi concepţia sa de joc, aici îşi impune el cel mai vizibil punctul lui de vedere. In deschidere partida se desfăşoară în general pe scheme cunoscute, iar finalurile au şi ele reguli mai mult sau mai puţin rigide. Pregătirea pentru concurs o planific cu o lună jumătate înainte. Cercetez noutăţile în deschideri, studiez cărţile de combinaţii (mi-am dat seama la ultimele concursuri interne şi internaţionale că în acest domeniu am unele lacune) şi, firește, partide serioase de antrenament.

— Ce concursuri sînt în perspectivă?

— Zilele acestea, după cum se ştie, meciul cu R. P. Polonă la Bucureşti. La 14 iunie joc în R. P. Ungară, la Balaton, într-un mic turneu internaţional în memoria lui Asztaloş. Participă lotul olimpic ungar, marele maestru sovietic Toluş, maestrul bulgar Bobotov şi alţii. In toamnă, la München. Olimpiada de şah, şi apoi, campionatul republican.

— Care sînt tinerii pe care-i socotiţi cei mai capabili de performanţe mari?

— In primul rînd Gunsberger. Apoi Mititelu, Pavlov, Stanciu.

— Vă ocupaţi de probleme şi studii?

— Rezolv în special studiile şi apreciez dintre compozitorii noştri pe Paul Farago, Leon Loewenton şi Virgil Nestorescu. Mai rar rezolv şi probleme, ca antrenament pentru jocul combinativ. Un secret: şi eu am compus mai multe studii, inspirate din poziţii survenite în jocul practic. Dar nu le-am publicat încă.

— Preocupări extraşahiste?

— Sînt medic primar în chirurgie la spitalul Floreasca, unde activez şi ca asistent universitar al profesorului Ion Turai, un pasionat şahist. Am terminat recent o monografie de tehnica chirurgicală care va apare în Editura Medicală. Apoi, sarcinile obştești...

— O întîmplare mai deosebită din activitatea dvs. şahistă?

— In timpul războiului l-am cunoscut în condiţii vitrege, înerente războiului, pe marele maestru Bondarevschi. Ne-am împrietenit şi, desigur, am jucat şah. Au trecut urgiile războiului, iar după mai mulţi ani, în 1951, ne-am revăzut la un turneu internaţional în R. P. Polonă, cînd bucuria amîndorura n-a fost deloc mică. Ironia soartei a fost că am jucat între noi în ultima rundă. Eu mă clasasem mai slab şi mă mulţumeam cu remiza. El avea nevoie de victorie, pentru a se clasa pe locul doi. După 20 de mutări aveam poziţie mai bună. Am propus remiză şi am fost refuzat. La mutarea 30 mi-a fost din nou refuzată remiza, deşi poziţia mea era şi mai bună. Atunci, neţinînd seama de prietenia noastră... l-am învins! M-am revăzut apoi cu Bondarevschi la Moscova, în timpul Olimpiadei din anul 1956, şi amîndoi am comentat cu haz această partidă. Şahul prilejuieşte frumoase prietenii..

— Care e partida preferată?

— E ciudat, dar de partida preferată îmi amintesc cu neplăcere. Mă refer la partida cu răposatul maestru francez Xavier Tartakower, jucată la Marianski Lazne, în R. Cehoslovaca, în anul 1948. E preferată pentru că unele avantaje minime de poziţie le-am transformat cu precizie şi eleganţă în cîştig. Imi amintesc însă cu neplăcere de ea pentru că pierzînd-o, Tartakower n-a mai primit nici un premiu băneşc la concurs. Şi, după cum am aflat ulterior, bătrînul Tartakower, care trăia din şah, avea atunci mare nevoie de bani...

Pauza şedinţei, la fel ca şi interviul, luase sfîrşit. Maestrul internaţional a devenit din nou deputat. La ordinea de zi a sesiunii erau probleme de gospodărie comunală..

U. FR.

Aţi auzit de...

...ciorile care ştiu să numere?

Un fermier francez a făcut o experienţă interesantă cu privire la „deşteptăciunea" ciorilor. Căutînd metoda cea mai bună pentru alungarea unei colonii de astfel de eroncuniţoare, dintr-o pădurice a sa, a construit în copacul cel mai mare, o cabină în care a băgat un copil. Cît timp copilul sta în cabină, ciorile nu se mai apropiau de pădurice; dar după ce micul paznic cobora, ciorile reapăreau la locul lor preferat. Atunci fermierul a con-

tinuat experienţa astfel: a trimis în cabină doi copii, şi ciorile n-au revenit decît după ce amîndoi au coborît. Apoi trei copii, patru, cinci, şase şi şapte copii. Ciorile, la ultima experienţă, n-au revenit la cuiburile lor decît după ce şi al şaptelea copil a părăsit cabina. Abia de la al optulea copil în sus, bietele păsări au pierdut socoteala şi s-au lăsat pacalite, revenind la cuiburi după ce al şaptelea copil a coborît.

Repetînd experienţa, fermierul a stabilit cu precizie că ciorile pot să numere numai pînă la 7.

...beţiile insectelor?

In America de Sud, pe malurile Amazonului, creşte un soi de plantă, rudă cu cartofui, care la jumătatea lunii septembrie face nişte flori puternic parfumate, al căror polen conţine o substanţă toxică foarte puternică.

In zilele însorite, aceste flori devin adevărate „localuri" de chef pentru muşte, bondari, fluturi şi ţînţari. Mirosul puternic atrage de departe insectele şi toate dau năvală pe flori, pentru ca din primele „sorbituri" de miros să cadă ameţite la pămînt. Dacă sînt scoase din zona mirosului, beţivele îşi revin în cîteva minute şi prima grijă pe care o au este să reînceapă „cheful", aşezîndu-se din nou pe florile îmbătătoare, spre nefericirea lor, deoarece repetarea chefului le aduce moartea.

...microbi în „vîrstă" de 2.200 de ani?

Un cercetător francez, Galippe, a descoperit în ţesuturile unui papirus, provenit din Egipt, din timpul lui Ptolomeu Philadelphul, bacili ovoizi şi micrococi, care după trei ore de hibratiune au dat semne de viaţă.

Somnul acestor microorganisme a durat deci 22 de secole. Nu există nici o îndoială asupra originii lor, deoarece s-a stabilit că ele sînt identice cu cele descoperite de alţi cercetători în tecile foilor şi în tulpinile plantei Cyperus din care egiptenii fabricau „hîrtia" lor.

Un pahar de apă minerală, un izvor de sănătate!

Cereţi la magazinele de specialitate, ape minerale de masă şi medicinale

SPORT magazin

UN CLUB CARE-ŞI TRĂIEŞTE VIAŢA CU ADEVĂRAT

Ştiinţa Timişoara joacă mîine la Belgrad, cu puternica formaţie iugoslavă Radnicki (învingătoarea lui Ferencvaros) în cadrul sferturilor de finală ale „Cupei Dunării". Este o sarcină din cele mai dificile pentru echipa studenţească cu atît de puţină experienţă a jocurilor mari.

Cu jocul lor avîntat, bazat în primul rînd pe dragoste de club şi putere de dăruire, studenţii timişoreni se vor strădui să obţină un scor cît mai strîns în faţa redutabilei formaţii iugoslave, care porneşte mare favorită în primul tur al întîlnirii. Să sperăm, împreună cu toţi iubitorii fotbalului, că inimoasa reprezentantă a ţării noastre în această competiţie, va egala strălucita ei performanţă din întîlnirea cu Dinamo Praga.

★

Asistînd duminica trecută la Timişoara la meciul „Ştiinţa"-Dinamo Praga, am folosit prilejul pentru a obţine pentru cititorii MAGAZINULUI cîteva date în legătură cu clubul „Ştiinţa" şi cu jucătorii săi, date pe care le prezentăm în cele ce urmează.

Sferturile de finală ale „Cupei Dunării"

Iată meciurile din primul tur al celei de-a doua etape a „Cupei Dunării" (sferturile de finală), care se dispută la 8 iunie :

PREŞOV : Tatran — M.T.K. Budapesta
BELGRAD : Radnicki — Ştiinţa Timişoara
SOFIA : Lokomotiv — Steaua Roşie Belgrad.
NOVISAD : Vojvodina — Ruda Hvezda Brno
Returul acestor întîlniri se va desfăşura la 15 iunie, în oraşele de reşedinţă ale echipelor oaspete.

„Ştiinţa" continuă tradiţia vechiului club studenţesc timişorean Politehnica, înfiinţat în anul 1922. Baza de masă a clubului o constituie studenţii şi elevii timişoreni. De cînd activează în prima categorie a ţării, „Ştiinţa" a ocupat în 1951 locul 3 în campionatul republican de fotbal, iar în anii 1955-1956-1957 s-a clasat tot în locuri de frunte. Anul acesta echipa candidează cu multe şanse la titlul de campion republican.

Clubul are o activitate sportivă multilaterală. La „Ştiinţa" se practică polo pe apă, înotul, handbalul, rugbiul, voleiul, baschetul, şahul şi alte discipline sportive. In cadrul clubului „Ştiinţa" activează maestra emerită a sportului Irina Gunther (handbal) şi maeştrii sportului Meitel (handbal), Ana Şerban, (atletism), Gunsberger, Mititelu, Szabo (şah), Rozvanţă Elena (volei). Secţia de fotbal a dat jucători de frunte ca Andrei Rădulescu, Ion Vasile, Boroş (portar în echipa naţională), Franciscovici, Marcu, Uţu, etc. Cadrele tinere sînt recrutate — conform unei frumoase tradiţii timişorene — din echipele de pitici şi de „desculţi", cum li se spune puştanilor care bat mingea rotundă în vestitul cartier al Mehalei, locul de origină al marilor noştri jucători de la „Chinezul".

Astăzi „Ştiinţa" este cea mai iubită echipă din regiunea Timişoara. Dragostea publicului timişorean răsplăteşte nu numai comportarea sportivă a studenţilor, cît mai ales ataşamentul şi dragostea lor pentru culorile pe care le reprezintă, precum şi excelenta lor comportare în viaţa personală şi profesională. Elemente ca Girleanu, un sportiv şi un cetăţean care poate fi dat ca pildă, Iuliu Boroş, un inginer foarte destoinic, Mazăre, Cojocreanu şi Florescu, sînt iubite şi stimate deopotrivă pe terenul de sport şi în viaţa de toate zilele.

Secţia de fotbal a „Ştiinţei" are legitimaţi 19 „pitici", 44 de juniori şi 19 jucători de categoria I. Stadionul „23 August" pe care-l foloseşte a devenit centrul de întîlnire al tuturor sportivilor timişoreni. Din păcate, acest stadion este cu totul necorespunzător în ce priveşte mai ales capacitatea de a putea cuprinde marele număr de spectatori timişoreni. Este o sarcină foarte actuală pentru conducerea clubului ca, cu sprijinul organelor locale, să facă amenajările corespunzătoare stadionului de pe malul Begăi.

Se cuvine ca, în încheierea acestor cîteva date sumare despre activitatea valorosului club studenţesc timişorean, să subliniem atmosfera foarte sănătoasă în care se desfăşoară activitatea fructuoasă a sportivilor de la „Ştiinţa" şi munca de conducere şi educativă pe care o depune consiliul sportiv al clubului şi care cuprinde un grup de entuziaşti dascăli timişoreni, cărora li se adaugă un număr de studenţi fruntaşi. De altfel, „secretul" succeselor pe tărîm sportiv şi moral-educativ obţinute de „Ştiinţa" trebuie atribuit acestui admirabil spirit de club, legăturii permanente dintre conducători şi sportivi nu numai pe terenul de sport ci în toate aspectele vieţii sociale. In felul acesta membrii „Ştiinţei" răspund sprijinului larg şi condiţiilor excelente pe care li le asigură regimul nostru de democraţie populară.

Ştefan RADU

VĂ PREZENTĂM JUCĂTORII „ŞTIINŢEI"

Am supus lotul de 16 jucători ai „Ştiinţei" Timişoara următorului chestionar :

1. Numele ?
2. Vîrsta şi locul naşterii ?
3. Căsătorit ? Copii ?
4. Profesiunea ?
5. De cînd jucaţi fotbal şi unde aţi început ?
6. De cînd jucaţi la „Ştiinţa" ?
7. De cîte ori aţi fost selecţionat în echipele reprezentative ale ţării ?
8. Aveţi şi altă pasiune în afară de fotbal ?
9. Care este astăzi cea mai mare dorinţă a dv. ?

Iată răspunsurile pe care le-am primit :

1. **FUCHS ALFRED.** 2. 20 ani. 3. Necăsătorit. 4. Absolvent de liceu. 5. Din 1952, la Ştiinţa Timişoara. 6. Din 1952. 7. Nu. 8. Volei, baschet, tenis, opera, muzica uşoară. 9. Să devin student şi echipa noastră să se califice în continuare în „Cupa Dunării".

1. **ENACHESCU MIRCEA.** 2. 20 ani, Ploeşti. 3. Necăsătorit. 4. Student. 5. Din 1952, în echipa de juniori „Flacăra" Ploeşti. 6. Din 1957. 7. Nu. 8. Opera. 9. Absolvirea facultăţii.

1. **SBIRCEA ION.** 2. 29 ani, Turnu Severin. 3. Da, în aşteptare. 4. Inginer mecanic. 5. 1949, la Turnu Severin. 6. Din 1953. 7. De 6 ori. 8. Nu. 9. Să cîştigăm „Cupa Dunării".

1. **BRINZEI OCTAVIAN.** 2. 30 de ani, Beba Veche, Sînnicolaul Mare. 3. Nu. 4. Profesor. 5. Din 1944, la Sparta din Ghiroda, regiunea Timişoara. 6. Din 1949. 7. De 2 ori în „naţionala" A şi de 3 ori în „naţionala" B. 8. Da. 9. Să joc în postul de inter-stînga.

1. **FLORESCU LUCREŢIU.** 2. 27 ani. Bucureşti. 3. Nu. 4. Inginer chimist. 5 Din 1945, la „Ciocanul" Bucureşti. 6. Din 1955. 7. O dată. 8. Teatrul. 9. Fotbalul românesc să-şi recapete faima de odinioară, iar echipa noastră să se comporte cît mai bine în cele trei mari competiţii oficiale în care sîntem angajaţi acum.

1. **CODREANU GHEORGHE.** 2. 19 ani, Berzasca. 3. Nu. 4. Elev. 5. Din 1950, în echipa de „desculţi" a Ştiinţei. 6 Din anul 1950. 7. De 7 ori, în echipa naţională de juniori. 8. —. 9. Să ajung un cît mai bun fotbalist.

1. **COJEREANU PETRE.** 2. 30 de ani, Arad. 3. Nu. 4. Inginer mecanic. 5. Din 1940, la Jimbolia. 6. Din 1953. 7. De 3 ori în „naţionala" B. 8. Tot ce e nou în tehnică. 9. Să văd echipa roşu „Ştiinţa" mereu în frunte.

1. **TANASE CORNEL.** 2. 26 ani, Păcşti. 3. Nu. 4. Student. 5. Din 1952, la Progresul Bucureşti. 6. Din 1955 7. O dată, în „naţionala" B. 8. Muzica. 9. Să devin inginer şi să facem ca numele echipei noastre „Ştiinţa" să fie cît mai cunoscut şi mai preţuit.

1. **MIŢARU EMANUEL.** 2. 20 ani, Turcenii de Sus. 3. Nu. 4. Elev. 5. Din 1952, la „Recolta"-Comlos. 6. Din 1955. 7. —. 8. Postul de extrem stînga. 9. Să confirm rezultatele pe care le-am dat în echipa de juniori a clubului meu drag.

1. **GIRLEANU ILIE.** 2. 28 ani, Rezina (U.R.S.S.). 3. Căsătorit de 8 luni. 4. Student anul II, Facultatea de chimie industrială. 5. Din 1946, la „Sportul Muncitoresc"-Craiova. 6. Din 1954. O dată în „naţionala" A, de 8 ori în B. 8. Opera şi teatrul. 9. Ştiinţa să cîştige campionatul, iar eu să joc în echipa naţională A.

1. **CADARIU PETRE.** 2. 27 ani, Timişoara. 3. Nu. 4. Inginer constructor. 5. Din 1946, la „Electrica"-Timişoara. 6. Din 1950. 7. Nu. 8. Opera şi teatrul. 9. Fotbalul românesc să se afirme pe plan internaţional.

1. **CIOSESCU IOAN.** 2. 23 ani, Arad. 3. Nu. 4. Student la Facultatea de medicină generală. 5. Din 1948, la I.T.A.-Arad. 6. Din 1952. 7. De 2 ori. 8. Opera. 9. Fotbalul românesc să se afirme pe plan internaţional, iar „Ştiinţa" să ajungă cît mai departe în „Cupa Dunării".

1. **LERETER IOSIF.** 2. 24 ani, Oţelul Roşu. 3. Nu. 4. Student facultatea de mecanică. 5. Din 1947, la „Metalul" Oţelul Roşu. 6. Din 1956. 7. O dată. 8. Opera. 9 Fotbalul românesc, şi în special scumpa noastră echipă „Ştiinţa", să-şi confirme valoarea pe plan internaţional.

1. **BOROŞ IULIU.** 2. 30 ani, Oradea. 3. Căsătorit, un copil. 4. Ingtner mecanic. 5. Din 1945, la „Libertatea"-Oradea. 6. Din 1950. 7. De 2 ori. 8. Tenisul 9. Echipa noastră să cîştige cupa şi campionatul R.P.R.

1. **FILIP CONST.** 2. 23 ani, la Bacău. 3. Nu. 4. Student la facultatea de chimie industrială. 5. Din 1948, echipa de pitici „Steaua Roşie"-Bacău. 6. Din 1955. 7. Nu. 8. Teatrul. 9. Să ne calificăm mai departe în „Cupa Dunării".

1. **ZAHARIA ILIE.** 2. 22 ani, Turnu Severin. 3. Nu. 4. Student. 5. Din 1954, la C.F.R. Tr. Severin. 6. Din 1957. 7. —. 8. Teatrul şi opera. 9. Să devin inginer şi să ajung cît mai curînd titular în echipa mea şi apoi în echipa naţională.

DOUĂ ORE printre viitorii campioni

In ziua aceea am plecat la drum odată cu cîntatul cocoşilor. Doream să-l pot vedea pe „primul elev, sosind la prima lecţie de înot", dar n-am reuşit. Căci oricît de devreme am ajuns — şi era cu mult înainte de ora 8 — sosisem totuşi prea tîrziu. O mare de oameni mici — băieţi şi fete între 7 şi 14 ani — împînzeau plaţeta din faţa ştrandului, nerăbdători, neastîmpăraţi şi fericiţi.

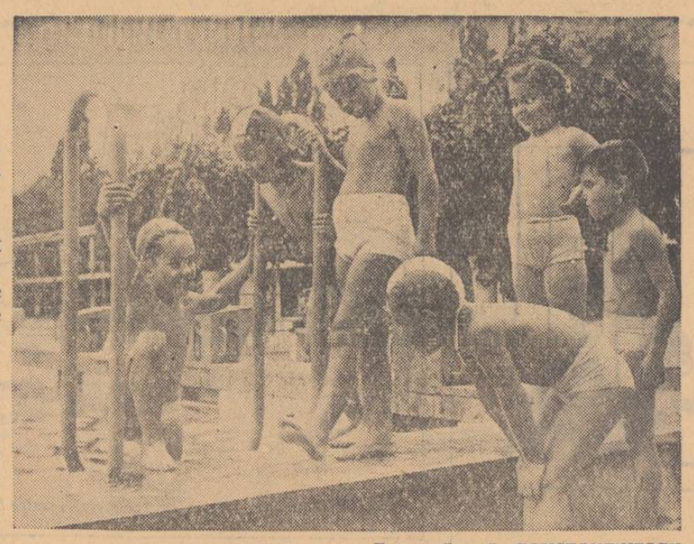

Fotografia : A. CONSTANTINESCU

Copiii veniseră, cei mari singuri, cei mici duşi de mînă de mamele lor. Profesorul Gh. Bujor, îi alinie doi cîte doi încercînd — cu destul de puţin succes — să menţină o oarecare ordine şi disciplină. Momentul hotărîtor a sosit. Copiii trebuie să intre în incinta complexului sportiv „Dante Gherman" pentru prima lor lecţie de înot. In grabă mamele împart cu dărnicie nelipsitele sfaturi :

„Mircea, să nu stai mult în apă, că nu te mai las altădată", sau : „Ileana, ai grijă să mănînci la 10 pîinea cu unt", sau : „Nicuşor, să n-alergi că ai să alunecî şi-ţi rupi gîtul", etc.

La un semnal al profesorului, rîndurile de copii irup în curtea ştrandului şi numai cu mare trudă, antrenorii şi profesorii reuşesc să-i ducă spre cabine.

Iată-i, în sfîrşit, din nou pe toţi, 280 copii, băieţi şi fete, în picioare, pe iarba proaspătă, gata să ia în piept mările, şi... să cucerească toate titlurile.

— Stinga-mprejur, toată lumea jos ! comandă profesorul.

Dezamăgire ! Vasăzică nu se duc de-a dreptul în apă... să înoate. Dănuţ este supărat ! Păi ce ? A venit să stea pe iarbă, sau să înoate ? Ehei... ce de planuri îşi făcuse, cu ce-o să povestească la băieţii mai mari... Cum profesorul l-a bătut pe umeri şi i-a spus : „Bravo Dănuţ ! Tu ai să fii campion... Ai ştofă..."

Dar visurile i-au fost întrerupte. Profesorul are alte socoteli. Împarte copiii în grupe de cîte 20, fixează antrenorul fiecărei grupe, acesta îşi ia copiii în primire, îi înscrie, îi aliniază, şi lecţia începe... pe uscat.

— Mîinile la piept, înainte, lateral întins, la piept, înainte, lateral întins...

Prima oră a trecut. In pauză copiii desfac fiecare pachetelul cu merinde adus de acasă şi mănîncă repede, cu foame. Niki a terminat primul. Caută în săculeţ şi scoate de acolo o bilă mare, verde, cu ape albe. Mi-o arată.

— Eu am una albastră, mai frumoasă, se laudă Dănuţ. Dar n-o aduc aici, unde am de făcut altă treabă...

— Ce treabă ai aici ?

— Eu ? Dănuţ pare mirat de inutilitatea întrebării. — Eu... mă fac campion.

„Campionul" este pînă una alta un drac şi jumătate. Grăsuţ şi vînjos pentru cei 7 ani ai săi, Dănuţ se ţine numai de pozne. Părăseşte grupa lui şi o ia tiptil spre bazinul cu apă... încă puţin şi a ajuns. Dar tov. antrenor are, se vede, ochi de Argus.

— Dănuţ ! Inapoi te rog, şi dacă se mai repetă te sancţionez.

Cu ochii spăşiţi, dar în obraji cu gropiţe care mărturisesc rîsul, Dănuţ îşi reia locul în grupă.

— Şi... vor învăţa să înoate ? întreb neîncrezătoare.

— Optzeci la sută dintre ei vor ştii să înoate bine la sfîrşitul cursului.

— Pe ce producţie de... înotători scontaţi la sfîrşitul vacanţei ?

— Numai aici, la „Dante Gherman", pe aproximativ 4500. Inmulţiţi cu încă patru centre de înot toate organizate de Federaţia română de nataţie, în colaborare cu Ministerul Învăţămîntului şi Culturii şi socoteala... dar vă rog să mă scuzaţi o clipă.

Profesorul se îndreptă spre bazinul în care Dănuţ a reuşit însfîrşit să se strecoare pe nevăzute.

— De ce ai intrat în apă ? Vrei să te pedepsesc ?

— Am vrut să văd dacă e rece...

— Ei, şi cum e ? întreb, ca să curm conflictul.

— Grozavă ! mă încredinţează Dănuţ.

— Apa este încălzită pînă la 25 grade, îmi explică profesorul. Copiii nu pot răci. Cînd ies, fac gimnastică.

Se întoarce către grupa de copii şi comandă :

— Toţi copiii în apă ! Ţineţivă de mîini, faceţi un cerc, aşa...

Partea doua a lecţiei... pe viu a început... In apă e o veselie nespusă. Chiote, strigăte, stropeală şi o bucurie nemaipomenită. In picioare, în mijlocul lor, profesorul are douăzeci de ochi. Observă, intervine, comandă, învaţă...

— Gata ! Toată lumea afară... Fuga înainte, în marş...

Copiii aleargă prin apă, prin nisip, prin soare. Lecţia este pe sfîrşite, dar ce greu se despart ei de asemenea şcoală.

Mă îndrept spre ieşirea ştrandului şi în poartă dau de sumedenie de părinţi. Veniseră să-i ia acasă de mînă pe... viitorii campioni.

Alice MIHALCEA

CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL : 8-29 IUNIE

Mîine începe în Suedia faza finală a ediţiei 1958 a campionatului mondial de fotbal, în jurul căreia de atîta vreme presa din întreaga lume se ocupă cu lux de amănunte. Calificarea celor 16 echipe participante la turneul final, ca şi o serie întreagă de amănunte (mai mult sau mai puţin de specialitate) privind desfăşurarea fazei finale, au făcut să curgă valuri de cerneală care, bineînţeles, nu vor conteni tocmai cînd începe adevărata confruntare pentru cucerirea mult rîvnitului titlu. Acum, cînd „oştile" stau faţă-n faţă, fiecare cu nădejdile şi temerile respective, vom reaminti cititorilor noştri ceea ce socotim că merită să fie reţinut la 24 ore înainte de începerea „ostilităţilor".

Sorţii au împărţit echipele participante în cele patru grupe care programează jocurile optimilor de finală. Componenţa grupelor este următoarea :

I. *R. F. Germană, Argentina, R. Cehoslovacă, Irlanda de Nord ;*

II. *Franţa, Paraguay, R.P.F. Iugoslavia, Scoţia ;*

III. *Suedia, Mexic, R. P. Ungară, Ţara Galilor ;*

IV. *Austria, Brazilia, Uniunea Sovietică, Anglia.*

Pentru partidele optimilor de finală au fost fixate trei zile de disputare (8, 11 şi 15 iunie) şi 12 localităţi unde se vor juca : Malmoe, Halmstad, Halsingborg (grupa I), Norrkoping, Vasteras, Orebro, Eskilstuna (grupa II), Stockholm, Sandviken (grupa III), Uddevalla, Goteborg şi Boras (grupa IV).

Din fiecare grupă se califică cîte două echipe pentru turul următor, al sferturilor de finală. Calificarea se va face pe baza clasamentului ce se va întocmi prin adiţiune de puncte, după sistemul obişnuit campionatului: două puncte pentru un joc cîştigat, un punct în caz de rezultat de egalitate şi 0 puncte pentru un joc pierdut.

In ipoteza că la întocmirea clasamentului în fiecare grupă se vor găsi echipe la egalitate de puncte, care n-ar permite desemnarea celor două formaţii calificate pentru turul sferturilor de finală, s-au luat următoarele hotărîri : 1) Dacă una din cele patru echipe ale unei grupe este calificată, iar celelalte trei sînt la egalitate de puncte, echipa cu cel mai slab golaveraj este eliminată, iar celelalte două susţin un meci de baraj. 2) Dacă una din cele patru echipe este eliminată iar celelalte trei au acelaşi număr de puncte, va fi calificată din oficiu cea cu cel mai bun golaveraj; celelalte două vor disputa un joc de baraj pentru al doilea loc. 3) Dacă toate patru echipe ale unei grupe acumulează acelaşi număr de puncte, prin tragere la sorţi se vor desemna două jocuri de baraj, învingătorii urmînd să se califice mai departe.

In sferturile de finală, orice partidă va fi rejucată o dată în caz de rezultat de egalitate. Dacă nici aşa nu se va desemna un învingător vor fi chemaţi să hotărască sorţii.

Optimi de finală (Se califică cîte 2 echipe din fiecare grupă)				Calificate	Sferturi de finală 19 iunie	Semifinale 24 iunie	Finala 29 iunie
	8 IUNIE	11 IUNIE	15 IUNIE				
GRUPA I	R. F. GERMANA—ARGENTINA, la Malmoe	R. F. GERMANA—R. CEHOSLOVACA la Halsingborg	R. F. GERMANA—IRLANDA DE NORD, la Malmoe.	1		A (învingător 2—3)	
	R. CEHOSLOVACA—IRLANDA DE NORD, la Halmstad	ARGENTINA—IRLANDA DE NORD, la Halmstad.	ARGENTINA—R. CEHOSLOVACA, la Halsingborg	2		C (învingător 1—4)	
GRUPA II	FRANŢA—PARAGUAY, la Norrkoping	PARAGUAY—SCOŢIA la Norrkoping	FRANŢA—SCOŢIA, la Orebro	3			
	R.P.F. IUGOSLAVIA—SCOŢIA, la Vasteras	FRANŢA—R.P.F. IUGOSLAVIA, la Vasteras	PARAGUAY—R. P. F. IUGOSLAVIA, la Eskilstuna	4			
GRUPA III	SUEDIA—MEXIC, la Stockholm	MEXIC—ŢARA GALILOR, la Stockholm	SUEDIA—ŢARA GALILOR, la Stockholm	5			
	R. P. UNGARA—ŢARA GALILOR, la Sandviken	SUEDIA—R. P. UNGARA, la Stockholm (joi 12 iunie)	MEXIC—R. P. UNGARA, la Sandviken	6		D (învingător 6—7)	
GRUPA IV	AUSTRIA—BRAZILIA, la Uddevalla	BRAZILIA—ANGLIA, la Goteborg	BRAZILIA—UNIUNEA SOVIETICA, la Goteborg	7		B (învingător 5—8)	
	ANGLIA—UNIUNEA SOVIETICA, la Goteborg	UNIUNEA SOVIETICA—AUSTRIA, la Boras	ANGLIA—AUSTRIA, la Boras.	8			

Cine va cîştiga marea competiţie?

Una din problemele cele mai dezbătute este cea a prezumptivei campioane. Cine va cîştiga campionatul mondial ? Sub acest titlu am citit cele mai variate pronosticuri, de la specialişti şi de la mai puţin specialişti (nespecialist în materie de fotbal nu prea se declară cineva), în coloanele celor mai felurite ziare şi reviste din lume. Din această consultare, am ajuns la convingerea că fiecare din cele 16 echipe participante la turneul final întruneşte adeziuni (unele mai numeroase şi altele mai puţin numeroase) şi explicaţii de sprijin, după care... nu are cum pierde titlul. Şi totuşi va fi desemnată o singură campioană. Cine va fi ? Să consemnăm şi noi părerile ce ne-au fost împărtăşite.

C. BRAUN, antrenor federal de fotbal : Anglia şi U.R.S.S., din Europa, Argentina şi Paraguay din America de Sud.

D. SCHULDER, arbitru internaţional : Brazilia, Argentina, Anglia, U.R.S.S.

I. WIESENMAYER, maestru al sportului : Anglia, Brazilia.

M. FLAMAROPOL, fost. internaţional de fotbal : Brazilia, Suedia.

VASILE NANCIU, secretar general adjunct al Federaţiei române de fotbal : Argentina, Uniunea Sovietică, Anglia, R. P. Ungară.

ANGELICA ROZEANU, maestru emerit al sportului : Brazilia, Uniunea Sovietică.

ION LUPAŞ, antrenor al echipei Progresul Bucureşti, fost internaţional de fotbal : Brazilia, Argentina, Uniunea Sovietică.

MARCEL MOTAŞ, muncitor zincograf şi jucător de fotbal : Iugoslavia şi Brazilia.

IOSIF SIRBU, maestru emerit al sportului : Titlul va rămîne în zona europeană şi va fi disputat între U.R.S.S. şi Anglia.

Dr. TRAIAN DEMETRESCU, membru în biroul federal al Federaţiei de fotbal : R. F. Germană, R.P.F. Iugoslavia.

ILIE OANA, antrenorul echipei „Petrolul" Ploeşti, fost internaţional : Sudamericanii (Brazilia şi Argentina) şi Uniunea Sovietică.

PETRE GAŢU, ziarist : Uniunea Sovietică, Argentina, R.P.F. Iugoslavia.

Magazin
revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÂNIA LIBERA"
★
Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 7.60.10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale factorii poştali difuzorii din întreprinderi şi instituţii.
★
PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustraţii : Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoşatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele şi protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigatele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcaşi Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoşatul este biciuit şi tras pe roata în piaţa publică. Toată lumea îl blestemă şi îl batjocoreşte, dar o singură fiinţă îi arată compasiune şi-i vine în ajutor : Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa egipteancă, îndrăgostită de salvatorul ei, se întîlneşte acum cu cel pe care-l iubeşte, căpitanul de arcaşi Phoebus. Căpitanul este străpuns cu un pumnal de un personagiu misterios, iar Esmeralda este învinuită de acest omor.

Procurorul se apropie de Esmeralda şi o întrebă, cu un zîmbet dulceag :

— Scumpa mea copilă, continui să negi ?

— Da, răspunse Esmeralda, cu vocea aproape stinsă.

— In cazul acesta, vom avea durerea de a te chestiona cu mai multă insistenţă. Te rog să iei loc pe patul acesta.

Esmeralda rămase în picioare, înmărmurită de frică. La un semn al avocatului, doi gardieni o împinseră cu forţa pe pat.

— Domnişoară, reluă cu aceiaşi voce dulceagă procurorul, te întreb pentru a treia oară, continui să negi faptele ce ţi se pun în seamă ?

Ea nu putu decît să nege printr-o mişcare a capului.

— Imi pare nespus de rău, dar trebuie să-mi fac datoria, spuse avocatul regelui.

La un semn al său, călăul şi medicul se apropiară de faţă, în timp ce ajutoarele călăului învîrteau în flăcări înfiorătorul lor arsenal. Mîinile bătătorite ale călăului dezgoliră cu un gest brutal picioarele graţioase şi fine ale fetei.

— Păcat, spuse călăul, privindu-le.

Apoi cu un gest brusc şi expert îi strînse unul din picioare într-un soi de lădiţă şi îi legă mijlocul de pat cu ajutorul unei curele late. Pentru a patra oară procurorul îi ceru să mărturisească, dar Esmeralda refuză.

— Daţi drumul torturii, spuse atunci procurorul.

Călăul răsuci de mai multe ori un soi de chingă de fier care înfăşura lada şi nenorocita victimă, moartă de durere, scoase nişte strigăte disperate. Aproape leşinată, Esmeralda ceru să i se oprească supliciul.

— Mărturiseşti ?

— Da, da, mărturisesc totul, tot ce vreţi... Fie-vă milă !...

— Simţul de umanitate mă obligă să vă spun, observă procurorul, că recunoscîndu-vă crima, nu vă puteţi aştepta decît la o condamnare la moarte.

— O sper şi o aştept ! fu răspunsul fetei.

Ii scoaseră instrumentul de tortură şi îi examinară piciorul rănit.

— O, nu este cine ştie ce ! Ai strigat la timp. Vei mai putea dansa, frumoaso ! spuse călăul.

O ridicară şi o conduseră din nou în sala de şedinţe.

După o scurtă deliberare, în faţa recunoaşterii crimei de către acuzată, preşedintele citi sentinţa.

— Fiică a Boemiei, în ziua care va fi sorocită de regele nostru, la ora amiezii, vei fi condusă într-o cotiugă, îmbrăcată numai cu o cămaşă şi în picioarele goale, în faţa intrării principale a Catedralei Notre Dame, unde te vei pocăi ţinînd în mîini două torţe de ceară. Apoi vei fi dusă în piaţa la Grêve, unde vei fi spînzurată, pentru vina de a fi asasinat pe domnul Phoebus de Chateaupers. Dumnezeu să te aibă în paza lui !

O băgară după aceea într-o pivniţă sumbră şi umedă. Stătu acolo zile şi nopţi, fără să distingă ziua de noapte şi visul de realitate. Din cînd în cînd tresărea înfiorată de atingerea umedă şi rece a unor lighioane care-i treceau peste picioare.

In sfîrşit, într-o zi sau într-o noapte, căci şi una şi cealaltă aveau acelaşi culoare în această pivniţă întunecoasă, se auzi un zgomot mai puternic decît acela pe care-l făcea de obicei gardianul care îi aducea pîinea şi apa. Ridică capul şi zări o rază roşiatică pătrunzînd prin crăpăturile trapei care închidea pivniţa. Se auzi trapa ridicîndu-se şi în pivniţă pătrunse un bărbat îmbrăcat într-o pelerină neagră, care-l acoperea din cap pînă la picioare. Nu i se vedeau nici faţa, nici mîinile.

— Cine eşti şi ce vrei ? întrebă Esmeralda.
— Un preot. Eşti pregătită ?
— Pentru ce ?
— Pentru moarte.
— Oh, răspunse fata, cu cît mai repede cu atît mai bine !
— Chiar mîine...
— Prea mult încă de aşteptat, murmură ea.
— Atît eşti de nefericită ? o întrebă preotul.
— Mi-e frig...
— Ştii de ce eşti aici ?

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 36 ★ Simbătă 14 iunie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

Profesorul Parhon examinînd diploma pe care a primit-o recent din partea Academiei Bulgare de Științe.

Savantul Parhon este un mare iubitor al florilor.

O ZI DIN VIAȚA SAVANTULUI PARHON

Marele nostru savant, profesorul C. I. Parhon: academician, emerit om de știință, conducător de institute de cercetări și de terapeutică, om de laborator, de clinică și de societate, activist politic și pe tărîm social, tată și bunic și, mai presus de toate, un mare iubitor de oameni.

Am încercat să cuprind în cîteva pagini de manuscris unele aspecte din viața omului de mare omenie care este profesorul Parhon. Am ales, la întîmplare, o zi oarecare. O zi obișnuită. O zi în care nu știam absolut nimic din ceea ce avea să se întîmple.

Iată, transcriu din caietul cu notele destul de dezordonate cîteva din întîmplările la care am asistat.

ORA 8,30. Urc cu emoție scara masivă care duce în sufrageria de la etaj. Profesorul e la ceai. O masă curată, simplă, o ceașcă pe jumătate goală. O felie de pîine cu unt. Reporterul-fotograf, ezită să-și facă meseria: „Mă așteptam la o masă mai copioasă. Șuncă. Gem. Svaițer. Cel puțin telemea!"

Profesorul a ghicit parcă gîndurile fotografului și intervine, glumind:

— Dacă nu țineam toată viața acest regim, evitînd excesele alimentare, nu mai ajungeam la vîrsta pe care mi-o cunoașteți din calendar. Dar pentru că a venit vorba de calendar. M-am întrebat de multe ori: oare mi s-ar fi publicat în fiecare an vîrsta în cazul cînd aș fi fost femeie? Sau asta este numai un privilegiu al bărbaților? Vorba ceea: mulțumesc de asemenea privilegiu! Dar să lăsăm la o parte lucrurile triste — *schimbă vorba profesorul.* Haideți să ne ocupăm de lucruri vesele. Ați văzut diploma pe care am primit-o de la Academia Bulgară de Științe? Stați să v-o arăt.

Profesorul se îndreaptă spre bibliotecă și, dintr-un raft, scoate un sul mare, îmbrăcat în piele, care conține diploma de membru de onoare al celei mai mari instituții de știință și cultură din țara vecină și prietenă.

— Nici nu știți cîtă plăcere mi-a făcut această distincție, venită din partea cercurilor științifice ale unui popor atît de muncitor, atît de onest, atît de curat sufletește cum este poporul bulgar!

Florile, una din pasiuni

ORA 9. Coborîm scara. În hol, multe vase de toate dimensiunile, cu bujori albi, înfloriți. Parfumul lor a înundat întreaga casă. Profesorul se apleacă și le soarbe mirosul. Apoi mîngîie parcă cu privirea și cu degetele fiecare petală în parte. Colegul meu, reporterul fotograf, a găsit un subiect „gras" și-și pune „bliț"ul în funcțiune. Tac!...

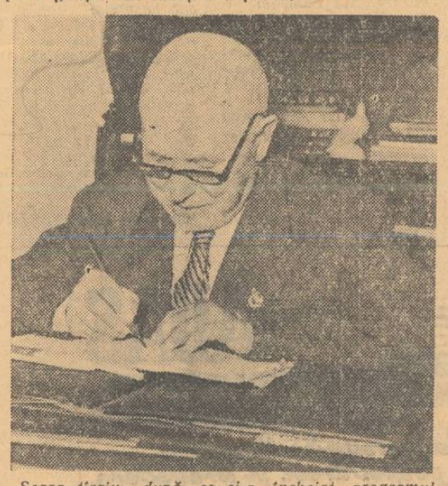

Seara tîrziu, după ce și-a încheiat programul zilnic de muncă, academicianul C. I. Parhon rezolvă bogata sa corespondență.

— Am moștenit dragostea pentru flori de la mama mea, care le cultiva cu îngrijire, în ghivece, în tot felul de vase, ținute la ferestre, pe măsuțe, în casă sau în grădină. Așa am început să iubesc natura, plantele, animalele, păsările. Și tata, învățătorul Ion Parhon, fecior de țărani ardeleni din Cetatea de Baltă, era un mare iubitor al naturii. Îi plăcea în mod deosebit grădinăritul, muncă la care mă asociase și pe mine și pe care o făceam cu cea mai mare plăcere.

În grădina pe care am avut-o cînd am locuit la Piatra Neamț, a nimerit într-o zi marele Ion Luca Caragiale, pe atunci revizor școlar. Venise să locuiască la noi cîteva zile, pe timpul cît dura inspecția la școli. Observînd dragostea mea pentru plante, mi-a trimis — la întoarcerea sa acasă — un plic cu boabe de fasole agățătoare și altul cu semințe de cînepă. Cîtă bucurie că mi-au fost trimise mie special ca să le cultiv. Să mai adaug că într-o zi, puțin după aceea, întorcîndu-mă acasă, am găsit grădina arată și boabele mele răvășite, distruse? Dar

Liviu FLODA
Fotografii: Mihai POPESCU

● (Continuare în pag. 5-a)

OMUL și MUNCA SA

După o lungă absență am simțit nevoia să mă reîntorc lîngă contemporanii mei, stăpînii flăcărilor și ai metalelor, acești zei ai fierului pe care i-am văzut pentru prima oară la Hunedoara, căznind și supunînd materia informă, dîndu-i viață, grație și frumusețe. Imi era dor de dogoare, de închipuirile flăcărilor, de praful metalurgic, de pilitura oțelului.

Uzinele, ca și porturile, farmecă mai ales în amintire. Totul se leagă de culori, de mirosuri, de lumini, de recunoscut, de primejdie, de grandoare, de frică și de admirație. Porturile te cheamă cu sunetul dogit al sirenelor de ceață în strigătul cărora există ceva primordial, metafizic, tulburîndu-te așa cum te tulbură țipătul de dimineață al cocoșului. O uzină emițînd în ritmul amestecat al ciocanelor pe nicovale imense, scrîșnetul fierului pe fier, răsuflarea focului, atițat cu teribile curente de aer comprimat, răcirea metalelor cu foșnete infinite, game și gemete dă iluzia unei muzici cosmogonice de ciocnire a elementelor primare. Progresul a înlăturat spectacolul metamorfozei brutale a oțelului, mașinile au amuțit strigătele metalului. Un strung țiuie numai ca o în-

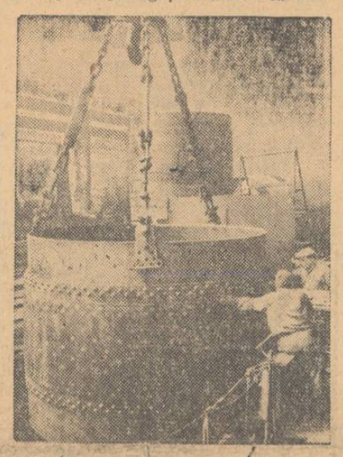

sectă, lăind cu fineță într-un aliaj dur. Scînteile scăpate din această operație aproape chirurgicală au ceva de artificii, o presă hidraulică turtește o osie cu o lovitură repetată, scurtă, dură. O manetă mînuită cu ușurință întoarce brațele asudate ale fierarului, foalele atîțînd altă dată focuri îndărătnice au fost înlocuite cu cuptoare sistematice care scutesc ore întregi de veghe, uzina modernă ne lipsește de imaginea infernului, automatizarea evocînd mai curînd sanatoriile decît sinistrele, infectele, întunecatele ateliere de altă dată unde muncitorii își scurtau zilele în aburi otrăvitori, istoviți de travaliul sălbatic pe care trebuiau să-l facă. Macarale, poduri rulante, ancore cenușii de fier cărînd greutăți imense deasupra capetelor, purtîndu-le cu ușurință spre locurile cele mai la îndemînă au născut feeria mișcării, a ritmului. Muncitorul zilelor noastre a împrumutat dinamismul mașinilor create. Brațe oricît de grăbite nu pot înlocui grandoarea gestului unui excavator

Eugen BARBU

● (Continuare în pag. 2-a)

EXPERIENȚELE NUCLEARE și EUGENIA

A fost un timp — și nu a trecut cu totul nici acum — cînd conducătorii politici capitaliști din occident susțineau cu multă frecvență eugenia[1]). *Această diversiune „științifică", reprezentînd o extrapolare mai mult decît gratuită a unor autenticități genetice, a fost preluată de politicienii venali ai „democrației" americane, ca și ai rasismului. Indiferent de intențiile lor științifice, eugeniștii au dat apă la moara apologeților imperialismului, au furnizat pseudo-argumente pentru a propaga ideea că bolile endemice, defectele ereditare, mortalitatea ridicată din rîndurile păturilor exploatate sînt pricinuite nu de condițiile de viață mizerabile pe care exploatarea capitalistă le creează acestora, ci de factori străini vieții sociale, izolați undeva în afundul celulelor reproducătoare care provoacă „mutații" (schimbări ereditare) nocive.*

Mutațiile — după cum afirmă eugeniștii și mentorii lor politici — pot fi eliminate sau împiedicate a se răspîndi numai împiedicînd pe purtătorii lor de a se înmulți. Deci — soluții canibalice conform practicilor și mentalității antiumane a imperialiștilor.

Ridicolul ca și tragicul situației apar deosebit de evidente dacă vom aminti că eugenia, cu toate implicațiile ei antiumane, este dată drept ultim cuvînt al umanismului. Politicienii imperialiști — în postura de oameni care poartă grija vigoarei ereditare a generațiilor viitoare!...

Ultimele evenimente au pus însă în mare încurcătură pe susținătorii politici imperialiști ai eugeniei: aceasta s-a întors ca un bumerang asupra lor. Tot mai mulți oameni de știință din lumea întreagă, printre care numeroși geneticieni de bună credință, și-au ridicat glasul în apărarea viitorului omenirii de primejdia radiațiilor atomice. Iată ce scrie cunoscutul biolog sovietic N. P. Dubinin: **„Datele privitoare la genetica radiațiilor ne fac să abordăm într-un mod cu totul nou problema pericolului pe care îl ascund exploziile experimentale ale bombelor atomice și cu hidrogen. Nu trebuie să uităm că este vorba de un pericol care amenință ereditatea unor imense mase de oameni".**

Prof. G. Pora, membru corespondent al Academiei R.P.R. scrie în legătură cu aceeași problemă: **„Doza internațională admisibilă de iradiere lipsită de pericol ar fi pentru om 0,3 r. pe săptămînă. Dar, pornind de la faptul că efectul radiațiilor se însumează, un astfel de om, dacă ar fi expus zilnic unei astfel de iradieri, ar acumula, în cursul vieții sale sexuale de circa 25—30 ani, o cantitate de circa 400 r. ceea ce este mai mult decît dublul dozei necesare pentru a produce mutații genetice... La șoareci, de exemplu, apar mutații foarte frecvente, din care majoritatea sînt defavorabile speciei".**

V. SPORICI

● (Continuare în pag. 3-a)

În acest număr:

IZOTOPII RADIOACTIVI în slujba vieții

De vorbă cu scriitorul haitian EDRIS SAINT AMAND

NEPOTUL RISIPITOR AL UNCHIULUI SAM

Cronica rimată
PE LITORAL

POVESTEA MUMIEI

Cîștigătorii concursului nostru de dezlegări

Campionatele internaționale de tenis ale R.P.R.

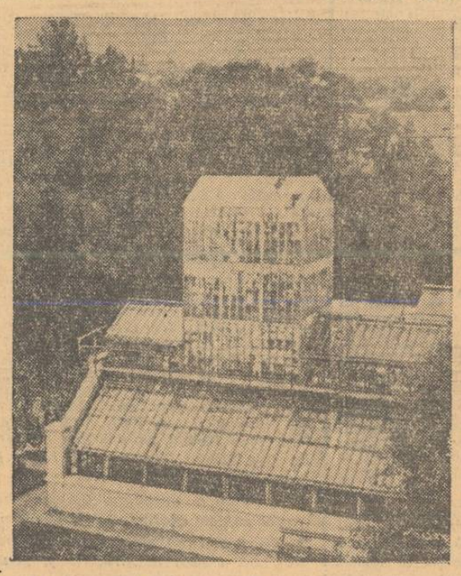

Sera palmierilor și a plantelor tropicale.

Simion SĂVEANU

● (Continuare în pag. 5-a)

Ritualul vinului

Intîlnire cu podgoriile patriei la instalația de vinificare din FOCȘANI

Călătorul care trece cu trenul prin gara Focșani zărește, sau mai bine zis simte, blocul situat pe cîmpul de peste drum de gară, cu ferestre vopsite în verde, cu cîteva căsuțe în jur. Și dacă va fi cît de cît curios și se va apropia de clădire, nările îi vor fi izbite de o mireasmă plăcută de vin dulceag, ce crește mereu în tărie.

Îl sfătuiesc însă să nu încerce, odată pătruns în clădire, să vadă vinul, căci nu va reuși decît tîrziu și anume la stația de umplere a sticlelor. Pentru că în rest vinul urmează un drum nevăzut, prin rețelele unei instalații ultramoderne, Gasquet, ai cărei posesori sîntem și noi, pe lîngă numai alte două țări europene: Franța (care i-a dat și pe inventatorul ei) și Italia.

Instalația e relativ nouă. A fost terminată în 1954. Cobori cîteva scări și dai de această hală răcoroasă puternic luminată, clipind din mii de plăci de faianță ce acoperă pereții, începînd de jos din podeaua mozaicată și pînă în tavanul cu orificii rotunde, dreptunghiulare, ce fac parte din sistemul special de ventilație. Este așa zisa secție a maturizării vinului. Pe ambele laturi ale halei, se văd coloane lungi de conducte, viu colorate în

Laboranta Elena Lupu, cercetează culturile de fermenți.

roșu — gri — maron; deasupra lor, din loc în loc, cîte o ușiță de metal strălucitoare, nichelată, bine întărită, de parcă ar fi ușa unui safe. Din explicațiile inginerului Hilza mă lămuresc asupra procesului ce se desfășoară îndărătul acestor ușițe: vinul este aci forțat să se învecheaască prin menținerea lui la temperaturi scăzute (de la minus 3 la minus 5 grade). Prin învechire, ghidul meu înțelege aducerea vinului în stare de echilibru chimic, adică în starea cînd diferite săruri și alte substanțe s-au depus, iar vinul va rămîne limpede.

Vladimir ALEXANDRU

● (Continuare în pag. 2-a)

CĂLĂTORIE MINIATURALĂ în JURUL LUMII

Ce-ați spune dacă cineva v-ar invita să faceți un voiaj în jurul lumii, să colindați țări și continente, să vedeți curiozitățile naturii de pe întregul glob pămîntesc? Desigur nimeni n-ar putea să reziste unei asemenea tentații și ar accepta cu plăcere să facă o astfel de călătorie. Dar dacă vi s-ar spune că voiajul nu se va face cu trenul, avionul, automobilul sau vaporul, ci cu totul alte mijloace de locomoție, desigur că entuziasmul dvs. va scădea imediat, gîndindu-vă că este vorba de un simplu artificiu gazetăresc, spre a vă face să urmăriți cu atenție un reportaj, totul fiind de domeniul fanteziei. De astă dată însă lucrurile nu stau chiar așa...

Și pentru ca să nu ne pierdem timpul să pornim imediat la drum. Iată-ne ajunși în pragul călătoriei. În fața noastră se află o poartă monumentală din lemn, lucrată cu multă măiestrie. Odată ce am trecut dincolo, pătrundem într-o lume nouă. Sute de trandafiri de toate culorile ne farmecă privirile, iar mirosul lor îmbătător ne fac să plutim între vis și realitate. Aidoma visului, aici depărtările de mii de kilometri le parcurgem cu o viteză amețitoare, fără ca măcar să ne dăm seama: ici sînt deșerturile africane, colo Japonia, la stînga America de Sud, dincolo Munții Alpi și nu departe Marea Mediterană. Ochii ne fug de la o regiune la

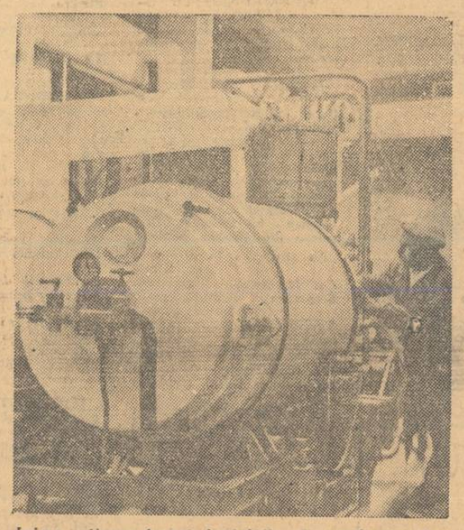

Inima ultramodernei instalații de vinificare Gasquet este sala cu aparatură de răcire și filtrare, condusă de un singur om. În fotografia noastră o parte a utilajelor complicate de răcire și filtrare a vinului.

● (Continuare în pag. 2-a)

1,78 metri la săritura în înălțime! O singură atletă în lume a reușit o asemenea performanță: Iolanda Balaș, a cărei fotografie o publicăm azi. Recordmana mondială țintește acum mai sus, spre o performanță superioară lui 1,80 metri. Despre proiectele sale, Iolanda Balaș vorbește cititorilor „MAGAZINULUI" în interviul (vezi pag. 8-a) acordat colaboratoarei noastre Angelica Rozeanu.

Fotografia M. BĂNUȘ

FESTIVALUL ENESCU

După neuitatele spectacole ale Ansamblului de Balet „S. M. Kirov" din Leningrad și ale Teatrului Academic de Stat din Moscova, după concertele orchestrei simfonice din Philadelphia, după manifestările, proaspete încă în mintea noastră, din cadrul Festivalului Internațional al Teatrelor de Păpuși și Marionete, țara noastră va găzdui, nu peste multă vreme, două evenimente artistice excepționale: Concursul Internațional și Festivalul George Enescu.

Una din dorințele și din țelurile marelui nostru muzician — exprimată deseori în cursul vieții sale — a fost să contribuie la răspîndirea mesajului sublim al muzicii și la promovarea și încurajarea tinerilor artiști, talentați și iubitori de muzică. În anul 1912, cînd era abia la începutul carierei sale artistice, George Enescu a instituit Premiul Național de Compoziție „George Enescu", menit să încurajeze creația muzicală românească. În tot cursul vieții sale, George Enescu a mers cu hotărîre și consecvență pe acest drum.

Primul Concurs Internațional „George Enescu", care se va ține — așa cum s-a anunțat — la București, între 5 și 15 septembrie 1958 și se va repeta apoi din trei în trei ani, corespunde aceluiași țel urmărit toată viața lui de marele muzician.

La concurs — conform regulamentului întocmit de juriu — pot participa toți tinerii violoniști și pianiști care la sfîrșitul anului respectiv nu vor fi trecut vîrsta de 33 ani. Concursul va consta din probe de vioară și de pian, precum și dintr-o probă specială: cea mai bună interpretare a Sonatei a III-a pentru vioară și pian de George Enescu.

Juriul concursului va cuprinde pe lîngă cele mai de seamă personalități ale vieții noastre muzicale: Alfred Alessandrescu, Mihail Andricu, Dagobert Bucholtz, Constantin Bugeanu, Paul Constantinescu, Dimitrie Dinicu, Ion Dumitrescu, Mihail Jora, George Georgescu, Alfred Mendelsohn, Florica Muzicescu, Constantin Silvestri, Zeno Vancea, Ovidiu Varga, etc. și personalități artistice de seamă din lumea întreagă, ca Jean Absil, Claudio Arrau, Yvonne Astruc, John Barbirolli, Carlo-Felice Cillario,

M. MELITA

● (Continuare în pag. 2-a)

Orificiile izotermelor care adăpostesc cisternele de stabilizare a vinului.

Ritualul vinului

(Urmare din pag. 1-a)

mîne același, independent de condițiile fizice sau chimice în care va fi pus el ulterior. Depunerea aceasta a substanțelor, durează în mod normal la cramă luni și ani de zile, în care timp vinul e „tras" odată, de două ori sau chiar de trei ori. Aci procesul acesta se realizează numai în 14 zile. Ușițele de safe sînt doar orificiile izotermelor uriașe ce adăpostesc cisternele acestea de stabilizare, avînd cîte 20.000—110.000 litri fiecare.

Iată și inima acestei instalații: sala cu aparatură de răcire și filtrare. O sală ca de farmacie, cu un compresor de amoniac, motoare electrice, țevărie groasă cît mijlocul de om, separatoare în cărți imense. Totul e vopsit în roșu și alb, totul strălucește de curățenie. Un singur om, mecanicul Constantin Alexandru, conduce întreaga instalație. Aci sosește licoarea din cisternele de vin brut, trece prin pătențenișul de țevi care-l răcește și-l trimite spre cisternele de stabilizare, unde-și face stagiul și se întoarce la stația de filtrare și de aci spre stația de expediere. Un amănunt neobișnuit, interesant: dacă în această fază se descoperă cumva că vinul n-are tăria cerută, el este trimis prin niște conducte la separatoare, unde este forțat să înghețe, după care, prin centrifugare, apa înghețată este extrasă, iar vinul capătă tăria dorită.

Am mai umblat și prin celelalte secții. Am trecut prin laboratorul modern în care se face microbiologie avansată; cu baterii de termostate, în care laborantа Elena Lupu cerceta tocmai niște culturi de fermenți cu autoclave, centrifuge, etuve, microscoape; am văzut sticle cu must sterilizat închise cu dopuri de vată sterilă și am aflat de la chimiștii de aci cîte unele despre bolile vinului, despre natura, obiceiurile și modul de selecționare a fermenților. Apoi am umblat și prin stația de îmbuteliere. Am văzut și cum se spală și cum se sterilizează, se umplu, se capsulează, se etichetează, se controlează și se expediază fiecare sticlă. După cum am vizitat și stația de sterilizare și îmbuteliere cu bandă rulantă (în construcție); fabrica de gheață și mai ales.. Vinoteca, în care se află sute de sticle numerotate, cu vin rubiniu sau portocaliu, alb verzui ca apele oceanului sau galben ca chihlimbarul, Riesling și Muscat Ottonel, Aligoté, Perla, Fetească, Tîrnave, Odobești, Cotnari și Drăgășani, de parcă și-ar fi dat mîna aci toate podgoriile, scăldate de soare, ale patriei.

500 de muncitori oficiază aci zi de zi ritualul vinului. 500 de oameni harnici se străduie la Combinatul „Fructexport" din Focșani să realizeze licoarea superioară care să ne facă cinste peste hotare și să aducă țării avuții noi. Despre munca lor vorbește poate mai bine decît orice faptul că, deși sînt încă la începutul activității, au reușit să depășească cu mult planul pe sortimente și beneficii și să cucerească steagul de întreprindere fruntașă pe ramură în 1957, odată cu premiile ce se obișnuiesc în asemenea prilejuri.

Vladimir ALEXANDRU

Fotografii: Nicu VASILE

OMUL ȘI MUNCA SA

(Urmare din pagina 1-a)

ce ridică o tonă de pămînt, după ce a scormonit solul adînc.

La toate acestea mă gîndeam în drumul făcut într-o dimineață de mai spre Uzinele 23 August. Tramvaiul mă purta spre locuri cunoscute. Uite, în stînga țigareta de ciment a turnului de parașutism (în vîrful ei, văzusem într-altă dimineață de mai de mult, ciuperca multicoloră a unei parașute) în față, coșurile albe-gălbui-fumegătoare ale Titanului deasupra căruia plutesc în permanență nouri de calcar, aburi albi, informi, schimbînd culoarea cerului. Poate în nici o parte a Bucureștiului, fața orașului nu s-a schimbat atît de mult ca aici. Paravane roșii de cărămidă (în ele au rămas pătrate goale pentru ferestre prin care zboară păsări grăbite) se ridică necontenit. Spațiile verzi, cu pomi foșnitori, tineri... Tot cartierul muncitoresc miroase a măceș de curînd înflorit și a var, mirosul acesta sanitar, aspru, uscat. Pe schele bat ciocanele arcuite, flutură steagurile. Tunetul tablei bătute pe acoperișuri repezi, scrîșnetul scripeților, mișcarea rară, solemnă a macaralelor-turn, duduitul mașinilor de transportat materialele, praful ridicat deasupra locurilor, mulțimea brigadierilor tropăind în apropiere pe drumurile abia pietruite îmi reevocă diminețile obișnuite ale epocii noastre de muncă, de reconstrucție. Sînt convins că totdeauna s-a construit la noi, dar niciodată în ritmul acesta, atît de mult.

„Aici, în stînga a fost o groapă fetidă; acum, puterea populară a astupat puroiențele cu un zăvor oval de beton care strînge duminicile în talia unei suprafețe de gazon o sută de mii de locuitori ai acestui oraș; locul întinselor maidane unde se ardeau cîrpe putrede ca să alunge țînțarii l-au luat aceste peluze în mijlocul cărora înfloresc primii trandafiri din acest an; mai departe, spre extremitatea orașului erau niște cocioabe prăbușite, acoperite cu bucăți ruginite de tablă veche, cu calcane de bălegar, coșcovițe și pline de igrasie pe care străinii le fotografiau pentru ca să arate cine știe unde că România este o țară unde pitorescul oriental se amestecă cu grandoarea concepției occidentale despre urbanistică; ei bine, bordeiele ce adăposteau sifilisul și tuberculoza, pestilența cea mai odioasă, au fost puse la pămînt, zidurile de paiantă au fost făcute zob și în locul lor se ridică blocuri de cărămidă care adăpostesc pe vechii viermi ai pămîntului cu cîte nouă copii. Construim mai ales la periferii, lucru de neînțeles pentru unii, pentru că aci e spațiu mai mare, pentru că nouă ne trebuie întinderi largi, pentru că avem o altă viziune despre lume.

★

Uzinele 23 August, uzină modernă, te întîmpină cu un fel de grădină botanică. Îngrijitorii atenți modifică profilul geometric al aleilor, buruienile sînt stîrpite cu grijă, exuberanțele unor plante sălbatice, crescute la întîmplare, sînt retezate cu foarfeca de tablă. Reptile somnoroase, nemișcate de cauciuc roșu străbătînd peluzele, aruncă prin niște guri de metal evantalii de apă străvezie în care se zbat curcubee la lumina soarelui. Alei bine întreținute, încadrate de portretele eroilor acestei uzine, te duc spre clădirile atelierelor dinspre care vine un zvon surd, industrial. Mari cuburi de cărămidă aparentă, așezate unul lîngă celălalt ca într-un joc arhitectural liniștit, cu înalte geamuri luminoase și uși de metal, cenușii, închid parcă perspectiva. Nu am reținut datele, numărul metrilor pătrați ocupat de uzină pentru că pentru un reporter care vrea să facă și puțină literatură pe lîngă faptul că dorește să informeze, nu are nici o importanță o cifră oarecare.

De altfel ca să străbat toate secțiile mi-ar fi trebuit timp mult și nu intenționez să fac o statistică. Aci trebuie să spun că în spatele acestor ziduri se făuresc în fiecare zi un număr impresionant de vagoane pentru transportul mărfurilor, de locomotive electrice, dacă nu m-am înșelat, și chiar conducte imense pentru transportul cimentului, obiecte de export, cum mi s-a spus. Cîteva mii de oameni se adună aci și cu ajutorul brațelor și minților lor, creează lucruri uluitoare. Dacă aș face socoteala efortului mecanic realizat în opt ore de muncă în această întreprindere industrială aș ajunge la o cifră fantastică, incredibilă. Sînt cîteva ateliere care te depersonalizează, unde dimensiunile proprii devin ridicole. Hala cisternelor de transportat petrol pare mai curînd un aerodrom pe care au aterizat zeci de dirijabile metalice. O armată de furnici omenești, cu aparate de sudat scoțind flăcări albastre-argintii, mișună pe suprafețele curbe. Undeva, aproape păcănesc ciocanele pneumatice, pe deasupra sînt aruncate mușculițe incandescente (niște șurupuri atunci ieșite din cuptoare) prinse în clește dibace și virite în găurile dinainte practicate în epiderma de oțel. La stînga și în față, conducte vermiculare, cenușii, cu inele grele de 300 de kgr, sudate atunci de echipe de muncitori în salopete negre, marile covilitre roșii ale vagoanelor de marfă, neîncarnate cu cheresteaua pereților sau boturile acvatice ale automotoarelor în care duduie inimile de oțel ale motoarelor, elicele cu aripi mari, sclipitoare; în pereții afumați, deasupra, la bordul macaralelor-turn sclipesc semnale, galben-verzi-roșii, lîngă tine bat clopote și totul: lumini, zgomote, formează la un loc neuitatul spectacol al muncii.

După cîteva ore, în parcul de vagoane al uzinei, acolo unde echipe de vopsitori dau o ultimă culoare carcaselor vagoanelor, am avut imaginea completă a procesului de muncă. Pentru un cititor de literatură cred că nu este important să-i fac o descriere minuțioasă, acest lucru poate fi găsit în orice broșură tehnică. Să mi se îngăduie puțină anarhie în impresii, să mi se permită să am preferințe.

În sala forjei mari, cum i se spune, în fața unui ciocan pneumatic ce pare mai degrabă un elefant de fontă, lucrează echipa maistrului Vasile Blaga. Șeful brigăzii lipsește. Turtirea unui imens creion purpuriu, abia scos din flăcările unui cuptor, adică o bucată incandescentă făcută dintr-un aliaj special care va deveni o axă de motor de vapor, este condusă de un bărbat subțire, asudat, mișcîndu-se de colo,colo, cerînd celui ce mînuiește maneta ciocanului automat să facă diferite operații, deocamdată neînțelese de mine. Tovarășul Vidroiu Nistor se agită în jurul trunchiului metalic și face semne celor care țin cu niște cîngi lungi bucata informă. Sînt patru bărbați tineri: Hampu Mirică, Stan Florea, Mureșan Traian și Ilie Ștefan. Ei se mișcă cu ușurință după un ritm cunoscut la semnele celui ce dirijează operația de lovire a fierului. Îi privesc timp de un sfert de ceas. Dogoarea focurilor din jur ajunge pînă la mine, alături curg cîteva guri de apă pentru umezirea aerului. Sînt cum „ard" hainele de pe mine. Pe niște brațe orizontale de metal așezate la înălțime atîrnă vele de în umezite din timp în timp cu furtunul. Dincolo de ele, joacă limbile roșii ale focului de peste o mie de grade. Curentul atelierului aruncă valuri de aer umezit. O clipă am impresia unui port în care au poposit numeroase corăbii cu pînze. Vîntul umflă fîșiile de in, se aude duduitul preselor hidraulice, brațele lor unsuroase, negre lucesc misterios la schimbările de lumină. Pămîntul de sub mine se zguduie ca la un cutremur, este imposibil să te gîndești la alteceva decît la efortul mașinilor, la lupta îndîrjită cu inerția materiei, supusă aci unor cazne apocaliptice. Deasupra, macaraua greoaie se mișcă încoace și-n colo sub un portativ de cabluri. Mecanicul strigă ceva de sus, oamenii se înțeleg mai mult prin semne. Creionul de fontă are acum culoarea rubinie a lemnului de tec. Privesc pe cei cinci bărbați. Par agățați de brațele unei meduze metalurgice, mișcîndu-se sacadat într-o parte și-ntr-alta. Bucata de metal este întoarsă pe toate părțile, deasupra cade talpa grea a ciocanului, diametrul bucății incandescente se micșorează, celulele fierului sînt comprimate, se petrece un proces pe care-l intuiesc, dar nu pot să-l explic. Creionul se subțiază, devine un ax într-adevăr, ceva subtilizat sub ochii mei. Bărbații sînt lac de apă, au în ochi o dogoare pătimașe, îi simt cum fac război materiei. Cîtă forță în aceste trupuri abia acoperite de cămășile arse de sudori vechi și în brațele lor subțiri ce mînuiesc încă încordat cîngile lungi! Cînd au terminat își ridică în același timp brațele spre obraz. Au ostenit, surid abia atunci mă văd, îi stinghерește faptul că au fost observați și pentru ca să se arate nepăsători privesc prin ferestrele deschise vibrarea corzilor tinere de plop din grădina de afară. Niciodată n-am înțeles mai bine de ce e atîta nevoie de flori în uzinele socialiste! Tinerețea pomilor, lumina verde a soarelui rătăcit printre ele, e o răsplată dulce a încordării lor permanente.

În atelierul alăturat, după ce am călcat peste niște stamine de fier și am privit multă vreme pendularea grațioasă a unor polizoare aducînd cu aparatele de vînat submarin cu care ne-au obișnuit ultimele filme, am stat de vorbă cu Neagu Ștefan, un bărbat de vreo 53 de ani, cu o față jovială și doi ochi șireți, ascunși de ochelari. Ca toți muncitorii zilelor noastre, el are obișnuința interviului și nu se lasă mult rugat pentru ca să vorbească. Exagerează puțin cînd afirmă că fiecare că viața lui a fost „un roman", dar am aflat unele lucruri și, credeți-mă, merită să vi le relatez: Pînă la 1947 a fost căruțaș, adică a slugărit la geambas „cu un cal, pentru că al doilea ori îi murea, ori n-avea ce să-i dea de mîncare". Mă privește încurcat, se întreabă dacă vreau să-l ascult și spune: „Nici o pricopseală! Jumătate din generația mea (cuvîntul îi place și-l spune apăsat) are monument la Capra, dar eu am vrut să mă liniștesc". Nu înțeleg mare lucru: Cum e asta: are monument la Capra? O-mul din fața mea rîde scurt și zice cu puțină ironie: Nouă, căruțașilor ne-a plăcut să ne jucăm cu cuțitu', parcă dumneata nu știi? Da' fiecare dă cu cuțitu pînă la 9, că la 9 vine Nașu și ne ia cuțitu'. Păi îl știi dumneata pe Lazăr Șchiopu care i-speriase cartierul Baicului? Nu-l știi! Asta umbla cu un mox după el și cum nu-i dădeai o jumătate de vin, cum vîna cuțitu'n tine că te-ai uitat, cică urît la el. Da' i-a venit și lui rîndul. L-a terminat unul care nu pusese în viața lui mîna pe șiș. Uite așa cu generația mea. Jumătate e înmormîntată la cimitir, sus, la Capra, și ce mi-am spus eu: i-a să-mi văd de treabă și să vin colea să învăț o meserie, să mă las de fleacuri. Și uite-mă! Cîștig cît îmi trebuie, am un copil, dus în armată.

L-am mai întrebat cîte ceva. A mai avut un copil pe care voia să-l facă tot căruțaș. L-a pierdut într-o zi cînd l-a lăsat să se ducă cu căruța la un mușteriu. Din nebăgare de seamă a căzut sub camion și-a trecut peste el căruța cu toată încărcătura, adică cu 2000 kg de lemne. Necazuri. Are o casă, așteaptă să iasă la pensie și se bucură că au venit comuniștii și i-au mai strîns de pe drumuri pe cei din strada Baicului. Jumătatea cealaltă din „generația lui" muncește acum în uzine: la 23 August, la Republica, la Titan...

Cred că nu mai e nevoie de nici un comentariu. La întoarcere, trecînd prin același sector l-am văzut scriind pe o tablă cu cretă albă: „Mîine 24 mai, muncă voluntară la Palatul Culturii. Toți tovarășii din secție sînt rugați să participe..."

Știu că scriind numai despre cei suspomeniți îi nedreptățesc pe toți cei ce muncesc atît de bine în una din cele mai importante uzine ale țării noastre, dar las și altora loc pentru a-i descoperi pe ceilalți. Despre „23 August", cum i se spune pe scurt, s-au mai scris și se vor mai scrie rînduri multe. Acest loc de muncă la fel de sacru ca un muzeu trebuie vizitat mereu pentru că totdeauna arată celor curioși o față nouă, deosebită. Un loc unde se prefac nu numai metalele, ci mai ales oamenii.

Eugen BARBU

Festivalul ENESCU

(Urmare din pagina 1-a)

Rudolf Fischer, Henry Gagnebin, André Gertler, Monique Haas, Joseph Marx, Yehudi Menuhin, David Oistrach, Joseph Palenicek, Alexander Plocek, Sașa Popov, Halina Czerny Stefanska, Andrei Stojanoff, Carlo Zecchi etc.

Între 5 și 20 septembrie va avea loc de asemenea la București, un „Festival George Enescu", în cadrul căruia se vor desfășura manifestări zilnice la care își vor da concursul reprezentanți de seamă ai vieții artistice românești și de peste hotare. Astfel, publicul nostru va avea ocazia să asculte concerte dirijate de Alfred Alessandrescu,

CORNELIU BABA : George Enescu

Const. Bugeanu, John Barbirolli, Mircea Basarab, Carlo Felice Cillario, George Georgescu, Constantin Silvestri, Carlo Zecchi etc., la care își vor da concursul pianiștii Iacov Zak, Claudio Arrau, Valentin Gheorghiu. Mindru Katz, Monique Haas, Josef Palenicek, Halina Czerny-Stefanska etc. violoniștii Ștefan Gheorghiu, André Gertler, Yehudi Menuhin, David Oistrah, Alexander Plocek, Ion Voicu, violoncelistul Radu Aldulescu, precum și o seamă de interpreți vocali.

Tot în cadrul Festivalului va avea loc la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. premiera operei „Oedip" de George Enescu, din a cărei distribuție fac parte David Ohanezian, Nicolae Florei, Nicolae Secăreanu, Marius Enăceanu, Alexandru Bădulescu, Octav Enigărescu, Ladislau Konya, Ionel Tudoran, Valentin Loghin, Dinu Cățuleanu, George Mircea, Viorel Ban, Elena Cernei, Elena Popa, Valentina Crețoiu, Cornelia Gavrilescu, Zenaida Palty, Mihaela Botez, Vera Rudeanu, etc. Direcția muzicală va aparține maestrului Constantin Silvestri, iar regia lui Jean Rinzescu.

Concursul și Festivalul George Enescu vor constitui fără îndoială evenimente de primă importanță pentru viața muzicală a țării noastre, cît și pentru viața muzicală internațională.

M. MEITA

Maimuțăreli...

Fără cuvinte.

— Unde ați învățat dansul ăsta?...
— La barul „Continental"...

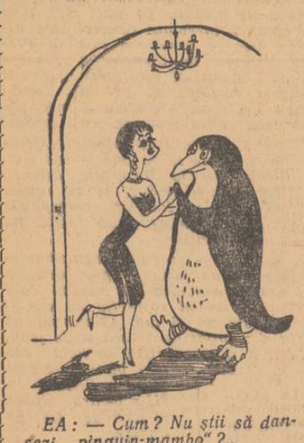

EA: — Cum? Nu știi să dansezi „pinguin-mambo" ?...

— Tuns și ras?
— Așa! Manicura!...

Desene de Gh. CHIRIAC

Mașina pentru presat pămîntul

La construirea terasamentelor de cale ferată, se folosesc deobicei pămînturi moi. Dacă pămîntul nu este suficient de presat, atunci terasamentul se va strica repede. Înainte, se aștepta un timp ca pămîntul să se îndese singur. Sau se bătătorea manual. Astăzi, cînd termenele de construcție sînt mult mai scurte, o asemenea întîrziere e păgubitoare și se caută diferite metode pentru a grăbi această îndesare a pămîntului.

La fabrica de unelte mecanice din Riga (U.R.S.S.) s-a construit și se experimentează actualmente o mașină cu motor Diesel pentru presarea pămîntului, la construcții de terasamente pentru căi ferate. Mașina poate fi trasă de un tractor. Adîncimea pînă la care pămîntul este presat atinge 1,5 m., iar lărgimea 3 metri. Particulele ce alcătuesc solul sînt mai compact îndesate și astfel terasamentele sînt mai solide.

POȘTA Redacției

FLORICA P. EPUREANU — București. Din poezia „De ziua ta, copilul meu", reținem versurile:

„Copilul meu! Mai ai o mamă
Astăzi în era lumii noi
E Patria Socialistă
Partidul drag care mereu
In creșe, în școli și în uzine
Îți spune cald: copilul meu!
Orișice pas el îți-l îndrumă
Și la bine și la greu.
Partidul este lîngă tine
Și te ajută tot mereu
Fii muncitor și drept în viață
Cinstit, uman și dîrz mereu
O patrie ai și iubește-o
Copilul meu, copilul meu!"

SIHLEANU COSTEL — Craiova: Am fi bucuroși să vă putem răspunde, dar n-am izbutit să descifrăm scrisoarea dvs.

MIRCEA CAPATA — Făgăraș: În limita spațiului și a posibilităților, vom publica.

FLORETA BADICI — Smîrdioasa: Publicăm epigramele dvs. Cea dedicată unuia căruia îi place să dăruiască la zile onomastice buchete de flori culese din parcuri publice:

„Eu știu că tu ai vrea
Ca, la asemeni sărbători
S-apară-n parcuri peste noapte
Tăblițe noi, cu... „rupeți flori",

Și cea adresată uneia care denaturează linia modei cu exagerări ridicole:

„Să nu te superi domnișoară
Că „fără drept" morală-ți fac:
Chiar dacă-i moda „tubulară"
N-aș vrea să intri... chiar în sac!"

T. BARABANCEA — București: Dură, dar mai ales nedreaptă, epigrama care țintește incultura unor sportivi. Cea îndreptată spre cosmopoliți, e tratată de păr. Așteptăm altceva.

AMATI C. — București: În loc de orice alt răspuns vă publicăm epigrama la „Cronica gastronomului", care înfățișa prepararea mielului cu verdețuri:

Carnea-i mult prea rumenită
Fie ea și-n „unt" prăjită
Și mielul de-o să citească
Din cratiță-o s-o zbughească
(La Costache să-l... „trezească").

MINODORA TICU (elevă la școala medie de 10 ani nr. 2 de fete — Cîmpulung Muscel) Reținem din poezia dvs satirică versurile de mai jos, pentru că se pot potrivi unor elevi și eleve:

...Dar ai momente și mai bune
Acestea însă nu persistă
Decît atunci cînd spui la lume
Că tu vei deveni artistă.
Cînd dimineața plecî la școală
Și trebuie să te grăbești
Un chin pe cei care te ascultă;
Și nici ghiozdanul nu-ți găsești.

ILIE POSTOLE — Sentimentalele și dulcegile dvs. versuri nu-s publicabile. Factura și conținutul lor vetust ne determină să vă sfătuim să priviți lumea care vă înconjoară, realitățile vieții noi care înflorește în țara noastră și să încercați, în această lume, în lumea noastră, să găsiți teme de inspirație.

ARISTICA BAGHINA — Tr. Severin. După o inexplicabilă întrerupere de lungă durată, am aflat din nou vești de la dvs. și o bogată recoltă de epigrame. Ne-a bucurat. Din ce-am primit reținem: La curtea blocului muncitoresc al Șantierului Naval din Tr. Severin, din centrul orașului sînt instalate zeci de cotețe, cuști, lăzi și altele:

S-au întrebat străinii:
Cam ce-ar putea să fie?
S-au îmbulzit la gîndul
C-ar fi... menagerie!

Unor „prieteni" din orașul meu, care afirmă că epigramele mele sînt slabe și că „Magazinul" îmi face... concesii:

„Struguri și vulpea", e-o poveste veche,
Nu găsești pe nimeni ca să n-o cunoască,
Eu le spun „prieteni"
(discret la ureche)
Dacă au timp liber, s-o mai... recitească!

ION BUCUROIU — București — Un material transmis la radio, la aceeași rubrică la care îl propuneți spre publicare la „Magazin", nu poate la noi să apară. Ar fi o reproducere cu care nici noi, nici Radiodifuziunea, nu putem fi de acord. Și apoi ar fi în total dezacord și cititorii care n-ar găsi în „Magazin" articole originale, așa cum au dreptul să pretindă.

P.Ș Cu ajutorul cititorilor noștri am reușit să aflăm un fapt nu prea plăcut. E vorba de tendința de plagiat a lui B. Marech din Ploești care ne-a trimis spre publicare versuri apărute într-o publicație tot „Magazin" numită (Nr. 70 din ianuarie 1937). Noi am respins versurile și ultima strofă dintr-o așa zisă poezie o publicam tocmai ca argument. (Vezi revista „Magazin" nr. 33 din 24 mai 1958). Păcat că B. Marech încearcă această cale penibilă de pătrundere la o revistă și mai păcat e că se înjosește să copieze niște versuri catastrofale, dintr-o veche și obscură publicație de altă dată.

ȘTIINȚA și VIAȚA

Fereastră spre viitor

Somnul prelungește viața

Să presupunem că ne aflăm în anul 1980 și că deschideți „MAGAZINUL", la rubrica de știință și tehnică aveți toate șansele să găsiți următoarea știre:

„Ni se comunică că Jean Bommart, din Lyon (Franța) s-a trezit acum două zile după un somn zdravăn, care a durat 20 de ani! Se pare că se simte perfect, deși nu a prea făcut mișcare în ultimul timp.".

Cei care studiază istoria medicinii au auzit, desigur despre vilva stîrnită încă din 1950 de experiențele de „hibernație" făcute asupra animalelor. Ulterior, medicii — și în special chirurgii — au folosit scăderea temperaturii corpului omenesc pentru a face operațiile cele mai grele asupra inimii, în condițiile cele mai favorabile pentru viață. Chirurgii sovietici au făcut cu succes, încă din 1955, operații asupra copiilor suferinzi de boli congenitale ale inimii, supunîndu-i în prealabil unor temperaturi scăzute, în stare de adormire.

În anul 1960 — și cititorii mai în vîrstă ai revistei noastre își vor aminti desigur, de această încercare care a provocat discuții pasionate — Jean Bommart, un tînăr medic în vîrstă de 25 de ani, s-a supus unei experiențe fără precedent. El a fost refrigerat și adormit, urmînd a fi trezit din nou în pragul anului 1980. În tot acest timp el a fost păstrat... la răcitor.

Dorința tînărului — care absolvise abia atunci facultatea — a permis medicilor și biologilor să tragă concluzii deosebit de prețioase în legătură cu fenomenele hibernației și ale prelungirii vieții. Datorită îngrijirilor date, Jean Bommart, se simte astăzi perfect. Acum el călătorește prin străzile Lyonului privind cu curiozitate la transformările petrecute aici în cursul ultimilor 20 de ani.

Un singur lucru îl încurcă: nu știe ce vîrstă are: 25 sau 45 de ani? El pretinde că nu se simte decît de 25 de ani, — iar biologii ne roagă să-l credem".

Ce, cum vi se pare, dragi cititori? Puțin cam exagerat? Progresele recente ale chirurgiei, bazate pe scăderea metabolismului prin „răcirea" bolnavului, fac ca această metodă să fie mereu mai utilizată. Pe urmă, gîndiți-vă că peștii pot fi transportați pe mari distanțe, în blocuri de gheață. Aruncați apoi în apă, ei „reînvie" fără nici o urmă de turburare. Nu uitați că există animale ca ursul, care iarna cad în „hibernație", cînd toate procesele vitale sînt reduse la minimum.

Așa încît... s-ar putea totuși ca presupunerile noastre să se realizeze... cîndva!

Dr. Leonid PETRESCU

Aparat fotografic ultra-rapid

Recent a fost realizat un aparat fotografic capabil să înregistreze 4 milioane imagini pe secundă, cu ajutorul unui tub electronic de o construcție specială. Imaginile, captate cu ajutorul unei catode fotosensibile, sînt transmise pe cale electronică la un ecran unde sînt înregistrate pe film. Acest aparat va fi utilizat la studierea fenomenelor ultra rapide, ca de exemplu a fenomenelor care se produc într-o explozie, a trăznetului etc.

Transplantarea oaselor

Recent s-a reușit să se transplanteze oase de la cadavre la pacienți cu fracturi ale oaselor. Oasele transplantate, sterilizate în prealabil cu radiații nucleare, și-au păstrat facultatea de creștere; nu s-au produs infecții sau reacții neobișnuite și, după declarațiile medicilor, nu au devenit radioactive.

Cuțite în loc de pietre

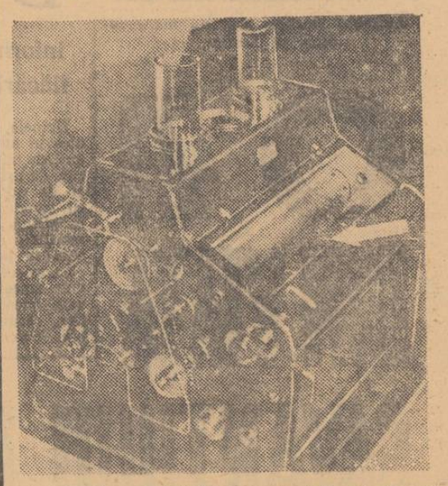

Industriei morăritului i se deschid azi căi noi, datorită unei recente invenții făcută în R. P. Ungară. Despre ce este vorba? Cercetătorul științific Paul Rajkai a construit o mașină care fărămițează grăunțele de cereale după dorință.

Noua mașină, a cărei înfățișare o vedeți în fotografia noastră, taie sămînța în patru părți egale. Pentru acest scop, s-au introdus în mașină mai multe sute de cuțite rotunde (locul arătat de săgeata albă). Părțile dintre margine ale semințelor sînt separate mecanic de cele din spre mijloc. Grăuntele sînt perfect tăiate.

Rezultatul? 10 pînă la 20 la sută mai multă făină albă, mașini mai puține, ieftinirea măcinatului.

IZOTOPII RADIOACTIVI ÎN SLUJBA VIEȚII

Vreau să trăiesc, am șoptit adesea, atunci cînd sentința implacabilă a unei boli pe cît de grave, pe atît de necunoscute, și-a spus cuvîntul. Povestea mea nu-i tristă, deși o mină nevăzută părea a rupe șirul anilor încă puțini în număr. E o poveste simplă, adevărată, care nu face incursiuni în lumea fantasticului, dar atît de reală încît pare neverosimilă prin autenticitatea ei...

Sînt trei ani de atunci... M-am îmbolnăvit deodată. La patul meu au venit medici, profesori universitari. Mă consultau, unii priveau fără putere, alții mă îneurajau, dar nu îndrăzneau să pună diagnosticul. Am început seria analizelor, biopsiilor, punctiilor sternale. Grijei cu care hematologi ca doctor Vulcan (spitalul Colentina), dr. C. Nicolau s-au aplecat asupra microscoapelor spre a zmulge lupei diagnosticul; grijei cu care au indicat tratamentul prof. dr. Hațieganu (Cluj), regretatul dermatolog dr. Tătaru (Cluj) le închin gîndul meu plin de recunoștință. Diagnosticul: Reticuloză. Tratamentul: izotopi radioactivi.

Izotopi radioactivi! Realizarea epocală a erei noastre, despre care ce-i drept citisem mult, dar... mă emoționa gîndul că voi sorbi o frîntură din forța asta uriașă a energiei atomice. Mă emoționa gîndul că puterea acestei energii, capabilă să distrugă mii de vieți omenești, va fi pentru mine salvarea, viața.

Am plecat la Praga. Clinica docentului Konopik Jan. Boala se agravase. Același diagnostic. Singura salvare, izotopii. Nu mai era vorba de zile, ci de ore, de puține ore pentru a-mi salva viața. Telefon la Moscova. Pe firul telefonic ce leagă cele trei capitale, Praga București, Moscova a plecat o comandă: 6 miligrame de izotopi radioactivi Arsen 76. De la Moscova răspunsul nu a întîrziat. Au cerut doar o aminare de douăsprezece ore pentru a prepara concentrația cerută. Și acolo, în uriașele termocentrale, în laboratoarele vieții, se pregăteau de zor cei 6 miligrame de Arsen. Nu am cunoscut niciodată chipul acelora ce aveau să-mi trimeată peste hotare izotopii — „apa vie", dar îi vedeam aevea... Cum cercetează, cum prepară și drămuiesc forța asta uriașă într-o mică eprubetă, ce numai peste 12 ore avea să sosească la patul meu. Deși mă despărțeau mii de kilometri, simțeam grija caldă și ocrotitoare a acelora ce și-au închinat viața, întreaga lor putere de muncă, științei, uriașelor descoperiri închinate omenirii, păcii.

Pe patul spitalului așteptam. Dacă au apărut în mintea mea încinsă de boală spectre ca cel de la Hiroshima, Nagasaki, dacă am zărit sub pleoape închise trombele exploziilor atomice, dacă am auzit în clipele acelea țipătul înspăimîntat al copiilor, nu e de mirare. Mă zbăteam între viață și moarte. Mă înăbușea frica de a muri și cuprindeam în inimă durerea miilor de tineri ce n-au trăit să vadă cum răsar din nou florile, a copiilor ce nu mai rîd în soare, a mamelor ce n-au născut pruncul zămislit, a vieții ucise în leagăn, a vieții curmată timpuriu de monștrii omenirii de dincolo de ocean.

Am fost smulsă din ghiarele urîtului vis de vocea caldă și bucuroasă a doctorului ce mi-a anunțat sosirea izotopilor din Moscova. Peste granițele a trei țări și-a luat zborul din inima Moscovei un avion ce purta pe bordul lui o infimă fracțiune din puterea atomică concentrată într-o eprubetă. Era parcă simbolul păcii, simbolul dragostei față de om purtat peste meleaguri.

Au început pregătirile. Halate speciale, șorțuri izolatoare, și o cameră special amenajată. Cînd toate au fost gata, prof. dr. Konopik mi-a întins paharul în care erau diluați cei 6 miligrame de izotopi. Am băut cu teamă. Mi se părea că țin în mînă toată puterea acestei energii. Au trecut cîteva zile. Temperatura a început să scadă. Mă simțeam din ce în ce mai bine. Urmele grave ale bolii dispăreau încetul cu încetul. Și într-o dimineață am deschis larg fereastra spre soare, spre lumină, spre viață. Am fost salvată, zmulsă morții.

Sînt trei ani de atunci. Trăiesc! Și văd din nou cum înfloresc caisii în fiecare primăvară; trăiesc și pot să rîd, să cînt, să sărut fiecare petală de trandafir. „Apa vie", pe care altădată făt-frumosul basmelor copilăriei noastre i-a adus-o Ileanei Cosînzene ca s-o scape din ghiarele zmeului, mi-a fost adusă și mie, dar în stilul epocii noastre. Al epocii avioanelor supersonice, energiei nucleare pusă în slujba vieții, epoca navelor cosmice, astronauților și sateliților.

Carmen DUMITRESCU

MERIDIANE

Aspecte din R. P. Chineză

Biciclete

La Pekin sînt uimitor de multe biciclete; biciclete lipsite de exotism și foarte familiare oricărui european. Sute de mii de biciclete, în lungi coloane, străbat în fiecare zi orașul. Dimineața barem, la ora cînd începe lucrul sau seara, cînd se iese de la lucru, nici o mașină nu poate ține piept puhoiului de biciclete și de triciclete care inundă orașul. Privind de-a lungul străzilor vei vedea foarte puțini pietoni — și aceștia aproape numai copii — dar atît de multe biciclete, pe care pedalează cu siguranță oameni în haine mereu albastre, încît ai senzația că întregul oraș se află într-un concurs de ciclism. Am fost la o mică imprimerie, în care se reproduc celebrele picturi chinezești pe mătase. În curtea pătrată zeci de biciclete își așteptau stăpînii. *„Toți muncitorii noștri au biciclete*, mi-a spus conducătorul întreprinderii. *Și sînt aproape o sută“*. În piață, oamenii vin pe biciclete cu cîte un coș agățat de ghidon. Am cumpărat de la o bătrînă și grasă negustăreasă de jucării, o sabie chinezească de lemn. Am văzut-o apoi încărcîndu-și marfa într-un coș, legînd coșul de spatele unei biciclete și apoi încălecînd ea însăși pe ea. Am întrebat dacă întotdeauna bicicleta era atît de folosită în China. *„Nu* — mi-a spus. *Acesta e un fenomen al ultimilor ani de după eliberare. A crescut nivelul de trai, oamenii cîștigă mai bine, bicicleta nu mai e un lux pentru nimeni, e o necesitate și un comod mijloc de transport“*.

Și tricicletele își au locul lor foarte precis în circulația Pekinului. Ele sînt uneori rikșa, vechiul mijloc de transport chinez, acum „motorizat“ cum spun rikșarii și poartă pe cele două roți din spate un scaun acoperit cu un coviltir ca de trăsură, alteori platforme pentru marfă; multe din ele însă sînt folosite cu totul și cu totul original. Am văzut astfel în una din zile, o tricicletă condusă de un bătrîn în haine albastre și care avea pe cele două roți din spate o căsuță de mărimea unui scrin, cu multe geamuri și o ușă. Înăuntru, cu năsucurile lipite de geamuri se aflau copii. Era mijlocul de locomoție al unui cămin de zi.

Într-o seară, în fața „Teatrului Popular“ din Pekin au descins dintr-o rikșă doi copii, un băiat și o fată de 12—14 ani. Veniseră să vadă spectacolul „Lupta de la munții în flăcări“, împreună cu tatăl lor rikșar. Pe vremea cînd tatăl lor începuse să lucreze ca rikșar, mi-a spus băiatul, ciun, și tricicleta și teatrul erau pentru el de domeniul fabulosului. Acum însă, nemaifiind nevoit să alerge zeci de kilometri pe jos în fiecare zi deoarece și-a putut cumpăra tricicleta, el cîștigă destul pentru a-l putea aduce din cînd în cînd la teatru.

Pekinul, capitala aceleiași țări în care pînă nu de mult sute de mii de oameni mureau în fiecare an de foame, este acum un oraș în care în fiecare zi ai senzația că te găsești la un concurs pe biciclete.

Mariana PÎRVULESCU

Pe urmele SATELITULUI la Observatorul din Ondrejov

Corespondență specială pentru „MAGAZIN“

Moscova... 15 mai 1958... ora 13.41' (ora Moscovei)... Deasupra regiunii Moscova, dinspre sud-vest înspre nord-est trece cel de al treilea satelit artificial sovietic al pămîntului. Vocea crainicului de la radio Moscova anunță: Atențiune, atențiune! Vorbește cosmos-ul. Emite cel de al treilea satelit artificial al pămîntului, lansat de Uniunea Sovietică, în cadrul lucrărilor Anului Geofizic Internațional...

Și se aud semnalele care aduc mesajul optimist și profund emoționant al unei noi cuceriri a inteligenței umane. Vestea s-a răspîndit în întreaga lume cu iuțeala fulgerului. Observatoarele de pe glob au anunțat de îndată „alerta generală“. Radiotelescoapele și-au ciulit antenele spre înălțimi.

Ce bine e de astronomi! Ei pot fi oricînd, ca să spunem așa, în relații apropiate cu corpurile cerești. Dar ce fac gazetarii? Cum aleargă ei după sputnik? Ei bine, după sputnik nu se poate alerga și nici măcar zbura. Să alergăm atunci după astronomi.

Un telefon preliminar și pe cele patru roți ale unei pămîntene și prozaice Skode, ajungem într-o lume de basm.

De la intrare privirile ni se opresc la tăbliță care publică, la fel ca și pe ușa unui birou obișnuit, numele secției. Dar pe această tăbliță scrie: SECȚIA SOARELUI.

Alături, pe altă ușă, tăblița ne spune că acolo este camera de oaspeți. Deoarece Observatorul se află la circa 60 km. de Praga și dat fiind că cercetările rețin pe loc diverși musafiri, aceștia sînt găzduiți chiar în observator.

Dar mai sînt și alte secții cu nume frumoase, de exemplu:

Secția corpurilor interplanetare

Numele secțiilor arată și profilul științific al observatorului, care se ocupă în special de studiul exploziilor solare și de corpurile interplanetare: asteroizii, meteoriții, cometele. De altfel, aparatajul și utilarea specifică pentru studierea corpurilor interplanetare sînt utile și pentru studierea sateliților artificiali ai pămîntului, care sînt tot corpuri interplanetare.

Alte secții au nume mai puțin strălucitoare, dar și ele adăpostesc minuni. Într-o cameră cu aspectul unui birou obișnuit, am auzit pe bandă de magnetofon semnalele emise de cel de al treilea sputnik, recepționate în momentul cînd acesta se afla departe, tocmai deasupra orașului Dublin.

Ochii și urechile Observatorului

O scară de lemn dreaptă, cu trepte înguste, duce spre turnul Observatorului. Ne oprim în fața unui mare telescop, cu ajutorul căruia se observă și se fotografiază exploziile solare. Cercetătorul Valnicek Boris răspunde zîmbind, cu multă răbdare, la numeroasele și uneori naivele noastre întrebări:

— De cîte ori mărește telescopul?

— Telescopul nu mărește, el apropie. În ocularul acesta noi încadrăm o suprafață de numai 27 m.p.; aceasta ne ajunge pentru observații. Și apoi, ne ajută foarte mult și fotografiile, mai ales negativele.

Dacă ochii Observatorului se află într-un singur loc, în turn, urechile sale sînt răspîndite în mai multe locuri, prin parc. Aparate complicate, pe bază de radar, înregistrează fără întrerupere undele electromagnetice emise de soare sau de meteoriți.

Observatorul se poate mîndri cu ochii și urechile sale. Din totalul exploziilor solare înregistrate în ultimii ani, două observatoare au reușit să le „prindă“ pe cele mai multe: pe primul loc stă Observatorul din Capri cu 27% explozii solare înregistrate, pe locul doi Ondrejov, cu 18% din același total. Dar trebuie să se aibă în vedere că pentru un observator solar sînt cu totul alte condiții la Capri, unde cerul este aproape tot timpul senin și cu totul altele la Praga.

Exploziile solare și viața practică

Ce însemnătate au exploziile solare pentru viața practică? La această întrebare ne răspunde profesorul-docent Vladimir Guth, directorul Observatorului.

„În cursul exploziilor solare, în straturile superioare, se produce o mare concentrare de raze ultraviolete, raze X și raze cosmice. Cunoașterea exactă a acestor fenomene, care au repercusiuni și asupra straturilor atmosferice mai apropiate de pămînt, este foarte necesară pentru cercetările științifice.

Din această cauză, unul din obiectivele fixate pentru Anul geofizic internațional este studierea radiațiilor care se produc în ionosferă, în cursul exploziilor solare.

Noua și marea realizare a Uniunii Sovietice vine ca un ajutor foarte prețios pentru cei care ne ocupăm de aceste probleme, deoarece sputnik-ul permite să se efectueze cercetări cu privire la presiunea și compoziția atmosferei în straturile înalte, cu privire la intensitatea radiației corpusculare emise de soare și cu privire la meteoriți, ș.a.

Semnalele foarte puternice ale acestui satelit sînt un indiciu al potențialului energetic ridicat al aparaturii sale de bord. Noi sperăm că cu ajutorul datelor obținute vor putea fi lămurite numeroase probleme importante și că nu este departe timpul cînd vom reuși să facem previziuni asupra condițiilor ionosferice, așa cum se fac acum previziuni ale condițiilor atmosferice“.

În continuare profesorul Guth ne mai explică că „rotațiile sputnikului vor permite să se stabilească exact și forma pămîntului, mai precis, gradul de aplatizare al planetei noastre la cei doi poli“.

Urînd succes profesorului Guth în cercetările sale, ne pregătim de plecare, dar ne mai așteaptă o mică surpriză și anume: numeroase salutări pe care sîntem rugați să le transmitem profesorului universitar Călin Popovici din București. Profesorul Popovici a vizitat de curînd Observatorul din Ondrejov și legăturile de prietenie pe care le-a legat cu profesorul Guth și cu colaboratorii săi se încadrează printre alte numeroase legături de prietenie dintre cetățeni ai Republicii Populare Române și ai Republicii Cehoslovace.

Ne folosim de această cale pentru a transmite tovarășului profesor Popovici salutările ce i-au fost adresate prin intermediul nostru.

Bella MIHNEA și George IONESCU

Praga, iunie 1958.

Un uriaș radiotelescop care recepționează fără întrerupere undele electromagnetice emise de soare

Minerii din Zwickau

Pe refugiul stației de tramvai bucureștene, la ora aceea de aglomerație matinală, abia am vreme să string mîna unui vechi prieten, întîlnit întîmplător.

— Ce faci?

Cu ochii la numărul tramvaiului care intră în stație, amicul răspunde grăbit, în timp ce se îndreaptă spre ușa de urcare.

— Tocmai am sosit de la Berlin. Am fost acolo într-o scurtă, dar extrem de instructivă călătorie.

Ce păcat că e atît de grăbit prietenul meu! Aș vrea să aflu unele noutăți. De pe scara vagonului care s-a pus deja în mișcare îmi strigă:

— Să nu uit, ai multe salutări de la Harri...

Tramvaiul s-a pierdut în lungul bulevardului. Rămas în stație rechem întîmplări de acum cîțiva ani. Harri, un coleg de la Radio Berlin, veșnic plin de voie bună și cuceritor de atent, a fost ciceronele meu de-a lungul celor cîteva săptămîni cît am stat în țara lui. Îl revăd, într-o seară tîrziu, în cursul unei plimbări de după cină, pe străzile orașului.

La ora aceea de noapte, orașul își întinde feeric, în patru zări, gigantice eșarfe de lumină.

Harri zîmbește și fredonează o melodie.

— Berlinul devine un oraș mai modern și mai frumos ca altă dată, îmi spune apoi cu seriozitate. Și-i dau dreptate cu gîndul la impunătoarele noi cartiere pe care le vizitasem cu o zi, două înainte, cu gîndul la parcurile refăcute și care sînt de o rară încîntare, cu gîndul la uriașele „Kaufhaus“-magazine universale ale comerțului socialist...

— Știi, adaugă Harri. Cunoști „Unter der Linden“... (vestita stradă berlineză „Sub tei“ a fost o glorie a orașului). Războiul a făcut-o praf. Acum, de cîțiva ani, tineretul o reconstruiește. A plantat și alți tei. Cînd vor fi mari...

— Harri, cînd teii vor fi mari, tinerii care au așezat acolo pueții vor avea mustăți ninse și vor cînta nepoților încălecați pe genunchii lor.

Amicul meu a rămas cu ochii pe gînduri, ascultînd în tăcere zvonul lin al Spreei. Într-un tîrziu a reluat vorba:

— Pretutindeni unde ai să mergi în țara asta, în acest prim stat liber al muncitorilor și țăranilor germani, ai să vezi plantați tei noilor așezări de pașnică și durabilă construcție.

Mi-am amintit adeseori de cuvintele lui Harri. „Teii lui“ mi-au revenit în minte într-un loc care, în mod firesc, nu poate invita în nici un caz amintirea eleganților copaci ai luminii. Era Zwickau, în minele de cărbuni, vestite nu numai pentru calitatea produselor lor, dar și pentru hărnicia și bărbăția oamenilor de acolo. În măruntaiele pămîntului, după ce am străbătut galeriile din care becul electric a izgonit pentru totdeauna tenebrele de altădată, am întîlnit la un abataj, un grup de tineri. Să fi avut 17—18 ani. Lucrau cu perforatoare electrice, fără eforturile supraomenești cunoscute cîndva de părinții și bunicii lor. Erau elevii școlii de minerit din Zwickau. Un inginer și cîțiva bătrîni șefi de echipă se aflau alături de ei, învățîndu-i nobilul meșteșug al extracției de cărbune. Făceau parte dintr-un grup întreg de oaspeți și tinerii și-au întrerupt lucrul ca să facă oficiile de gazdă. Printre noi era și un miner belgian, venit din îndepărtatul și de atîtea ori îndoliatul Borrinage. Nu se mai sătura privind tinerii viguroși, cu fețele vesele, fără urmă de osteneală.

Belgianul încîntat, cerea continuu detalii tehnice. Cum e cu instalația de aerisire? Dar cu transportul electric al cărbunelui? Din cînd în cînd plesnea limba admirativ și scăpa cîte un „formidabil!“. A mai aflat că „băieții“, deși încă școlari, sînt deja salariați, că urmează cursurile teoretice și practice în mod gratuit, că nu se precupețește nimic nici pentru sănătatea și siguranța deplină a muncii lor, nici pentru dezvoltarea multilaterală, sportivă și culturală. Cînd am ieșit din subteran, la coborîrea din colivie, ne-am oprit nesiguri între două rînduri de tufănele. Unii au încercat cu un rînd. Ciudat: venea un fîchid negru, aburind. — De ce e apa atît de neagră? Călăuza întrebată a răspuns zîmbind:

— Nu e apă. Luați o cănuță și beți. E cafea neagră. Pentru spălat aveți dincolo. Și a arătat celălalt șir de robinete instalate peste lavabouri strălucitor de albe.

În timp ce ne spălam, au ieșit și școlarii, turuiau veseli și zoreau nevoie mare. Aveau un bal seara și plecau spre sală să o pavoazeze.

Belgianul îi privea admirativ.

— Voinici băieți!...

— Da, sînt și ei niște tei...

Bietul belgian ne-a privit plin de compătimire, convins că ne-a zăpăcit statul în subteran.

N-avea de unde să știe că, de acolo, dintr-o mină transformată și ea din loc de grea și inumană caznă, în civilizat așezămînt de muncă rodnică și ferită de primejdii, îi trimiteam prietenului berlinez încă un gînd aprobator. Sînt așezări noi acolo. Oamenii construiesc ceva fără precedent, ceva care e pentru ei, pentru copiii lor, pentru copiii copiilor lor... În seara aceea, la o masă prieteneașcă oferită de minerii din Zwickau s-a cîntat pînă noaptea tîrziu. Un grup de tineri de la școala de minerit, blonzi și bucălăi la față, acompaniați de inevitabilul acordeon pe care știu să-l mestereasca la fel de bine ca și pătrunzătorul pickhamer electric, ne-au întovărășit spre hotel cu un cîntec înflorit din viața oamenilor Republicii Democrate Germane: „Freundschaft; Einheit; Frieden — „Prietenie, Unitate, Pace!“.

L. SARAȚEANU

PRETUTINDENI

PASTRAREA cărților nu este o treabă simplă. O cît de mică neatenție și ele se „îmbolnăvesc“. În Uniunea Sovietică există oameni care și-au ales ca specialitate restaurarea cărților vechi. Ei studiază „bolile“ ediților rare, stabilesc și înlătură cauza degradării și învechirii hîrtiei. Cea mai mare „clinică“ de cărți există la Biblioteca de stat „Lenin“ și anume în secția de igienă și restaurare.

IN ANGLIA a fost realizat un cardiograf cu o greutate de aproximativ 10 kg. Acest aparat, ce poate fi transportat cu ușurință de un singur om, permite efectuarea unor astfel de examene cardiologice care necesitau înainte instalații grele, de mari dimensiuni.

EDITURA pentru limbi străine „Artia“ din Praga a publicat în ultimii doi ani o serie de ediții-miniaturi ale coranului, în versiunea originală arabă. Cele două ediții ale acestei opere, legate în piele și metal, precum și o ediție specială mai mică, care poate fi întrebuințată ca talisman, au fost tipărite pe hîrtie specială, iar pentru a ușura citirul, fiecare exemplar este însoțit de o lupă

FIIND văduv de 15 ori, malaezul Mat Saahat Bin Mohamed Amin în vîrstă de 116 ani, a renunțat definitiv de a se mai căsători.

OAMENII muncii și specialiștii din agricultura Uniunii Sovietice, care vizitează în aceste zile „Expoziția agricolă unională pe 1958“ admiră printre celelalte exponate noul tractor cu roți și motor Diesel de tip „VTZ-28“. Motorul are o capacitate de 32 cai putere, greutatea tractorului este de 2150 kgr.

FESTIVALUL florilor este un festival tradițional care are loc în fiecare an la Tzentu (China) în cea de-a doua lună a anului lunar. În cadrul acestui festival sînt prezentate cele mai felurite specii de flori, care constituie faima orașului Tzentu.

DOI PESCARI din Calais, care căutau pe plajă momeală pentru pești, au găsit două tunuri de bronz datînd din sec. XVI-lea. În legătură cu proveniența acestora, există două presupuneri. Ori sînt vestigii ale unor vechi fortificații astăzi dispărute, ori au aparținut unei corăbii a Invincibilei Armade care a trecut prin pasul Calais.

POLIȚIA din Oslo a reținut un bătrîn care „defila“ în plin centrul orașului într-o „ținută“ neobișnuită. În afară de pantofii din picioare și... ochelarii de pe nas, el nu avea nici un vestimînt. Cerîndu-i-se explicații, acest original cetățean a spus... că se ducea la baie.

IN INDIA funcționează de 25 de ani un spital pentru păsări. În deceniul trecut aici au fost „îngrijite“ peste 70.000 de păsări. Recent, la dispoziția acestui spital a fost pusă încă o clădire cu o capacitate de 3.000 de locuri pentru pacientii înaripați.

BARSA-KELMOS este una din insulele Mării Aral. Denumirea ei în limba kazahă înseamnă în traducere „pleci și nu te mai întorci“. Această denumire a fost dată insulei pentru că în trecut kazahii care treceau pe gheață spre această insulă erau cîteodată nevoiți să rămînă acolo pînă în iarna următoare din pricina dezghețului rapid.

IN FRANȚA a fost construit un microscop, ale cărui părți metalice au fost înlocuite cu material plastic. După afirmațiile fabricanților, microscopul din material plastic este cu 40 la sută mai ieftin decît cel din metal, avînd totuși aceeași valoare în ce privește calitatea.

ANUL TRECUT, în masivul Tatra Mare din R. Cehoslovacă a fost efectuat un recensămînt ciudat: au fost înregistrate toate animalele care trăiesc aici. După cum s-a dovedit, în masivul Tatra Mare „locuiesc“ aproximativ 1000 de cerbi, 25 de urși, 15 rîși, 80 porci mistreți, 70 capre negre, 25 vulturi de munte și numai... 3 lupi.

IN ȚĂRILE din sud-estul Asiei, pe insula Java și în America de sud, trăiește o specie de păianjeni ornitofagi care ating o lungime de 10-12 cm. Corpul lor este acoperit cu păr lung și aspru. Păianjenii au șase pînă la opt ochi dispuși în formă de cruce.

UN NOU record mondial a fost stabilit în chirurgie de către medicul indian Sharma, care a operat cu succes o fractură la șold la o centenară. Pacienta lui împlinește în luna august 102 ani.

PĂMÎNTUL poate hrăni 28.000.000.000 de oameni adică de 10 ori mai mult decît numărul actual al populației. Pe glob există 77.000.000 km. p. de pămînturi arabile situate în regiuni cu clima corespunzătoare. Din produsele agricole obținute pe km.2 de suprafață cultivabilă din Olanda se pot hrăni 365 oameni. Dacă acest nivel s-ar extinde peste tot, pămîntul ar putea hrăni 28.000.000.000 oameni.

DOAMNA ROSA RAY din Greenup (Kentucky) a luat o hotărîre mare. Obosită de atîta așteptare, ea a intentat acțiune de divort soțului ei care a părăsit-o în anul 1907, la un an după căsătoria lor...

IN ITALIA numai 20 la sută din copiii de vîrstă școlară termină învățămîntul de opt ani. În prezent Italia numără 2.000.000 de semianalfabeți. În același timp 100.000 de învățători nu au de lucru, datorită alocațiilor extrem de reduse pentru învățămînt.

IN SATUL Ak-Kata din ținutul Altai trăiește colhoznica Derghemiș Sișakova, care a împlinit 147 de ani. Se pare că este cea mai bătrînă femeie din Uniunea Sovietică. Potrivit datelor statistice, în Uniunea Sovietică există peste 30.000 persoane care au trecut vîrsta de 100 de ani. Trei raioane din regiunea Harkov au mai mulți centenari decît Belgia, Olanda, Danemarca, Elveția și Finlanda luate la un loc.

U.R.S.S. construiește cel mai mare telescop din lume, care va avea diametrul oglinzii de 6 m. Un telescop cu o oglindă de 5 m. există în S.U.A și executarea lui a durat 10 ani. Telescopul sovietic va permite savanților să găsească răspuns la problemele importante ale structurii lumilor stelare îndepărtate. Noul instrument va ajuta pe astronomi să observe sateliții artificiali și rachetele interplanetare.

200 DE FILOLOGI și scriitori japonezi au hotărît să creeze o organizație în vederea unei reforme a scrierii japoneze. Semnele japoneze urmează să fie înlocuite cu o scriere fonetică, bazată pe alfabetul latin.

ANUL ACESTA la Institutul de cercetări nucleare din Bronowice, lîngă Cracovia, (R. P. Polonă) va fi terminată construirea unui ciclotron de 12,5 mega-electronvolți pentru deutroni și 25 mega-electronvolți pentru electroni. Acest ciclotron, construit pe baza documentației sovietice, va fi unul dintre cele mai mari din Europa.

NEPOTUL RISIPITOR AL UNCHIULUI SAM

Cîți miliardari americani sau cîte odrasle risipitoare cu asemenea ascendență, n-au oferit în dar unei amante o mașină sau o blană, fie ea oricît de scumpă? Și cînd oare s-a mai sezisat presa, ba încă și Congresul S.U.A. de asemenea acte de liberalitate, chiar dacă în atari cazuri eroina în profit se întîmpla să fie un „star“ sau numai un „starlet“ de la Hollywood? Dar cel mai recent scandal mondeno-politic de care s-au ocupat și ziarele și congressmenii de peste ocean nu privește nici o mașină sau o blană oarecare, nici o anonimă stea a ecranului american și nici un șeic de bani gata de extracție banală. Avem de-a face cu „celebrități“. De aici și onoarea publicității de care beneficiază, bineînțeles fără voia lor.

Mașinile sînt două: una în valoare de 8700 dolari și alta de numai 5600. Prima, un „Mercedes“ de cel mai nou tip, a fost oferită cadou unei cunoscute artiste de cinematograf din seria vampelor fatale — Zsa-Zsa Gabor; a doua unei și mai cunoscute star, blondă, la fel de „explozivă“ ca și colega ei — e vorba de celebra Kim Novak. Blana e o haină de chinchilla care a costat o bagatelă: 17.000 dolari și a fost achitată într-un mod atît de discret, încît Zsa-Zsa Gabor, care a primit-o, nici acum nu-și amintește cum s-a produs dania.

Don Juan-ul atît de galant? Numele său e Rafael Trujillo, fiul generalului cu nume identic și cu funcție deosebit de rentabilă: de aproape 30 de ani dictator al minusculului stat latino-american: Republica Dominicană. Junele Trujillo a fost trimis de papa în Statele Unite pentru a-și perfecționa pregătirea militară. Deoarece nici la vîrsta de 4 ani, cînd tata îl făcuse... colonel și nici mai tîrziu, la 9 ani, cînd fusese avansat general de brigadă, Trujillo-Junior nu putuse asimila cum trebuie arta și știința militară, dictatorul a avut grijă să-și trimită feciorul la studii superioare acum cînd are 29 ani și cînd a lăsat acasă o nevastă și o jumătate de duzină de copii. *„Ce-are a face* — și-a spus în gînd Trujillo-senior. *Băiatul meu e apt să devină un general adevărat, iar la moartea mea un vrednic succesor la dictatură“*.

Drept care, iată-l de cîțiva ani pe particular (sic!) s-a arătat surprins de această zarvă. *„Generalul* — a spus el — *este unul din tinerii cei mai bogați din lume. Și, desigur, are dreptul să-și cheltuiască banii după cum poftește“*.

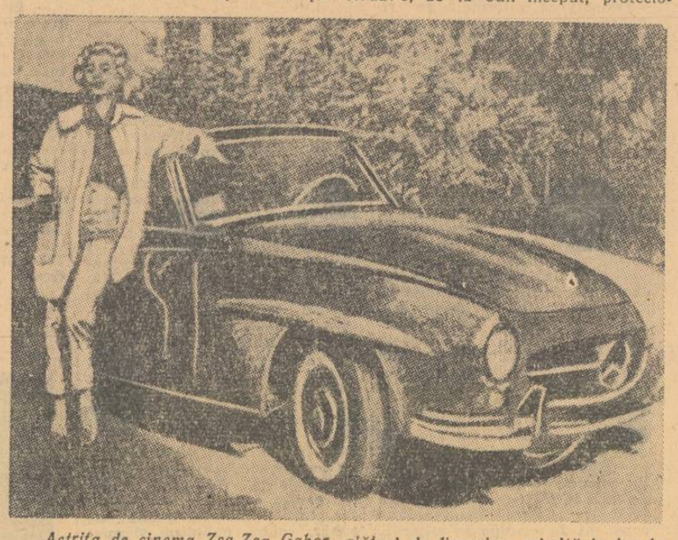

Actrița de cinema Zsa-Zsa Gabor, alături de limuzina primită în dar de la generalul Trujillo-junior

Congressmenii au însă de ce să fie supărați. La vîrsta fiului, tatăl fusese mult mai serios și se dovedise repede vrednic de încrederea pe care l-au acordat-o, de la bun început, protectorii americani. A studiat la timpul său și Don Rafael-senior în S.U.A. Dar nu arta de a cuceri vedetele blonde, ci tactica și strategia reprimării mișcărilor greviste, a urmăririi și anchetării „politicilor“, într-un cuvînt a știut să se facă util autorităților militare americane care ocupaseră mica republică la izbucnirea primului război mondial.

Trujillo se bucură de întreaga recunoștință din partea Wall-Streetului, pentru modul în care sînt ocrotite investițiile de capital însumînd 150 milioane dolari în exploatarea plantațiilor și fabricilor de zahăr, ce aparțin aproape exclusiv companiei „American Sugar and Refining“.

Poate că Trujillo cel tînăr, care a preferat viața de petreceri din localurile de noapte ale Californiei în compania vedetelor platinate — obligației de a studia arta militară în școlile americane, are o perspectivă mai clară a viitorului decît părintele său, cei cu conștiința atît de greu încărcată. El știe că în ultimii ani au zburat din posturile lor, unul după altul, mulți dictatori din America latină. Unii au zburat chiar pe lumea cealaltă. Chiar la ospitalierul său tată și-au găsit adăpost vremelnic unii dintre dictatorii izgoniți. Unde-și va găsi adăpost Trujillo însuși, cînd îi va suna ceasul socotelilor cu poporul care-l rabdă de atîția ani?

„La vida breve“ — și-a spus junele general, demonstrînd că nu prea speră să mai succeadă tatălui la conducerea republicii: *„Să profităm cît se mai poate de dolarii „ajutorului“ american. În emigrație nu vom mai fi tratați cu aceeași culanță!“*

Motiv în plus ca presa americană și reprezentanții Capitoliului să nu-i ierte lui Trujillo-Junior mezalianța cu Hollywood-ul. Mai ales că *Mercedes*-ul dăruit fatalei Zsa-Zsa este de fabricație germană și nu americană...

M. MIHAIL

Experiențele nucleare și eugenia

(Urmare din pag. 1-a)

„...experiențele atomice care se fac în Pacific sau în oricare alte mări ar trebui cu totul interzise, căci ele prezintă un pericol prin radioactivitatea apei și a sărurilor din aceasta, ca și a animalelor marine care indirect reprezintă un pericol pentru omul ce se va hrăni cu produsele vii ale mărilor în care s-au acumulat produși radioactivi“

La persoanele care au supraviețuit groaznicelor bombe atomice de la Hiroșhima și Nagasaki din 1945 se constată simptomele:

1. persoanele care s-au aflat pe o rază de 2 km. de la punctul de explozie prezintă în proporții crescute leucemie;

2. 10 la sută din aceste persoane prezintă cataracte la ochi;

3. se constată un plus de 0,22 la sută mutații la copii ce au fost iradiați fie intrauterin, fie deja născuți.

Aceste indicații rezultă din datele statistice efectuate asupra a 50.000 copii; ele trebuie să ne facă atenți mai ales pentru că se poate bănui efectul nociv al ascendenților iradiați asupra descendenților. La animale s-au urmărit efectele genetice într-un șir de generații. Mutații și malformații pot apare și în generația a doua, a treia sau chiar a cincea.

Medicina nu poate acționa, deocamdată, asupra bolilor provocate de radiațiile ionizante decît empiric și cu totul insuficient. În ce privește influențele genetice, acestea nu pot fi combătute decît evitînd influențarea organismului de radiații.

Se știe că oamenii expuși la iradiere pot contracta boala actinică, ușor de evitat dacă nu se depășește doza maximă a acțiunii inofensive a iradierii, stabilită la 0,3 r. pe săptămînă. Dar primejdia pentru viitorul omenirii nu constă numai în acest fenomen. Cu totul diferite de manifestările bolii actinice sînt afecțiunile legate de ereditate. Radiațiile ionizante provoacă modificări ereditare — mutații — care apar în celulele sexuale și se transmit descendenților. Organismul direct iradiat nu manifestă nici un simptom al acestei afectări; oameni în aparență pe deplin sănătoși pot purta alterații genetice în celulele lor germinative. Deosebit de primejdios este faptul că mutațiile apar chiar sub acțiunea unor doze de iradiații infime — deobicei neglijate — care menținîndu-se timp îndelungat determină în celulele reproducătoare o acumulare de modificări mutaționale ireversibile.

Și în țările capitaliste există numeroși geneticieni — printre ei chiar și adepți ai eugeniei — care dîndu-și seama de realitatea implacabilă a urmărilor experiențelor cu armele nucleare au cerut politicienilor imperialiști **nu interzicerea căsătoriilor între cei afectați de radiațiile mutagene, ci INTERZICEREA PRINCIPALULUI IZVOR AL ACESTOR RADIAȚII UCIGĂTOARE, EXPLOZIILE NUCLEARE.**

Conferința atomică de la Geneva, din august 1955, a dezbătut pe larg și problema radiațiilor ionizante și mutagene. J. K. Hasterlik și D. L. Marineli (S.U.A.) au prezentat observații clinice asupra a patru persoane, victime ale unui accident de iradiere. K. A. Guskova și D. G. Baisogolov (U.R.S.S.) au prezentat două cazuri de boli la om, datorită iradierii, etc. Tot atunci au mai prezentat referate conținînd expuneri competente asupra efectelor genetice și biologice, în general, ale radiațiilor, numeroși alți savanți din India (R. A. Gopal-Agengov), Anglia (Hadow A., Corter C. T. ș.a.), Belgia, Franța, etc. Problema influenței radiațiilor asupra ereditații, asupra măririi frecvenței de mutații lezuale (mortale) sau semilezuale și a altor genuri de mutații nocive, stă în centrul atenției tuturor geneticienilor preocupați de viitorul omenirii sub aspectul său sanitar.

Într-o comunicare făcută societății japoneze de oceanografie, trei savanți japonezi arată că apele oceanului Pacific din regiunile exploziilor experimentale anglo-americane (între insulele Hawai și Japonia) sînt de zece ori mai radioactive decît cele ale Atlanticului. Din 1954 contaminarea nu numai că n-a scăzut ci s-a extins — la un an după experiențele de la Bikini — și asupra coastelor japoneze. Pînă și dr. E. Teller „părintele bombei H“ american, a recunoscut în fața unui subcomitet senatorial că numărul mutațiilor în sînul populației umane crește. Același lucru îl recunosc și alți savanți americani, printre care doi oameni de știință de la Universitatea din Columbia, Edwin Poots și Arthur Schubert. Ei subliniază agravarea efectului Stronțiului 90 asupra organismului uman, pe măsură ce se continuă experimentarea armelor nucleare.

Efectele nocive, profund dăunătoare ale radiațiilor [2]) se pot manifesta la urmașii celor atinși sub formă de diferite atrofii sau hipertrofii ale organelor și nervilor, fenomene de cretinism, boli canceroase, malformații congenitale, gigantism sau nanism, rahitisme, sterilitate, etc. Asemenea fenomene patologice s-au mai observat în sînul populației umane, dar frecvența lor este extrem de mică, ea putînd fi redusă la zero printr-o bună profilaxie. Unele din aceste boli au fost identificate ca efecte ale mutațiilor produse de radiațiile naturale. Frecvența mutațiilor de genul amintit poate fi enorm mărită în condițiile sporirii radiațiilor din atmosferă, ca urmare a exploziilor atomice și hidrogenice. De pildă, în Anglia se nasc în fiecare an 800.000 de copii. Printre ei se întîlnesc 60 de acondroplazici (fenomen de rahitism) dintre care 80 la sută sînt sortiți pieirii la o vîrstă destul de fragedă. Dacă dozele de iradiație se vor mări (ceea ce nu e exclus) s-ar putea dubla sau tripla frecvența mutațiilor și deci, numărul copiilor condamnați ar deveni 120—180. Și aceasta numai în cazul cînd presupunem că se produce o singură mutație nocivă. Dar trebuie să luăm în considerație și posibilitatea apariției altor mutații similare.

Aceste constatări pe care le furnizează opiniei publice numeroși savanți din lumea întreagă au pus la grea încercare pe politicienii care mai ieri se arătau atît de grijulii pentru „mutațiile nocive“ din ereditatea păturilor sărace. Este clar că în condițiile în care asemenea mutații pot apare în proporții uriașe la toți oamenii, **nu se mai poate recomanda altceva omenirii decît să ceară cu hotărîre interzicerea experiențelor cu arme nucleare.** Dar imperialiștii se conduc: „după noi — potopul!“. Nu le pasă că se demască ca antiumaniști, că istoria îi va ține la stîlpul infamiei. Respingînd propunerile sovietice, nesocotind inițiativa guvernului sovietic de a înceta experiențele nucleare, S.U.A. și Marea Britanie continuă aceste experiențe.

Dar inițiativei guvernului sovietic s-au alăturat din toată inima nu numai guvernele și popoarele țărilor de **democrație populară, ci și milioane de oameni simpli din lumea întreagă. Grija pentru generația de mîine, pentru sănătatea și plenitudinea fizico-intelectuală a urmașilor, a caracterizat și caracterizează umanismul socialist, care găsește un sprijin uriaș în lumea întreagă.**

V. SPORICI

1) **Eugenie** — o disciplină genetică menită să „selecționeze“ tipurile de oameni care ar prezenta defecte congenitale, de natură să vicieze fondul ereditar uman. După ce ar fi depistați, oamenii respectivi ar trebui convinși sau siliți să se abțină de la procreere.

2) Radiațiile, folosite judicios, în laborator sau în producție pot avea și efecte extrem de pozitive, chiar asupra ereditații oferind posibilitatea obținerii de mutații dorite, dirijate.

MARTE: — Și aici mă urmărește?..
Desen de Luigi LUIGI

Am văzut pentru dvs.

„Şcoala bîrfelii"
de R. B. SHERIDAN

Se pare că nu numai Anglia lui Shakespeare excela în tipuri de ţăţarnici ca o raclă şi o caracteristică a epocii elisabetane. Căci un secol şi jumătate mai tîrziu, Richard Brinsley Sheridan avea să descopere în înalta societate britanică şi să arate cu degetul pe scenele aceleeaşi Anglii un tip de ţăţarnic evoluat, mai abil decît Angelo dar şi mai scelerat, în măsura cel puţin în care Shakespeare îi oferă eroului său posibilitatea unei reabilitări, în timp ce tînărul Sheridan (a scris piesa la 26 de ani) îl condamnă pe şir Joseph Surface fără drept de apel. Şi după cum Angelo nu este un fenomen întîmplător în vremea lui Shakespeare, ci rezultatul unor anumite condiţii şi relaţii sociale, şi Joseph Surface nu este decît rezultatul şi reprezentantul acelei societăţi pe care Sheridan o numeşte generic „Şcoala bîrfelii". Această şcoală a bîrfelii nu este alta decît lumea bună a Angliei.

Pe scena Teatrului Naţional „Vasile Alecsandri" din Iaşi, regizorul şi actorul Dan Nasta a dat relief intrigii uneori cam monotone a comediei lui Sheridan, plasîndu-l pe Joseph Surface (Dan Nasta) în atmosfera unui autentic cuib de viespi, din care eroul principal îşi trage veninul şi puterea. Nimic nu rămîne neexplicat social şi psihic în concepţia regizorală de o factură nouă şi îndrăzneaţă a lui Dan Nasta.

Creată pe conflictul dintre aparenţă şi realitate, piesa lui Sheridan îi prilejuieşte lui Nasta ridicarea tuturor vălurilor, inclusiv a acelora care par a acoperi unele personaje pe care în lupta sa împotriva ţăţărniciei, autorul le-ar fi vrut pozitive, dar cărora însăşi realitatea l-a oprit să le dea certificate de „bună purtare". Dan Nasta, condamnîndu-l pe Joseph Surface, nu-l absolvă de păcatul prostiei pe şir Peter Teazle şi de acel al uşurinţei pe Charles Surface. Şi dacă Ion Schimbinschi în Charles ar fi avut faţă de rol măcar o parte din concepţia critică a lui Ion Lascăr (Peter Teazle) poate că el l-ar fi ajutat în aceeaşi măsură pe regizor ca acesta din urmă, să demonstreze teza fundamentală a concepţiei sale regizorale: într-o asemenea societate există poate oameni simpatici sau mai puţin simpatici, oameni curaţi, — nu!

Dan Nasta a ştiut să folosească la maximum toate resursele scenei şi ale actorilor cu care a lucrat făcînd dintr-o piesă scrisă acum 200 de ani un spectacol foarte viu. El a folosit, spre surpriza dar şi mulţumirea noastră, turnante într-un spectacol care risca să devină monoton din cauza multiplelor schimbări de decor, a imprimat spectacolului strălucire şi a creat tocmai atmosfera de care avea nevoie pentru a evidenţia din plin contradicţia dintre aparenţa severă a moravurilor britanice şi adevărul prea puţin măgulitor pentru aceste moravuri. În această ultimă direcţie de un ajutor substanţial i-au fost desigur decorurile simple şi pline de gust ale lui Dan Nemţeanu.

Dana MUŞAT

Filmul
„Un minut de adevăr"

Dintre toate adevărurile amare pe care filmul ni le dezvăluie în viaţa conjugală a unui medic, cel mai important îl exprimă însuşi titlul. Într-o căsnicie, aparent fericită dar apăsată de ipocrizie şi prejudecăţi burgheze, adevărul nu poate supravieţui mai mult de un minut.

Coincidenţa a provocat aici tot ceea ce eroii se fereau să înfăptuiască: o simplă confruntare. Ea are loc în împrejurări, ca să le spunem astfel, jubiliare. Doctorul Richard împlineşte zece ani de căsătorie cînd este chemat de urgenţă la căpătîiul unui sinucigaş. Imprudentul nefericit — care va preface sărbătoarea evenimentului într-o penibilă destăinuire reciprocă a celor doi soţi — uitase prin apropiere o fotografie compromiţătoare. Erau îmbrăţişaţi, cei doi amanţi: tînărul pictor Daniel Préval şi Madeleine Richard. De la o binevoitoare, vecină cu cel aflat în suferinţă, doctorul Richard îşi lămureşte totul. Cu multă vreme în urmă între soţia lui şi exaltatul Daniel se stabilise o legătură. Adulterul, provocat de atitudinea nepăsătoare, brutală şi meschină a soţului pe care soţia îl iubise cîndva cu patimă, ţesea cu timpul perdeaua de minciuni şi depravare în jurul ei. Nereuşind să găsească prin propriile ei forţe o ieşire din zbuciumul fără sfîrşit între iubirea pentru soţ şi pasiunea înflăcărată pentru Daniel, Madeleine continuă calvarul pînă în clipa sinuciderii acestuia din urmă. Atunci se simte uşurată şi spune tot, cinstit, aşa cum s-a întîmplat. Dar va fi oare mărturisirea de folos? Filmul se-ncheie printr-o bizară perspectivă: cei doi încearcă să dea uitării adevărul.

Minutul s-a sfîrşit sub semnul conformismului. Aceeaşi apăsare de ipocrizie şi prejudecăţi care a împins la destrămare căminul soţilor Richard e oferită acum drept balsam al rănilor deschise de mărturisiri. E regretabil că filmul, avînd atît de multe accente critice şi cercetînd cu atîta dibăcie psihologia eroilor dincolo de aparenţe, eşuează într-un falset.

Nu ne îndoim că spectatorul va şti să aleagă, ajutat de interpretarea strălucită a cunoscuţilor actori francezi Jean Gabin şi Michele Morgan, ceea ce este valoros în film şi anume, virulenta acuzare a căsătoriei concepută după canoanele moralei burgheze.

Sorin ROIBU

ALEXEI BATALOV

protagonist al filmului „Zboară cocorii"

A debutat la 13 ani. Nu ca actor, ci ca... pictor scenograf, în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, cînd părinţii lui, amîndoi actori, jucau — evacuaţi fiind — în micul oraşel Bugulino. Războiul se sfîrşeşte. Familia Batalov se întoarce la Moscova. După unele ezitări — Aliosa avea vii înclinaţii către literatură, un real talent pentru pictură şi o nestăvilită dragoste pentru teatru — tînărul Batalov se înscrie la Institutul de Teatru, continuînd astfel tradiţia familiei. (Se ştie doar că Alexei Batalov e nepotul marelui actor Nikolai Batalov — artist al poporului al U.R.S.S. şi fiul lui Vladimir Batalov, artist emerit.).

În 1953, la invitaţia regizorului Iosif Heifiţ, el filmează în „Neamul Jurbinilor", deţinînd unul din rolurile principale. Alexei e un bun actor, dar şi un om foarte conştiincios: întrucît în acest film el apărea ca un harnic nituitor şi topitor, săptămîni de-a rîndul Alexei a lucrat în uzină, cot la cot cu muncitorii. Poate că şi acestui fapt se datoreşte totala integrare în rol pe care a izbutit-o Alexei Batalov, puterea de convingere şi veridicul personajului realizat de el.

A urmat apoi o foarte grea încercare pentru tînărul actor: Mark Donskoi i-a încredinţat rolul lui Pavel din filmul „Mama". Încercarea era grea pentru că, în 1926, în celebra capodoperă a cinematografiei sovietice, „Mama", realizată de Vsevolod Pudovkin, acelaş rol fusese magistral interpretat de însăşi unchiul lui Alexei, actorul Nikolai Batalov. Un asemenea înaintaş şi un asemenea rol ar fi copleşit un alt tînăr actor. Alexei Batalov a învins însă şi de data aceasta: marele lui talent, aliat cu aceeaşi uimitoare conştiinţă profesională, şi-au spus cuvîntul...

A urmat apoi „Cazul Rumeanţev" — altă izbîndă — şi acum „Zboară cocorii", care-l înalţă pe Alexei Batalov printre marii actori cu care se mîndreşte azi cinematografia sovietică.

Îl cunoaşteţi pe Tic-Pitic?

Îl cunoaşteţi pe Tic-Pitic? Să nu luaţi această întrebare drept un pretext de a vi-l prezenta. Tic-Pitic nu are nevoie de prezentările mele. Trebuie să ştiţi — dacă n-aţi aflat pînă acum — că prichindelul se recomandă la radio, singur, odată pe săptămînă. Cînd anume? Sîmbăta, după gustarea de dimineaţă, înainte de începerea lecţiilor cînd, dacă socoteşti şi drumul pînă la şcoală, îţi mai rămîne cam un sfert de ceas, să tot stai de vorbă...

...La început se înfiripă un cîntec săltăreţ. Într-un fel cîntecul este ca o carte de vizită Deşi de un timp încoace melodia se aude fără cuvinte, micii ascultători ştiu versurile pe dinafară: *„Sînt Tic-Pitic poştaşul / Cu tolba de scrisori..."*

De abia după aceea începe adevărata cunoştinţă cu piticul cel înţelept. Priceput din cale afară, Tic-Pitic are pregătit în cealaltă tolbă, a isteţimii şi a cunoştinţelor multe, cîte un răspuns pentru fiecare întrebare.

— Tic-Pitic ne dai voie să scoatem şi noi cîteva scrisori din taşca ta?

— Bucuros. Numai să nu mi le răvăşiţi, căci multe din ele mai aşteaptă răspuns prin radio la emisiunea „A sosit poştaşul" sau în plic pe adresa micilor mei prieteni.

Slove stîngace de copil, în rînduri tremurate, şerpuiesc pe hîrtia albă cu pătrăţele. Apartenenţa filei la caietul cu probleme şi exerciţii este mărturisită de o rugăminte mişcătoare: *„Tic-Pitic, învaţă-mă cum să ştiu la aritmetică..."*

Iată şi o ilustrată, pe spatele căreia, caligrafic, pe linii trase cu muchea penarului, citesc o urare şi o dorinţă.

„Sincere salutări de pe meleaguri oltenesti, Sănătate şi mulţumirile tuturor pionierilor pentru emisiunile transmise. Din cel mai frumos parc al Olteniei (Craiova) şi cel mai frumos din ţară" (vanitatea oltenească nu se dezminte!). *„Lîngă el sîntem şi noi. Vă invităm (...) la o călătorie cu barca pe minunatul lac. Cu drag, toţi pionierii".*

— Le-ai îndeplinit dorinţa corespondenţilor tăi din Craiova, Tic-Pitic?

— Din păcate, nu încă. Primesc atîtea invitaţii, încît n-aş putea să răspund la fiecare nici dacă m-aş împărţi în o sută. Unii mă invită la o serbare. Alţii m-ar vrea tovarăş de drum în excursia pe care o vor face în vacanţă. Dacă m-aş duce la toate serbările şi aş merge în fiecare excursie, cine ar mai descîlci sumedenia de probleme care aşteaptă dezlegare? De pildă, uite ce-mi scrie o fetiţă din Bucureşti: „Dragă Tic-Pitic, aş vrea un sfat de la tine: ce să facem cu Bucur Ion de la noi din clasă, care degeaba vine la şcoală, nimic nu învaţă, decît tulbură orele profesorilor. El spune că se face grăjdar. Dar noi nu mai putem sta cu el în clasă...

— Încurcată problemă... Şi ce-o să-i răspunzi, Tic-Pitic?

— „Voi ce-aţi făcut pentru ca Bucur Ion să nu mai fie aşa cum este? Aţi încercat să-l atrageţi în jocurile voastre, să vi-l apropiaţi? Dacă i-aţi fi spus de pildă de astăzi meseria de „grăjdar" — cum zice el — cere şi ea multe cunoştinţe, pe care numai cărţile şi experienţa altora ţi le pot da, de bună seamă, că n-ar fi vorbit cu atîta uşurinţă". Veştile proaste ca asta — mi-a spus Tic-Pitic ridicîndu-şi ochii de pe scrisoare — *îmi vin în măsură mult mai mică decît cele bune. Uite de pildă, Margareta Dimitriu din Galaţi îmi vorbeşte de un carnaval al celor mici în care printre personaje au putut fi recunoscuţi „îngîmfatul", „chiulangiul", „leneşul", „bătăuşul". Altă Margaretă — Zîvoelin, tocmai din celălalt colţ al ţării, de la Pecica, ne vesteşte că pionierii de la şcoala ei au ajutat la distrugerea gîndacului de Colorado. Şcolarii din Smîrdioasa au curăţat de mărăcini izlazul de la marginea satului, şi s-au gîndit să-mi scrie şi mie despre această faptă frumoasă.*

— Îţi scriu despre multe lucruri copiii, Tic-Pitic?

— De toate... Mă roagă să le transmit un cîntec. De obicei „Sus ancora" sau „Bucătarul taberei". Îmi spun ce note au la învăţătură. Să nu crezi că o fac numai cei cu 9 şi 10. Uite unul care are 5 şi cîţiva de 6. Mă întreabă cum să ia note mari. Îmi vorbesc de sănătate, de prietenii de joacă, de părinţi, îmi trimit compuneri şi poezii. La 1 martie, primesc mărţişoare. De anul nou îmi trimit urări de bine. Pe scurt, sîntem prieteni la cataramă şi ne cunoaştem de cînd lumea...

— Ca Moş Gerilă, Tic-Pitic...

Aş fi vrut, întorcîndu-mă acasă să-i pot scrie şi eu lui Tic-Pitic, să am încredere în el, să fiu convins că există cu adevărat, să aştept semne de la el, aşa cum aşteptam în copilărie somnul lui Moş Ene, darurile lui Moş Gerilă... Tic-Pitic trimite scrisori pe care le desfac în fiecare zi mîini tremurînd de emoţie, pe care le citesc ochi scînteind de bucurie, pe care le ascultă la radio sute şi mii de urechi— copii din oraşele mari, copii din oraşele mici, copii din sate al căror părinţi nu visează niciodată să aibe un radio Ca şi a lui Moş Gerilă şi Moş Ene, identitatea lui Tic-Pitic este, aşa cum o plăsmuieşte imaginaţia copiilor: un şcolar ca ei dintr-o şcoală oarecare, fie-reşte din Bucureşti. Cei dintr-a şaptea pot să-l creadă în clasa lor, cei dintr-a patra, într-a lor. După plac. De fapt, aşa şi este. Tic-Pitic aparţine tuturor şcolarilor.

Valentin BALTAG

P.S. — În speranţa că rîndurile mele nu vor ajunge în mîna corespondenţilor lui Tic-Pitic, deşi se pare că au început să-i scrie şi oamenii mari, în speranţa că nu voi deştăma cu această indiscreţie mitul pe cît de frumos, pe atît de real al lui Tic-Pitic, aş vrea să vă fac o destăinuire. Spre deosebire de colegii săi, Moş Gerilă şi Moş Ene, care se presupune că nu s-au schimbat de la „facerea" lumii, locul lui Tic-Pitic este eligibil, pe timp limitat. Primul titular, Sănducu Niculescu, a părăsit de mult vîrsta copilăriei. Actualul deţinător, Bebe Tănăsescu, trece momentan, printr-o perioadă foarte critică: i se schimbă vocea... Într-o zi, pe nesimţite, locul lui îl va lua alt „artist" în pantaloni scurţi. Dar Tic-Pitic va rămîne acelaşi...

— Îmi place noua ta compoziţie...
— Nu e nouă, mi-am acordat pianul!...

Desen de L. DARIAN

Primul film ştiinţific românesc a fost turnat la Cluj

Acum 38 de ani, Clujul a trăit un eveniment deosebit: la Teatrul Naţional, după conferinţa savantului Constantin Levaditi despre profilaxia sifilisului, s-a rulat primul film ştiinţific românesc: „Din grozăviile lumii". Sala teatrului era arhiplină. Parterul, balcoanele şi galeriile erau ocupate de muncitori, şcolari şi soldaţi, care plăteau preţuri reduse datorită intervenţiei savantului Levaditi, ale cărui vederi progresiste erau bine cunoscute.

Afişul primului film ştiinţific românesc „Din grozăviile lumii", rulat la cinematograful „Universităţii" (Egyetem) din Cluj, azi „Maxim Gorki", la 21 ianuarie 1921.

Filmul „Din grozăviile lumii" a fost turnat la Cluj de către întreprinderea de filme „Transilvania", secondată de studioul „Foto-Film" din acelaşi oraş. Scenariul filmului a fost scris de savantul microbiolog Constantin Levaditi, avînd ca colaborator tehnic pe Eugen Gyalui, directorul tehnic al întreprinderii de filme clujene. Regizat de dr. Ianovics Jenö, directorul Teatrului Maghiar, filmul s-a bucurat de o bună şi artistică interpretare din partea unor actori români şi maghiari din Cluj, în frunte cu Lily Poor, azi artistă a poporului din R.P.R., Nicolae Bretan, Mihail Fekete. Putem spune că înmănunchierea în acest film a forţelor artistice de la Teatrul Naţional şi de la Teatrul Maghiar, a contribuit — pentru prima oară după cel dintîi război mondial — la apropierea celor două colective actoriceşti. În acest film de lung metraj — circa 1.000 de metri peliculă — au apărut în diferite scene cu caracter medical şi unii interpreţi care nu erau actori (medici, infirmiere, laboranţi, etc.), din clinica neurologică şi psihiatrică şi de la Institutul de anatomie patologică din Cluj.

Un mare merit în această privinţă revine savantului Constantin Levaditi, iniţiatorul şi scenaristul acestui important film. Levaditi venise de la Paris tocmai în acel an, acceptînd propunerea făcută de către conducerea universităţii clujene de a ocupa postul de profesor la catedra de patologie generală şi medicală, experimentală, de la facultatea de medicină din Cluj. În scurt timp, valorosul microbiolog — cel mai strălucit elev al lui Victor Babeş, Ilia Mecinicov, Paul Ehrlich şi Emil Roux — se făcu apreciat în cetatea universitară clujeană.

Filmul şi-a atins pe deplin scopul. Iată ce scrie în acest sens „Revista de igienă socială" nr. 1, apărută în 1934: „În 1920, ambulatoriul policlinic Cluj a organizat o serie de conferinţe însoţite de proiecţii de filme. Efectul a fost impresionant: mii de oameni alergau la aceste conferinţe edificatoare. S-a rulat de zeci de ori filmul prof. Levaditi „Din grozăviile lumii". Aceste seri de conferinţe au fost continuate în fiecare an, cu un auditoriu din ce în ce mai numeros".

Ecouri
Cinematografice

● **STUDIOUL** din Moscova de filme de popularizare a ştiinţei a aniversat recent 25 de ani de la înfiinţarea sa. Pînă în prezent, studioul a produs peste 2000 de filme de popularizare a ştiinţei.

● **În R. P. CHINEZĂ** sînt aproape 9500 de cinematografe. Numărul cinematografelor a crescut în ultimii cinci ani aproape de 10 ori.

● **BETSY BLAIR** va interpreta rolul Katharinei Mansfield într-un film care descrie viaţa acestei scriitoare engleze.

● **„STRĂLUCEŞTE, STEAUA MEA"**, este titlul unui nou film tehnicolor sovietic, care s-a realizat în studioul „Dovjenko" din Kiev. Filmul descrie viaţa minerilor din Donbas.

● **UN FILM** antirasist a realizat regizorul american Joshua Logan, cu titlul „Sayorana" (în limba japoneză: „La revedere"). După cum scrie un cronicar al ziarului „l'Humanité", filmul dovedeşte că astăzi există în America regizori care îndrăznesc să atace teme interzise. În rolul unui ofiţer american care, în ciuda crîncenei interdicţii, se căsătoreşte cu o japoneză asumîndu-şi astfel toate consecinţele, apare actorul Marlon Brando.

● **R.P.D. Coreeană** va produce anul acesta 13 filme. „Un om trebuie să trăiască omeneşte" este titlul unuia dintre filme. La alte două filme lucrează regizorul Jun Ren Gju. Un film este dedicat luptei eroice a Armatei Populare Coreene, iar celălalt a fost inspirat din vechile legende clasice.

● **MARINA VLADY**, mult apreciata actriţă italiană şi actorii Robert Hossein şi Georges Nemetchek sînt protagoniştii principali ai filmului „Libertate supraveghiată" pus în scenă de Vladimir Volcer.

● **FILMUL** lui Roger Pigaut, care vorbeşte despre prietenia franco-chineză, s-a bucurat de un frumos succes cu ocazia prezentării lui — „în afară de concurs" la Festivalul de la Cannes.

● **FILMUL** „Viaţa începe" este unul dintre cele mai mari proiecte ale acestui an ale studiourilor DEFA din R. D. Germană. Regizorul Slatan Dudow va transpune pe ecran unele aspecte ale mentalităţii de clasă din răsăritul şi apusul Germaniei, urmări tragice ale scindării ei. În centrul acestui subiect actual sînt situaţi doi tineri ai zilelor noastre.

● **DUPĂ** terminarea Festivalului de la Cannes, în care a avut neobişnuit şi dificil rol de gazdă, Danielle Darrieux a început să lucreze la un nou film pe care-l realizează regizorul Marc Allegret, avînd ca partener pe Bourvil (cunoscut din filmul „Străbătînd Parisul" unde apărea alături de Jean Gabin).

● **IN STUDIOUL** din Lodz se lucrează, sub regia lui Stanislaw Rozewicz, la filmul „Poşta din Gdansk".

● **ROSSANA PODESTA**, frumoasa actriţă italiană pe care publicul românesc o cunoaşte din filmul „Ulysse", unde a interpretat rolul Nausicăi va apărea succesiv în două filme franceze: „Insula de la capătul lumii" şi „Pasărea rară" — în regia lui Henri Decoin.

● **CU PRILEJUL** celei de a 60-a aniversări a cinematografiei cehoslovace, se va organiza o expoziţie jubiliară la Praga. La expoziţie vor fi prezentate mai multe lucrări remarcabile ale cinematografiei cehoslovace.

● **TINARUL** operator Bastin (Belgia) a turnat un film în culori pentru ecran lat, despre alpinism. Interesant este faptul că toate filmările s-au făcut fără a se recurge la trucajele tehnice obişnuite.

● **REGIZORUL** polonez Antoni Bodzevici lucrează în prezent la filmul „Galoşii fericirii", după basmul lui Andersen. Filmul nu va fi transpunerea pe ecran a basmului, ci ceva intermediar între comedie realistă şi basm.

Muzicale

COMPOZITORUL englez Anthony Hopkins şi-a intitulat ultima sa creaţie muzicală „Concert pentru un automobil vechi şi orchestră", considerînd-o drept o realizare considerabilă de artă „nouă". Concertul său se compune din două părţi: „Allegro molto Stirling Mosso", denumit astfel după automobilistul de curse Stirling Moss şi „Valsul carburatoarelor".

Un automobil vechi tip 1910 scos din circulaţie, nu a putut fi adus, spre regretul compozitorului, în sala de concerte, din cauza interdicţiei pompierilor. Hopkins a înregistrat însă fragmentele mai „realiste" pe o bandă de magnetofon, contribuind în acelaşi timp cu un claxon demodat la... realizarea atmosferei.

Literare

● **ZIARISTUL** englez Michel Shapiro a publicat recent, în Editura Lawrence and Wishart din Londra, cartea „China îşi schimbă faţa", care conţine o serie de reportaje despre China Populară.

● **TINARA** scriitoare franceză Michele Maltron a dedicat ultima sa carte ţăranului francez. Ea se intitulează „Jaques Bonhomme, paysan français". Scriitoarea se ocupă în special de ţărănimea din sudul Franţei, ale cărei condiţii de viaţă şi muncă sînt încă extrem de precare faţă de regiunile puternic industrializate din nordul Franţei.

Urmările colonialismului în viaţa creolilor

De vorbă cu scriitorul haitian Edris Saint Amand

Chipul pare sculptat în lemn de abanos. Ochii sînt în permanentă căutare şi neastîmpăr, ... acesta este haitianul Edris Saint Amand, romancier şi estet. Un mesager al îndepărtatei şi „exoticei" Haiti, o insulă într-un ocean de insule, Antilele.

Debutez cu o formulă de rigoare:

— V-aş ruga să-mi acordaţi cîteva minute pentru un interviu... Răspunsul omului cu chip de abanos nu întîrzie să vină.

— Un interviu pentru o revistă bucureşteană e o ocazie ce mi se prezintă pentru a răspunde amabilităţii prietenilor mei români...

— Vă mulţumesc... Şi cum primele bariere au fost înlăturate, discuţia începe pe nesimţite în holul hotelului Ambasador.

— Bucureştiul este prima dvs. escală în Europa, sau...

— Aş putea spune da, cu excepţia Parisului, unde trăiesc de mai mulţi ani, unde mi-am continuat activitatea literară începută acum douăzeci de ani în Port-au-Prince. Tot la Paris am publicat recent ultimul meu roman „Bunul Dumnezeu se amuză"...

— Mărturisesc că am citit romanul dvs. şi am avut revelaţia unui peisaj uman inedit...

— Romanul acesta cu titlul puţin glumeţ, puţin bizar, răspunde unui imperativ arzător pentru literatura noastră: satul haitian conştient de condiţia sa mizeră...

— Pentru că veni vorba de condiţiile oamenilor muncii din Haiti, v-aş ruga să împărtăşiţi cititorilor noştri cîte ceva despre viaţa lor.

— Am să vă răspund printr-o butadă a bătrînului Bernard Shaw, care întrebat într-o bună zi de cineva cu cine-şi împarte existenţa, a răspuns: Cu perceptorii mei... Tot aşa haitienii îşi împart existenţa lor mizeră cu jandarmii, negustorii, cămătarii şi „les hougans" (vrăjitorii satelor)... Cît despre Haiti, cum să vă spun să înţelegeţi mai bine? Haiti este la un loc oceanul cu furtunile sale, este Africa cu cîntecele sale spirituale, cu temperamente vijelioase, este fructul copt al mîniei celor copleşiţi de mizerie, ignoranţă, de povara superstiţiilor, a bolilor şi a exploatării...

— N-aţi dori să-mi spuneţi ceva şi despre moravurile din Haiti?

— „Bon Dieu rit" este un document în această privinţă... La noi se dansează Rock and Roll şi Cha-Cha-Cha, dar acest lucru şi-l permit acei „compradores" din marile oraşe... La sate, flăcăii noştri strivesc pămîntul cu înverşunare, cu pasiune sălbatecă, atunci cînd dansează „La Martinique", a cărui muzică este înrudită cu muzica populară franceză; avem apoi dansuri originare din Africa, mistice, primitive... Spaniolii au transportat în Haiti şi unele moravuri curioase. Iată de pildă, aceeaşi flăcăi, sărbătorile, după ceasuri grele de trudă pe plantaţii, se amuză pe socoteala cocoşilor. „Lupta cocoşilor" este provocatoare, sîngeroasă şi adesea în jurul acestei lupte se încheie vechi socoteli. Sau acele seri de veghe în care se „cîntă" poveşti străbune în jurul focului. E greu să uiţi aceste clipe. Cîntecele noastre ascund la un loc tristeţe, speranţe şi bucurii nepotolite... Adăogaţi peisajului, pentru a vă face o idee, cafea, cacao, bumbac, trestie de zahăr, colibe, paludism şi misticism şi veţi avea în faţa dvs. un fragment din Haiti...

— Vorbeaţi de literatura haitiană. Aţi putea să-mi spuneţi ceva despre direcţia în care este orientată?

— Literatura haitiană este o literatură progresistă înainte de toate; o literatură de inspiraţie populară. Există într-adevăr un anumit pitoresc cultivat, dar în acelaşi timp şi o critică îndrăzneaţă a racilelor sociale de la noi, o luptă a ideilor noi, un imbold la muncă şi progres social... Literatura haitiană numără printre scriitorii noştri pe vigurosul romancier Jacques Roumain, autorul romanului „Stăpînii apelor", tradus şi în românește, pe poetul naţional Depestre, pe J. Alexis, un talentat romancier, pe popularul poet Magloire St. Aude, şi alţii...

— Limba literaturii scrise haitiene este totuşi franceza? am întrebat.

— Acest „totuşi" îşi are explicaţia lui. Procesul este prea complicat pentru a vi-l reda în cîteva cuvinte. Şi noi avem însă graiurile noastre, cam multe la număr, dar cea mai răspîndită în Haiti este limba creolă, care a găsit numeroşi adepţi printre oamenii de litere care se pronunţă în favoarea unei literaturi scrise în creolă. În fruntea acestei mişcări se află scriitorul haitian Morisseau-Leroy care a adaptat deja în limba creolă „Antigona" de Sofocle şi are numeroase alte proiecte. O literatură în creolă există încă din secolul trecut. Poemul popular Choukoun este scris în această limbă...

— Şi acum o altă întrebare: Aţi putea să-mi spuneţi cum este privită Romînia în ţara dvs?

— Ei bine, despre ţara dvs. se ştie că este una din ţările evoluate din Europa. Personal ştiam că Romînia este o republică populară. Aici am aflat însă un popor harnic, care-şi iubeşte frenetic munca şi patria sa, „beaucoup de vitalité"... „multă vitalitate"... Şi apoi văd la tot pasul progresul, nu ca la noi, mizerie, analfabetism, exploatare...

— Dar despre Bucureşti, ce ne-aţi putea spune?

— Ei bine, dragul meu, pentru a fi înţeles vă voi reproduce o glumă la modă la noi... Cei mai frumoşi zece ani din viaţa mea i-am petrecut în puţinul timp de cînd mă aflu printre dvs. în Romînia...

— Şi acum să-mi daţi voie să vă mulţumesc pentru amabilitatea dvs...

Răspunsul interlocutorului meu a venit de data aceasta într-o românească care nu lăsa nici-o îndoială de progresul pe care l-a făcut Edris Saint Amand în învăţarea limbii noastre...

— „M-a bîukurat miuit vizita vostra. La revedere...".

G. CUIBUŞ

SUS: Scenă de balet; JOS: Scenă din opera „Rigoletto", în interpretarea colectivului Operei de Stat din Iaşi.

10 PREMIERE în două stagiuni la Opera din Iaşi

La 3 noiembrie 1956, viaţa culturală a ţării noastre a fost marcată de un eveniment de seamă: inaugurarea Operei de Stat din Iaşi.

Bilanţul de activitate al Operei ieşene în primele sale două stagiuni este deosebit de bogat. În cele 19 luni de existenţă au fost prezentate 10 premiere, jucate de 215 ori, în faţa a 135.000 spectatori — cu 20.000 mai mulţi de cît numără populaţia oraşului Iaşi. Despre calitatea acestor spectacole îţi vorbeşte şi faptul că „Tosca", „Traviata" sau „Bărbierul din Sevilla" au fost jucate pînă acum de cîte 40 de ori fiecare.

În afară de aceasta, numeroase spectacole, cuprinzînd fragmente din opere, recitaluri de canto şi balet, etc. au fost prezentate în întreprinderile şi instituţiile ieşene precum şi la Huşi, Paşcani, Vaslui, Bîrlad, ele bucurîndu-se de un real succes.

CITITORII ÎNTREABĂ „MAGAZIN" RĂSPUNDE

R. R. F. — Craiova: După cum aţi putut observa, revista noastră a publicat şi continuă să publice fotografii de actori, însoţite de biografiile lor. Vom ţine seama şi de propunerile dvs.

BEATRICE ŞI LORELEY — Craiova: Întrucît dorinţa de a publica în paginile revistei noastre fotografii şi date biografice despre interpreţii de frunte ai muzicii uşoare din ţara noastră coincide cu sugestiile multor cititori, vă promitem să v-o satisfacem într-un viitor cît mai apropiat. Regretăm, dar la cealaltă întrebare nu vă putem răspunde, întrucît n-am înţeles-o.

LUDOVIC SPILLER: Din păcate nu vă putem indica adresa actriţei care vă interesează.

MARIANA BIRLADESCU: În legătură cu fotografiile dorite vă sfătuim să vă adresaţi „Serviciului foto" din cadrul „AGERPRESULUI", care deţine probabil fotografii luate în timpul spectacolului.

MIRELLA: În filmul italian „Cronica amanţilor săraci" rolul lui Ugo a fost interpretat de Marcello Mastroianni iar rolul Biancăi de Eva Varicek. În măsura posibilităţilor, vom publica şi fotografiile care vă interesează.

MARIANA M.: Regretăm, dar nu vă putem furniza numele interpretului care vă interesează, întrucît e vorba de un rol episodic.

— Iată un nou articol apărut într-o revistă de peste hotare, îi spune dr. Marcela Pitiș, înainte ca profesorul să înceapă consultațiile.

— Cum te cheamă? — o întreabă profesorul. — Mariana! — Foarte frumos! Acum spune-mi ce te doare?

Pe terenul experimental de la Pantelimon, examinînd plantele tratate cu substanțe endocrine.

O zi din viața SAVANTULUI PARHON

(Urmare din pag. 1-a)

asta e o poveste neplăcută și astăzi vreau să fiu bine dispus... Să mergem!

Printre colaboratori, pacienți, vizitatori

ORA 9,30. Ieșim în curte, unde așteaptă mașina.

Urcăm. Mașina gonește apoi pe șoseaua asfaltată, străjuită de aleile de trandafiri înfloriți, adevărate păduri colorate în roșu, alb și roz. În cîteva minute am ajuns la destinație: „Institutul de Endocrinologie Prof. dr. C. I. Parhon".

— Fără înțelegerea și sprijinul acordat științei de către partid și guvern n-am fi putut avea acest măreț așezămînt clinic și de cercetări, — ne spune profesorul în clipa cînd începem să urcăm spre biroul său, aflat la etaj. Pe scară, medici, surori, colaboratori. Profesorul dă mîna cu fiecare în parte și fiecăruia îi știe povestea, preocuparea, pasul. *„Ce-ți fac copiii? Unde-i trimiți la vară? Azi n-o să putem ține ședința de organizare a secției. O facem luni. De acord?"*

În fața biroului său, numeroși colaboratori. În halate de un alb imaculat, ei salută pe profesor și sînt la rîndul lor răsplătiți cu o strîngere de mînă, dată din toată inima. Printre ei, o figură străină. Profesorul o remarcă imediat.

— Dvs.?

I se explică că este vorba de un tînăr medic venit din Cehoslovacia pentru a face studii endocrinologice la Institutul de la București „unic în lume", după cum se exprimă în franțuzește doctorul Schreiber, oaspetele străin.

— Să-i puneți la dispoziție tot ce-l interesează, atrage atenția profesorul și apoi adaugă: *după aceea să nu uitați să-l invitați la mine, să stăm de vorbă. Mai avem și noi de învățat...*

Scrisori, scrisori din lumea întreagă

ORA 10: În birou, un maldăr de corespondență. Din toată lumea. Doctorul Petrea îi prezintă profesorului ultimul număr din revista „La presse medicale" din Paris, în care, pe mai multe pagini, se face o amplă prezentare a lucrării profesorului și a colaboratorilor săi, intitulată „Endocrinologia glandelor salivare". Apărută anul trecut la București, cartea, pune, pentru prima oară în literatura medicală, problema funcțiunilor endocrine ale glandelor salivare, considerate pînă acum a avea doar funcția de secreție salivară, nu și una de secreție internă, endocrină.

Profesorul răsfoiește apoi scrisorile: de la Leningrad, de la Seghedin, din Montreal, de la Institutul de cancer din Villejuif, de la Institutul de Anatomie Patologică din Istanbul, de la Facultatea de Medicină din Osaka, de la Institutul de Cancer din Moscova, de la Institutul de radium din Paris, din multe alte locuri. Lumea medicală se interesează, printre altele, de lucrările făcute în Institutul de la București, unde profesorul Parhon și colaboratorii săi au reușit în ultima vreme să transmită cancerul de la om la animale prin anumite tratamente hormonale (injectare de cortizon), care scăzînd rezistența la boală fac organismul animalelor receptiv la cancer. Problema are un interes practic imens, deoarece în modul acesta se pot experimenta pe animale diverse metode de vindecare a bolii.

Întîlnire cu micuța Mariana

Urmează prezentarea de cazuri. În birou e introdusă o fetiță de 12 ani. Ochii profesorului se luminează. Se apropie de mica pacientă și o privește cu bunătate, cu ochii plini de căldură. Fetița zîmbește. Are o figură mulțumită. Pare să spună că nu mai are nici o teamă.

— Cum te cheamă? *o întreabă profesorul*

— *Mariana.*

— Foarte frumos! Spune-mi acum ce te doare?

Intervine doctorița Marcela Pitiș, șefa colectivului de clinică al Institutului, care citește fișa bolnavei și dă lămuririle necesare.

— Să i se completeze analizele și apoi să ne gîndim la tratament, *concide profesorul.*

În birou e introdusă apoi o pacientă mai în vîrstă.

— Cum vă simțiți la noi?

— *N-am cuvinte să vă mulțumesc. Cu atîția doctori aici, nici nu se putea altfel.*

— Vă tratează mai mulți doctori și vă merge totuși bine? Curios! *subliniază profesorul, spre hazul tuturor.*

ORA 11. Pe nesimțite a trecut o oră și iată că trebuie să schimbăm locul. E proiectată o vizită la ferma Pantelimon a Institutului.

În afară de profesor iau loc în mașină doctorul Marcela Pitiș și naturalista M. Danciș. Sîntem invitați și noi. Limuzina străbate străzile Capitalei, în timp ce discuția se poartă în jurul a tot felul de noi tratamente hormonale, la extinderea luată de Institut.

Iată-ne, după o jumătate de oră de drum, la stațiunea experimentală de la Pantelimon. O grădină imensă, în care ne întîmpină, în afară de tînărul horticultor Dumitru Eremia, lanuri întregi de trandafiri roșii și de bujori albi. În fund se vede via, stropită proaspăt. De pe alei, privind brazdele frumos întreținute, distingem diferite inscripții: „grîu martor", „grîu tratat cu tiroxină", „grîu tratat cu vitamina B1", „în martor", „în tratat cu foliculină", etc.

Ce se face aici? La stațiune — sub îndrumarea directă a academicianului Ștefan Milcu — se practică noua și interesanta ramură a endocrinologiei: *fitoendocrinologia,* adică studiul și tratamentul endocrinologic al plantelor, în scopul îmbunătățirii speciilor vegetale. Studiile au la bază principiul materialist al legăturii dintre regnul animal și vegetal.

— *Avem aici roșii tratate cu foliculină,* ne spune profesorul. *Semințelor li s-a injectat acest medicament și rezultatele n-au întîrziat să se arate.*

— Așa este, confirmă tehnicianul Eremia. Producția a fost mai mare decît în brazdele unde s-au pus semințe netratate, iar calitatea roșiilor a fost și ea mai bună.

Tratamente endocrinologice se administrează și animalelor. Într-un țarc zărim o serie întreagă de purcei de toată frumusețea, grași, curați, sănătoși.

— Scroafele gravide — ne lămurește asistenta M. Danciș — au fost tratate cu substanțe antitiroidiniene. Acestea

Prof. dr. Aburel, titularul catedrei de obstetrică și ginecologie a Facultății de Medicină, a venit în ziua aceasta la Institutul de Endocrinologie pentru a citi savantului C. I. Parhon scrisoarea pe care a primit-o de la prietenul său prof. dr. Iordanio, de la Moscova, și în care acesta își manifestă dorința de a cunoaște lucrările colegilor romîni.

au dus la îngrășarea gravidelor, care la rîndul lor au dat naștere unor purcei grași.

Pînă la urmă ne convingem că și trandafirii din frumoasele tuie de aici au fost tratați special, fiindcă dulceața ce ni se servește îl face pe profesor să exclame: „Nici la mama acasă n-am gustat o asemenea dulceață de trandafir!"

O „copilă" printre noi!

ORA 13. — Facem calea întoarsă spre București. După o jumătate de oră sîntem din nou la institut, dar nu la cel de Endocrinologie, ci la „Institutul de geriatrie C. I. Parhon", din apropierea pieței Filantropia.

Profesorul urcă cele două etaje — adevărat că mai încet decît un tînăr, dar fără prea mari dificultăți.

Intrăm după cîteva minute — la vizită. Nimerim într-un salon unde pacientele sînt toate prezente. Reveneau de la masa de prînz. Profesorul se interesează de fiecare în parte: una are nouăzeci de ani, alta cu doi ani mai puțin, iar a treia cu doi ani mai mult ca prima. Răspund cu destulă spontaneitate întrebărilor puse și declară că nu mai simt durerile sau oboseala în urma tratamentelor ce li s-au aplicat. Printre ele, o figură cu mai puține riduri, cu mai puțin păr atîns de nea. Pacienta povestește că o spondiloză o împiedica să se poată îndrepta din spate. Acum acest lucru aparține trecutului. Merge fără greutate, nu mai are dureri cînd trage a ploaie. Vrea să plece acasă, la Giurgiu. E nerăbdătoare.

Profesorul ascultă cu mulțumire cele mărturisite. Într-o doară o întreabă:

— *Spuneți-mi, ce vîrstă aveți?*

— Șaptezeci și doi, răspunde, cu oarecare cochetărie, sprintena pacientă.

— *Splendid. Va să zică și o „copilă" în mijlocul nostru!,* subliniază profesorul, care cu o vorbă de spirit știe să aducă întotdeauna veselie în saloanele sau camerele de spital.

★

La ora 14,30 ne despărțim de profesor, lăsîndu-l să-și ia masa și să se odihnească.

La ora 18 revenim cu destulă sfială. Poate că l-am obosit. Cerem scuze familiei. Ni se răspunde că profesorul e în birou. Lucrează cu un redactor al „Editurii Tineretului", dă explicații la fotografiile ce urmează să apară în cartea pe care a scris-o, cu vasta experiență de viață, pentru cei tineri.

Sînt trecute în revistă zeci de poze păstrate de profesor. Fotografii de familie, altele din activitatea de medic la Pantelimon, la Mărcuța, la Iași, fotografii de la congresele din țară și străinătate (la Londra, în 1935, e alături de marele Pavlov), altele de după 23 August 1944, cînd a fost prezent la mai toate marile cuceriri și succese ale regimului de democrație populară. Iată și o fotografie din timpul școlarității. Și profesorul — aducîndu-și cu emoție aminte de conținutul ei — precizează:

— Fotografia reprezintă grupul elevilor din clasa a patra a liceului Petru și Pavel din Ploești. Vreți să știți anul? 1889... Și cine sînt eroii? Acesta din dreapta sînt eu, acesta din spate e fratele meu, Victor. Ceilalți. Aveți răbdare că vi-i spun pe toți. Unul e Nicolae Iacobescu, originar din Văleni. Cu o sticlă de țuică pe care i-o adusese tatăl său și pe care am degustat-o și noi, ne-am cherchelit odată de-a binelea. Celălalt e Constantin Niculescu-Telega. Îi ziceam, fiindcă era solid și rotofei, „Moș Purcea".

Toate acestea s-au petrecut acum șapte decenii, dar memoria prodigioasă a profesorului știe să le invie, să le dea culoare.

La despărțire — e ora 20 — profesorul coboară în grădină să ia puțin aer.

— După aceasta — spun eu, luîndu-mi rămas bun — cred că ziua dvs. se încheie. Nu-i așa?

— Fără îndoială, *spune cu seriozitate profesorul. Și-apoi adaugă:* după ce voi mai răspunde la vreo cîteva scrisori...

Ieșit în stradă alerg mai sprinten decît de obicei, spre autobuzul care mă va duce în centru. Sînt mai optimist. M-am contaminat. Parcă și vitalitate am mai multă. Realmente, influența mediului...

Liviu FLODA

Fotografii: Mihai POPESCU

Turnul de apă

(Urmare din pag. 1-a)

alta și nu ne mai săturăm privind nemăsurata bogăție a naturii ce ne înconjoară. Deodată atenția ne este atrasă de o lume de mult apusă: iată-o pe Ceres, zeița semănăturilor și a grădinilor, avînd alături de ea o presă de piatră pe care romanii o foloseau la prepararea vinului din struguri. Puțin mai încolo un sarcofag și de jur împrejur plante ce se foloseau acum 2.000 de ani pentru vindecarea diferitelor boli: jaleșul împotriva durerilor de măsele, rozmarinul împotriva mătreții etc.

Nici n-am făcut decît cîțiva pași și vegetația s-a schimbat ca prin farmec. Arhitectura, pavilionul cu foișor, punțile boltite, lanternele de piatră și multitudinea plantelor ce cresc în insulele „Soarelui răsare" ne stîrnesc curiozitatea. Aici am admirat vestiții arbori de plută și hîrtie, palmierul pitic, bambusul.

Ieșind din această grădină în miniatură ne întîmpină fantasticele cactee și uriașele liliacee, arborele de slănină, plante specifice deșerturilor. Iată-o pe *Agave americana,* care departe de ținutul ei natal înflorește o singură dată în viață, iar florile ei conțin atîta nectar încît indigenii îl folosesc la pregătirea unor băuturi alcoolice. Sau *Pelota* — originară din Mexic — plantă foarte otrăvitoare, care dă așa-zisa beție mexicană.

Mai facem cîțiva pași și vedem *arbustul de ceară, bradul duglas* — al cărui lemn foarte elastic este folosit la construcțiile din zona cutremurelor, *planta busolă,* care este de mare folos călătorilor din vastele cîmpii ale Americii de Sud.

Într-un grup de pomi înalți — o mică pădure australiană — dăm peste vestitul *eucalipt,* care atinge 150 metri înălțime. Alături de palmieri dăm peste *Gunera Chileana* — plantă ale cărei frunze au un diametru de aproape 3 metri și lîngă ea *Datura arborea,* originară din Peru și Chile, — cu flori mari și mirositoare, polenizarea lor făcîndu-se cu ajutorul păsărilor colibri.

Curiozitățile se țin lanț

În drumul nostru ne răsare în față o clădire ciudată, cu acoperișul în întregime de sticlă. Aici se află cele 14 sere cu apă caldă. În bazine vedem fel de fel de plante din regiunile tropicale și subtropicale. În afară de ferigi arborescente, arbori de cauciuc, curiozitatea ne este trasă de *Nepentes northiana,* originară din ținutul indo-malaez, plantă carnivoră, care cu ajutorul frunzelor ei în formă de urne prinde insectele ca într-o capcană și le digeră. Întinzînd mîna spre frunzele altei plante observăm cu mirare că ele se retrag. Este *Mimosa pudica,* originară din Brazilia, plantă foarte sensibilă la orice excitații. Frunzele ei se mișcă chiar dacă aprindem un chibrit în apropierea lor. Vedem apoi *planta ceasornic,* originară din India, ale cărei frunze execută zilnic mișcări de rotație în direcția acelor unui ceas

Nenumărați elevi și studenți vizitează grădina

Foto: Tiberiu LUPU

Frunze uriașe avînd un diametru de un metru și jumătate ne atrag apoi atenția. Sînt ale vestitului nufăr *Victoria Cruziana* — originar din Argentina și Paraguay. El înflorește în fiecare săptămînă, iar frunzele sale pot susține la suprafața apei un copil în vîrstă de doi ani.

Știați că în Africa tropicală se extrage sare de bucătărie din cenușa unei plante? Credem că nu. Frunzele *Pisiței stratiatis* sînt cele care conțin sare și ele se folosesc și împotriva rănilor și disenteriei.

Lămîi, portocali, măslini, roșcove, scorțișoare, smochini, arborele de pe

Uriașele frunze ale Victoriei Cruziana

pene — toți aceștia sînt așezați în jurul unor palmieri seculari, aduși aici încă din anul 1875 din vestita grădină Schönnbrun din Viena. Cea mai impunătoare plantă este însă *Pandanus veitschi,* originară din Polinezia. Ea are rădăcinile în formă de cataligе, prevăzute cu un fel de degetar, spre a se putea apăra de valuri în timpul fluxului. Alături cîteva exemplare din *„arborele înțelepților"* — bananierii — ale căror frunze sînt lungi de 2—3 metri și late de jumătate metru.

Iată vestita floare de lotus care crește și în țara noastră — și nu de ieri sau de azi, — ci așa cum spun savanții — de la finele erei terțiare, adică de acum 50 milioane de ani. Ea crește în apele calde ale rîului Petea de lîngă Oradea.

După ce am cutreerat atîtea meleaguri vegetația pe care o vedem ne arată că am revenit în patrie. S-ar părea că „voiajul" nostru s-a terminat, dar nu este chiar așa. Mai avem încă multe lucruri de văzut. În fața noastră se află clădirea muzeului botanic. 10.000 de piese sînt expuse aci în vitrine, însă cea mai însemnată colecție este cea a plantelor medicinale. Experiența milenară a poporului nostru în folosirea diferitelor buruieni de leac a ajutat ca ele să fie verificate, și astăzi o mare parte din ele să fie recunoscute ca plante medicamentoase.

An aflat și despre *antibioticele din lumea vegetală.* Astfel sucul din ceapă, usturoi, hrean, mălin, dafin, pelin, salcîm galben, levănțică, conțin antibiotice care ucid microorganismele. Aliina aflată în ceapă și usturoi este asemănătoare ca efect cu penicilina, iar mujdeiul de ceapă și usturoi trece ca preventiv în gripă. Acestea sînt adevărate comori naturale pe care le putem folosi în lupta împotriva diverselor boli.

În diverse dulapuri sînt expuse mostre de esențe lemnoase. Rezemat de perete vedem un trunchi de ferigă arborescentă, adus în 1911 din insula Tasmania, stejarul de plută, Roza Ierihonului, plantă anuală de origine din deșerturile Arabiei și Saharei, care odată ajunsă la maturitate este smulsă de vînt și dusă la zeci de kilometri depărtare, poporul atribuindu-i din această cauză proprietăți miraculoase. Iată un puternic trunchi de chiparos de baltă găsit în minele de la Petroșani și a cărui vîrstă a fost fixată la aproximativ 50 milioane de ani. Ur mașul său crește azi de-a lungul fluviului Mississippi.

Printre lucrurile noi aflate cu acest prilej a fost și vîrsta diferiților arbori. Astfel plopul alb, carpenul și ulmul ating 150 de ani, jugastrul 200, molidul și frasinul 400, teiul și stejarul 1000, gorunul 2000 iar tisa 3000 de ani. În schimb mesteacănul nu depășește 80 de ani — și o curiozitate a naturii — cînd îmbătrînește, el cade. Acum 25 de ani a provocat un accident mortal într-o grădină publică.

La etajul I al muzeului dăm peste vestitul herbar care cuprinde 500.000 plante. Aci se găsește întreaga floră a globului pămîntesc, bineînțeles la scară redusă. Herbarul se îmbogățește zi de zi prin schimbul organizat cu marile muzee.

★

Și acum cînd călătoria noastră a luat sfîrșit, trebuie să arătăm că într-adevăr grădina botanică din Cluj — căci ea ne-a dat viziunea acestui „voiaj" — este o adevărată perlă a țării noastre. O universitate în aer liber — așa o numesc sutele și miile de studenți care vin aci și studiază în fiecare an. Zeci de mii de vizitatori se perindă prin această minunată grădină — condusă cu pricepere de harnicul colectiv, în frunte cu tov. *dr. E. Topa* — care are legături cu peste 600 de instituții similare de peste hotare.

Dacă mergeți la Cluj, nu uitați s-o vizitați.

Simion SĂVEANU

CRONICA RIMATA

PE LITORAL

Marea
Cît e ea de mare
Poleită-n sălbi de soare
Cu cosița lucitoare
Și cercei de mărgean,
Ne așteaptă an de an
Gazdă bună, primitoare
Cu ofrandele-i nembie
Să poftim în ospeție
Și sub briza ei marină
Sub umbrele de azur,
Ne întinde împrejur
Pulbere diamantină
Valuri mari ce te-mpresoară
Scoici pe plaje
Nopți de vraje
Palpitații
Insolații
Și în fine... apă chioară!
Ce să-i faci!
Așa e marea
Deci să-i ascultăm chemarea
Și stringîndu-ne bagajul
(o peniță și-un carnet)

Să pornim și noi discret.
Începîndu-ne voiajul
Asta-i cel mai bun remediu.
Vrei să îți petreci vacanța?
Vrei să simți din plin concediul?
Du-te, frate, la Constanța!

Ce, n-ai neamuri?
E... Mamaia.
(Plaje e cît Himalaia).
Unde vrei, la Eforie
Pretutindeni te îmbie
Vilele cu-al lor confort
Și cum ai sosit în port
Sau cum ai descins în gară
„Băștinași" suspecți te-ntreabă
— Unde-o să dormiți diseară?
Am o cameră. În grabă
V-o ofer. Și vrei nu vrei
Costă — Cum? Atîția lei
Cît ai spus? Atît. Ce e?
Du-te nene, vezi de treabă
Noi dormim la Ce-Ce-Se.

După „prora" se arată
Fotografii cu beretă
Vreți o poză desuetă?
Din profil, din bust, din față

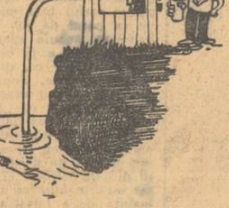

Cu „vaporul" te răsfață
Speculînd astfel... natura
Îți dă bonul și îndată:
Cînd te lămurești la plată
Vezi că ți-a făcut... figura!

Ce să-i faci?
Așa-i la mare
Dacă vrei „răcoritoare"
Și pe plajă vrei sirop
Stai la coadă pentr-un strop
Și pe-ntinderi strict marine
Din resursele locale
Cu miresme estivale
Apa mării intervine
Iar chioșcarii (le convine)
O prepară în pahare
(N-are zahăr, are sare)
Și-o servesc fără rușine!

Și mă-ntreb, sîntem la mare
Largul mării ni-i decor.

Dar pe speculanți, se pare
Nu e cazul, știe-oricare
Să-i lăsăm... în largul lor!

D. TABACU

Vignete: G. CHIRIAC

VITRINA cu cărți

MARIN MIHALACHE: „Moscova-Leningrad"

Rod al unei călătorii făcută în Uniunea Sovietică în fruntea unei delegații de artiști plastici, cartea „Moscova—Leningrad" de Marin Mihalache relevă cu sobrietate și gust marile comori adăpostite în muzeele celor două orașe sovietice, familiarizîndu-ne totodată, prin observații utile și interesante, cu evoluția picturii ruse și sovietice.

Trecînd peste capitolul introductiv în care sînt descrise senzațiile zborului, atenția cititorului este repede cîștigată prin descrierea relicvelor vechii Rusii, adăpostite în interiorul Kremlinului. O dată cu membrii delegației admirăm și noi marile opere de artă realizate de maeștrii ruși. De la finețea icoanelor datorate celebrilor Simion Ușakov și Teofan Grecul, pînă la uriașele cizme lucrate de Petru I, de la tronurile țarilor și pînă la uriașul clopot greu de 200 tone, turnat în secolul al XV-lea, — totul defilează prin fața ochilor noștri într-un uriaș cortegiu.

Unul din cele mai interesante capitole ale cărții este cel închinat Galeriei de Artă „Tretiakov" din Moscova. Aici, autorul cărții nu mai trece în revistă operele expuse, ci urmărește să dea cititorului nefamiliarizat date cît mai complete asupra personalității creatorului acestui muzeu cunoscut în lumea întreagă și, mai ales, zăbovește asupra celor mai reprezentative picturi, explicîndu-le, încadrîndu-le în momentul epocii respective, ca într-un veritabil curs de artă plastică. Ni se dezvăluie astfel sursele sociale și psihologice ale creației unor celebri pictori ruși ca: Briullov, Alexandr Ivanov, Fedotov, Perov, Kramskoi, Surikov, Levitan, Siskin, Serov, Repin și încă mulți alții.

Notele de călătorie ale lui Marin Mihalache ne plimbă prin celebrul Ermitaj — prilej pentru cîteva considerații deosebit de prețioase asupra evoluției picturii apusene, așa cum s-a dezvoltat de la marii maeștri ai Renașterii și pînă la modernul Picasso — muzeul Revoluției, Muzeul Rus și altele. Totodată, autorul cărții ne poartă în atelierele de creație ale pictorilor sovietici — în șpeță Kibrik, Orlov, Manizer și alții — subliniind țăria artei lor pătrunsă de ideile nobile ale realismului socialist, a dragostei pentru popor.

I. DELEANU

G. TROEPOLSKI: „La rîpele adînci"

Fost învățător și mai apoi agronom, G. Troepolski este prezentat cititorilor romîni cu două nuvele inspirate din viața satului colhoznic. Una dintre ele, „Vecinii", ridică o actuală și acută problemă: interesul colhoznicilor pentru dezvoltarea gospodăriei lor colective. Autorul nu ocolește conflictele care se nasc între oameni cu mentalități diferite. Dimpotrivă, în această nuvelă conflictul se naște între doi colhoznici vecini și foarte buni prieteni de altfel. Unul dintre ei însă, Pavel Ptahin, se dovedește a fi rămas în urma vieții, refractar noilor împrejurări și condiții istorice. În contrast cu el, Makar Lucikov se dovedește un exponent al concepției înaintate, interesat în mersul înainte spre comunism.

Volumul lui G. Troepolski ne ajută să înțelegem mai bine adîncile prefaceri care au loc azi în viața satului colhoznic, în mentalitatea oamenilor sovietici.

E. LEONARD

ERIK KASTNER: „Emil și detectivii"

O carte care ne-a bucurat copilăria, sortită prin valoarea ei să o bucure și pe cea a copiilor noștri. Plină de prospețime, haz, înțelepciune, „Emil și detectivii" se înscrie ca o carte educativă pentru tinerii cititori, cultivîndu-le dragostea pentru părinți, curajul, sentimentul solidarității și al prieteniei, istețimea.

Subiectul? Într-un compartiment de tren se produce un furt. Păgubașul, un puști, viu și inteligent, după primul moment de disperare, se apucă să-l urmărească pe hoț. Singur însă, într-un oraș nou și necunoscut, șansele lui ar fi fost minime. Întîmplarea îi aduce în față pe Gustav, cel cu claxonul, și prin el Emil îi cunoaște pe toți cei care-l vor ajuta să-l prindă pe hoț. Se stabilește un plan tactic de urmărire a hoțului, cu toate atributele necesare unei asemenea cumplite aventuri: posturi fixe, parole, servicii de informații etc. Iar cînd în cele din urmă hoțul încolțit vrea să scape, perspicacitatea și inteligența copiilor îi dejoacă planurile, obligîndu-l să se recunoască învins. Prietenia și simțul întrajutorării au triumfat.

I. MATEI

Cooperativa blănarilor

Primește transformări, reparațiuni și confecțiuni din blănuri cu materialul Cooperativei și al clientului.

De asemenea primește pentru vopsit și argăsit orice fel de piei ovine, caprine și vînaturi.

Se vopsesc piei ovine în mouton dorè.

Se vopsesc și se confecționează haine de piele și bulgărești.

Unități de deservire:

Str. Colței nr. 2
„ Colței nr. 30
„ Colței nr. 42
„ Lipscani nr. 19, telefon 4.82.13.
Str. Șelari nr. 9
„ 30 Decembrie nr. 32
„ Buzești nr. 17, telefon 3.23.66.
Str. Popa Tatu nr. 92
Șos. Basarab nr. 26
Șos. Mihai Bravu nr. 16.

Cumpără orice fel de blănuri, cu plata imediată.

Vinde confecții de blană din obiecte recondiționate.

Vînzarea și cumpărarea se face prin centrul din București, str. Teilor nr. 2 tel. 3.24.86

Medicul vă sfătuieşte

ANA P., Huşi : Tulburările de care vă plîngeţi sînt probabil datorite unei îmbolnaviri a vezicei urinare (cistita). Apariţia acestor simptome curînd după căsătorie fac să se presupună existenţa unor tulburări concomitente în sfera genitală. Va sfătuim să vă faceţi controlul de laborator al urinei şi să consultaţi medicul ginecolog.

A. MANDRIC, Reşiţa : 1) Cauza reumatismului poliarticular cronic progresiv nu se cunoaşte încă cu precizie. In apariţia acestei forme severe (atunci cînd are tendinţa de deformări şi anchiloze) de reumatism, joacă un rol factorii nervoşi şi endocrini, ca şi focarele de infecţie sau condiţiile climatice. Boala este vindecabilă sau poate fi oprită din evoluţie dacă se aplică un timp şi corect tratamentul necesar. El constă din asanarea infecţiilor de focar (dentare, amigdaliene, genitale), ridicarea stării generale, dieta (cu multe proteine şi fără excitante) vitaminoterapie (C, B1, B2) dar mai ales tratamente cu săruri de aur şi hormoni (ACTH şi cortizon), care trebuiesc efectuate în cure prelungite şi repetate. Rezultate bune se obţin şi cu fizioterapie (raze Roentgen în doze antiinflamatorii şi sedative) şi cu tratament balnear cu ape sulfuroase (Herculane, Govora). Calmarea durerilor se face cu piramidon, salicilat. 2) Desigur, tratamentul cu hidrocortizon intrarticular care vi s-a prescris poate fi aplicat de orice medic (internist, ortoped) cu practică.

M. G., Ploeşti : Băile Covasna sînt indicate pentru tratamentul unor afecţiuni cardiovasculare, printre care şi hipertensiunea dar nu au efect în reumatismul poliarticular cronic. Pentru tratamentul ambelor afecţiuni vă recomandăm în special Buziaş.

CONSTANTIN C. DUMITRU com. Mirghia : 1. Dezvoltarea mandibulei nu poate fi influenţată. 2. Prin exerciţii de respiraţie şi prin anumite exerciţii fizice, se poate ameliora conformaţia cutiei toracice.

TANIA — Dorohoi: 1. Periaţi-vă des părul, faceţi zilnic fricţiuni ale pielii capului, neiritante. 2. Spălatul nu influenţează asupra faptului că porii sînt proeminenţi. Adresaţi-vă unui dermatolog.

NUŢI — Bucureşti: Din cele ce ne scrieţi, rezultă că în familia dvs. există o predispoziţie la îngrăşare şi la obezitate. In general, la înălţimea dvs. ar trebui să cîntăriţi cam 55 kg. Cel mai bun mijloc pentru a slăbi constă în a ţine regim. Nu mîncaţi dulciuri, făinoase, prăjituri, grăsimi (unt, untură). Zilnic, veţi lua doar două felii de pîine prăjită. Aveţi voie să mîncaţi carne slabă friptă sau rasol, peşte, zarzavaturi, salate (obligatoriu). Simultan cu acest regim, luaţi neapărat polivitamine. Evitaţi excesul de sare, condimentele. Băuturi alcoolice în cantitate foarte mică. Ca medicamente, — care nu trebuie luate decît sub stricta supraveghere a medicului, întrucît pot provoca tulburări — se recomandă Tiroida (doar la cei care, ca dvs., au metabolismul bazal scăzut) sau Benzedrin.

GEORGETA R. — Dîrmăneşti : 1 Albirea timpurie a părului în genere este greu de tratat. Luaţi „Paraminol CaF", 4—6 comprimate pe zi, în cure de 3—4 săptămîni. Există şi reţete locale, care nu pot fi aplicate decît sub controlul medical. Sînt mulţi oameni cărora părul începe să le albească pe la 25—28 de ani. E o predispoziţie, care se întîlneşte de multe ori în cadrul familiar. 2. Pentru a întări rădăcina părului, se pot face fricţiuni zilnice ale pielii capului. Părul va fi bine pieptănat, adeseori. Urmăriţi reţetele care vor apare în această pagină.

S. E. — Timişoara: Transpiraţia este un mijloc foarte util al organismului de a elimina căldura excesivă acumulată înlăuntrul său. Dacă vă supără, tamponaţi-vă subţioara cu „Odorono", o soluţie pe bază de formol, care împiedică funcţionarea glandelor sudoripare.

LUCIA N. — Piteşti: Astenia şi hipotensiunea de care suferiţi de atîta vreme sînt cauza tulburărilor pe care le descrieţi. Boala nu e gravă, dar e destul de supărătoare. Vă recomandăm să vă adresaţi unui medic endocrinolog, pentru că este vorba probabil şi de proasta secreţie a unora dintre glandele interne.

RODICA — Constanţa: In general e greu de readus volumul la normal. In tot cazul, adresaţi-vă policlinicii dvs., la secţia de endocrinologie.

LILIANA — Iaşi: Ingroşarea exagerată a călcîielor şi pielii de pe talpa picioarelor reprezintă în limbaj medical o „hiperkeratoză". Tratamentul cu vitamină A care v-a fost indicat trebuie repetat, în doze mari (100.000 —300.000 unităţi pe zi, timp de săptămîni). Local, vă ungeţi seara cu pomada conţinînd : acid salicilic 10 gr., ulei de ricin 10 gr., vasilină 30 grame. Dimineaţa, faceţi o baie caldă a picioarelor, urmată de răzuirea prudentă a stratului cărnos. Purtaţi pantofi care nici să nu strîngă, nici să fie prea largi.

I. IONESCU — Sighişoara : Încercaţi un tratament balnear la Buziaş. Luaţi „Ascorutin", ţineţi dieta prescrisă de medic. Vom publica în curînd articolul.

K. LIZABETT — Baru Mare : Spuneţi că sînteţi „slabă". Aceasta este însă o noţiune relativă. Arătaţi-ne cîţ greutate şi ce înălţime aveţi, ce metabolism bazal vi s-a găsit.

Adolescenţă

Părinţi şi copii

— Doru ?

— Maria !

Dintr-o săritură fata a fost pe marginea ferestrei. Escaladînd pervazul băiatul a fost lîngă ea.

— Codiţă !

— Cîrnule !

Fata rîde şi fuge. Doar codele îi rămîn în urmă şi Doru le prinde. O trage puţin.

— Au !

Ar trage-o mai mult, cum făcea altădată. Ce mai hăţuri erau aceste coade groase, bine împletite, în joaca lor de copii. De cîte ori n-a necăjit-o? Hiii, căluţule !...

— Hiii, căluţule ! şopteşte Doru la urechea Mariei, gîdilîndu-i nasul cu vîrful codiţei. De ce fugi ? Că eu tot te prind...

Au ajuns în faţa oglinzii.

— Cine-i mai mare ?

Rîde băiatul. Rîde pentru că fata se înalţă pe vîrfuri ca să-l ajungă, ba chiar crede că o să-l întrecă. Cu palma măsoară creştetele. Unul blond, altul brun.

— Sîntem la fel, codiţo.

A împăcat-o. Fata nu se mai ridică pe vîrfuri. Se privesc în oglindă şi dreptunghiul strălucitor le reflectă imaginea întreagă. Se privesc cu plăcere alături umăr lîngă umăr. Sînt frumoşi, sînt tineri, aproape copii. Au găsit un mod nou de a se privi în ochi. Privind ochii celuilalt, din oglindă. Şi li se pare că abia se văd prima oară.

— Bine v-am găsit !

— Bine aţi venit !

Şi se înclină, ceremonios, pe rînd.

— Ce faceţi aici ? Vă sărutaţi !

Vocea Oanei, sora mai mare a Mariei, răsună aspră, rea.

Să se sărute ? Nu. De ce ? Cei doi ridică privirile pline de mirare. — Ne-am măsurat, să vedem cine-i mai mare !

Oana bombăne şi pleacă. Parcă îi e şi ruşine şi necaz. Te pomeneşti că nu se sărută... Dar dacă i-ar fi prins... I-ar fi spus părinţilor, că prea face Măriuţa ce vrea, pe cînd ei, care-i mai mare şi i s-ar cuveni mai multe... Dar dacă nu se sărută, tare-s proşti. Copii ! Ştiu doar să se joace.

Pe Măriuţa supărarea Oanei a speriat-o puţin. Îşi aminteşte că are treabă. Pune apă într-un lighean şi se apucă să spele cîteva lucruşoare mărunte. Doru îi priveşte degetele trandafirii care se joacă în clăbuc. Îl apasă că nu-i poate fi cu nimic de ajutor.

— Am să-ţi cumpăr o maşină de spălat rufe. Să nu mai freci tu rufele.

— Nici vase n-am să spăl ?

— Îţi voi construi o chiuvetă cu apă caldă, în care să se spele singure. Şi le vom şterge amîndoi...

S-a reîntors zîmbetul.

— Dar podelele ? Cu ele ce te faci ?

— Casa noastră o să fie albă şi strălucitoare, de faianţă. Punem doar furtunul la robinet şi o spălăm... Aşa cum se spală o cană.

Nu se poate ? Ba se poate. Fata se vede locuind într-o odaie albă şi rotundă, ca o ceaşcă. Pentru ce nu s-ar putea ? Hotarul poveştilor doar nu l-au trecut ei de prea multă vreme. Şi Doru nu-i un lăudăros. Dacă zice, probabil că are el în cap ceva. Dar cînd Doru e aici nu sînt rele nici rufele de spălat, nici vasele, nici podelele... Ba, sînt chiar un motiv nou de fericire...

A venit mama. Mama cu priviri bune şi cu mîini cu mînglieri.

— Ce mai faceţi, copii ?

— Nimic, mămico, E vacanţă!

— A, da, e vacanţă. Duceţi-vă de vă plimbaţi, e atît de frumos afară !

Nu trebuie să li se spună de două ori. Odată — şi e prea destul. Au avut doar timpul unui „sărut-mîna" grăbit şi au zbughit-o pe poartă.

In cameră a rămas doar mama. Priveşte în oglindă şi zîmbeşte. Dezmiardă cu privirea două siluete care nu se văd dar al căror contur a rămas, ghicit, pe fundul luciului. E imaginea celor care s-au oglindit adineauri ? Sau e o imagine, mult mai veche, uitată aproape, a altor copii, care se măsurau în faţa oglinzii, spunînd :

— Care dintre noi e mai înalt ?

Ancuţa MAICAN

In cîteva rînduri

● *TREI SURORI de vîrste diferite (29, 25 şi 26 ani) şi locuind în trei locuri diferite din Franţa (Gluzay, Rublaire şi St. Varent) au născut în aceeaşi zi cîte o fetiţă. Păcat că cea de-a patra soră n-a putut ţine pasul cu celelalte. Ea urmează... să nască peste o lună.*

● *O CĂSĂTORIE deosebită a avut loc la Mariahab, în Groenlanda. Un eschimos s-a căsătorit cu o negresă originară din Africa de Sud, care era bucătăreasă pe un vas comercial. Luna de miere o vor petrece în Groenlanda, însă după aceea, noii căsătoriţi se vor stabili în alt loc, astfel încît soţului să nu-i fie prea cald, iar soţiei prea frig.*

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ŞI AUZITE

Despre economie...

Îşi respectă banul muncit : îl cheltuieşte cu chibzuinţă, cu multă socoteală şi la fel banul celui care i-a devenit soţ, cu nu mai ştiu cîţi ani în urmă. Zic, pentru acest merit al ei : Foarte bine ! Foarte frumos !

Ştie să fie economă cu talent, cu ingeniozitate — ceea ce înseamnă că-i şi place să fie. Şi e cu atît mai bine. Se trăieşte, în casa pe care o conduce gospodăreşte, sobru, echilibrat, ceea ce dă tuturor de acolo sentimentul reconfortant al siguranţei.

Nu îi lipseşte pe ai ei de ceea ce le este strict necesar azi, pentru ceea ce le-ar putea fi, ipotetic, trebuincios mîine !

Deci, nu e absurdă : este o economă raţională, înţeleaptă. Şi încă odată zic : E foarte bine !

E grijulie, tare grijulie faţă de lucrurile care-i aparţin : le prelungeşte astfel viaţa — scăzîndu-le preţul de cost, în timp. Şi asta nu înseamnă altceva decît tot a fi econom.

Combate risipa oriunde se iveşte în casa ei şi sub orice formă. Îi dau dreptate cînd se supără pentru fiecare robinet uitat deschis în camera de baie, sau pentru un bec lăsat aprins pe scară sau pe culoar.

Îi dau dreptate cînd zice : picătură cu picătură se adună. Şi lumina electrică e de la uzină, nu din aer. Are dreptate cînd spune că totul costă bani şi banii costă muncă.

Are dreptate cînd cere (e adevărat, nu întotdeauna cu tonul feminin cel mai dulce) să i se economisească munca ei de gospodină — să nu-i fie schimbată în trudă prin nepăsarea, prin neglijenţa celorlalţi. Mai ales a soţului, căruia i se mai întîmplă să uite că are pantofii în picioare, cînd îşi caută somnul de după amiază, pe divanul îmbrăcat în pluş. Sau cînd scuturã scrumul ţigării pe covor. Sau cînd îşi şterge stiloul după ce l-a spălat, cu şerveţelul de masă, sau cu batista.

Are dreptate cînd îl dojeneşte, amintindu-i că şi săpunul costă bani şi că nu zilnic şi nici pitiţii vin să frece în albie, petele de cerneală şi nici de sos...!

E adevărat, îl ceartă, nu întotdeauna cu graţia pe care o femeie nu trebuie să o piardă nici atunci cînd nu-i revin misiunile cele mai plăcute. Dar asta e altceva !

E poate uneori şi excesivă în adjectivele pe care le foloseşte în lecţiile ei moralizatoare, pe tema economiei — dar judecăţile pe care le face sînt pline de bun simţ. Şi iarăşi are dreptate. Tot ea.

Nu exagerează, nu se supraestimează, cînd spune că fără acest simţ al ei de ocrotire drăgăstoasă, faţă de tot ce le aparţine lor, fără grija şi efortul ei de a conserva în bună stare fiecare lucru şi lucruşor, fără ştiinţa ei de a da folosinţa cea mai potrivită banului, fără acest spirit al ei de economie care o dirijează şi cu care se străduieşte să-i dirijeze şi pe cei din familie, nu s-ar putea trăi decît prost, rău, în dezordine şi dezechilibru.

Şi iar i-am dat dreptate.

★

S-a întîmplat însă odată să împart camera — undeva, într-o casă de odihnă la munte — cu acătată foarte organizată şi economă şi grijulie persoană faţă de tot ce-i aparţine. Am văzut-o atunci de odată mişcîndu-se cu totul altfel între lucrurile pe care le socotea puse numai la dispoziţia ei, şi nu ale ei proprii : nimic, dar nimic din ocrotirea, din grija de mamă bună şi drăgăstoasă !

Cu cîtă dezinvoltură îşi lustruia pantofii cu marginea cuverturii de pe pat ! Doar nu era a ei şi nu ea urma s-o spele ! Şi ce-i dacă a vărsat o cană cu lapte pe parchet ? Îngrijitoarea, doar n-are altă treabă... Şi ce-i dacă a spart cristalul de la chiuvetă ? Mare lucru un cristal ! N-au decît să-l înlocuiască cu un altul. Sau să lase chiuveta şi fără ! Ce, fără cristal nu se poate ?

Ei, şi ce dacă a aruncat pe jos simburii de la fructe şi cojile ? O să vie doar fata să curete... (Totală şi subită amnezie faţă de frumoasele percepte : respect pentru munca altuia ! cruţarea eforturilor !)

Ei şi ce dacă a lăsat lumina aprinsă toată noaptea în bae ? (De odată o mare... larghеţă : ce contează cîţiva lei în plus, pentru cheltuiala unei case de odihnă !)

...Şi tot aşa : Ei şi ? Ei şi ?

...N-am descoperit de fapt nimic nou, aflînd că pe unii numai simţul de proprietate îi face economi, păstrători, grijulii...

Sidonia DRĂGUŞANU

MODA

1. Rochie cu platcă ce se încheie pe umăr. Fusta are cute adînci, necălcate. Două buzunare complectează această rochie simplă.

2. Taior de vară din şantung, doc sau olandă.

3. Rochie cu platcă şi două buzunare mari pe piept. Fusta plisată sau în cute mici.

4. Rochie pentru fete tinere. Fusta foarte încreţită şi cu o garnitură de benzi pe poale.

5. — Această rochie cochetă din şantung sau olandină, are partea din faţă a corsajului prelungită peste fustă, formînd o tăblie de 15 cm lăţime şi coboară cu 5 cm. mai jos de talie.

6. — Rochie cu cute duble pe faţa, pornite din linia umărului pînă jos. Corsajul are o cută dublă la fenta din faţă, care se încheie cu nasturi. Ceva mai sus de talie, cordonul este trasat sub cute şi legat cu o fundă mare. In talie, un şiret cusut pe dedesupt, menţine cutele şi cambrează talia Pentru persoanele cu pieptul desvoltat este preferabil să fie trasat cordonul pe linia taliei. Cutele sînt călcate de sus pînă jos şi cad libere din talie.

Desene de Tantzi PFENN NGS

Ce gătim cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMINII

16 — 22 IUNIE

— Salată orientală ; budincă de macaroane ; gogoşi cu marmeladă.

— Supă de mazăre ; ruladă de carne şi cartofi ; fructe.

— Spaghete cu maioneză şi ciuperci ; şniţel cu piure de spanac ; cremă de căpşuni.

— Sparanghel cu sos alb; chiftele cu tarhon ; plăcintă cu brînză.

— Borş de verdeţuri ; sărmăluţe de caş, în foi de ştevie ; căpşuni cu zahăr.

— Cartofi noi cu smîntînă ; mici cu mazăre ; cornuleţe cu dulceaţă.

— Conopidă la cuptor ; cotlete de purcel la grătar, cu cartofi ; casată.

Printre notiţele mele de gospodărie am dat de o reţetă uitată, pentru prepararea spaghetelor.

Iată cum am gătit acest fel :

Spaghete cu maioneză şi ciuperci

Pentru 6 persoane se fierb 200 gr. de spaghete (sau alte paste făinoase) în apă cu puţină sare, avînd grijă să nu treacă din fiert. Se scurg.

Separat se pregăteşte o maioneză mai picantă din 3 gălbenuşuri, o linguriţă de muştar, sare, un praf de piper, puţină lămîie sau sare de lămîie şi ulei cît se cere. Se amestecă cu spaghetele răcorite şi bine scurse.

Se adaugă 100 gr. de ciuperci fierte şi tăiate feliuţe subţiri şi — după cum avem la îndemînă — puţină şuncă sau carne de pasăre, sau parizer, tăiate mărunt. Se aşază pe farfurie, împrejur se pun felii de ciuperci, sau ciuperci mici întregi şi felii de roşii.

Deasupra se presară pătrunjel verde tocat.

Sărmăluţe de caş cu ştevie

Se aleg foile de ştevie şi se opăresc cu borş şi puţină sare. Se scurg şi se limpezesc cu apă rece.

Se amestecă într-un castron 300 gr. de caş frămîntat cu 3 linguri de griş, o lingură de unt topit, două ouă, sare şi mărar tocat. Se fac sărmăluţele. Într-o formă rezistentă la foc se pune un strat de foi de ştevie tocate ; se aşază sarmalele şi deasupra se mai pun foi de ştevie tocate. Se adaugă o lingură de untură şi se toarnă cît să le cuprindă, apă amestecată cu borş. Se dau la cuptor să fiarbă înăbuşit. Cînd sînt aproape gata se toarnă o ceaşcă cu smîntînă şi se mai ţin puţin la cuptor. Se serveşte în formă.

Casată

Se freacă 6 ouă cu 250 gr. de zahăr. Se pune să fiarbă 1 l. de lapte şi cînd clocoteşte se adaugă o jumătate baton de vanilie sau 2 pachetele de zahăr vanilat. Se dă la o parte, se acoperă şi se lasă aşa un sfert de oră. Se toarnă laptele încet peste ouă, amestecînd continuu. Se pune cratiţa pe foc potrivit, amestecînd pînă se îngroaşă, astfel încît scoţînd lingura, pe ea rămîne un strat subţire de cremă. Se dă la o parte, şi după ce s-a răcorit complet se adaugă 250 gr. de frişcă bătută.

Se toarnă compoziţia într-o formă de tablă (ca de budincă) care se acopere cu capacul ermetic. Se pune într-o găleată cu gheaţă sfărîmată mărunt şi sare (la 1 kg. de gheaţă 500 gr. sare mare de bucătărie), se acoperă cu o cîrpă groasă şi se lasă 2-3 ore pînă se întăreşte crema cît trebuie. La nevoie se mai adaugă gheaţă şi sare. Nu se mişcă forma în timpul cît este pusă la gheaţă.

Sanda MARIN

Fabrica de iluzii a televiziunii italiene

Cu intenţia mărturisită de a da mai multă vivacitate emisiunilor sale, dar cu scopul nemărturisit de a distrage preocupările sutelor de mii de tinere fete, descumpănite în faţa grelelor probleme de existenţă pe care li le oferă viaţa sub regimul capitalist, Radio-Televiziunea italiană (R.A.I.) a început o serie de reportaje pentru care calificativul de monstruos ni se pare cel mai blînd.

Iată despre ce este vorba : la intervale periodice, televiziunea italiană alege o biată fată din mediile sărace — dactilografă, funcţionară, vînzătoare sau lucrătoare — una din sutele de mii de tinere fete care muncesc din greu fără să-şi poată asigura nici cele mai mici bucurii pe care viaţa le oferă, cu mult mai multă dărnicie, fetelor din familiile burgheze.

Fata aleasă — în fotografia pe care o reproducem este vorba de o vînzătoare de prăvălie, tînăra Clara Giambelardino — este îmbrăcată într-o splendidă rochie de seară şi capătă drept cavaler un principe autentic — principele Filippo Massimo. La braţul elegantului principe, fata este... principeşă pentru o seară şi cutreieră balurile şi localurile de lux, urmărită de curiozitatea amuzată a „lumii selecte" şi, bineînţeles, de camera operatorului de la televiziune, care transmite întreaga „serată".

Cînd emisiunea la sfîrşit, bucuţa vînzătoare lasă braţul principelui, se desparte de rochia cea frumoasă şi se reîntoarce, mai tristă ca înainte, în cămăruţa ei sărăcăcioasă de la periferia Romei.

Distinşii frecventatori ai barurilor de lux din Roma apreciază în mod elogios iniţiativa plină de.. umanitate şi de generozitate a televiziunii italiene. Fetele şi femeile italiene nu pot fi însă înşelate de „bagheta magică" a mistificărilor şi diversiunilor cu care modul de viaţă capitalist încearcă să abată atenţia maselor exploatate de la preocupările şi năzuinţele ei fireşti.

Curierul Laurei

SANDA. S-a împrietenit cu un băiat, abia ieşit şi el din adolescenţă, ca şi ea. S-au înţeles bine un timp ; pe urmă o mică ceartă, un fleac, a provocat ruptura. Fata dorea să-l recucerească şi, în căutarea unei soluţii, s-a oprit — nu tocmai fericit inspirată, la aceasta : a început să-i telefoneze foarte insistent, vorbindu-i în şoaptă şi dîndu-se drept alta. Băiatul a căzut în această cursă. Luni de zile au urmat prelungite conversaţii la telefon, în care tînărul se arăta din ce în ce mai îndrăgostit de „necunoscuta" care îl îndrăgise. Au ajuns la confidenţe... El i-a mărturisit că a întreţinut legături sentimentale cu o fată de care acum este despărţit. O fată inteligentă — a adăugat el — dar încăpăţînată şi cu un fizic care lui nu îi era pe plac. Sanda a aflat astfel că despre ea este vorba, a aflat un adevăr dureros, care nu a împiedecat-o însă de a continua jocul ! Pînă într-o zi cînd a trebuit să se descopere. A urmat un timp scurt, în care s-au reluat oarecum relaţiile dinainte, apoi s-a ajuns iar la ceartă. Astăzi el se poartă rece, distant cu ea. Nu îi caută de loc tovărăşia. Nu o mai iubeşte. Dar Sanda are 17 ani — e la prima ei iubire — şi nu înţelege să renunţe, să se resemneze. Vrea să-l recîştige !

...Ştiu dinainte că răspunsul meu nu îi va fi pe plac ; ştiu şi ce fel de răspuns aşteaptă Sanda de la mine — dar tocmai pe acela nu i-l pot da ! Ştiu tot atît de bine că o voi dezamăgi, recomandîndu-i să abandoneze sterila şi coplăreasca luptă şi trudă de a recuceri un bărbat căruia printr-un şiretlic i-a smuls un crud adevăr, de natură a o face să înţeleagă că stăruinţele ei nu au ecou şi nici nu vor avea rezultat. Acum e chiar mai greu să-l recucerească decît ar fi fost înainte ! Tot ce-i mai rămîne de făcut este să-şi salveze demnitatea, nemai depunînd nici o insistenţă. E ceea ce trebuia de altfel să facă de mult... Şi-ar fi economisit umilinţe nu uşor de uitat.

Desigur, farsa pe care i-a jucat-o tînărului pe care îl iubeşte s-a întors împotriva ei însăşi ! Să înveţe ceea ce e de învăţat din această experienţă şi să nu o mai repete...

LERI *din Bucureşti :* Vorbeşte-i deschis despre sentimentele d-tale faţă de el.

EMILIA. A cunoscut un bărbat care prin purtarea lui i-a cîştigat dragostea. Dar într-o zi cineva o informează că el ar fi căsătorit. Emilia îl întreabă dacă este adevărat, el neagă şi ea îl crede. Peste un timp, Emilia descoperă că totuşi el este însurat, dar despărţit de soţia sa, căreia i-a intentat divorţ. Emilia îl iartă pentru minciuna din trecut şi se hotărăşte să aştepte ca omul pe care îl iubeşte şi de care se ştie iubită, să devină complet liber. După un timp el obţine divorţul, dar iată că nu mai este de loc dispus să se căsătorească cu Emilia, pe care acum o găseşte „bătrînă" — la cei 23 de ani ai ei — urîtă şi prea săracă pentru pretenţiile părinţilor lui. A şi rupt de altfel orice relaţie cu ea.

Emilia e nemîngîiată ; ea continuă să-l iubească şi probabil să nădăjduiască în reluarea legăturii cu cel care a părăsit-o.

...E limpede că ai avut de-a face cu un om necorect ; cînd ai descoperit prima lui gravă minciună trebuia să devii mult mai circumspectă faţă de el ; trebuia de asemenea să te interesezi în ce condiţii s-a petrecut despărţirea de fosta lui soţie. Poate că ai fi aflat unele lucruri care ţi-ar fi putut ajuta să îţi faci o imagine mai exactă despre cel căruia i-ai acordat, necontrolat, toată încrederea d-tale !

Insfîrşit, acum este inutil să te judec pentru greşelile d-tale ; ele nu se mai pot îndrepta în acest caz, dar poate vei şti să le eviţi de aci înainte.

Ceea ce mă surprinde este însă dorinţa d-tale de a te mărita totuşi cu un bărbat care, cu atîta grosolănie şi brutalitate, îţi spune că nu îi placi şi nu îi convii ! Dacă, prin absurd, l-ai convinge — nu te gîndeşti cum ţi-ar fi viaţa alături de un asemenea om ? Să fii mulţumită că ai ajuns să-l cunoşti pînă la capăt, cu un ceas mai devreme ; ai plătit cu o deziluzie nenumăratele deziluzii şi suferinţe care te-ar fi aşteptat într-o căsnicie cu el.

Te sfătuiesc să îl elimini cu străşnicie din preocupările d-tale. Reia-ţi studiile întrerupte, la universitate. Apucă-te serios de învăţătură şi uită trista şi urîta d-tale poveste de dragoste !

LAURA

Colţul cosmeticianei

TRANSPIRAŢIA

Glandele sudoripare sînt răspîndite pe toată suprafaţa corpului, dar sînt mai mari şi mai numeroase în special pe palme, tălpi şi sub braţ.

Transpiraţia este un fenomen natural, necesar organismului, deoarece prin ea corpul elimină o parte din toxine. Ea are însă un miros neplăcut şi uneori extrem de puternic, în special la picioare. Pentru a înlătura acest miros neplăcut cît şi neajunsurile pe care le poate provoca transpiraţia (rosături, dermatite, infecţii) este necesar ca toţi oamenii, atît femeile cît şi bărbaţii, să urmeze cîteva stricte reguli de igienă.

Multe persoane se plîng de o transpiraţie exagerată a obrazului. Pentru a o atenua, după spălare, faţa va fi ştearsă cu următoarea loţiune: apă distilată 75 gr., alaun 6 gr., tinctură benzoe 5 gr. Obrazul va fi apoi pudrat cu talc

In ceea ce priveşte femeile, atît din punct de vedere igienic, cît şi estetic — ţinînd seama că vara se poartă rochii fără mîneci — este bine ca părul de sub braţ să fie ras. Subsuara trebuie apoi ştearsă cu alcool, pentru a fi bine dezinfectată. Spălatul zilnic cu apă şi săpun este absolut necesar, după care subsuoara va fi ştearsă uşor cu un tampon de vată umezit cu „Odo-ro-no" sau „Nivoza", două loţiuni împotriva transpiraţiei, care chiar dacă nu o opresc complet (ceea ce de altfel nici n-ar fi de dorit) în tot cazul fac să dispară mirosul ei neplăcut. După ras însă, e bine să treacă 48 de ore înainte de a folosi una din aceste loţiuni.

Aceste loţiuni împotriva transpiraţiei se pot folosi cu succes nu numai de către femei, ci de toate acele persoane care transpiră abundent.

O regulă elementară de igienă, pe care toţi oamenii ar trebui s-o respecte, este aceea ca picioarele să fie spălate în fiecare seară cu apă caldă şi săpun. In cazurile în care există o uşoară transpiraţie, picioarele vor fi fricţionate zilnic cu alcool camforat, vor fi pudrate apoi cu talc, iar ciorapii vor fi schimbaţi zilnic. Dacă însă transpiraţia este exagerată — lucru care se întîlneşte în special la oamenii nervoşi, surmenaţi, deprimaţi — în afară de regulile de igienă arătate mai sus şi care trebuie riguros observate, picioarele vor fi pudrate zilnic cu următorul amestec : talc 90 gr., alaun 10 gr., acid salicilic 2 gr., acid tanic 3 gr. Se recomandă de asemenea să nu se poarte aceiaşi pereche de încălţăminte două zile la rînd.

Sanda NOREANU

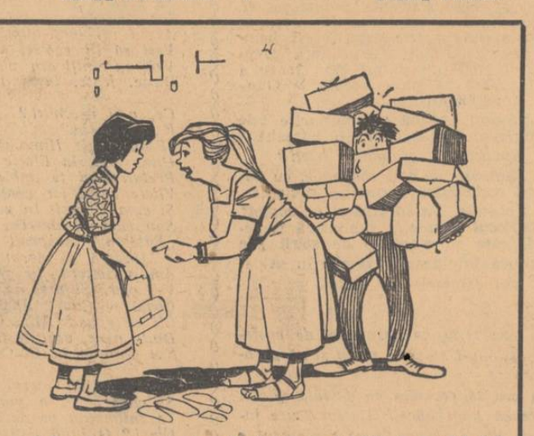

— Asta-i secretul, dragă : totul e să ştii cînd să-i dai mînă liberă soţului !

Desen de Gh. MARINESCU

PRACTIC

Spălarea articolelor din fire poliamidice

Proprietăţile specifice ale fibrelor poliamidice impun respectarea unor norme anumite la spălat.

Ca regulă generală, articolele din fire poliamidice vor fi spălate pe cît posibil imediat după întrebuinţare, pentru ca impurităţile să nu se adune şi să-n-aibe timp să pătrundă în interiorul fibrei. Dacă se respectă această regulă, atunci la o murdărie obişnuită ajunge o spălare uşoară în apă călduţă, prin presare între mîini, urmată de clătirea materialului în apă rece.

Fibrele poliamidice nu se degradează prin spălare la temperaturi ridicate, dacă nu se întrebuinţează agenţi de spălare activi, cu conţinut de clor, perborat, peroxid, care atacă fibra la temperaturi mai ridicate decît 50°C. Astfel, de exemplu, perboraţii reduc rezistenţa la rupere a poliamidelor cu 15-20%, dacă sînt întrebuinţaţi la o temperatură de 50-70°C.

Dacă spălarea se începe la o temperatură ridicată, atunci se poate întîmpla ca particulele de murdărie să fie absorbite de fibre şi legate ca un colorant, murdărind materialul şi dîndu-i o culoare neplăcută, gălbuie sau cenuşie. Pe lîngă aceasta, în timpul fierberii şi mai ales dacă materialul se află strîns sau într-un vas mic, (de exemplu, maşina de spălare casnică) se pot produce efecte de fixare nedorite, ca : şifonări, cute, falduri, care de obicei ies la o uşoară călcare, dar care în urma unei fierberi de durată pot deveni şi efecte permanente.

Din motivele enumerate mai sus se recomandă ca spălarea să se înceapă la temperatura de 30-35°C., aceasta fiind în majoritatea cazurilor suficientă pentru realizarea unui efect de spălare mulţumitor. Cînd împrejurările impun o ridicare a temperaturii, atunci baia de spălare se va încălzi treptat pînă la 50°C. In felul acesta se asigură menţinerea tuturor calităţilor iniţiale ale fibrei.

Ca agent de spălare se recomandă folosirea săpunurilor albe naturale, ca fulgi de săpun, Lux, schampon, săpun de bărbierit sau chiar săpun de rufe fără sodă. Nu se vor întrebuinţa săpunuri de toaletă colorate, deoarece vopsesc materialul, dîndu-i diferite nuanţe de galben, gris, etc.

După spălare, materialele nu se vor stoarce, ci se vor strînge între mîini, eventual într-o cîrpă curată.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Cîștigătorii premiilor oferite la cel de al doilea concurs de dezlegări al revistei „Magazin"

Vineri 6 iunie, la redacția noastră, în prezența mai multor concurenți, a avut loc tragerea la sorți a premiilor oferite în cadrul celui de al doilea concurs de dezlegări organizat de revista „Magazin".

Iată rezultatele sorților :

Premiul I.

1. *Un aparat de radio — BUDNARIU MIHAI,* comuna Gherăești, raionul Roman, regiunea Bacău.

2. *Trei metri stofă — ANIA IOSIF,* comuna Ilidia 51, raionul Oravița, regiunea Timișoara.

3. *O bicicletă — BARBULESCU DOMNICA,* comuna Hulubești, raionul Găești, regiunea Pitești.

Premiul II.

I. 10 mențiuni în cărți literare: 1. *Achimenco Gherasim* — Cîmpulung Moldovenesc, strada D. Cantemir 11 ; 2. *Gavriloiu Dumitru* — București, str. Dorobanților 60, raionul Stalin ; 3. *Vlad Maria* — Craiova — Teatrul Național ; 4. *Balaș Ludmila* — București, str. Jules Michelet 23, raionul Stalin; 5. *Stroescu Ecaterina* — București, șos. Giurgiului 33, raionul N. Bălcescu ; 6. *Căpitan Telegescu Petru* — U.M. 04429 ; 7. *C. Stoenescu* — Tg. Mureș, str. Enescu nr .4 ; 8. *Stinghe Vasile* — București, str. Matei Constantin nr. 52; 9. *Cotorongea Gheorghe* — Arad — str. Ghila Birta nr. 2; 10. *Popovici Ana* — București — str. Argilei nr. 10, raionul T. Vladimirescu.

II. *10 mențiuni în abonamente : la revista „Magazin" pe 6 luni".*

1. *Lazăr Lucreția*—Sibiu, Piața Unirii nr. 10; 2. *Caratase S.* — București, str. 10 Mese nr. 5, raionul 23 August; 3. *Iancu Ion* — București — str. Soldat Răducanu nr. 19 ; 4. *Frida Segall* — Botoșani — Piața I. V. Stalin 17; 5. *E. Modvel* — Codlea — str. Horia, nr. 3, raionul Codlea; 6. *Popescu Margareta* — Lugoj — Pasajul Nedelcu nr. 5 ; 7. *Barbara Chirițescu* — Oravița — str. Damaschin Bojinca 12 ; 8. *N. I. Lungu* — G.A.S. Giurgeni, raionul Feteși, regiunea Constanța ; 9. *Smilovici Bety* — Roman — str. Principatele Unite nr. 31 ; 10. *Dumitrescu Gheorghe* — București — b.dul Dimitrov 21, raionul 23 August.

Cîștigătorii din Capitală își pot ridica premiile de la administrația revistei noastre.

Și acum, pregătiți-vă pentru noul nostru concurs de dezlegări ale cărui date și condiții le vom anunța într-un număr viitor.

RAZE DE SOARE

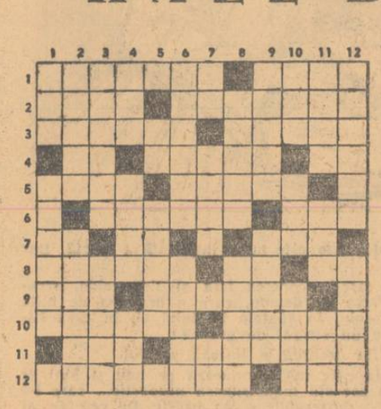

ORIZONTAL : 1) Partea orizontului de unde apare soarele — Mîndra soră a soarelui 2) Zeul soarelui, la fenicieni — Adjectivul soarelui 3) Măsoară drumul soarelui pe cer (pl) — Au de-a face cu acele, fără să fie croitori 4) Soarele, la vechii egipteni — Anotimpul soarelui cu dinți — Un soare ! 5) Oraș în India — Compozitor român. 6) Cînd soarele e sus deasupra capului — Oraș în Norvegia 7) La parter în centru ! — Tabu doar partea doua — Promenada soarelui. 8) În spre soare-răsare — Interjecție — În bloc. 9) Fluviu în Franța — A se răspîndi ca razele soarelui. 10) Punctul cel mai depărtat de pămînt al orbitei aparente a soarelui — Punea un soare! 11) Fir de urzeală — Locuri amenajate pentru băi de soare 12) Apus de soare — Dans spaniol.

VERTICAL 1) Bărbierit ! — Cu degetele-i trandafirii deschide soarelui porțile răsăritului 2) Soarele, obosit, se duce la culcare... — Paralelă la nord sau la sud de ecuatorul ceresc, determinată de mișcarea aparentă a soarelui în jurul pămîntului 3) Privitoare la soare — A pluti pe apă 4) Piruetele pămîntului în jurul soarelui — Amîndouă — Oraș în Franța 5) Tie — Lună în care pămîntul se găsește la cea mai mare depărtare de soare 6) Cosînzeana, ruptă din soare — Grupare de întreprinderi de producție sau de desfacere 7) Pronume — Săgețile soarelui — În soare ! 8) Haină militară — Destul de copt, dar nu la soare! 9) O rază de soare — „Împărăția soarelui" (vezi Eusebiu Camilar) 10) Luna fără el rămîne singură ! — Nu duce lipsă — Prefix agricol 11) Paravanele soarelui — Nu se poate bucura de lumina soarelui — Oraș în Africa de est 12) Stat antic în care era adorat Belphegor, zeul soarelui — Dacă nu-i intră soarele pe fereastră, intră doctorul pe ușă.

Cuvinte rare: ROA, GAP, EIL.

Valentin MIREA

SEMNE

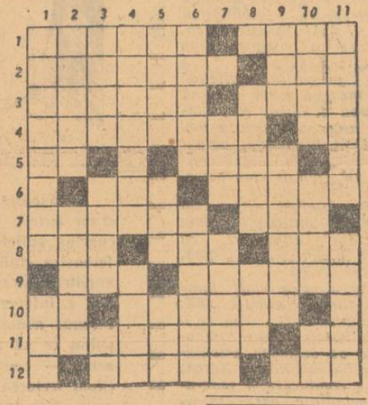

ORIZONTAL 1) O semnătură, pe scurt... — ...și cam tot așa ceva (pl.) 2) Puncte cu vino..ncoa ! — Ogorul punctelor precedente 3) Criptografii cu hapuri. — Litere mai răsărite 4) Unele figuri (egale în înclecături și proporționale pe de lături !) — Ogoare fără îndoială ! 5) Simbolul litiului — Prăjitură 6) Semnele lor în valurile feței — Operează la „minus" ! 7) Oaia neagră din proverb — Își marchează drumurile fără de întoarcere 8) Moluște gasteropode — Primele semne... ! — Dialect celtic 9) Fata din Peru — Semnal de.., 10) Persoană însemnată ! — Însemnare 11) Lemne și semne ! — Unul din semnele capului 12) I, la timpul trecut — Vorbește numai prin semne.

VERTICAL 1) Două la „egal" ! — Un X citit mai altfel 2) Desemnați — Ținta lui Cupidon 3) Căi desemnate — Se declanșează la un semn sau la comandă — Bor 4) Dedețel — Un + ținut la curent 5) În mimica sclifosiților — Curelușă — Lac pentru... noițe 6) Politicos — Cu o mimică posomorită 7) Aurora din Olimp — O semnătură ieșită din comun 8) Semn distinctiv — Pătratele mai mari ce-nghit pe cele mici 9) Fir — Un semn pe verticala buzelor ! 10) O mimica toată — La rădăcina perilor — Negație 11) Rebusuri, criptografii sau alte semne cabalistice — Semn exterior de respect.

Cuvinte cunoscute mai puțin : ERS.

Adrian MIRON

CU POST-SCRIPTUM

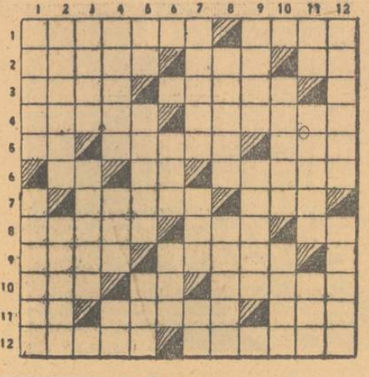

ORIZONTAL 1) Stofă subțire nevărgată. — A coase pe margini 2) Ucenic. — Vehicul. — Posesed 3) Pervaz. — Bun sau de căruță ! 4) Lovit. — Munte din vechime 5) Notă muzicală. — Prilej pierdut. — Animal cu spumă la... guler 6) Posesiv. — Început. — La urma urmelor 7) A prinde de un cui. — Armăsari 8) Sătean. — Merge ca definițiile... — Măsură de suprafață 9) Suferințe (fig.). — Categorie 10) În ce chip ? — Diviziune de timp. — Zeroturi de fier 11) Prepoziție. — Din naștere. — Merge cu gardian 12) Cline sălbatec. — Lucrează în aramă.

VERTICAL 1) A începe lupta. — Verbul unui obiect metalurgico-muzical 2) Nevoie mare. — Un fel de nucă 3) Găuri în obraz! — Pește bun și pentru saramură 4) Domeniu. — Șoarece francez din livada transilvaneanului ! — Avocat 5) Precum. — Dau năvală. — Piept 6) Etaj. — Ceașcă 7) Astfel de... — La prins, e mică ! — Soare 8) Se dă pe față. — Nume feminin 9) Crustacei. — Plin de entuziasm 10) Pește fără solzi. — Mă alătur 11) Altă notă muzicală. — Aparat care interceptează zborul avioanelor. — Fluviu în Europa 12) Anexat. — Acăța (sic !)

Valeriu VODIȘ

N. R. Din greșeală autorul acestui careu a definit toate cuvintele de la coadă spre cap. Am observat lucrul acesta mult prea tîrziu pentru a mai putea interveni. Cerem scuze cititorilor, în speranța că această eroare nu-i va stînjeni prea mult.

2-1! GLUMA VECHE IN HAINE NOI

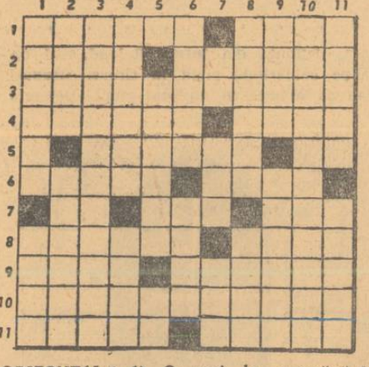

ORIZONTAL : 1) O rupi la fugă. — N-au nici un amestec 2) Bătut cu pietre. — Taler cu două fețe 3) Îmi vine rău (pl) 4) Pe Calea Victoriei. — A se topi... împreună 5) Te bagă-n răcori. — Se roade cu încetul. 6) Întăritor pentru uz extern. — Nu-și vede lungul nasului 7) Cincizeci și unu... lei. — Galerie de tablouri. — Pseudonimul Kenței 8) Operații la drumul mare. — Plimbate cu barca 9) Nu-l ai de pomană. — Adevărate-s 10) Ieșit din minți. 11) Troian înghețat de mult. — Somnolin.

VERTICAL : 1) Sub papuc. — Erup de sus 2) Cerc sportiv... cu suspendare. — Stă-n cumpănă 3) Nu-s la locul lor 4) Mărire fără microscop. — A compune AUR și ARGINT 5) Moara cu noroc. — Numărat la cei slabi. 6) Înțepenește. — Are nas și nu-i bine crescut. 7) Sublimare. — Vorbește la proces. — Inima cepei 8) Bătutul drumurilor (pl.) — Cadre artistice 9) Asta-mi trebuia! — [illegible]sul al doilea 10) Judecată dreaptă 11) A pierdut partida din cauza unui sacrificiu de cal. — Veșnic întrați la apă.

Nelu TOTH

Jocul logogrifelor

Se dau următoarele șase logogrife : 1) Serbare — Listă de greșeli — Termen de plată — Fir — Posesiv. 2) Dependință — Gust — Nume feminin — A lucra pămîntul — Soare. 3) Hoinari — Vînzători de in — Părți ale nasului — Sute de metri pătrați — Literă arabă. 4) Mașină — Aparat — Brăzdat — Livadă — Armăsar 5) Conformă cu legea — Cu aceleași dimensiuni — Pompă — Balaur — Notă muzicală. 6) Murată — Grad de beție ! — Nume feminin — Se încurcă uneori (sing.) — Posesiv.

Dacă soluțiile sînt juste inițialele acestor logogrife vă vor da... un logogrif !

M. POPESCU

N. R. Logogriful este un joc a cărui dezlegare se obține tăind pe rînd literele unui cuvînt.

Exemplu : Olan — Lan — An — N.

C. FLORIAN

Sportul ne pregătește pentru viața privată...

FRED GHENĂDESCU

— Salutare, Popescule ! Nu știam că nevastă-ta e plecată la băi...

I. DAVIDESCU

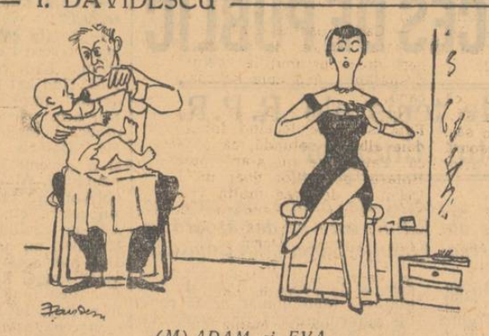

(M) ADAM și EVA.

LUIGI LUIGI

Noua „recoltă" a modei ambalată în sac !...

GEORGE VOINESCU

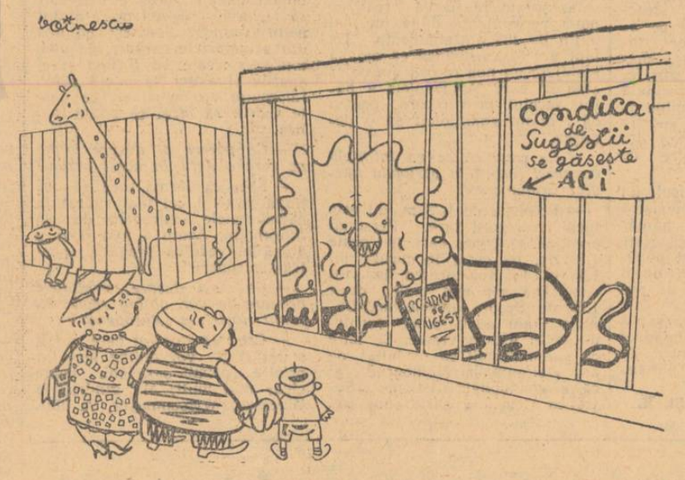

La cererea vizitatorilor, conducerea menajeriei a introdus o „condică de sugestii și reclamații", care se găsește oricînd la dispoziția onor. public.

NELL COBAR

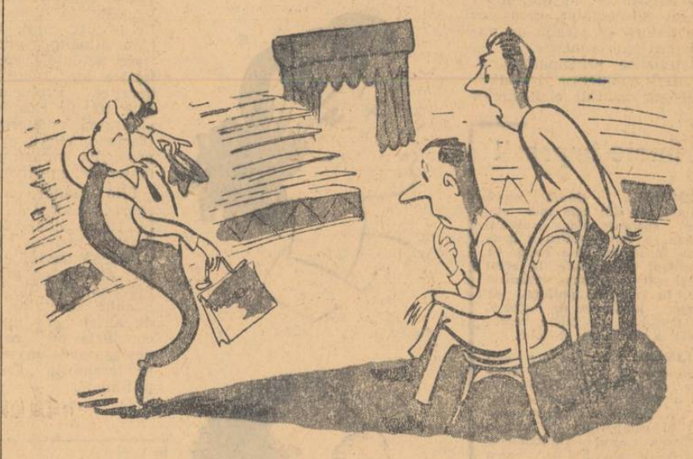

OMUL CAUCIUC

— E extraordinar ! Dar unde s-a perfecționat așa ?...
— În mașina 47 !...

POȘTA REBUS

În fiecare zi poșta ne aduce pe masa redacției cîte un vraf de plicuri sosite din toate colțurile țării. Sînt scrisori ticsite de material rebusist și de... speranțele debutului. Aprecierile măgulitoare și interesul pe care ni-l poartă autele de corespondenți, dovedesc că sîntem pe drumul cel bun, constituind în același timp un imbold pentru noi în vederea menținerii unui nivel corespunzător exigențelor cititorilor noștri.

Pentru păstrarea acestui nivel calitativ nu este însă deajuns numai munca noastră de soluționare și de îmbunătățire a materialului primit, ci mai este necesar să fim ajutați și de cei care doresc să devină colaboratori.

Scrisorile primite în ultimul timp arată că e necesar să precizăm unele condiții elementare pe care trebuie să le întrunească colaborările trimise spre publicare.

Deoarece revista „MAGAZIN" se adresează maselor largi, este evident că preocuparea noastră, mergînd pe linia preferinței marelui public, da întîietate careului de cuvinte încrucișate. Spunînd aceasta, bineînțeles că nu preconizăm ignorarea celorlalte genuri rebusiste, care își vor apar în măsura spațiului disponibil.

În ceea ce privește careul, dacă și-a cucerit simpatia maselor, aceasta se datorește tocmai capacității sale de a se prezenta ca un divertisment complex, în care varietatea cunoștințelor alternează sau se împletește cu spiritul și subtilitățile lexicale specifice genului. Poate fi însă recreativă o problemă, de pildă, cu tema „Pești", în care autorul nu are alt obiectiv decît să prindă în plasa careului denumiri mai mult sau mai puțin, cunoscute de pești ? De aceea socotim mai indicat ca spațiul rezervat să fie acordat unui careu cu temă interesantă ancorat în actualitate.

Mai sînt apoi unele aspecte asupra cărora atragem atenția în modul cel mai categoric, mai cu seamă începătorilor.

Astfel, o dată mai mult facem cunoscut că indiferent de ingeniozitatea definițiilor lor, nu se admit nici un fel de cuvinte inexistente, trunchiate, anagramate fără sens, inversate sau care nu țin seama de regulile de ortografie.

Un alt element principal îl constituie densitatea tematică, adică numărul cît mai mare de cuvinte în legătură directă cu tema, care trebuie să fie un obiectiv de primă importanță, după cum nu poate fi trecută cu vederea problema punctelor negre. Solicităm insistent tuturor compunătorilor atît folosirea acestora cu foarte multă... economie, cît și o distribuire cît mai echilibrată a lor, fără aglomerări sau bare inestetice. De asemenea, nu trebuie neglijat nici faptul că din motive de paginație nu este recomandabilă depășirea dimensiunii careului de 12/12.

At. MATEESCU

Povestea MUMIEI

Vizitînd muzeul de antichități din București, întreprinzi parcă o uimitoare călătorie în vremurile de început ale omenirii. O piatră văzută oriunde nu-ți spune nimic deosebit, dar aici, în muzeu, ea îți evocă pe strămoșul omului în mîna căruia a slujit ca armă și unealtă.

O simplă bucată de fier s-ar părea că nu-ți poate atrage privirea. Aici, în vitrina muzeului, nu te saturi însă privind-o ; cu aproape două mii de ani în urmă ea se afla în mîinile dacilor, care au folosit-o pentru lucrarea pămîntului. Un ciob, o stelă funerară, un silex, un bob de grîu carbonizat — fiecare exponat al muzeului, din multele pe care generații de arheologi le-au adunat cu trudă colindînd peșteri și ruine, îți se oferă spre cunoaștere ca o fărîmă din tumultosul început al istoriei patriei noastre.

La capătul cercetării acestor vestigii ale trecutului, cînd intri într-o ultimă încăpere a muzeului, te așteaptă o surpriză. Într-un colț zărești un sarcofag, iar alături de el, într-o vitrină, o mumie. O veritabilă mumie egipteană, cu înfățișarea binecunoscută din filele manualului de istorie, — mărturie a civilizației de mult apuse.

În veacul trecut, cam prin vara anului 1869, la muzeul de antichități din Cairo poposea un oaspete venit de pe meleaguri îndepărtate, un învățat care și-a atras simpatia directorului de muzeu. Oaspetele era Nicolae Kretulescu, iar directorul muzeului Mariette Bey, un faimos egiptolog francez, trecut la musulmanism și stabilit în țara Nilului, primul învățat care a început să dezgroape pe rînd punctele arheologice din Egipt.

După această vizită bagajele oaspetului român s-au îmbogățit cu o piesă nouă : cu o mumie și sarcofagul ei.

Înapoiat la București, Nicolae Kretulescu adresează o scrisoare ministrului Culturii și Instrucțiunii, din acea vreme și îi înștiințează că *„În călătoria mea în Egipt am putut face achiziționarea unei mumii, obiect foarte rar de dobîndit astăzi și care, după cum cunoașteți, nu se află decît în muzeele capitalelor cele mari. Muzeele noastre neposedînd încă pînă acum un asemenea obiect demn de toată curiozitatea sub mai multe puncte de vedere, mă simt fericit a-l oferi muzeului nostru național din București.* La scrisoarea sa Nicolae Kretulescu atașa, în traducere, și o „descriptiune" a mumiei, făcută de către însuși Mariette.

Descrierea, foarte lapidară, arată a cui e mumia : a lui *„Bes-An, fiul lui Pestisiș, nepot al lui Auh-ef.en-Hus, preot al zeului Amon din Teba, care a trăit în a XVIII-a dinastie a Imperiului Teban, cu 1600 de ani înaintea erei noastre...".*

Dar cine a fost Bes-An, care au fost meritele lui deosebite, care au făcut ca el să fie îmbălsămat, — aceste amănunte s-au aflat mult mai tîrziu, după cîteva decenii — și cu totul întîmplător.

În urmă cam cu vreo 30 de ani, o pictoriță română, Olga Greceanu, a făcut o călătorie în Egipt pentru a studia mărturiile artei antice. În notele de călătorie publicate ulterior în „Universul", pictorița povestea că la muzeul din Karnac a găsit o inscripție din templul Chonsu — ridicat în vremea lui Ramses al II-lea în cinstea zeului Anon — din care reieșea că a existat acolo o familie de sculptori celebri între care se numără și Bes-An ! De aici ipoteza că cel ce-și doarme somnul de veci la muzeul din București a fost sculptorul celei de-a XVIII-a dinastii, contemporan cu Ramses al II-lea, cel care a contribuit la gloria artistică a marelui faraon. Iar opera lui din vechea Teba a cuprins 6 obeliscuri, 17 portale, 250 coloane sculptate și 67 statui monolite în mijlocul sanctuarelor închinate lui Amon.

Mumia lui Bes-An — una din puținele mumii aflate în țara noastră — a fost puțin studiată pînă acum. Pe sarcofagul ei sînt notate circa 400 de semne hieroglife, care exprimă rugăciuni și pe care a început acum să le descifreze egiptologul bucureștean Vasile Gregorian. Identificarea fiecărui semn în parte și stabilirea înțelesului său reprezintă o muncă migăloasă, care cere, pe lîngă cunoștințe multe, și consultarea unui vast material de specialitate. Dar pasiunea cercetătorului învinge greutățile mari ale studiului și astfel, descifrarea acestor hieroglife reprezintă una din preocupările care marchează începuturile unei activități egiptologice organizate în țara noastră.

U. VĂLUREANU

O problemă de perspicacitate

Cum îl cheamă pe mecanicul de locomotivă ?

În trenul București—Timișoara se află și călătorii Crețu, Stanciu și Anghelescu. Același nume de familie îl au și mecanicul de locomotivă, fochistul și șeful de tren. Se știe că :

1. Călătorul Crețu locuiește în București ;

2. Șeful de tren locuiește exact la jumătatea drumului dintre București și Timișoara ;

3. Călătorul care are același nume de familie cu șeful de tren locuiește la Timișoara ;

4. Călătorul care locuiește mai aproape de domiciliul șefului de tren decît ceilalți călători, cîștigă pe lună exact de trei ori mai mult decît șeful de tren;

5. Călătorul Stanciu cîștigă pe lună 1000 de lei ;

6. Anghelescu (cel din brigada trenului) l-a bătut nu de mult pe fochist la șah.

Cum îl cheamă pe mecanicul de locomotivă ?

ȘAH

Un studiu celebru

R. RETI 1922

Albul face remiză.

După ce veți examina poziția veți vedea că nu e nici o greșeală. Albul, într-adevăr, deși a rămas cu regele său atît de mult în urma pionului negru, are o cale de remiză de mare frumusețe în această poziție, în aparență iremediabil pierdută.

Soluția e următoarea : **1. Rg7 !, Rb6 2. Rf6! h4!** (Dacă regele negru ia pionul c6 atunci albul remizează cîștigînd pionul h) **3. Re5, h3 4. Rd6!!, h2 5. c7!, Rb7 6. Rd7!** remiză Dacă negrul joacă 1... h4 albul remizează cu **2. Rf6 !, h3 3. Re6, h2 4. c7** Manevra aceasta de echilibru, de balans parcă între apărarea propriului pion și atacul pionului advers a devenit clasică și a căpătat numele de manevra Reti, iar studiul e reprodus de mai bine de trei decenii în toate țările lumii.

Sacrificii în serie

În poziția de mai sus, survenită într-o partidă ANDERSEN—DUFREN, doi dintre jucătorii de mare forță din secolul trecut, a fost realizată o combinație de mare spectaculozitate care a făcut epocă. La mutarea 20 Andersen a sacrificat întîi turnul **T:e7 !, C:e7** iar apoi dama **21. D:d7!!, R:d7** pentru ca să realizeze un frumos mat prin **22. Nf5+, Re8 23. Nd7+, Rf8 24. N:f8** mat!

Alimentați copiii cu produsul sterilizat și foarte gustos
„CREMA PENTRU COPII"
avînd un conținut de 60% grăsime în substanță uscată

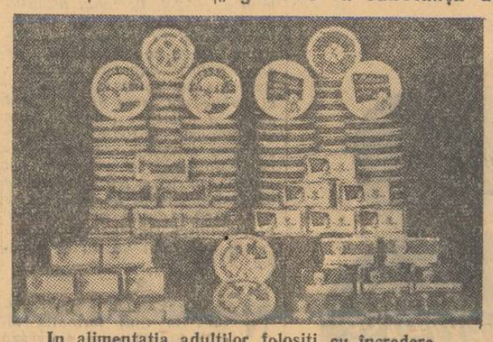

În alimentația adulților folosiți cu încredere „Cremă Bucegi" și brînza „Delicatese"
Produse fabricate de întreprinderea „Sibiana" din Sibiu.

magazin sport

SUCCES SPORTIV-SUCCES DE PUBLIC

Campionatele internaționale de tenis ale R.P.R. sînt dominate de asaltul tinerilor

Este cu totul îmbucurător succesul sportiv și succesul de public de care se bucură campionatele internaționale de tenis ale R.P.R. care se desfășoară în aceste zile la frumoasa bază sportivă „Progresul Finanțe-Bănci" din Capitală.

Federația Română de Tenis a reușit să concentreze la București un mare număr de jucători străini, printre care și o serie întreagă de elemente de valoare, fruntași ai tenisului internațional. Chiar din primele tururi ale competiției s-au putut urmări partide la un bun nivel tehnic și spectacular, ceea ce este de natură să atragă un public mereu mai numeros.

Caracteristica principală a acestei mari competiții o constituie desigur asaltul elementelor tinere, care găsesc în campionatele internaționale ale R.P.R. un nou prilej de afirmare. De altfel, principalul obiectiv al federației noastre de tenis îl constituie în momentul de față asigurarea unei largi baze de masă pentru acest sport atît de util și de frumos, — atragerea în număr cît mai mare a elementelor tinere la practicarea tenisului de cîmp.

Într-o convorbire pe care am avut-o ieri cu unul din conducătorii Federației Române de Tenis am căpătat cîteva interesante relații privind perspectivele imediate ale acestei discipline sportive.

Am aflat, astfel, că aceste campionate internaționale servesc între altele și ca o importantă etapă de selecționare și de pregătire a echipei de tineret care va reprezenta tenisul nostru în Cupa Galea (competiție în genul „Cupei Davis", pentru echipele de tineret și la care iau parte 16 echipe naționale). Anul acesta, cele 16 echipe europene participante la Cupa Galea au fost împărțite în patru zone. R.P.R. este în zonă cu R. P. Ungară, Elveția și Franța. Aceste echipe se vor întîlni în cadrul unui turneu care va avea loc între 15-20 iulie la București. Cîștigătorii celor 4 zone vor susține apoi un turneu final, în august, la Vichy (Franța). Echipa R.P.R. va fi formată — după toate probabilitățile — din talentații Țiriac, Serester și D. Viziru, cărora li se vor alătura doi tineri jucători ce vor fi selecționați în urma performanțelor obținute la actualele campionate internaționale.

Echipa de tineret a R.P.R. va mai lua parte, înainte de Cupa Galea, la concursul internațional pentru jucătorii tineri de la Zinowitz (R.D.G.). În același timp alți tenismeni romîni vor participa la campionatele internaționale de tenis ale Ungariei, Bulgariei și Poloniei. De asemenea, este probabil să se dea curs unei invitații primite zilele acestea din partea federației elene de tenis și să fie delegați cîțiva jucători care să ne reprezinte la „Cupa Mediteranei" care se va desfășura în vara aceasta la Atena.

Urmărind același scop al răspîndirii tenisului în masele de tineri școlari și muncitori, Federația de Tenis a trecut la înființarea unui număr de 15 centre pentru copii (între 8 și 14 ani) doritori să învețe acest sport. Trei din centrele pentru copii funcționează la București iar 12 în provincie (Reșița, Craiova, Baia Mare, Mediaș, Timișoara, Oradea, etc.). Aceste centre exercită o asemenea atracție printre copii, încît de pe acum afluența solicitanților întrece actualele posibilități materiale ale cluburilor și ale federației. Problema principală care trebuie rezolvată rămîne asigurarea materialului sportiv (rachete, corzi, mingi, etc.) din producția industriei noastre de materiale sportive.

Iată, așadar, că și tenisul, un sport practicat în țara noastră în trecut doar de un număr foarte restrîns de privilegiați, poate să devină un sport popular, atît în ce privește numărul practicanților lui, cît și al publicului spectator. Aceasta este de altfel cea mai interesantă concluzie pe care o îngăduie desfășurarea marelui turneu de pe terenurile „Progresul Finanțe-Bănci".

Șt. R.

Primele impresii

KUZMENKO, tînără elevă din Kiev, una din cele mai autentice speranțe ale tenisului european, a venit pentru a doua oară la București. **„Mă bucur că am prilejul să particip la acest mare și atît de frumos organizat turneu, în care am putința să întîlnesc jucătoare de valoare,** ne-a declarat drăgălașa reprezentantă a tenisului sovietic.

MOLINARI, unul din cei mai buni jucători ai Franței (al 4-lea jucător al țării sale și „Daviscupman") a făcut abia acum cunoștință cu Bucureștiul. Principalul favorit al competiției de simplu bărbați din cadrul campionatelor internaționale ale R.P.R., ne-a declarat: **„Sînt foarte plăcut impresionat de ospitalitatea sportivilor romîni, de calitatea organizării campionatelor și de valoarea atît de ridicată a adversarilor mei. Sper să nu dezamăgesc pe cei care scontează victoria mea în această întrecere, în care voi avea de înfruntat adversari atît de valoroși ca suedezul Stockenberg, italianul Iacobini și romînul Gh. Viziru. Dacă voi apropia forma pe care am avut-o în meciul pe care l-am cîștigat în fața asului italian Pietrangeli — cea mai bună performanță din cariera mea — cred că voi putea depăși și pe adversarii mei din această competiție".**

CONSTANTIN NASTASE este unul din tinerii noștri jucători care și-au confirmat calitățile la campionatele internaționale ale R.P.R. **„Am învins în primele tururi eliminatorii pe sovieticul Lihacev și pe Slapciu. Mă voi strădui să obțin și alte performanțe bune, pentru a răspunde excelentelor condiții pe care regimul nostru le oferă desăvîrșirii măiestriei tinerilor sportivi".** — ne-a declarat jucătorul clubului C.C.A.

LAZAR STALIOS, căpitanul echipei grecești, care participă la campionate (el însuși campion de tenis al țării sale timp de 20 de ani consecutiv) ne-a împărtășit primele impresii pe care le-a cules la București: **„Un campionat foarte interesant, o organizare impecabilă și un interes remarcabil al conducătorilor sportului dvs. pentru pregătirea tineretului. Am văzut în aceste campionate o serie de tineri în special romîni — cu perspectiva de a ajunge foarte buni jucători".**

De sus în jos: Kuzmenko (U.R.S.S.), Molinari (Franța), Adam (R.P.U.) și C. Năstase (R.P.R.).

văzuți de Gh. CHIRIAC

Interviu cu noua recordmană mondială:

IOLANDA BALAȘ

Cel mai valoros rezultat obținut în ultima vreme de sportivii noștri este, fără îndoială, noul record mondial la săritura în înălțime, stabilit de maestra sportului Iolanda Balaș. Acum cîteva zile, cu prilejul unui concurs de verificare al lotului R.P.R., pe Stadionul Republicii din Capitală, Iolanda Balaș a reușit să sară 1,78 m. și a fost foarte aproape de a trece și înălțimea de 1,81 m.

Foarte asaltată de ziariști și foarte fericită de noua ei performanță, „Yoli" mi-a acordat totuși o întrevedere în jurul acestui subiect, pentru cititorii revistei „MAGAZIN".

— Care este istoricul noului record?

— Acesta este de fapt al treilea record care îmi aparține. Primul l-am realizat la 14 iulie 1956, cînd am sărit 1,75 m și am devenit recordmană mondială. Dar acest record n-a durat mult, fiindcă, la Melbourne, americanca Mc Daniels a sărit 1,76 m. și a devenit noua recordmană mondială. Al doilea record l-am obținut în octombrie 1957, la București, cînd am sărit și eu 1,76 m egalînd recordul mondial stabilind un nou record european. Dar nici acest record n-a avut viață lungă, fiindcă chinezoaica Cen Fen iun a sărit în noiembrie 1957, la Pekin, 1,77 m. Acum, pe Stadionul Republicii, am stabilit cel mai valoros dintre recordurile mele.

Antrenamentele în vederea obținerii noului record, le-am început încă din luna ianuarie, în sală, și am reușit să realizez noua performanță după nu mai puțin de 105 antrenamente. De fapt am fost convinsă că am să stabilesc un nou record din chiar ziua în care Mc Daniels a bătut vechiul meu record, pentru că... m-am ambiționat să o depășesc.

— Ce crezi că se va întîmpla cu acest record în perioada imediat următoare?

— Recordul de 1,78 m. nu este încă un record tare. Personal cred că se poate sări și peste 1,80 m., ba chiar în jurul lui 1,85 m. Eu voi încerca, în tot cazul, să sar mai mult decît 1,78 m. Despre americanca Daniels n-am auzit nimic vorbindu-se în ultima vreme. Se pare că s-a mulțumit cu medalia de aur cîștigată la Melbourne și că a abandonat atletismul. Sovietica Cencik a sărit anul trecut, la campionatele internaționale de la București, 1,75 m. iar acum sare 1,74. Dar Cencik, ca și chinezoaica Cen Fen iun, ca și englezoaica Hopkins, prezintă o valoare ridicată și sînt capabile să sară 1,80 m. Hotărîtoare în stabilirea unui nou record vor fi campionatele europene de atletism de la Stockholm, unde ne vom întîlni toate săritoarele bune din Europa.

— Ce rol a avut antrenorul Soeter în obținerea acestui record?

— Fără discuție că metodele noi pe care Soeter le-a folosit anul acesta în antrenamentul meu m-au ajutat să obțin această performanță. Exercițiile speciale de gimnastică, precum și exercițiile atletice și în special răbdarea pe care a avut-o de a se ocupa de pregătirea mea, au contribuit la realizarea noului meu record. Cele două antrenamente făcute zilnic au necesitat mult timp și multă răbdare. Am mare încredere în antrenorul meu. Faptul că și el a fost un foarte bun săritor și că a putut să-mi demonstreze și practic, nu numai teoretic, ceea ce trebuie să fac a fost de un mare ajutor pentru mine. Socotesc că una din principalele calități ale unui antrenor este să fi fost și el sportiv și astfel să poată simți, împreună cu sportivul, ce poate acesta să facă, ce poate realiza.

— Ce părere ai despre forma pe care o deții în acest sezon?

— Sper ca forma mea să atingă punctul cel mai ridicat la campionatele europene de la Stockholm. Acum a fost doar o etapă în vederea pregătirii pentru „europene".

— Ce crezi despre rezultatele pe care le vor obține reprezentanții noștri la „europene"?

— Cred că toți cei care vor fi selecționați vor obține un loc printre primii șase sau poate chiar mai mult. Mă gîndesc la Grecescu, Wiesenmayer, A. Raica... Maria Diți cred că va fi „medaliată" și, cine știe, poate chiar pentru locul I.

— Pe cînd speri să realizezi un nou record mondial?

— Cît mai curînd. Poate chiar la sfîrșitul acestei săptămîni la Varșovia, la întrecerile din cadrul tradiționalului concurs internațional „Memorialul Kusocinski" dacă nu... la „europenele" din august, de la Stockholm.

I-am mulțumit Iolandei Balaș pentru declarațiile făcute și i-am dorit din tot sufletul să cîștige titlul de campioană europeană și să realizeze un nou record mondial, care să fie greu de depășit pentru adversarele ei.

Angelica ROZEANU
maestru emerit al sportului

DE LA O SĂPTĂMÎNĂ LA ALTA

Tineretul nostru, tineretul din uzine, de pe ogoare, din școli, este chemat în aceste zile să participe la cea mai mare competiție sportivă de masă care se organizează în țara noastră: spartachiada de vară.

Competițiile de masă — nu mai este nevoie s-o subliniem în mod special — au constituit cheia succeselor pe care le-a obținut mișcarea noastră de cultură fizică și sport în anii regimului de democrație populară. Dacă sportul a pătruns atît de adînc în mase, dacă tinerii din cele mai îndepărtate colțuri de țară pot practica astăzi cele mai diferite discipline sportive, dacă sportivii noștri au atins în unele ramuri ale sportului o ridicată valoare internațională, dacă Iolanda Balaș, de exemplu, sare 1,78 m. la înălțime, devenind recordmană mondială, iar Maria Diți se afirmă printre cele mai bune sulițașe din lume, aceasta se datorește în cea mai mare măsură organizării competițiilor sportive de masă, traducerii în practică a indicațiilor partidului pentru asigurarea unei cît mai largi baze de masă mișcării noastre sportive în general.

Succesele obținute în anii trecuți în organizarea competițiilor de masă trebuie să fie întrecute de ediția din anul acesta a Spartachiadei de vară, iar această sarcină care stă în fața conducerii colectivelor sportive și a cluburilor trebuie rezolvată în aceste 8 zile cîte au mai rămas pînă la termenul încheierii primei etape — 22 iunie — etapa întrecerilor din cadrul colectivelor.

Dacă în foarte multe colective această sarcină a fost înțeleasă în mod just, există totuși alte colective — și nu din cele cu posibilități mici — care n-au acordat suficientă atenție organizării primei etape a Spartachiadei. Preocupați în primul rînd de competițiile oficiale ale sportivilor consacrați, care acum, în cele mai multe discipline, se află în fazele finale, conducătorii colectivelor trebuie să acorde și mai multă atenție unei mobilizări maxime a tineretului și asigurării tuturor condițiilor tehnico-materiale pentru disputarea în condiții optime a primei etape a Spartachiadei de vară, care — repetăm — se încheie la 22 iunie.

Spartachiada de vară, ca și celelalte mari competiții de masă organizate în anii trecuți, poate și trebuie să aducă mișcării noastre sportive un nou și puternic avînt.

★

În urmă cu două duminici, la Timișoara, echipa locală Știința a reușit să învingă cu 3—0, formația praghează Dinamo, într-o partidă contînd pentru competiția fotbalistică internațională „Cupa Dunării". Victoria și mai ales scorul, au anulat pentru timișoreni handicapul eșecului suferit la Praga (0-2) în disputa cu același adversar — întîlnirea având dublă ediție. Toți comentatorii partidei de la Timișoara au subliniat că succesul dobîndit — care a însemnat calificarea mai departe a echipei Știința — s-a datorat deopotrivă jucătorilor și publicului timișorean, care s-au sprijinit reciproc, alcătuind un tot unit.

Mîine la Timișoara, Știința întîlnește — tot în „Cupa Dunării" — echipa belgrădeană Radnicki, de care a fost învinsă duminică, cu 2-4. Pe teren propriu, Știința are deci din nou de refăcut, ca și în întîlnirea cu Dinamo Praga, un handicap de două goluri. Impresia quasi-generală e că Știința și generosul ei public pot trece și de astă dată dificilul examen la care sînt supuși, cu toate că Radnicki e o formație redutabilă. Acestei impresii ne alăturăm și noi și pentru că performanța ne apare realizabilă, dar mai ales pentru că o dorim pentru prestigiul Științei Timișoara, pentru cel al fotbalului nostru în general.

★

Ne-a atras atenția un rezultat: la Cluj formația locală Știința, care activează în campionatul categoriei B de fotbal, a învins la capătul unui joc interesant echipa budapestană Honved, din prima divizie a campionatului maghiar — unde ocupă locul III.

Am reținut victoria fotbaliștilor clujeni, pentru că are o semnificație ce merită consemnată. La sfîrșitul campionatului trecut Știința Cluj a retrogradat în categoria B. Faptul, dureros, a deschis bine ochii conducerii echipei, care s-a priceput să ia măsurile corespunzătoare. În formația primă au fost promovați o serie de tineri talentați din garnitura de juniori, în locul unor jucători îmbătrîniți sau blazați care duseseră echipa... acolo unde au dus-o.

A trecut de atunci un singur campionat. Formația clujeană este din nou la porțile categoriei A, ca lider și prezumtiv cîștigător al campionatului seriei a I-a a categoriei B. Și cu aceeași tineri jucători, promovați cu curaj, cu încredere, a dobîndit acum două zile amintitul succes din jocul cu Honved.

Felicitări Științei Cluj! Dar nu numai atît: de ce să nu ia de aici învățăminte de preț și echipe fruntașe ale țării care pierd terenul de sub picioare, pentru că cunosc o nejustificată teamă atunci cînd se cere primenirea, întinerirea, efectivelor lor? Proaspătul exemplu al Științei Cluj, nu-i edificator?

EA: — Unde faci antrenament, „sufleteă", pe „23 August"?
EL: — Nu, „pricopsito", pe „6 Martie"...

Desen de Corneliu NICOLAE

A APĂRUT REVISTA ILUSTRATĂ DE SPORT

STADION

Nr. 11

Din sumar:

- Maidanul copilăriei noastre
- O întîlnire fără... învinși
- Cupa Dunării în imagini
- ROMA, deceniul VI
- Sportul în Republicile Sovietice Baltice
- Tehnica înotului
- Actualități, Magazin, umor, cuvinte încrucișate

ABONAȚI-VA LA REVISTA „STADION"

In actualitate

Pregătirea atletică a fotbaliștilor

Primele rezultate din cadrul turneului final al campionatului mondial de fotbal, ca și desfășurarea partidelor, au arătat cu claritate greutatea pe care o are în fotbalul modern pregătirea atletică, puterea de luptă, jocul bărbătesc în general. Nu o partidă sau alta, ci aproape toate au demonstrat pe viu acest mare adevăr. Țara Galilor a învins R. P. Ungară prin jocul atletic pe care l-a prestat; finețea fotbaliștilor argentinieni a trebuit să capituleze în fața vigoarei fotbaliștilor germani; întîlnirea U.R.S.S. —Anglia s-a desfășurat sub semnul unei lupte extraordinare, într-un ritm calificat „infernal". Și șirul exemplelor de acest fel nici vorbă nu poate fi să se oprească aici.

În timpul acesta, la noi se mai găsesc pe ici-colo „specialiști" care se îndoiesc de acest mare adevăr, care vîntură concepții învechite, încercînd cumva să pună carul în fața boilor. Am ținut să facem această subliniere pentru că se cuvine să scoatem de sub „pavăza" sub care se ascund pe cei ce fac „teorii" după care nu pregătirea atletică ar fi necesară fotbaliștilor noștri, ci NUMAI însușirea tehnicii, cu care să poată juca un „fotbal tras pe ață".

De fapt, pregătirea atletică trebuie să meargă mînă în mînă cu pregătirea tehnică, căci împreună ele asigură măiestria fotbalistică. Însă în stadiul actual al fotbalului nostru, după constatări ce nu pot fi contrazise, la capitolul forță, putere de luptă, pregătire atletică, există la noi o serioasă rămînere în urmă față de echipele altor țări, cu care ne-am înfruntat sau urmează să ne înfruntăm.

Confruntarea celor mai bune echipe din lume, Suedia 1958, arată o dată în plus, calea ce o urmează fotbalul modern. Pe această cale se situează orientarea dată fotbalului nostru de către actuala conducere a federației de specialitate, care întrunește adeziunea jucătorilor și antrenorilor noștri în proporții ce lasă în minoritate pe cei ce se situează pe alte „puncte de vedere". Iar faptele ce vor urma vor fi mai brutale, mai necruțătoare, pentru falsa lor erudiție, care se cere combătută pentru că cumva însușită poate doar să strice.

B. BERCEANU

RĂSFOIND PRESA STRĂINĂ

„În Statele Unite televiziunea a impus în sport dictatura dolarului"

Sub acest titlu ziarul francez de sport „L'EQUIPE" publică într-unul din numerele sale un lung articol semnat de corespondentul său permanent la New York. Pentru cititorii noștri am spicuit, fără nici un alt comentariu, cîteva pasagii semnificative pentru actuala situație a sportului practicat peste ocean.

„În America — scrie „L'Equipe" — televiziunea a făcut din sport un spectacol la fel cum a făcut din spectacol un „business". Și pe această cale ea a vînat pe sportivii amatori de pe stadioane. La ora actuală sportul american este o afacere rezervată profesioniștilor.

Sportul care este practicat dincolo de Atlantic nu are nimic comun cu noțiunea europeană despre sport, ca o activitate fizică îndreptată spre întărirea sănătății. Nici odată în această țară nu au fost atît de puțini sportivi de performanță, atît de puțini boxeri valoroși, tenismani victorioși și înotători rapizi.

Sportul american a intrat în mîinile cîtorva sute de organizatori profesioniști, ei înșiși subordonați oamenilor de pe Madison Avenue, agenții de publicitate...

Televiziunea a dat în 10 ani o lovitură fatală cluburilor mici, organizatorilor din provincie, sportului amator. Ea a răpit publicul de pe stadioane oferind mai mult pentru mai puțin.

Toate aceste lucruri nu neliniștesc pe organizatorul din sportul profesionist. „Rețeta directă" inferioară sumei primite de la televiziune a încetat să-l preocupe. El nu aude S.O.S. lansat de responsabilii sportului universitar, de organizatorii din provincie. Îl interesează prea puțin că sportul amator dispare...

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustrații: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoșatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele și protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigatele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcași Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoșatul este biciuit și tras pe roată în piața publică. Toată lumea îl blestemă și îl batjocorește, dar o singură ființă îi arată compasiune și-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa egipteancă, îndrăgostită de salvatorul ei, se întîlnește acum cu cel pe care-l iubește, căpitanul de arcași Phoebus. Căpitanul este străpuns cu un pumnal de un personagiu misterios, iar Esmeralda este învinuită de acest omor. Condamnată la spînzurătoare, Esmeralda este încarcerată și este vizitată în sumbra ei închisoare de preotul Claude Frollo.

— Da, cred că știam, dar acum nu mai știu nimic. Și începu să plîngă ca un copil: — Vreau să ies de aici, domnule, mi-e frig, mi-e teamă, sînt aici tot felul de lighioane care mi se urcă pe corp...

— Ei bine, urmează-mă. Și vorbindu-i, preotul îi luă brațul. Nefericita era înghețată pînă la măruntaie. Cu toate acestea, mîna aceea care o atingea i se păru mai rece ca gheața.

— Oh, spuse Esmeralda, asta este mîna înghețată a morții. Dar cine ești d-ta?

Preotul ridică gluga care-i acoperea fața și Esmeralda, recunoscînd figura aceea sinistră de demon, care o urmărea de atîta vreme și care-i apăruse acolo, în spatele iubitului ei, în casa bătrînei la Falourdel, scoase un strigăt de groază:

— De ce îți inspir atîta oroare? o întrebă preotul.

— Pentru că ești acela care mă terorizează de luni și luni de zile, care m-a aruncat în această monstruoasă prăpastie... care l-a ucis pe Phoebus al meu!... Mizerabile... Mă urăști. De ce? Ce ai cu mine?

— Te iubesc! strigă preotul. Mă auzi? Te iubesc! Te iubesc ca un nebun!...

După cîteva clipe, în care nici unul nu mai spuse vreun cuvînt, preotul reluă cu o voce mai calmă.

— Ascultă, acum ai să afli totul... Înainte de a te fi întîlnit eram fericit. Și începu să-i povestească cum dragostea aceasta i-a cuprins sufletul și corpul din ziua cînd a văzut-o dansînd de la fereastra chiliei sale. El povesti cum a încercat să lupte în zadar împotriva acestei pasiuni. „Am încercat într-o noapte să te răpesc, dar a intervenit blestematul acela de ofițer și te-a salvat. Așa a început nenorocirea lui, a mea și a ta. Nebun de durere, nemaiștiind ce să fac, te-am dat pe mîna justiției. Restul îl cunoști. Și acum — continuă cu exaltare crescîndă preotul — am venit să capăt iertarea și îndurarea ta. Milă, draga mea, pune capăt torturii mele, întinde mîna ta și șterge broboanele de sudoare care mi se preling pe frunte". Apoi preotul se întinse pe dalele pline de umezeală și-și lovi de mai multe ori craniul de piatra colțuroasă.

Se ridică, în genunchi, epuizat și suflînd cu zgomot, se tîri spre Esmeralda, implorînd-o să răspundă dragostei sale.

Esmeralda rise batjocoritor și îi spuse:

— Privește, părinte, mai ai încă urme de sînge pe unghii!... Ce-ai făcut cu Phoebus al meu? Pleacă monstrule, pleacă asasinule! Niciodată nu voi fi a ta. Mai bună este moartea. Pleacă!...

Preotul își reluă lanterna, urcă în tăcere treptele și dispăru.

. . . . . .

A doua zi de dimineață, deținuta din turnul Roland auzi un zgomot de roți și de cai pe caldarîmul pieții la Grève. Grupuri mari de oameni se grăbeau să ajungă în mijlocul pieții. Deținuta

se agață de zăbrelele celulei sale și văzu cum în mijlocul pieții se ridică o spînzurătoare.

— Părinte, întrebă ea pe arhidiaconul de Josas, care tocmai trecea prin fața celulei, pe cine vor spînzura?

— Cred că pe o țînără egipteancă, îi răspunse preotul. Paquette la Chantefleure izbucni într-un urlet de veselie...

— Surioară, spuse arhidiaconul, după cîte îmi dau seama, le urăști pe egiptene.

(Va urma)

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 37 ★ Simbătă 21 iunie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

PRIETENI ȘI FRAȚI

Armata Sovietică a păşit pe pămîntul patriei noastre în zilele dramatice şi pline de zbucium ale anului 1944. În ostaşii săi, fii ai Marelui Octombrie, noi am văzut soli vestitori ai libertăţii. Aşa i-am cunoscut, aşa ni s-a întipărit în minte chipul lor.

Acum, în urma hotărîrii guvernului sovietic, coordonată cu guvernul român şi aprobată de Comitetul Politic Consultativ al Statelor participante la Tratatul de la Varşovia, soldaţii marii puteri prietene de la răsărit, care au staţionat la noi în baza acestui tratat, au început să se întoarcă în patrie. Duminică 15 iunie au plecat primele eşaloane. La Iaşi la Galaţi, la Rm. Sărat, ca şi în alte locuri de unde au plecat sau pe unde au trecut trupele sovietice în drum spre ţara lor, au avut loc manifestări calde, emoţionante. Faptele petrecute cu acest prilej, strîngerile de mînă, îmbrăţişările, sărutările, înseamnă mai mult decît ceea ce apar ele la prima vedere. Aceste fapte constituie expresia unor sentimente adînci şi puternice, sentimente de prietenie şi înfrăţire ce s-au statornicit între poporul român şi poporul sovietic. Şi ele, aceste înalte simţăminte de prietenie şi înfrăţire, vor dăinui veşnic.

În clişeu: *Galaţi 15 iunie, 1958. Cu cîteva ore înaintea plecării, un grup de militari sovietici primesc flori din partea tineretului din regiune.*

Fotografia: Nicu VASILE

O elevă destoinică

MARIA ZIDARU

preşedinta gospodăriei colective din Păuleşti

E seară. O adiere uşoară de vînt se strecoară prin voalul perdelei, înviorînd nitel interiorul biroului, încins de căldura de peste zi. Răsărit de cine ştie unde, un fluture de noapte îşi găseşte şi el de joacă în jurul globului electric.

Înainte de a începe obişnuita şedinţă serală cu membrii consiliului de conducere şi cu brigadierii, Maria Zidaru, preşedinta gospodăriei agricole colective „Steagul lui Lenin" din Păuleşti, poposeşte pentru puţină vreme în acest birou, pentru o treabă foarte importantă: completarea caietului de practică.

Ca elevă în cel de-al doilea an al şcolii tehnice speciale G.A.C. de pe lîngă Institutul Agronomic din Cluj, ea are îndatorirea să treacă zilnic în caiet tot ce a făcut, ce brigadă a îndrumat şi a controlat în muncă, ce măsuri a luat pentru buna desfăşurare a muncilor agricole, pentru bunul mers — în general — al colectivei. Şi această îndatorire trebuie s-o îndeplinească pe întreaga perioadă de practică, pînă la 15 iulie. Un singur hop va mai trebui să treacă atunci — examenul de diplomă — după care Maria Zidaru îşi va vedea împlinită una din însemnatele ei năzuinţi: va deveni tehnician agricol.

Nu termină bine cu însemnările zilei din caiet, că şi auzi paşi pe treptele sediului gospodăriei. Sosise Ion Groza, vicepreşedintele colectivei şi brigadierii de cîmp. Întîmpinîndu-l bucuroasă, Maria Zidaru le spuse zîmbind:

— **Seară bună, tovarăşi! Poftiţi pe aci, prin faţă! Numai pe vremea Horwaţilor era păcat de moarte să intraţi pe uşile acestea largi...**

★

Cine-o vede pentru prima oară pe femeia aceasta mărunţică la trup, greu ţi vine a crede că aceasta este Maria Zidaru, vestita preşedintă a colectivei din Păuleşti, ajunsă pînă în cel mai înalt sfat al ţării, în Prezidiul Marii Adunări Naţionale. O trădează însă, pe dată, ochii ei ageri, pătrunzători, chipu-i nitel smolit, cu trăsături energice; o trădează şi glasul ei, merit parcă să stăpînească mulţimea, să atragă oamenii la înfăptuirea de lucruri mari, folositoare pentru întreaga obşte, pentru întregul popor.

Aci, în capul ţării, la Păuleşti — nu departe de Satu-Mare — a copilărit Maria Zidaru, s-a chinuit mai bine zis, încă de la vîrsta păpuşilor. La nouă ani, chiaburul Alexandru Mécs a dat-o afară pentru că a pierdut un lucru de-al casei, pe cînd alerga prin ţepii mirişte după vaci. Slugă un timp la un negustor din Seini, a căruia odraslă o scuipa ori de cîte ori îi venea chef, a ajuns pînă la urmă să robească din greu pe întinsele latifundii ale lui Edith Horwath. Moşiereasa — care o bicIuia cu cravaşa pentru orice fleac — nu-i spunea niciodată Maria, ci numai atît: „grăbeşte, grăbeşte!".

Sora ei, Cornelia, a păţit-o şi mai rău: nemaiputînd îndura mizeriile moşieresei, s-a înecat în Someş. Şi nu făcuse — în ziua aceea — nimic altceva decît lînsese un pic de miere de stup rămasă pe o fariurie. Ameninţată de baroneasă că o să cheme jandarmii şi o să-i „tropotească" maţele, micuţa Cornelia a fugit repede printre sălcii şi s-a aruncat în apele învolburate. În locul sălciilor plîngătoare de pe Someş, care-i amintesc de acea cumplită întîmplare, Maria Zidaru şi-a pus în gînd să planteze salcîmi, o perdea în-

Mircea SCRIPCĂ

● *(Continuare în pag. 2-a)*

ENERGIA ATOMICĂ, PACEA ȘI VIAȚA

Interviu cu academicianul HORIA HULUBEI

În întîmpinarea Congresului mondial al popoarelor pentru dezarmare şi coexistenţă paşnică, ce se va desfăşura la Stockholm între 16—22 iulie, astăzi începe în Capitală Conferinţa naţională a mişcării pentru pace din R.P.R. Cu acest prilej am solicitat tov. academician Horia Hulubei, directorul Institutului de fizică atomică al Academiei R.P.R., un interviu în legătură cu unele aspecte ale folosirii energiei atomice, şi cu unele probleme ale luptei pentru pace.

— **Vă rugăm să ne vorbiţi despre ultimele progrese făcute de oameni de ştiinţă în fizica atomică.**

— *Progresele sînt foarte mari şi foarte variate. Se studiază extrem de intens problemele de fizică fundamentală a nucleului şi, în acelaşi timp, problemele de aplicaţie a fizicii nucleare. Se lucrează atît în ce priveşte utilizarea energiei nucleare în diferite tipuri de reactori de putere, cît şi în infinitele aplicaţii ale izotopilor radioactivi. Pe de altă parte, există acum un ansamblu de studii întreprinse în vederea controlului energiei termonucleare. Aceste lucrări se fac în Uniunea Sovietică, în laboratorul academicianului Kurciatov, precum şi în Anglia şi America. În mai mică măsură, ele se fac şi în alte ţări ale lumii.*

— Despre rezultatele practice ale acestor studii, ce ne puteţi spune?

— *Rezultatele de pînă acum se arată a fi promiţătoare. Este o problemă aceea de a se ridica dincolo de cele patru milioane grade — cîte s-au obţinut pînă acum — temperatura necesară reacţiunilor termonucleare. Dacă — aşa cum se presupune — se va ajunge la rezultate pozitive, problema energetică a omenirii este asigurată integral. Căci, după unele calcule, chiar dacă am consuma de zece ori mai multă energie decît se consumă azi în întreaga lume, încă am avea energie disponibilă pe cel puţin un miliard ani, energie obţinută prin fuziunea deuteriului (un izotop greu al hidrogenului) cu heliu. Deuteriul se găseşte în apa naturală în toate oceanele şi piraiele pămîntului şi formează o rezervă inepuizabilă. Folosindu-l în locul oricărui alt combustibil se va ajunge la o considerabilă ieftinire a vieţii, căci rezervele de deuteriu sînt inepuizabile. În acelaşi timp, actualul combustibil (cărbunele, petrolul, gazul metan), se va întrebuinţa cu mai mult folos.*

Un alt ansamblu de lucrări este cel din domeniul energiilor foarte mari, studiul particulelor elementare. Aceste lucrări se fac cu acceleratoarele moderne — cum ar fi sincrofazotronul de la Dubna — de zece miliarde electroni volţi. Cu ajutorul acestor studii se pătrunde acum în cunoaşterea materiei. Ansamblul problemelor de care vorbesc se studiază cu multă intensitate, pentru că s-a ajuns la convingerea netă că viitorul civilizaţiei este legat tocmai de aceste posibilităţi imense deschise de succesele din domeniul fizicii nucleare.

— În care domenii va putea fi folosită energia nucleară?

— *În absolut toate domeniile vieţii actuale. În biologie, pentru a ajuta la studiul fenomenelor fundamentale ale vieţii; în medicină, pentru diagnostice şi tratamente; în industria chimică, pentru studiul şi controlul unui mare număr de operaţiuni şi pentru automatizarea unor serii de procese tehnice; în metalurgie, pentru studiul diferitelor aliaje, studii care se fac azi cu greutate şi incomplet; în agricultură, pentru obţinerea unei producţii mărite; în prospecţiunile miniere, pentru descoperirea zăcămintelor importante prin carotajele radioactive — aşa cum se face de altfel pe scară largă în domeniul petrolului la noi; în o serie întreagă de procese de sistematizare din diferite industrii şi în alte nenumărate domenii.*

Îndrăznesc să spun că problema navigaţiei interplanetare va fi mai precis asigurată atunci cînd se va cunoaşte utilizarea combustibilului nuclear pentru motoarele rachetelor cosmice.

Alice MIHALCEA

● *(Continuare în pag. 5-a)*

Tînărul actor al studioului Institutului de artă dramatică şi cinematografică, Florin Piersic, este cunoscut publicului din spectacolele „Peer Gynt", „Copacii mor în picioare", „Orologiul Kremlinului", şi din filmul „Ciulinii Bărăganului". Citiţi în pagina IV-a interviul nostru cu Florin Piersic.

Fotografia: Mihai POPESCU

CONGRESUL MODEI

LA MASA ROTUNDĂ

Fără cafele şi fără fotolii moi, discuţia noastră în jurul mesei rotunde n-a mai avut loc, de data aceasta, la redacţie, ci într-un cadru mai deosebit, mult mai propriu şi anume într-una din sălile clubului Fabricii de Confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej". După cum se ştie, aci se ţin lucrările celui de al IX-lea Congres Internaţional al Modei, la care participă cei mai talentaţi şi cei mai reprezentativi creatori ai îmbrăcămintei din Uniunea Sovietică, Republica Populară Polonă, Republica Democrată Germană, Republica Cehoslovacă, Republica Populară Bulgaria, Republica Populară Ungară şi ţara noastră.

A fost destul de dificil să strîngem la un loc, la aceeaşi oră, chiar şi numai pentru o jumătate de ceas, cîţiva dintre reprezentanţii ţărilor participante la Congres — lucru explicabil dat fiind programul foarte bogat al lucrărilor şi interesul stîrnit de temele prezentate sau anunţate pentru a fi puse în discuţie. Pînă acum în aceste zile ale Congresului, au fost prezentate peste 300 modele de îmbrăcăminte, pentru cele mai diverse ocazii, pentru lucru, pentru stradă, pentru după amiază, pentru seară etc. Observaţiile făcute cu prilejul prezentării modelelor s-au dovedit un bun mijloc de împărtăşire a experienţei şi de îmbunătăţire a tehnicii confecţiilor.

Păstrînd caracterul de larg schimb de experienţă pe care şi l-a căpătat de la o vreme, Congresul a prilejuit şi dezvoltarea unei serii de referate cu caracter tehnic. În cursul săptămînii viitoare îşi vor începe dealtfel lucrările şi comisiile tehnice de specialitate.

Referatul asupra realismului în modă a stîrnit cele mai ample discuţii. De fapt, el ne-a dat şi ideea acestei mese rotunde.

Înainte de a începe propriu zis discuţia, să ne cunoaştem interlocutorii: LUDMILA EFREMOVA, de la Casa Unională de Modele din Moscova, (scundă, blondă, cu ochii albaştri ca toate moscovitele); FLORA SVEIKOWSKA, conducător artistic la laboratorul central de pe lîngă Casa de Modele din Republica Populară Polonă (tînără, înaltă, cu ochii mari, ciudaţi, păstrînd în frumuseţea ei ceva din aerul acela calm şi grav al nordicelor); KNETA SKAMLOVA, de la secţia de creatori în textile din Praga (puţin prea tăcută şi prea timidă pentru o congresistă); KATIA SELBMANN, de la Institutul de Mode din Berlin (degajată, comunicativă); VERONA NADOR de la Institutul de Creaţie din Budapesta; LILIANA POPOVA (o fetişcană slăbuţă); şi, în sfîrşit, MARTA VLĂESCU, mai în vîrstă decît toate, calmă şi gravă, creatoare la fabrica de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej". Şi acum, pentru că ne-am cunoscut puţin, să adresăm

Elisabeta PETREANU
Cl. RĂDULESCU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

SUDAN

Note de călătorie ale trimisului nostru

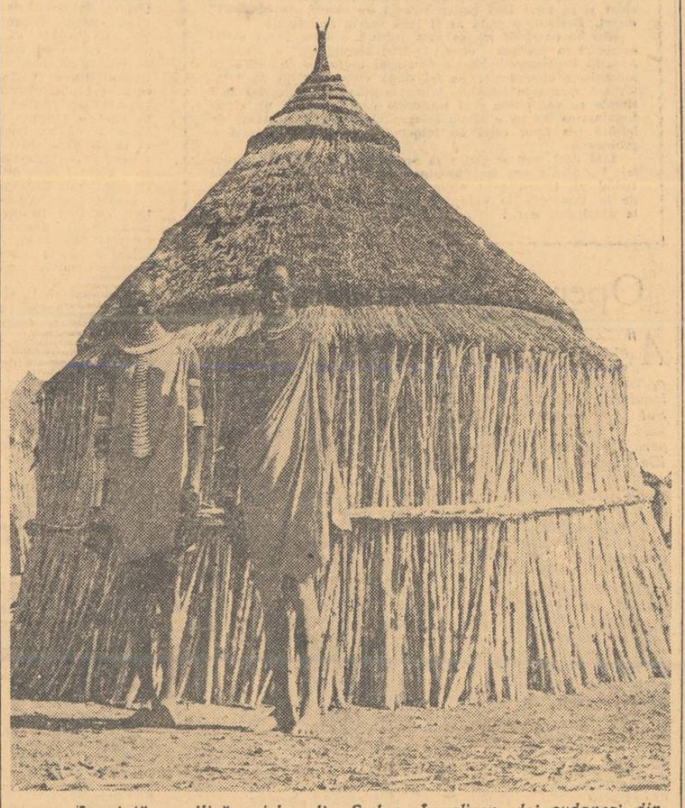

Locuinţă specifică satelor din Sudan. În clişeu, doi sudanezi din regiunea Equatoria (partea cea mai de sud a Sudanului) cari pozează cu demnitate în faţa aparatului fotografic. (Citiţi reportajul în pagina 3-a).

Model prezentat de delegaţia U.R.S.S. la Congresul Internaţional al Modei.

Fotografia: S. TOMESCU

În acest număr:

LUMEA CELOR 60.000 DE FARMECE

PANICĂ LA HOLLYWOOD

PEŞTERA ELECTRIFICATĂ DE LA BAIA DE FIER

ÎNGRIJIREA PĂRULUI ÎN TIMPUL VERII (Colţul cosmeticianei)

Impresiile lui I. Wiesenmaier de la marele concurs atletic din Varşovia

O FILATURA de un tip deosebit

Inginerul de Meleneure este proprietarul unor mari filaturi din Belgia. Încă de multă vreme firma dumisale a luat legătură cu organizațiile corespunzătoare românești pentru a încheia o tranzacție privind cumpărarea de cîlț de in necesar filaturilor pe care le conduce. Venind în țara noastră cu cîteva luni înainte, dl. de Meleneure a făcut o vizită la Ministerul Industriei Bunurilor de Consum. Aici, oaspetelui belgian i s-au arătat fire românești din cîlț de in.

— Cum, firul acesta e făcut la dvs. din cîlț de calitatea a III-a? s-a mirat de Meleneure. Și, după ce l-a cercetat cu luare aminte și l-a încercat rezistența, a declarat cu neîncredere: Nu vă supărați, domnilor, dar nu pot crede. Ori firul nu-i lucrat în Rominia, ori cîlțul e de calitate mai bună.

Tovarășii de la minister au zîmbit cu condescendență și l-au asigurat că produsul e, totuși, get-beget românesc.

— Nu cred, s-a încăpățînat dl. de Meleneure.

— Atunci vă puteți convinge personal, i se propune.

De Meleneure, acceptă propunerea. După cîteva zile, însoțit de cîțiva tovarăși de la minister, a plecat să viziteze filatura de in de la Gheorghieni, pentru a se convinge dacă firul văzut de el la București este sau nu românesc din cîlț de calitatea a III-a.

★

Înainte de a vorbi despre vizita industriașului belgian la Gheorghieni, se cuvine să facem o scurtă paranteză, spre a lămuri motivele care au provocat neîncrederea lui de Meleneure.

Între produsele care rezultă din prelucrarea plantelor textile, cîlțul de in de calitatea a III-a, adică cel inferior, a avut multă vreme soarta cenușeresei. Avea calități multe și era prea puțin folosit și nu așa cum trebuia. Recunoașterea meritelor sale venea însă de pe alte meleaguri. Ca și cumătrul său, petrolul, cîlțul de in lua drumul țărilor străine. Acolo era prefăcut în firele trebuincioase pentru confecționarea sacilor și a unui mare număr de alte produse iar în țara noastră sacii necesari agriculturii se făceau din iuta adusă tocmai din Orientul îndepărtat...

Dar iată că a sosit și vremea cenușeresei noastre: în anii regimului nostru democrat-popular a început construcția filaturii de cîlț de in de la Gheorghieni. Ziarele au vorbit întîi despre construcție. Pe urmă despre utilajul importat în întregime din U.R.S.S. în temeiul acordurilor economice româno-sovietice, ulterior despre tehnicienii sovietici care i-au ajutat la montaj pe cei romîni. Apoi despre punerea în funcțiune a filaturii. În 1956, pentru prima dată în țara noastră, din cîlțul de in s-a obținut firul necesar pentru saci și diverse țesături, și mai ales, pentru stofa de mobilă, un produs nou pus în vînzare în țara noastră. Cîlțul de in nu mai este o cenușereasă!

Această transformare a cenușeresei nefiind însă probabil prea bine cunoscută în Belgia, nu e cazul să-i reproșăm d-lui de Meleneure scepticismul față de proaspătul fir românesc din cîlț de calitatea III-a.

★

Cînd acceleratul l-a adus înapoi la București pe dl. De Meleneure, nu mai rămăsese nici fărîmă din neîncrederea dumisale de la venire. „Sînt impresionat de cele văzute aici", le spusese el tovarășilor din conducerea filaturii, mărturisindu-le totodată că filaturile sale din Belgia sînt cu mult rămase în urmă.

Ce-l impresionase pe inginerul belgian? Utilajul modern, gradul de înaltă mecanizare? Sistemele moderne de iluminat și ventilație? Muncitorii calificați care numai în urmă cu un an sau doi erau țărani? Beneficiile realizate de întreprindere, din care, prin sistemul de premiere, e răsplătit întregul colectiv? Sau vîrsta medie a muncitorilor și tehnicienilor de aici, aflată undeva între 24 și 25 de ani? Poate una, poate alta. Aceasta n-am putut să aflu amănunțit cînd am vizitat filatura. Trecînd prin hale, mie, ca nespecialist, mi-a făcut o impresie deosebită fișia de parchet din mijlocul halei. Pentru că în dreptul mașinilor, acolo unde stau muncitoarele, cimentul a fost dat la o parte și s-a pus o fișie de parchet, ca celor ce lucrează să nu le fie rece la picioare.

Acum, despre o fată cu ochi albaștri. E înaltă, drăguță, are 23 de ani și o cheamă Ciki Erjibet. Am văzut-o lucrînd la una din mașinile fabricii. „O declarație presei? Cu plăcere". Părinții ei sînt țărani (în comuna Ciumani din apropierea Gheorghienilor) și ea însăși a muncit pe cîmp. Dacă n-ar fi fost fabrica, dacă n-ar fi fost vremurile noastre noi, atunci ea n-ar fi putut fi muncitoare fruntașă, prețuită. Ar fi ajuns slugă, servitoare... Aceeași soartă ar fi avut-o probabil și celelalte fete din secții, mai toate venite din comunele învecinate. Ciki e și responsabila culturală a secției.

Cum de au ajuns în scurt timp să se califice toate aceste tinere țărănci cărora la început le era teamă de mașini? Cum de s-au calificat atît de repede ajutori de maiștri? Simplu. Învățînd. Urmînd cursurile de calificare și specializare predate de inginerii Iosif Popovici, Natalia Chiricuță, Ion Ciocșan și, mai tîrziu, de Gheorghe Truța, acesta din urmă absolvent al unei facultăți din U.R.S.S. Un amănunt semnificativ despre inginerul Popovici: a început să muncească din anul 1938 și a fost la Timișoara ucenic, calfă, meșter. În anii regimului nostru, la o vîrstă cînd alții au terminat facultatea, Popovici abia a început-o. În 1955 a absolvit studiile superioare. Acum Popovici deține o funcție de răspundere în filatură.

Vizitînd fabrica, stînd de vorbă cu oamenii ei, îți dai seama că nu numai cîlțul de in nu mai e cenușereasă...

U. VĂLUREANU

CONGRESUL MODEI LA MASA ROTUNDĂ

(Urmare din pag. I-a)

interlocutoarelor noastre prima întrebare care ne interesează:

— Știm că la Congres, tema realismului în modă a stîrnit ample discuții. Ce ne puteți spune în legătură cu aceasta?

Degajată cum e, Katia Selbmann (R.D.G.) se oferă cea dintîi să răspundă:

— *In munca noastră de creație ne conducem după principiul că modelele sînt destinate nu unui număr restrîns de persoane ci, dimpotrivă, maselor largi. De aceea, înainte de toate, ținem seama de condițiile și de cerințele oamenilor și, dacă vreți, de mentalitatea lor. Noi am fost întotdeauna nu pentru o îmbrăcăminte extravagantă, ci pentru una practică. Asta nu înseamnă firește că nu sîntem receptivi la ceea ce apare nou în modă. Cercetăm moda străină, iar congresele internaționale la care participăm sînt pentru noi un prilej de împrospătare și inspirație. Din toate luăm ce ne convine și le adaptăm spiritului nostru.*

— Avînd în vedere diversitatea mare care există în Uniunea Sovietică în privința regiunilor și a specificului național, crearea unei anumite linii în modă presupune, probabil, multe dificultăți și o mare elasticitate. Ce părere aveți, tovarășă Efremova?

— *Intr-adevăr*, ne răspunde Ludmila Efremova, *în creația de îmbrăcăminte sînt condiții cu totul speciale la noi. Este foarte greu să stabilești o linie pentru toate republicile unionale. Există însă cîteva principii care sînt în deplină concordanță cu ceea ce caracterizează pe femeile noastre, iar aceste principii se aplică în raport cu dezvoltarea gustului lor. In general — și acesta este în adevăr un principiu de bază — noi căutăm să creăm modelele cît mai simple, cît mai sobre, deoarece acestea se potrivesc femeilor noastre, corespund cerințelor lor. Într-un cuvînt ne străduim să creăm modele cît mai aproape de gustul și de preferințele celor care le poartă. Femeilor noastre le-au plăcut întotdeauna rochiile cu talia foarte fixă și cu cordon. Începînd însă din anul trecut, la noi s-a produs o oarecare modificare. Nu am acceptat complet, orbește, rochiile largi, care nu accentuează talia, pentru că aceasta nu se potrivește femeilor noastre, dar am reușit să creăm totuși o îmbrăcăminte mai lejeră — pentru femei — prin alungirea corsajului. De altfel, la actualul Congres am și prezentat și ați putut vedea desigur, astfel de modele, cu corsajul mai liber și cu talia mai coborîtă. În general mergem pe linia unei îmbrăcăminți comode, lejere, practice. Nu vom merge, bineînțeles, pînă acolo încît să ajungem să ne îmbrăcăm femeile noastre în „saci". Ele nici nu ar accepta-o, dealtfel...*

De la stînga la dreapta: Flora Sveikowska *(R. P. Polonă)*, Katia Selbmann *(R. D. Germană)*; *colaboratoarea noastră* Cleopatra Rădulescu, Veron Nador *(R. P. Ungară)*, Kneta Skamlova *(R. Cehoslovacă)*, Liliana Popova *(R. P. Bulgaria)*, *colaboratoarea noastră* Elisabeta Petreanu, Marta Vlăescu *(R. P. Romînă)*, Ludmila Efremova *(U.R.S.S.)* și M. Caragea *(R. P. Romînă.)*

Fotografia: S. TOMESCU

Deși probabil că și celelalte interlocutoare ale noastre mai aveau de spus cîte ceva în legătură cu necesitatea ca moda să corespundă realității și gustului unui larg număr de femei, am solicitat totuși răspunsuri la o altă întrebare, care preocupă deobicei femeile și anume: *Ce e nou în modă? Cum să ne îmbrăcăm ca să fim în ton cu ea?*

La congres, după cîte știm, cele mai multe dintre modelele prezentate au marcat o tendință spre modificarea liniei cunoscută pînă acum și anume o tendință spre linia mai lejeră, atît la bluze, jachete, rochii, fuste, cît și la pardesie, mantouri. Din unele modele pentru femei prezentate de cîteva din țările participante la Congres, în special Republica Populară Polonă, s-a desprins trecerea la linia rochiilor „trapez" și „oval". Prezentarea acestor modele a provocat multe controverse. Chiar și la masa noastră rotundă, părerile au fost destul de împărțite. Flora Sveikowska (R.P.P.), ne spune că în Republica Populară Polonă moda rochiilor „trapez" și „oval" (care este o formă modificată, prelucrată, a rochiilor „sac",) este cunoscută încă din anul trecut.

— Cum au primit femeile poloneze această modă?

— *Linia „ovală"*, ne răspunde Flora Sveikowska — *a fost primită bine de o serie de femei, în special de cele tinere, mai ales că la modelele create după această linie noi am adoptat și un cordon. La fel se poate spune și despre linia „trapez", care a avut oarecare succes deasemenea la fetele și la femeile tinere.*

— *La noi, în Republica Populară Ungară*, intervine Veron Nador — *rochiile „sac" și „trapez" n-au plăcut. Abia mai tîrziu, după ce noi, creatorii, am modificat-o adaptînd-o la rochiile făcute din două piese, linia „trapez" a cîștigat puțin. Așa am reușit să creăm o îmbrăcăminte mai lejeră, care a început să placă și femeilor noastre.*

— *Pentru că este vorba de cele două linii actuale în modă*, ne spune Kneta Skamlova, *la noi, în Republica Cehoslovacă, linia „trapez" a fost preluată după un vechi model național. Tineretul nostru poartă cu plăcere acest model. De altfel, această linie este proprie numai fetelor și femeilor ițarte tinere.*

— *Cred că la noi nu va avea succes moda „sac". Femeilor noastre le place în genere îmbrăcămintea comodă, cu fustele largi, însă bine conturate — în talie. De aceea, creatorii noștri prelucrează mai mult acest gen de teme* — spune Marta Vlăescu. *Fetele tinere din țara noastră poartă și ele mai mult rochii cu talia bine cambrată. Linia rochiilor „trapez", după cum s-a văzut și din modelele prezentate la Congres, este caracteristică rochiilor pentru tineret și cred că și la noi va fi primită — firește într-o formă modificată — cu mult interes. Congresul, prin caracterul său, mi se pare foarte important, dacă vreți și numai pentru aceea că din an în an el marchează soluțiile noi și progresul tuturor țărilor participante, în tehnica confecțiilor și că reflectă an de an dezvoltarea industriei ușoare din țările socialiste.*

Din răspunsurile interlocutoarelor noastre cu privire la moda nouă, a reieșit grija și preocuparea creatorilor de modele din țările reprezentate la Congres de a crea o îmbrăcăminte decentă, de bun gust.

Și pentru că la Congres, atît prin referatele prezentate, cît și prin comisiile de specialitate, vor fi puse în discuție și problemele legate de colorit și de țesături, să vedem ce ne spun în această direcție, invitatele noastre:

— *Femeile noastre*, ne spune tov. Marta Vlăescu, *le plac culorile vii, frapante. Și nu este de mirare, avînd în vedere firea lor ușor meridională. De aceea, noi căutăm să creăm diferite îmbinări de nuanțe noi de culori, ceea ce se reflectă în noile sortimente și modele de țesături create.*

In domeniul țesăturilor, potrivit răspunsurilor primite, a reieșit că sînt moderne țesăturile în relief, țesăturile mixte, cele cu caracter rustic etc, etc. De asemenea, sînt la modă țesăturile din mătasă, lînă, celofibră, mătase artificială și țesăturile pe bază de fire poliamidice, ca perlon, nylon etc.

Elisabeta PETREANU
Cl. RĂDULESCU

MARIA ZIDARU

(Urmare din pagina I-a)

treagă de salcîmi. Mi-a spus și de ce: pentru ca albinele să aibă unde roi din floare în floare, producînd miere din belșug, care să-i ajungă fiecărui copil ce-o năzuiește...

★

Dar aceste lucruri au fost odată... Maria Zidaru, cea care prin 1946 umbla încă la doi pași în urma bărbatului, cea care la inaugurarea colectivei din Păulești n-avea nici încălțări în picioare, a fost ridicată la lumină de partid, a fost ajutată să devină nu numai conducător al unei mari gospodării colective, ci și om de stat, reprezentant al unei întregi națiuni.

Păulești-ul în mult la președinta lor. Au și de ce: colectiva lor, condusă cu pricepere de Maria Zidaru, a devenit milionară, pășește tot mai mult pe calea prosperării. Dacă la început, în anul 1949, gospodăria avea doar trei cai, doi bivoli, doi boi, șase vaci, iar ca inventar doar trei pluguri, trei grape și șapte căruțe, astăzi colectiva aceasta — în care sînt înscrise 168 de familii cu peste 600 de ha. — posedă o avuție deosebită: 600 oi, 34 de vaci, 30 scroafe fătătoare, 12 perechi de boi, 18 perechi de cai, iar ca mașini și unelte 30 semănători de porumb, 24 prășitoare, 4 greble mecanice, 57 pluguri, 60 de căruțe, două rutiere cu remorcă, bașca două camioane... Construcțiile constituie și ele un motiv de mîndrie: două magazii pentru 50 vagoane de cereale, două pătule pentru scroafe, o puerniță pentru păsări, două remize pentru unelte și altele. Cifre de proces-verbal, veți spune; cifre însă care exprimă pașii însemnați făcuți — în numai nouă ani — pe drumul belșugului...

Muncind după metode agrotehnice înaintate, colectiviștii obțin recolte tot mai bogate, dobîndesc venituri din ce în ce mai însemnate, ca niște adevărați milionari... Traiul lor devine tot mai îndestulat. Tot satul e împînzit de case noi, cu lumină electrică, cu mobilă frumoasă în interior. În multe din ele s-au mutat tinerii însurăței, vreo 40 la număr... De radioficare nu se simte nevoia, fiindcă în satul Păulești — care încă din anul 1952 a intrat în întregime în colectivă — mai toți oamenii au aparate de radio.

La fostul castel al Horwaților — azi sediul gospodăriei colective „Steagul lui Lenin" — colectiviștii vin să citească cărți la biblioteca cu peste 1000 de volume, să-și vadă de sănătate la dispensar, să vizioneze cîte un film rulat cu aparatul de cinematograf propriu al gospodăriei, ori să dea un telefon... Da, am spus bine, să dea un telefon, fiindcă colectiviștii au treburi cu Satu-Mare, cu Baia-Mare și cu alte localități. Deseori, telefonul acesta sună pentru Maria Zidaru, anunțînd-o să vie la vreo ședință a Comitetului regional de partid, sau a Prezidiului Marii Adunări Naționale...

★

Pe Maria Zidaru am întîlnit-o și la Cluj, la Institutul Agronomic „Dr. Petru Groza", ca elevă a școlii speciale de doi ani. Acolo, într-o clădire străjuită de verdele brazilor, președinta din Păulești se pregătea asiduu pentru a deveni o bună tehniciană agricolă.

Am privit-o mai cu atenție. În bancă, eleva Maria Zidaru părea — dintru început — mai mică, mai mărunță. Era destul însă să-i vezi ochii aceia pătrunzători, să-i auzi glasul, ca s-o recunoști în celelalte înfățișări anterioare.

Mi-a vorbit simplu, deschis. Mi-a arătat că, înainte de a veni la școală, era puțin... îngîmfată, se credea aproape atotștiutoare. Abia aci, la institut, a avut prilejul — laolaltă cu Ioan Cistean, Simina Mădeanu, Ion Adam și cu alți președinți de colective — să pătrundă în tainele științelor agricole, să adune un car de învățăminte. I-a venit greu, firește, ea care — în loc de școală — a fost nevoită să robească pe la chiaburi și moșieri. Cu timpul însă, în urma unui mare efort de voință, a reușit să biruie greutățile, să se familiarizeze cu materiile predate. Acum știe de toate, începînd cu matematica, fizica și chimia și sfîrșind cu fitotehnia, pomicultura, zootehnia...

O întîlnesc acum din nou, la practică, la Păulești. E la fel de entuziastă:

— Am luat note bune la examenele de sfîrșit de an, tovarășe! Numai de nouă. Și să nu crezi că a fost ușor... La agrotehnica specială m-a întrebat despre plantele autogame și alogame... La contabilitate, despre conturi, despre operațiunile ce se fac în conturile de pasiv... Pînă a veni la școală, neam de neamul meu de pălmași n-auziseră niciodată de asemenea lucruri...

La un răstimp, își continuă confesiunea:

— A fost bună pentru mine școala, zău așa! Cînd mergeam la Banca Agricolă, nu știam bine ce să cer pentru investiții... Acum las' pe mine... Cît privește pe contabilii gospodăriei, alt verificator mai bun ca mine nu există... Am învățat multe și despre cultura plantelor de cîmp, a viței de vie, a legumelor... Ba chiar — să nu rîzi te rog, tovarășe — știu acuma să conduc și tractorul! Da, gogeamitea tractorul! Asta, pentru că mi-a plăcut mult să învăț despre motoare, la obiectul mecanizarea agriculturii. Pe combină însă tot pe băiatul meu, Vasilică, îl voi lăsa să se urce, imediat ce va termina școala...

★

Volubilă, Maria Zidaru, îmi arătă caietul de practică, la care ține foarte mult și în care trecuse zi de zi activitatea ei de președintă-elevă. Amintindu-i de documentele Consfătuirii de la Constanța, ea îmi confirmă că le-a citit cu mult interes, ba chiar le-a și prelucrat la școală.

— Mă întrebi de perspectivele din gospodăria noastră? Îmi vine ușor să-ți răspund, fiindcă una din întrebările de la examen ale lectorului Petre Danciu, de la catedra de organizare a gospodăriilor agricole colective, a fost tocmai aceasta: „planul de perspectivă al gospodăriei colective". Numai că noțiunile teoretice eu le-am întregit acum cu cele practice, din gospodărie. Uite-le aci, în caietul meu de practică...

Citii peste umărul Mariei Zidaru scrisu-i mărunt, dar citeț și avui bucuria să constat că președinta cuprinsese bine problemele, ridicate în cadrul Consfătuirii pe țară de la Constanța. Le redau doar enumerativ: Îngrijirea „ca la carte" a livezii cu peste 800 de pomi, deopotrivă cu extinderea cultivării merilor și perilor... Mărirea suprafeții de culturi irigate de la 11 la 20 de hectare... În cultura mare, respectarea asolamentelor, sporirea îngrășămintelor naturale și chimice... Grija deosebită pentru întreținerea culturilor (lucrul acesta era subliniat cu roșu, mai ales că în ziua aceea se efectuase o nouă prașilă la porumb). Plantarea de viță de vie, pentru producerea strugurilor de masă în condițiile de aci, de șes...

Am citit și citeva cifre, reprezentînd recoltele medii propuse a fi obținute în acest an: 2000 kg. la grîu, 3000 kg. la porumb. La capitolul „zootehnie", am dat de o nemulțumire: în loc de 2000 litri de lapte pe cap de vacă, cît se obține acum, erau trecuți 2500-3000 litri. Alături, alte cîteva proiecte: convingerea brigadierilor să urmeze și ei cursurile școlii de doi ani (nu poți să dai pe mîna unor oameni fără o astfel de școală, 300 ha. teren! — scrie în caiet Maria Zidaru); realizarea și chiar depășirea planului anual de contractări (17 tone de grîu, 15 tone porumb, 70 vag. legume și zarzavaturi, 30 vagoane sfeclă de zahăr etc.); cumpărarea unei mașini, mijloc de transport mai rapid pentru o gospodărie atît de întinsă, cu atîtea treburi și îndatoriri...

— Și ne mai gîndim la ceva, adăugă ea... Vezi, noi am ajutat colectivele din jur. După exemplul nostru au înflorit în raionul Satu-Mare — la fel ca petalele unui trandafir — vreo 30 de colective... Pe multe din ele noi le-am ajutat să se ridice, să se dezvolte... Unora le-am împrumutat rutierele, altora felurite unelte, pe alții, noi colectiviștii, i-am învățat cum să lucreze — în comun — ogoarele... Tot la stăruința noastră s-a înființat colea, la Petin, o „Casă a agronomului", unde colectiviștii din întreaga regiune găsesc sfătuitori de preț în cercetătorii de aci. Acuma, în documentele de la Constanța se vorbește de posibilitatea de lărgire a sectorului socialist, de unirea a cîtorva gospodării colective la un loc... Oamenii noștri din Păulești, ca și cei din satele învecinate Ambud și Petin, au și început a discuta acest lucru... De, am ajunge la peste 2000 de hectare... Ne-om mai gîndi și-om mai vedea...

Spunînd acestea, Maria Zidaru își strînse „caietul de practică" sub braț, ca pe un bun de preț și o porni agale spre casă. O așteptă familiile: soțul ei, Vasile, mare meșter în atelierele gospodăriei și mica Doinița, al cărei ani se numără doar pînă la patru...

Mircea SCRIPCĂ

Știința și Viața

Fereastră spre viitor

Ziarul de mîine

Te-ai trezit în acordurile plăcute ale unei melodii. În paranteză fie spus: astăzi, în preziua anului 2000, deșteptătoarele cu sunetul lor strident de clopoțel, au fost definitiv înlăturate. Medicii au demonstrat doar că această trezire bruscă nu este favorabilă unei bune funcționări a sistemului nervos. Trezirea se face lin, treptat, prin acțiunea unor reflexe condiționate la muzică.

Ca orice om modern, vrei să afli, îndată, care sînt ultimele noutăți. Ce realizări au mai înfăptuit muncitorii, inginerii, savanții, medicii din țara noastră? Ce s-a întîmplat interesant și demn de știut în toate ungherele acestui mare glob pămîntesc?

Te îndrepți spre micul aparat fixat în perete, apeși pe un buton, tragi de sertarul care se află în partea sa de jos. Înăuntrul sertarului găsești ziarul, tipărit... cu cîteva secunde mai înainte.

„Tipărit" este un fel de a spune. Tehnica modernă cunoaște încă din prima jumătate a secolului al XX-lea metoda de a transmite la distanță imaginile fotografiilor. Astfel, pot apare în ziare fotografii ale unor evenimente petrecute cu cîteva ore înainte în țări sau regiuni situate la depărtare de mii de kilometri.

Ei bine, folosind metode similare s-ar putea transmite chiar și în anul 1958 pagini întregi de ziare, „fotografiate" direct. Desigur, aceasta ar fi însă foarte nerentabil.

Dar inventatorii nu se lasă înfrînți. S-au făcut astfel cercetări în vederea unei „tipăriri electronice" a ziarelor. Această imprimare folosește elemente mecanice îmbinate cu mecanisme electronice. La fel după cum aparatul de televiziune transmite imagini, prin procedee analoage dar mai simple se vor putea deci transmite pagini întregi de ziare. Imprimarea lor pe o hîrtie fotografică specială, suficient de ieftină (de tipul celei de fotocopii), nu constituie nici o problemă.

Iată deci cum ar putea să arate ziarul viitorului! Avantaje? Știrile vor sosi proaspete, pentru că nu vor mai trebui să treacă prin atîția intermediari: transportul lor de la tipografie la chioșcuri etc. Direct de la redacție... la domiciliul dvs.!

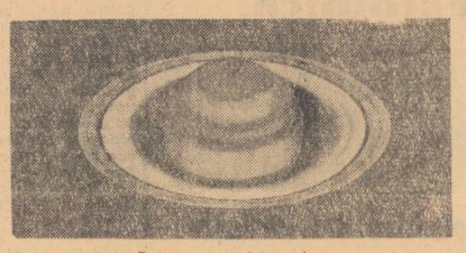

Saturn și inelele sale.

„Bunii noștri vecini"

Lansarea celui de al treilea mare satelit artificial al pămîntului de către Uniunea Sovietică a făcut din nou să se vorbească despre călătoriile interplanetare. În fiecare om există cel puțin o fărîmă de spirit de explorator. Cînd citește despre posibilitățile care poate că nu peste multă vreme se vor deschide în fața amatorilor de a porni, hai-hui printre corpurile cerești chiar cel mai liniștit și mai imperturbabil dintre noi simte în vine o pulsație neașteptată. Ce-ar fi dacă... dacă ar putea și el să vadă cu ochii lui, deaproape, planetele, dacă ar pune piciorul pe acele tărîmuri încă necălcate de om?

Amatorii de astfel de călătorii au însă nevoie și de un plan, de o descriere măcar sumară. Pentru ei, vom face acum o scurtă trecere în revistă a „bunilor noștri vecini": planetele.

În primul rînd, să facem o precizare: planetele sînt corpi cerești care se rotesc în jurul Soarelui. Pămîntul și el este o planetă... Vom prezenta planetele după distanțele care le separă de Soare: vom începe cu cele mai apropiate de Soare și vom termina cu cele mai îndepărtate.

MERCUR: Este planeta cea mai aproape de Soare. Ea prezintă în permanență spre soare aceeași față, la fel după cum Luna ne arată, nouă pămîntenilor, mereu aceeași parte. Aceasta, pentru că timpul de rotație în jurul său este egal cu timpul de revoluție în jurul Soarelui.

Drept urmare, pe o parte a planetei Mercur e întotdeauna zi, pe partea cealaltă e întotdeauna noapte. E singura planetă unde se petrece așa ceva.

VENUS: E a doua planetă, după Mercur, în ordinea apropierii de Soare. Suprafața sa este învăluită de o atmosferă densă de vapori (probabil de bioxid de carbon). Acești vapori ne împiedică adeseori să vedem bine cu telescoapele suprafața planetei. Ipotezele cele mai moderne spun că suprafața planetei Venus e complet pustie.

MARTE: Este planeta care are cele mai multe asemănări față de Pămînt. Are atmosferă, ceea ce e un lucru important. Din nefericire pentru viitorii astronauți, conținutul de oxigen și de vapori de apă e scăzut, în timp ce bioxidul de carbon este concentrat. Acest strat de aer face ca temperatura de pe Marte să nu fie prea scoborîtă, — ea este ceva mai mică decît zero grade. Cam frig, dar suportabil!

În jurul polilor, se zărește un fel de „căciuli albe", formate din ghețuri mai întinse iarna și mai scăzute vara. În alte părți se zăresc suprafețe verzi care probabil că sînt formate din licheni, plante rezistente la frig.

JUPITER și SATURN: Sînt cele mai mari planete din întregul nostru sistem planetar. Pe suprafețele lor se văd brăzdături de culoare gălbuie sau roșiatică, avînd forme variabile. Se crede că aceste pete, care adesea își schimbă culoarea sau dispar cu totul, s-ar datori activității intense a atmosferei ce învăluie aceste planete. Atmosfera e formată aproape sigur din hidrogen în care se mai află și metan și amoniac, probabil în stare de cristale mici.

Fiind atît de îndepărtate de Soare, ele sînt și mai reci. Pe Jupiter, temperatura este de 130 grade sub zero, iar pe Saturn de 180 grade sub zero.

VECINII CEI MAI ÎNDEPĂRTAȚI: Este vorba despre Uranus, Neptun și Pluton, planete foarte îndepărtate și destul de mici. Nu se știe prea mult despre ele, dar în tot cazul putem să-i asigurăm pe amatorii de călătorii interplanetare că pe aceste planete nu vor putea să poposească. Viața nu este posibilă. Temperaturile sînt probabil de vreo 200 de grade sub zero.

IN CONCLUZIE: Unde este deci posibilă viața, în sistemul nostru planetar?

În primul rînd pe pămînt, apoi pe Marte.

Pe celelalte planete, e greu să presupunem existența vieții. Lipsa atmosferei, temperaturile prea mari sau prea scăzute ar distruge-o repede.

O să spuneți: „s-ar putea să existe un alt tip de viață, nu ca acela pe care-l cunoaștem noi pe Pămînt".

Să lăsăm aceste ipoteze scriitorilor de literatură științifico-fantastică.

Ing. I. T. PREDESCU

Operații pe inima oprită

Ați citit, desigur, de multe ori diferitele modele de aparate în stare să înlocuiască inima și plămînul. Aceste aparate se folosesc îndeobște pentru operațiile delicate pe inimă. Ele conțin o pompă care menține circulația sîngelui, și un sistem special de oxigenare a sîngelui.

Totuși, există multe dezavantaje. In primul rînd, aparatele de acest fel sînt atît de complicate, încît prețul lor este extrem de ridicat. In al doilea rînd, în timpul operației, inima este în permanență inundată cu sînge, ceea ce face ca medicul să nu poată opera în liniște. In sfîrșit, chirurgii au nevoie de mari cantități de sînge conservat.

Și cu toate acestea, s-ar părea că nu e nimic altceva de făcut. E adevărat, inima ar rezista chiar și 30 de minute fără sînge. Creierul, însă, acest organ extrem de sensibil, nu poate rămîne mai mult de 2 minute fără sînge.

De curînd, doctorul francez Jacques Teinturier a arătat cum poate fi rezolvată problema. El a făcut experiențe pe animale (cîini), timp de 2 ani, cu un succes deplin. Metoda? De la început, se face în inimă o injecție cu citrat de potasiu. Inima își oprește brusc bătăile! Chirurgul leagă vasele care intră și ies din inimă, o usucă și poate lucra pe ea foarte comod, fără să fie împiedicat de mișcările sau de sîngele ce o inundă. Cum este asigurată viața creierului? Trimițînd încet, prin arterele carotide, sînge arterial dintr-un flacon și scăzînd foarte mult temperatura capului (ceea ce scade nevoile de oxigen ale creierului). După ce operația s-a terminat, inima e pusă din nou în mișcare prin masaj.

De curînd, doctorul francez Jacques Teinturier a arătat cum poate fi rezolvată problema. El a făcut experiențe pe animale (cîini), timp de 2 ani, cu un succes deplin. Metoda? De la început, se face în inimă o injecție cu citrat de potasiu. Inima își oprește brusc bătăile! Chirurgul leagă vasele care intră și ies din inimă, o usucă și poate lucra pe ea foarte comod, fără să fie împiedicat de mișcările sau de sîngele ce o inundă. Cum este asigurată viața creierului? Trimițînd încet, prin arterele carotide, sînge arterial dintr-un flacon și scăzînd foarte mult temperatura capului (ceea ce scade nevoile de oxigen ale creierului). După ce operația s-a terminat, inima e pusă din nou în mișcare prin masaj.

De curînd, experiențe și-au găsit încununarea: tehnica a fost aplicată cu succes la om.

POȘTA Redacției

IONESCU RUDOLF — Timișoara. Versurile pe care le-ați trimis nu-s publicabile. În afara altor scăderi au și grave greșeli de gramatică. Vă recomandăm călduros multă, foarte multă lectură și studiu temeinic.

T. BARABANCEA — București. De această dată n-am putut să reținem nici una din cele două epigrame. Tema de caricatură am remis-o unui „specialist" și așteptăm și noi rezultatul. În privința cuvintelor încrucișate: trimiteți și menționați pe plic „Pentru Rebus-Magazin".

DIDINA — Lupeni. Pentru a primi un răspuns exact și complet, adresați-vă Direcției Generale a Cinematografiei din Ministerul Învățămîntului și Culturii.

S. HACIKIAN — București. Pentru amuzamentul cititorilor noștri publicăm jocul dvs. de perspicacitate:

„O salariată a lucrat la o întreprindere de transport (tramvai, autobus). Dacă se dă răspunsul complet (3 cuvinte) la întrebarea: ce funcție îndeplinea acea salariată, se constată că răspunsul e același dacă îl citim și „de la coadă spre cap" (Răspuns: era o taxatoare).

P. VLĂSCA — București. Remarcăm și de-această dată ușurința cu care versifici. E o calitate, dar singură nu ajunge pentru a face poezie. Cele cîteva imagini de pastel, convenționale și banale amestecate cu două-trei idei vag conturate, fac versurile pe care ni le-ați trimis nepublicabile.

MIHAI APOSTOL — Ploești. Versurile n-au trecut examenul; ceea ce nu înseamnă cîtuși de puțin să nu scrieți. Scrieți dar nu vă grăbiți să publicați; vă recomandăm lectura producțiilor literare în cadrul unui cenaclu literar unde veți găsi sprijin și îndrumare. În ceea ce privește propunerea de a prezenta cărțile literare, va sugerăm să urmăriți rubrica noastră „Vitrina cu cărți"; o cronică, și încă una permanentă, nu putem face. Amintiri ale unor oameni de seamă vom mai publica.

S. M. — Bacău. 1) Kinogramele vom mai publica, în funcție de evenimentele sportive. 2) De la caz la caz vom publica, cum am mai publicat (vezi numărul precedent al „Magazinului") fotografii ale sportivilor fruntași. 3) La prima ediție a „Cupei Dunării" au participat numai țările care și-au dat adeziunea la această competiție. Nu este exclus ca la edițiile ulterioare cercul participanților să se lărgească.

ION L. CONSTANTINESCU — București. Publicați glume doi, sau chiar trei, dar din cele primite n-am prea avut ce alege. Hîrtia le-ar fi suportat, dar cititorii n-ar fi rîs. Așteptăm altele cu mai mult haz.

GH. DIMITRESCU — București. Ceea ce ne-ați trimis socotim drept o probă mulțumitoare. Încercați o altă prelucrare mai puțin obiectivistă și mai profund demascatoare. În principiu sîntem de acord cu publicarea unor asemenea materiale.

FRĂSINEANU VIRGIL — Caracal. Ne-a făcut multă plăcere scrisoarea d-tale. La propuneri vom reflecta. Versurile, pentru începeput, sînt bune. Continuă să scrii dar mai ales să citești.

JULIETA VANCEA — Ploești. Tare, tare sentimentală schița pe care ne-ați trimis-o. Sentimentală și neconcludentă. V-ați întrebat ce înseamnă ea ori vă este egal dacă rîdeți la sfîrșitul lecturii ei ridică din umeri. Nouă nu ne este egal. Vă rugăm să reflectați la acest aspect esențial căci sîntem convinși că scrieți și că veți mai scrie.

ARISTICA BAGHINA — Tr. Severin: Spicuim din scrisoarea dvs.: „Cineva a propus o inovație pentru faptul că la cooperativele de cizmărie din Tr. Severin cît și la magazinele de încălțăminte din oraș nu se găsesc numere potrivite la încălțăminte:

„Inovația-i cu spor
Și-apoi ce mai tevatură,
Nu măsura pe picior
Ci... piciorul pe măsură.

Unuia care se tot laudă că are o bibliotecă vastă dar care e incult:

Are o bibliotecă
Cu volume variate
Însă filele din ele
Stau cu anii netăiate.

EMIL DIACONU — Secuieni. Pentru bunele aprecieri la adresa revistei nu putem decît să vă mulțumim. Sugestiile dvs. le vom lua în considerație și pe măsura posibilităților le vom pune în practică. (Bunăoară, popularizînd țări și vieți ale popoarelor mai puțin cunoscute, chiar în acest număr publicăm note de călătorie și fotografii din Sudan). În privința lărgirii spațiului pentru problemele literaturii ținem să precizăm că revista noastră nu este o publicație de specialitate. Ea trebuie să cuprindă o tematică cît mai variată ori propunerea dvs. țintește spre transformarea ei într-o revistă literară.

meridiane

meridiane

meridiane

meridiane

meridiane

„LUMEA CELOR 60.000 DE FARMECE"

Corespondență specială pentru „MAGAZIN"

Nici nu îndrăznesc a mă angaja să povestesc despre tot ce e nou la Expoziția Industrială de la Moscova. Ar fi peste putință. Dar nimeni nici nu poate pretinde așa ceva. In pavilioanele expoziției sînt prezentate 60.000 de exponate. Ele au fost pregătite de 87 de consilii ale economiei naționale, de la a căror înființare se împlinește în curînd un an.

Nicăieri nu poți vedea atît de clar și de expresiv pașii de giganți făcuți în acest an de industria sovietică. Pentru prima dată întîlnim aici un pavilion al industriei chimice. Trecînd pragul lui, omul are impresia că a nimerit la o expoziție universală a industriei. Cauciuc și ingrășăminte, șube și roți dințate, încălțăminte și conducte, materiale de construcții, piese de avion și turbine hidraulice, toate aceste exponate sînt produse ale industriei chimice. Oamenii se îngrămădesc în fața unei elegante caroserii de automobil făcută din plasmar. Caroseria este ușoară, ieftină, frumoasă și rezistentă nu mai puțin decît metalul.

Interesul general îl stîrnește un apartament de două camere, făcut din produse ale industriei chimice. Pereții și tavanul, mobila, dușumeaua, covoarele, vesela, sînt rezultatul transformărilor la care au fost supuse asemenea materiale ca... rumegușul de lemn. Plăcile de nepropiasm obținute au o calitate uimitoare: ele sînt de 25 de ori mai ușoare decît pluta.

Incomparabil mai bogat decît anul trecut este pavilionul destinat oglindirii folosirii energiei atomice în scopuri pașnice. Vizitatorul se oprește în fața machetei spărgătorului de gheață atomic, a proiectelor unor uriașe centrale atomo-electrice, al unor generatori de cele mai diferite tipuri. Pereții transparenți ai unei machete ne permit să urmărim întreaga construcție internă și ciclul de funcționare al uzinei atomo-electrice, în prezent în plină construcție.

Nu mai puțin interesantă este macheta stației electrice solare, ce se construiește în prezent în valea Ararat din Armenia. Funcționarea stației se bazează pe acțiunile foto-elementelor semi-conductorilor, care transformă direct energia solară în energie electrică. Peste doi ani stația va da primele torente de energie electrică, captată din imensa căldură a soarelui.

Intrucît ne-am oprit la folosirea energiei solare, nu putem trece neobservate aparatele de radio ce lucrează după același principiu. Aparatele „Sputnik" sau „Siurpriz" vor deveni în curînd piese nelipsite din bagajele călătorilor, excursioniștilor, lucrătorilor cîmpului. Aceste aparate sînt expuse alături de fratele lor mai mic, „Voronej", un mic aparat în formă de carte. El funcționează cu ajutorul energiei solare. O parte a energiei colectate se consumă pe loc, o altă parte este acumulată. Norii în dosul cărora se ascunde soarele nu reprezintă nici un pericol. „Voronej" acumulează energie de rezervă pentru 100 de ore de funcționare... De altfel, semiconductorii devin ajutorul tot mai de nădejde în automatizarea ramurilor economiei naționale. O mulțime de exponate ale variatei lor folosiri ne stau mărturie. Aparatura pentru conducerea de la distanță a întreprinderilor e de nedespărțit de semi-conductori. Această aparatură a luat în U.R.S.S. asemenea proporții, încît Uniunea Sovietică a și depășit Statele Unite în domeniul conducerii de la distanță a stațiilor electrice.

Ca într-o lume de basm colindă omul pavilionul construcției de mașini. Aproape tot ce se expune aici lucrează fără participarea omului, automat. Colectivul uzinei de automobile de la Gorki își expune noua sa creație „Ceaika", o mașină elegantă, comodă și rapidă. Nu departe de ea omul rămîne uimit de proporțiile gigantice ale unui tip de camion care transportă 40 de tone. Tractoare, combine, o mulțime de mașini agricole noi, motociclete, mașini electronice... înșiruirea poate continua fără sfîrșit.

Cineva a numit Expoziția Industrială „lumea celor 60.000 de farmece". La aceasta ar mai fi de adăugat doar atît, că cele 60.000 de farmece reprezintă doar proporții infime a ceea ce există și se înfăptuiește pe teritoriul marii puteri industriale ce se întinde de la Riga la Vladivostok, din Armenia pînă în Iacutia.

AL. CIMPEANU

Inscripție la o fotografie

Cei cinci tineri pe care îi vedeți în fotografie sînt piloți ai aviației militare americane. Imaginea a fost luată la bordul unui avion încărcat cu bombe atomice, în plin zbor.

Sînt cinci tineri din care, cel puțin trei s-ar putea să sufere de nevroză acută. De bună seamă că o fotografie nu poate arăta aceasta. Dar ceea ce pelicula nu poate înregistra, ceea ce chiar oamenii, oamenii obișnuiți nu pot sezisa întotdeauna, poate fi pus în evidență printr-un control medical. Acest control a fost făcut, iar datele sale au fost revelatoare.

Franz Bery, adjunct al ministrului Apărării al S.U.A., pentru problemele sănătății, a adresat o scrisoare confidențială ministrului Apărării, Mac Ebroy, în care i-a destăinuit concluziile examenului medical la care au fost supuși toți piloții militari americani. Franz Bery scrie că „...potrivit aprecierilor experților 67,3 la sută din toți membrii echipajelor examinați suferă de nevroză... Ceea ce izbește în al doilea rînd este psihastenia care în majoritatea cazurilor se manifestă printr-o impresionabilitate excesivă, prin reacții insuficient de controlate de voință, prin tot felul de fobii și, în special prin „fobia zborului", precum și prin simptome de isterie și irascibilitate excesivă".

Dar poate că cei cinci tineri aviatori fac excepție de la toate acestea, poate că ei nu sînt neurastenici. Poate. Dar iată că în scrisoarea sa Franz Bery mai spune că: „Marea încordare produsă în special de zborurile intercontinentale; ingerarea excesivă și sistematică a alcoolului (foarte adesea chiar în timpul zborului); folosirea stupefiantelor (în special a țigărilor conținînd opiu și marijuana)...", sînt factorii principali care au determinat epuizarea cronică a sistemului lor nervos.

În fotografia reprodusă de noi, doi dintre piloți stau cu niște căni în mînă. Să fie oare pline cu apă? Nimeni n-ar putea să jure, cu mîna pe inimă, că acești doi aviatori americani nu stau într-o atitudine proprie oamenilor care mai sorb din cînd în cînd cîte o înghițitură.

Nimeni nu mai ține paharul după ce a băut apă...

Așa că aceștia sînt oamenii cărora guvernul american le încredințează soarta păcii.

După ce scrisoarea confidențială a lui Franz Bery a fost publicată de presa din întreaga lume, autoritățile americane au luat măsuri urgente pentru a neutraliza impresia defavorabilă produsă. Ele încearcă, printre aliele, să treacă sub tăcere acest document demascator și au dat indicații organelor lor de propagandă să proslăvească în fel și chip moralul aviatorilor americani, fără să facă nici o aluzie la scrisoarea lui Bery. În prezent are loc o anchetă pentru a se stabili cum a parvenit presei o informație atît de dăunătoare guvernului S.U.A. Conform zvonurilor care circulă la Washington, Bery nu se află în cauză și își va menține postul; se crede însă că altcineva din Ministerul Apărării va trebui să-și dea demisia.

Că cineva din Ministerul Apărării S.U.A. va demisiona sau va fi demis, are mai puțină importanță.

Fapt este că de ani de zile, deasupra țărilor care fac parte din N.A.T.O., sau chiar în apropierea frontierelor Uniunii Sovietice, zboară avioane încărcate cu bombe atomice, conduse de piloți irresponsabili. Este deajuns ca unui asemenea neurastenic să i se năzărească cine știe ce și un război mondial ar putea izbucni în cîteva minute.

Acestei politici a lui Dulles — pe marginea prăpastiei, cum îi place acestuia s-o denumească — trebuie să i se pună capăt.

Popoarele din întreaga lume cer să la sfîrșit practica agresivă a plimbărilor avioanelor americane încărcate cu bombe atomice. Ar fi o dovadă concretă, doar o singură dovadă însă, că Statele Unite doresc cu adevărat destinderea încordării internaționale.

Eugen PHOEBUS

Este oare real „zborul în timp"?

Lansarea în Uniunea Sovietică a primilor sateliți artificiali ai pămîntului a demonstrat că visurile despre călătoriile în cosmos au căpătat o bază reală. În legătură cu aceasta a fost trezit din nou interesul față de una din deducțiile de mult cunoscute ale teoriei relativității — cu privire la posibilitatea „călătoriei în timp".

Din așa-numita teorie a relativității restrînse, elaborată încă în anul 1905 de vestitul fizician A. Einstein, rezultă că un ceasornic ce se deplasează rămîne în urmă față de un ceasornic imobil prin fața căruia trece. Atîta timp cît viteza de mișcare a ceasornicului este inferioară vitezei luminii, el rămîne doar foarte puțin în urmă față de ceasornicul imobil. De exemplu, ceasornicele instalate pe bordul sateliților lansați pînă în prezent, care zboară cu o viteză de 8 km/s vor rămîne în urmă numai cu o sutime de secundă anual față de ceasornicele de pe pămînt. Faptul că această rămînere în urmă este neînsemnată, se explică prin aceea că viteza luminii este foarte mare — 300.000 km/s. Tocmai din această cauză, adică datorită faptului că vitezele tuturor tipurilor de transport sînt infime în comparație cu viteza luminii, proiectanții de avioane pot să nu țină seama de legile teoriei relativității. Dar dacă viteza se apropie de viteza luminii, încetinirea mersului unui ceasornic ce se deplasează poate fi foarte mare. De pildă, un ceasornic care s-ar deplasa cu o viteză de 260.000 km/s, adică cu o viteză de aproximativ 30.000 de ori mai mare decît viteza satelitului, ar merge de două ori mai încet decît un ceasornic imobil. Tocmai de acest fapt este legată posibilitatea așa-numitei „călătorii în timp".

Dacă accelerația unei nave cosmice este suficient de mică, activitatea vitală a unui organism în mișcare se va desfășura în același ritm în care ar merge un ceasornic care s-ar deplasa împreună cu ea (se știe că și omul este un „ceasornic" în felul său, în care bătaia pulsului poate să aibă rolul acelor indicatoare). De aceea, după înapoierea sa, călătorul cosmic va fi în sens biologic mai tînăr decît confrații săi rămași pe pămînt.

V. GHINZBURG
membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S.

Note de călătorie ale trimisului nostru

SUDAN

Vedere generală a Universității din Kartum. Ne-am îngăduit indiscreția de a surprinde această conversație (firește asupra unor probleme foarte importante) între studenți și studente ai universității.

Pe Bezvi Mohamed, librarul, l-am cunoscut, întîmplător, undeva prin bazarul din Omdurman. Și — mărturisesc, — în scurtă vreme ne-am împrietenit. De altfel, nici nu-i de mirare; era acest librar o adevărată enciclopedie.

Înalt, zvelt, cu chipul de culoarea abanosului, cu trăsăturile fetii regulate și privire vioale, nespus de vioaie, Bezvi Mohamed părea o personificare a optimismului. El mi-a povestit, într-o franțuzească corectă, despre viața mizeră din trecut a poporului său și în deosebi — parcă-i văd ochii mari, luminoși — despre viața nouă, liberă, a poporului său.

Mi-ar fi greu să reproduc ceea ce mi-a istorisit Bezvi Mohamed; transcriu din caietul de notițe doar cîteva date care socot că ar putea ilustra, cît de cît, situația din Sudanul de pe vremea colonialismului englez și Sudanul de azi, liber și independent.

Povestirile le-am ascultat la Kartum...

Kartumul, denumit și „Trunchiul elefanților", este capitala țării; are 82.673 locuitori; din avion arată ca o mare pată verde în mijlocul deșertului. Construit în stil englezesc, cu șosele drepte, asfaltate. Casele mici, în majoritate cu un cat, destul de rar așezate între ele, minarete și moschei zvelte, conturate pe un cer roșu, aprins. Intregul oraș este așezat între cele două Nîluri: Nilul Albastru și Nilul Alb. Nenumărați indigeni, în frumoasele lor costume albe, circulă astăzi voioși prin centrul orașului.

Da, e Kartumul de azi... Dar ieri?

Transcriu din cele istorisite de Bezvi Mohamed:

„Kartumul de azi este al nostru, Kartumul de ieri... și ochii lui Bezvi Mohamed se întunecă prevestind amintiri dureroase. Mulți ani această parte de pămînt a țării noastre era greu accesibilă fiilor poporului nostru. El era orașul colonialiștilor englezi, a lui Gordon și Kitchener (doi generali englezi de tristă amintire pentru poporul sudanez — n.a.) al negustorilor englezi și al altora din afara țării noastre...

Astăzi însă,... Indemnat de prietenul meu am cercetat, din mulțimea de statistici pe care mi le-a pus la îndemînă, cîteva. Opresc firul povestirii lui și spicuiesc cîteva date și cifre în stare, sper, să ilustreze ce a însemnat pentru poporul sudanez cei puțini doi ani și cîteva luni de cînd s-a eliberat de sub jugul colonialismului englez, (1 ianuarie 1956) devenind o țară liberă și independentă.

La începutul anului 1956, școli elementare 607; la începutul anului 1958, școli elementare curente 841; școli intermediare (de la clasa 4—7) la începutul anului 1956 — 45; la începutul anului 1958 — 152; la începutul anului 1956 școli secundare 22; la începutul anului 1958 școli secundare 41, etc. Iar universitatea de la Kartum și-a lărgit activitatea. Ea are în prezent șapte facultăți din care cele mai importante sînt: artă, știință, drept, ingineri și științele veterinare, cuprinzînd 779 studenți, băieți și fete. Și în domeniul medical, poporul sudanez a făcut salturi deosebit de mari. Marele spital civil din Kartum, care a fost construit în 1957 și a costat 1.000.000 lire sudaneze (o liră sudaneză este egală cu o liră sterlină n.a.) este dotat cu personal medical bine pregătit, cu un utilaj modern, avînd o capacitate de 362 paturi. Dispensarele de asemenea s-au răspîndit de la un capăt la altul al țării, atingînd astăzi numărul de 478.

Plin de avînt creator, poporul sudanez a început să-și dezvolte și unele ramuri ale micii industrii. A luat ființă o fabrică modernă de produse de carne la Kosti, care prelucrează anual peste 50.000 capete de vite. Fabrica de bere „Nilul Albastru" din Kartum produce peste 2.500.000 litri de bere anual. Cele două fabrici de ciment de la Atbara și El Damer produc anual aproape 50.000 tone.

Iată cum un popor liber, care în anii colonialismului britanic trăia în cea mai cruntă mizerie, numai în doi ani a înfăptuit attea lucruri deosebite. De-

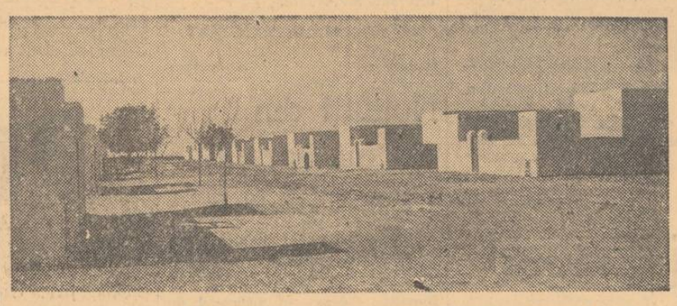

In vechiul oraș Omdurman, care are peste 130.000 locuitori, au început să apară noi locuințe specifice orașelor mai mari din Sudan.

Bogățiile solului și subsolului nostru, aurul, arama, zincul, cositorul, minereurile de fier ca și bumbacul, meiul, susanul, și alte nenumărate bogății ale țării, fildeșul, pieile de crocodil, erau tranzacționate aci, nu de proprietarii lor de drept, poporul sudanez, ci de impilatorii noștri. Mormanele de bani cîștigate de pe umerii noștri luau drumul safeurilor marilor bănci din Anglia. Pentru poporul sudanez, care muncea din greu, pe întregul cuprins al țării noastre, deloc mică (Sudanul are peste 2.500.000 km. pătrați n. a.), domnii de la Kartum plăteau un salariu de foame: un salariu care echivala cu o jumătate de kilogram de orez. Și acest salariu „mărel" era afectat bărbaților, femeile primeau doar jumătate din acest salariu al morții...

E drept — continuă Bezvi Mohamed — că domnii de la Kartum au înființat și cîte o școală, sau cîte un dispensar, dar aceasta ar putea fi ușor comparate cu un fir de nisip din vastele noastre deșerturi. Intr-o mare regiune a țării, în partea de sud, denumită Bahr El Ghazal, la o populație de peste 600.000 locuitori era doar o școală primară și un MEDIC (citiți bine: un medic) la peste 100.000 de oameni. De altfel ce să mai spun: în întreaga țară erau 76 medici și 450 moașe. Cu acest „aparat sanitar" o populație de peste 9.000.000 locuitori trebuia apărată de dizenterie, trahomă (boală de ochi n. a.), boala somnului, malaria. De aceea majoritatea populației noastre cu greu atingea vîrsta de 40 de ani...

Astăzi însă,... Indemnat de prietenul meu am cercetat, din mulțimea de statistici pe care mi le-a pus la îndemînă, cîteva. Opresc firul povestirii lui și spicuiesc cîteva date și cifre în stare, sper, să ilustreze ce a însemnat pentru poporul sudanez cei numai doi ani și cîteva luni de cînd s-a eliberat de sub jugul colonialismului englez, (1 ianuarie 1956) devenind o țară liberă și independentă.

La începutul anului 1956, școli elementare 607; la începutul anului 1958, școli elementare curente 841; școli intermediare (de la clasa 4—7) la începutul anului 1956 — 45; la începutul anului 1958 — 152; la începutul anului 1956 școli secundare 22; la începutul anului 1958 școli secundare 41, etc. Iar universitatea de la Kartum și-a lărgit activitatea. Ea are în prezent șapte facultăți din care cele mai importante sînt: artă, știință, drept, ingineri și științele veterinare, cuprinzînd 779 studenți, băieți și fete. Și în domeniul medical, poporul sudanez a făcut salturi deosebit de mari. Marele spital civil din Kartum, care a fost construit în 1957 și a costat 1.000.000 lire sudaneze (o liră sudaneză este egală cu o liră sterlină n.a.) este dotat cu personal medical bine pregătit, cu un utilaj modern, avînd o capacitate de 362 paturi. Dispensarele de asemenea s-au răspîndit de la un capăt la altul al țării, atingînd astăzi numărul de 478.

Plin de avînt creator, poporul sudanez a început să-și dezvolte și unele ramuri ale micii industrii. A luat ființă o fabrică modernă de produse de carne la Kosti, care prelucrează anual peste 50.000 capete de vite. Fabrica de bere „Nilul Albastru" din Kartum produce peste 2.500.000 litri de bere anual. Cele două fabrici de ciment de la Atbara și El Damer produc anual aproape 50.000 tone.

Iată cum un popor liber, care în anii colonialismului britanic trăia în cea mai cruntă mizerie, numai în doi ani a înfăptuit attea lucruri deosebite. Desigur că poporul sudanez mai are uriașe probleme de rezolvat. Analfabetismul mai este în proporție de aproape 90 la sută din întreaga populație. Stîrpirea acestei plăgi va fi deosebit de grea, deoarece în întreaga țară, în deosebi în sud, sînt peste 400 triburi nomade sau semi-nomade care vorbesc peste 70 de dialecte arabe.

In această privință, prietenul meu Bezvi Mohamed m-a asigurat: oricît de grea ne-ar fi sarcina, oricît timp ne-ar costa vom căuta să luminăm poporul nostru. De altfel, am și început să o facem. Ziarele noastre s-au înmulțit (probabil că a început cu acest mijloc de educare a maselor știindu-mă ziarist), numai guvernul are trei ziare: „Umma", „Nil" în limba arabă și „Sand of Sudan" în limba engleză; două săptămînale apar în provincie: „Weeklys" în limba engleză și „Al. Gezira" în limba arabă. De asemenea, mai apar ziarele „Al Alam" și „Al Ahbar" care este organul frontului anti-imperialist...

Incheiez această prezentare sumară făcută din nolanul de date și aprecieri ale librarului Bezvi Mohamed, prin cuvintele lui, pe care le-am notat întocmai: O țară imensă; un pămînt bogat; un trecut tragic; un prezent anevoios; perspective frumoase, perspective născute din măreția libertății și a faptelor de viitor.

Mircea RĂDULESCU

PRETUTINDENI

IN VALEA Fergana din R.S.S. Uzbeká s-a descoperit un mare număr de unelte cioplite din cremene, vîrfuri de săgeți și alte unelte de piatră. In urma unei studieri minuțioase, arheologii au stabilit că aceste unelte vechi au fost cioplite cu peste 50.000 de ani în urmă. Locul unde s-au găsit aceste materiale reprezintă prima carieră de piatră a omuhi de Neanderthal, descoperită pe teritoriul Uniunii Sovietice.

●

LA PEKIN se construiește un nou stadion, cu o capacitate de 83.000 de locuri, care va fi inaugurat la 1 octombrie, cu prilejul spartachiadei ce se va organiza în cinstea celei de-a 10-a aniversări a R. P. Chineze. Ocupînd o suprafață de 360.000 m. p., acest mare centru sportiv va consta din tribunele centrale pentru 75.000 de spectatori, un bazin de înot cu tribune pentru 4000 de spectatori și o sală de gimnastică pentru 4000 de spectatori.

●

MAȘINA de calculat „T 520", construită de curînd în Cehoslovacia, execută 20 de operațiuni. Pentru operațiile complicate și numeroase efectuate de mașinile cu relee, se folosesc de obicei mașinile electronice, care sînt mai mari și mai scumpe decît mașina „T. 520". Noua mașină efectuează 8000 de calcule pe oră. Ea are 900 de releuri, prin care trec aproximativ 20 kilometri de sîrmă de legătură. Bobinajul releurilor reprezintă cîteva sute de kilometri de sîrmă fină.

●

LOCUITORII orașului Artigas (Uruguay) au hotărît să creeze „o livadă a păcii". In acest scop s-au adresat celei mai importante grădini botanice a Academiei de științe a U.R.S.S. Ei intenționează să planteze un vast teren cu arbori fructiferi din toate țările lumii. Specialiștii sovietici au răspuns cu plăcere apelului orașului Artigas. Ei vor trimite o serie de specii de plante meridionale, un stejar și un mesteacăn alb.

●

CU PRILEJUL săpăturilor executate la o movilă-mormînt din munții Asiei Centrale, în valea riului Kargi (în partea de sud-vest a Regiunii Autonome Tuvine), la o altitudine de aproximativ 1.900 metri deasupra nivelului mării, un grup de arheologi din Leningrad au descoperit o oglindă datînd din secolul al VII-lea al erei noastre.

●

LA CEREREA vecinilor, poliția din Pasadena (California) a intervenit pentru a interzice doameni Nancy Ewing să-și plimbe cățelul legat la ochi. Cerîndu-i-se explicații ea a arătat că procedează așa pentrucă vrea să ferească pe iubitul său cățel, care răspunde la pomposul nume de „King Boy", să vadă toate relele din lume. Cîtă duioșie...

●

DE CURIND, în R. P. Chineză, în provincia Kansu, s-a început fabricarea cuptoarelor solare. Din cauza climei, care se menține aici călduroasă în tot timpul anului, o oală cu orez fierbe în răstimpul a 20 de minute. Incă în acest an se vor produce pe scară mare, acest gen de cuptoare, care folosesc energia solară.

●

LA HOLLYWOOD a fost luată deunăzi hotărîrea de a se inaugura o „alee a celebrităților", cu plăci comemorative pentru toți acei care au devenit „nemuritori" prin film.

Numai unul singur lipsește din șirul artiștilor de cinematograf: Charlie Chaplin. Comitetul de inițiativă a ajuns la neașteptata concluzie că Charlot nu aparține acelei categorii de actori „care sunt în stare să aibe o notă personală". Se afirmă că nu ar fi meritul lui Chaplin, ci al regizorilor săi, dacă i se poate atribui „o anumită originalitate". Partea curioasă a acestei... aprecieri, este faptul că în cele mai multe filme în care a jucat, Charlot a fost propriul său regizor...

●

LA FAJUM, o oază din Egipt, au fost găsite cu 70 de ani în urmă, în vechi încăperi funerare, imagini pictate pe lemn, care reprezentau pe cei înmormîntați acolo. Culorile portretelor, care au o vechime de peste 2000 de ani, s-au păstrat surprinzător de vii. S-a scurs multă vreme pînă s-a ajuns la cunoașterea compoziției acestor culori și a tehnicei aplicării lor. Pictorul sovietic Șvostenco, după studii ce au durat un sfert de veac, a reușit să descopere recent secretul străvechilor culori. El a reușit să realizeze culori de ceară, cu care se poate picta pe pînză, marmură, ciment, ardezie, asbest sau cărămidă.

●

CONSTRUCTORII Institutului de Televiziune al U.R.S.S. din Moscova, au conceput prima instalație de televiziune sovietică pentru reportaje. Ea conține un sac de dimensiuni mici (cu un generator sincronic, un amplificator, un aparat de transmisie...) pe care reporterul îl poartă pe umeri, și o cameră de 2,5 kg. Raza de acțiune a noului aparat e de 500 m. iar greutatea totală cu cameră cu tot de 15 kg. Instalația e alimentată de acumulatori.

●

UN ELVEȚIAN a avut ideea de a construi macheta decorativă, în miniatură, a primului satelit artificial al Pămîntului. Ingeniosul, pe nume Arthur Giubbini, a încredințat macheta unei fabrici de jucării, care produce acum în serie „sputnici" în miniatură. Debutul: Expoziția internațională de la Bruxelles, unde Giubbini personal îl prezintă cumpărătorilor. Jucăria se compune dintr-un soclu metalic, în interiorul căruia se află un cilindru cu crestături. Ca la orice cutie muzicală, acest cilindru poate reproduce, dacă este pus în mișcare, anumite sunete. Jucăria lui Giubbini cîntă faimosul Bip... Bip... al primului satelit artificial al pămîntului. Deasupra soclului metalic este reprodusă în relief o parte a mapamondului. Din locul indicînd Moscova se ridică o tijă de metal terminată cu o sferă (6 cm. diametru) prevăzută cu ferăstră circulară și antenele caracteristice satelitului artificial sovietic. Pe soclu este încrustată o dată: 4.10.57, ziua în care primul satelit artificial și-a luat zborul spre Cosmos.

Ziarul „Tribune de Genève" precizează că dintre vizitatorii Expoziției de la Bruxelles, cei mai avizi cumpărători de „sputniks-souvenirs" sînt... americanii.

Tineretul din cele mai îndepărtate colțuri ale Sudanului surîde cu încredere viitorului. În clișeu: O tînără din regiunea Equatorie, despre care n-am putea spune că nu știe să pozeze cu grație.

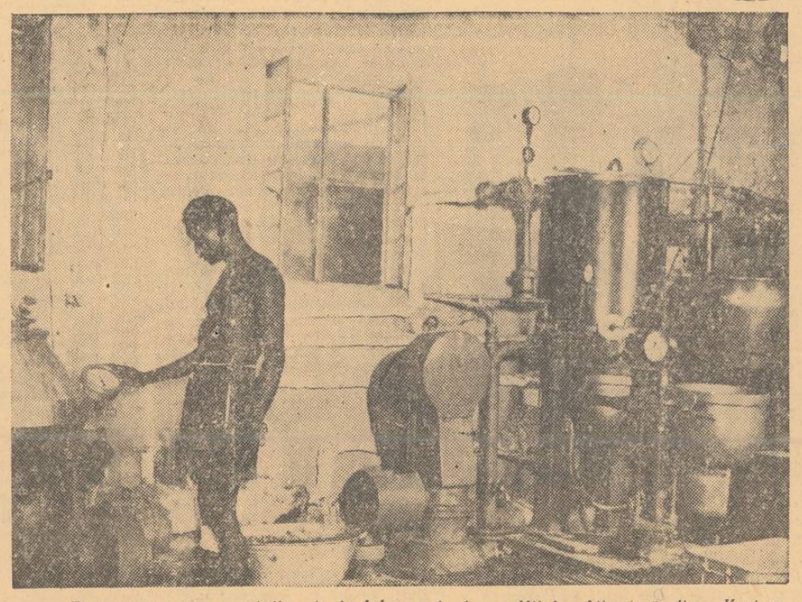

O parte din sala mașinilor de la fabrica de bere „Nilul Albastru" din Kartum. „Mai este nevoie doar de o jumătate de atmosferă și presiunea va fi suficientă pentru începerea procesului de producție.

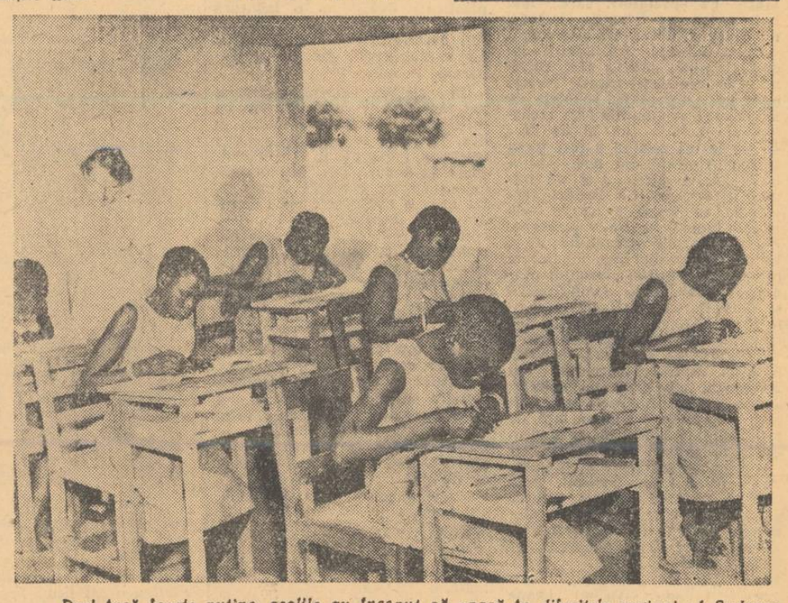

Deși încă foarte puține, școlile au început să apară în diferitele regiuni ale Sudanului. În clișeu: o clasă de fete a unei școli elementare din regiunea Bahr El Ghazal (sudestul Sudanului).

Vă prezentăm un tînăr actor:

FLORIN PIERSIC

— „Numele ?"
— *Florin Pierste.*
— Ocupația ?
— *Actor.*
— Vîrsta ?
— *22 de ani și... ceva.*
— Căsătorit ?
— *Nu. Și nici nu cred să fiu prea curînd...*
— Ai urmat Institutul de artă dramatică ?
— *Și cinematografică. Din anul 1958, cînd m-am înscris în anul I al Institutului de cinematografie. La unificarea Institutului de cinematografie cu cel de artă dramatică am intrat în anul II, la Institutul de artă dramatică și cinematografică, la clasa maestrei emerite Marietta Sadova.*
— Cînd ai terminat institutul ?
— *În 1957, cînd după producția de sfîrșit de an cu „Peer Gynt" am fost angajat la studioul institutului.*
— Ce alte roluri ai mai jucat ?
— *Rolul directorului din „Copacii mor în picioare" de Alejandro Cassona, Chiriac din „O noapte furtunoasă", Silvestre din „Vicleniile lui Scapin", Ribasov din „Orologiul Kremlinului" de Pogodin și Feodor din „Invazia" lui Leonov.*
— Film ai făcut ?
— *Da. Pe Tănase, în „Ciulinii Bărăganului".*
— Acum la ce lucrezi ?
— *Sper că voi juca în filmul pe care-l face Savel Stiopul după scenariul lui Marin Preda, „Pasiunea prietenilor noi".*
— Ce-ți place mai mult, filmul sau teatrul ?
— *Filmul. Și totuși... îmi pare rău că nu-mi place mai mult teatrul. E așa de frumos.*
— Și de ce îți place mai mult filmul ?
— *Vezi, nu știu exact cum să spun. Nu cred că se datorește faptului, cum cred unii, că în film mă pot vedea jucînd și în teatru nu. Uite, în teatru... spui un monolog—ca în „Peer Gynt" de pildă. Îl spui frumos, ești emoționat, mai vezi cîte o femeie plîngînd în stal și pe urmă gata... E un moment de mare concentrare, dar unul. Ori, în film, unde toate lucrurile, toate amănuntele se văd mai bine ca pe scenă, concentrarea e maximă. Pe scurt, e mai greu de făcut, dar tocmai de aceea și mai frumos.*
— Ce ai vrea să joci ?
— *În teatru „Ruy Blas", în film pe Ciprian Porumbescu. De altfel, nu sînt mofturos. Îmi place să joc și joc cu plăcere orice mi se dă și orice rol, cît de mic, mă emoționează și îl joc din tot sufletul.*
— Alte pasiuni în afară de teatru și film — iartă-mă, în afară de film și teatru ?
— *Muzica, înotul și baschetbalul.*
— Actori preferați ?
— *Tatiana Samoilova, pe care am cunoscut-o recent la festivalul de la Cannes. M-au impresionat, în afară de talentul ei recunoscut de toți, drăgălășenia și modestia ei".*

Cu asta însă nu știți totul despre Florin Piersic — căci spațiul nu ne permite să mai relatăm cît de mult își iubește orașul natal, Clujul și mai ales cît de mult își iubește mama, care *„e cea mai bună mamă din lume"* și căreia tînărul și talentatul actor îi datorește multe din succesele sale.

Dana MUȘAT

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

GYON BRANDEREANU — Buzău: Silvana Mangano, actrița care a interpretat rolul lui Circe și al Penelopei în filmul „Ulisse" și care vă interesează atît de mult, s-a făcut cunoscută și a debutat în film în urma unui concurs de frumusețe, apoi a cucerit aprecierea unanimă datorită calității jocului ei într-un valoros film italian, realizat cu ani în urmă, de Giuseppe de Santis, „Orez amar". Nu de mult a deținut rolul principal feminin într-o producție franco-italiană, alături de Yves Montand și Pedro Armendariz și, recent, în filmul „Baraj împotriva Pacificului". Este căsătorită cu un cunoscut producător de filme. Vîrsta ? Cum puteți pune o asemenea întrebare în legătură cu o actriță ?!

LEANA — Galați : Regizorului Dinu Negreanu îi puteți scrie pe adresa . Str. Paleologu nr. 3 — București. Cît despre fotografia lui Adrian Hovăn, vă promitem să o publicăm de îndată ce pe ecranele noastre va apărea un film în care simpaticul actor va deține un rol...

GEORGESCU PAUNIȚA — Călăraș : Pe Elina Bistrițkaia o veți revedea în filmul sovietic „Pe Donul liniștit" — ecranizarea celebrului roman al lui Șolohov în care deține rolul frumoasei Axinia. In „Vagabondul" rolul Ritei a fost interpretat de Nargis care, așa cum am mai amintit în cîteva rînduri, nu este soția lui Raj Kapoor. La întrebarea privind „concursul" nu vă putem răspunde, întrucît nu am înțeles despre ce concurs e vorba.

ELENA MARCOVICI : Nu cunoaștem adresa lui Laurence Harvey. In rolul lui Fernando din filmul **Fedra** a apărut Vicente Parra.

IULIA, — **Agnita, reg. Stalin** : Ne bucură mult interesul ce-l purtați revistei noastre. Actorii care vă interesează sînt profesioniști.

Ligia Moga este una din cele mai tinere actrițe ale colectivului artistic al Teatrului Național din Cluj. Jucînd rolul Doamnei Tana din „Viforul" de Delavrancea, ea și-a cîștigat însă pe drept simpatia și aprecierile publicului clujean, iar de curînd, în turneul întreprins de Teatrul Național din Cluj în Capitală și aprecierile spectatorilor bucureșteni.

„Jurnalul Annei Franck"

pe scena Teatrului Tineretului

Convorbire cu regizorul Helfried Schöbel și cu actorul Rolff Büttner

Helfried Schöbel, prim regizor al Teatrului Tinerei Generații din Drezda și Rolff Büttner, actor și director al aceluiași teatru, sînt de cîteva săptămîni oaspeți ai Teatrului Tineretului din București, unde pun în scenă piesa „Jurnalul Annei Franck" de Frances Goodrich și Albert Hackett.

In toate zilele, dimineața și după amiaza, se repetă cu sîrg : premiera are loc la 27 iunie și pînă atunci n-au mai rămas multe zile.

În cele cîteva minute de răgaz dintre două repetiții am stat de vorbă cu regizorul H. Schöbel și cu actorul R. Büttner, care a interpretat rolul lui Otto Franck la Drezda.

— **La Teatrul Tinerei Generații, „Jurnalul Annei Franck" s-a pus în scenă acum doi ani — ne spun oaspeții. Piesa a mai fost pusă în scenă și de alte teatre germane. Premiera a avut însă loc întîi la noi, la Drezda. Toată lumea era curioasă să vadă cum va fi primită piesa. Acuzația necruțătoare adusă fascismului care străbate întreaga piesă i-a cutremurat pe spectatori, care mai pot vedea pe străzile Drezdei urmele pustiitoare ale războiului.**

După ultimul act, timp de două minute, sala a fost străpinită de cea mai adîncă tăcere, apoi pe neașteptate, ropotele de aplauze și aclamațiile i-au rechemat pe actori... de 30 de ori : de 30 de ori cortina a fost trasă și apoi ridicată din nou. Așa a fost primită piesa..., și nu numai la Drezda. Cu același succes ea se joacă acum în cele mai bune teatre germane. Pentru teatrele tineretului însă, în afara sufletului de umanitate pe care-l respiră „Jurnalul Annei Franck", este semnificativă și dezvoltarea spirituală a adolescentei Anne, în condițiile atît de grele ale prigoanei antisemite dezlănțuite de dictatura fascistă. Aici, la Teatrul Tineretului din București, am găsit un colectiv sudat, de actori tineri, cu un punct de vedere comun față de problematica piesei și cu o dragoste de muncă impresionantă...

Cu puțină stîngăcie în pronunție, regizorul H. Schöbel, ne-a înșirat pe rînd numele tuturor actorilor care fac parte din distribuția piesei : **Marcel Gingulescu** (Otto Franck), **Eugenia Zaharia**, artistă emerită (D-na Franck), **Lucreția Racoviță** (Margot), **Liliana Țicău** (Anne Franck), **Const. Cristel** (Dl. Wan Daan), **Agnia Bogoslava** (D-na Wan Daan), **Felix Caroly** (Peter), **H. Polizu** (Dussel), **N. Motoc** (Kraller) și **Paula Tudor** (Miep). Și cum am mai spus — a adăugat regizorul, toți aceștia, **dar absolut toți**, creează asemenea armonie în interpretare, încît nădăjduim că spectacolul va fi bine realizat.

Înainte de despărțire, oaspeții germani ne-au împărtășit și cîteva impresii despre București, despre bucureșteni, despre spectacolele teatrelor din Capitală...

— **Ne-a impresionat într-un chip deosebit numărul mare de actori talentați din teatrele dvs. și avalanșa către sălile de spectacole, muzee, concerte, dragostea oamenilor pentru artă. Am remarcat apoi că poezia, muzica, plastica dvs. au o legătură strînsă cu folclorul românesc. Am ascultat cu multă admirație pe Ioana Radu, pe Maria Tănase...**

Cît privește cultura germană, am fost fericiți să constatăm că este cunoscută și răspîndită la dvs. în țară. Și nu numai atît : celelalte naționalități conlocuitoare se bucură aici, în Romînia de un sprijin deosebit. Am vizitat printre altele și Casa de cultură „Fr. Schiller" și vă putem spune că ceea ce am văzut acolo a întrecut cu mult așteptările noastre. La întoarcerea în Germania vă promitem că ne vom strădui să popularizăm bogata cultură românească. Și-n această direcție nădăjduim că ne vor ajuta și tov. C. Sîncu și M. Rubingher care vor veni pe baza acordului ce există între teatrele noastre să pună în scenă o piesă românească la Drezda. Cred că se vor opri la „Sînziana și Pepelea", sau la „Înșir-te mărgărite" pentru ca folclorul dvs. să fie pus cît mai bine în valoare și cunoscut deci de publicul german.

După invitația la premiera „Jurnalului Annei Franck" din 27 iunie, repetiția a fost reluată.

Anca VLAD

Noutăți din cinematografia ITALIANĂ

— Regizorul italian Carlo Lizzani, al cărui film documentar „Zidul chinezesc" a fost ales să reprezinte Italia la Festivalul de la Bruxelles, duce în momentul de față tratative pentru realizarea unui vechi proiect al său : Săparea Simplonului, o reevocare a giganticei victorii a tehnicii și muncii omului.

— Gina Lollobrigida și Paolo Stoppa vor fi principalii protagoniști ai filmului Legea, realizat de Jules Dassin. Pentru rolul Marietței, personajul principal, regizorul căuta o tînără de 17 ani, pasionată, exuberantă. Nici o candidată nu a corespuns însă așteptărilor. Deoarece alegerea s-a oprit asupra Ginei Lollobrigida, personajul Marietta va fi revăzut și modificat pentru a fi adaptat vîrstei actriței italiene.

— Filmul lui De Sica Anna din Brooklyn interpretat de Gina Lollobrigida și de Vittorio de Sica, care povestește aventurile eroi-comice ale unei văduve italo-americane, reîntoarsă în patrie pentru a-și căuta un soț, a fost ales pentru a reprezenta Italia la Festivalul de la Berlin.

— Raf Vallone va regiza în curînd primul său film a cărui vedetă va fi Brigitte Bardot. Actorul italian, care interpretează în momentul de față la Teatrul Antoine din Paris piesa lui Artur Miller Privind de pe pod, a terminat scenariul filmului, care se va intitula După două ore.

Dante POLI

Antonella Lualdi și Franco Interlenghi, din nou împreună pe ecran, turnează în aceste săptămîni la Berlin alături de Folco Lulli, în regia lui Carmine Gallone, o nouă coproducție italo-germană : „Policusca". Subiectul este luat după o nuvelă a lui Lev Tolstoi. Acțiunea se petrece într-un sat din Rusia. Pentru acest film, Franco Interlenghi și-a lăsat să-i crească o barbă foarte fotogenică.

ECOURI

Cinematografice

● SERGHEI BONDARCIUK, artist al poporului din U.R.S.S., binecunoscut și publicului romînesc, își face debutul în calitate de regizor cinematografic. In regia sa, studiourile „Mosfilm" turnează filmul „Soarta unui om", după o povestire cu același nume de Șolohov. Artistul interpretează în același timp unul din rolurile principale

● TINARA și talentata Tatiana Samoilova, neuitata interpretă din „Zboară cocorii", a fost primită în colectivul artistic al teatrului „V. Maiakovski" din Moscova. Recent, ea a debutat cu succes pe scena acestui teatru, jucînd alături de tatăl ei, cunoscutul actor Evghenii Samoilov.

● UN TATĂ își împinge la sinucidere fiul... Iată, pe scurt, subiectul noului film pe care îl realizează regizorul francez Denis de la Patellière și care reprezintă un tablou satiric al marii finanțe. Filmul constituie adaptarea pentru ecran a romanului lui Maurice Druon, „Marile familii" — distins cu premiul Goncourt 1948. In rolurile principale : Pierre Brasseur, Bernard Blier, Annie Ducaux, Louis Seigner.

● „CORESPONDENTUL NOSTRU" este titlul filmului la care lucrează în prezent studioul „Lenfilm". Este vorba de destinul unei tinere ziariste, interpretată de cunoscuta actriță Inna Makarova.

● DRAMATURGUL sovietic A. Stein și scriitoarea franceză Lila Damer vor semna scenariul filmului „Aplauzele prietenilor", pe care urmează să-l turneze studioul „Mosfilm", în regia francezului Henry Essner. Unul din personajele viitorului film va fi cunoscutul clovn sovietic Oleg Popov.

● VITTORIO DE SICA, cunoscutul actor și regizor italian, deține rolurile principale în două noi filme. Primul, cu titlul „Spuneți 33", este pus în scenă de Camillo Mastrocinque. Al doilea, pe care-l turnează la Madrid, alături de Carmen Sevilla, se intitulează „Pîine, dragoste și... Andaluzia".

● IN FILMUL „Două femei", al cărui scenariu e dramatizarea romanului cu același nume al lui Alberto Moravia, actrița Ana Magnani va fi mama Sophiei Loren. In viața de toate zilele cele două actrițe nu se prea înțeleg. Poate că filmul le va împăca.

● „FAMILII MARI" este filmul în care actorii Jean Gabin și Pierre Brasseur, foarte buni prieteni în viață, apar ca doi frați, între care există o dușmănie de neîmpăcat. Din distribuția acestui film mai fac parte : Jean Desailby, Bernard Blier, Jean Murat, Annie Ducaux, tînăra actriță Francoises Cristophe, și alții.

● STUDIOURILE sovietice, au realizat un nou și amuzant film de desen animat în culori, care, pe lîngă tradiționalele personaje ale filmelor pentru copii (purcelușă, urșuleți, iepurași, etc.) prezintă și unele apariții cu totul noi și în pas cu vremea : înotători sub apă. Titlul filmului ? „Vechi cunoștințe".

● TINARUL regizor francez Robert Hossein realizează un nou film ale cărui exterioare se turnează în prezent în preajma orașului Nissa. Protagoniștele filmului sînt soția și cumnata sa, respectiv Marina Vlady și sora ei, actrița Odile Versois.

De vorbă cu artista bulgară

Glinka Stanceva

„Iată o artistă frumoasă și talentată", au scris ziariștii prezenți la Festivalul Filmului de la Cannes din anul 1957, despre artista bulgară Glinka Stanceva. I s-au solicitat interviuri, iar fotografia ei a putut fi văzută în numeroase ziare și reviste.

Zilele trecute, poposind în capitala Bulgariei, am ținut să aflu noutăți despre activitatea acestei tinere artiste. Nu a fost de loc ușor să o găsesc pe Glinka Stanceva. Își împarte mai tot timpul pe platourile de filmat și scena Teatrului Popular din orașul Blagoevgrad.

In sfîrșit, într-o după amiază am avut prilejul să o întîlnesc în holul hotelului „Moskva" din Sofia, unde a binevoit să răspundă întrebărilor noastre.

— Cum ați devenit actriță ?

— De cînd eram copilă vroiam să apar pe scenă. Iubeam foarte mult baletul și ași fi vrut să devin balerină. Pînă la urmă m-am decis să fac teatru. In 1955, cînd am terminat studiile la Institutul de Teatru din Sofia, am cerut să fiu repartizată la Teatrul Popular din Blagoevgrad, unde joacă soțul meu, artistul Peiciu Peicev.

— Cînd ați apărut pentru prima dată în fața aparatului de filmat ?

— Puțin mai tîrziu, într-un film artistic de scurt metraj. Adevăratul debut cinematografic consider însă că mi l-am făcut odată cu interpretarea rolului Tvetei din filmul „Pămînt", realizat după o nuvelă de Elin Pelin, care a fost prezentat anul trecut la Festivalul Filmului de la Cannes.

— In ce filme ați mai jucat ?

— In „Jurămîntul haiducilor", o ecranizare a cunoscutului roman cu același titlu de Orlin Vasiliev. In acest film am interpretat rolul Ivanei, o fată din popor, care este furată și dusă la haremul sultanului Mehmet Bei, de unde este salvată de haiducii bulgari.

In prezent, turnez într-un nou film, o comedie cu subiect sportiv intitulată : „Favoritul 13".

— Ce roluri v-au plăcut mai mult ?

— Cele despre care v-am vorbit. Tveta, din „Pămînt" și Ivana din „Jurămîntul haiducilor". De altfel, prin aceste filme m-am făcut cunoscută și în străinătate. Zilnic primesc de la spectatorii din Uniunea Sovietică, Ungaria, Cehoslovacia și din alte țări, numeroase scrisori.

Ion POPOVICI

Panică la Hollywood

Industria visurilor americane imprimate pe bandă de celuloid trece de mai bine de zece ani printr-o gravă criză, ale cărei urmări se fac tot mai simțite. Campania psihologică dezlănțuită de marile monopoluri cinematografice americane în vederea inoculării unei noi mentalități cinematografice în rîndul spectatorilor americani s-a soldat cu un faliment și a obligat numeroși producători să renunțe la multe dintre proiectele lor cinematografice. „Hollywood Report", care apare în cetatea filmului, arată că lunar rămîn fără lucru în industria cinematografică cîteva mii de muncitori și tehnicieni.

R.K.O., o veche și puternică casă producătoare din Hollywood, a hotărît de curînd să-și înceteze activitatea, iar „Columbia", una din casele producătoare cele mai vechi și mai solide, să-și reducă simțitor activitatea. Pierderea unor piețe de desfacere în Europa și Asia a făcut ca producția cinematografică a S.U.A. să scadă vertiginos în ultimii ani. De la 600 filme artistice produse în 1946, cinematografia americană a ajuns la 280 de filme în 1956, ocupînd locul trei în lume, după Japonia și India.

Pe de altă parte, povara taxelor de tot felul, cenzura maccarthystă, costul campaniilor publicitare, sporirea cheltuielilor de producție, au contribuit mult la agravarea crizei. Pentru a avea o idee asupra impozitelor care se percep asupra veniturilor la Hollywood, amintim că lui Gary Cooper, din cei 310.000 dolari care i se cuveneau în urma turnării filmului „Kelly an me", i-au revenit numai 90.000 dolari. Diferența reprezintă impozite vărsate guvernului federal, statului California, municipiului Los Angeles, orașului Hollywood etc.

Punctul nevralgic al crizei îl constituie însă închiderea a numeroase săli de cinema din S.U.A. Potrivit unei anchete a revistei „Motion Picture Herald", lunar își închid porțile din lipsă de spectatori un număr de 100 asemenea săli. Proprietarii nu le închid în mod temporar, ci pornesc la demolarea clădirilor. Perforatoarele atacă zilnic, fără milă, zidurile unora dintre cele mai cefebre săli de cinema din S.U.A., pentru a se folosi terenul în alte scopuri. „Paradise Theatre", vestita sală din Chicago cu o capacitate de 4.000 locuri a fost dărîmată fără nici un regret. Pînă în prezent au fost condamnate la moarte peste 6000 asemenea săli.

Cum se explică însă refuzul spectatorilor americani de a merge la cinematograf, care alături de sport și festivalurile dansante se număra printre mijloacele ieftine și accesibile de amuzament pentru toată lumea ? Situația se datorează calității filmelor americane, care de mai bine de zece ani cunoaște un regres continuu. Pe lîngă aceasta se mai adaugă și concurența stațiunilor de televiziune. Pentru a atrage cît mai mulți spectatori proprietarii unor săli de cinematograf le-au oferit acestora gumă de mestecat și cîte un ceai gratuit, soluție care însă nu a reușit să calmeze efectele crizei. In 1957, cinemascopul, bioscopul, cinerama și alte invenții de acest soi, au fost departe de a cuceri un nou public cinematografic. Circa 1.200 săli de proiecție la cinemascop au fost închise. După cincizeci de ani de activitate, Hollywood-ul e obosit și bolnav...

Unul dintre părinții cinematografului american, bătrînul Samuel Goldwyn, alarmat de această situație, a cerut producătorilor mai multă atenție față de calitate, nu cantitate... Se pare că bătrînul, cu spiritul său comercial, a înțeles printre cei dintîi despre ce este vorba...

Căci filmul american a început de mult să mai fie un mijloc de educație cetățenească, un mijloc de culturalizare. Cineaștii americani, sub pretextul că oferă spectatorului două ore de destindere, îi dăruiesc un produs standard, menit să-i perverteasă simțurile, să-l îndepărteze de la problemele sociale și morale, să-l corupă... Peliculele erotice, în loc să alunge orice gînd negru din mintea omului, pervertesc mai degrabă tineretul. „Fata pe care o dorești", producție 1957, a fost criticată deschis de unele ziare americane ca făcînd exces de sex-appeal, made în S.U.A. și de trivialități debitate în ritmul unor „blues" sud-americane... „Blonda explozivă", „Manuela", „Dorințe sub platani", „Senzualii", împing spectatorul de la o senzație la alta, de la beția caldă la cea rece. Din seria filmelor de scandal, „Baby Doll" (Păpușa de carne) abundă în „poze picante". Acest film a fost condamnat în mod public, iar accesul minorilor în sălile unde rula „Baby Doll" a fost interzis. Multe filme erotice sînt un fel de panopticum uman, în care spectatorii pot vedea femei-sirene, femei-bărbați, femei-copii, femei cu barbă, etc.

Publicitatea cea mai zgomotoasă se face însă în jurul filmelor de propagandă războinică, în jurul așa ziselor filme strategice, destinate educației tineretului american. Toate filmele de acest gen : „Drumul spre glorie", „Torpile sub Atlantic", „Batalioane în noapte", glorifică brutalitatea, whisky-ul, pasiunile violente, crima... Tineretul american, obișnuit de multă vreme cu asemenea producții cinematografice, rămîne însă indiferent în fața reclamelor costisitoare de neon... Filmul educativ american a pierdut de curînd pe Mike Todd, singurul producător care mai poseda încă elanul primilor pionieri ai cinematografului american și ale cărui filme, adaptate după romanele lui Jules Verne, au cucerit favorurile tinerilor americani.

Temele polițiste, ca și seriile judiciare, au pierdut priza pe care o aveau altădată în public; e drept însă că și calitatea unor filme ca „Noaptea bestială", „Plăcerile infernului", „Martori, cu conștiința murdară" și altele, nu suferă concurența filmelor clasice de acest gen de acum cincisprezece ani, din epoca lui James Cagney și a lui Edward G. Robinson Deși reclama acestor filme promite spectatorilor gag-uri atomice, sadisme în doze masive, inovații în arta de a ucide, tinerii americani continuă să treacă nepăsători prin fața afișelor...

Dar nici filmul-western, închinat altădată eroismului primilor pionieri, nu mai provoacă interesul spectatorului blazat. Se recunoaște însă public că și calitatea filmelor de acest gen, inaugurate acum cincizeci de ani cu Buffalo Bill, s-a standardizat. De la „Cavalcada fantastică" a lui John Ford, la filme de tipul „Sînge în deșert" sau „Fricoșii din Far West" este o cale lungă. Epoca de glorie a westernului american a apus iremediabil și fără speranțe. In ciuda unui tapaj publicitar și a prezenței unor artiști ca Marlène Dietrich și Carmen Jones, westernul american sucombă lent din cauza lipsei de idei. Dacă veți lua orice film-western veți întîlni pretutindeni același decor perimat : preeriile din vestul îndepărtat, un defileu, o cabană, o șosea națională, un bar rău famat și aceeași intrigă : o crimă nepedepsită, o urmărire cu peripeții, o galopadă înverșunată, o dispută care are loc într-un moment critic și de obicei într-un bar, atacul diligenței, înșfîrșit salvarea eroinei de către un viguros cow-boy, etc.

Marile mașinării comerciale de tipul „Cruciadelor" lui Cecil B. de Mille continuă să fie susținute de cîteva capete înfierbîntate din Hollywood și să necesite investiții uriașe, să consume inutil energii. „Pasiune și orgoliu", una dintre aceste mașinării teribile, cu o figurație de 150.000 oameni și artiști ca Sophia Loren, Cary Grant, Frank Sinatra, a fost un fiasco și a ieșit de pe ecran o săptămînă după prezentare.

Unii producători, în speranța unui ajutor mai susținut din partea monopolurilor, înscenează filme de genul „Săracul și milioanele", alții în căutare de idei lansează Frankensteini-roboți, reeditează vechile teme anti-sovietice de genul „Anastasiei", o poveste fără cap și fără coadă, despre pretinsa existență a unei Romanov, alții imaginează comedii răsuflate ca „Picnic în pijama" sau „Roșcovanele sînt buni îngeri păzitori", etc.

La Hollywood, climatul nesănătos îngrijorează tot mai multă lume. Un ziar american de mare tiraj vorbind despre actuala criză a cinematografiei americane, a ajuns la concluzia că drama filmului american este provocată de faptul că proprietarii sălilor de proiecție refuză să introducă spre vînzare băuturi alcoolice în lăcașurile lor...

G. CUIBUȘ

Am văzut pentru dvs.

„Măsură pentru măsură"
de William Shakespeare

Cu siguranța și calmul unui drept cîștigat, opera lui Shakespeare se impune mereu mai mult în repertoriul teatrelor noastre. Și dacă teatrele din Capitală și printre ele și Teatrul Național I. L. Caragiale, cele mai în măsură și dispunînd de cele mai multe posibilități artistice, au încă, cu foarte mici excepții, în fața operei marelui Will, ezitări multiple, teatrele din țară au pornit, prin compensație poate, să monteze cu curaj și nu fără reușită, cum a dovedit-o „Hamlet" la Craiova, lucrările cele mai valoroase ale celui mai mare din dramaturgii lumii.

Din punctul de vedere al actualității, dealtfel comedia „Măsură pentru măsură", pe care o joacă cu săli pline și aplauze la scenă deschisă, colectivul Teatrului Național din Cluj, rămîne — deși considerată de unii comentatori ca o lucrare mai slabă a bardului de la Straford, (argumentele acestea „contra" sînt multiple și tot atît de convingătoare ca și cele „pro") — la fel de viabilă ca și marile sale tragedii. La galeria fățarnicilor lui Shakespeare reprezentată magistral de Regan și Goneril, se adaugă în „Măsură pentru măsură", Angelo, fățarnicul, care prin voința dramaturgului, candoarea Isabelei și planurile reușite ale ducelui Vienei nu dezlănțuie tragedia, ci numai risul sănătos, plin, risul care biruiește și ucide. Ai senzația că Shakespeare s-a jucat în această piesă ; că tocmai acolo unde conflictul putea să devină tragic, dezlănțuind marile drame, el l-a mutat pe făgașul spumos al comediei. „Nu, Angelo, pare să spună el, nu poate provoca drame. El este prea mic în fățărnicia și meschinăria lui în fața măreției și curățeniei oamenilor". Această din urmă idee, pare să fi fost și punctul de plecare în concepția regizorală a maestrei emerite, Marietta Sadova. Punctul de plecare și ținta. Iar dacă ținta a fost atinsă — și a fost — și spectatorii pleacă gîndind la victoria omeniei împotriva neomeniei, la zădărnicia eforturilor celor fără de lege împotriva legilor, nu ale unui stat ci ale omenirii, (și prin aceasta spectacolul și-a realizat mesajul optimist și a educat) lauda se cuvine în aceeași măsură și interpreților ca și regiei. Călin Florian, tînăr actor aci și la fel de tînăr regizor deobicei, s-a apropiat de Angelo cu perspectiva omului de azi, demonstrînd cu mijloace simple și cu o voce excepțională, mîrșăvia și șubrezimea personajului în fața adevăratelor valori umane. Mai ușor i-a fost poate Ilenei Ploscaru să aibă de partea ei curățenia și intransigența Isabelei, dar oricum acest rol a dovedit odată în plus, marile și diversele posibilități de interpretare ale tinerei actrițe. Un fanfaron, zănatec desăvîrșit, a fost Gh. Nuțescu, deși e puțin probabil că un tînăr al Vienei sec. XVI vorbește uneori moldovenește. Păcat că în această spumoasă montare, mustind de conținut și în nu mai puțin strălucitoarea interpretare, din care nu s-au exclus nici Mihail Lapteș, Nae Botta, Zighi Munte și Oct. Teucă, A. Vizitiu (Claudio) e numai corect și impersonal.

Mariana PÎRVULESCU

Filmul
„Pe Donul liniștit"

La vremea apariției sale, romanul lui Șolohov a stîrnit admirația și aprecierea unanimă. Tînărul autor se dovedea un scriitor de mare talent, avînd o pană comparabilă cu aceea a maeștrilor literaturii ruse : Gogol, Tolstoi și Gorki. Zugrăvea viața cazacilor de pe Don, pe o întinsă perioadă istorică, cu observarea atentă și minuțioasă a obiceiurilor, a tradițiilor, a caracterelor acestor oameni ciudați, aspri, capabili de acte de o caldă omenie dar și de o neașteptată cruzime. Zugrăvea drumul șerpuit, greu, străbătut de căzăcime în căutarea și aflarea adevărului, a rostului vieții. Zugrăvea soarta unui om, a unui cazac, a lui Grigori Melehov, care a cunoscut adevărul, s-a alăturat Revoluției și apoi a părăsit-o. Zugrăvea tragedia acestui om și prin el a tuturor celor ce s-au abătut de pe calea cea dreaptă, calea luptei revoluționare.

Transpunerea pe ecran a acestei capodopere a literaturii realismului socialist a fost o treabă deosebit de grea. Ea s-a aflat de la început în atenția spectatorilor care au urmărit făurirea acestei noi opere cinematografice cu un interes deosebit. Explicabil acest interes, pentru că fiecare citise romanul, îi îndrăgise eroii, își formase o părere despre ei și-i făurise în imaginație cu anumite trăsături.

Confruntarea romanului cu filmul nu a dezamăgit. Dimpotrivă : a încîntat. Spiritul șolohovian e prezent în majoritatea secvențelor, iar eroii din film sînt foarte apropiați celor din carte. Regizorul — Serghei Gherasimov — a rămas fidel narațiunii, folosind în mod inteligent limbajul cinematografic pentru a reda cît mai profund mesajul șolohovian. In acest sens, remarcabile sînt scenele de dragoste dintre Grigori și Axinia, sau scenele de front. De un mare ajutor i-a fost desigur operatorul Vladimir Rapaport : imaginile ce descriu peisajul rusesc, nemărginita stepă, curgerea lină a apelor Donului, tălăzuirea ierbii, splendide amurguri sau nopți înghețate, peisajul sufletesc al eroilor sau prim-planurile care redau cu mare ascuțime frămîntările prin care trec oamenii, sînt la înălțimea paginilor lui Șolohov. Personajele principale — Grigori (Piotr Glebov), cazacul pătimaș, răzvrătit, laș, ambițios, nehotărît și Axinia (Ellina Bistrițkaia) — acest caracter atît de complex, sînt realizate cu o rară măiestrie. Același lucru se poate afirma și despre personajele secundare. Și mai ales despre interpreta Nataliei (Zinaida Kirienko), a cărei gingășie îți rămîne multă vreme în minte, interpreta izbutind astfel să se apropie — poate cel mai mult — de personajul din carte.

Zguduitoarea poveste de pe Donul liniștit a trecut pe ecran. Cititorii de ieri ai unui roman foarte bun sînt astăzi spectatorii unui film foarte bun.

Silvia KERIM

Institutul „PASTEUR"

Institutul de seruri și vaccinuri „Pasteur", pentru prevenirea și combaterea bolilor la animale, va aniversa anul acesta jumătate de secol de existență. 50 de ani e o vîrstă respectabilă și pentru un om, dar mai ales pentru un institut de cercetări științifice. Desigur că s-au petrecut în acest timp multe lucruri asupra cărora ar merita să ne oprim pentru o succintă informare a cititorilor noștri. Raționamentul fiind simplu, m-am și aflat, împreună cu fotoreporterul nostru, în impunătoarea clădire a institutului, situată ce-i drept cam departe, spre capătul Șoselei Giulești.

Ca necunoscător în problemă, am cerut pentru vizita în institut, sprijinul dr. Vasile Tomescu, directorul științific al institutului, Amabil, dr. Tomescu a acceptat cu plăcere să-mi fie... „călăuză", dar nu înainte de a-mi explica în linii mari cîte „ceva" din istoria și activitatea Institutului „Pasteur". Lucrurile aflate mi se par interesante și pentru cititorii noștri, așa că le voi relata:

— Institutul împlinește 50 de ani, dar activitatea de cercetare științifică în domeniul producției de seruri și vaccinuri se desfășoară de peste 60 de ani.

— Probabil că această veche activitate e legată de numele unor cercetători renumiți din țara noastră — am intervenit eu.

— Desigur. Cine n-a auzit de emeriții bacteriologi romîni Victor Babeș și Ion Cantacuzino? Aceștia au desfășurat, împreună cu prof. Paul Riegler — de altfel primul director al institutului nostru — o rodnică activitate științifică. Am putea vorbi aici de patriotismul înflăcărat al acestor cercetători și al altora ca ei, printre care profesorii C. Motaș și Al. Ciucă, care chiar în condițiile grele de atunci au reușit să producă seruri și vaccinuri, existente numai în țările mari, bine dezvoltate.

— Deși n-aș vrea să „rămînem" prea mult în istorie, vă rog să-mi spuneți ce seruri și vaccinuri se preparau pe atunci la noi în țară?

— Din 1892 s-au preparat maleina și morvina pentru diagnosticul morvei, din 1896, tuberculina, din 1900 serul antitirjetic, din 1904 serul și vaccinul anticarbonos, din 1904-1905 virusul variolic ovin, din 1906, serul antitetanic.

— Chiar nespecialist fiind, văd totuși că mi-ați spus în înșiruirea de mai sus și seruri și vaccinuri de uz uman. Se preparau la dv.?

— Da. Trei din produsele acestea (vaccinul antivariolic, serul anticarbonos și serul antitetanic) erau pentru uz uman. Acestea sînt însă începuturile. Despre o activitate multilaterală se poate vorbi însă abia în anii puterii populare, cînd Institutul nostru se bucură cu adevărat de un sprijin larg din partea statului. De altfel datele statistice...

Aici l-am întrerupt pe interlocutorul meu: — Aș prefera tov. dr. Tomescu, să vorbim despre aceste date noi, chiar la fața locului, vizitînd institutul. Sînt convins că-l cunoașteți destul de bine și că-mi puteți da explicațiile necesare.

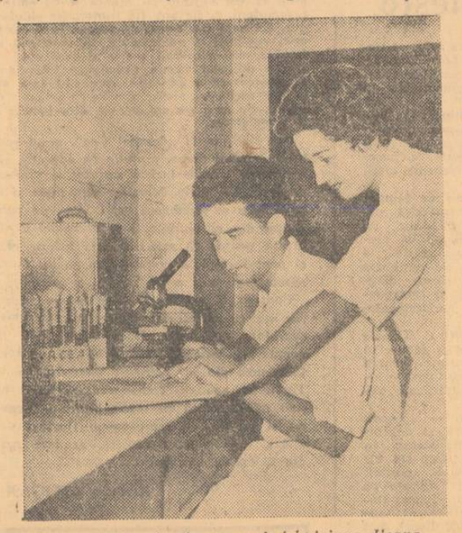

Dr. Cornel Constantinescu și tehniciana Ileana Moldoveanu, în timpul examenului bacteriologic al serurilor.

— Da... Lucrez aici numai din anul... 1931 — mi-a spus zîmbind cu subînțeles.

Prima secție vizitată a fost cea pe care o conduce dr. Stan Mihăiță și denumită seruri și vaccin lapinizat. Aici și-a început activitatea și foto-reporterul nostru, ale cărui rezultate însoțesc aceste sumare însemnări.

Bucuroși de „oaspeți", dr. Stan Mihăiță și dr. Simion Țibrea, ajutorul său, s-au oferit să ne explice multe lucruri. Am preferat însă să-i vedem lucrînd în timpul uneia dintre experiențele lor de laborator. Aici experiențele se fac cu iepuri. Am renunțat însă la scena sacrificării acestora, îndeosebi din cauza foto-reporterului, care, emotiv din fire, n-ar fi reușit să facă nici o fotografie. Am privit numai scena recoltării sîngelui.

Cum n-am priceput nimic, a trebuit totuși să-l lăsăm pe dr. Stan Mihăiță să ne explice de fapt ce se întîmplă.

— Sîngele de iepuri care se recoltează este folosit la prepararea vaccinului antipestos porcin lapinizat. Acest vaccin se prepară pentru prima oară în țara noastră. Experiențele au început în anul 1956. Este unul din cele peste 40 sortimente de seruri și vaccinuri care se produc azi în Institutul „Pasteur".

După ce ne-am lămurit asupra scenei la care asistasem, în altă cameră, am fost puși în fața unui spectacol mai puțin plăcut. Închipuiți-vă un berbec mare, frumos, dar ras complet pe coaste. Pe noi ne-a impresionat neplăcut. Nu însă și pe dr. Ileana Stancuț, care l-a înfipt între coaste un ac de seringă nu mai scurt de 20 cm.

Explicația acestei scene am priceput-o mai greu, așa că am notat-o cuvînt cu cuvînt cum ne-a dictat-o dr. Ileana Stăncuț: Inocularea virusului variolic subcutanat pentru producerea pustulei „Borelle" necesară pentru prepararea vaccinului antivariolic ovin adsorbit. Cine poate să priceapă.

Pentru mine și foto-reporterul nostru, foarte puțin obișnuiți cu astfel de lucruri „sadice", vizita în laboratorul în care lucrează dr. Cornel Constantinescu și tehniciana Ileana Moldoveanu, a fost reconfortantă. Aici se lucrează la microscop, cu eprubete, la examenul bacteriologic al serurilor. Cum s-ar părea, sînt mai inofensivi decît ceilalți. Simplă impresie de moment. Și ei iau parte la sacrificarea animalelor, dar n-o făceau în clipa cînd ne aflam noi acolo. Așa că nu i-am privit nici pe aceștia cu prea multă „încredere".

Dr. Simion Țibrea a căutat să ne convingă. **Nu trebuie să fiți așa sentimentaliști** — ne spunea el.

— Nu știu dacă sîntem sentimentaliști, dar drept e că nu ne prea place.

— E adevărat. Nu e plăcut. Dar trebuie să știți că noi sacrificăm cîteva sute de animale ca să salvăm viețile a alte sute de mii și chiar milioane de animale. E o cauză, un țel, care-ți dă puterea să treci peste micile neplăceri profesionale.

Perfect lămuriți, ne-am îndreptat cu „ghidul" nostru, dr. V. Tomescu, spre secția de produse antivirotice. Printre altele am asistat la procesul de liofilizare a virusurilor, operațiune care se face în instalații speciale fără... vărsare de sînge.

Dr. Simion Țibrea în timpul uneia din experiențele sale de laborator.

Am vizitat apoi, grajdurile, moderne, camerele de experiență cu animale. Toate zburdau vesele, nestiutoare a ceea ce se petrece în jurul lor. Noi care aflasem de acum ce le așteaptă, le-am privit cu compătimire. Ne-am adus aminte de cuvintele dr. Țibrea. Da, e adevărat, are dreptate, dar noi nu sîntem cercetători științifici. Ce să-i facem? Norocul nostru — ne-am zis și am plecat.

În biroul său, dr. V. Tomescu ne-a mai pus la dispoziție cîteva date. Sînt de-a dreptul impresionante. Față de 1938, producția este de aproape 25 de ori mai mare. Se prepară azi seruri și vaccinuri care ani de zile s-au importat. Condițiile de lucru sînt excelente. Cei ce lucrează în institut sînt entuziaști, sînt bucuroși că-și aduc aportul lor la opera generală de dezvoltare a agriculturii. În urma Consfătuirii de la Constanța a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii și-au propus obiective noi.

Lucrările și rezultatele cercetărilor științifice au trecut de mult granițele țării. Cercetători științifici din U.R.S.S., Cehoslovacia, Bulgaria, R. F. Germană, Ungaria, Polonia, Albania, au vizitat Institutul „Pasteur".

Cînd va avea loc festivitatea aniversării celor 50 de ani de activitate, în fața bustului lui Pasteur ce se va dezveli cu acest prilej, cercetătorii institutului ce-i poartă numele vor avea ce spune.

Stan VLAD

UN FILM DESPRE UN ANUME TINERET

„TRIȘORII" lui Marcel Carné

În era atomului, a sputnikului, a cineramei, a cinemascopului, în era turboreactoarelor, a mașinilor zburătoare, a scuterelor, a mașinilor de spălat, de călcat, de tradus, de calculat, de gîndit, în era în care omul, cu mintea lui, a ajuns pe cele mai înalte culmi, își vede realizate cele mai amețitoare visuri, cele mai tainice nădejdi, în clipa în care viața îi devine tot mai ușoară, pe o parte a globului un cuvînt moare. Un cuvînt ce exprimă tot ce poate fi mai frumos, mai complet, mai dorit: tinerețe. Cuvîntul moare pentru că nu are cine să-l poarte. Băieții și fetele o dată trecuți de pragul adolescenței — ca prin miracol — devin bătrîni, iremediabili bătrîni. E drept, obrazul mai poartă puful ușor de caisă coaptă, trupul are mlădierea salciei, ochii limpezimea lacrimei, dar sufletul, sufletul e uscat, bătrîn. Fiii și fiicele marii burghezii se plictisesc de moarte. Și sînt singuri. N-au părinți, pentru că nu se pot numi părinți domnul acela elegant, distins, dar veșnic ocupat, preocupat de rente, dividende, plasamente și prea indiferent față de micile sau marile dureri ale băiatului sau fetei; mama? E o doamnă tînără, mai bine zis intinerită, prea intinerită de cosmetice și care nu e niciodată acasă. Și atunci tinerii pleacă și ei. Își ocupă singurătatea cu diverse „surprize-party"-uri și „super-camping"-uri, își dizolvă amarul în whisky; băieții fură și delapidează în căutarea marei aventuri, iar fetele se dăruiesc în căutarea adevăratei dragoste.

Acestor tineri le-a închinat marele regizor francez Marcel Carné un film: „Trișorii". Trișorii nu trișează la vreun joc de noroc. Nu. Trișează cu tinerețea lor, cu fericirea lor, cu speranțele lor. Se joacă să fie sinceri căci — vai! — ar fi ridicol, nu se entuziasmează de nimic — e desuet! — iar cînd întîlnesc dragostea, adevărata dragoste, se tem. Și uneori preferă moartea.

Regizorul francez a făcut desigur concesii. Filmul n-are un final prea precis. Dar fenomenul — care a făcut pînă acum obiectul cîtorva romane editate în țările capitaliste — fenomenul e în totul edificator. Cînd pînă și mugurii se ofilesc și pier, copacul e pe moarte.

S. K.

Un monument al naturii

Peștera electrificată de lîngă Baia de Fier

Peștera aflată în măruntaiele Parîngului, în apropierea localității Baia de Fier, este un adevărat monument al naturii, căruia oamenii i-au adăugat o nouă strălucire: lumina electrică. Să poposim cîteva clipe în interiorul ei. Intrarea în peșteră este foarte strîmtă. Dar imediat ce faci cîțiva pași prin această deschizătură, ce amintește parcă o vizuină de urs, începi să te afli mai în larg. După 10 sau 15 pași, galeria crește devine tot mai spațioasă.

Înaintăm încet, cu băgare de seamă. Nici un aspect din frumusețea plină de fantezie a locurilor nu trebuie să scape privirii ochiului. Mergem drept, fără să fim nevoiți să ne aplecăm de spate ca la intrare. Bolta a crescut. Iată-ne în prima sală. Întreaga pardoseală este formată din mii și mii de bazine din calcar, cu margini măiestrit dantelate, care lasă să se înțeleagă că au fost cîndva pline cu apă. Mai mari la început, aceste bazine, pe măsură ce înaintăm, se micșorează. Iată, apar și primele stalagmite — străjerii peșterilor. Încă puțin și ajungem într-o sală imensă. Pe bolta arcuită și înaltă atîrnă stalactite. Dintr-o clipă într-alta așteptî parcă să-l zărești pe Făt-Frumos ieșind de după o stalagmită, în drumul lui către palatul zmeilor de pe tărîmul din adîncul pămîntului, unde a avut de luptat cu fiarele sălbatice și cu întunericul.

Treptat, sala se îngustează. Cu greu, aproape pe brînci, trecem mai departe. Locul în care ne aflăm de data aceasta pare să fie tot atît de mare dar mai frumos. Formațiunile stalactitice de mari dimensiuni capătă forma unor coloane, care proptesc parcă bolta arcuită. Totul dă impresia unei construcții imense, asemănătoare unei catedrale. De după un grup de coloane lucește lumina unui bec electric, care dă locului aspectul unui altar. Ne aflăm de altfel la locul numit altar. S-au dat și altor colțuri din această peșteră diferite denumiri: Așa, de pildă, este camera care a fost denumită Venus, unde domină două stalagmite, care au forma a doi bătrîni, gîrboviți, stînd de straje spre a o păzi de vrăjmașii ce ar îndrăzni să răpească, pe crăiasa peșterii. Într-adevăr, stalagmita în forma unei femei se situează poate în fruntea a tot ceea ce natura a creat și ne-a dăruit în această peșteră.

Să părăsim corpul principal al galeriei și să pătrundem într-o galerie laturalnică. Stalagmitele și stalactitele împreunate sînt aidoma unor draperii dintre cele mai măiestrit concepute și construite vreodată. Sîntem din nou în cotul principal. Am pătruns prin alt loc. Stalactitele ce coboară din boltă par adevărate baldachine. Cu grijă deosebită pășim pe marginea unor bazine mari, iar după ce trecem un prag pătrundem într-o sală străjuită de coloane gigantice, formate prin împreunarea stalactitelor cu stalagmitele. Sîntem la orgă. Dacă lovești ușor cîteva din aceste coloane, cu diametrul de peste un metru, se aud sunete cristaline, de mare varietate melodică, care se pierd într-un ecou ușor. Pe urmă liniștea desăvîrșită pune din nou stăpînire. Nici un zgomot. Nici o mișcare. Doar, din cînd în cînd, picături de apă ce cad prelingîndu-se pe stalactitele din boltă scot un zgomot abia perceptibil. Se pare că am ajuns la capătul călătoriei noastre prin lumea basmelor. De o parte și de alta a galeriei se înșiruie acum coloane subțiri de formație stalactitică, prin care e greu să pătrunzi.

Locuitorii peșterii — liliecii — nu întîrzie să se arate și ei. Lumina puternică a becurilor, căreia i se adaugă acum și cea a magneziului i-a trezit din amorțeală.

Sîntem nevoiți să ne oprim aici. Firește, mai sînt multe de văzut, dar nu avem la îndemînă nici scări de frînghie și nici echipament de protecție, care să ne poată permite pătrunderea în galeria secundară. Dar planul peșterii ne spune că în această galerie se găsește un grup enorm de schelete fosilizate.

Aurel CAZACU
Fotografii: Emil TRIFAN

Interior din peșteră...

Măgăloasa trudă a picăturii de apă a creat asemenea frumusețî

ENERGIA ATOMICĂ, PACEA ȘI VIAȚA

(Urmare din pag. 1-a)

— Acestea sînt probleme a căror rezolvare o vom avea probabil într-un viitor îndepărtat.

— Te înșeli. Faza de laborator este foarte înaintată și în cîțiva ani se presupune că se va ajunge și la unele procedee industriale.

— Cum vedeți viitorul omenirii în această perspectivă, a folosirii energiei atomice în scopuri pașnice?

— Viața se va schimba într-un ritm foarte rapid. În primul rînd ea va fi posibilă în toate regiunile considerate practic pînă acum inaccesibile. Condițiile de viață pe pămînt vor aduce o civilizație înfloritoare, ale cărei aspecte abia le putem bănui, și în regiunile care azi sînt slab dezvoltate. Nu mai vorbesc de faptul că omenirea se va lansa cu siguranță spre cucerirea spațiului cosmic învecinat.

— Dar dacă această energie nucleară va fi folosită în scopuri războinice, care credeți că va fi viitorul omenirii?

— Se cunoaște faptul că astăzi s-a ajuns la crearea unor arme cu o putere de distrugere extraordinar de mare. Bombele cu hidrogen fabricate în ultima vreme ating o putere de explozie echivalentă cu 20 miloane tone exploziv clasic. După părerea experților, bombele cu hidrogen pot face să dispară orice urmă de viață într-o țară cu zeci de milioane de oameni și cu densitate mare de populație. Și nu este vorba numai de pericolul unui război atomic, ci trebuie avut în vedere și pericolul imediat al continuării experiențelor cu arme atomice. Elementele radioactive care se degajă în urma exploziilor otrăvesc aerul, apa, hrana. Mărirea radioactivității aerului și solului prezintă un mare pericol pentru viața pe pămînt. După unele statistici ale savanților atomiști din Anglia, fiecare explozie atomică echivalentă cu 10.000.000 tone explozibil clasic provoacă un număr de cazuri de cancer osos. Ceea ce înseamnă că datorită exploziilor experimentale, de pe acum în diferite părți ale pămîntului, în mod anonim și tragic, numeroși oameni au pierit sau pier de această boală groaznică provocată de exploziile atomice.

După cum vedeți, chiar fără război, referindu-mă doar la experiențele care se fac și viitorul omenirii apare într-o lumină sumbră.

— Credeți că este posibilă oprirea goanei înarmărilor?

— Desigur. Dovadă este inițiativa Uniunii Sovietice de a înceta orice experiență cu armele nucleare, inițiativă care reprezintă primul pas în direcția izbăvirii omenirii de primejdia unui război atomic. Această hotărîre, pe care cu drept cuvînt o putem considera un act istoric, deschide omenirii drum larg către bună înțelegere, prietenie și colaborare internațională.

Dacă și celelalte puteri care dețin arme atomice, Statele Unite ale Americii și Anglia, ar fi animate de aceeași dorință de pace, ele ar trebui să urmeze exemplul Uniunii Sovietice. S-ar pune astfel capăt pentru vecie exploziilor otrăvitoare ale experiențelor atomice.

Convingerea mea este că popoarele vor ști să impună acest lucru acelora care încă nu au înțeles că trebuie să se renunțe la folosirea energiei nucleare în scopuri de distrugere. E vorba de a se evita un dezastru, e vorba de a se salva omenirea.

Alice MIHALCEA

SANITARE

Desene de C. FLORIAN

Omul care a făcut zeci de mii de „capete"...

Dacă ați avea cumva curiozitatea să urcați pînă la al treilea etaj al imobilului ce adăpostește cabinele actorilor, garderoba și regizoratul Teatrului Național, — ați da peste o secție de care se vorbește foarte puțin în legătură cu activitatea teatrală. Este atelierul „peruchierilor", în care se pun la punct nu numai perucile, bărbile și mustățile personajelor din piese, ci însăși capetele lor... Mai mare peste acest atelier este Ion Romaniță, — elevul vestitului Pepi Machauer, — care lucrează în această meserie de 34 de ani! Romaniță a intrat ucenic la vîrsta de 14 ani, — la început ducîndu-i meșterului „cutia cu maimuțe" (peruci, farduri, creme, masticuri) dar băiețelul dezghețat și vioi, care a îndrăgit meseria asta, a prins repede meșteșugul și astăzi el este profesor de machiaj la Institutul de Teatru și Cinematografie din București.

Atelierul Teatrului Național este de fapt un laborator în care se pot vedea cele mai variate peruci, bărbi și zeci de cutii, în formele cele mai diferite, conținînd culori, grime, creme, sticle cu „mastic", creioane, pensule, albume cu „capete", schițe și proiecte, dosare,—dulapuri imense în care sînt adăpostite ustensilele „capetelor" din piesele ce s-au jucat în această stagiune...

Ion Romaniță e veșnic preocupat: pînă la prînz predă cursurile la Institut, apoi vine repede pînă în pasajul Comedia, unde „băieții" lui pun la punct ultimele „capete", după indicațiile ce le dă șeful lor.

— „Mereu vezi în teatru — ne spune Romaniță — o neînțelegere între teorie și practică. Avînd experiență am putut constata că orice problemă rezolvată teoretic, e aplicabilă, practic. Cînd citesc piesa ce urmează a fi jucată, țin seama de mai multe lucruri. De epocă, de stil, de vîrstă și caracterul fiecărui personaj. Apoi: dacă personajul e pozitiv sau negativ, ceea ce e foarte important. Și cînd m-am decis asupra „capului" trec la directorul de scenă și discut cu el dacă e de acord sau nu asupra „capului" personajului. Vezi, în mai toate piesele clasice, de epocă, noi n-am avut modele de pe urma cărora să rămînă schițe sau fotografii. Așa că trebuie să domine concepția și meșteșugul propriu. După mine, machiajul face parte integrantă din procesul de creație. Actorii nu au totdeauna viziunea liniei rolului și abia la repetițiile generale, după crearea tipului de mască, își concretizează personajul. Din munca noastră nu rămîne nimic!"

— Vă ocupați și de „capetele" feminine din teatru?

— Numai atunci cînd e vorba de „capete" de compoziție. Uneori artistele se consultă cu mine asupra cîte unui cap, alteori ele prind foarte repede meșteșugul și ajung „să se facă" singure. Sînt piese de epocă, istorice, în care avem de făcut sute de „capete". Vă închipuiți că într-o oră, două, înaintea spectacolului, nu se poate face așa ceva. De aceea ne-am împărțit rolurile. Și de aceea tinerii studenți de la regie și artă dramatică învață machiajul. De obicei, îmi impart munca înainte de spectacol. Trec prin cabinele personajelor, le fac „capetele", retușez, apoi iau la rînd pe ceilalți interpreți, pînă la figurație. Fiecare are nevoie de ceva. Un simplu punct, o linie, o curbă. Cînd se ridică în sfîrșit cortina și totul merge bine răsuflu ușurat.

— Ai făcut multe capete în carieră? — Le-ai numărat?

— A fost imposibil. Socotește și dumneata. Sînt unele piese cu personaje numeroase și cu o figurație mare: „Regele Lear", „Apus de Soare", etc. Sute de „capete" la un spectacol. Dacă le-aș fi numărat, ajungeam la cifre astronomice. M-am lăsat păgubaș...

Romaniță compunea „capetele" pentru **„Dușmanii"** lui Gorki și era foarte preocupat, fiindcă vorba lui, trebuia să îmbine teoria cu practica. L-am lăsat să mediteze.

A. DRAGOMAN

VITRINA cu cărți

ȘTEFAN GHEORGHIU:

„Cumpăna inimii"

În volumul apărut sub titlul de mai sus, autorul adună cîteva nuvele, al căror principal izvor de inspirație este viața muncitorească pînă la instaurarea regimului democrat-popular în țara noastră și după aceea, în anii puterii populare.

Începutul războiului lui Hitler și Antonescu este primit cu revoltă de către oțelarii unei uzini („Despărțirea").

Nedreptățea și abuzurile se țin lanț: pentru lipsa unui leu la plată, un cîrciumar denunță poliției un muncitor ca element subversiv („Moneda de un leu"); patronul unei fabrici face afaceri pe spinarea lucrătorilor la adăpostul coroanei regale („Drumul din pădure"). Un tînăr președinte de gospodărie colectivă își amintește de greutățile întîlnite în lupta cu chiaburii, („Nouă vieți").

Ștefan Gheorghiu urmărește calea dezvoltării conștiinței de clasă a omului simplu și atitudinea sa față de muncă, atunci cînd piesele ieșite din strung sau șuvoiul sclipitor de fontă, sînt bunurile lui, ale întregului popor („Roțița", „Șarja").

Problema dragostei, a respectului și prețuirii femeii, este ideea ce conduce intriga ultimei nuvele „Cumpăna inimii".

VERA KETLINSKAIA:

„Bărbăție"

Este îmbucurătoare reeditarea romanului scriitoarei sovietice, roman ce imortalizează în filele sale glorioasa istorie a construirii Komsomolskului în Orientul Îndepărtat.

În anii dinaintea Marelui Război pentru Apărarea Patriei, sute de oameni cu variate profesiuni, bărbați și femei, în majoritate tineri, uniți în același minunat entuziasm, curaj și încredere, pornesc în taigaua vrăjmașă de pe malurile Amurului, să construiască. Să clădească case, hidrocentrale, șantier naval în mijlocul pădurii, sub frigul aspru siberian, aproape cu totul izolați de civilizație.

Vor reuși oare? Acțiunea se desfășoară într-un ritm trepidant; cititorul urmărește cu înfrigurare lupta comsomoliștilor cu privațiunile, cu bolile și acțiunile de sabotaj ale contrarevoluționarilor.

Autoarea conturează cu multă pătrundere și sensibilitate o serie de portrete, reliefînd comportarea acestor firi și caractere deosebite în dileme personale precum și în probleme interesînd colectivul.

După șase ani de muncă încordată, bilanțul e surprinzător. Nu numai în ceea ce privește rezultatul palpabil, edificiile măreațe care au crescut parcă în locul copacilor, primul vas construit și lansat pe apă, străluirea electricității. Nu numai atît. Ei, constructorii, adevărați soldați ai biruinții, s-au transformat. Și-au descoperit calități, și-au învins defecte, cîștigînd odată cu deplina încredere în ei și noi năzuințe.

Nu a fost deloc ușor. Dar au biruit, și e minunată povestea victoriei lor.

Rodica NICOLESCU

ALEXANDRU BALACI:

„Studii italiene"

Cunoscutul cercetător al istoriei literare, Alexandru Balaci, publică în Editura de Stat pentru Literatură și Artă, un volum de „Studii italiene". Prima lucrare românească de acest fel de după cel de-al doilea război mondial, cartea lui Alexandru Balaci este o interesantă contribuție la cunoașterea de către cititorul român a unor uriași ai culturii italiene și mondiale ca Dante Alighieri, Francesco Petrarca, Giovanni Boccaccio, Leonardo Da Vinci ca și la deslușirea profilului unor romancieri italieni contemporani, mai puțin cunoscuți în țara noastră. Studiul de închidere al volumului, tratînd despre „Legăturile lui Nicolae Bălcescu cu Giussepe Manzini și Italia" aduce o serie de date noi, inedite, asupra vieții și activității acelui care a fost conducătorul revoluției de la 1848 în Țara Românească. Scrise într-o limbă curgătoare, vie, „Studiile italiene" sînt în ciuda titlului care ar putea să sperie pe unii, o lectură plăcută și instructivă pentru orice iubitor al literaturii.

Maria VOICU

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ŞI AUZITE

O femeie cultă...

De mulţi ani o cunosc — atît de mulţi încît mă melancolizez numărîndu-i — şi de aceea nici nu o fac. Pot să spun însă că o cunosc din vremea cînd, ca şi ea şi alte colege de ale mele de şcoală, colecţionam cu pasiune fotografii ale vedetelor de cinematograf, stele de mărimea întîi şi chiar de a doua, ale Hollywoodului. Şi nu era de loc o lipsă de corelaţie între faptul că cele care ştiau pînă şi ce număr poartă la pantofi Clark Gable sau John Gilbert — confundau în schimb, la limba română, conjuncţia cu prepoziţia şi aveau dificultăţi chiar şi la acordul dintre subiect şi predicat. Dar toate acestea, veţi zice, ţin de epoca copilăriei, cînd toate copilăriile sînt dacă nu admise, cel puţin scuzabile. Nu e mai puţin adevărat că şi atunci, în timp ce unele eleve din clasă îşi dădeau ultimul ban ca să o mai aibe încă într-o poziţie în albumul lor pe blonda Alice Fay, altele aveau de pe atunci cel puţin două-trei rafturi pline cu cărţi bune de literatură clasică în mica lor bibliotecă, realizată din micile economii. Nu voi face o generalizare afirmînd că toate acele foste colege ale mele din primii ani de liceu care se „cultivau" citind în paginile revistelor de specialitate cu multe fotografii şi mai multe anecdote picante culese din culisele vieţilor marilor vedete de film, au evoluat — mai bine zis n-au evoluat — într-un anume fel (de fapt, rămînînd la altă scară, la sfera preocupărilor de atunci), dar nu greşesc cred, spunînd că cu o bună parte din ele aşa s-a întîmplat. Şi cea despre care de la început v-am mărturisit că o cunosc de mulţi, foarte mulţi ani, fără să-mi placă a mărturisi şi de aceste cîţi — face parte dintre acestea.

Am revăzut-o din întîmplare de curînd — după ce o lungă perioadă uitasem că mai şi există. E la a nu ştiu cîta căsătorie şi la a nu ştiu cîta culoare de păr: a fost blondă, blondă platinată şi mai blondă — ca spicul de in, a fost roşcată — roşu dovleac, roşu morcov, roşu violaceu, roşu străveziu — dacă îmi daţi voie! — a fost brună, brună verzui, brună albăstriu şi iarăşi — dacă îmi daţi voie . — brună străveziu.

Ce a făcut în toţi aceşti ani această fostă colegă a mea de şcoală, în afară că s-a măritat, a divorţat, iar s-a măritat, iar a divorţat — nesomnind din punct de vedere sentimental nici în pauzele dintre o căsnicie şi alta? Ce a făcut? Problema unei profesii, a unei slujbe din care să evite onorabil — nu şi-a pus-o, n-a vrut să şi-o pună, socotind că pregătirea ei „intelectuală" nu-i îngăduie să accepte o muncă oarecare, de „contopistă" — cum o declară. Pregătirea ei intelectuală — dar oare în ce constă? Cîteva romane franţuzeşti şi cam atît. Franţuzeasca ei graseiată, în care vorbeşte tare şi în tramvai — este destul de aproximativă, englezeasca ei un vocabular sumar alcătuit din cîteva expresii curente care, folosite cu apropos, „fac frumos" în saloane — este şi mai aproximativă. Totuşi, doamna se consideră foarte cultivată şi acest fals prestigiu şi l-a dobîndit şi în cercul ei. Cum? Are o reţetă care în lumea ei nu dă greş: dacă altădată, atunci cînd purta şort negru din satin, cu cute duble ieşind de sub platca peste care se aşeza cuminte gulerul alb de pichet cu colţişori festonaţi pe margine, dacă atunci cînd era colega mea de şcoală şi de bancă colecţiona fotografiile vedetelor de film şi cît mai multe amănunte din viaţa lor particulară, astăzi, cînd este o femeie „nylon" din cap pînă-n picioare — din pachete — nu mai visează poate ca atunci să se mărite cu Charles Boyer — eventual! — nu mai doarme cu albumul de fotografii sub pernă, dar aceeaşi „sete de cultură" şi-o potoleşte şi împlineşte citind tot ceea ce poate furniza cît mai multe date biografice romanţate din viaţa stelelor ecranelor din apus şi de dincolo de ocean. Cu această informaţie a ei, în care anecdotica picantă primează, străluceşte în conversaţiile din „casele" pe care le frecventează şi în care îşi conservă aureola de femeie cultă, — ce mai! intelectuală. Impresionează în această lume a ei şi prin familiaritatea cu care vorbeşte despre Marlene Monroe, despre Sophia Loren, Martine Carrol sau Brigitte Bardot —

— Ştii — mi-a spus ea în acea scurtă întîlnire a noastră — talentul nu este totul pentru o actriţă de film, a declarat-o şi Marlene într-un interviu! Ea singură a mărturisit că absenţa talentului în ceea ce o priveşte, este din plin suplinită de conturul bustului ei voluptuos. Ştii care e pasiunea Brigittei? a continuat ea. Să pozeze seminudă. Ştii că Sophia divorţează iar?

...Am întrebat-o pe această fostă colegă a mea ce film romînesc a văzut în staţiunea aceasta sau ce piesă de teatru romînească. Nici unul. Nici una. Dar a adăugat — Am fost anul trecut — sau acum doi ani — nu mai ţin bine minte cînd, la o piesă de teatru romînească... Cum naiba îi zicea? Uite, îmi scapă numele! S-a jucat... mi se pare la Municipal... Ba nu, la Naţional... Ba nu, la teatrul ăla, unde era înainte Alhambra... Să mă omori, nu mai ştiu despre ce era vorba în piesă... Juca rolul principal, o artistă... una blondă, nostimă foc, care se îmbrăca foarte şic... am întîlnit-o la Eforie anul trecut, îi veneau foarte bine pantalonii pescar... îi făcea curte un prieten al meu, fost avocat... A, pot să-ţi mai dau cîteva amănunte din viaţa ei — dar cum naiba o cheamă? Poate dacă mi-aş aminti titlul piesei în care a jucat, aş identifica-o.

Nu şi-a amintit.

Dar la despărţire mi-a spus ce ţine a mai turnat Sophia Loren şi ce preferinţe gastronomice are Marlene, intima ei amică...

Sidonia DRĂGUŞANU

La munte — la mare
Ansamblu prezentat de creatorii de modele din R. P. R.

Pentru vară
Rochie prezentată de creatorii de modele din R. Cehoslovacă

Pentru toamnă
Ansamblu prezentat de creatorii de modele din R. P. R.

Rochie de seară
Prezentată de creatorii de modele din R. P. R.

Costum bărbătesc
Prezentat de creatorii de modele din R. Cehoslovacă

(Modele prezentate la Congresul Internaţional al Modei de la Bucureşti)

Practic

INTREŢINEREA COVOARELOR

Pentru a putea conserva aspectul frumos al covoarelor şi a le da o durată de folosire cît mai mare, sînt necesare nu numai măsuri obişnuite de prevenire a deteriorărilor, ci şi repetate îngrijiri.

E adevărat că folosirea aspiratorului electric este foarte comodă. Totuşi, ca prim sfat: nu abuzaţi de aspirator. Folosirea lui este, desigur, cel mai radical mijloc de curăţire a covoarelor, mijloc într-adevăr eficace. Pentru ca suflul aspiratorului să nu deterioreze însă firele, va trebui să parcurgem rapid suprafaţa covorului, fără să insistăm asupra anumitor porţiuni, care ni se par mai îmbîcsite de praf.

Cînd covorul nu are un grad mare de îmbîcsire, este suficientă perierea cu o măturâ din paie (de preferinţă de orez).

In lipsa aspiratorului, vom folosi procedeul de batere a covoarelor cu bătătorul de paie. Pentru aceasta este necesar să scoatem covorul din casă şi să-l instalăm pe o frînghie sau pe o ramă de lemn specială.

Covoarele fixate pe pardoseală se curăţă mai greu, fiindcă nu putem interveni decît asupra unei feţe. In acest caz vom folosi măturatul cu măturâ, urmat de curăţatul cu aspiratorul.

Este necesar ca, din timp în timp, să procedăm la o desprăfuire umedă. Pentru aceasta vom întinde peste covor, fie că este fixat sau nu, un strat subţire de rumeguş de lemn umed, pe care apoi, îl vom mătura într-un singur sens, spre uşă, la covoarele fixe, şi de la centru spre margine, la cele mobile. Recomandăm de asemenea folosirea infuziei de flori de tei.

In sfîrşit, dacă, după mai mulţi ani, culorile covorului, oricît de rezistente au fost ele, au ajuns să pălească, ca efect al acţiunii luminii sau prin depunerea unei pelicule inevitabile, va trebui să îl frecăm cu o perie moale înmuiată într-o soluţie amoniacală (2 linguri de sodă la un litru de apă). După aceea, pentru a usca, veţi şterge cu cîrpe perfect curate sau cu un burete de celuloză, pe care-l vom limpezi neîncetat în timpul operaţiei. Apoi covorul se va clăti cu apă rece, după care va fi din nou uscat. Pentru a se accelera uscarea, în cazul covoarelor nefixate, ele vor fi agăţate într-un loc, în care există curent de aer.

Curierul Laurei

SONIA P.: N-ai împlinit nici optsprezece ani şi eşti hotărîtă să te căsătoreşti cu cel la care ţii împotriva voinţei părinţilor d-tale. Pentru că mi-ai cerut sfatul, dă-mi voie să-ţi spun că te dezaprob întru totul.

Ce ai făcut pînă acum în viaţă, ca să meriţi această independenţă pe care vrei să ţi-o iei? Ce îţi dă dreptul să crezi că ai mai multă judecată decît părinţii d-tale? Eşti la o vîrstă la care mai ai încă nevoie de îndrumarea şi de ocrotirea lor. Mult mai bine ai face, socotesc eu, dacă te-ai gîndi puţin şi altfel la viitorul d-tale: continuîndu-ţi cu seriozitate studiile, sau învăţînd o meserie. Măritatul, mai amînă-l doi, trei ani. Pînă atunci, ai vreme să te şi convingi dacă într-adevăr ai fă-cut o alegere bună. Şi mai ai timp să te convingi — ceea ce nu e deloc de neglijat — dacă sentimentele d-tale sînt adevărate, adînci, trainice.

TIBERIU B. — *Craiova.* Ai făcut o gravă greşeală căsătorindu-te la nouăsprezece ani — fără nici o situaţie — cu o femeie mai în vîrstă decît d-ta. Astăzi ai un copil de trei ani cu ea, dar vrei s-o părăseşti pentru o alta care — cum spui — îţi corespunde — ai şi cu ea un copil — dar fiind tot fără situaţie. Trăieşti din ajutorul pe care ţi-l dau părinţii care vor să te convingă prin toate mijloacele să rămîi lîngă soţia d-tale şi lîngă primul d-tale copil.

Incurcată situaţie şi greu de ieşit din ea atîta vreme cît d-ta te laşi întreţinut de părinţii d-tale! Cum e cu putinţă — te întreb — ca un tînăr de douăzeci şi unu de ani, sănătos, valid, să trăiască fără să munceas-că? Şi pe deasupra să mai aducă pe lume şi doi copii, cărora nu le poate asigura hrana nici măcar o zi?

Le găsesc deopotrivă de neso-cioase şi pe aceste două femei din viaţa d-tale — una legitimă — alta nu, care te-au luat pe d-ta în serios.

Dacă ai fi mai conştient de obligaţiile pe care ţi le-ai creat, te-ai duce fără ezitare, să muncească-ţi braţele, oriunde ţi s-ar oferi!

M. F. — *Bucureşti:* Mulţumesc pentru scrisoarea d-tale. Şi pentru sugestia pe care mi-ai dat-o. O voi folosi.

V. S. — *Văratic:* Ai face cel mai bun lucru dacă ai izbuti să-l redai căminului lui. Lîngă d-ta — după toate cîte au fost — după toate cîte le ştie şi nu le ştie — nu îşi va putea găsi niciodată liniştea şi mulţumirea.

In ceea ce te priveşte, am impresia că nu eşti capabilă de sentimente mari, generoase, complete. Nu te cunoşti destul de bine. Dacă ai rămîne, totuşi, lîngă cel pe care l-ai dezamăgit o dată — ai continua să-i oferi dezamăgiri mereu. Este şi mult prea în vîrstă pentru d-ta. Mai ales pentru d-ta, care eşti departe de a fi statornicia şi corectitudinea însăşi...

CARMEN L.: — El e singur în măsură să-ţi răspundă la întrebarea care te frămîntă.

LAURA

Medicul vă sfătuieşte

M. TORNIS — Lipova: 1. Adresaţi-vă unui medic de boli dermatovenerice. 2. Leşinul în cazurile menţionate are o origină psihică. Nu e nimic periculos.

T. WINGA, — Bucureşti: In genere, purtarea unui suspensor poate ameliora varicelul. Doar dacă aveţi tulburări foarte pronunţate, e necesară operaţia. Evitaţi eforturile mari, de ridicare, etc.

SORANA C — Vălenii de Munte: E foarte probabil că părul dvs. cade datorită bolii pielii capului. pe care o descrieţi. Trebuie să vă prezentaţi mediciuiui dermatolog de la policlinică, care în funcţie de boala pe care o aveţi (şi al cărei diagnostic nu poate fi pus prin corespondenţă) vă va prescrie medicamentele necesare.

MIRELLE D. — Loco: Genele care vă lipsesc nu pot fi făcute să reapară. Pe de altă parte, genele false sînt destul de obositoare şi uneori pot provoca tulburări ale vederii.

NICULESCU ALEX. — Loco: Pentru a preveni apariţia şi dezvoltarea varicelor, veţi evita statul în picioare, în nemişcare. Veţi sta cît mai mult aşezat. Cînd e posibil, staţi culcat cu picioarele ridicate pe o pernă. Evitaţi eforturi fizice, trataţi-vă tusea, constipaţia. Aveţi voie să faceţi înot şi canotaj. Faceţi băi de 36 grade, cu masaj.

GEORGESCU T. — Reşiţa: Prezentaţi-vă unui medic de nas-gît-urechi. Boala poate fi tratată şi la vîrsta dvs.

MANA T. — Tîrgovişte: Spălaţi-vă pe cap în fiecare săptămînă. E bine însă să vă arătaţi şi unui medic dermatolog, pentru a cerceta dacă nu aveţi vreo boală a pielii capului.

A. E. — Bucureşti: Fără îndoială că puteţi beneficia de un tratament, dar ar trebui în prealabil să fiţi examinat de un specialist (endocrinolog). El vă va indica probabil un tratament complex cu hormoni.

CONSTANŢA P. — Găeşti: Pentru nefrita pe care o aveţi, trebuie să urmaţi cu cea mai mare atenţie tratamentul indicat. Singerările gingiei sînt însă probabil datorită unei proaste întreţineri a dinţilor (carii, tartru etc.). Trebuie neapărat să vă examineze un medic stomatolog.

MARGARETA — Loco: Găsiţi la farmacii substanţe care înlocuiesc sarea („Sare fără sodiu").

N. NICULESCU — Tg. Jiu. Este necesar să vă adresaţi unui specialist cardiolog. S-ar putea ca toate turburările pe care ni le descrieţi să nu constituie totuşi simptomele unei boli grave. Poate că este vorba numai de o stare nervoasă specială, care se răsfrînge asupra funcţionării inimii. In tot cazul, numai printr-un examen medical atent, completat cu o ortodiagramă şi o electrocardiogramă, se va putea pune diagnosticul precis.

Dr N. P.

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMINII

23—29 IUNIE

— Ochiuri cu mămăliguţă; chiftele de zarzavat cu salată; compot de cireşe

— Borş rusesc; budincă de conopidă; griş cu lapte cu sirop de căpşuni.

— Dovlecei cu sufleu de brînză; mîncare de carne cu mazăre; fructe.

— Legume asortate cu frigănele; ruladă de carne la cuptor; spumă de albuşi cu căpşuni.

— Supă de conopidă; dovlecei a la grec; clădite cu marmeladă.

— Peşte prăjit; perişoare cu smîntînă; budincă de cireşe.

— Ouă umplute; friptură la cuptor şi cartofi noi; tartă cu căpşuni.

Pe măsură ce înaintăm în vară, piaţa se îmbogăţeşte cu legume noi, uşurînd sarcina gospodinei pentru pregătirea meselor. Dintre legumele care pot fi foarte variat folosite, sînt şi dovleceii.

Lista de mîncăruri gătite cu această legumă fină şi gustoasă, e nesfîrşită; din dovlecei se poate face ciorbă, se pot face umpluţi cu carne sau cu brînză, pilaf, musaca, sufleu, la cuptor cu sos de roşii sau cu smîntînă, prăjiţi, soté, şi multe, multe alte feluri.

Foarte gustoşi sînt dovleceii umpluţi cu sufleu de brînză:

Alegeţi 4—5 dovlecei frumoşi. Se rad şi se taie în patru, întîi în lat, apoi fiecare bucată în două, în lungime. Se opăresc în apă clocotită cu sare. Se scot, se scurg, iar cînd s-au răcit, fiecare sfert se scobeşte înăuntru. Separat se face un sos gros dintr-o lingură rasă de unt şi o lingură plină de făină, care se stinge cu o ceaşcă de apă sau de lapte, se amestecă mereu să nu se facă cocoloşi, pînă se îngroaşă bine şi se desface de pe cratiţă.

Se dă la o parte să se răcească, apoi se adaugă două linguri de brînză rasă, sare şi pe rînd două gălbenuşuri şi cele două albuşuri bătute spumă. Cu această compoziţie se umplu sferturile de dovlecei, şi se aşează unele lîngă altele într-o tavă unsă cu unt. Se presară deasupra brînză rasă, se dau la cuptor şi se ţin pînă ce creşte umplutura. Se aşează pe farfurie, şi se servesc imediat.

Pentru cei mici

Dintre felurile acceptate cu plăcere de copii, vă recomand modul de preparare a două budinci care sînt hrănitoare prin compoziţia lor.

★

Se fierbe o conopidă mijlocie în apă cu sare. Se scurge şi se trece printr-o sită rară. Separat, se freacă bine miezul de la două felii de pîine, muiate în lapte şi stoarse. Se adaugă piureul de conopidă şi trei gălbenuşuri puse pe rînd. Se potriveşte de sare. La urmă se adaugă cele trei albuşuri bătute spumă. Se toarnă compoziţia într-o formă unsă cu unt şi se coace la cuptor. La masă se serveşte cu smîntînă.

★

Se spală 250 g. de căpşuni şi se trec printr-o sită fină. Se freacă 3 gălbenuşuri cu jumătate pahar de zahăr. Se adaugă jumătate pahar de nuci măcinate, 4—5 biscuiţi sfărîmaţi, 2 linguri de unt topit şi jumătate din zeama de căpşuni. La urmă se adaugă cele trei albuşuri bătute spumă. Se toarnă compoziţia într-o formă unsă cu unt şi se fierbe o oră în alt vas cu apă.

Se face un sirop nefiert din zeama de căpşuni rămasă cu 2—3 linguri de zahăr şi se serveşte pe lîngă budincă. La fel se poate face budinca cu zmeură, fragi sau caise.

Sanda MARIN

Părinţi şi copii

Oameni de prisos

Proastă educaţie! se exclamă cu indignare, privitor la tînărul care îmbrînceşte cu toată puterea muşchilor săi în jur, să-şi facă loc, strivind sau înălţurînd pe bătrînica albă la păr, nepăsîndu-i de nici unul dintre cei rău sorţiţi să stea în preajmă-i în autobuz, în tramvai, la orele de aglomeraţie sau în orice loc cu îmbulzeală.

Dar ce înseamnă de fapt educaţia? Căci, desigur, ea nu se reduce numai la acest aspect, uşor de sezisat, al lipsei de politeţe. Acesta nu-i decît un amănunt superficial, remediabil atunci cînd nu e decît o proastă obişnuinţă. Căci, de ce n-am recunoaşte-o? de cîte ori nu întîlnim oameni cu caractere din cele mai detestabile şi cu maniere din cele mai distinse? Cum zgîndăreşti însă coaja strălucitoare a manierelor, dai de adevărata fire a omului.

Aşa că educaţia e o noţiune mult mai largă. Ea cuprinde şi „cei şapte ani de acasă" şi cultura acumulată prin cunoaşterea şi aprecierea valorilor create de umanitate. Dar, mai presus de toate acestea, educaţia cuprinde atitudinea faţă de muncă, de societate, de viaţă pe care omul o deprinde de mic şi care e, adeseori, cheia înţelepciunii sale, a succeselor şi insuccesclor pe care le va întîmpina în viaţă, a adaptării sale la societate.

Mi s-a întîmplat să văd într-un magazin o scenă penibilă. Un tînăr cu aspect plăcut, frumos îmbrăcat, lăsase pe jos pe cînd „inspecta" conţinutul buzunarelor unui cumpărător. Ce-l făcuse pe tînărul ferchez şi voinic să ajungă la astfel de ocupaţie? Firească că disprelul muncii, convingerea că el e mai şmecher decît ceilalţi şi că, prin urmare, i se cuvine să culeagă, fără efort, rodul muncii „fraerilor".

Oh! — vor exclama părinţii care îşi răsfaţă copiii, care se lasă tiranizaţi de ei, care-i servesc ca nişte robi umili, necerîndu-le nici o contribuţie de muncă la sarcinile comune ale familiei şi gospodăriei — dar copiii noştri sînt atît de departe de un astfel de exemplu... Mai ales că noi am avut grijă să-i învăţăm că nu-i frumos să-ţi însuşeşti lucrul altuia.

Şi totuşi nu sînt chiar atît de departe cum cred, de un astfel de exemplu. Căci acei care, de mici, nu sînt învăţaţi să preţuiască munca părinţilor lor şi să o respecte, cu greu îşi vor preţui şi respecta munca proprie şi a celor din jur. Învăţaţi încă din fragedă copilărie să facă altiia ceea ce ei poruncesc, cu greu se vor obişnui cu munca şi cu spiritul răspunderii. şi fie hoţ, fie trîntor, fie chiulangiu, cel care n-a reuşit să adune în decursul unei copilării şi adolescenţe, în contactul cu familia, cu colectivul şcolar şi mai apoi cu cei în mijlocul cărora trebuie să trăiască şi să muncească o educaţie, care să-l facă apt pentru societate, acela devine un om de prisos, de care nu are nevoie nici familia şi nici societatea.

Mă gîndeam la „domnul Goe", eroul schiţei cu acelaşi nume, prototip de educaţie mic burgheză, atît de incisiv surprins şi creionat de I. L. Caragiale, Mamiţa, mam-mare şi cu tanti Mîţa se străduiesc să-i fie pe plac făcînd din el un mic tiran obraznic. El nu învaţă pentru că asta-i datoria lui de elev, ci pentru răsplata promisă „ca să nu rămîie repetent şi anul acesta".

Cum ar fi arătat dl. Goe ca om matur? Nu om cu carte, doamne fereşte. Ci, poate negustor, ca jupîn Dumitrache, din „O noapte furtunoasă", sau politician precum Caţavencu din „O scrisoare pierdută" sau ca Tipătescu, sau ca Trahanache. Oameni care s-au născut odată cu regimul care i-a generat şi pe care îl reprezentau. Oameni care astăzi, în societatea noastră, ar face parte din categoria „oameni de prisos".

Ancuţa MAICAN

Intre două... nu te plouă!...

Desen de Gh. CHIRIAC

Iată cîteva sugestii privind bolerourile şi plastroanele. Fusta şi boleroul se pot confecţiona din olandă, şantung, etc., iar vesta din pichet, organdi, diverse stambe uşor de spălat.

Desene de Tantzi PFENNINGS

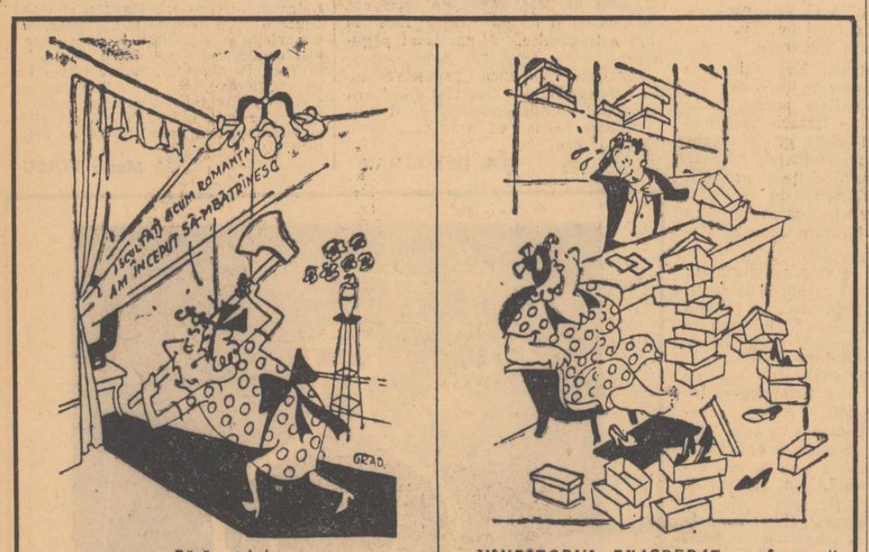

Fără cuvinte...

VINZĂTORUL EXASPERAT: — Încercaţi vă rog şi cutia!...

Desene de I. GRĂDINARU

CRONICA GASTRONOMULUI

Două variante pe tema raţă

Răsfoind mai multe cărţi de bucate străine, am constatat, nu fără oarecare uimire, că la capitolul raţă, autorii acestor savante tratate pun accentul mai mult pe odrasla acestui suculent palmiped, căruia noi îi zicem boboc şi pe raţa sălbatică. Desigur că în materie de gust, discuţiile sînt zadarnice totuşi, eu nu pricep. Bobocul de raţă pe varză, de pildă, e o delectabilă mîncare estivală, nimic de zis. Dar raţa sălbatică, oricît de bine gătită, e un vînat de categoria doua, ca toate vînaturile care reclamă înainte de preparare, un prealabil stagiu în oţet şi mirodenii (beitz). Raţa domestică însă, bine hrănită şi de specie bună merită mai multă atenţie. Să i-o acordăm, deci.

Dintre toate formele sub care, într-o viaţă de om, am mîncat această pasăre, două mi se par cele mai vrednice de luare aminte, a doua nefiind decît o variantă a primei. Cititorul, după experimentare, e liber să inverseze această clasificare şi să ia prima ca o variantă a celei de a doua. Aşadar:

Prima: O condiţie liminară: nu trebuie să încerci această preparaţie, dacă nu ai un oţet de vin roş, de primă calitate.

PREPARAŢIA: O raţă grasă. Îi faci toaleta. Bagi înăuntru o ramură de cimbru, torni rom şi dai foc. Scoţi cenuşa cimbrului, pui pasărea în frigare şi o ţii la foc numai pînă se rumeneşte puţin. Tai în bucăţi, sarezi. Aşezi bucăţile într-un vas în care ai pus: o ceapă întreagă, harpagic, morcov, o foaie de dafin şi buchetul de legume. Adaugi un pahar mare cu oţet de vin, în care ai topit un vîrf de cuţit de zahăr pisat, plus un pumn de piper boabe (nici o teamă că mîncarea va fi prea piperată. Piperul boabe dă mai mult aromă). Dacă pasărea e foarte grasă, pui o lingură de unt, dacă nu e tocmai grasă, pui unt mai din belşug. Cui îi plac mîncările usturoiate, poate adăuga şi un cîţel de usturoi, dar nu mai mult. Acoperi vasul şi-l pui la foc slab. Laşi să fiarbă înăbuşit două — trei ore (pînă e gata).

Acest procedeu se poate aplica puicanei, claponului şi raţei sălbatice. Aceasta însă numai după ce a fost marinată în beitz. Zama care se formează trebuie să fie foarte limpede şi de culoarea untdelemnului.

A doua: Preparaţia la fel, cu deosebirea că după ce ai pregătit pasărea ca mai sus, bagi o bucată mare de unt proaspăt în interiorul ei şi o pui întreagă în vas, cu aceeaşi condimentaţie. Oţetul îl înlocuieşti cu vin roş în cantitate mult mai mare (vasul aproape plin). După ce-ai acoperit, e bine să lipeşti capacul cu cocă. La cuptor. Timp de fierbere acelaşi.

De excelenţa rezultatului garantez, dar:

Ca să nu te prindă jalea
Şi mîncarea să-ţi priască,
Cată şi-un vin roşu de Valea —
Călugărească.

PĂSTOREL

Colţul cosmeticianei: Ingrijirea părului în timpul verii

Pentru a fi totdeauna bine pieptănate, majoritatea femeilor îşi scurtează părul în timpul verii şi-l fac „permanent". Dacă v-aţi hotărît şi dvs. să faceţi acest lucru, cereţi coaforului să vă facă un „permanent" uşor, simplu. Este adevărat că un astfel de permanent nu are o durată mai mare de 4—5 luni, în schimb părul nu suferă şi are un aspect frumos.

Expus din plin razelor solare, vîntului şi apei de mare, părul — ca şi pielea de altfel — are nevoie de îngrijiri atente. Deci, înainte de a vă expune la soare, briantinaţi părul, pentru a împiedica uscarea lui exagerată. Intrebuinţaţi de preferinţă o briantină lichidă, pe care o întindeţi pe păr cu ajutorul periei sau, şi mai bine, dacă aveţi un pulverizator, cu ajutorul lui. Avantajul este dublu: în acest fel briantina este mai uniform distribuită pe tot părul, iar cantitatea de lichid folosit, mult mai mică.

Cînd intraţi în apă, în special în mare sau într-un lac cu apă sărată, apăraţi-vă părul cu ajutorul unei bonete de cauciuc. Dacă preferaţi să înotaţi cu părul liber în bătaia valurilor — ceea ce este într-adevăr foarte plăcut — şi nu vă temeţi că vi se vor desface ondulaţiile, atunci ţineţi seama de faptul că odată la două seri părul trebuie clătit cu apă călduţă, la care se adaugă două linguri de oţet. Altminteri, părul va fi lipicios şi va avea un aspect urît, se va usca şi se va decolora în mod inegal.

In timpul verii părul trebuie spălat des, cel puţin odată la 8—10 zile. Dacă părul este gras, el trebuie spălat în mod obişnuit cu apă caldă şi săpun, bine limpezit, iar la ultima apă cu care-l clătiţi, adăugaţi zeama unei lămîi sau o lingură de oţet. Pentru părul uscat folosiţi un şampon făcut dintr-un gălbenuş de ou, frecat cu o lingură de untdelemn şi o linguriţă de rom. Cu o jumătate de oră înainte de spălarea părului, masaţi uşor pielea capului cu acest amestec, apoi spălaţi părul în mod obişnuit şi, la ultima apă cu care-l clătiţi, adăugaţi o lingură de oţet.

Dacă firul de păr este extrem de subţire şi se rupe uşor, ori dacă aveţi părul oxigenat sau vopsit, feriţi-vă de a-l expune ore în şir razelor arzătoare ale soarelui, care îi pot dăuna. Apăraţi-l fie printr-un fular viu colorat, fie printr-o pălărie mare de paie. Şi nu uitaţi că dacă vreţi să aveţi păr frumos şi sănătos, periatul lui zilnic cu o perie aspră din păr de porc este absolut necesar.

Sanda NOREANU

NELL COBAR

FUGA DUPĂ EXOTISM

— De ce s-o fi purtînd așa vărgat?
— Nu mai vrea să se spună că are „coadă de cal", ci coadă de zebră!...

B. ARTIN

Cum e sacul așa e și peticul!...

E. ARNO

UNII MEDICI DE POLICLINICĂ

— Veniți la cabinetul meu particular, aici nu am condiții să vă consult...

PAVEL ILIEȘ

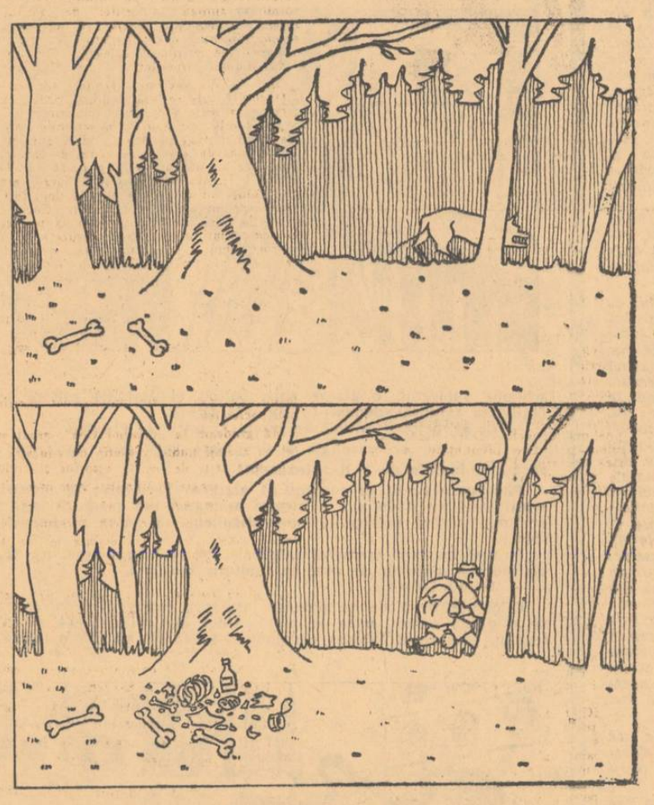

Poveste fără cuvinte...

FRED GHENĂDESCU

— Ași vrea ceva cald...
— Bere sau vin?...

GEORGE VOINESCU

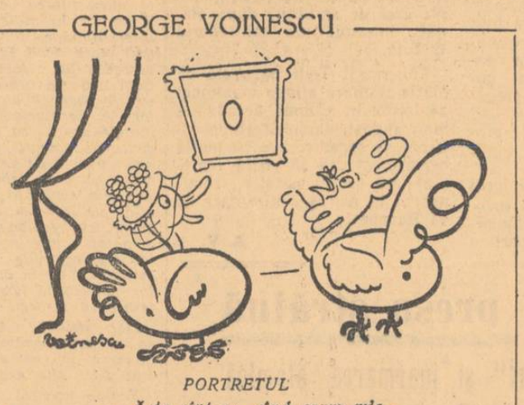

PORTRETUL
— Asta sînt eu, cînd eram mic...

GH. CHIRIAC

— Nu sînt eu directorul...

— Dar cine-i director aici?...

Prietenii FILATELIEI

Filatelia a luat în ultima vreme o frumoasă dezvoltare. Dacă ea a pătruns adînc în rîndurile tineretului, unde emulația este din ce în ce mai mare, nu e mai puțin adevărat că oamenii maturi, ca să spunem așa, oameni în toată firea, sînt cunoscuți de multă vreme ca pasionați filateliști, unii dintre ei posesori ai unor impozante colecții de mărci.

V-ați oprit vreodată în fața unui magazin de filatelie, sau a ghișeului special de la Poșta Centrală unde se aplică ștampila obliterată pe marca dorită? Veți vedea acolo unul din spectacolele cele mai interesante. Filateliștii privesc piesele cu o dragoste unică; îi vezi examinînd fiecare amănunt, fiecare părticică din micul cadru al timbrului. Ei privesc cu totul alți ochi fiecare marcă, descoperă lucruri pe care un „laic" nu le-ar vedea nici cu două rînduri de lupe...

Academicianul prof. ȘTEFAN MILCU, ne-a spus, în legătură cu preocupările filatelice, următoarele:

„De copil încă micul univers al mărcilor poștale colorate mă transporta pe aripile fantasticului, spre locuri și oameni despre care știam atît cît putea ști un copil. M-am trezit astfel colecționer! Îmi plăcea mult geografia. Colecția de mărci m-a desfătat. De cincisprezece ani încoace m-am stabilit în a colecționa mărci românești. Sînt unele atît de frumoase! Zambaccian, cunoscutul om de artă, mi-a mărturisit că gustul pentru pictură a pornit de la... filatelie. Îl înțeleg. În ea găsim o destindere, ca în pictură și în muzică. Desigur, trebuie făcută o distincție între colecționismul patologic și colecționeri. Maniacul este psihopatic, strînge fără discernămînt, orice: cutii de chibrituri, nasturi etc. Colecționerii sînt cu totul altceva. Aceștia sînt pasionați de frumos într-un domeniu sau altul. Am aflat cu bucurie de sărbătorirea centenarului mărcii noastre și sper că va avea importanța ce o merită..."

★

Maestrul C. SILVESTRI, artist al poporului și laureat al Premiului de Stat, venea de la o repetiție. A trebuit să-i răpim cîteva minute prețioase, destinate desigur odihnei. Dar cînd a venit vorba de filatelie, maestrul Silvestri a zîmbit:

— Ei ulte, filatelia mă odihnește!

La mirarea noastră, marele muzician a răspuns:

— Nu e nici o exagerare în ce vă spun. După un efort de studiu, repetiții sau dirijat, nu găsesc alt mijloc mai plăcut de odihnă decît răsfoirea colecțiilor mele. Colecționez mărci încă din vremea școlii. Mai exact, din anul 1924. M-au atras la început culorile. Și colecționez numai timbre românești. Deși călătoresc mult în străinătate și aș putea strînge ușor exemplare străine, vreau să fiu scutit de... dezilu-zii! Căci autenticitatea timbrelor este de multe ori îndoielnică. Mă întrebi ce legătură e între muzică și filatelie? George Enescu, în a cărui apropiere am fost vreme îndelungată, ne-a dezvăluit abia după moarte că era un filatelist. Nu-i cunoșteam această preocupare. Abia după moartea lui am aflat-o din memorii. El a avut satisfacția de a cunoaște, — singurul muzician în viață, — omagiul țării, cînd a apărut emisiunea dedicată lui. Pe vremuri, timbrele aveau numai capete încoronate. Emisiunea noastră dedicată lui Enescu reprezintă în istoria filateliei o etapă importantă. Sînt după cum vezi mai vechi filatelist decît dirijor. Și te rog să crezi că filatelistul nu este un maniac, ci un căutător de frumos. Mă odihnește...

★

Artistul emerit MARCEL ANGHELESCU, unul dintre cei mai populari comici ai noștri, era tocmai pe scara mașinii ce avea să-l ducă la Centrul Cinematografic de la Buftea. Cînd a auzit că-l solicităm să vorbească de filatelie, Marcel Anghelescu ne-a spus:

— Problemă serioasă!

Puțini știu că printre filateliștii noștri, Marcel Anghelescu este cunoscut ca unul dintre cei mai serioși colecționeri. Primele serii le ia regulat. Se consideră filatelist modest.

— De copii am prins pasiunea pentru mărci. Am văzut pe tatăl meu care stringea mărcile, pentru coloritul lor. Pe urmă a venit surpriza deschiderii scrinurilor în care noi copiii am găsit pachete frumos legate cu „pambilici". Trebuie să spun că în liceu fiind, filateliștii erau cei mai buni elevi ai școlii. Știți ce m-a apropiat cel mai mult de filatelie? Geografia și istoria!

★

Compozitorul ELLY ROMAN — cine ar fi bănuit? — este și un cunoscut filatelist. Are, printre lucrările sale, și un „Cîntec al filatelistului" pentru două voci, acordeon și chitară, pe text de Ștefan Tita.

— De unde această pasiune? Eram mic cînd părinții mei mi-a dăruit un album cu timbre. M-au captivat. Pe urmă, cînd am început mai tîrziu să fac schimburi de partituri cu compozitorii străini, mărcile care veneau pe aceste partituri m-au apropiat și mai mult de filatelie. După 1944, fiul meu Peter, la vîrsta cînd eu primeam în dar cel dintîi album de mărci, a devenit filatelist, și astfel eu am continuat să colecționez cu aceeași pasiune. Lumea mărcilor constituie un foarte prețios auxiliar în munca de creație. Filatelia este o destindere, o desfătare dacă vrei. Pe nesimțite devii un prieten al acestor imagini, un căutător al frumosului din ele. Pentru asta însă trebuie răbdare și dragoste.

Em. DORNA

ȘAH

O problemă premiată acum două decenii

L. I. KUBBEL

Premiul I la concursul unei reviste englezești 1936

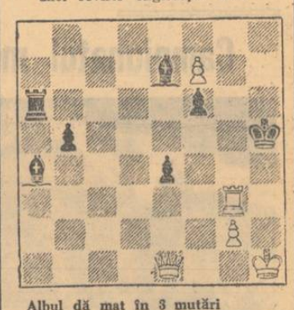

Albul dă mat în 3 mutări

Cheia problemei compozitorului sovietic Kubbel e elegantă și spirituală 1. f8C!! cu amenințarea 2. Dgl urmat de 3. Dh2 mat. La 1..f5 urmează 2. Th3,+ Rg5 3. Dh4 mat. În ultima variantă de apărare la 1... Rh6 2. Tg6+, Rh5 și 3. g4 mat.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

MIC, MITITEL

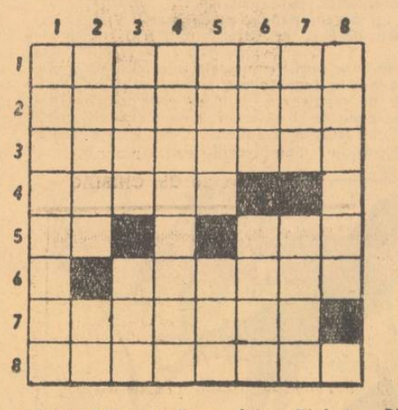

ORIZONTAL: 1) Face fețe-fețe, deși are (mult) sînge rece! 2. Paznicul vremii. 3. Suportă orice lovitură! 4. Făcut mat! (pl.) 5. Piei din față! — În orice situație e în frunte! 6. Restaurant pe o treaptă mai sus! 7. Le rămîi întotdeauna îndatorat! 8. Măcelărie în avant premieră! (pl.).

VERTICAL: 1) Varză în travesti! 2. E ceva înălțător! (pl.). — Situate în Arabia 3. Și el tot acolo — Precede pe la! 4. Are un papagal... fără colivie! 5. O lovitură-n cap! — Comună în Spania 6. Aproape egal. — Cișmea cu cai. 7. Dialect — Pictor romîn. 8. Semiton pe șevalet.

Nia Petre CHIRIȚESCU

FUM — FUMURI

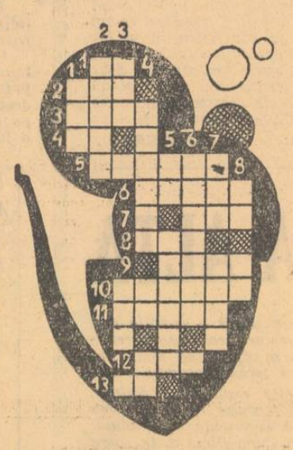

ORIZONTAL: 1) Nota cu direcție 2) De data asta e foarte greu de definit. 3) Sol, ștafetă. 4) Semn de întrebare 5) Eu posed și dînsul, nu... cu ce să-și aprindă luleaua! 6) Acolo poți fuma luleaua neamțului 7) Se plătea odinioară și pe fumărit. 8) Șterg. 9) Cică-l capeți cu ajutorul fumatului! 10) Copilaș cu aripioare. 11) Precocele fumător din „Vizită" de I. L. Caragiale. 12) Scrumieră. 13) În lulea și în țigaretă.

VERTICAL: 1) Trebuie să fie făcut înainte, ca să vă poată ieși 2 orizontal! 2) Amorezat... cu fumuri! 3) Interjecție ironică. — Aceia 4) După ultimele cercetări, se pare că provine în bună măsură de pe urma fumatului. 4) Un om pe dos. — Particulă a viitorului. 5) Măsură de suprafață. — A plăti la cumpărare o parte din prețul convenit. 6) Se obține împreună cu tutunul! 7) Prefix. — După „tra" 8) La condițional. — În manuscris.

B. MĂRCULESCU

Vitrină literară

(5,8;5)

T. Stoica

P U I I

Poveste

Corneliu POPESCU

Găsiți titlul unui volum literar precum și numele autorului. Indicăm că este vorba de un tînăr și înzestrat prozator contemporan prezent de curînd în librării cu ultimul său roman.

Monoverbe și criptografii

Deși după cum am arătat de mai multe ori, socotim că specificul rubricii noastre cere o preponderență a careurilor de cuvinte încrucișate, de data aceasta vom face o excepție.

Am primit în ultimul timp nenumărate monoverbe și criptografii, dintre care unele de o calitate deosebită. Le facem loc în pagina de astăzi. Dar fiindcă se pare că monoverbele și criptografiile sînt mai ușor de compus decît de dezlegat... le publicăm cu un supliment în josul paginii: dezlegările!

Criptografia grădinii (5-6-2-6)

IV IN IR OI

L. MĂRĂCINEANU

Monoverb (5-7)

R. DANIEL

Două prezentări la un biverb (2-8)

Corina SFERA

Monoverb (4-8)

ABCD...

Călin ARMEANU

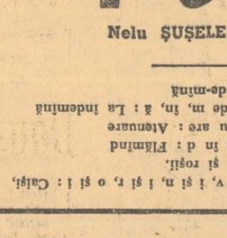

Nelu ȘUȘELESCU

Că i și v, i și n, i și r, o și i: Caiși, vișini și roșii.
P la m în d: Flămînd
A te nu are: Aleanure
La în, de m, în, ă: La îndemînă
La i n-de-mînă

ÎNCRUCIȘATE din VEDERE

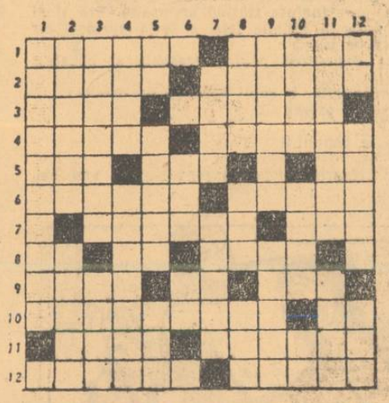

ORIZONTAL: 1) Vede pentru prima oară lumina tiparului — Nu se vede cu ochii liberi 2) Locul fiecăruia de... întrevedere cu viața — Stă ascuns și nu se vede! 3) Se vede bine — Cu ajutorul ei se vede un obiectiv depărtat 4) Nu prea e bine văzut — Aici se vede mai bine pe întuneric 5) Nume feminin — A ieși la vedere — În pripă! 6) Au văzut multe!... — Pentru cei care nu doresc să li se vadă fața 7) A pune în vedere — Sportul celor cu vederea ageră și mînă sigură. 8. Sînt — Două consoane — Lipsiți de vedere 9) Nu prea se văd la tot pasul — Operă — Localitate în Olanda 10) Vedere — Vede și judecă 11) A scăpa din vedere — Lucrători tipografi 12). Specifică unui popor — Trece cu vederea.

VERTICAL: 1) Vedenii.. 2) ...și o altă vedenie — La revedere! 3) Pusă la vedere — Plantă de munte cu flori albastre 4) Impozite — A aloca o sumă în vederea obținerii unui rezultat 5) Pronume — Împărat roman — La biliard 6) Intră în vederile și... buțile podgorenilor — Dar 7) Iar raza ei abia acum... vederii noastre" (Eminescu — La „steaua) — Piatră prețioasă 8) Monezi — I-a rămas în gît lui Adam — Arbore cu flori mirositoare 9) Nu-i scapă nimic din vedere — Vede dublu 10) Grupuri de oameni — Plantă comestibilă — Măsură de suprafață 11) Nu te vede cu ochi buni (pl.) — Are vedere la mare 12) Locotenent — Iese la vedere — O fată scumpă la vedere...

Cuvinte rare: ERP

Luci ANGHEL

Poșta REBUS

NICU SBUCHEA — Hațeg: Tema nu este prezentă în careu prin ceea ce are ea reprezentativ, ci este tratată la modul general. Și apoi, este de neconceput ca la 1 orizontal, atît primul cît și al doilea cuvînt să nu fie tematic.

MIRCEA ALBEANU: Se publică.

OVIDIU S. — Călimănești. Pentru „Pildele" dvs. puteți lua drept pildă materialele publicate în rubrica noastră.

TEODOR BEJAN — Galați: Aveți talent la „Coperte literare", păcat însă că „edițiile" sînt prea fanteziste. Încercați să anagramați renunțînd la edituri inexistente sau traducători cu nume mult prea fanteziste.

AL. NEAMȚU — Loco: Careul „Cu păr" s-a dovedit a fi doar o perucă, iar „Os" nu-i din os veritabil!

LUCI ANGHEL: Se publică.

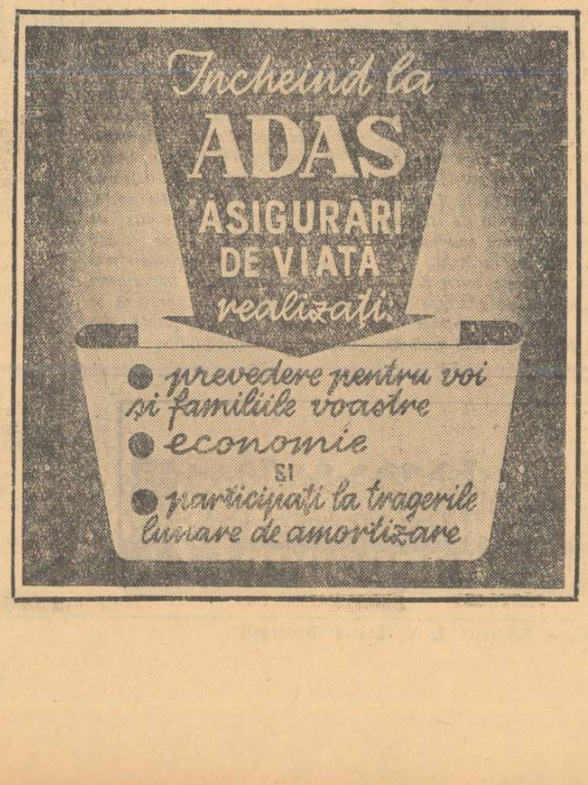

Alimentați copiii cu produsul sterilizat și foarte gustos
„CREMA PENTRU COPII"
avînd un conținut de 60% grăsime în substanță uscată

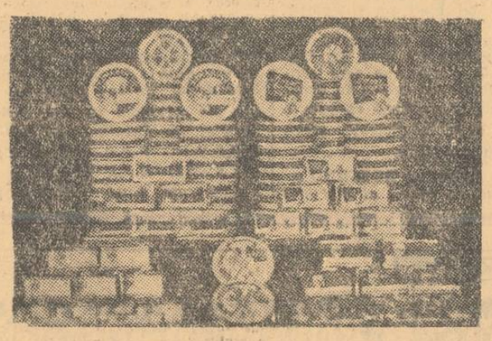

În alimentația adulților folosiți cu încredere „Cremă Bucegi" și brînza „Delicatese"
Produse fabricate de întreprinderea „Sibiana" din Sibiu.

Magazin Sport

La VARŞOVIA

Iolanda Balaş, Maria Diţi şi Zoltan Vamoş

şi-au confirmat dreptul de participare la Campionatele europene de atletism

Cea de a V-a ediţie a concursului atletic „Memorialul Kusocinski", care s-a desfăşurat pe stadionul „A X-a aniversare" din Varşovia, s-a bucurat de participarea multor atleţi de valoare — reprezentînd 14 ţări din Europa — care prin rezultatele obţinute în acest sezon şi în special în acest concurs s-au arătat candidaţi redutabili pentru unul din locurile finalelor Campionatelor europene de la Stockholm. Ţara noastră a fost reprezentată de cinci atleţi dintre care Iolanda Balaş, Maria Diţi şi Zoltan Vamoş au obţinut rezultate care confirmă dreptul de participare la întrecerea supremă a atleţilor europeni.

Condiţiile de desfăşurare a întrecerilor au fost bune, iar disputa şi rezultatele din unele probe atletice de-a dreptul excepţionale, stîrnind interesul numeroşilor spectatori. Intercalarea în program a unei probe de sprint (60 m. plat) şi a unei ştafete (4×60 m) pentru băieţi şi fetiţe în jurul vîrstei de 10 ani au fermecat tribunele prin manifestarea unei dorinţe şi puteri de întrecere şi chiar unei perfecţiuni tehnice deosebite. A fost o idee strălucită şi demnă de imitat a organizatorilor, mult apreciată prin originalitatea ei şi de atleţii participanţi.

Cele mai disputate probe încheiate cu rezultate valoroase au fost: cursa memorială de 3.000 m plat, triplu salt, săritura în lungime, 800 m, aruncarea suliţei şi a greutăţii la bărbaţi. Sprintul a fost dominat autoritar de tînărul francez Delecour, care a stabilit într-un stil de mare clasă noi recorduri franceze în proba de 100 şi 200 m plat. Atleţii polonezi s-au remarcat în special în probele de semi-fond. La sărituri au impresionat în mod deosebit primii trei clasaţi la triplusalt (toţi peste 16 m !), tînărul şi talentatul poliatlet sovietic Ter Ovanesian şi islandezul Thorlakson (săritura cu prăjina).

Din discuţii purtate cu profesorul catedrei de atletism a A. W. F. (I.C.F.) din Varşovia, Moronczyk, membru în colegiul de antrenori, cît şi din cele purtate cu antrenorii altor delegaţii, am putut afla că, cu toate că unii atleţi se află deja în formă maximă, pregătirile majorităţii atleţilor în vederea Campionatelor europene se intensifică pentru a fi în luna august în maximum de formă. Accidentele musculare pe care le-au suferit unii dintre cei mai buni sprinteri polonezi (Folk, Swatowski) s-ar datora suprasolicitării la începutul sezonului.

Despre şanse în general, şi în special despre cele ale atleţilor noştri la Campionatele europene am vorbit cu antrenorul polonez Adamczyk, cunoscut iubitorilor de atletism din ţara noastră din ediţiile anterioare ale Campionatelor Internaţionale de Atletism ale R.P.R., ca săritor în lungime şi cu prăjina. După părerea lui „acel atlet va avea şansele cele mai mari de cîştig, care atunci, la europene, va fi mai „proaspăt". In ceea ce priveşte şansele atleţilor romîni, în funcţie de forma lor actuală, el acordă — de comun acord cu ceilalţi specialişti străini — prima şansă Iolandei Balaş, despre care este convins că poate sări peste 1,80 m., iar şanse de finalişti lui Maria Diţi şi Zoltan Vamoş. In raport cu rezultatele anului precedent mai sînt cîţiva atleţi romîni, Ana Coman, A. Raica, N. Răşcănescu, etc., capabili să aspire la un loc în finalele „europene lor", dar care în concursurile viitoare vor trebui să-şi confirme prin performanţe această şansă.

Pînă atunci au mai rămas două luni de pregătire, iar viitoarele competiţii interne şi internaţionale vor desemna noii candidaţi.

Dr. Ioan WIESENMAYER
maestru al sportului

Campionatul mondial de fotbal în faza finală!

Cu disputarea meciurilor contînd pentru sferturile de finală ale Campionatului mondial, această mare competiţie fotbalistică se apropie de sfîrşit.

Reamintim rezultatele obţinute în sferturi de finală:

Brazilia—Ţara Galilor 1-0 (0-0)

R. F. Germană—Iugoslavia 1-0 (1_0)

Franţa—Irlanda de Nord 4-0 (1.0)

Suedia—U.R.S.S. 2-0 (0-0)

De remarcat că din cele patru semifinaliste, trei: Brazilia, Suedia şi R.F. Germană, n-au suferit încă nici o înfrîngere în cadrul turneului final. Mai mult, Brazilia nu a primit pînă acum, nici un gol.

Semifinalele se vor juca la 24 iunie, în următoarea ordine:

R.F. Germană—Suedia

Brazilia—Franţa

IN CLIŞEUL NOSTRU: O fază din meciul U.R.S.S.—Anglia (1.0)

Telefoto AGERPRES

Ne vorbesc şapte campioni

După terminarea campionatelor internaţionale de tenis am solicitat celor şapte cîştigători ai probelor să-mi împărtăşească impresiile lor în legătură cu întrecerile la care au participat. Iată răspunsurile primite:

MOLINARI (Franţa): Nu m-am aşteptat să am în faţă un adversar atît de puternic în Andreev (U.R.S.S.). Dacă nu reuşeam să recuperez şi să cîştig setul al doilea al finalei nu ştiu cine ar fi fost învingătorul. Consider că turneul de la Bucureşti a fost foarte tare, datorită prezenţei lui Iacobini şi Pirro clasaţi pe locurile 5—6 în Italia. Adam, al doilea jucător maghiar, Andreev, primul jucător sovietic. Cît despre jucătorii dv., am mai văzut că aveţi mulţi şi destul de buni. La toţi se observă însă lipsa de rutină. Trebuie să joace în cît mai multe concursuri.

NENNOT (Franţa): Sînt încîntată că am cîştigat proba de „simplu fete". Dintre jucătoarele dv., am văzut numai pe cele care mi-au fost adversare, deoarece eu am jucat aproape tot timpul. Consider că joacă bine, cu lovituri variate, dar cam inegal.

PIRRO (Italia): M-am simţit foarte bine la dv., şi voi reveni oricînd cu plăcere. Consider că a fost o competiţie „tare". Păcat că Iacobini a jucat mai slab ca de obicei. Mi-ar fi plăcut să-l văd în finală, la simplu bărbaţi, cu Molinari.

Am fost foarte plăcut impresionat de numărul mare de spectatori, de entuziasmul şi obiectivitatea de care au dat dovadă. La jucătorii romîni se observă o lipsă de participare în concursuri internaţionale, pe care trebuie neapărat s-o remediaţi.

BASSI (Italia): Toată lumea a fost foarte amabilă cu noi. Mă bucur că am cîştigat la „dublu mixt", dar îmi pare rău că n-am reuşit mai mult la „simplu". Sper că la anul, căci doresc să vin din nou, să joc mai bine. Dintre jucătoarele dv. mi-au plăcut Namian şi Ec. Roşianu. Ar trebui să joace mai mult în competiţii de ampioare, ca să se obişnuiască cu adversare cît mai diferite.

JEDRZEJOWSKA (R. P. Polonă): Particip pentru a II-a oară la un turneu în Romînia. Vin întotdeauna cu plăcere. Din păcate nu mai pot realiza performanţele de acum cîţiva ani. Socotesc această competiţie drept cea mai „mare" din cele 11, dată fiind participarea cîtorva jucători de valoare ridicată.

SEGHERS (Franţa): „Un arbitraj atît de corect nu am întîlnit la nici o competiţie. Pe jucătoarele romînce nu le-am putut urmări, deoarece am fost prea angrenată în concurs. Găsesc că Namian, pe care o cunosc dinainte, a progresat mult: joacă frumos, posedă un vole bun, dar este prea timidă, fapt care face să-i scadă cu mult valoarea. Irina Ponova joacă... prea frumos şi din această cauză îi lipseşte unul din atuurile principale, acela de a „muşca" fiecare minge.

GH. VIZIRU: Imi pare bine că am cîştigat la „dublu bărbaţi", dar mi-ar fi părut şi mai bine să ajung în finală la „simplu". Am fost însă timorat şi am jucat prost la reluare în meciul cu Adam! Consider că această competiţie s-a ridicat deseori la un nivel tehnic înalt, datorită contribuţiei jucătorilor Molinari, Iacobini, Andreev, etc. Dintre jucătorii noştri, din păcate, nu prea am pe cine remarca. Mai bine s-a comportat Marin Viziru, care a intrat în finala probei de dublu mixt. Tinerele noastre speranţe, Bardan, Bosch, D. Viziru, nu s-au ridicat la înălţimea cerută în această competiţie. Cred că este o consecinţă a insuficienţei seriozităţi în pregătire.

Angelica ROZEANU
maestru emerit al sportului

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 7.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

MARIA BOTH

se pregăteşte pentru Campionatele europene de nataţie

La bazinul de înot al complexului „Dante Gherman" se antrenează cu multă intensitate înotătorii romîni care vor lua parte la campionatele europene, ce vor avea loc la Budapesta între 30 august şi 9 septembrie. I-am văzut la lucru pe Adrian Oanţă, D. Caminschi, A. Popescu, Mitrofan, F. Heitz, Gabriela Mangesius, Margareta Wittgenstein, Heidi Rotsching şi Maria Both.

Grupul înotătorilor noştri acordă mari şanse pentru un loc de frunte în aceste campionate Mariei Both, specialistă la înot pe spate. De aceea am căutat să stau de vorbă cu tînăra noastră campioană pentru a cunoaşte stadiul actual al pregătirii.

— Ce performanţă ţi-ai propus pentru Campionatele europene?

— Va trebui să înot în jurul a 1 min. 13 sec. Recordul european, în acelaşi timp cel mondial, este de 1.12,5 şi aparţine englezoaicei Edwards. Eu înot în jurul a 1.15 cînd ce nu este suficient pentru un loc de frunte, mai ales că olandezele Goulds şi Vanlpfen, de asemenea concurente bune la 100 m spate, emit şi ele pretenţii la primul loc. Prin urmare, va trebui să muncesc mult ca să pot juca un rol în campionatele europene.

— In ce constă antrenamentul pe care îl faci?

— In primul rînd în exerciţii de rezistenţă. Parcurg zilnic 4—6 km în diferite stiluri; apoi fac zeci de sprinturi după planul întocmit de antrenorul I. Toth.

Antrenorul Toth ne arată că Maria Both va atinge maximum de formă în a doua decadă a lunii august, dar pînă atunci va trebui să se antreneze cu multă perseverenţă ca să poată reprezenta cu succes nataţia romînească în marea confruntare de la Budapesta.

A. V.

Răsfoind presa străină

Capitolul „sport" şi înarmarea atomică în R. F. Germană

„Numai 1,5 la sută din cei 10 milioane de membri ai organizaţiilor sportive şi de tineret din R. F. Germană au posibilitatea să practice în mod activ sportul. Chiar şi orele rezervate sportului în şcoli nu pot avea loc din cauza lipsei profesorilor de specialitate şi a terenurilor."

Aceste consideraţii asupra situaţiei actuale a mişcării sportive de mase din R. F. Germană au fost făcute recent de ministrul de finanţe al landului Nordrhein-Westfalen, Willi Weyer cu prilejul unui interviu acordat ziarului vest german „Bild Zeitung". Weyer a adăugat că lipsa terenurilor de sport a bazinelor şi a sălilor este atît de mult resimţită în R. F. Germană încît societăţile şi uniunile sportive şi-au anunţat membrii lor că nu au posibilitatea să le asigure condiţiile necesare pregătirii lor.

In anul 1956 în Germania Occidentală se simţea lipsa a 9000 săli de sport, 6000 terenuri sportive şi 700 bazine acoperite de înot. 70 la sută din şcoli nu au sală de sport. Bugetul R. F. Germane pe anul 1957 prevede la capitolul „Sport" suma de 5 milioane mărci. In schimb, pentru înarmare, guvernul Adenauer a alocat 10 miliarde mărci, iar pentru înzestrarea Bundeswehrului cu arma atomică, în acest an este prevăzută suma de 31,2 miliarde mărci.

La cifrele de mai sus, ziarul democrat „Neues Deutschland" aduce unele cifre comparative deosebit de semnificative. In R. D. Germană între anii 1951 şi 1955 dezvoltarea mişcării sportive a fost sprijinită cu suma de 354 milioane mărci. Numai în 1956, pentru sport a fost alocată suma de 120 milioane mărci. 400.000 de persoane, bărbaţi, femei şi tineri au cucerit insigna „Gata pentru muncă şi apărarea Patriei" — mărturie a uriaşei dezvoltări a mişcării sportive în R. D. Germană.

DE LA O SĂPTĂMÎNĂ LA ALTA

A început să se vorbească cu intensitatea obişnuitului acestui anotimp despre schimbările ce le au în vedere unii jucători de fotbal în ceea ce priveşte echipele în care vor să joace în viitoarea stagiune. „Pornirile" acestea sînt „stimulate" pe alocuri de discuţii prealabile făcute cu cutare sau cutare echipă, care-l vrea pe cutare sau cutare jucător.

Sîntem pentru transferări, în sensul în care ele sînt reglementate în legislaţia federaţiei de fotbal — în care se prevede, în primul rînd, acordul echipei de la care un jucător urmează să plece. Dar în acelaşi timp sîntem împotriva a tot soiul de „tîrguri" ce se fac cu acest prilej, împotriva remuneraţiilor ce se promit şi se plătesc jucătorilor cu acest prilej (nu se ştie de unde!), împotriva jucătorilor-voiajori care-şi negociază an de an transferul, împotriva intermediarilor care fac „legăturile" între echipe şi jucători, etc., etc.

Iată la ce solicităm să la aminte forul de specialitate, pentru ca măsuri şi intervenţii eficiente — dacă e cazul şi sancţiuni pilduitoare — să tempereze zelul nefast al unora.

Două rezultate de dată foarte recentă au făcut să se vorbească elogios de jucătorii noştri de polo pe apă. Este vorba de cele două rezultate de egalitate cu care s-au încheiat, la Moscova, întîlnirile U.R.S.S. — R.P.R. (3—3) şi U.R.S.S. II—R.P.R. (2—2).

Cunoscute fiind reputaţia şi valoarea mondială a jucătorilor sovietici, performanţele echipei noastre de polo au strălucire şi semnificaţie deosebită — mai ales sub raportul progreselor realizate de sportivii noştri. Am vrea, pe marginea acestor succese — pe care le aplaudăm cu căldură — să exprimăm, totuşi, un deziderat: mărirea bazei de masă a polo-ului nostru, în aşa fel ca viitorul să permită consolidarea şi ducerea mai departe a unor performanţe de talia celor consemnate recent la Moscova.

Comportarea echipei studenţeşti Ştiinţa Timişoara în competiţia pentru „Cupa Dunării" a fost, în general, satisfăcătoare. Mai ales în primul tur, studenţii au arătat, pe lîngă un elan şi o putere de luptă remarcabile, o tehnică şi o concepţie de joc destul de bună. Mai puţin reuşită a fost comportarea studenţilor în turul al 2-lea, în faţa valoroasei echipe belgrădene Radnicki.

Este bizar desigur că Ştiinţa a fost învinsă fără drept de apel nu în deplasare, la Belgrad, unde echipa romînească a făcut totuşi un joc bun, agresiv şi a condus chiar scorul, ci în jocul de retur, pe teren propriu.

In adevăr, aşa cum s-au petrecut lucrurile în partida jucată duminica trecută la Timişoara, victoria obţinută de sîrbi nu a putut fi contestată sau pusă la îndoială nici un moment. Radnicki a intrat pe teren hotărît să se apere şi să păstreze rezultatul favorabil obţinut la Belgrad şi a reuşit mai mult decît atît: a reuşit o victorie mai comodă chiar decît aceea realizată, cu o săptămînă mai devreme, pe terenul propriu.

Care este explicaţia? Ştiinţa, în ciuda faptului că a fost cea mai bună exponentă a fotbalului nostru în Cupa Dunării, în ciuda faptului că se află încă printre principalele protagoniste ale campionatului şi Cupei R.P.R. are o serie întreagă de deficienţe, dintre care trei ni se par demne de a fi luate în seamă cu toată atenţia:

— lipsa unei condiţii fizice corespunzătoare, ceea ce face ca, în general, echipa să nu reziste mai mult de 60-70 minute; această deficienţă este cea mai vizibilă la jucători ca Sbîrcea, Brînzei, Cojereanu, Lereter, Gîrleanu;

— nivelul tehnic nesatisfăcător al unora dintre jucători, ceea ce prilejuieşte spectacolul nepermis al unor execuţii greşite, pase la adversar şi mai ales un coeficient mult prea mare de şuturi la poartă care merg foarte departe de ţintă; în această categorie intră jucători ca Ciosescu, Lereter, Gîrleanu, Sbîrcea;

— media de vîrstă cam mare pentru o echipă studenţească, de unde necesitatea împrospătării cadrelor cu jucători tineri, care să se apropie de valoarea actualilor titulari, să fie antrenaţi în spiritul jocului atît de specific al Ştiinţei şi să poată dubla şi înlocui pe titulari mai ales în asemenea împrejurări cînd echipei i s-a cerut să se concentreze în lupta finală din trei mari competiţii.

B. BERCEANU

In actualitate

De ce doar pînă la porţile echipei A?

A fost dat publicităţii un lot al reprezentativei A de fotbal. Fără să fi existat o precizare în acest sens, e de presupus că acest lot este legat de partida cu Argentina, pentru disputarea căreia — la Bucureşti — sînt tratative foarte avansate. Dar nu numai atît; lotul acesta s-ar cuveni să aibe (şi probabil că aşa e) şi o perspectivă mai depărtată.

Dacă amintim aici faptul constituirii acestui lot e, mai ales, pentru a ne exprima marea noastră surprindere asupra componenţei lui. Nu cunoaştem criteriile care au stat la baza alcătuirii, dar ori care ar fi ele — şi am încercat să trecem cît mai multe în revistă — concluzia noastră rămîne aceeaşi: acest lot nu cuprinde bucheţul de jucători de care echipa noastră naţională are nevoie acum şi în perioada următoare.

Cu foarte rare excepţii pot fi întîlniţi în lot cam aceeaşi jucători care au fost solicitaţi (şi nu totdeauna cu succes) în ultimii ani pentru alcătuirea echipei naţionale, şi unii jucători ale căror state de serviciu de dată recentă nu-i indică în nici un caz pentru această alegere. Aici ar fi vorba de Apolzan, Petschowski, Ciosescu, Alexandrescu, chiar Zavoda II, etc. care — dincolo de stima şi chiar prietenia ce le-o purtăm — e greu de admis că sînt indicaţi pentru echipa naţională. In schimb lipsesc din lotul echipei A jucători tineri şi valoroşi, cărora să li se dea prilejul afirmării într-un viitor mai apropiat sau mai depărtat.

Greşita structură a lotului apare de acolo de unde cei însărcinaţi cu selecţionarea jucătorilor acum ca şi înainte fac această operaţie legînd-o strict de ideea unor eventuale rezultate imediate. Adică pornind de la mentalitatea că „rutina lui X sau Y în materie de jocuri internaţionale oferă o garanţie mai mare decît talentul în devenire a lui cutare sau cutare". Cam aşa s-a procedat de cîţiva ani încoace cu alcătuirea loturilor şi echipelor naţionale şi faptele arată că rezultatele au contrazis, uneori brutal, asemenea „puncte de vedere". Intr-un trecut nu prea depărtat s-au dat şi unele explicaţii de acest soi: „Să ne apucăm de experienţe acum, cînd echipa noastră are de disputat meciuri hotărîtoare în preliminariile campionatului mondial?" Şi la adăpostul acestor explicaţii, lucrurile aü fost lăsate să meargă înainte.

Dar astăzi? Astăzi de ce să ne cramponăm de aceleaşi „puncte de vedere", chit că li s-ar găsi alte explicaţii.

Echipa noastră naţională are nevoie de o largă infuzie de noi jucători. Ce trebuie aşteptat pentru aceasta? După părerea noastră nimic. Avem la dispoziţie un lot masiv de jucători tineri talentaţi, care au dreptul să păşească în sus pe treptele consacrării. Trebuie să existe curajul promovării lor, pentru că un rezultat sau altul defavorabil din asemenea încercări nu poate fi în nici un caz o catastrofă.

Selecţionerilor li se pretinde pricepere, dar şi curaj. Nu pentru hotăriri care să însemne sărituri peste cal, ci pentru măsuri care se impun chiar dacă ies — sau tocmai pentru că ies — de pe făgaşul unui drum bine bătătorit. E ceea ce cerem acum, cînd constatăm că se încearcă oarecum ca înoirea loturilor naţionale să meargă doar pînă la porţile echipei A şi nu şi dincolo de acestea, deşi racila e evidentă aci pentru toţi.

B. BERCEANU

AGENŢIE

Depuneţi, din timp, buletinul Pronosport!

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO Ilustraţii: Beca RIND

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoşatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele şi protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigatele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcaşi Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoşatul este biciuit şi tras pe roată în piaţa publică. Toată lumea îl blestemă şi îl batjocoreşte, dar o singură fiinţă îi arată compasiune şi-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Frumoasa egipteancă, îndrăgostită de salvatorul ei, se întîlneşte acum cu cel pe care-l iubeşte, căpitanul de arcaşi Phoebus. Căpitanul este străpuns cu un pumnal de un personaj misterios, iar Esmeralda este învinuită de acest omor. Condamnată la spînzurătoare, Esmeralda este încarcerată.

Trebuie să împărtăşim acum cititorilor noştri vestea că Phoebus nu murise. Condus la un doctor care în primul moment declarase că nu mai era nici o scăpare, vînjosul căpitan reuşi totuşi să supravieţuiască şi să se restabilească foarte repede. Incepuse şi el să creadă cele ce se spuneau, că fusese victima unei vrăjitorii şi că frumoasa Esmeralda, voise să-l ucidă. Acum, pus pe picioare, el se întoarse la logodnica lui, Fleur-de-Lys. Trecuseră două luni de cînd fusese rănit. Fleur-de-Lys îl primi cu toată dragostea. Căpitanul le spuse tuturor că avusese un duel, în care fusese rănit. De aceea lipsise atîta vreme. Cum Fleur-de-Lys îi cerea mereu amănunte în legătură cu acest duel, Phoebus, ca să

schimbe subiectul, o atrase spre balcon şi amîndoi priviră spre mulţimea care se adunase în piaţa la Grève.

— Ce se petrece acolo? se interesă, intrigat, Phoebus.

— Nu ştiu, se pare că o vrăjitoare este dusă la locul de pocăinţă, înainte de a fi spînzurată.

Phoebus era atît de convins că afacerea Esmeralda se uitase de mult, încît nu dădu nici o atenţie animaţiei din piaţă. Atenţia lui era mai curînd îndreptată spre decolteul atrăgător al logodnicei sale.

In acel moment orologiul catedralei Notre Dame suna ora 12 şi un murmur puternic se auzi în rîndurile mulţimii.

— Iat-o! Iat-o!...

O căruţă trasă de un puternic armăsar normand şi înconjurată de o gardă călare, intra în piaţă. Unul din călăreţi era avocatul regelui, procurorul Jacques Charmolue. In căruţă se afla o tînără şi

frumoasă fată, îmbrăcată numai într-o cămaşă. La picioarele ei stătea o căpriţă.

— Sfinte Isuse! strigă Fleur-de-Lys. Priveşte, verişorule Phoebus, este ţiganca aceia nesuferită, cu căpriţa ei.

Phoebus privi şi faţa lui deveni palidă, ca de ceară. Vroi să reintre în cameră, dar Fleur-de-Lys, pe care începuse din nou s-o roadă gelozia, îl reţinu.

Căruţa fatală se opri în faţa porţii principale a catedralei şi din fundul bisericii se auzîră notele lugubre ale slujbei morţilor. Mulţimea asculta cu un aer de reculegere. Mîinile condamnatei fură dezlegate şi fata trebui să coboare şi să meargă cu picioarele goale pe caldarîm, pînă la ultima treaptă a faţadei. Cînd ajunse acolo, o lungă procesiune de preoţi în odăjdii defilă prin faţa ei, murmu-

rînd psalmi şi rugăciuni. Privirea fetei se opri îngrozită asupra preotului care mergea în fruntea procesiunii.

— Oh! şopti ea tremurînd de oroare, iar el!...

Era arhidiaconul Frollo, care înainta cîntînd un psalm. Era şi el alb ca o statuie. Cineva puse în mîinile fetei o torţă aprinsă, iar arhidiaconul o întrebă cu voce tare:

— Ai cerut iertare lui Dumnezeu pentru greşelile şi păcatele tale?

Apoi, cu vocea abia perceptibilă, îi şopti aproape de ureche:

— Mă vrei? Mai pot să te salvez...

Ea îl privi drept în ochi:

— Pleacă demone, sau te denunţ!

Preotul surise:

— Nimeni nu-ţi va da crezare. Răspunde repede: mă vrei sau nu?

— Ce-ai făcut cu Phoebus al meu?

— E mort, răspunse preotul.

Dar în aceeaşi clipă el ridică în mod instinctiv ochii şi-i descoperi pe căpitan, în picioare, în balconul familiei Gondelfleur. Avu o clipă de slăbiciune, se clătină pe picioare de emoţie, iar trăsăturile feţei i se schimonosiră de furie.

— Ei bine, viperă, strigă el fetei, ai să mori! Nimeni nu te va avea.

Şi ridicînd mîna deasupra capului fetei, pronunţă cuvintele prin care preotul trecea asupra călăului continuarea sumbrei ceremonii.

Oamenii înghenunchiară, în timp ce ajutoarele călăului se apropiară.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti